SANGSAN

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

คนคำนวณมิสู้ลิขิตของฟ้า
มีเรื่องราวมากหลายที่มักจะนอกเหนือความคาดคิดของผู้คน !

ผู้ผ่า

ศึกษา

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนไม่รักชีวิต
เนื่องเพราะไม่รักชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล้าเสี่ยงชีวิต"

ชีวิตของเย้งฮวง ไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้ร่วงในสายลม ?

1 โก้วเล้ง

ว. ณ เมืองลุง

เกริ่นนำ

เล่าขานกันว่า ภูตผีปีศาจและมารร้ายในอเวจีไม่มีโลหิต

คำเล่าขานนี้มิเป็นความจริง

ภูตผีปีศาจไม่มีโลหิต มารมีโลหิต

โลหิตมาร!

ฟังว่า มีครั้งหนึ่งที่พวกมารจะเฉลิมฉลองคล้ายวันเกิดปีที่สิบหมื่นของมาราธิราช จ้าวแห่งมาร ทั้งเก้าฟ้าสิบดิน พวกมันก็ได้ใช้โลหิตมารนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วตัวหนึ่ง เป็นของขวัญของพวกมันที่ทูลเกล้าถวาย

เทวบุตรมารสิบหมื่น โลหิตเทวบุตรมารสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

ฟังว่า นกแก้วตัวนั้นมิเพียงล่วงรู้ความลับในไตรภพ (สามโลก คือ ฟ้า ดิน บาดาล) เท่านั้น ยังสามารถบันดาลความปรารถนาให้ท่านอีกสามประการ

มิว่าเป็นความปรารถนาเยี่ยงไร มันต่างสามารถบันดาลให้กลายเป็นความจริงมาได้

ฟังว่า นกแก้วโลหิตนี้ แต่ละเจ็ดปีจะจุติลงสู่มนุษย์โลกครั้งหนึ่ง และฟังว่าเคยมีคนพบเห็นมันมาจริง ๆ

มันสามารถบันดาลให้ความปรารถนาทั้งสามประการของคนผู้นั้นปรากฏความจริงมาด้วย!

บัดนี้ ห่างจากการปรากฏตัวในครั้งก่อนของมันเป็นเวลาเจ็ดปีอีกแล้ว

สุสานร้างกลางใจ

อรุณรุ่งต้นฤดูใบไม้ร่วง อากาศแจ่มใส

แสงอาทิตย์เรืองรอง ลูบไล้บนกรอบหน้าต่างสลักลวดลายสวยงามของห้องนอนไฮเล่งอ๋อง (พญามังกรจ้าวทะเล) มันกำลังดื่มด่ำกับอาหารเช้าที่สวยงามเลิศรส ด้วยความรู้สึกเบิกบานหฤหรรษ์ยิ่ง

ที่อยู่เบื้องหน้ามันเป็นเตียงกว้างใหญ่ที่นอนหนานุ่ม สลักเสลาลวดลายสวยงามอย่างยิ่ง

ดรุณีน้อยบนเตียงกำลังหลับอยู่

นางยังคงเปลื้องจนดูเปลือยเปล่า เอวที่คอดกิ่ว เท้าที่เรียวงามนุ่มนิ่ม ปทุมถันทั้งสองดูไปคล้ายบุปผาที่เพิ่งเต่งตูมขึ้นต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ

นางยังเป็นทาริกา ยังมิได้เติบใหญ่สู่วัยสาวเลยก็ถูกขยี้ทำลายแล้ว

ไฮเล่งอ๋อง (พญามังกรจ้าวทะเล) ชมชอบทาริกาเยี่ยงนี้ ชมชอบฟังเสียงกรีดร้องและครวญครางของพวกนาง ชมชอบดูพวกนางกระเสือกกระสนดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดอยู่ใต้ร่างของมัน

บัดนี้ นางนอนหลับอยู่ เนื่องเพราะนางถูกทรมานมาเนิ่นนานเกินไป ร่ำไห้จนอ่อนล้าระโหยเกินไป

ร่างขาวผุดผ่องเป็นยองใยของนาง นอนขดอยู่บนผ้าห่มนวมสีม่วง ยิ่งเน้นให้เห็นอ้อนแอ้นแบบบาง อ่อนแอน่าเวทนายิ่ง

ไฮเล่งอ๋องรับทานก้อนข้าวที่ห่อด้วยเนื้อกุ้งสดของมันหมดสิ้น ใช้ผ้าแพรอ่อนนุ่มเช็ดริมฝีปากเบา ๆ

มันชมชอบรับทานกุ้งปูปลาสด ๆ นี่เป็นนิสัยที่มันเพาะจนเคยชิน ตั้งแต่เมื่อครั้งถลาวาดในเจ็ดคาบสมุทร

อาหารประเภทนี้ สามารถบันดาลให้มันมีพละกำลังเข้มแข็งอยู่เสมอมา

ดังนั้น ยามเมื่อมันมองทาริกาน้อยที่นอนเปลือยเปล่าอยู่บนเตียง ความรู้สึกในร่างพลันคึกคักขึ้นมาอีกครั้ง อารมณ์ของตำฤษณากระตุ้นเตือนมันตลอดเวลา

สำหรับกับประการนี้ มันมีความหยิ่งในตัวเองอยู่เสมอมา

บุรุษที่มีวัยห้าสิบเจ็ดปี ยังสามารถมีพละกำลังเยี่ยงนี้ นับเป็นเรื่องที่ควรค่าให้ยิ่งภาคภูมิจริง ๆ

ระยะหลายปีมานี้ มันพอจะใช้พลังเยี่ยงนี้อยู่แต่บนเตียง มีหลายปีแล้วที่มิเคยประมือต่อสู้กับผู้อื่นเลย

เนื่องเพราะมันไม่มีความจำเป็นเช่นนี้อีกแล้ว

เมื่อสิบปีก่อน มันได้นำทรัพย์สมบัติมหาศาลที่ปล้นมาได้จากในทะเล ก่อสร้างหมู่ตึกชิกไฮ้ซัวจึง (เจ็ดคาบสมุทร) นี้ขึ้น

ผ่านการปรับปรุงตบแต่งมาเป็นเวลาสิบปี สถานที่นี้ บัดนี้มิเพียงโอ่อ่าโอฬารสวยงามตระการตาดั่งวังมหากษัตริย์เท่านั้น ยังมั่นคงเข้มแข็งดุจปราการเหล็กกำแพงทองแดง

ที่นี้มีการป้องกันเข้มงวดกวดขัน บริวารของมันล้วนผ่านการคัดเลือกมาโดยพิถีพิถันล้วนเป็นมือดีที่ไว้ใจได้

และแต่ละคนยังเป็นคู่ใจที่มันพามาจากในทะเล แต่ละคนต่างพร้อมที่จะตายแทนมันได้ทุกเวลา

ศัตรูคู่แค้นที่จะมาคิดบัญชีกับมัน ปกติหน้าของมันยังมิทันเห็น ก็ตายอยู่ในหมู่ดาบที่สับจนแหลกเละเสียก่อน

ดังนั้น หลายปีนี้ไม่มีคนมาอีกแล้ว

อรุโณทัยผ่องอำไพ ดินฟ้าอากาศแจ่มใส ในอากาศมีแต่กลิ่นหอมของบุปผา

และกลิ่นหอมของดรุณีพรหมจารี

จิตใจมันยิ่งเบิกบานแจ่มใส ตั้งใจเชยชมความสดใหม่จากร่างทาริกาน้อยนี้อีกครั้ง ค่อยเข้าไปในเมือง เลือกเฟ้นสตรีที่จะมาเป็นคู่ของมันในค่ำคืนนี้

ทาริกาน้อยพลันตกใจตื่น ร่างแบบบางของนางขดเป็นก้อนกลม ดวงตาเต็มไปด้วยประกายดั่งแค้นรันทด และหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ไฮเล่งอ๋องยิ้มเล็กน้อย เดินช้า ๆ เข้าไปกล่าว

"เจ้ามิต้องหวาดกลัว ครั้งนี้เจ้าต้องรู้สึกมีความสุขมากแล้ว"

นางขบกรามแนบแน่น เบิ่งตาจ้องมองมันแน่วนิ่ง

นางเคียดแค้นคนผู้นี้จับจิตใจ แต่ทว่านางเองก็ทราบ ไม่มีทางต่อต้านขัดขืนได้เด็ดขาด

รอจนเมื่อฝ่ามือโตใหญ่หยาบกร้านของมัน ลูบไล้มาบนทรวงอกที่เรียบลื่นนุ่มนิ่มของนางอีกครา นางอดมิได้ต้องตะเบ็งเสียงด่า

"ท่าน...ท่าน...ท่านต้องไม่มีวันได้ตายดี"

ไฮเล่งอ๋องหัวเราะเสียงก้อง สอดคำด้วยความลำพอง

"เราไม่ได้ตายดี ? หรือที่นี้ยังมีคนเข้ามาฆ่าเราได้ ?"

เสียงหัวร่อของมันเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น มันมั่นใจเป็นเรื่องมิอาจเป็นไปได้เด็ดขาด

แต่ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงคนดังขึ้นที่ด้านหลังของมัน

"มี ! เราประกัน ต้องมีคนบุกเข้ามาฆ่าท่าน"

เสียงหัวร่อที่กระหยิ่มลำพองพลันชะงักลงในฉับพลัน

ไฮเล่งอ๋องหันขวับไปก็เห็นเฮ้งฮวงได้ทันที

มาตรว่ามันสูงใหญ่ล่ำสัน ท้องก็เริ่มยื่นใหญ่ออกมา แต่ทว่าท่วงท่าของมันยังคงปราดเปรียวแคล่วคล่องดั่งเดิม

เฮ้งฮวงกำลังพิจารณามัน คล้ายดั่งเป็นมือมีดพิจารณาสุกรอ้วนที่จะลงมือฆ่าในบัดดล

เฮ้งฮวงยิ่งหนักแน่นเยือกเย็นกว่า ยิ่งมีความมั่นใจมากกว่ามันเสียอีก

เสื้อผ้าของเฮ้งฮวงมีแต่โลหิตสด ๆ แปดเปื้อนอยู่แดงฉาน แต่ใบหน้ากลับเผือดขาวราวซากศพ คล้ายดั่งอยู่ในระหว่างป่วยหนัก

แต่ทว่ามันยังคงบุกเข้ามาจนได้

จากองครักษ์พิทักษ์ชิกไฮ้ชัวจึงที่มีชับซ้อนหลายด่าน เข่นฆ่าสังหารจนมีทาง

โลหิตสายหนึ่ง บุกทะลวงเข้ามาในเขตหวงห้ามของไฮเล่งอ๋อง

ไฮเล่งอ๋องแม้พยายามเสแสร้งเป็นมีความหนักแน่นเยือกเย็นอยู่เต็มที่ แต่มือทั้งสองกลับเย็นยะเยียบ ส่งเสียงขึ้น

"ท่านเข้ามาได้อย่างไร ?"

เฮ้งฮวงตอบ

"ใช้เท้าทั้งสองเดินเข้ามา"

ไฮเล่งอ๋องพลันตวาดสุดเสียง

"พวกเรา"

เฮ้งฮวงกล่าว

"ท่านมิต้องแผดร้องก้องตะโกน ข้าพเจ้าประกัน แม้ท่านร้องจนคอหอยแตกก็ต้องไม่มีผู้ใดเข้ามาเลยสักคนหนึ่ง"

ไฮเล่งอ๋องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"หรือคนทางภายนอกต่างตายหมดสิ้นแล้ว ?"

"มิได้ตายหมดสิ้น ก็เตลิดหนีหมดสิ้นแล้ว"

ไฮเล่งอ๋องแค่นหัวร่อสวนคำ

"อาศัยท่านเพียงลำพัง ก็มีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ ?"

"ข้าพเจ้ามีเพียงความสามารถประการเดียว"

"ประการใด ?"

"ข้าพเจ้ากล้าเสี่ยงชีวิต"

เฮ้งฮวงกล้าจริง ๆ

ผู้คนชาวโลกที่กล้าเสี่ยงชีวิตจริง ๆ มีอยู่ไม่มาก ผู้ที่ไม่กลัวตายอย่างแท้จริงยิ่งมีน้อยกว่า

ดังนั้นมันจึงสามารถเข่นฆ่าสังหารจนมีทางโลหิตปรากฏมาสายหนึ่ง

ไฮเล่งอ๋องเริ่มรู้สึกลนลานบ้างแล้ว มันดูออก วาจาที่บุรุษหนุ่มผู้นี้กล่าวมิใช่โป้ปดมดเท็จขู่ขวัญมัน

เฮ้งฮวงส่งเสียงอีกครา

"ความจริงท่านตายในคราวนี้ก็ไม่นับว่าน่าเสียดาย ท่านความจริงสมควรตายเสียเนิ่นนานแล้ว"

"อืมม์ หากท่านคิดต้องการได้ไปสักจำนวนหนึ่ง แล้วแต่ท่านต้องการเท่าใด ขอเพียงเอ่ยปากมาก็ต้องสมใจทันที"

เฮ้งฮวงมิยอมเอ่ยปาก

เฮ้งฮวงก็ดูออก ไฮเล่งอ๋องกำลังจงใจถ่วงเวลาเพื่อรอคอยโอกาส คนที่ผ่านการต่อสู้เป็นร้อย ๆ ครั้ง ทุ่มเทชีวิตเข้าเสี่ยงกับความตายจนมิทราบมากครั้งเท่าใด ต้องไม่ยินยอมพ่ายแพ้ง่ายดายปานนี้แน่

ไฮเล่งอ๋องเริ่มเคลื่อนเท้าทีละน้อย ส่งเสียงอีก

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อหยามพลางตอบ

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนที่ไม่ต้องการชีวิต !"

มันไม่ต้องการชีวิตจริง ๆ

มีแต่คนไม่รักชีวิตเท่านั้นจึงกล้ากระทำเรื่องเช่นนี้

ไฮเล่งอ๋องพลันคำรามสุดเสียง ตอนร่างโถมเข้าไป ในมือได้มีดาบงอที่ลักษณะประหลาดพิกล น้ำหนักมากอย่างยิ่งอีกเล่มหนึ่ง

นี่คืออาวุธที่เมื่อกาลก่อนมันใช้อาละวาดไปในคาบสมุทรทั้งเจ็ด ในคมดาบเล่มนี้ มิทราบมีศีรษะผู้คนร่วงกระเด็นไปมากน้อยเท่าใดแล้ว

ดาบนั้นของมันฟันเข้าใส่ศีรษะเฮ้งฮวงอย่างดุดัน

เฮ้งฮวงมิได้ก้มศีรษะ มิได้ถลันหลบหลีก กระบี่สั้นเล่มหนึ่งได้แทงเข้าใส่ท้องของไฮเล่งอ๋องแล้ว

ความจริงคมดาบของไฮเล่งอ๋องได้ถึงมวยผมเฮ้งฮวงแล้ว แต่ทว่าเฮ้งฮวงมิเพียงสีหน้าไม่เปลี่ยนเท่านั้น กระทั่งหนังตายังมิได้กะพริบสักคราด้วย !

ประสาทของเฮ้งฮวงคล้ายดั่งเป็นลวดเหล็ก !

ตอนไฮเล่งอ๋องล้มลงไป ยังเบิ่งมองดูด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

ผู้นี้ไม่รักชีวิตจริง ๆ !

ความจริงไฮเล่งอ๋องแม้ตายยังไม่ยอมเชื่อ มีผู้ใดไม่ต้องการชีวิต แต่ทว่าบัดนี้มันเชื่อแล้ว

ดาบงอของมันไปอยู่ในมือของเฮ้งฮวง กระบี่สั้นของเฮ้งฮวงแทบจะมิดเข้าไปในท้องของมัน

มันมิได้ตายทันที ยังหอบหายใจส่งเสียง

"เรามีเงิน เงินที่มากมายมหาศาล มากกว่าที่ท่านคาดฝันอีกหลายเท่านัก ล้วนซ่อนอยู่ในสถานที่เร้นลับที่มีเพียงเราทราบคนเดียว ท่านไว้ชีวิตเรา เราพาท่านไป"

มันยังคิดจะใช้เงินซื้อชีวิตมัน

คำตอบของเฮ้งฮวงรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง โดยใช้ดาบของมันฟันฉับลงใส่ศีรษะมัน

คนที่ไม่ต้องการชีวิต ไหนเลยต้องการเงินได้ ?

ทาริกาน้อยบนเตียงพลันกระโดดลงมา เตะเข้าใส่ซากศพบนพื้นอย่างเคียดแค้นชิงชังสุดแรง พร้อมกันนั้นน้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทางยาว

นางเคียดแค้นอาฆาตคนผู้นี้ถึงขีดสุด

บัดนี้แม้มันตายไปแล้ว แต่ทว่าความสุขในชั่วชีวิตนางได้ถูกมันขยี้ทำลายไปแล้วเช่นกัน

เฮ้งฮวงกระทั่งหางตามิได้ชำเลืองมองนางเลยสักแวบหนึ่ง เพียงส่งเสียงเย็นชา

"สวมใส่เสื้อผ้า เราพาท่านไป"

รถม้าที่ทรุดโทรมซอมซ่อ สารถีที่แก่ชราหนังเหี่ยวย่น

ทั้งรถทั้งม้ามิใช่ของไฮเล่งอ๋อง ของทั้งมวลในชิกไฮ้ซัวจึง เฮ้งฮวงมิได้แตะต้องเลยสักน้อยนิด

เฮ้งฮวงมิใช่ไปปล้น เฮ้งฮวงไปเพื่อกำจัดภัย

ก่อนจะไปไม่มีความมั่นใจเลย แต่แม้นับว่าต้องเสี่ยงชีวิตจนตัวตาย ก็ไม่ยอมให้คนชั่วร้ายนี้มีชีวิตรอดอยู่ได้

ทาริกาน้อยยังคงร่ำไห้อยู่ในตัวรถ

เฮ้งฮวงเดินติดตามอยู่หลังรถม้า จวบจนเสียงร่ำไห้ของนางได้ซาลง จึงถามเบา ๆ

"ท่านจะไปที่ใด ?"

ดรุณีน้อยหลั่งน้ำตา ไม่เอ่ยปาก

เฮ้งฮวงถามอีก

"บ้านท่านอยู่ที่ใด ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่กลับไป"

"เพราะกระไร ?"

"ข้าพเจ้าหมั้นแล้ว ข้าพเจ้ากลับไปในตอนนี้ พวกมันก็ต้องไม่ต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังมีหน้าใดไปพบผู้คน ?"

นางร่ำไห้อีก โถมกายฟุบกับพื้นรถ ยื่นมือออกมาคว้าแขนเฮ้งฮวง พลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าติดตามท่านกลับไป ไปเป็นข้าทาสของท่าน ไปเป็นเอียเท้าของท่าน

ข้าพเจ้ายินยอม..."

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อสอดคำ

"ท่านตามข้าพเจ้าไป ท่านทราบข้าพเจ้าจะไปที่ใด ?"

"แล้วแต่ท่านจะไปที่ใด ข้าพเจ้าต่างติดตามท่าน"

"เฮอะ แต่เสียดายข้าพเจ้าก็ไม่มีที่จะไป"

"ท่าน...ไม่มีบ้าน ?"

"ไม่มี"

ทาริกาน้อยเงยหน้าขึ้นมอง มองดูหน้าที่เผือดขาวราวซากศพของเฮ้งฮวง ดวงตาพลันมีประกายเวทนาและเห็นใจ

นางพลันพบเห็น คนผู้นี้มีชะตาชีวิตน่าเวทนาเช่นเดียวกับนาง

เฮ้งฮวงไม่มองนาง พลันล้วงเงินออกจากอกเสื้อมาหลายแท่ง โยนเข้าไปในตัวรถ

นับเป็นจำนวนให้นางยังชีวิตได้เนิ่นนานอย่างยิ่งอยู่

ทาริกาน้อยร้องขึ้น

"ท่าน...ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยความหมายอย่างไร ?"

"เป็นความหมายที่บอก นับแต่บัดนี้ ท่านไปของท่าน เราไปของเรา"

"ข้าพเจ้าสามารถไปที่ใดได้ ?"

"แล้วแต่ท่านจะไปที่ใด ต่างมิได้เกี่ยวข้องกับเรา"

เฮ้งฮวงกล่าวแล้วสาวเท้าเดินไปทันที

ทาริกาน้อยหลั่งน้ำตาร้องสุดเสียง

"หัวใจของท่านอำมหิตปานนี้ ? กระด้างปานนี้จริง ๆ...?"

เฮ้งฮวงมิได้เหลียวหน้ามองกลับมา

เฮ้งฮวงได้เดินออกไปไกลอย่างยิ่งแล้ว

ไกลจนไม่ได้ยินเสียงทาริกาน้อยที่ร่ำไห้อยู่ในตัวรถอีก

อาทิตย์เจิดจ้าแจ่มฟ้า

ใบหน้าที่ขาวซีดราวซากศพของเฮ้งฮวงคล้ายดั่งมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง ประกายของน้ำตา

คนที่มีหัวใจอำมหิต ทั้งยังเป็นคนไม่รักชีวิต ไฉนหลั่งน้ำตาได้ ?

สนธยา

ตั้งแต่ตอนเที่ยง เฮ้งฮวงก็ได้เริ่มดื่มสุรา สุราเลวที่สุด และก็ฉุนแรงที่สุดด้วย

บัดนี้เฮ้งฮวงเมาจนแทบครองสติมิได้

เฮ้งฮวงโถมออกจากร้านสุราเล็ก ๆ ที่ซอมซ่อ โถมออกจากตรอกที่มืดครึ้ม คว้าตัวเฒ่าหน้าเสี้ยมคางแหลมผู้หนึ่งไว้ ส่งเสียงขึ้น

"หาสตรีให้เราคนหนึ่ง สองคนก็ได้ แล้วแต่ เป็นสตรีเยี่ยงไรก็ได้ ขอเพียงเป็นสตรีเป็น ๆ ก็ใช้ได้"

เฮ้งฮวงหาได้สองนาง สตรีสองนางที่แทบไม่คล้ายสตรี ถูกแส้ของวิถีชีวิตโบยต่อพวกนางจนแทบไม่มีสังขารมนุษย์หลงเหลืออยู่

จากนั้นเฮ้งฮวงได้เริ่มอาเจียนบนเตียงไม้ที่ทั้งสกปรกทั้งผุพัง อาเจียนประหนึ่งต้องการให้ทุกสิ่งในท้องทะลักออกมา

จากนั้นไปหาสุราดื่มอีก

ตอนนี้เป็นเวลาดึกสงัดแล้ว ตามถนนหนทางไม่มีผู้สัญจร โคมไฟก็เหลือน้อยมิกี่ดวง

อากาศที่แจ่มใส เมื่อผ่านสนธยาพลันกลับกลายมืดครึ้ม ไม่มีเดือนไม่มีดาว

วิกาลที่มืดครึ้มยะเยียบ ครอบคลุมพสุธาที่ว้าเหว่เลือนราง

เฮ้งฮวงเดินโซซัดโซเซด้วยสติที่เลอะ ๆ เลือน ๆ มิทราบเดินนานเท่าใด และมิทราบเดินไปที่ใด

แล้วแต่จะเดินไปที่ใดก็ไม่แยแสสนใจ !

วิกาลยิ่งยะเยียบเลือนราง ลมยิ่งเหน็บหนาวคุกคามผิวกาย ที่ห่างไกลเป็นเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ถึงกับเป็นสุสานร้าง !

ในทันใดนั้น มีของสิ่งหนึ่งพลันโบยบินออกมาจากสุสานร้าง...

เป็นนกตัวหนึ่ง !

เป็นนกที่ยังผูกกระพรวนอยู่ในคอ เสียงกระพรวนประหลาดและพิกลอย่างยิ่งคล้ายดั่งสามารถสยบขวัญเรียกวิญญาณผู้คนได้

เฮ้งฮวงโถมเข้าไป คิดจะจับมันไว้ แต่นกตัวนั้นได้โบยบินไปไกลแล้ว

เสียงกระพรวนก็ไกลแล้ว

ในสุสานร้าง ปรากฏชายชราที่ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ร่างผ่ายผอมเตี้ยเล็ก

สวมเสื้อยาวสีขาวขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง

เรือนร่างของมันอ่อนแออย่างยิ่ง คล้ายดั่งพร้อมที่จะถูกลมกรรโชกพัดไปในทุกเวลา และยิ่งคล้ายดั่งถูกสายลมหอบเข้ามาปรากฏก็ปาน

ความจริงเฮ้งฮวงก็มิได้เห็นว่าชายชรานี้มาอย่างไร ? จากที่ใด ?

ที่ซึ่งชายชราปรากฏตัว คือในฮวงซุ้ย

ร่างของมันยืนอยู่ในโลงไม้ !

โลงไม้ที่ใหม่เอี่ยม ในโลงมีแก้วแหวนไข่มุกที่จะร่วมฝัง แต่ไม่มีศพคนตาย

คนตายเจ้าของโลง ใช่ว่าผุดลุกขึ้นยืนมา ?

เฮ้งฮวงขยี้ตาทั้งซ้ายขวา

คิดจะดูให้แน่ชัด ใช่ตนตาลายไป ? หรือว่าตาฝาดดูผิด ?

เฮ้งฮวงมิได้ตาลายดูผิดไป

ที่เบื้องหน้าเป็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ยืนอยู่ในโลงไม้ใหม่เอี่ยมจริง ๆ

เฮ้งฮวงหัวร่อแล้ว

มิได้รู้สึกหวาดกลัวสักน้อยนิด แต่อดมิได้ต้องถามไป

"ท่านเป็นปิศาจ ?"

ชายชราสั่นศีรษะ

"ท่านเป็นคนมีชีวิต ?"

ชายชราสั่นศีรษะอีก

"ท่านเป็นกระไร ?"

"เราเป็นคนตาย"

"ท่านเป็นคนตาย แต่มิใช่เป็นปิศาจ ?"

"เราเพิ่งตาย ยังมิได้กลับกลายเป็นปิศาจ"

"ท่านเพิ่งตาย ? ตายอย่างไร ?"

"มีคนทำร้ายเราตายไป"

"ผู้ใดทำร้าย ?"

"ท่าน !"

หญ้ารกรุงรังบนฮวงซุ้ยเฉาจนเหลืองซีดแล้ว เฮ้งฮวงวิ่งปราดเข้าไป ทรุดกายนั่งขัดสมาธิ เพิ่งมองชายชราแน่วนิ่ง

มาตรว่าเบิ่งตาจนกลมกว้างอย่างยิ่ง มาตรว่าเพ่งมองเขม็งนิ่ง แต่ยังคงไม่อาจ

เห็นชัดเจนเท่าใด

ใบหน้าของชายชราเลือนราง ดุจดั่งมีหมอกบางปกคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ฟังว่า คนที่เพิ่งตาย ใบหน้าจะมีละอองมรณะ ดูไปคล้ายเป็นหมอก

เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"ดูแล้วท่านคล้ายเป็นคนที่ตายแล้วจริง ๆ"

"ความจริงก็ตายแล้วจริง ๆ"

"ที่นี้ไม่มีผู้อื่นอีก ดูท่าคล้ายเป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่านตายไปจริง ๆ"

"ความจริงก็เป็นจริงอยู่"

"เพียงแต่ว่า ข้าพเจ้าทำร้ายท่านอย่างไรกันแน่ กระทั่งตัวข้าพเจ้าเองก็ยังมิทราบ"

"ท่านย่อมไม่ทราบ มีเรื่องมากหลายอย่างยิ่งที่ท่านต่างไม่ทราบ"

"ท่านสามารถบอกข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"มีเรื่องบางประการ ท่านทราบแล้วไม่เป็นคุณประโยชน์ต่อท่านเลย เนื่องเพราะ..."

สีหน้าของชายชรายิ่งเร้นลับกว่าเดิม พลันเม้มปากสนิทแน่น และพาลนอนลงไปในโลงอีกด้วย

แต่เฮ้งฮวงกลับมิยอมเลิกรายุติ กระโดดลงไปที่หลุมฝังศพ นั่งลงบนขอบโลงแล้วรีบถาม

"เรื่องอันใด ?"

ชายชราพาลหลับตาไปเสียด้วยเลย

เฮ้งฮวงกล่าวอีก

"ก็ได้ ท่านไม่บอก ข้าพเจ้าก็นั่งในนี้มิยอมไป"

ชายชราถอนหายใจ ถอนใจอีกหลายครั้งจึงถาม

"ท่านปีนี้มีอายุเท่าใด ?"

"ยี่สิบเจ็ด"

"คนอายุยี่สิบเจ็ดปี ต้องไม่อาจทราบเรื่องเหล่านี้แน่นอน"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะเรื่องที่ท่านคิดใคร่ทราบ เป็นเรื่องของอีกโลกหนึ่ง"

"ยังมีอีกโลกหนึ่ง ?"

"มี"

"โลกใด ?"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าของชายชราคล้ายกระตุกถี่เร็ว อีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้

กล่าวช้า ๆ

"โลกันตร์ของมวลภูตผีปิศาจและเหล่ามาร"

ชายชรากล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังยิ่งนัก

ในวิกาลที่มืดเลือนราง เย็นยะเยียบของฤดูใบไม้ร่วง ในสุสานร้างที่หญ้ารกรุงรังในโลงกลางหลุมฝังศพ คิดแล้วยิ่งรู้สึกเป็นความสัตย์จริงกว่าเดิม

เฮ้งฮวงคิดจะหัวร่อ แต่กลับสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง

ชายชรากล่าวอีก

"หากท่านทราบความลับของพวกมัน อาจบางทีท่านไม่มีชีวิตยืนยาวได้"

ชายชราถึงกับกุมมือเฮ้งฮวงไว้

มือของชายชราเย็นเฉียบดั่งน้ำแข็ง แต่กระแสเสียงนุ่มนวลอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"แต่ท่านปีนี้เพิ่งอายุยี่สิบเจ็ด ท่านอย่างน้อยพอจะมีชีวิตอีกสามสี่สิบปี"

ครั้งนี้เฮ้งฮวงหัวร่อออกมาได้แล้ว

ชายชราถาม

"ท่านเข้าใจว่าเรากุเรื่องโป้ปด ?"

"ข้าพเจ้าทราบท่านมิได้ปั้นเรื่องโป้ปด แต่ท่านกล่าวผิดแล้ว"

"ผิดในที่ใด ?"

เฮ้งฮวงพลันแบะอกเสื้อ เผยเห็นทรวงอกที่มีหนังเนื้อแข็งแรง ใจกลางทรวงอกมีจุดเล็ก ๆ สีดำอยู่หลายจุด แล้วถาม

"ท่านดูนี่เป็นกระไร ?"

"ไฝดำ ?"

"มิใช่"

"ขี้แมลงวัน ?"

"ก็มิใช่"

ชายชราช้อนตามองหน้าเฮ้งฮวง รอให้เฮ้งฮวงอธิบายเอง

เฮ้งฮวงกล่าว

"นี่เป็นตำหนิ"

"ตำหนิกระไร ?"

"ตำหนิที่ปลิดชีวิต"

หยุดเล็กน้อย เฮ้งฮวงอธิบายต่อไป

"มิว่าผู้ใดมีตำหนินี้ ต่างแสดงให้เห็น ชีวิตของมันต้องมิใช่เป็นของตัวเองอีกแล้ว"

"ตำหนิของท่านได้มาอย่างไร ?"

"ถูกอาวุธลับชนิดหนึ่งที่มีนามเอี้ยวเมี่ยเง้ียมอ้วงจำ (เข็มพญายมปลิดชีวิต) ซัดใส่"

"เอี้ยวเมี่ยเง้ียมอ้วงจำ (เข็มพญายมปลิดชีวิต) ?"

"มิว่าผู้ใดถูกอาวุธลับชนิดนี้ซัดใส่ร่าง ต่างไม่อาจมีชีวิตรอดเกินกว่าครึ่งชั่วยามเด็ดขาด"

"แต่ท่านคล้ายดั่งมีชีวิตไม่เพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น ?"

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้ามีโชค ตอนข้าพเจ้าใกล้จะตาย พอดีพบกับเอี๊ยบเล่าชิงแซ"

"เอี๊ยบเล่าชิงแซคือผู้ใด ?"

"เอี๊ยบเล่าชิงแซคือเอี๊ยบเทียนสือ ซึ่งก็เป็นแพทย์อันดับหนึ่งในแผ่นดินยุคนี้"

"มันช่วยท่านไว้ ?"

"ท่านเพียงแต่รักษาชีวิตข้าพเจ้าไว้ได้ชั่วคราวเท่านั้น"

"ชั่วคราวของท่านเป็นเวลานานเท่าใด ?"

"หนึ่งร้อยวัน"

หยุดแย้มยิ้มอีกครา แต่เป็นรอยยิ้มที่รันทดหดหู่ยิ่ง กล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าปีนี้แม้มีอายุเพียงยี่สิบเจ็ด แต่ข้าพเจ้าไม่อาจมีชีวิตเกินกว่าหนึ่งร้อยวัน และตอนนี้ได้ผ่านไปสามสิบเก้าวันแล้ว"

หนึ่งร้อยวันหักไปสามสิบเก้าวัน เหลืออีกหกสิบเอ็ดวัน

ชายชรากล่าว

"ดังนั้น ท่านตอนนี้อย่างมากสามารถมีชีวิตเพียงอีกสองเดือน ?"

"อาจบางทียังมีชีวิตได้สองเดือนกับอีกสองวัน"

เดือนเก้ามีเพียงยี่สิบเก้าวัน

คนที่ทราบตัวเองมีชีวิตเพียงสองเดือนนั้น ยังจะรักถนอมชีวิตไปไย ?

มันไฉนยังไม่กล้าเสี่ยงชีวิตอีก ?

ดังนั้น ในสามสิบเก้าวันที่ผ่าน มันได้กระทำเรื่องที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำถึงเจ็ดแปดราย

มันได้ฆ่าเจ็ดแปดคนที่ความจริงสมควรตายไปนานแล้ว แต่พาลกลับยังมิได้ตาย

ดังนั้น มันไม่มีมุทิตาการุณย์ มันมีแต่ความอำมหิตดุดัน

ดังนั้น มันไม่ปรารถนาทำร้ายจิตใจผู้อื่นใดอีก

ม่านวิกาลยิ่งมืดเลือนราง

ชายชราคล้ายดั่งเพ่งพิจารณาเฮ้งฮวงเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านเมื่อครู่เห็นนกตัวหนึ่งหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงย่อมเห็นมา

นกที่บินออกจากสุสานร้าง พากระแสเสียงกระพรวนที่สยบขวัญสั่นวิญญาณไปด้วย

ชายชราถาม

"ท่านทราบเป็นนกใด ?"

เฮ้งฮวงไม่ทราบ ชายชรากล่าว

"ท่านย่อมไม่ทราบ เนื่องเพราะนั่นมิใช่เป็นนกเลย"

"นั่นเป็นกระไร ?"

"เป็นฮ้วยโน้ว (ทาสโลหิต)"

"ฮ้วยโน้ว (ทาสโลหิต) เป็นกระไร ?"

"ทาสโลหิตก็เป็นข้าทาสของนกแก้วโลหิต ฮ้วยโน้วปรากฏแล้ว ฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต) ก็ต้องปรากฏมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"ฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต) ?"

"เทวบุตรมารสิบหมื่น โลหิตเทวบุตรมารสิบหมื่นหยด จึงนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวนี้"

เสียงของชายชราเร้นลับและเวิ้งว้างห่างไกล กล่าวช้า ๆ สืบไป

"วันนั้น เป็นบรรดาเทวบุตรมารของฟ้าบูรพากับเทวบุตรมารฟ้าปัจฉิม เพราะต้องการอวยพรคล้ายวันเกิดปีที่สิบหมื่นของมาราธิราชพวกมัน พากันไปชุมนุมยังคีลงเกียเกียพู"

เฮ้งฮวงมิเคยได้ยินนามสถานที่อันพิกลเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

ชายชราส่งเสียงที่เลื่อนลอยต่อไป

"นั่นเป็นโลกของหมู่มาร ไม่มีท้องฟ้าสีครามเหนือศีรษะ ไม่มีพื้นแผ่นดินที่ใต้เท้า มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ..."

เสียงของชายชรายิ่งเวิ้งว้างเลื่อนลอยเมื่อกล่าวต่อ

"วันนั้นเป็นคล้ายวันเกิดครบรอบสิบหมื่นปีของมาราธิราชพวกมัน บรรดาเทวบุตรมารในเก้าฟ้าสิบดินต่างพากันไปชุมนุมจนหมดสิ้น ต่างกรีดนิ้วกลาง รีดโลหิตมารออกมาหยดหนึ่ง นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวนี้ ถือเป็นของขวัญของพวกมัน"

"กำนัลให้แก่ม้ออ๋อง (มาราธิราชจ้าวแห่งมาร) ?"

"ถูกแล้ว และนกแก้วโลหิตตัวนี้ แต่ละเจ็ดปีจะจุติสู่โลกมนุษย์หนึ่งครั้ง นำพา

ความปรารถนาสามประการมาด้วย"

"ความปรารถนาสามประการ ?"

"ขอเพียงท่านมีโอกาสพบเห็นมัน มันก็จะให้ท่านได้สมความปรารถนาสามประการ"

"มิว่าเป็นความปรารถนาอย่างไร ต่างสามารถปรากฏเป็นความจริงมาได้ ?"

"ปรากฏเป็นความจริงได้แน่นอนเด็ดขาด"

เฮ้งฮวงหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าว

"นี่ย่อมเป็นคำเล่าลือที่ทอดต่อมาเท่านั้น ต้องไม่มีผู้ใดเคยเห็นมันมาจริง ๆ"

"เคยมีคนเห็นจริง ๆ"

"อ้อ"

"เราทราบ เมื่อเจ็ดปีก่อนเคยมีคนเห็นมันมา และปรากฏความปรารถนาทั้งสามประการเป็นความจริงด้วย"

ดวงตาของชายชรามีประกายทั้งตื่นเต้นยินดี ทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง ต้องมิใช่โป้ปดมดเท็จเด็ดขาด

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วถาม

"ท่านก็ทราบ เป็นผู้ใดเคยเห็นนกแก้วโลหิต ?"

"เป็นเฮียตี๋ของเรา"

"ตัวมันตอนนี้เล่า ?"

"ตอนนี้มันตายไปแล้ว"

"ในความปรารถนาสามประการของมัน ไฉนไม่วิงวอนให้อายุยืนยาว มิรู้จักเกิดแก่เจ็บตาย ?"

"เนื่องเพราะมันตอนนั้นมีความยุ่งยากที่ยิ่งใหญ่ เป็นความยุ่งยากที่ความจริงแทบไม่มีปัญญาคลี่คลายแก้ไขได้เลย"

ชายชราหยุดเล็กน้อยแล้วพลันย้อนถาม

"ท่านทราบเรื่องสมบัติในคลังของวังจ้าวถูกขโมยเมื่อเจ็ดปีก่อนหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงทราบ

ในตอนนั้นนับเป็นคดียิ่งใหญ่ที่สั่นสะเทือนไปทั้งแผ่นดินจริง ๆ...ในคลังสมบัติของปู้กุ้ยอ้วง (จ้าวแห่งลาภยศธนสาร) มีอัญมณีล้ำค่ามหาศาลปานขุนเขา แต่ในช่วงเวลาค่ำคืนเดียว หายสาบสูญอย่างเร้นลับโดยไม่มีร่องรอย!

เรื่องลี้ลับสุดมหัศจรรย์

ผู้มีพันธะเกี่ยวข้องสำคัญที่สุด และมีมลทินต้องสงสัยที่สุดของคดีรายนี้ ย่อม เป็นจ้งก้วง (พ่อบ้าน) ในวังนามก้วยฮ้วม

ก้วยฮ้วมความจริงเป็นคู่เขยกับปู้กุ้ยอ้วง และก็เป็นคนสนิทคู่ใจของปู้กุ้ยอ้วงด้วย แต่ทว่า เมื่อเรื่องราวนี้เกิดขึ้นแล้ว ก้วยฮ้วมเองก็สำนึกตัว ไม่อาจบ่ายเบี่ยงมิรับผิดชอบได้

ชายชราเล่าต่อไป

"ก้วยฮ้วมความจริงคิดจะใช้การตายมาแสดงความบริสุทธิ์ของมัน ไหนเลยจะคาด ขณะที่มันใกล้จะขาดใจก็พบกับนกแก้วโลหิต"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้ม ระบายลมจากปากแล้วถาม

"ดังนั้น ความปรารถนาประการแรกของมัน เป็นต้องการให้อัญมณีที่ถูกขโมยไปคืนกลับมา ?"

"แน่นอน"

"ความปรารถนานั้นสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ ?"

"ตอนนั้นเป็นเวลาดึกสงัดแล้ว มันมาตรแม้นก็เคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับนกแก้วโลหิต แต่ยังคงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง เพียงแต่ฝากความหวังรำไรประมาณหนึ่งในหมื่นไว้เท่านั้น นึกมิถึง..."

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องสอดคำ

"หรือในเช้าวันรุ่งขึ้น มีคนส่งอัญมณีจำนวนนั้นกลับไปที่วังจ้าวจริง ๆ ได้ ?"

"เป็นความจริง"

เฮ้งฮวงตะลึงลานไปแล้ว รู้สึกขนทั้งร่างลุกชี้ชัน อึ้งเป็นครึ่งวันจึงได้ถาม

"เป็นผู้ใดส่งกลับไป ?"

"เป็นชายกลางคนที่แต่งกายสวยงามเรียบร้อย แต่ก็มาจาก...มาจาก..."

ในดวงตามีประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นอีกครา กระทั่งเสียงที่ว่ากล่าวก็เริ่มสั่นสะท้าน...

เฮ้งฮวงสอดคำถามไป

"หรือมันจะมาจากในอเวจีได้ ?"

ชายชราผงกศีรษะ จนเนิ่นนานให้หลังจึงได้ตอบ

"มันบอกว่าเป็นตุลาการที่มาจากห้วงโลกันตร์ในอเวจี"

เฮ้งฮวงตะลึงลานอีกครา ชายชราเล่าต่อ

"มันว่า บริวารปิศาจที่คร่าวิญญาณทวงชีวิตเมื่อค่ำวาน เรียกวิญญาณคนผิดไปผู้หนึ่ง บอกว่าผู้ตายความจริงเป็นอีกคนหนึ่ง แต่กลับคร่าตัวก้วยลั้งยิ้งบุตรโทนของก้วยฮ้วม ดังนั้น มันจึงตั้งใจไปหาอัญมณีจำนวนนั้นคืนกลับมา ถือเป็นการชดใช้ในความผิดพลาด"

หน้าผากของชายชรามีเหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชก เล่าต่อไป

"เมื่อกล่าวคำนั้นจบแล้ว ร่างของมันพลันหายวับไปกับตา"

"ก้วยลั้งยิ้งตายไปจริง ๆ หรือไร ?"

"เป็นความจริง เมื่อตุลาการผู้นั้นไปไม่นาน ก็มีคนหามซากศพของมันกลับมา"

"มันตายอย่างไร ?"

"เป็นพลาดเท้าตกน้ำ จมน้ำตายไป ตายในสภาพที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง"

เฮ้งฮวงก็อดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ก้วยจ้งก้วงแม้จะได้อัญมณีคืนกลับ แต่สูญเสียบุตรโทนคนเดียวไป จิตใจต้องเจ็บช้ำรันทดอย่างยิ่งเป็นแน่"

"อ้วงเอี๊ยตอนนั้นก็รู้ตัวว่าเข้าใจมันผิดไป ดังนั้น จึงปลอบโยนมันอยู่ตลอดเวลา"

"ที่เศร้าเสียใจสุดซึ้ง อาจบางทีมิใช่ก้วยฮ้วม แต่เป็นภรรยาของมัน มารดาของบุตรชายมัน"

"โอ...ตี๋ม่วย (น้องสะใภ้) ของเรา ร่ำไห้จนสลบไสลไปสามครั้งครา แต่ทว่าเฮียตี๋ของเรากลับเยือกเย็นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันทราบ ยังมีความปรารถนาเหลืออยู่สองประการ"

"นกแก้วโลหิตปรากฏขึ้นอีก ?"

ชายชราผงกศีรษะตอบ

"ปรากฏในห้องโถงใหญ่ของวังจ้าวนั่นเอง คล้ายดั่งเป็นเปลวไฟกองหนึ่ง"

"ความปรารถนาประการที่สองของก้วยจ้งก้วง ย่อมเป็นหวังให้บุตรที่ตายไปมีชีวิตรอดกลับมา ?"

"ถูกแล้ว"

"ความปรารถนานี้ก็เป็นความจริง"

"ถูกแล้ว"

ชายชราพยายามข่มกลั้นตัวเองอยู่เต็มที่ ในที่สุด บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในค่ำคืนนั้นจนหมดสิ้น...

"ค่ำคืนนั้น พายุฝนโหมกระหน่ำรุนแรง

"ตอนนั้น โลงบรรจุศพของก้วยลั้งยิ้งยังอยู่ในห้องพิธี อ้วงเอี๊ยก็ได้อยู่เป็นเพื่อนกับก้วยฮ้วมจ้งก้วง รอคอยในห้องพิธีศพอยู่

"กระทั่งอ้วงฮุย (มเหสี) ก็อยู่ด้วย

"อ้วงเอี๊ยก็มีความต้องการจะดูให้แน่ชัด เรื่องที่พิสดารปานปาฏิหาริย์ ใช่จะปรากฏมาได้จริงหรือไม่ ?

"วิกาลยิ่งดึก พายุฝนยิ่งรุนแรง

"ในห้องพิธีพลันมีเสียงทุบโลงดังสนั่นหวั่นไหวอยู่ถี่เร็ว

"จากนั้น มีเสียงคนแผดร้องในโลง ต้องการให้คนงัดฝาโลงปล่อยมันออกมา

"เสียงร้องที่โหยหวนนั้น ถึงกับเป็นเสียงก้วยลั้งยิ้งบุตรโทนของก้วยฮ้วม พวกมันต่างได้ยินกันถนัดชัดหู

"อ้วงเอี๊ยกับอ้วงฮุยต่างตระหนกจนแทบสลบไสลไป

"ก้วยฮ้วมเตรียมจะโถมไปช่วยบุตรโทนของมัน แต่อ้วงเอี๊ย อ้วงฮุย กลับฉุดแขนไว้วิงวอนมันอย่าได้เข้าไป

"เรื่องนี้นับว่าเร้นลับเกินไป น่าสะพรึงกลัวเกินไปจริง ๆ

"ก้วยฮ้วมไม่ยินยอม

"นางสนมคนหนึ่งที่อ้วงเอี๊ยรักปรานีที่สุด พลันชักมีดสั้นออกมาแทงก้วยฮ้วมตายไปในมีดเดียว

"ขณะที่ก้วยฮ้วมขาดใจตาย เสียงแผดร้องและเสียงทุบโลงในห้องพิธีก็พลันชะงักหายไปเช่นกัน

"กระทั่งพายุฝนก็ได้เริ่มซาลง แผ่นฟ้าแผ่นดินคืนกลับสู่ความเงียบวังเวงอีกครา

"นกแก้วโลหิตก็ได้กลับสู่ห้วงอเวจีอีกครั้ง"

เฮ้งฮวงมีขวัญที่กล้าแข็งอยู่เสมอมา แต่ฟังถึงตอนนี้ ยังอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บถึงหลายครั้งมิได้

อดมิได้ต้องถามขึ้น

"ไฉนพอก้วยฮ้วมตายไป บุตรของมันก็ไม่อาจฟื้นคืนชีวิต ?"

ชายชรากล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"เนื่องเพราะเมื่อมันตาย ความปรารถนาของมันก็พลอยมอดมลายไปด้วย"

"อัญมณีจำนวนนั้นเล่า ?"

"อัญมณีก็ย่อมสูญหายอย่างเร้นลับตามมันไปด้วย"

"เช่นนี้เป็นว่า ความปรารถนาทั้งสามประการ ที่นกแก้วโลหิตนำพาแก่ผู้คน มิใช่เป็นความสุขความเจริญ แต่เป็นเคราะห์กรรมเภทภัย ?"

"แต่ความปรารถนาที่มันรับปากให้แก่ผู้คน อย่างไรก็เป็นความจริงที่ปรากฏขึ้นประจักษ์ตา"

เฮ้งฮวงเงียบงันมิได้โต้แย้ง

เฮ้งฮวงเองก็ไม่อาจปฏิเสธ ปมนี้จึงเป็นที่สำคัญที่สุด

ชายชรากล่าวต่อ

"หลังจากเรื่องราวครั้งนั้นแล้ว ยังมีปลีกย่อยติดตามมาอีกเล็กน้อย"

เฮ้งฮวงสงบใจฟัง ชายชราเล่าต่อ

"เมื่อก้วยฮ้วมตายไปแล้ว ภรรยาของมันก็ตายไปด้วย นางสนมที่ฆ่าก้วยฮ้วมไม่เกินสามวันก็วิกลจริต บรรดาทหารที่เฝ้าคลังพากันฆ่าตัวตายลุกะโทษ อ้วงเอี๊ยทั้งเสียใจในนางสนมสุดรัก ทั้งเสียดายในอัญมณีมูลค่ามหาศาล ถึงกับกลายเป็นคนซึมเซาราวไร้หัวใจ กลายเป็นซากศพเดินได้เท่านั้น"

นับว่าเป็นโศกนาฏกรรมอันสะเทือนใจอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ

เฮ้งฮวงถาม

"นี่อาจบางทีเป็นสาเหตุแท้จริง ที่มาราธิราชต้องการให้นกแก้วโลหิตของมันแต่ละเจ็ดปีจุติลงสู่มนุษย์โลกครั้งหนึ่ง"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมันทราบ ความปรารถนาที่นอกเหนือคาดหมาย บางครั้งอาจมิใช่เป็นความสุขความเจริญของมนุษย์ แต่เป็นเคราะห์กรรมและเภทภัย"

ให้ในโลกมนุษย์เต็มไปด้วยเคราะห์กรรมและเภทภัย นั่นจึงเป็นความมุ่งหวังและจุดประสงค์สำคัญของพญามารร้าย !

ชายชรากล่าว

"เราก็ทราบ ความปรารถนาที่ได้มาจากนกแก้วโลหิตต้องชำระคุณค่า หาใช่ได้เปล่าไม่"

"แต่ท่านกลับมีความต้องการพบเห็นมัน ?"

ชายชราผงกศีรษะ เฮ้งฮวงถามต่อ

"เนื่องเพราะท่านมีความยุ่งยากอันยิ่งใหญ่ หากไม่ได้พบเห็นมัน มีแต่ต้องตาย ?"

ชายชราครุ่นคิดจนนิ่งอึ้ง สีหน้ารันทดหดหู่จนอีกเนิ่นนาน เนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"บัดนี้เราเป็นคนที่ตายแล้ว"

มีบ้างบางคนแม้ยังมิได้ตาย ก็เท่ากับเป็นคนตายไปแล้ว

และมีบ้างบางคน แม้ตายไปจริง ๆ แต่กลับยังดำรงคงอยู่ในหัวใจของผู้คนจวบชั่วกาลนาน

สุสานร้าง หมอกบางเลือนราง

ชายชรานอนสงบอยู่ในโลง พริ้มตาลงอีกครั้ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านตอนนี้ย่อมไปได้แล้วกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

"ท่านยังต้องการทราบกระไร ?"

"เรื่องยุ่งยากที่ท่านไม่อาจคลี่คลายคือกระไร ?"

"นั่นมิได้เกี่ยวข้องกับท่าน"

"เกี่ยวข้อง"

"เกี่ยวข้องเยี่ยงไร ?"

"ข้าพเจ้าก่อความตระหนกแก่ฮ้วยโน้วจนบินหนี นกแก้วโลหิตก็ต้องไม่มาแล้ว อุปสรรคยุ่งยากของท่านข้าพเจ้าย่อมคิดจะหาวิธีไปคลี่คลายให้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ไม่แน่ว่า ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นนกแก้วโลหิตตัวนั้น ให้ความปรารถนาแก่ท่านสามประการ"

ชายชราแค่นหัวร่อ

พลันมีอีกคนหนึ่งส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าทราบ ความปรารถนาประการแรกของมันคือกระไร ?"

ในหมอกบางเลือนราง ปรากฏคนมาอีกผู้หนึ่ง

เป็นคนชุดดำที่ร่างตรงดั่งปลายทวน ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา มีประกายตาอำมหิตโหดเหี้ยมแวววาว

เฮ้งฮวงส่งเสียง

"ท่านทราบความปรารถนาของมัน ?"

"ใช่ ! มันต้องการให้ข้าพเจ้าตาย"

เฮ้งฮวงหัวร่อ พลางกล่าวอีก

"ขอเพียงมันมีความปรารถนาเช่นนี้จริง ไม่แน่ว่า ข้าพเจ้าสามารถกระทำแทนมันได้"

ชายชราพลันถอนใจ กล่าวน้ำเนิบบ้าง

"ข้าพเจ้าหาใช่ต้องการให้มันตายไม่"

คนชุดดำกล่าว

"เราก็ไม่ต้องการให้ท่านตาย เนื่องเพราะเรายังจะสอบถามปากคำจากท่านอีก"

เฮ้งฮวงกล่าว

"ถามปากคำ ? ท่านมีศักดิ์ฐานะใด ? อาศัยกระไรมาสอบถามปากคำผู้คน ?"

"ข้าพเจ้านามทิหึง"

ทิหึง ชื่อแซ่ของมันได้อธิบายทุกประการของมันโดยละเอียดเอง

มันก็คือทิชิ้วบ้อเช้ง (มือเหล็กไร้น้ำใจ) หนึ่งในสี่ปู้เท้า (หัวหน้ากองปราบปราม) อันมีชื่อยิ่งใหญ่ในกรมเมือง ที่มันเคียดแค้นชิงชังคือขุนนางกังฉินโจรชั่วร้าย พวกลักเล็กขโมยน้อยใจต่ำทราม ในเจ็ดปีที่ผ่าน คดีใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ที่ถูกมันสืบทำลายมากมายจนนับแทบมิถ้วนได้

ทีท่าของเฮ้งฮวงกลับกลายไปทันที

เฮ้งฮวงรู้จักคนผู้นี้ และก็ให้ความเคารผนับถือต่อคนผู้นี้อยู่ตลอดมา

เฮ้งฮวงเคารพนับถือคนที่สัตย์ซื่อมีคุณธรรมเสมอมา

ทิหึงจับตามองเฮ้งฮวงพลางกล่าว

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รู้จักท่าน"

"อ้อ"

"ท่านก็คือเฮ้งฮวง"

"นึกมิถึง ข้าพเจ้าถึงกับมีชื่อแล้ว"

"แต่ทว่าชื่อแท้จริงของท่านกลับยิ่งกระเดื่องดังกว่า ท่านความจริงมิใช่มีนามเฮ้งฮวง"

รอยยิ้มของเฮ้งฮวงออกจะฝืนผิดปกติอยู่เล็กน้อย

ทิหึงกล่าวต่อไป

"ท่านความจริงมีนามเฮ้งเต้งแซ ทิต้าเกี้ยมแขะ (มือกระบี่ขวัญเหล็ก) เฮ้งเต้งแซมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ท่านไฉนต้องเปลี่ยนนามด้วย?"

เฮ้งเต้งแซเม้มปากไม่ตอบ

ชีวิตของมันคล้ายเป็นลมพายุ ตอนกรรโชกมาแม้รุนแรง แต่ก็พร้อมที่จะสลายไปในทุกเวลา

เฮ้งฮวงกล่าว

"เปลี่ยนนามผิดกฎหมายหรือไม่ ?"

"ไม่ผิดกฎหมาย"

ทิหึงตอบแล้วเขม้นมองเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง เน้นเสียงทีละคำต่อไป

"ฆ่าคนจึงผิดกฎหมาย"

"ท่านทราบข้าพเจ้าเคยฆ่าคน ?"

"ไม่ทราบ"

ทิหึงตอบ แต่ดวงตากลับมีประกายคมกล้าจนแวววาวกว่าเดิม เน้นเสียงทีละคำอีก

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ หลายสิบคนในครอบครัวของไฮเล่งอ๋อง ถูกสังหารจนหมดจนสิ้นไปในเวลาค่ำคืนเดียว"

ดวงตาของเฮ้งฮวงก็กลับกลายเป็นคมกล้าดั่งกระบี่ เขม้นมองหน้าทิหึงแน่วนิ่งพลางเน้นเสียง

"ท่านทราบฆาตกรเป็นผู้ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

สีหน้าของทิหึงพลันเปลี่ยนแปรเป็นอ่อนโยนกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ ต่อ

"แต่ทว่า ข้าพเจ้ากลับมีความปรารถนาใคร่ได้เห็นคนผู้นั้น"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเคารพมัน ผู้ที่มันฆ่าคือคนที่สมควรตาย ฆ่าคนแล้วไปโดยมือเปล่า ไม่แตะต้องแม้แต่อีแปะเดียว ช่วยผู้อื่นแล้วก็ไม่หวังให้ผู้อื่นได้ทดแทน

บุญคุณของมัน"

ทั้งสองยืนประจันหน้ากัน ดวงตาต่างมีประกายประหลาดพิสดาร เฮ้งฮวงพลันหัวร่อแล้วกล่าวอีก

"ข้าพเจ้าประกัน จะเร็วจะช้าท่านต้องมีวันได้พบมันแน่"

"ขอให้เป็นเช่นนี้เถิด"

ชายชรายังนอนแน่นิ่งอยู่ในโลง

เฮ้งฮวงกล่าว

"มันทราบท่านจะมา ?"

ทิหึงตอบ

"นี่เป็นกำหนดสุดท้ายที่ข้าพเจ้าให้แก่มัน มันทราบว่าไม่มีทางหนีรอดได้"

ภายใต้การไล่ล่าของทิหึง ไม่มีผู้ใดสามารถหนีรอดพ้น

เฮ้งฮวงถาม

"ท่านหามันด้วยเรื่องอันใด ?"

"คิดจะให้มันบอกเรื่องแก่ข้าพเจ้ารายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"อัญมณีของวังปู้กุ้ยอ้วงอยู่ที่ใดกันแน่ ?"

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อเจ็ดปีก่อนแล้ว"

"แต่ทว่าคดีรายนี้ยังมิได้ถูกทำลาย ขอเพียงคดียังมิถูกทำลาย ข้าพเจ้าก็ต้องสืบเสาะต่อไป"

"ไฉนจึงต้องสอบปากคำมัน ?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนเดียวในครอบครัวของก้วยฮั้วมที่ยังมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้"

แต่ทิหึงผิดไปแล้ว

รอจนเมื่อทั้งสองเหลียวมอง ชายชราในโลงได้กลายเป็นศพไปจริง ๆ แล้ว มิเพียงลมหายใจขาดสะบั้นเท่านั้น กระทั่งมือเท้ายังเย็นเฉียบ

ศพมิได้ถูกฝัง แต่ถูกส่งเข้าไปในกรมเมือง มอบให้สัปเหร่อผ่าพิสูจน์

สาเหตุการตายที่แท้จริงของคนผู้นี้คือกระไร ?

ทิหึงจะต้องตรวจสอบให้ออก ขอเพียงมีเบาะแสแม้สักน้อยนิด มันเป็นต้องไม่ยอมปล่อยปละทอดทิ้งเด็ดขาด

เฮ้งฮวงมิได้จากไป

เฮ้งฮวงก็รอคอยผลของการพิสูจน์ศพ เพราะเริ่มมีความตื่นเต้นสนใจต่อ

เรื่องราวรายนี้บ้างแล้ว

ตอนนี้แม้ทิหึงจะขับไล่ไสส่ง เฮ้งฮวงก็ต้องไม่ยอมจากไป

หน้าตึกพิสูจน์ศพเป็นลานตึกเล็ก ๆ ในลานมีต้นไม้ที่สูงใหญ่อย่างยิ่งต้นหนึ่ง เฮ้งฮวงนั่งรอคอยอยู่ที่ใต้ต้นไม้นี้เอง

ทิหึงถาม

"ตอนนี้ ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่านแล้ว"

"มี"

"ยังมีเรื่องอันใด ?"

"ท่านไฉนแน่ใจว่า มันมิใช่ถูกข้าพเจ้าทำร้ายตายไป ?"

"ครั้งนี้ข้าพเจ้ายินดียอมเสี่ยงอันตราย"

"แต่ทว่าขอเพียงเป็นคนมีมลทิน ท่านก็ควรกักตัวไว้ ข้าพเจ้าเป็นคนมีมลทิน ท่านไฉนยินยอมให้ข้าพเจ้าไป ?"

ทิหึงเบิ่งตาจ้องเฮ้งฮวงอยู่เนิ่นนานจึงได้ถาม

"ท่านคิดจะทำกระไรกันแน่ ?"

"คิดจะให้ท่านเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา..."

สุราป้านหนึ่ง น้ำชาป้านหนึ่ง

เฮ้งฮวงมองทิหึงที่จิบน้ำชาช้า ๆ แต่ตัวเองกลับกรอกสุราลงไปหลายจอกแล้ว จึงได้กล่าว

"ท่านมิเคยดื่มสุราเลย ?"

"ข้าพเจ้ารับคดีรายนี้ไว้แล้ว บัดนี้ คดีรายนี้ยังมิได้ถูกทำลาย"

"คดีมิได้ถูกทำลาย ท่านก็ไม่ดื่มสุรา ?"

"ไม่ดื่มเด็ดขาด"

"หลังจากทำลายคดีแล้ว ท่านสามารถดื่มได้มากน้อยเท่าใด ?"

"ไม่น้อยกว่าท่านเด็ดขาด"

เฮ้งฮวงพลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ส่งเสียงดัง ๆ

"รีบบอกรายละเอียดของคดีนี้แก่ข้าพเจ้าทราบ"

ทิหึงจ้องมองด้วยความตื่นเต้นพลางโพล่งขึ้น

"สุราเพียงสามจอกท่านก็เมาแล้ว ?"

"ท่านมิยอมนับถือ ตอนนี้ข้าพเจ้ายังพอจะสู้กับท่านได้"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว..."

"ก็เนื่องเพราะท่านบอก คดีไม่ถูกทำลายมิยอมดื่มสุรา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องช่วยเหลือท่านทำลายคดีนี้ให้ได้"

ทิหึงจิบน้ำชา จิบเชื่องช้าอย่างยิ่ง จิบอีกหนึ่งแล้วอีกอีกหนึ่ง

เฮ้งฮวงรอคอย

เฮ้งฮวงไม่กระวนกระวาย มีเรื่องราวบางประการ ที่เฮ้งฮวงสามารถสะกดใจได้หนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง

ทิหึงพลันเงยหน้าขึ้นมองเฮ้งฮวงพลางส่งเสียง

"ท่านเชื่อถือนิทานนั้นจริง ๆ ?"

"นิทานใด ?"

"เทวบุตรมารสิบหมื่น โลหิตมารสิบหมื่นหยดนิรมิตให้เป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง และมันสามารถบันดาลความปรารถนาสามประการของมนุษย์ให้เป็นจริงมาได้ ?"

เฮ้งฮวงมิตอบคำถามนี้ตรง ๆ แต่ถอนใจกล่าว

"ในโลก ความจริงมีเรื่องมากหลายที่บันดาลให้ผู้คนไม่มีปัญญาเชื่อถือ แต่บางครั้งกลับคุกคามผู้คนจนมิอาจไม่เชื่อได้"

ทิหึงแค่นหัวร่อกล่าว

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะชนชาวโลกโง่เขลาเบาปัญญา จึงได้มีนิทานเช่นนี้ขึ้นมา"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ไม่เชื่อแม้สักถ้อยคำเดียว"

ส่งเสียงกระด้างเย็นชากล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงเชื่อ กรรมดีมีผลดีสนอง กรรมชั่วมีผลชั่วสนอง ตาข่ายฟ้าแม้กว้างใหญ่ ไม่มีรูให้ความชั่วร้ายเล็ดลอดออกไปได้"

"และท่านก็ไม่เชื่อ อัญมณีของปู้กุ้ยอ้วงหายสาบสูญไปจากคลังโดยไม่มีเค้ามูลเบาะแส ?"

"มีการลักขโมยก็ต้องมีตัวการ แม้นับว่าในโลกมนุษย์นี้มีภูตผีปิศาจจริง ก็ต้องไม่ไปขโมยอัญมณีของมนุษย์ได้ดอก"

"ท่านแน่ใจต้องมีคนขโมยไป ?"

"แน่นอน"

"แต่ทว่า บุตรภรรยาและเฮียตี๋ของก้วยฮ้วม ตอนนี้ต่างตายไปหมดสิ้นแล้วจริง ๆ"

ทิหึงแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิได้ว่าตัวการวางแผนต้องเป็นพวกมัน"

"มิใช่พวกมันเป็นผู้ใด ?"

"จะเร็วจะช้า ข้าพเจ้าต้องหาออกมาจนได้"

"ท่านตอนนี้มีเค้ามูลแล้ว ?"

"ไม่มี"

เฮ้งฮวงถอนใจเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"ดูท่า หากในชีวิตนี้ของท่านยังคิดจะได้ดื่มสุราอีก ควรรีบลืมเรื่องนี้เสียโดยเร็วจึงประเสริฐสุด"

"เสียดายที่ข้าพเจ้าลืมไม่ได้"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมีของชิ้นหนึ่ง ที่สะกิดใจให้ข้าพเจ้าได้นึกถึงตลอดเวลา"

"เป็นของใด ?"

ทิหึงยื่นมือช้า ๆ แล้วแบออกมา ใจกลางฝ่ามือถึงกับมีหยกสีเขียวแวววาวอยู่ชิ้นหนึ่ง

เฮ้งฮวงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นี่ก็เป็นอัญมณีที่สูญหายไปจากวังปู้กุ้ยอ้วง ?"

"นี่เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เป็นหยกที่ติดอยู่บนยอดมงกุฎของปู้กุ้ยอ้วง มีคุณค่ามหาศาลควรเมือง"

เฮ้งฮวงดูออก และย่อมเป็นคนรู้จักของกระจ่างยิ่ง แน่ใจได้จริง ๆ ทั้งพิภพจบแดน ต้องไม่อาจหาหยกที่สวยงามจนไร้ตำหนิเยี่ยงนี้อีกเด็ดขาด

ทิหึงกล่าวต่อไป

"ในเมื่อหยกชิ้นนี้ยังอยู่ในมนุษย์โลก อัญมณีอื่น ๆ ก็ย่อมต้องอยู่เช่นกัน"

"ท่านไปหาได้จากที่ใด ?"

"จากมือของมัวทีปวย (บินเต็มฟ้า)"

"มหาโจรโดดเดี่ยวมัวทีปวย ?"

"มันนั่นเอง"

"มันตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ตายไปแล้ว"

เฮ้งฮวงระบายลมจากปากยาว ๆ พลางกล่าว

"วิชาตัวเบาและอาวุธลับของมัวทีปวยต่างไม่เลว ร่องรอยยิ่งลี้ลับเลื่อนลอย

ไฉนพลันตายไปได้ ?"

"มันถูกพิษตายไป ถูกพิษเจ็ดวันแล้วพิษจึงกำเริบ พอกำเริบก็ไม่มีทางช่วยเหลือได้ ?"

"เป็นยาพิษที่ร้ายกาจจริง ๆ"

"ตอนมันตาย ในมือยังกำหยกชิ้นนี้แนบแน่น ตายแล้วก็มิยอมคลายออก"

"ท่านสังเกตดู ใช่ว่าเนื่องเพราะมันสืบทราบร่องรอยของอัญมณีจำนวนนั้นจึงถูกคนฆ่าปิดปากไป ?"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ก่อนจะตายมันได้บอกร่องรอยใดหรือไม่ ?"

"เพียงบอกสองคำ"

"สองคำใด ?"

"เอ็งบู้ (นกแก้ว)"

ดวงตาของทิหึงมีประกายเคียดแค้นชิงชังจนแวววาว แสดงว่าเคียดแค้นต่อสองคำนี้จนลึกซึ้งจับจิตใจ

แต่เฮ้งฮวงกลับหัวร่อกล่าว

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา เอ็งบู้เป็นเพียงนกที่น่ารักอย่างยิ่ง บางครั้งยังรู้จักกล่าวภาษามนุษย์ด้วย"

"เฮอะ"

"มิว่าอย่างไร นกแก้วตัวเดียว ต้องไม่ใช่ตัวการไปขโมยอัญมณีจำนวนนั้น"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงประหลาดใจ ก่อนมัวทีปวยจะตาย ไฉนจึงเปล่งสองคำนั้นมาได้ ?"

"อาจบางทีที่มันบอกเป็นเพียงนามของคนผู้หนึ่ง"

"ในบรรดามหาโจรของวงพวกนักเลง ไม่มีคนนามเอ็งบู้"

"อาจบางที ที่มันบอกเป็นเพียงนามของดรุณีที่เป็นคนรักมัน"

ทิหึงหัวร่อแค่น ๆ พลางผุดลุกขึ้น

วาจาที่ไม่ลงรอย แสดงว่ามันเตรียมจะไม่ต้องการสนทนาสืบต่อไปแล้ว

เฮ้งฮวงกลับพาลกางแขนกั้นไว้แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงบอกว่าอาจบางทีเท่านั้น อาจบางทียังมีทางเป็นไปได้อีกมากมายหลายสถาน"

ทิหึงจ้องมองเฮ้งฮวงแน่นิ่ง นับว่ามิได้สะบัดหน้าไปจริง ๆ

เฮ้งฮวงกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"อาจบางที ก่อนมันจะตายได้เห็นเอ็งบู้ตัวหนึ่งจริง ๆ เป็นฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต)"

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด"

"เพราะกระไร ?"

"เพราะในครึ่งวันก่อนมันจะตาย ข้าพเจ้าอยู่ตรงข้ามกับมันตลอดเวลา สอบถามปากคำของมัน"

"มันมิได้บอกกระไรทั้งสิ้น ?"

"มิได้"

"จากนั้นพิษของมันพลันกำเริบ เมื่อพิษกำเริบ เพียงบอกสองคำนั้นแล้วก็ขาดใจตายไป ?"

ทิหึงผงกศีรษะ

ดวงตาเฮ้งฮวงก็ปรากฏแววครุ่นคิดจนเคร่งเครียด พลางกล่าว

"อาจบางทีเมื่อมันรู้ตัวพิษในร่างกำเริบแล้ว คิดจะบอกร่องรอยกระไร แต่เสียดายไม่ทันเวลาแล้ว"

"นี่จึงคล้ายเป็นภาษาคน"

"หรือก่อนพิษจะกำเริบ มันที่เป็นนักเลงเก่าคร่ำโลกปานนั้น ยังไม่อาจรู้สึกมาได้ ?"

"กระทั่งข้าพเจ้าที่เป็นนักเลงเก่า ก็ยังดูไม่ออกว่ามันถูกพิษ"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถอนหายใจอีกครา ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"พิษที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง"

สัปเหร่อได้ทำการพิสูจน์ศพอยู่ในห้อง เป็นเวลาสองชั่วยามกว่าแล้ว

มันเป็นคนที่มีวัยชรา ในอาชีพนี้ มิเพียงมีศักดิ์ศรีสูงส่ง ประสบการณ์โชกโชนชำนาญเท่านั้น ยังมีน้อยคนนักที่สามารถทัดเทียมได้

แต่ทว่าจวบจนบัดนี้ มันยังเสาะหาสาเหตุการตายของก้วยฮ้วมไม่ออก

สุราป้านนั้นถูกดื่มแห้งไปนานแล้ว เฮ้งฮวงส่งเสียง

"ข้าพเจ้าเห็นว่า สัปเหร่อยิ่งใหญ่ท่านนั้น น่ากลัวแก่ชราจนตาลายไปแล้ว"

ทิหึงแค่นเสียงเย็นชา

"ตาชราที่ลายไปแล้วเช่นดั่งมัน ในโลกมีอยู่ไม่มากเท่าใดนัก"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในอาชีพนี้ของพวกมันมีมือเก่าอันเยี่ยมยอดอยู่ผู้หนึ่ง จำเดิมเป็นแพทย์ขึ้นชื่อลือกระเดื่อง ภายหลัง เนื่องจากภรรยาตายอย่างสยดสยอง จึงได้เปลี่ยนอาชีพมาเป็นสัปเหร่อ"

ทิหึงไม่มีปฏิกิริยา เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะมันรู้สำนึก ไม่มีฝีมือเข้มแข็งพอจะกำจัดภัยพาลอภิบาลคนดี จึงมีแต่ใช้ความรู้ในหลักวิชาแพทย์ มาทุ่มเทให้แก่กฎหมายของประเทศ"

ทิหึงยังคงไม่มีปฏิกิริยา เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าจำคลับคล้ายคลับคลาว่ามันมีนามเชียวแปะเช่า มิทราบจำผิดหรือไม่ ?"

"ไม่ผิด"

"ท่านก็รู้จักคนผู้นี้ ?"

"มันเป็นสหายของข้าพเจ้า"

"ท่านไฉนไม่เชิญมันมา ?"

"มันได้มาแล้ว"

"เฒ่าที่พิสูจน์ศพอยู่ในห้องก็คือมัน ?"

"ถูกแล้ว"

เฮ้งฮวงเม้มปากแนบแน่น

ทิหึงก็เม้มปาก ทั้งสองต่างรอคอยอยู่ โชคดีที่คราวนี้มิได้รอคอยเนิ่นนานไปนัก ตอนเชียวแปะเช่าออกมาจากห้องเก็บศพ เหงื่อได้หลั่งไหลจนเปียกชุ่มเสื้อผ้า คล้ายดั่งเหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าสิ้นแรง

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องชิงถามขึ้นก่อน

"ท่านหาสมุฏฐานการตายของมันออกแล้ว ?"

เชียวแปะเช่ากระแทกตัวลงพิงพนักเก้าอี้ พริ้มตาอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้ผงกศีรษะช้า ๆ

เฮ้งฮวงถามบ้าง

"มันใช่ตายเพราะวิตกจนกระวนกระวายเกินไปหรือไม่ ?"

เชียวแปะเช่าสั่นศีรษะ เฮ้งฮวงถามอีก

"มันตายด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?"

ในที่สุดเชียวแปะเช่าลืมตาขึ้นมองทิหึง เน้นทีละคำ

"มันถูกพิษปลิดชีวิต"

แก้วตาทิหึงหดเล็กลงทันที เฮ้งฮวงโพล่งขึ้น

"ยาพิษอีก ? หรือมันก็ถูกพิษชนิดเดียวกับที่มัวทีป่วยถูก ?"

เชียวแปะเซ่าตอบสั้น ๆ

"ไม่เป็นปัญหาให้สงสัยสักน้อยนิด"

ในหน้าต่างของห้องพิสูจน์ศพ มีแสงโคมไฟเช่นกัน

กระดาษหน้าต่างเป็นสีขาวซีด แสงโคมไฟก็ซีดขาวเช่นกัน ในอากาศมีกลิ่นยาและกลิ่นศพที่เริ่มเน่า ผสานกันจนผู้คนต้องสะอิดสะเอียนแทบอาเจียนออกมา

เฮ้งฮวงมิได้อาเจียน

เฮ้งฮวงถึงกับสามารถสะกดกลั้นไว้ได้มิต้องอาเจียน ซึ่งกระทั่งตัวเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจยิ่ง

แต่ทว่าฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาเปียกชุ่ม

ซากศพของก้วยเอ็กยังคงวางอยู่บนโต๊ะทีโตใหญ่กว่าเตียงกลางห้อง มีผ้าขาวผืนหนึ่งคลุมอยู่

บนผ้าขาวมีคราบโลหิตเป็นจุดแต้ม ยังมิได้แห้งไปหมดสิ้น

'จะพิสูจน์หาสาเหตุการตายของคนผู้หนึ่ง ใช่ว่าต้องผ่าตัดศพของมันออก ?'

เฮ้งฮวงมิได้คิด และมิกล้าคิด

เพียงหวังไว้ ตอนนี้ทิหึงอย่าได้เลิกผ้าขาวผืนนี้ขึ้นมา

โชคดีที่ทิหึงมิได้ทำดั่งนั้น เพียงแต่ยืนสงบอยู่ที่หน้าโต๊ะ โดยมิทราบกำลังดู ? หรือกำลังคิด ?

ที่ทิหึงดูนั้นดูกระไร ? ที่คิดนั้นเป็นกระไร ?

ขณะเฮ้งฮวงคิดจะถาม พลันเห็นดวงตาทิหึงมีประกายแวววาวดั่งเปลวเพลิงเกิดขึ้น

จิ้งจกตัวหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากเพดานห้อง ร่วงลงไปที่ขาอ่อนของซากศพ

นั่นเป็นเรื่องที่ธรรมดาอย่างยิ่ง แต่ประหลาดที่ว่า เมื่อจิ้งจกตัวนั้นร่วงหล่นลงแล้ว ถึงกับหดเล็กลงไป จากนั้นก็แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวอีก

ความจริงจิ้งจกเป็นสัตว์พิษอยู่แล้ว มิได้กลัวพิษเลย

มันก็คล้ายเป็นสัตว์เลือดเย็นชั้นต่ำอีกจำนวนมากหลาย ชีวิตของจิ้งจกเข้มแข็งอย่างยิ่ง ตายยากอย่างยิ่ง

แล้วจิ้งจกตัวนี้ไฉนพลันตายไปได้ ?

ทิหึงพลันลงมือ เลิกผ้าขาวที่มีคราบโลหิตเป็นจุดแต้มขึ้นมาครึ่งหนึ่ง เผยเห็นเท้าที่เหี่ยวซีดทั้งสองของก้วยเอ็ก

ที่ขาอ่อนข้างซ้ายมีรอยแผลเป็นจากคมอาวุธสายหนึ่ง ทิหึงส่งเสียง

"นี่เป็นแผลเก่า ? หรือแผลใหม่ ?"

เชียวแปะเซ่าครุ่นคิดพลางตอบ

"ในเมื่อปากแผลเรียบลื่นเสมอเนื้อ ตอนที่บาดเจ็บ อย่างน้อยต้องนานกว่าสามปี"

"ผ่าออกมาให้ข้าพเจ้าดู"

เฮ้งฮวงสะดุ้งตัวลอย ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านว่ากระไร ?"

ทิหึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าต้องการให้เซียวชิงแซผ่าแผลเป็นเนื้อออกมาดู"

"มันได้ตายไปแล้ว ท่านไยต้องหยามย่ายีซากศพมันอีก ?"

ทิหึงแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านไม่ต้องการดู พอจะออกไปได้"

เฮ้งฮวงมิได้ออกไป

ความจริงในใจเฮ้งฮวงก็ทราบ ที่ทิหึงทำดั่งนี้ต้องมีเหตุผลอยู่บ้าง

ขาอ่อนของบุรุษ ความจริงก็ยากยิ่งจะบาดเจ็บจากอาวุธจนกลายเป็นแผลเป็น จิ้งจกความจริงก็มิใช่สัตว์ที่ตายง่ายดาย

เฮ้งฮวงก็มีความต้องการดูให้แน่ใจเป็นเรื่องราวใด และหวังอย่างยิ่ง ตนสามารถสะกดกลั้นใจดูสืบต่อไป อย่าได้อาเจียนออกมาก่อน

มีดที่เรียวแหลมคมกริบ ตัวมีดที่ขาวแวววาว

มีดพอกรีดไป ไม่มีโลหิตอีกแล้ว เนื้อขาวซีดถูกกรีดแบะอ้า ภายในพลันมีไข่มุกลูกหนึ่งกลิ้งออกมา

ประกายของไข่มุกก็เป็นสีขาวซีด ดูไปมีส่วนคล้ายนัยน์ตาของคนตายอยู่ไม่น้อย

ลมหายใจของเฮ้งฮวงสะบั้นลงทันที

ในที่สุดก็เข้าใจมาได้ ไฉนจิ้งจกพอร่วงหล่นลงที่ขาอ่อนซากศพ ขาดใจตายไปทันที

ทิหึงส่งเสียงเย็นชา

"ท่านเป็นคนมีตาแหลมรู้จักของ สมควรดูออกว่าเป็นกระไร ?"

ในที่สุด เฮ้งฮวงระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วตอบ

"นี่คือปี๊ตั๊กจู (ไข่มุกป้องกันพิษ) สยบพิษนานาได้"

"สายตาประเสริฐ"

เฮ้งฮวงเลียบเคียงถามขึ้น

"นี่ก็เป็นอัญมณีภายในคลังสมบัติปู้กุ้ยอ้วง ?"

"นี่ก็เป็นหนึ่งในห้าของวิเศษที่สูญหายจากคลังปู้กุ้ยอ้วง คุณค่าของมันยังเหนือกว่าหยกชิ้นนั้นเสียอีก"

อัญมณีของวังที่สูญหาย ไฉนมาอยู่ในขาอ่อนของก้วยเอ็กซึ่งเป็นเฮียตี๋ก้วยฮ้วมได้ ?

คนในตระกูลก้วย เกี่ยวข้องใดกับคดีขโมยอัญมณีรายนี้ ? แล้วไฉนต่างตายโดยสภาพสยดสยองทุกคน ?

หรือคดีรายนี้ยังมีตัวการที่วางแผน ?

หรือพวกมันต่างถูกผู้อื่นฆ่าปิดปาก ?

ผู้บงการอยู่หลังฉากเป็นผู้ใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง เนื่องเพราะพลันได้นึกถึงเรื่องน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งรายหนึ่ง

เสียงหัวร่อสยองขวัญ

ในแสงโคมไฟที่ซีดขาว ใบหน้าทิหึงก็มีเหงื่อยะเยียบซึมออกมาเช่นกัน...ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะได้คิดถึงเรื่องราวเดียวกับเฮ้งฮวง ?

ในวังจ้าวปู้กุ้ยอ้วง มีการป้องกันที่เข้มงวดกวดขัน นอกจากก้วยฮ้วม จะไม่มีบุคคลที่สองที่สามารถใช้เวลาค่ำคืนเดียว สามารถขนอัญมณีออกจากคลังจนหมดสิ้นโดยเด็ดขาด

ไม่มีทางเป็นไปได้แม้สักน้อยนิด นอกเสียจาก...

เฮ้งฮวงพลันส่งเสียงดัง ๆ

"นอกเสียจาก คดีรายนี้ความจริงมิใช่เป็นการกระทำของมนุษย์"

ทิหึงหันควับมาจับจ้องด้วยสายตากระด้างเย็นชา พลางส่งเสียง

"อ้อ ?"

"ไม่มีมนุษย์ตนใดสามารถกระทำคดีเยี่ยงนี้..."

ทิหึงแค่นเสียงสอดคำ

"ที่สามารถก่อคดีเยี่ยงนี้ขึ้นได้ก็มิใช่มนุษย์ ?"

"มิใช่"

"มิใช่มนุษย์เป็นกระไร ?"

"มาราธิราช"

"เจ้าของนกแก้วโลหิตตัวนั้น ?"

"มันนั่นเอง"

ทิหึงหัวร่อแค่น ๆ เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ความปั่นป่วนวุ่นวายและเภทภัยในมนุษย์โลก ล้วนเป็นกระไรกระตุ้นให้ก่อเกิดขึ้น ?"

เฮ้งฮวงทราบดีว่าทิหึงต้องไม่ตอบ จึงได้กล่าวสืบต่อไป

"ละโมบและริษยา"

ทิหึงยังคงแค่นหัวร่อ เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"มาราธิราชย่อมมิใช่ต้องการอัญมณีจำนวนนั้นจริง ๆ แต่ทว่าเพื่อให้ผู้คนบังเกิดความละโมบและระแวงริษยา ต้องการก่อกวนให้มนุษย์โลกมีความปั่นป่วนวุ่นวายและเภทภัยเกิดขึ้น มิว่าเรื่องใดมันต่างกระทำมาได้"

ทิหึงส่งเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจท่านเป็นผู้ใหญ่แล้ว นึกมิถึงว่ายังเป็นทารกคนหนึ่ง"

"นี่มิใช่เป็นนิทานที่ทารกเล่ากันแล้ว เนื่องเพราะเหตุผลของนิทานนี้ลึกซึ้งอย่างยิ่งยวด มิเพียงพวกทารกฟังไม่เข้าใจเท่านั้น กระทั่งท่านก็คล้ายไม่เข้าใจด้วย"

"ด้านนอกเย็นสบายอย่างยิ่ง ท่านไฉนไม่ออกไป ?"

"ข้าพเจ้ากลัวเป็นหวัด"

"หากแม้นท่านจะติดตามข้าพเจ้า ประกันว่า ท่านจะต้องสำนึกเสียใจในเวลารวดเร็วอย่างยิ่ง"

"หากแม้นท่านเป็นโกวเนี้ยน้อย อาจบางทีข้าพเจ้าต้องติดตามท่านแน่นอน เสียดายที่ท่านไม่ใช่"

สีหน้าทิหึงเครียดลงทันที มันเป็นคนที่ไม่ชมชอบถ้อยคำหยอกล้อเหน็บแนม

เฮ้งฮวงกล่าวอีก

"ที่ข้าพเจ้าอยู่ต่อไป เพียงเพราะต้องการช่วยเหลือท่านสักเล็กน้อยเท่านั้น"

"หากท่านรีบเร่งจากไป ไปเสียให้ไกล ก็นับว่าได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าอย่างใหญ่หลวงแล้ว"

"ไม่นับ"

เฮ้งฮวงโพล่งขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้ทิหึงต่อปากต่อคำ รีบส่งเสียงอีก

"ข้าพเจ้าคิดจะช่วยเหลือท่านทำลายคดีรายนี้"

"ท่านคิดจะช่วยสถานใด ?"

"ชี้แนะทางสว่างแก่ท่านสายหนึ่ง"

ทิหึงหัวร่ออีกแล้ว แต่มิใช่แค่นหัวร่อ เป็นฝืนหัวร่อ

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"จะทำลายคดีเยี่ยงนี้ มีอยู่เพียงวิธีเดียว"

ทิหึงสะกดกลั้นใจไว้ รอคอยเฮ้งฮวงกล่าวต่อไป เฮ้งฮวงกล่าวต่อจริง ๆ

"ขอเพียงท่านสามารถหาของชิ้นหนึ่งพบ คดีรายนี้ ท่านมิคิดทำลายก็ไม่ได้อีกแล้ว"

"หากระไร ?"

"นกแก้ว นกแก้วโลหิต !"

"ท่านสามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าหาได้หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงเม้มปากไว้

มันไม่สามารถ

ความจริงแล้ว มันมิเพียงไม่เคยเห็นนกแก้วโลหิตเท่านั้น กระทั่งสามคำนี้ก็เพิ่งเคยได้ยินในค่ำคืนนี้เป็นคราแรก

แต่ขณะเวลานั้นเอง ได้ยินเสียงกระพรวนอีกคราเสียงกระพรวนที่พิกลและพิสดาร สามารถสยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คนได้

เป็นเสียงกระพรวนที่ได้ยินมิต่ำกว่าหนึ่งครั้ง

เฮ้งฮวงพลันร้องขึ้นทันที

"ฮ้วยโน้ว (ทาสโลหิต)"

เสียงร้องของเฮ้งฮวงก็พิสดารอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นเสียงคนที่พลันพบเห็นภูตผีก็ปาน

ทิหึงอดมิได้ต้องถาม

"ฮ้วยโน้วเป็นความหมายใด ?"

"เป็นความหมายที่ว่า ข้าพเจ้าจะหานกแก้วโลหิตให้ท่านได้ในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะฮ้วยโน้วก็คือข้าทาสของฮ้วยเอ็งบู้ ฮ้วยโน้วพอปรากฏ ฮ้วยเอ็งบู้ก็ต้องปรากฏติดตามมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

ทิหึงจับตามองเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกำลังเพ่งพิจารณาของประหลาดพิกลจนสุดพิสดารชิ้นหนึ่งก็ปาน

เฮ้งฮวงมิได้มองทิหึง ดังนั้น ไม่เห็นสีหน้าประหลาดพิกลของมัน จึงยังคงกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้าสามารถจับนกแก้วโลหิตได้ ความปรารถนาประการแรกของข้าพเจ้าต้องเป็นให้มันบอกความลับของคดีรายนี้ออกมา"

"ท่านเชื่อจริง ๆ ?"

"เชื่อกระไร ?"

"เชื่อว่าในโลกมีนกแก้วโลหิตอยู่จริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ สีหน้าท่าทีไม่มีแววล้อเล่นเลยสักน้อยนิด

ทิหึงกล่าว

"หากข้าพเจ้าสามารถเห็นนกแก้วโลหิต ท่านเดาดู ความปรารถนาประการแรกของข้าพเจ้าคือกระไร ?"

"ต้องการให้มันสาปท่านตาย"

ทิหึงส่งเสียงเย็นชา

"ดูท่าท่านกลับเป็นเพื่อนรู้ใจของข้าพเจ้าได้"

เฮ้งฮวงหัวร่อแล้ว มิใช่แค่นหัวร่อและมิใช่ฝืนหัวร่อ แต่เป็นหัวร่อโดยจริงใจ

ขณะที่เริ่มหัวร่อนั้น มีเสียงกระพรวนประหลาดพิกลดังขึ้นจากทางภายนอกอีกครา

ฮ้วยโน้วกลับมาอีกแล้ว

"ไฉนจึงต้องกลับมา ?"

ใช่ว่าจะนำพาพวกเฮ้งฮวงไปพบเจ้านายมัน ?

เสียงกระพรวนพอดัง เฮ้งฮวงก็โถมออกจากห้องไป

ทิหึงย่อมพุ่งตัวติดตามเช่นกัน

ต้นฤดูใบไม้ร่วง

ดินฟ้าอากาศแจ่มใส แต่เสียดายในโลกไม่มีเรื่องที่ต้องเป็นเช่นนี้แน่นอน อย่าว่าแต่ชิวเทียนที่ดินฟ้าอากาศแจ่มใส ไม่แน่ว่าจะต้องปลอดโปร่งแจ่มใสทุกวัน

ท้องฟ้าวันนี้ก็มีเมฆดำหนาทึบจนยะเยียบเลือนราง มิเพียงไม่สูงเท่านั้น ยังต่ำจนแทบจะทับใส่ศีรษะผู้คน

เสียงกระพรวนยังมิได้จางหาย

บนท้องฟ้าที่มืดเลือนราง นกตัวหนึ่งกำลังโบยบินสู่ทิศตะวันตก พาเสียงกระพรวนแว่วไปในทิศทางตะวันตกนั้น

ตะวันตกมีโลกแห่งความสุขที่สุดอยู่ (สัมปรายภพ)

ตะวันตก ก็มีภูเขาแห้งแล้ง ทุ่งนาแตกระแหง สุสานร้าง หญ้ารกรุงรัง

ทั้งสองได้มาถึงสุสานร้างอีก เนื่องเพราะเสียงกระพรวนได้หายไปในสุสานร้างนี้ เงานกก็พุ่งลงไปในฮวงซุ้ยของสุสานโบราณ

พวกเฮ้งฮวงมิใช่นก ไม่รู้จักบิน

ทั้งสองมิได้มีวิชาตัวเบาที่ชนชาวนักเลงล่วงรู้จนเลื่องลือ

แต่ทว่า เมื่อทั้งสองใช้วิชาตัวเบากัน ระดับความเร็วมิได้ด้อยกว่านกที่โบยบินเท่าใด ดังนั้นสามารถไล่ตามมาจนถึงที่นี้

แต่เสียดายเมื่อตอนทั้งสองไล่ตามถึงที่นี้ เสียงกระพรวนหายไปแล้ว เงานกก็ไม่เห็นแล้ว

มีแต่หลุมฝังศพ

มาตรว่าเป็นกลางวัน ในสุสานร้างยังคงมีหมอก ในหลุมฝังศพยังคงมีโครงกระดูกขาวโพลง

อากาศที่มืดครึ้มเย็นยะเยียบ หมอกที่เหน็บหนาวเลือนราง

"อากาศเยี่ยงนี้ ดูท่านับเป็นดินฟ้าอากาศที่นกแก้วโลหิตปรากฏตัวมา"

"สถานที่เช่นนี้ ย่อมเป็นสถานที่เหมาะต่อให้นกแก้วโลหิตปรากฏตัว ?"

"ถูกแล้ว"

"อย่างนั้นพวกเรารอกันในที่นี้เป็นไร ?"

ทั้งสองนั่งหันหน้าเข้าหากัน นั่งอยู่บนเนินของฮวงซุ้ยสองหลัง ท่ามกลางหญ้ารกร้างรุงรังของเนินฮวงซุ้ย

ที่ฝังอยู่ใต้ฮวงซุ้ยนี้เป็นผู้ใด ?

ในชีวิตพวกมัน มีความสุขสันต์หรรษามากน้อยเท่าใด ? เจ็บปวดรวดร้าวมากน้อยเท่าใด ? สุขสมบูรณ์มากน้อยเท่าใด ? เคราะห์กรรมมากน้อยเท่าใด ?

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง ใบไม้ร่วงล่องลอยเต็มไปทั้งท้องฟ้า

ทิหึงที่นั่งบนเนินฮวงซุ้ย ดูไปแล้วมีทีท่าอ่อนล้าอย่างยิ่ง ระโหยอย่างยิ่ง

ในชั่วชีวิตนี้ของมัน ก็เคยมีความสุขสันต์หรรษามากน้อยเท่าใด ? เจ็บปวดรวดร้าวมากน้อยเท่าใด ?

บุคคลเช่นดั่งมัน ความเจ็บช้ำและเภทภัยในชีวิต คิดว่าต้องมากกว่าสุขสันต์หรรษาหลายเท่านัก

บัดนี้ มันใช่เบื่อหน่ายชิงชังต่อชีวิตเช่นนี้ ? เบื่อหน่ายชิงชังต่อวันเวลาที่

กำจัดกวาดล้างบรรดามหาโจร และลักเล็กขโมยน้อยที่ไม่มีวันกำราบหมดสิ้น ? เบื่อหน่ายชิงชังต่อการไล่ล่าสังหาร จับกุมคร่าตัวอันไม่มีวันสุดสิ้นยุติหรือไม่ ?

เฮ้งฮวงกวาดตาดูมันแล้ว พลันเอ่ยปากขึ้น

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่าน"

"อ้อ ?"

"ท่านใช่ได้เข้าสู่กรมเมืองตั้งแต่ในวัยฉกรรจ์ ?"

"อืมม์"

"ในนานปีที่ผ่าน คนที่ตายกับมือของท่านอย่างน้อยต้องมีกว่าเจ็ดแปดสิบคน ?"

"ข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนปราศจากความผิดมาเลยสักผู้เดียว"

"แต่ทว่าคนที่ท่านฆ่าไป อย่างไรก็เป็นคนเช่นเดียวกัน เป็นคนที่มีชีวิตวิญญาณ เป็นคนที่มีเลือดมีเนื้อ"

ทิหึงมิได้โต้แย้ง แต่รู้สึกอ่อนล้าระโหยกว่าเดิมจนเห็นชัด

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ท่านตอนนี้แม้นับว่ามีความตั้งใจเลิกราวางมือก็ไม่อาจเลิกราได้ ชีวิตประเภทนี้ ได้กลายเป็นโซ่เหล็กสายยาวพันธนาการท่านไว้แล้ว ไม่มีวันคลี่คลายออกได้ชั่วกาลนาน"

ทิหึงเงยหน้าขึ้นจ้องมองด้วยสายตาเย็นชา พลางกล่าว

"ท่านกล่าวกระไรกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้าคิด หากแม้นท่านได้เห็นนกแก้วโลหิตจริง ความปรารถนาประการแรกของท่าน ไม่แน่ว่าต้องเป็น..."

เสียงพลันชะงักหายลงกลางคัน แก้วตาพลันหดเล็กลง เขม้นมองด้านหลังทิหึงแน่วนิ่ง

ด้านหลังของทิหึงเป็นความมืดเลือนราง เป็นที่โล่งเวิ้งว้าง

เฮ้งฮวงพลันเห็นกระไร ?

เฮ้งฮวงความจริงเป็นคนหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง เป็นคนที่กระทั่งตายยังไม่กลัว บัดนี้ มีกระไรบันดาลให้เฮ้งฮวงเกิดความหวาดกลัวถึงปานนี้ ?

มือของทิหึงพลันเย็นยะเยียบ ตลอดร่างเย็นยะเยียบเช่นกัน คล้ายดั่งพลันรู้สึกมีความหนาวเหน็บที่แหลมคม พลุ่งขึ้นจากฮวงซุ้ยใต้ที่นั่ง แทงเข้ากระดูกสันหลังของมัน

ด้านหลังของมันปรากฏกระไรมากันแน่ ?

มันคิดจะหันไปดู

เฮ้งฮวงร้องสุดเสียง

"อย่าได้หัน โปรดอย่าได้หันเป็นอันขาด !"

เสียงของเฮ้งฮวงแหบพร่าและกระหืดกระหอบ กระทั่งยังจะโถมเข้าไปโอบรัดศีรษะทิหึงไว้

แต่เสียดายที่ไม่ทันแล้ว

ทิหึงได้หันกลับไป บนกิ่งไม้แห้งที่ด้านหลังมีนกแก้วมาปรากฏอยู่ตัวหนึ่ง

นกแก้วที่แดงฉานปานชโลมโลหิตสด ๆ

เทวบุตรมารสิบหมื่น โลหิตมารสิบหมื่นหยดนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

ที่มันนำพาให้แก่ชาวโลก นอกจากความปรารถนาอันชั่วร้ายแล้ว ก็เป็นเภทภัย !

ตัวของมันเองก็เป็นสัญลักษณ์ความชั่วร้ายและเภทภัย !

แก้วตาของทิหึงพลันหดเล็กลง

ในพริบตาที่ทิหึงเห็นนกแก้วโลหิต ตลอดร่างก็พลันหดลงเช่นกัน

ความชั่วร้ายและเภทภัยที่นกแก้วโลหิตนำพามา คล้ายดั่งเป็นสายฟ้าฟาดเข้าใส่ร่างทิหึงอย่างทารุณ

บุรุษเหล็กที่ไร้น้ำใจผู้นี้ กระทั่งหัวใจก็คล้ายหลอมหล่อจากเหล็กกล้า ถึงกับพลันระโหยโรยราไปในชั่วพริบตาเดียว

ระโหยโรยราดั่งใบไม้แห้ง

จากนั้นก็ล้มลงไป ล้มลงบนฮวงซุ้ย !

นกแก้วโลหิตหัวร่อแล้ว คล้ายดั่งเป็นเสียงหัวร่อของมนุษย์ ในเสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและเย้ยหยันอย่างบอกมิถูก

ตลอดร่างเฮ้งฮวงเย็นยะเยียบ พลันคำรามสุดเสียง โถมเข้าไปสุดแรง

เฮ้งฮวงคิดจะจับตัวนกแก้วโลหิตไว้

เฮ้งฮวงลงมือดุจสายฟ้า แต่เสียดายยังคงช้าไปชั่ววูบ

นกแก้วโลหิตได้นำพาเสียงหัวร่อที่ชั่วร้ายและเย้ยหยัน พุ่งหายไปในเวลาที่เวิ้งว้างเลือนราง

ในห้วงเวหาที่เวิ้งว้างเลือนราง พลันมีเสียงมนุษย์แว่วมา

"พวกท่านเห็นเราในเวลาเดียวกัน บัดนี้ ความปรารถนาของมันได้ปรากฏขึ้นเป็นความจริงแล้ว ยังมีความปรารถนาอีกสองประการ เราจะเก็บไว้ให้ท่าน ท่านรอคอยเถิด..."

เสียงแหลมเล็กเสียดประสาทระคายใจ เมื่อกล่าวถึงประโยคสุดท้าย ได้เลือนหายเข้าไปในห้วงเวหาที่เลือนรางเวิ้งว้าง...

วิกาลยะเยียบ

ต้นไม้ใหญ่กลางลาน ใบร่วงพรั่งพรูตามฤดูกาล

เฮ้งฮวงได้นั่งอยู่อีกแล้ว และนั่งรอเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง

เซียวแปะเซ่าได้เข้าสู่ห้องพิสูจน์ศพอีก ทิหึงก็เข้าไป เป็นเฮ้งฮวงแบกตัวมันเข้าไปกับมือ

ตอนนั้น ซากศพของมันเย็นจนแข็งแล้ว

ปู้เท้าในเมืองนี้ได้พาผู้ใต้บังคับบัญชาล้อมลานตีกไว้จนแน่นหนา ทิหึงพลันตายโดยไม่มีเค้ามูล เฮ้งฮวงมีมลทินต้องสงสัยมากที่สุด

แต่ทว่า พวกมันมิได้ลงมือโดยวู่วามหุนหัน พวกมันยังจะรอรับทราบสาเหตุการตายจากการพิสูจน์ศพของเซียวแปะเซ่าก่อน

ที่นี้เป็นเมืองใหญ่ หัวหน้าปู้เท้าของเมืองนี้มีนามฮ้อเล้ง มาตรว่าวัยไม่สูงนามก็ไม่กระเดื่องเกรียงไกร แต่กระทำเรื่องราวด้วยความรอบคอบสุขุมอย่างยิ่ง

ลมฤดูชิวเทียนแห้งแล้งยะเยียบ พวกมันรอคอยกันร่วมสามชั่วยามแล้ว ครั้งนี้เซียวแปะเซ่ายังเสียเวลาเนิ่นนานกว่าครั้งก่อนอีก

เนื่องเพราะทิหึงมิเพียงเป็นคนที่มันเคารพนับถือเท่านั้น ยังเป็นสหายรักของมันด้วย

ในที่สุด มันก็ได้เดินออกจากห้องมาอย่างเชื่องช้า มิเพียงมีทีท่าอ่อนล้าจนสูญสิ้นเรี่ยวแรงเท่านั้น ยังได้นำพาความหวาดหวั่นขวัญเสียอย่างบอกมิถูกออกมาอีกด้วย!

ฮ้อเล้งเป็นคนแรกที่ปราดเข้าไปหา คว้ามือเซียวแปะเซ่าไว้แล้ว หดกลับมาอีกคราวมือของเซียวแปะเซ่าเย็นยะเยียบดั่งก้อนน้ำแข็ง!

ฮ้อเล้งระบายลมเย็นยะเยียบจากปากเฮือกหนึ่งจึงได้ถาม

"เล่าซิงแซ พิสูจน์สาเหตุการตายของท่านออกมาแล้วกระมัง?"

เซียวแปะเซ่าเม้มปากแนบแน่น ริมฝีปากยังสั่นระริก

ฮ้อเล้งถามอีก

"ทิโตวเท้า (หัวหน้าแซ่ที) ตายด้วยสาเหตุใด?"

ในที่สุด เซียวแปะเซ่าเอ่ยปากมาได้

"ไม่ทราบ"

ฮ้อเล้งผิดคาดหมายยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"ไม่ทราบ? หรือกระทั่งเล่าซิงแซท่านก็ตรวจสอบสาเหตุการตายของท่านไม่ออก?"

"เราสมควรสามารถตรวจสอบออก มิว่าสาเหตุการตายของมันเป็นเยี่ยงไร ขอเพียงเป็นเคยปรากฏในมนุษย์ชาวโลก เราต่างสมควรสามารถตรวจพิสูจน์ออก"

มันยกมือปาดเหงื่อที่หน้าผาก กระทั่งมือยังสั่นระริก ส่งเสียงสะท้านต่อ

"ขอเพียงเป็นคนฆ่ามัน มิว่าใช้วิธีใดไปฆ่า เราต่างสมควรตรวจสอบออกมาได้"

"แต่ทว่า ตอนนี้เล่าซิงแซท่านตรวจสอบไม่ออก?"

เซียวแปะเซ่าผงกศีรษะช้า ๆ ประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงของดวงตายิ่งเข้มกว่าเดิม

เมื่อเห็นประกายของมัน ฮ้อเล้งพลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ส่งเสียงสะท้าน

"หรือ...หรือฆาตกรมิใช่คน?"

"มิใช่เด็ดขาด"

ละอองฝนวิกาลโปรยปราย

ผู้คนสัญจรในถนนน้อยอย่างยิ่ง แต่หน้าโรงเตี๊ยมเพ้งอันกลับมีม้าพ่วงพีห้อยอย่างเร่งร้อนมาถึงสามตัว

ม้าเร็ว ท่วงท่าของคนควบขับยิ่งเร็วกว่า

อาชาพ่วงพีมิทันหยุด สามคนบนหลังม้าก็ได้กระโดดลงก่อน ตรึงแนบแน่นกับพื้นแน่วนิ่งดุจดั่งเป็นขุนเขา

ช่วงล่างของพวกมัน ความจริงสมควรหนักแน่นมั่นคงอยู่

หากแม้นผู้ใดฝึกวิชาท่าเท้ามายี่สิบกว่าร่วมสามสิบปี ช่วงล่างยังไม่หนักแน่นมั่นคง นั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดยิ่ง

น่าคุ้งปักทุ่ย (หมัดใต้เท้าเหนือ)

ยอดฝีมือผู้กล้าหาญของสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่ที่ฝึกวิชาเท้านั้น มิทราบมีอยู่มากน้อยเท่าใด แต่ที่สามารถทัดเทียมกับพวกมัน กลับมีน้อยกว่าน้อย

พวกมันแซ่ท้ำ!

พวกมันอาจบางทีมิใช่ทายาทโดยตรงของท้ำทุ่ย (เท้าตระกูลท้ำ) ในสำนักภาคเหนือ แต่เมื่อพวกมันจะยืนกรานเช่นนี้ กลับไม่มีผู้ใดกล้าคลางแคลงสงสัย และไม่มีผู้ใดคัดค้านปฏิเสธได้

เสี่ยงชีวิตมาสิบสามปี ผ่านการต่อสู้อาบเลือดครั้งใหญ่และครั้งย่อยมาสองร้อยกว่าครา ท้ามึ้งซาป้าที (สามผู้ยิ่งใหญ่ตระกูลท้ำ) นับว่าได้ยืนหยัดอย่างโอ่อ่าในวงพวกนักเลงแล้วจริง ๆ ผู้ที่คิดจะโค่นพวกมันให้ล้มลง ส่วนมากถูกพวกมันเตะตายคาเท้าไปเสียก่อน

เพ้งอันเป็นโรงเตี๊ยม และก็เป็นเหลาสุราด้วย

นอกหน้าต่างมีละอองฝนวิกาลพร่างพรม ภายในหน้าต่างมีแสงไฟริบหรี่

ท้ำเล่าตั๋วท้ำทีเล้งเป็นคนแรกที่บุกเข้าไป พอดันกุยเล้ยให้หงาย ปราดแรกก็เห็นโลงอยู่โลงหนึ่ง

ลมฝนของฤดูใบไม้ร่วง สามารถเสียดแทงใจผู้คนให้หดหู่ได้

ในดินฟ้าอากาศเช่นนี้ หากมิใช่มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ ผู้ใดก็ไม่ปรารถนาเดินทางยามวิกาล

เฮียตี่ตระกูลท้ำยิ่งไม่ยินยอม

ในปัจจุบัน พวกมันต่างเป็นเศรษฐีมีสมบัติกว่าสิบหมื่นแล้ว ท้ำเล่าซำ (ที่สาม) ท้ำทีป่ายังเพิ่งได้ภรรยาน้อยที่มีความงามสะคราญปานบุปผา ฟังว่ามีเสน่ห์และเชี่ยวชาญกิจการบนเตียงมาอีกนางหนึ่งด้วย

หากไม่มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ แม้นับว่าใช้แส้โบยตี พวกมันก็คร้านที่จะคลานขึ้นจากเตียงมาห้อม้าฝ่าสายฝนดอก

เรื่องอันใดจึงเร่งร้อนถึงปานนี้ ?

นี่เป็นความลับของพวกเฮียตี่มัน แต่ความจริงไม่อาจนับเป็นเรื่องเร้นลับได้ ท้ำมึ้งซาป้าที่มีการค้าขายเยี่ยงไร นับเป็นความลับที่เปิดเผยอยู่เนิ่นนานแล้ว

เพียงแต่ว่า การค้าที่มีจำนวนต่ำกว่าสิบหมื่นตำลึง พวกมันไม่ยอมสอดมือเข้าเกี่ยวข้องด้วยเด็ดขาด

บัดนี้ ดูการเดินทางอย่างเร่งร้อนของพวกมัน การค้าในคราวนี้ย่อมต้องมีจำนวนไม่น้อยเด็ดขาด

ผู้ที่จะออกไปทำการค้า มิว่าจะเป็นกิจการค้าเยี่ยงไร แม้นับว่าเป็นการค้าที่

ไม่ต้องลงทุน (ปล้น) พอออกจากบ้านมาก็เผชิญกับโลงคนตาย อย่างไรก็นับเป็นเรื่องอัปมงคลอย่างยิ่ง

ท้ำเล่าตั๋วเพิ่งขมวดคิ้ว ท้ำเล่ายี่ท้ำทีโฮ้วก็ได้กำหมัดทุบลงที่โต๊ะเก็บเงินแล้ว

โต๊ะเก็บเงินถูกทุบกระจายไปในบัดดล หัวใจของเจ้าของโรงเตี๊ยมก็คล้ายถูกทุบแตกตามไปด้วย

ท้ำทีโฮ้วถลึงตาจ้องมองมัน พลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ที่นี้เป็นร้านสุรา หรือเป็นร้านขายโลง"

เจ้าของโรงเตี๊ยมปาดเหงื่อพลางฝืนยิ้มตอบ

"ร้านเล็กของเราขายสุรา ไม่ขายโลง"

"แล้วในร้านสุราไฉนมีโลงด้วย ?"

"เป็นตั๋วเอี๊ยท่านนั้นนำมา และจะต้องนำเข้ามาในร้านด้วยให้ได้ด้วย"

"เพราะกระไร ?"

"เพราะตั๋วเอี๊ยท่านนั้นจะต้องเชิญสหายในโลงร่วมดื่มสุรากับท่าน"

'ตั๋วเอี๊ย' ท่านนั้นเป็นบุรุษหนุ่ม บุรุษหนุ่มที่ตกยาก ย่อมยากที่จะไม่ดื่มสุราให้มากเกินไป

ตอนนี้ กำลังยกจอกสุราชูให้แก่โลงศพพลางส่งเสียง

"จอกนี้ถึงคราข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าดื่ม"

มันถึงกับดื่มสุราทั้งจอกลงไปในอึกเดียวได้จริง ๆ นับว่าดื่มเร็วอย่างยิ่ง

โลงศพนี้ใหม่เอี่ยม แต่เสื้อผ้าของบุรุษหนุ่มกลับเก่าคร่ำคร่า และทีท่าที่กระทำดูแล้วแม้ออกจะวิปลาสฟั่นเฟือน แต่รูปร่างหน้าตาของมันกลับไม่เลวอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่าในดวงตามักจะมีประกายสูญสิ้นหวังปรากฏขึ้นบ่อยครั้ง ดุจดั่งไม่แยแสสนใจเรื่องราวใดในโลกนี้แล้วก็ปาน

นอกจากโลงนี้แล้ว ต่างไม่แยแสสนใจต่อเรื่องราวใดในแผ่นดิน

'ตั๋วเอี๊ยท่านนั้น' ย่อมคือเฮ้งฮวงนั่นเอง

เฮียตี่ตระกูลท้ำ ผู้มีเพลิงโทสะร้อนแรงที่สุด หมัดใหญ่ที่สุดนั้นก็คือเล่ายี่ท้ำทีโฮ้ว

มันเป็นคนแรกที่เดินเข้าไปตบโลงที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ พลางถาม

"นี่เป็นท่านนำมา ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ

ท้ำทีโฮ้วกล่าวต่อ

"ในนี้เป็นกระไร ?"

"เป็นสหายท่านหนึ่ง"
"สหายที่ตายแล้ว ? หรือสหายที่เป็น ๆ ?"
"ขอเพียงเป็นสหาย เป็นหรือตายต่างเป็นสหายเช่นเดียวกัน"
"คนตายก็ดื่มสุราเป็น ?"
เฮ้งฮวงหัวร่อเบา ๆ ยกจอกสุราชูให้แก่โลงอีกครา พลางส่งเสียง
"จอกนี้ถึงคราท่านแล้ว ข้าพเจ้าดื่มแทนท่าน"
กรอกสุราทั้งจอกลงไปในอึกเดียวอีก
ท้าทีโฮ้วหัวร่อเสียงก้อง หันไปมองเฮียตี๋ของมัน ชี้หน้าเฮ้งฮวงพลางส่งเสียง
"ที่แท้เจ้าเด็กน้อยเป็นปิศาจสุรา"
ท้าทีเล้งส่งเสียงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
"เรียกมันรีบเร่งย้ายโลงออกไป และให้มันรีบไสหัวตัวเองไปห่างไกลด้วย"
ท้าทีโฮ้วหันมาแค่นเสียงเย็นชา
"เด็กน้อย ได้ยินหรือไม่ ?"
"ได้ยินกระไร ?"
ท้าทีโฮ้วแค่นเสียงเย็นยะเยียบ
"พวกตั๋วเอี๊ยสั่งเจ้าแบกโลงออกไป"
"แบกไม่ได้"
"เพราะกระไร ?"
"ด้านนอกกำลังมีฝนตก ข้าพเจ้าไม่อาจให้สหายของข้าพเจ้าตากฝน"
ท้าทีโฮ้วกวาดตามองเฮ้งฮวงขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วขณะ จึงหันไปมองเล่าตั๋วของมันอีก แสร้งถามขึ้น
"มันเป็นคนวิกลจริต ท่านดูควรทำอย่างไร ?"
"เตะออกไป"
"เตะคนวิกลจริตไม่ผิดกฎหมาย ?"
"เตะคนตายยิ่งไม่ผิดกฎหมาย"
"ประเสริฐมาก อย่างนั้น ข้าพเจ้าเตะคนตายก่อน ค่อยเตะคนวิกลจริต"
วาจามิทันขาดคำ เท้าก็เตะออกไปแล้ว
แม้นับว่าโลงนี้หล่อขึ้นจากเหล็กกล้า มันก็สามารถเตะกระเด็นไปได้ในเท้าเดียว มันมีความมั่นใจ
เท้านี้แม้จะเตะออกไปโดยมิได้เกร็งกำลังทำท่า แต่อย่างน้อยต้องมีน้ำหนักกว่าห้าร้อยชั่ง

ไหนเลยจะคาด พอเตะออกไป โลงบรรจุศพถึงกับหายวับ เท้ามันจึงเตะใส่อากาศเข้าถนัดถนี่
โลงที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทางเบื้องหน้าชัด ๆ ในฉับพลันทันใดถึงกับบินไปอยู่ยังโต๊ะอีกตัวหนึ่งได้
โลงย่อมไม่รู้จักบิน
โลงจะต้องมีคนดันทางด้านล่างให้บินออกไป จึงสามารถย้ายไปอีกโต๊ะหนึ่งได้
เฮ้งฮวงพาทั้งร่างทั้งเก้าอี้ติดตามโลงไปยังโต๊ะอีกตัวหนึ่ง ส่งเสียงรบเรียบขึ้น
"สหายท่านนี้ของข้าพเจ้า ยามมีชีวิตชมชอบแต่เตะผู้คน มิเคยถูกผู้คนเตะมาเลยสักครั้ง เมื่อตายไปแล้ว ก็ต้องไม่ชมชอบถูกผู้คนเตะ"
เฮียตี๋ตระกูลท้านับว่าดูออกแล้ว เด็กน้อยผู้นี้ทั้งมิใช่วิกลจริตจริง ๆ และมิได้เมาจริง ๆ
กระทั่งท้าทีป่าที่เอนกายพิงพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้านอยู่ตลอดมา ตอนนี้ยังถึงกับนั่งตัวตรงแล้ว
เฮ้งฮวงส่งเสียงอีก
"ท่านเตะคนวิกลจริตก่อน ค่อยเตะคนตาย ได้หรือไม่ ?"
"ได้"
ท้าทีโฮ้วพอโพล่งออกไป ท้าทีป่าก็พุ่งควับเข้าใส่ดั่งสายฟ้า เฮียตี๋ทั้งสองเตะออกพร้อมเพรียงกัน ผู้หนึ่งเตะใส่หูขวาเฮ้งฮวง ผู้หนึ่งเตะใส่ชายโครงซ้าย
เท้าตระกูลท้าของสำนักภาคเหนือ เป็นหลักวิชาหนักแน่นจริงจังที่สุดของบู๊ลิ้มเสมอมา เน้นหนักอยู่ที่ความเร็ว มิใช่อยู่ลวดลายของกระบวนท่า
เท้าเฮียตี๋ทั้งสองมิเพียงเร็วเท่านั้น ยังแม่นยำอีกด้วย ส่วนสัดที่เตะยิ่งประเสริฐนับว่าคุกคามผู้คนจนไม่มีปัญญาหลบหลีกเลย
เฮ้งฮวงความจริงก็มิได้มีเจตนาหลบหลีกแม้สักน้อยนิด
และมิทราบว่าเฮ้งฮวงเนื่องเพราะแน่ใจไม่มีปัญญาหลบหลีกพ้น หรือว่ามีความมั่นใจอยู่ก่อน จึงกระทั่งร่างยังมิได้เคลื่อนไหวเลย
ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นมา และยังคล้ายมีเสียงกระดูกหักผสานอยู่ในเสียงแผดร้องอีกด้วย
มาตรว่าเป็นเสียงแผดร้องครั้งเดียว แต่เป็นสองคนที่ส่งเสียงพร้อมกัน
ท้าทีโฮ้ว ท้าทีป่าทั้งสองเฮียตี๋ เพิ่งสะบัดเท้าเตะออกไป ร่างก็ล้มตึงสู่ด้านหลัง

เมื่อล้มลงแล้วไม่อาจลุกขึ้นมายืนได้อีก เพราะหัวเข่าของทั้งสองต่างแหลกละเอียดไปแล้ว

กระดูกของผู้ถูกเตะยังเป็นปกติอยู่ กระดูกผู้เตะคนกลับแหลกละเอียดไปเสียได้

ท้าทีเล้งตะลึงลานแล้ว ดวงตามีประกายแตกตื่นขวัญเสียจนเห็นชัด

มันมิได้เห็นเฮ้งฮวงลงมือเลยจริง ๆ

เฮ้งฮวงเองก็ตะลึงลานไป

เฮ้งฮวงมิได้ลงมือจริง ๆ มาตรว่าจะมีวิธีรับมือต่อเฮียตี่ทั้งสองนี้ก็ตาม

วิธีของการเสี่ยงชีวิต

แต่ทว่า ยังมิได้ใช้ออกไป เฮียตี่ทั้งสองก็พากันล้มลงเสียก่อนแล้ว

กระดูกหัวเข่าของพวกมันไฉนพลันแหลกละเอียด ? เป็นถูกผู้ใดฟาดแหลกไป ? ไม่มีผู้ใดทราบ เช่นเดียวกับไม่มีผู้ใดทราบไฉนทิหึงจึงพลันตายไปในบัดดล !

หรือนี่เป็นคาถาอาคมของมาร ?

เป็นผู้ใดใช้อวิชาของมารออกมา ?

เฮ้งฮวงไม่ต้องการครุ่นคิด และมิกล้าไปครุ่นคิด ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว

ท้าทีป่าจ้องมองด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย แค่นเสียงเบา ๆ

"นี่เป็นวิชาใด ?"

"ไม่ทราบ"

"ที่ลงมือมิใช่ท่าน ?"

'เฮ้งฮวงสั่นศีรษะ ท้าทีเล้งถามอีก'

"มิใช่ท่านเป็นผู้ใด ?"

"อาจบางทีมิใช่เป็นมนุษย์..."

ท้าทีเล้งพลันคำรามด้วยโทสะ ทะยานกายฝ่าอากาศเข้าไป สลับเท้าเตะติดต่อตามกันหลายครั้งครา

นี่มิใช่เป็นเท้าตระกูลท้าที่มาตรฐานแล้ว แต่อานุภาพกลับหนักหน่วงรุนแรงเหนือกว่าตระกูลท้ามากนัก เป็นไม้ตายที่สร้างชื่อเสียงให้แก่มันในวงพวกนักเลงจนกระเดื่องดัง

ไหนเลยจะคาด ร่างของมันเพิ่งทะยานพื้นก็มีเสียงกระดูกหักดังกร๊อบ ๆ สองครา แล้วเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองติดตามขึ้นมา

ตอนมันร่วงลงสู่พื้น กระดูกหัวเข่าทั้งสองข้างแหลกละเอียดไปแล้ว

เฮ้งฮวงยังคงนั่งแน่วนิ่งในที่เดิมมิได้เคลื่อนไหว ดวงตาคล้ายดั่งมีประกายหวาดหวั่นขึ้นมาบ้างแล้ว

หลังจากเสียงแผดร้องโหยหวนผ่านพ้น ทั้งห้องของเหลาเงียบวังเวงดั่งเป็นสุสานร้าง

เฮียตี่ตระกูลท้าพอล้มลงไป มิเพียงไม่ตะเกียกตะกายขึ้นมาเท่านั้น กระทั่งเสียงก็ยังไม่มีอีกด้วย

เจ้าของร้านที่หลังโต๊ะเก็บเงิน ตระหนกจนหน้าเผือดขาวร่างสั่นระริกไปนานแล้ว

เฮ้งฮวงพลันเงยหน้าขึ้นจ้องมองมันพลางถาม

"ท่านเห็นกระไร ?"

เจ้าของร้านชราพยายามฝืนยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ขัดตายิ่งกว่า ร่ำไห้พลางตอบ

"ข้าพเจ้าไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อ เจ้าของร้านกล่าวต่อ

"วิชาฝีมือดั่งตั๋วเอี๊ยท่าน ข้าพเจ้ากระทั่งฝันก็ยังมิเคยพบเห็นมา"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ที่ลงมือมิใช่ข้าพเจ้า"

"มิใช่ท่าน ? แล้วเป็นผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงพลันงอตัวเก็บก้อนหินเล็ก ๆ ขึ้นจากพื้นมา

หินถึงกับเป็นสีแดง แดงจนน่าสะพรึงกลัว !

เฮ้งฮวงกล่าว

"ท่านดูนี่เป็นกระไร ?"

เจ้าของร้านชราหยีตามองเป็นเนิ่นนาน จึงได้ตอบ

"คล้ายดั่งเป็นก้อนหิน ก้อนหินสีแดง"

"ก้อนหินเช่นนี้ บนพื้นต้องมีอีกสามก้อนแน่"

"อ้อ ?"

"หินสี่ก้อน ซัดขาหักไปสี่ข้าง"

เจ้าของร้านโพล่งด้วยความตระหนก

"หินก้อนเล็ก ๆ เพียงนี้ สามารถซัดขาคนหักได้ ?"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"เรา...เรา..."

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"เรื่องเช่นนี้ ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ แต่พาลถูกข้าพเจ้าบังเอิญเห็น"

"นี่...นี่เป็นวิชาบู๊? หรือเป็นคาถาอาคม?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

"เป็นผู้ใดชัดมา?"

"ข้าพเจ้าความจริงสงสัยท่าน"

เจ้าของร้านตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"มิใช่เรา มิใช่เด็ดขาด"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าก็ทราบมิใช่แล้ว ก้อนหินถูกชัดเข้ามาจากนอกหน้าต่าง"

เฮ้งฮวงเมื่อครู่เห็นทางนอกหน้าต่างมีประกายโลหิตวูบขึ้นแวบหนึ่ง ท้าทีเล้งก็แผดร้องแล้วล้มลง

จากนั้น ก็เห็นหินก้อนนี้กลิ้งกับพื้น กลิ้งมาที่แทบเท้าตน

เฮ้งฮวงเก็บขึ้นมา ก้อนหินยังคล้ายยังอุ่นอยู่ และคล้ายมีกลิ่นคาวโลหิตอย่างบอกมิถูก

ในความเงียบวังเวง พลันมีเสียงครวญครางขึ้นเบา ๆ

ท้าทีเล้งครวญครางพลางเคลื่อนไหวมืออยู่ข้างหนึ่ง คล้ายคิดจะสอดเข้าไปควานหาของในอกเสื้อ

แต่เสียดายที่มันกระทั่งกำลังเพียงน้อยนิดก็ไม่มี ในที่สุด ตายังคงลืมขึ้นมาจับมองเฮ้งฮวง ในดวงตาเต็มไปด้วยประกายวิงวอนขอความช่วยเหลือจนเห็นชัด

เฮ้งฮวงถึงกับไปหยิบแทนมันออกมา

ในกระเป๋าของเสื้อชั้นในสุด มีถุงแพรเล็ก ๆ อยู่ใบหนึ่ง

เฮ้งฮวงถาม

"ที่ท่านต้องการคือของนี้?"

ท้าทีเล้งกระเสือกกระสนจนมีวาจาออกมาได้คำหนึ่ง แต่เสียงแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ เฮ้งฮวงเพียงได้ยินสองคำ

"ให้ท่าน"

"ไฉนต้องให้ข้าพเจ้า?"

เฮ้งฮวงย้อนถามอย่างสงสัย แต่ยังคงอดมิได้ต้องดึงถุงแพรออก ภายในถึงกับเป็นไข่มุกที่ใหญ่โตกว่าลูกลำไย

มาตรว่ามิใช่เป็นไข่มุกป้องกันพิษ และมิใช่เป็นไข่มุกส่องสว่างยามวิกาล แต่

ก็ต้องเป็นของมีราคาควรเมืองอย่างแน่ชัด

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วถาม

"ท่านไฉนต้องมอบของที่มีคุณค่ามหาศาลเยี่ยงนี้แก่ข้าพเจ้า?"

ท้าทีเล้งหอบหายใจถี่เร็ว กระทั่งวาจาก็ไม่มีปัญญากล่าวอีกแล้ว

เฮ้งฮวงถามอีก

"ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าไปกระทำเรื่องราวแทนท่านใช่หรือไม่?"

ท้าทีเล้งจับตามอง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้าใจประกายตามันมีความหมายอย่างไร จากนั้น พลันยกนิ้วข้างหนึ่งชี้ไปยังหน้าต่างที่ตรงข้าม

ชายคานอกหน้าต่าง แขวนกรงนกอยู่ใบหนึ่ง

กรงนกเปล่า ๆ

แต่เฮ้งฮวงกลับเข้าใจความมุ่งหมายของมัน ส่งเสียงดัง ๆ

"เอ็งบู้ (นกแก้ว)! หรือท่านคิดจะบอกความลับของนกแก้วแก่ข้าพเจ้า?"

ท้าทีเล้งมิได้ตอบ

มิว่ามันคิดจะกล่าวกระไร แต่ต่างต้องเป็นความลับไปตลอดกาล

มันขาดใจตายไปแล้ว!

เฮียตี่ของมันยิ่งขาดใจตายไปเนิ่นนานกว่า หินสีแดงก้อนเล็ก ๆ นี้ มิเพียงชัดขามันหักเท่านั้น ยังคร่าชีวิตมันไปด้วย

วาจาที่สะท้านขวัญ

หินเล็ก ๆ สีแดงก้อนหนึ่ง ไข่มุกลูกหนึ่ง

ในหินสีแดงเล็ก ๆ ก้อนนี้ มีอำนาจปาฏิหาริย์เยี่ยงไรกันแน่ ? ถึงกับสามารถคร่าชีวิตคนไปได้

ไข่มุกลูกนี้มาจากที่ใดกันแน่ ? หรือเป็นหนึ่งในอัญมณีที่ปู้กุ้ยอ้วงถูกขโมยไป ?

เอ็งบู้สองคำนี้เป็นความลับเยี่ยงไรกัน ? ก่อนท้าทีเล้งจะตาย ไยมิใช่กล่าวสองคำนี้มา ?

เฮ้งฮวงเงยหน้าจ้องมองเจ้าของโรงเตี๊ยมชราพลางถาม

"กรงนกที่ใต้ชายคาเป็นของท่าน ?"

เจ้าของร้านผงกศีรษะ เฮ้งฮวงถามอีก

"ในกรงเคยเลี้ยงนกกระไร ?"

"เอ็งบู้ตัวหนึ่ง"

ความจริงเป็นคำตอบที่เฮ้งฮวงคาดหมายไว้ได้ก่อน แต่ทว่า เมื่อได้ยินยังคงรู้สึกกระอักกระอ่วนยิ่งนัก

เจ้าของร้านหันมองกรงนกที่ใต้ชายคา ประกายตาพลันกลับกลายเป็นประหลาดพิกลยิ่ง จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้ถอนหายใจกล่าว

"ความจริงมันเป็นนกแก้วที่ทั้งปราดเปรียวคึกคัก ทั้งน่ารักอย่างยิ่ง ขอเพียงมีผู้ใดเคยเห็นมัน ต่างนึกมิถึงว่ามันจะพลันตายไปได้"

"มันไฉนตายไป ?"

"มันตายอย่างประหลาดยิ่ง ดูไปคล้ายดั่งตระหนกจนตายไป"

"ตกใจตาย ?"

"ในค่ำคืนวันนั้น ความจริงเราหลับแล้ว พลันได้ยินมันร้อง เป็นเสียงร้องที่คล้ายดั่ง...คนเมื่อตระหนกถึงขีดสุดแล้วแผดร้อง..."

สีหน้าของมันบิดเบี้ยวด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย พลางกล่าวต่อ

"รอจนเราวิ่งออกไปดู มันก็ตายไปแล้ว ตายอย่างน่าอนาถยิ่ง"

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อใด ?"

"เราจำได้แม่นยำยิ่ง ค่ำคืนนั้นเป็นแรมหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด"

เจ้าของโรงเตี๊ยมและร้านสุราอธิบายต่อไปด้วยความหวาดหวั่น

"เนื่องเพราะวันนั้นพอดีเป็นวันเปิดทวารอเวจี คืนนั้นข้าพเจ้ายังได้เซ่นไหว้ภูตผี ยังดื่มสุราไปเล็กน้อย"

เฮ้งฮวงสงบปากคำนิ่งอึ้ง

ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด เป็นวันเปิดทวารอเวจี นกแก้วโลหิตก็ได้จุติมาในโลกมนุษย์ในวันนั้นด้วยหรือไม่ ?

เจ้าของร้านใช้ประกายตาที่ประหลาดพิกลจ้องมองเฮ้งฮวงอีกครา ส่งเสียงช้า ๆ ต่อ

"เราทราบในใจท่านกำลังคิดเรื่องอันใด ?"

"อ้อ ทวารอเวจีเปิดออก บรรดาวิญญาณร้ายของภูตผีปิศาจ ต่างมาในโลกมนุษย์..."

คิ้วของมันขมวดเข้าหากัน ส่งเสียงแช่มช้าต่อ

"ในใจท่านต้องขบคิด เชี่ยวม้อชิ้ง (เทวบุตรมารองค์น้อย) ของเราถูกวิญญาณร้ายขู่ขวัญตายไป"

"เชี่ยวม้อชิ้ง ? นกแก้วตัวนั้นของท่านมีนามเชี่ยวม้อชิ้ง ?"

"อืมม์"

เฮ้งฮวงโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านไฉนตั้งนามเช่นนี้ให้แก่มัน ?"

"นามนี้ไม่ดี ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจ..."

"ความจริงนามนี้มิใช่เป็นเราตั้งให้ เป็นนาง...นางกำนัลนกแก้วตัวนี้แก่เรา นกแก้วก็ได้มีนามนี้แล้ว"

"นางเป็นผู้ใด ?"

สายตาของชายชราเบือนออกไปที่นอกหน้าต่าง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ในชั่วชีวิตนี้ของเรา ถนอมตัวโดยเรียบ ๆ ร้อย ๆ อยู่เสมอมา แต่ทว่าก็เคยเหลวไหลไปครั้งหนึ่ง"

ใบหน้าที่ชราจนเหี่ยวย่นอ่อนล้าของมัน พลันแดงขึ้นด้วยความพลุ่งพล่านดาลใจ ดวงตาก็เป็นประกายแวววาวกว่าเดิม ส่งเสียงต่อ

"มีเพียงครั้งนั้นครั้งเดียว เราก็ได้สุรุ่ยสุร่ายเงินทองที่สะสมมาในชั่วชีวิตไปหมดสิ้น แต่ทว่าเรารู้สึกคุ้มค่าไม่น่าเสียดาย"

นี่มิใช่เป็นเรื่องที่เฮ้งฮวงต้องการถาม แต่เฮ้งฮวงไม่ต้องการขัดวาจาของมัน

ประสบการณ์ที่เหลวไหลช่วงนั้น จะต้องเป็นทางผ่านของชีวิตที่ประหลาดพิสดารอย่างยิ่ง

วิกาล ละอองฝนโปรยปราย ในแสงโคมไฟชีดจางมีโอกาสได้ฟังชายชราบอกเล่าเรื่องเช่นนี้ ไยมิใช่สนุกสนานน่าสนใจอย่างยิ่ง ?

ชายชราเล่าต่อไป

"นางนับเป็นสตรีที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ มีบางครั้งน่ารักถนอมปานชีวิต มีบางครั้งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญยิ่ง ค่ำคืนนั้น นางแม้กระทั่งตัวยังมิยอมให้เรากระทบ แต่ทว่า ความตื่นเต้นเร้าใจที่เราได้ก็มีอยู่สาสมใจ ซึ่งเป็นที่ผู้อื่นแม้เพ้อฝันก็ยังคาดคิดมิถึง"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถาม

"ดังนั้นเอง ท่านจึงมอบเงินทองที่สะสมมาได้ในชั่วชีวิตแก่นาง ?"

"เรามิรู้สึกสำนึกเสียใจแม้สักน้อยนิด"

ใบหน้าของชายชราก็คล้ายเปล่งปลั่งแจ่มใสกว่าเดิม เล่าต่อไปด้วยสีหน้าคึกคัก

"หากแม้นสวรรค์ยังปรานีให้เรามีชีวิตต่อไปอีกสิบปี ให้เราได้สะสมเงินทองมากเท่านั้น เราจะต้องยังคงไปที่นางอีกสักครั้ง"

"ที่นั้นของนาง เป็นสถานที่ใดกันแน่ ?"

"ท่านทราบแล้วอาจบางทีจะรู้สึกขบขันน่าหัวร่อยิ่ง ที่นั้นเป็นเพียงซ่องคณิกา"

เฮ้งฮวงมิได้หัวร่อ

เฮ้งฮวงเข้าใจจิตใจของชายชราผู้นี้

คนที่ผ่านการลำบากตรากตรำมานานปี ที่ได้มาเป็นเพียงโต๊ะเก็บเงินสกปรกด้วยคราบน้ำมัน โต๊ะเก้าอี้ที่มีคราบน้ำมันไม่กี่ตัว อย่างนั้น ในวัยชราของมันไฉน

ไม่อาจไปเหลวไหลสักครั้งได้

เรื่องราวที่คนเรากระทำ ขอเพียงไม่เป็นผลร้ายกระทบกระเทือนผู้อื่น ขอเพียงเป็นเรื่องที่มันเห็นว่ามีคุณค่า นั่นก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ เฮ้งฮวงมิเพียงเข้าใจเท่านั้น ยังนับถืออีกด้วย

ดังนั้นเอง ชายชรากล่าวสืบต่อไปอีก

"มาตรว่านางเป็นเพียงคณิกา เป็นสตรีที่หาเงินจากเรือนร่าง แต่เราก็ยินยอมพร้อมใจที่จะคุกเข่าอยู่กับพื้น ไปเลียเท้าของนางในทุกเวลา"

เฮ้งฮวงบังเกิดความสนใจขึ้นบ้างแล้ว อดมิได้ต้องถาม

"ซ่องคณิกานั้นมีนามใด ?"

"เอ็งบู้เล้า (หอนกแก้ว)"

หัวใจเฮ้งฮวงเต้นถี่เร็วกว่าเดิม ถามอีก

"นางมีนามใด ?"

"นางนามฮ้วยโน้ว (ทาสโลหิต)"

"ฮ้วยโน้ว !

ฮ้วยโน้วก็คือข้าทาสของนกแก้วโลหิต ฮ้วยโน้วพอปรากฏ ฮ้วยเอ็งบู้ก็ต้องปรากฏมาในเวลารวดเร็วยิ่ง

ฮ้วยโน้วอยู่ในเอ็งบู้เล้า เอ็งบู้เล้าอยู่ที่ใด ?

"เอ็งบู้เล้า (หอนกแก้ว) อยู่ที่ใด ?"

"อยู่ในตรอกตรงข้ามนี้เอง"

"ซุ้มประตูสีใด ?"

"สีแดง ในตรอกมีซุ้มประตูสีแดงอยู่เพียงหลังเดียว"

ผู้ที่ถูกถามทางแนะนำให้เฮ้งฮวงโดยละเอียด

ประตูสีแดงฉาน แดงปานโลหิต

ที่มาเปิดประตูเป็นโกวเนี้ยเยาว์วัยนางหนึ่ง สวมอาภรณ์สีแดงฉาน แต่ดวงตากลับดำขลับดั่งนิลแต้มไว้

นางกำลังกวาดตามองเฮ้งฮวงขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งครา

การแต่งกายของเฮ้งฮวง แสดงว่าผิดกับบรรดาผู้ที่เคยมาหาพวกนางอย่างมากหลายเป็นแน่แท้

เฮ้งฮวงยังนำโลงศพมาอีกโลงหนึ่ง

ผู้ที่มาในสถานที่นี้ มีแต่พกเงินทองอัญมณี ไม่มีนำโลงมาด้วย

มาตรว่าโกวเนี้ยน้อยไม่เห็นแก่เงินเท่าใด แต่อย่างน้อยย่อมมีความแตกตื่นสงสัยจนโพล่งขึ้น

"ท่านเคาะประตูผิดหรือไม่ ?"

"ไม่ผิด"

"ท่านทราบที่นี้เป็นสถานที่ใด ?"

"เอ็งบู้เล้า"

"ท่านหาผู้ใด ?"

"ฮ้วยโน้ว"

โกวเนี้ยน้อยกวาดตาขึ้น ๆ ลง ๆ อีกคราพลางถาม

"ท่านรู้จักนาง ?"

"ไม่รู้จัก"

โกวเนี้ยน้อยปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"อาคันตุกะที่ไม่รู้จัก นางมิเคยยอมให้พบเสมอมา"

"ท่านเพียงบอกแก่นางว่าเราเป็นผู้ใด นางต้องยอมพบเราแน่นอน"

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

"เราก็เป็นนกแก้วตัวหนึ่ง นกแก้วโลหิต !"

ประตูปิดอีกแล้ว

ที่นี้เป็นซ่องคณิกา แต่ประตูกลับยังปิดสนิท แน่นยิ่งกว่าสำนักกรมเมือง

เฮ้งฮวงมิได้เตะประตูพังบุกเข้าไป มีบางครั้งยังสะกดใจได้หนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงทราบ ตอนนี้เป็นเวลาสมควรสะกดใจให้เยือกเย็นไว้

เฮ้งฮวงรอคอยไม่นานเท่าใด ประตูก็เปิดอีกแล้ว ครั้งนี้ ที่เปิดประตูมิใช่โกวเนี้ยน้อย เป็นนางเฒ่า

นางเฒ่าก็สวมอาภรณ์สีแดงฉาน ก็กวาดตาพิจารณาเฮ้งฮวงขึ้น ๆ ลง ๆ กับบุรุษหนุ่มที่ตกยากจนซอมซ่อ นางมีทีท่ามิใคร่ยินดีต้อนรับนัก

นางจะต้องครุ่นคิดไม่เข้าใจ ฮ้วยโน้วที่ปกติเย่อหยิ่งปานมีนัยน์ตาอยู่

เหนือศีรษะ ไฉนต้องการให้มันเข้าพบ ?

เฮ้งฮวงส่งเสียง

"ตอนนี้เราเข้าไปได้แล้วกระมัง ?"

นางเฒ่าแยกเขี้ยวยิ้มอย่างสุดฝืน พลางตอบ

"ที่นี้เป็นซ่องคณิกา ขอเพียงเป็นคนเป็น ๆ ต่างเข้าไปได้"

สีหน้านางเครียดลงจนกระด้างเย็นชา ส่งเสียงต่อ

"แต่คนตาย พวกเราไม่ต้อนรับ"

เฮ้งฮวงหัวร่อแล้ว

ตอนเริ่มหัวร่อ ก็ได้ตวัดเท้าข้างหนึ่งเตะประตูเปิดออก ใช้มือข้างเดียวยกโลงศพเดินเข้าไป

มีบางครั้ง พลุ่งพล่านไม่อาจจะสะกดกลั้นใจได้

เฮ้งฮวงทราบ ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องสะกดใจ เนื่องเพราะคนที่ต้องการพบได้รับปากยอมให้พบแล้ว

เฮ้งฮวงทราบ ฮ้วยเอ็งบู้สามคำนี้ มีประสิทธิภาพเกิดขึ้นแล้ว

นางเฒ่าที่สวมเสื้อกระโปรงสีแดงฉาน เบิ่งตามองเฮ้งฮวงบุกเข้าไป กระทั่งลมก็มิกล้าผายออกมา

มิว่าผู้ใดที่สามารถใช้มือข้างเดียวยกโลงศพใหญ่เดินเข้าไป นางต่างมีแต่เบิ่งตามองเท่านั้น

มิว่าผู้ใดที่คลุกคลีในซ่องคณิกามาสี่สิบปี ต่างมีความรู้สำนึกตัวกระจ่างอย่างยิ่ง

"ท่านทราบ ผู้ที่เราหาคือผู้ใด ?"

นางเฒ่าแม้คิดจะไม่ผงกศีรษะ แต่มิกล้าไม่ผงกศีรษะ

"ประเสริฐมาก ท่านนำทาง"

เที่ยงตรง

ในซ่องคณิกา เที่ยงตรงยังเป็นเวลาเช้าตรู่ ส่วนมากเพิ่งจะลุกขึ้นจากที่นอนอันอบอุ่น

มิว่าสตรีที่น่าดูปานใด ตอนเพิ่งคลานขึ้นจากเตียง ต่างมิใคร่น่าดูเท่าใดนัก

มิว่าสตรีประเภทใด หากแม้นรู้ตัวเองว่ามิใคร่น่าดูนัก ปกติมักจะมิยอมให้ผู้มาเยี่ยมเยียนได้เข้าไปเห็น

มิยอมให้ผู้อื่นได้เห็นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใช่ว่าไปเห็นผู้อื่นนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งหรือไม่ ?

คนที่นำโลงศพเข้ามาในห้องคณิกา อย่างไรก็มิใช่มีโอกาสได้เห็นบ่อยครั้งนัก

เฮ้งฮวงทราบ มีนัยน์ตามากหลายกำลังลอบจ้องมองดูตนอยู่

เฮ้งฮวงมิแยแสสนใจ

ผ่านระเบียงยาว พ้นอุทยานใหญ่ มาถึงที่หอเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ชายคาหอแขวนกรงนกอยู่สิบเจ็ดสิบแปดกรง

มีแต่กรง ไม่มีนก

นกที่เคยเลี้ยงในกรงล้วนเป็นนกกระไร ?

ใช่นกแก้วหรือไม่ ?

กรงว่างแล้ว นกแก้วเล่า ?

ใช่ว่าต่างตายไปหมดสิ้น ? ใช่ว่าต่างตายไปในคืนของแรมหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด ?

นางเฒ่าส่งเสียงขึ้น

"โกวเนี้ยเรียกท่านขึ้นไป"

"เป็นเรียกเราขึ้นไป หรือเชิญเราขึ้นไป ?"

"เชิญ"

ประตูบนหอน้อยปิดแง้มไว้เท่านั้น

เฮ้งฮวงมือหนึ่งยกโลงศพ มือหนึ่งผลักประตูก็เข้าสู่สถานที่พิสดารนี้ได้

เฮ้งฮวงเคยไปสถานที่ต่าง ๆ มากหลายยิ่ง

สถานที่อันพิกลพิสดารเพียงใด เยี่ยงไหนของผู้คนชาวโลก เฮ้งฮวงต่างเคยพบเห็นมาเป็นส่วนมาก ทราบว่าบางสถานที่ในโลกนี้สวยงามตระการปานวิมานแมนและก็มีบางสถานที่น่าสะพรึงกลัวดุจดั่งเป็นอเวจี

สถานที่นี้งามอย่างยิ่ง ของแต่ละชิ้นที่ตบแต่งก็งามอย่างยิ่ง แต่ทว่าดูไปกลับคล้ายเป็นในอเวจี

อเวจีที่สวยงาม !

ที่เฮ้งฮวงเห็นในปราดแรกคือภาพวาด วาดอยู่ในผนังของด้านตรงข้าม

ผนังที่กว้างยาวสิบวา วาดแต่ภาพของภูตผีปิศาจและหมู่มาร

ภูตผีปิศาจและหมู่มารในลักษณะต่าง ๆ มีบ้างครึ่งคนครึ่งสัตว์ มีบ้างมิใช่คนมิใช่สัตว์ มีบ้างรูปลักษณะเป็นมนุษย์กลับมิใช่มนุษย์ มีบ้างรูปลักษณะเป็นสัตว์กลับพาลมีหัวใจของมนุษย์ดวงหนึ่ง

ผนังห้องที่กว้างสิบวา อาจบางทีไม่สามารถวาดมารจำนวนสิบหมื่นไว้ครบครันแต่กลับมีนกแก้วตัวหนึ่ง

นกแก้วโลหิต !

ในมือของพวกมาร มีมีดงออยู่เล่มหนึ่ง บนคมมีดต่างมีโลหิตหยดอยู่หยดเข้ารวมกันเป็นนกแก้วโลหิตตัวนั้น

นกแก้วกำลังเริ่มโบยบิน บินไปยังบุรุษหนุ่มที่สวมมงกุฎทองนิลกาฬประดับหยกสีขาว

เป็นบุรุษหนุ่มที่งามสง่าหล่อเหลา สีหน้านุ่มนวลปรานีอย่างยิ่ง

เหล่ามารกำลังกราบไหว้ต่อมัน คล้ายดั่งเป็นขุนนางที่จงรักภักดี กำลังกราบไหว้องค์กษัตริย์เจ้าชีวิต

หรือมันคือมาราธิราชของหมู่มาร ?

หรือบุรุษหนุ่มที่ดูแล้วคล้ายคลึงมนุษย์ที่สุด ก็คือมาราธิราชของเหล่าเทวบุตรมาร

นกแก้วโลหิตก็มีข้าทาสของมัน

นกพิสดารที่สวยงามสิบสามตัว กางปีกโบยบินอยู่ทางซ้ายขวา และหลังของมันมีขนของนกยูง มีปีกของค้างคาว มีความแคล่วคล่องปราดเปรียวของนกนางแอ่น แต่ก็มีเหล็กในของผึ้ง

นี่ก็คือฮ้วยโน้ว !

เฮ้งฮวงเหม่อมองจนตะลึงลาน

ในห้องยังมีรองเท้าหนังพื้นแข็ง มีแส้ยาวที่เป็นหนามแหลม มีเตียงใหญ่กว้างหกวา เหนือเตียงมีตะขอแขวนอยู่

เฮ้งฮวงถึงกับมิได้ไปสนใจเหล่านั้น ได้แต่ทุ่มเทความสนใจอยู่บนภาพวาดจนหมดสิ้น

หรือเรื่องราวในภาพวาดนี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันหนึ่งของคีลงเกียเกียพู ?

นั่นเป็นโลกของมวลเทวบุตรมาร เหนือศีรษะไม่มีฟ้าสีคราม ใต้เท้าไม่มีแผ่นดิน มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ !

วันนั้นก็คือคล้ายวันเกิดรอบสิบหมื่นปีของมาราธิราช เทวบุตรมารทั้งเก้าฟ้าสิบดินต่างพากันไปชุมนุมครบครัน กรีดนิ้วกลางรีดโลหิตออกมาหยดหนึ่ง โลหิตเทวบุตรมารสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

เฮ้งฮวงเหม่อมองจนตะลึงลาน กระทั่งมีคนเดินเข้ามาในห้องยังคงมิรู้สึกตัว

โชคดีที่ยังนับว่าได้ยินเสียงของนาง

เสียงที่สดใสไพเราะระรื่นหู หัวร่อขึ้นดุจดั่งระฆังเงิน

นั่นมิคล้ายเป็นเสียงกระพรวนที่ผูกคอฮ้วยโน้วในยามมันโบยบินอย่างเด็ดขาด

"ท่านชมชอบภาพวาดนี้ ?"

นางถามกลั้วหัวร่อ

เฮ้งฮวงพลันหันไป ก็เห็นสตรีที่มิเคยพบเห็นมาเลยในชีวิตนางหนึ่ง

สวยสะคราญอย่างมิเคยพบเห็นมา และก็พิกลพิสดารอย่างมิเคยพบเห็นด้วย !

นางมิใช่เปลือยเปล่า

นางยังสวมเสื้อผ้าอยู่ครึ่งหนึ่ง...ทั้งมิใช่ครึ่งด้านบน และมิใช่ครึ่งด้านล่าง

ครึ่งซีกด้านขวาของร่างนางสวมอาภรณ์ที่เรียบร้อยสวยงาม แต่ครึ่งซีกร่างด้านซ้ายกลับเปลือยเปล่าจนสิ้นเชิง

หูของนางมีต่างหู ครึ่งซีกหน้ายังประทินแต่งแต้ม มวยผมบนศีรษะก็มีอัญมณีอยู่เต็ม

มีแต่ด้านขวาเท่านั้น !

ครึ่งซีกร่างด้านซ้ายของนาง ดูไปคล้ายดั่งทารกที่เพิ่งกำเนิดมา

เฮ้งฮวงมองจนตะลึงลานอีกแล้ว จึงสามารถเบือนหน้าไปมองภาพวาดบนผนังอีกครั้ง มองฮ้วยโน้วในภาพวาด

ครั้งนี้จ้องมองโดยละเอียดกว่าเดิม

ในที่สุดก็พบเห็น ฮ้วยโน้วบนภาพวาดก็เป็นเช่นนี้...ปีกข้างหนึ่งเป็นค้างคาว ปีกอีกข้างหนึ่งเป็นเหยี่ยว ขนครึ่งซีกร่างเป็นนกยูง อีกครึ่งซีกร่างเป็นหงส์

ในที่สุดเฮ้งฮวงก็เข้าใจมาได้ โพล่งขึ้นว่า

"ฮ้วยโน้ว ! ท่านต้องเป็นฮ้วยโน้ว ?"

นางแย้มยิ้ม

รอยยิ้มของนางหยาดเยิ้มดั่งบัวแย้ม อบอุ่นนุ่มนวลดั่งลมฤดูใบไม้ผลิ แต่ในประกายตาของนางกลับเย็นยะเยียบดั่งน้ำแข็ง

"ท่านมิใช่เอ็งบู้ ยิ่งมิใช่ฮ้วยเอ็งบู้...ท่านเป็นมนุษย์ !"

นางเป็นผู้ส่งเสียงสดใสไพเราะขึ้นอีก เฮ้งฮวงสวนคำ

"ท่านดูผิดแล้ว"

"ท่านมิใช่มนุษย์ ?"

"หากแม้นท่านใช่ฮ้วยโน้ว ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจเป็นฮ้วยเอ็งบู้ ?"

"ท่านต้องไม่ใช่"

"เพราะกระไร ?"

"เพราะข้าพเจ้ารู้จักฮ้วยเอ็งบู้"

"ท่านเคยเห็นมัน ?"

"ย่อมเคยเห็น"

"มันก็ได้ให้ความปรารถนาสามประการแก่ท่าน ?"

"มิได้"

"เพราะกระไร ?"

"เพราะข้าพเจ้าคือฮ้วยโน้ว"

เฮ้งฮวงก็แย้มยิ้มแล้ว

ตอนเริ่มแย้มยิ้มจึงได้สนใจสังเกต เอวของนางกอดกิ่วน่าถนอมยิ่ง เท้าของนางก็เรียวงามน่ารักยิ่ง

ฮ้วยโน้วมิได้มีความคิดหลบหลีกสายตาเฮ้งฮวง กลับดาหน้าเข้าหาพลางถาม

"ท่านพอใจข้าพเจ้า ?"

เฮ้งฮวงถอนหายใจ

มิอาจไม่ยอมรับ สตรีนางนี้ นับว่ามีคุณค่าพอเพียงให้บุรุษใด ๆ ทุ่มเทเงินทองที่สะสมในชั่วชีวิตให้แก่นาง

เฮ้งฮวงได้นึกไปถึงชายชราที่นั่งหลังโต๊ะเก็บเงินสกปรกด้วยคราบน้ำมันอีกครา

ฮ้วยโน้วส่งเสียง

"ในเมื่อท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ก็สมควรทราบข้าพเจ้ามีราคาแพงอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"ท่านนำกระไรมา ?"

"ท่านก็สมควรดูออก"

ที่เฮ้งฮวงนำมาคือโลงศพ

ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มอีกพลางกล่าว

"คนที่มาหาข้าพเจ้า คล้ายไม่มีผู้ใช้โลงชำระแทนเงินเลย ท่านกลับนับเป็นคนแรก"

"ข้าพเจ้าก็มิใช่"

"มิใช่ ?"

"ในโลงศพนี้ไม่มีเงินแม้แต่อีแปะเดียว"

"ในโลงมีกระไร ?"

"มีคน"

"คนตาย ?"

"ไม่ทราบ"

"ตัวท่านเองก็ไม่ทราบ ว่ามันเป็นหรือตาย ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบมันเป็นสหายของข้าพเจ้า เป็นหรือตายต่างมิสำคัญ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงลืมไป"

ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ท่านอย่างน้อยยังสมควรทราบเรื่องอีกรายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ค่ำคืนวันนี้ เป็นท่านอยู่หรือมันอยู่ ?"

"ความนี้ยังมีที่ผิดกัน ?"

"มีเล็กน้อย ขอเพียงเป็นคนมีชีวิตก็ต้องชำระเงิน คนตายข้าพเจ้ายกให้มิคิดเงิน"

"หากแม้นเป็นคนที่ใกล้ตาย ?"

"หากแม้นท่านเป็นคนใกล้ตาย ข้าพเจ้าพอจะใคร่ครวญลดครึ่งราคาแก่ท่าน"

"มิอาจไม่คิด ?"

"ไม่อาจ"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า คล้ายดังมีแต่มันอยู่ต่อ ข้าพเจ้าจำต้องออกไป"

เฮ้งฮวงบอกไปเป็นไปทันที แต่ฮ้วยโน้วกลับเข้าขวางไว้พลางกล่าว

"ท่านคิดจะไปที่ใด ?"

"ไปรอทางด้านนอก"

"ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาค่ำ ท่านไยต้องเร่งร้อนออกไป ?"

เฮ้งฮวงจ้องมองครึ่งซีกร่างที่เปลือยเปล่าของนางถอนหายใจตอบ

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าไม่ออกไป ในตัวข้าพเจ้าก็ต้องมีของชิ้นหนึ่งออกไป"

"เป็นของใด ?"

"ก็มิใช่เป็นของประเสริฐเท่าใด เป็นเพียงไข่มุกลูกหนึ่งเท่านั้น"

หากแม้นท่านเป็นบุรุษ หากแม้นท่านไปในซ่องคณิกา พอเห็นสตรีที่สามารถโยกคลอนจิตใจท่านให้หวั่นไหวได้

หากแม้นให้นางทราบ ในตัวท่านมีไข่มุกลูกหนึ่ง หากแม้นไข่มุกลูกนั้นก็สามารถโยกคลอนจิตใจนางให้หวั่นไหว อย่างนั้น แม้ว่าท่านยังคิดจะรักษาไข่มุกลูกนั้นไว้ ท่านก็ต้องเป็นสุกรตัวหนึ่ง

เฮ้งฮวงมิได้ออกไป แต่ไข่มุกในตัวโบยบินออกไป

บินรวดเร็วอย่างยิ่ง

ไข่มุกกลมเกลี้ยงประกายนุ่มนวลตา ในโลกมีสตรีที่ไม่ชมชอบพอใจหรือไม่ ?

ไม่มี !

ฮ้วยโน้วใช้นิ้วที่เรียวงามขาวผุดผ่องของนางคีบไข่มุกขึ้นมา ดวงตานางมีประกายแจ่มใสกว่าเดิม

ไข่มุกที่สวยงาม มีประกายกลมกลืนกับประกายตาของนาง

เฮ้งฮวงยืนสงบอยู่ข้างกายนาง ดูสีหน้าของนางคล้ายดั่งคิดจะสังเกต นางมีปฏิกิริยาพิเศษใดบ้าง ?

ในที่สุด ฮ้วยโน้วถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก ดูไม่ออกจริง ๆ"

"ท่านดูความเป็นมาของไข่มุกลูกนี้ไม่ออก ?"

"ดูไม่ออก คนดั่งท่าน ในร่างถึงกับมีไข่มุกเยี่ยงนี้ ?"

"ความจริงข้าพเจ้าไม่มี เป็นขโมยมา"

"ขโมยมายิ่งประเสริฐ ข้าพเจ้าพอใจของที่ขโมยมาที่สุด"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะของที่ขโมยมา ปกติมักเป็นของที่ดีมีค่า"

เฮ้งฮวงก็หัวร่อบ้างแล้ว

มิอาจไม่ยอมรับ วาจานี้ของนางมีเหตุผลอยู่บ้าง

ฮ้วยโน้วใช้ครึ่งซีกร่างที่เปลือยเปล่าของนางเบียดเข้าไปในอ้อมอกของเฮ้งฮวง ส่งเสียงนุ่มนวล

"ตอนนี้ท่านอยู่ต่อไปได้แล้ว"

"สหายของข้าพเจ้าเล่า ?"

"หากท่านคิดจะให้มันอยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่แยแสสนใจ"

"ในห้องมามีโลงศพเพิ่มขึ้น ท่านก็ไม่แยแสสนใจ ?"

"ขอเพียงมีคนยินยอมให้ไข่มุกเยี่ยงนี้ต่อข้าพเจ้า มิว่ามันเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าต่างต้องให้มันมีความรู้สึกพอใจ"

เฮ้งฮวงจ้องมองนางแน่วนิ่ง พลันรู้สึก เจ้าของโรงเตี๊ยมชรามิได้โป้ปดผิดความจริง สตรีนางนี้นับว่าทั้งน่ารัก ทั้งน่ากลัว

ค่ำคืนวันนี้มาอยู่ในห้องที่ประหลาดพิกลปานนี้ ใช่ว่าจะมีเหตุการณ์ที่สามารถคุกคามจิตใจจนไม่อาจลืมเลือนชั่วชีวิตหรือไม่ ? เฮ้งฮวงมิกล้าคิด กลัวหัวใจจะเต้นเร็วเกินไป

รองเท้าหนังพื้นแข็งวางอยู่บนแคร่ไม้ที่สลักเสลาลวดลายสวยงาม

"นั่นใช้ทำกระไร ?"

"ใช้เหยียบคน"

แส้ที่มีตะขอแหลม แขวนอยู่ข้างรองเท้าหนังพื้นแข็ง

"นั่นใช้มาโบยคน"

เหนือเพดานของเตียงนอนมีตะขอเงินแวววาว แต่เฮ้งฮวงกลับมิกล้าถามใช้ทำกระไร ?'

ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มด้วยสีหน้านุ่มนวล ส่งเสียงสดใสไพเราะ

"มีบุรุษมากหลายยิ่ง ที่ชมชอบเปลื้องเปลือยเปล่านอนกับพื้น ให้ข้าพเจ้าใช้รองเท้าหนังเตะมัน เหยียบขยี้พวกมัน ใช้แส้โบยพวกมัน"

นางหันมาถามเฮ้งฮวง

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ชมชอบเตะคน"

ดวงตาฮ้วยโน้วเป็นประกายอีกครา ส่งเสียงต่อ

"ขอเพียงท่านชมชอบจริง ๆ ข้าพเจ้าก็จะให้ท่านเตะ ให้ท่านเหยียบขยี้ ให้ท่านใช้แส้โบยข้าพเจ้า"

หัวใจเฮ้งฮวงเต้นถี่เร็วอย่างยิ่งแล้ว

พลันรู้สึก นางนับว่าเป็นนางมาร มาตรว่าน่ากลัวจับจิตใจ แต่พาลสามารถสะกิดเพลิงราคะของบุรุษให้คุโพลงได้ง่ายดายยิ่ง

เฮ้งฮวงกล่าว

"ท่านไฉนวาดภาพที่น่ากลัวเยี่ยงนี้ไว้บนผนังห้องนอน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบให้มีคนหวาดกลัว"

นางหัวร่อคิกคิก พลางกล่าวต่อ

"หวาดกลัวก็เป็นความเร้าใจอย่างหนึ่ง และมักเร้าใจบุรุษจนเกิดคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน"

"บรรดามารเหล่านั้นกำลังทำกระไร ?"

"ฉลองคล้ายวันเกิดของจ้าวพวกมัน"

ฮ้วยโน้วชี้ไปยังบุรุษหนุ่มรูปงามในภาพพลางกล่าวต่อ

"คนผู้นั้นคือมาราธิราช จ้าวของมารทั้งหลาย"

"จ้าวมารไฉนน่าดูปานนั้น ?"

"กับพวกอิสตรี ความจริงมีแต่บุรุษที่น่าดูจึงควรคู่เป็นจ้าวแห่งมาร"

ตาของนางหรี่ปรือมีประกายหยาดเยิ้มนุ่มนวลเบียดร่างแนบแน่นกว่าเดิม ส่งเสียงคล้ายละเมอ

"ค่ำคืนนี้ท่านก็เป็นจ้าวแห่งมารของข้าพเจ้า มารหัวใจ"

เฮ้งฮวงรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วกว่าเดิม รีบถามอีก

"นกแก้วตัวนั้นไฉนเป็นสีแดงได้ ?"

"เนื่องเพราะความจริงมันเป็นตัวขึ้นได้จากโลหิตของมาร นกพิสดารสิบสามตัวที่ล้อมอยู่รอบข้างมัน คือข้าทาสของมัน เรียกว่าฮ้วยโน้ว"

"แล้วท่านไฉนก็มีนามฮ้วยโน้ว ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความต้องการเป็นข้าทาสของมันอยู่เสมอมา แต่ค่ำคืนนี้..."

นางใช้กำลังบีบแขนเฮ้งฮวงอย่างแรงจนเล็บได้ฝังเข้าไปในเนื้อเฮ้งฮวง ส่งเสียงต่อ

"ค่ำคืนนี้ ข้าพเจ้าเพียงคิดจะเป็นข้าทาสของท่าน"

เฮ้งฮวงรู้สึกเจ็บอย่างยิ่ง แต่ก็รู้สึกเป็นความเร้าใจอย่างบอกมิถูก กระทั่งยังเริ่มรู้สึกกระเหี้ยนกระหือคึกคัก

เฮ้งฮวงมิใช่เป็นท่อนไม้ไร้ชีวิต แต่ทว่าตอนนี้กลับจะต้องพยายามข่มตัวเองไว้

ฮ้วยโน้วกล่าวต่อไป

"เทวบุตรมารสิบหมื่น โลหิตมารสิบหมื่นหยด หยดลงผนึกเป็นนกแก้วโลหิตตัวนั้น แต่ได้ใช้เพียงเก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยดเท่านั้น ที่เหลืออีกหนึ่งพันสามร้อยหยดผนึกขึ้นเป็นฮ้วยโน้วสิบสามตัวนั้น"

"ยังมีอีกสิบสามหยดเล่า ?"

"สิบสามหยดสุดท้ายที่เหลือ ล้วนผนึกขึ้นเป็นก้อนหิน"

"ก้อนหิน ? ก้อนหินเยี่ยงไร ?"

"ก้อนหินสีโลหิต เพียงพริบตาก็สามารถคร่าวิญญาณผู้คนไปได้"

ใบหน้านางมีประกายเปล่งปลั่งแจ่มใส จนยิ่งสวยสะคราญกว่าเดิม แต่เป็นความสวยที่ชั่วร้ายมีกลิ่นอายของนางมาร กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าหวังจริง ๆ ให้ได้เป็นฮ้วยโน้ว กระทั่งยังหวังให้กลายเป็นก้อนหินสีโลหิต ซึ่งข้าพเจ้าก็ยินยอมพร้อมใจอยู่ตลอดเวลา"

"เพราะกระไร ?"

ฮ้วยโน้วกล่าวเสียงละห้อย

"เนื่องเพราะเยี่ยงนั้น ข้าพเจ้าก็พอจะใกล้ชิดมาราธิราช พอจะให้ท่านเตะข้าพเจ้า เหยียบขยี้ข้าพเจ้า ใช้แส้โบยข้าพเจ้า"

ลมหายใจของนางกระชั้นถี่เร็ว ปลายปทุมถันได้เริ่มแข็งขึ้นทีละน้อย

เล็บของนางแทบจะจิกใส่เฮ้งฮวงจนมีโลหิตหลั่งไหล หอบหายใจกล่าวต่อไป

"บัดนี้ท่านเป็นมาราธิราชของข้าพเจ้า แล้วแต่ท่านใช้วิธีใดมาหยามย่ำยีข้าพเจ้า ทรมานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต่างยินยอม"

ลำคอของเฮ้งฮวงเริ่มแห้ง ส่งเสียงแหบพร่า

"ข้าพเจ้ายังคิดจะให้ท่านได้เห็นของอีก"

"เห็นของใด ?"

"ก้อนหินที่ท่านว่า ใช่เยี่ยงนี้หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงล้วงก้อนหินสีแดงเล็ก ๆ ออกมา

สีหน้าฮ้วยโน้วพลันเปลี่ยนแปรไป คล้ายดั่งพลันถูกคนโบยด้วยแส้มีตะขอแหลมคมก็ปาน

"นี่มิใช่ก้อนหิน มันเป็นโลหิตมาร..."

นางกรีดร้องดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน พลันชิงก้อนหินในมือเฮ้งฮวงยัดเข้าใส่ปากกลืนลงไป

"นี่เป็นโลหิตมาร คนที่เคยดื่มโลหิตมารก็พอจะพบมาราธิราชได้..."

นางตะเบ็งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งอีกคราใบหน้าที่สวยสะคราญ พลันเปลี่ยนแปรเป็นพิสดารจนบอกมิถูก

ใบหน้าของนางพลันกลายเป็นสีเขียวเรืองอย่างที่ผู้เห็นต้องสะอิดสะเอียนจนอาเจียน ริมฝีปากนุ่มนิ่มได้เริ่มบิดเบี้ยว ดวงตาที่มีประกายหยาดเยิ้ม กลับกลายเป็นความเหี้ยมอำมหิตดุจสัตว์ป่า

สองเท้าและข้อศอกของสองมือนางได้เริ่มบิดออกไปทางภายนอก เท้าเรียว

แข็งแรงทั้งสองได้เริ่มถ่าง ถ่างออกไป...

นางใช้กำลังบีบขยี้ทรวงอกของตัวเองพลางร้อง

"มา...รีบมาใช้กำลัง..."

เฮ้งฮวงตระหนกจนตะลึงลานไปแล้ว กระทั่งลมหายใจก็ยังขาดห้วง แทบอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา

เฮ้งฮวงมิได้อาเจียน

แต่นางกลับอาเจียน ที่อาเจียนออกมาเป็นน้ำเมือกสีเขียว มีกลิ่นเหม็นสุดแสนทนทาน

แต่ทว่าใบหน้าของนางพลันกลับกลายเป็นสวยงามนุ่มนวลอีกครา ครวญครางขึ้น

"อย่า...ข้าพเจ้าเจ็บ..."

เสียงครวญครางพลันกลับกลายเป็นขู่คำราม ใบหน้านางพลันแปรเปลี่ยนเป็นแสยะบิดเบี้ยวจนน่าสะพรึงกลัวอีกครั้ง

สีหน้าสองแบบนั้น ผลัดเปลี่ยนกันเกิดขึ้นบนใบหน้านางอยู่ไม่หยุดยั้ง ส่วนปากบางครั้งเป็นครวญคราง บางครั้งเป็นขู่คำราม

นั่นต้องมิใช่สีหน้าที่คนธรรมดาสามารถแสดงออกมาได้เด็ดขาด และก็มิใช่เป็นเสียงที่คนสามารถเปล่งออกมาได้อย่างแน่นอน

จากนั้น นางพลันกระโดดลุกขึ้น ใบหน้านางพลันหันมา...แทบจะบิดหันจนถึงด้านหลัง !

นางยืนหันหลังให้เฮ้งฮวง หน้าก็หันตรงกับเฮ้งฮวง ปากยังมีเมือกสีเขียวหลั่งไหลออกมาไม่ขาดสาย

ในห้องพลันอบอวลไปด้วยกลิ่นเหม็นดั่งอสุภเน่า พลันคล้ายกลายเป็นอเวจีไป

มือเท้าเฮ้งฮวงเย็นเฉียบ ถอยหลังไปทีละก้าว

นางพลันโถมเข้ามา กางสองแขนกั้นประตูไว้ พลางคำราม

"ท่านเป็นผู้ใด"

เฮ้งฮวงพยายามข่มจิตใจไว้พลางตอบ

"ข้าพเจ้านามเฮ้งฮวง"

นางพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อ ด้วยสีหน้าแสยะบิดเบี้ยวจนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงคำรามต่อ

"ท่านหลอกลวงเรา ท่านหลอกลวงเรา"

นางยิ่งหัวร่อคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนกว่าเดิม

"ท่านมีนามเฮ้งเต้งแซ ท่านเป็นเด็กสำส่อนที่ไม่ต้องการชีวิต"

เมือกสีเขียวในปากนางถูกพ่นเป็นเส้นสาย พ่นเข้าใส่ร่างเฮ้งฮวง

นางพลันล้มตัวลงอีกครา ใช้กำลังขยี้ทรวงอกและหว่างขาตัวเองอย่างหนักหน่วง ยัดไข่มุกลูกนั้นเข้าไป พร้อมกับแอ่นร่างขึ้นสู่เบื้องสูงอยู่ไม่หยุดยั้ง แอ่นขึ้นรับไข่มุกลูกนั้นของนาง

"สตรีนางนี้เป็นของเรา ท่านรีบไสหัวไป ไสหัวไปด่วน"

เฮ้งฮวงกำหมัดแนบแน่นพลางส่งเสียง

"สมควรไสหัวคือท่าน ท่านจึงเป็นเฒ่าสำส่อนที่ไร้ยางอาย !"

เฮ้งฮวงพลันไม่หวาดกลัวแล้ว

เฮ้งฮวงเคยได้ยินเรื่องวิญญาณร้ายเข้าสิงร่าง มีความรู้สึกน่าเวทนาและน่าขยะแขยง แต่ไม่มีความหวาดกลัวอีกแล้ว

เฮ้งฮวงจะต้องอัปเปหิวิญญาณร้ายตัวนั้นออกจากร่างดรุณีน้อยให้จงได้ !

นางเดือดดาลปานกองไฟถูกน้ำมันสาดใส่ พลันโถมเข้าคว้าขาเตียงไว้

เตียงไม้ใหญ่ที่แข็งแรง ถูกนางลากเบา ๆ ก็แตกออกจากกัน นางคว้าขาเตียงไว้ใช้กำลังฟาดเข้าใส่ร่างเฮ้งฮวง

พละกำลังของนางหนักหน่วงรุนแรงจนน่ากลัวยิ่ง

แต่เฮ้งฮวงได้ถลันไปที่ข้างกายนาง โฉบเข้าสู่ผนังฝั่งตรงข้ามที่มีภาพวาดก็ได้พบเห็นทันที นกพิกลสิบสามตัวที่ล้อมอยู่ข้างนกแก้วโลหิต ถึงกับขาดหายไปตัวหนึ่ง !

นางได้โถมเข้ามา ไล่ฟาดด้วยขาเตียงอีกแล้ว

เฮ้งฮวงพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ตอนนี้เราทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว ท่านคือฮ้วยโน้ว"

มือของนางสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง

เฮ้งฮวงรีบส่งเสียงต่อไป

"เราเคยเห็นนายของท่านมา เรายังมีความปรารถนาจากมัน เราพอจะขอมันให้ท่านกลายเป็นเถ้าธุลี ไม่มีวันผุดเกิดอีกเป็นหมื่นกัปหมื่นกัลป์"

ขาเตียงในมือนางร่วงหล่นลง

เฮ้งฮวงส่งเสียงเย็นชา

"ดังนั้นเราเตือนท่าน ยังคงรีบไสหัวไปจะประเสริฐสุด ไสหัวกลับไปที่คีลงเกียเกียพู"

นางล้มลงอีกแล้ว คำรามเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน

"เจ้าเด็กสำส่อน เจ้าใช้กำลังช่วงชิงสตรีของเรา ยังมาเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระพวกเรา แม้นับว่าเราอภัยให้เจ้า องค์มาราธิราชก็ต้องไม่ยอมอภัยให้เจ้า"

เสียงขู่คำรามยิ่งนานยิ่งเบา ยิ่งนานยิ่งไกล

มือเท้าและกล้ามเนื้อที่บิดเบี้ยวของฮ้วยโน้วคืนสู่สภาพปกติทันที แต่ร่างของนางอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง ดุจดั่งองคาพยบกระจายออกไปหมดสิ้นก็ปาน

ปลายจมูกของนางมีเหงื่อหลั่งไหล ตลอดร่างเปียกชุ่มด้วยเหงื่อ ดวงตาแตกซ่านไร้ประกาย

นางยังคงครวญคราง หอบหายใจอยู่ไม่หยุดยั้ง จากนั้น ดวงหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มดั่งสาสมใจ

วิญญาณร้ายตามสังหาร

เฮ้งฮวงวิ่งออกไปอาเจียน

รอจนอาเจียนเสร็จสิ้น นางยังคงนอนยิ้มอยู่ในที่เดิม คล้ายดั่งจิตใจเปี่ยมล้นด้วยความอิ่มเอิบอันเร้นลับและชั่วร้าย

แต่เมื่อดูภาพวาดบนผนังอีกครา นกประหลาดที่ล้อมนกแก้วโลหิต กลับกลายเป็นสิบสามตัวอีกแล้ว

เฮ้งฮวงระบายลมจากปากยาว ๆ เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกชุ่มโชกเสื้อผ้านานแล้ว

นางจ้องมองเฮ้งฮวง ส่งเสียงแผ่วเบา

"ท่านประเสริฐยิ่ง ท่านประเสริฐยิ่ง..."

'เมื่อครู่มิใช่ข้าพเจ้า'

วาจาประโยคนี้ เฮ้งฮวงทั้งมิกล้ากล่าวและไม่อาจหักใจไปกล่าว

ทุกประการในห้อง ต่างแตกหักพังทลายยับเยิน มีแต่ภาพวาดบนผนัง ยังคงเป็นสีสันสดใสบาดตา

อาภรณ์ครึ่งซีกร่างของนางก็คลายไปจากร่าง ของสิ่งหนึ่งได้กลิ้งออกมาจากหว่างขานาง

ที่นางยัดเข้าไปเมื่อครู่ ความจริงเป็นไข่มุกที่เฮ้งฮวงมอบให้ แต่บัดนี้ถึงกลับกลายเป็นหินก้อนหนึ่ง!

หินจากโลหิตมารสีแดงฉาน ถึงกับเป็นก้อนที่นางกลืนกินลงเมื่อครู่

ไข่มุกเล่า?

ใช่ว่าได้กลับไปที่คีลงเกียเกียพู กลับไปสู่มือของมาราธิราช!

วิกาลอันสงบเยือกเย็นของต้นฤดูชิวเทียน (ใบไม้ร่วง)

เสียงที่ดังจากหอน้อยเมื่อครู่ ผู้อื่นถึงกับคล้ายมิได้ยิน มิได้แตกตื่นเลยสักน้อยนิด

เรื่องเช่นนี้ ถึงกับคล้ายเคยปรากฏอยู่บ่อยครั้งก็ปาน

หรือเรื่องเช่นนี้มิใช่เพิ่งเคยปรากฏครั้งแรก คนของที่นี้จึงต่างไม่รู้สึกประหลาดใจต่างชาชินแล้ว

ฮ้วยโน้วก็คล้ายดั่งไม่ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เลยสักน้อยนิด

นางตอนนี้กลับกลายเป็นสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง นอนสงบอยู่บนที่นอนที่เฮ้งฮวงปูให้แก่นาง ช้อนตามองอย่างเยือกเย็นแล้วพลันถามขึ้น

"ท่านนับเป็นคนที่น่ากลัวจริง ๆ"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะท่านแปลงร่างได้ เมื่อครู่ท่านคล้ายดั่งแปลงร่างเป็นมารร้ายตัวหนึ่ง"

เสียงของนางไม่ได้ตำหนิติดำ มีแต่พึงพอแก่ใจเท่านั้น

"เมื่อครู่ท่านคล้ายจะฉีกข้าพเจ้าออกทั้งเป็น กลืนกินลงไปทั้งเป็น ๆ เลย"

เฮ้งฮวงฝืนหัวร่อ ได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น

เรื่องที่ทั้งเร้นลับ ชั่วร้ายและน่าสะพรึงกลัวของเมื่อครู่ เกิดขึ้นได้ด้วยต้นสายปลายเหตุใดกันแน่?

ใช่ว่าเนื่องเพราะก้อนหินสีแดงที่ผนึกขึ้นจากโลหิตมาร?

มาตรว่าเห็นมากับตา แต่จนบัดนี้ กระทั่งตัวเองก็แทบไม่มีปัญญาเชื่อถือย่อมไม่มีปัญญาอธิบาย

ฮ้วยโน้วพลันถาม

"ไข่มุกที่ท่านกำนัลให้ข้าพเจ้าเล่า?"

เฮ้งฮวงไม่ทราบ ไม่ทราบจริง ๆ

เฮ้งฮวงหาอยู่เป็นเนิ่นนานยังไม่พบ...

ไข่มุกหายอย่างเร้นลับ แต่ก้อนหินโลหิตมารกลับปรากฏมาอีก

เรื่องนี้มีผู้ใดสามารถอธิบายได้?

ฮ้วยโน้วถอนใจเบา ๆ กล่าว

"มิเป็นไร แม้นับว่าท่านหยิบฉวยคืนไปก็มิเป็นไร?"

นางพลันลูบแขนเฮ้งฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"บุรุษเช่นดั่งท่าน ความจริงก็มิต้องใช้เงินทองไปหาสตรี"

เฮ้งฮวงมิได้ตอบ

เฮ้งฮวงกำลังมองดูโลงศพ

ผ่านเหตุการณ์เมื่อครู่แล้ว โลงศพถึงกับยังเป็นปกติสมบูรณ์ดั่งเดิม

หรือกระทั่งมารร้ายภูตผี ยังกลัวคนที่อยู่ในโลงนี้ ?

ฮ้วยโน้วกล่าวอีก

"บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ หินก้อนที่ท่านให้ข้าพเจ้าเมื่อครู่เป็นกระไร ?"

"นั่นเป็นกระไร ?"

ตาของฮ้วยโน้วหรี่ปรือ ตอบเบา ๆ

"เป็นยาปลุกกำหนัด ต้องเป็นยาปลุกกำหนัดแน่"

เฮ้งฮวงได้แต่ฝืนยิ้มอีกครา

ก้อนหินปิศาจที่ชั่วร้ายนั้น บัดนี้ได้กลับเข้าไปในอกเสื้อเฮ้งฮวงอีกครา เฮ้งฮวงสาบานกับตัวเอง นับแต่นี้จะมิยอมนำออกมาโดยง่าย แต่ยังคงอดมิได้ต้องเลียบเคียงถาม

"แต่ท่านเมื่อครู่กลับบอก นั่นเป็นก้อนหินมารที่ผนึกขึ้นจากโลหิตมาร ?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเข้าใจเช่นนั้นจริง เนื่องเพราะนิทานมาราธิราชกับนกแก้วโลหิตครอบงำจิตใจข้าพเจ้าจนเคลิบเคลิ้มไปจริง ๆ"

"เป็นผู้ใดเล่านิทานนี้ให้แก่ท่านฟัง ?"

"คนที่วาดภาพบนผนังนั้นเอง"

"เป็นผู้ใด ?"

"มันแซ่ก้วย เป็นเฒ่าที่พิกลพิสดารอย่างยิ่ง"

ดวงตาเฮ้งฮวงพลันมีประกายสุกใส โพล่งสวนคำ

"มันมีนามก้วยฮ้วม ?"

"มิได้ แต่มันบอกข้าพเจ้า มันมีเฮียตี่คนหนึ่งนามก้วยฮ้วม เคยเห็นนกแก้วโลหิตมาจริง ๆ"

นางมีสีหน้าตื่นเต้นจนกระตือรือร้นอีกครา แย้มยิ้มส่งเสียงต่อ

"มันว่า นกแก้วโลหิตแต่ละเจ็ดปีจะมาปรากฏหนึ่งครั้ง บัดนี้ เป็นเวลาที่มันจะมาปรากฏอีกแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงเรียกตัวเองเป็นฮ้วยโน้ว มารอคอยการปรากฏตัวของมันในที่นี้ ?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว นิทานเรื่องนี้ครอบงำจิตใจผู้คนจนเคลิบเคลิ้มได้"

"ท่านเชื่อถือจริง ๆ"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

ความจริงเฮ้งฮวงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด แต่ทว่าบัดนี้ได้คลางแคลงจนเลอะเลือนแล้ว

ในโลกความจริงก็มีเรื่องเร้นลับจนมหัศจรรย์อยู่มากหลายยิ่ง เป็นเรื่องที่กำลังมนุษย์ไม่มีปัญญาคลี่คลายอธิบายได้ และก็เป็นเรื่องที่กำลังมนุษย์ไม่มีปัญญากระทำได้ด้วย

ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่มากับตาอีก เฮ้งฮวงก็มิอาจไม่เชื่อได้แล้ว

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง กรงนกที่ชายคาแกว่งไกวไปมา

ฮ้วยโน้วกล่าว

"ที่เลี้ยงในกรงเหล่านั้น เป็นนกแก้วทั้งสิ้น เนื่องเพราะนกแก้วโลหิตก็เป็นนกแก้ว ข้าพเจ้ามักมีความเห็น มันจะต้องปรากฏตัวในสถานที่มีนกแก้วมากที่สุด"

"แต่เสียดายที่พวกมันต่างตายไปหมดสิ้นแล้ว ?"

'ฮ้วยโน้วถอนใจกล่าว'

"ตายอย่างน่าเวทนายิ่งนัก"

"ใช่ว่าตายในคืนขึ้นหนึ่งค่ำเดือนเจ็ดหรือไม่ ?"

ฮ้วยโน้วผงกศีรษะ พลันร้องอีกครา

"ท่านไฉนทราบได้ ?"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าทราบเรื่องราวมากหลาย โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่สมควรจะทราบ"

ฮ้วยโน้วประสานสายตากับเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง พลางเค้นเสียงช้า ๆ

"และท่านก็ทราบนกแก้วโลหิตจะมาปรากฏในที่นี้ ดังนั้น จึงมารอคอยมันที่นี้ใช่หรือไม่ ?"

"มิใช่"

"ท่านมาเพราะสาเหตุใด ?"

"เพราะสหายคนนี้ของข้าพเจ้า"

เฮ้งฮวงเหลือบมองไปที่โลงศพแวบหนึ่ง กล่าวต่อด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"มันก็ตายอย่างน่าอนาถยิ่ง ในชั่วชีวิตนี้ของมัน เพียงหวังเมื่อตายไปแล้วมีโอกาสกลับไปฝังในมาตุภูมิ"

"ดังนั้น ท่านจึงคุ้มกันซากศพของมัน ส่งกลับไปฝังในมาตุภูมิมัน ?"

"มันมีสหายไม่มาก และข้าพเจ้าก็พอดีไม่มีเรื่องอื่นใดกระทำ"

ฮ้วยโน้วถอนใจอีกครั้งกล่าว

"ได้คบกับคนเช่นท่านเป็นมิตรสหาย นับเป็นวาสนาของมันจริง ๆ"

เฮ้งฮวงจับตามองนาง พลันรู้สึก นางความจริงเป็นดรุณีที่มีจิตใจนุ่มนวลดีงาม ความพิกลพิสดารและกราดเกรี้ยวชั่วร้ายของนางอาจบางทีเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมบีบคั้นบังคับ เป็นเพราะต้องการดึงดูดความสนใจของบุรุษที่ชั่วร้ายเหล่านั้น จึงจงใจแกล้งแสดงออกมา

ชั่วร้าย ไยมิใช่เป็นความเย้ายวนที่มีอานุภาพที่สุด ดั้งเดิมที่สุดของมวลหมู่มนุษย์เรา

เฮ้งฮวงเอ่ยขึ้น

"ท่านยินยอมกระทำเรื่องหนึ่งให้ข้าพเจ้าหรือไม่"

"ท่านบอกมา"

"ทำลายภาพวาดบนผนังทิ้ง แม้นับว่าไม่อาจทำลายในเวลาสั้น ๆ ใช้ปูนขาวลบทิ้งก็ได้"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ชอบ"

ฮ้วยโน้วจ้องมองพลางตอบ

"หากข้าพเจ้าเชื่อฟังท่าน ท่านจะยินยอมอยู่ที่นี้หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าอย่างน้อยพอจะอยู่เป็นเพื่อนได้ช่วงเวลาหนึ่ง"

ฮ้วยโน้วพลันกระโดดขึ้นร้อง

"พวกเราออกไปซื้อปูนขาวในถนนกันทันที"

"ท่านนอนอยู่ ข้าพเจ้าไป"

เฮ้งฮวงตอบแล้วลูบคลำใบหน้านางพลางกล่าวต่อ

"ท่านพอจะนอนพักผ่อนโดยสงบ มีสหายข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่าน แม้นับว่าภูตผีปิศาจร้าย ต่างต้องไม่กล้ามารบกวนท่านแน่"

"ท่านไฉนต้องกล่าวเยี่ยงนี้ ?"

"เนื่องเพราะสหายของข้าพเจ้า ยามมีชีวิตเป็นคนเข้มแข็ง ตายไปแล้วก็ต้องเป็นปิศาจที่ร้ายกาจยิ่ง"

ร่างฮ้วยโน้วพลันหดลงด้วยความกลัวแล้วร้อง

"มันจะหาข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"ไม่เด็ดขาด เนื่องเพราะมันเป็นสหายของข้าพเจ้า ท่านก็ใช่"

ฮ้วยโน้วพลอยหัวร่อบ้าง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"อย่างนั้น แม้นับว่ามันพลันกระโดดออกจากโลง ข้าพเจ้าก็ไม่กลัวแล้ว"

วิกาลยังไม่ดึก

เพิ่งเริ่มไต้เข้าไฟ

เอ็งบู้เล้าก็เริ่มครึกครื้นขึ้น

ประทีปโคมไฟในลานคล้ายดาวบนท้องฟ้า สาดส่องไปทั่วทั้งตึกรามหอห้องและอุทยาน บุรุษสตรีที่แต่งกายสวยงามสีสันสดใส เคลียคลอกันเป็นคู่ ๆ ตามสุมทุมพุ่มไม้ เสียงมโหรีปี่กลองกล่อมกลมกลืนแต่ไกล ดูไปก็คล้ายเป็นภาพวาดเช่นกัน

ภาพวาดนี้ย่อมผิดกับภาพวาดในผนังของหอน้อยเป็นตรงกันข้าม เพราะนี่เป็นภาพวาดที่สวยงาม เต็มไปด้วยความสุขสันต์หรรษา

แต่ในหัวใจของผู้คนในภาพวาดนี้ มีสักกี่คนที่ไม่มีความปรารถนาของมารร้าย ?

เฮ้งฮวงก้าวอาด ๆ ออกไป

จิตใจหงุดหงิดเป็นอย่างยิ่ง ก้าวยาว ๆ เข้าไปในเก๋งหกเหลี่ยมหลังหนึ่ง คว้าไหสุราขึ้นกรอกอึก ๆ ลงไปถึงครึ่งไห จึงได้เหวี่ยงไหไปสุดกำลัง ร่วงหล่นกระจายในระยะห่างไกล

บุรุษสตรีที่ดื่มกันอยู่ในเก๋ง ต่างตระหนกจนตะลึงลาน

เฮ้งฮวงหัวร่อเสียงก้อง พลันตะปบไปคว้าอกเสื้อคนผู้หนึ่ง ส่งเสียงกล่าว

"ท่านเป็นเพื่อนเราไป"

คนผู้นี้เสื้อผ้าใหม่สีสันสดใส ดูไปคล้ายเป็นนายวานิชที่ประสบความสำเร็จอันสูงส่ง มันตะกุกตะกัก

"ไปทำกระไร ?"

"ไปซื้อปูนขาว"

"ปูนขาว"

"ก็คือปูนขาวที่ฉาบผนังตึก"

มันผู้นั้นย่อมไม่ต้องการจะไป โอบสตรีงาม ดื่มสุรา มีความสุขสบายอารมณ์

กว่าไปซื้อปูนขาวมากมายนัก

แต่เสียดาย มันไม่ไปก็ไม่ได้

เนื่องเพราะเฮ้งฮวงได้หิ้วคอเสื้อมันจนลอยขึ้นจากม้านั่ง

ในเก๋งหกเหลี่ยมยังมีอีกเจ็ดคน

หกคนเป็นสตรี สตรีที่เยาว์วัยอย่างยิ่ง และสวยงามอย่างยิ่ง...

แม้นับว่ามิใคร่เยาว์วัยนัก แต่อย่างน้อยดูแล้วไม่รู้สึกชราเท่าใด แม้นับว่าไม่สวยงามนัก แต่อย่างน้อยก็มีเสน่ห์บางประการ

นอกจากคนที่ถูกเฮ้งฮวงหิ้วขึ้นมาแล้ว ยังมีอีกผู้หนึ่งที่จอนผมขาวประปรายที่ท่าหนักแน่นเยือกเย็น มาตรว่าอยู่ในระหว่างแสวงหาความสุขด้วยการดื่มสุราเคล้านารี แต่ในดวงตาของมัน กลับไม่มีประกายร่าเริงแจ่มใสเลย

สำหรับกับมัน คล้ายดั่งการมาสถานที่เช่นนี้ หาใช่เป็นความสุขสำราญไม่ เป็นเพียงเรื่องที่มิอาจไม่กระทำเท่านั้น

สหายของมันถูกผู้อื่นรังแก มันก็ไม่รู้สึกเดือดดาล ยิ่งไม่มีทีท่าแตกตื่นจนอกสั่นขวัญเสีย

มิว่าผู้อื่นเกิดเรื่องราวใด คล้ายดั่งต่างมิได้กระทบกระเทือนต่อมันสักน้อยนิด โดยมิว่าผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม

มันเป็นเพียงส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"ปูนขาวซื้อง่ายอย่างยิ่ง ท่านรีบไปรีบมา พวกเรารอคอยท่าน"

ออกพ้นตรอกนั้นก็เป็นถนนสายยาว

ถนนใหญ่ที่มีเพียงสายเดียว

จวบจนบัดนี้เฮ้งฮวงจึงดูออก ที่นี้มิใช่เป็นเมืองที่ครึกครื้นเท่าใด และไม่ใหญ่เท่าใด

เมืองที่ไม่ใหญ่เท่าใด และมิใคร่ครึกครื้นเท่าใด ถึงกับมีสถานที่ดั่งเอ็งบู้เล้ากลับนับเป็นเรื่องประหลาดยิ่ง

คนที่ถูกหิ้วอกเสื้อจนลอยจากพื้น ถูกปล่อยให้ลงเดินแล้ว แต่มันถึงกับยังมิได้ตกใจตาย และมิได้เดือดดาลจนอกระเบิดตาย

มันถึงกับกระทั่งยังมีความกล้า กล่าววาจากับบุรุษหนุ่มที่ป่าเถื่อนไม่ถือเหตุผลดุจดั่งเป็นผู้รับใช้ที่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ มิว่าพบผู้มาดื่มกินที่ป่าเถื่อนไม่

ถือเหตุผลปานใด ยังคงมีความสามารถรับมือเช่นเดียวกัน

มันประกาศชื่อแซ่ของตัวเอง

"ข้าพเจ้าแซ่อัวนามจือเฮ้า (ภาคภูมิ)"

เฮ้งฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"นามนี้ไม่ประเสริฐ"

"ไม่ประเสริฐจริง ๆ แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าคิดหานามที่ยิ่งประเสริฐกว่านี้ไม่ได้"

คนที่เพิ่งถูกปล่อยลงจากอากาศ ถึงกับสามารถยิ้มเล็กน้อย และเป็นรอยยิ้มที่เยือกเย็นอย่างยิ่งด้วย

เฮ้งฮวงมิอาจไม่นับถือมันบ้างแล้ว

ในโลกมีคนประเภทหนึ่ง มิว่ากระทำเรื่องราวใดต่างต้องประสบความสำเร็จ

อัวจือเฮ้าคือคนประเภทนั้น

เฮ้งฮวงพลันกล่าว

"ท่านกระทำกิจการค้าใด ?"

อัวจือเฮ้ายังคงแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ามิได้ประกอบการค้า ข้าพเจ้าเป็นนายอำเภอของหมู่บ้านละแวกนี้"

"ท่านไม่คล้ายเป็นขุนนางเลย"

"ความจริงนายอำเภอมิอาจนับเป็นขุนนาง"

"หากท่านเป็นขุนนาง ก็ไม่ควรมาเป็นนายอำเภอ ดูแล้วท่านสมควรเป็นเสนาบดี"

"เสียดายที่องค์กษัตริย์มิได้มีความเห็นเช่นท่าน"

"ท่านทำหน้าที่เยี่ยงนี้ได้ ?"

"ที่นี้อากาศดียิ่ง เรื่องราวมิน้อย และยังมักมีคนเชิญข้าพเจ้าดื่มสุราอีกด้วย"

"เนื่องเพราะสถานที่นี้อยู่ใต้อำนาจของท่าน ?"

"มีบางครั้งใช่"

"ในเวลาใด ?"

"เวลาที่ซาเอี๊ย (เจ้านายท่านที่สาม) ไม่สนใจเกี่ยวข้อง"

"ซาเอี๊ย ?"

"ซาเอี๊ยก็คือคนที่ท่านเพิ่งเห็นมาเมื่อครู่"

"คนที่เรียกให้ท่านรีบกลับไปผู้นั้น ?"

"ถูกแล้ว ท่านแซ่บู๊นามติ้งชัว"

"มันก็เป็นขุนนาง ?"

"ฟ้าสูงกษัตริย์อยู่ไกล ควบคุมบังคับไม่ถึงสถานที่นี้"

"มันทำกระไร ?"

"ท่านมิได้กระทำกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าที่ดินครึ่งหนึ่งของเมืองนี้เป็นของท่าน"

มันผงกศีรษะแล้วกล่าวต่อไป

"หากไม่มีลี้ตั๋วเนี้ย (สตรีที่มีสามีและย่างเข้าวัยกลางคนเรียกว่าตั๋วเนี้ย ความหมายคล้ายน้ำ) ท่านอาจบางทีซื้อที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งไปเสียนานแล้ว"

"ลี้ตั๋วเนี้ยเป็นสตรี ?"

"ข้าพเจ้าประกัน ท่านต้องมิเคยเห็นสตรีเยี่ยงนี้มาก่อน"

"นางสวยงาม ?"

"มิเพียงสวยงามเท่านั้น ยังมีความสามารถอย่างยิ่ง เสียดายที่ชราไปเล็กน้อย"

"ชราเท่าใด ?"

"ชรามากแล้ว กระทั่งบุตรีของนางก็มีวัยไม่น้อย"

"นางมีบุตรี ?"

"ท่านสมควรเคยเห็นบุตรีของนาง พวกเราเห็นท่านลงมาจากหอของบุตรีของนาง"

เฮ้งฮวงตะลึงลานอีกครา

อัวจือเฮ้ากล่าวต่อไป

"คนในเมืองนี้ มิว่าผู้ใดต่างกลัวลี้ตั๋วเนี้ย มีแต่บุตรีของนางไม่กลัวนาง"

"นางไม่อาจควบคุมบังคับบุตรี ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะอีกครั้งตอบ

"หากท่านควบคุมบังคับสตรีไว้ในโอวาทได้ ท่านยินยอมให้นางไปอยู่ในเอ็งบู้เล้า ?"

ประทีปโคมไฟในถนนแม้สว่างไสว แต่ผู้คนสัญจรกลับไม่มากนัก

เฮ้งฮวงดูผู้คนที่ไป ๆ มา ๆ ในสองฟากข้างถนน เสื้อผ้าของแต่ละคนคล้ายดังมิเก่าคร่ำคร่านัก

เฮ้งฮวงพลันถามอีก

"ผู้คนในเมืองนี้ คล้ายมีสภาพความเป็นอยู่ไม่เลวเลย"

"ที่นี้เป็นสถานที่อันประเสริฐ อากาศดี ดินอุดมสมบูรณ์ เสียดายที่ไม่อาจต้อนรับคนอยู่อาศัย"

หยุดยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป

"รวมแล้วมีเนื้อเพียงมิกี่ตำลึง มีผู้ใดยินยอมแบ่งปันให้ผู้อื่น ?"

"สถานที่นี้ไม่ใหญ่"

"สถานที่ไม่ใหญ่จริง ในละแวกใกล้เคียงยังมีบึงใหญ่และป่าทึบ ฟังว่า บนเขายังมีเสือร้าย ดังนั้น สถานที่ซึ่งพอจะให้คนดำรงชีวิตอยู่จึงมีไม่มากนัก"

"ชาวเมืองมากหรือไม่ ?"

"เท่าที่พวกเราสำรวจในครั้งก่อน ทั้งมวลมีอยู่แปดสิบสามครอบครัว"

"เมืองที่มีแปดสิบสามครอบครัว ก็สามารถเลี้ยงหอเอ็งบู้เล้าให้ดำรงอยู่ได้ ?"

"ขอเพียงมีผู้เดียวก็สามารถเลี้ยงได้"

"บู๊ซาเอี๊ย ?"

อัวจือเฮ้ามิได้ตอบ แต่หยุดเท้าส่งเสียง

"ปูนขาวสำหรับฉาบผนังที่นี้มีขาย"

ไท้เพ้งจับฮ้วยโพ่ว (ร้านชำไท้เพ้ง) นับเป็นร้านชำ (สารพัด) ที่มาตรฐานได้จริง ๆ ปูนขาวที่ฉาบผนัง สีและน้ำมันสน น้ำตาลกรวด ถั่วยี่สง ข้าวสาร ลูกเดือย ไข่ไก่ ไข่เป็ด ฝุ่นหอม เข็ม ด้าย รองเท้า ผ้าตัดเสื้อ กล้องยาสูบ สุรา...

ขอเพียงเป็นของที่ท่านสามารถนึกหามาได้ ที่นี้ต่างมีครบครัน กระทั่งของที่ท่านนึกไม่ออก ที่นี้ก็มี

ในร้านที่เป็นคูหากว้างอย่างยิ่ง ยาวอย่างยิ่ง กองของต่าง ๆ อยู่เต็มไปทั่วทุกซอกมุม กระทั่งยังมีดาบ กระบี่และทวนที่เป็นสนิมแล้วอีกมัดใหญ่ และหนังสือเก่า ๆ ที่กองไว้อีกกองหนึ่ง

เฮ้งฮวงพอเดินเข้าไปตาก็ลายทันที แต่มองซ้ายมองขวา กลับไม่มีเงาร่างคนเลย

อัวจือเฮ้าได้ส่งเสียงเรียกแล้ว

"เล่าฮ้วยทั้ง (พยาธิเฒ่า) มีการค้ามาถึงประตูแล้ว ยังไม่รีบเร่งมุดออกมา"

หันมาหัวร่อให้เฮ้งฮวงพลางอธิบาย

"เล่าฮ้วยทั้ง (ตัวพยาธิเฒ่า) ก็คือเถ้าแก่ของร้านนี้"

"ไฉนเรียกว่าตัวพยาธิเฒ่า (เล่าฮ้วยทั้ง) ?"

"เนื่องเพราะมันคล้ายเป็นพยาธิในท้องของท่านก็ปาน มิว่าในใจท่านครุ่นคิดเรื่องอันใด มันต่างทราบทั้งสิ้น"

"มีเพียงเรื่องเดียวที่ไม่อาจทราบได้"

มีเสียงแช่มช้าเนิบนาบดังออกมาจากในกองหนังสือเก่า ๆ แล้วศีรษะที่ผม

ขาวโพลง ร่างที่เอวงองุ้มโผล่ออกมาจากหลังกองหนังสือ ดูไปไม่คล้ายเป็นตัวพยาธิ กลับมีส่วนคล้ายกุ้งแห้งอยู่บ้าง

อัวจือเฮ้าหัวร่อพลางกล่าว

"ถึงกับมีเรื่องที่เล่าฮ้วยทั้งไม่ทราบอยู่ ?"

"มีเพียงประการเดียว"

ใบหน้าที่เหี่ยวย่นของเล่าฮ้วยทั้ง ดูไปคล้ายอ่อนล้าอย่างยิ่ง แก่ชราอย่างยิ่ง แต่ดวงตามักปรากฏประกายแย้มยิ้มเย้ยหยัน หยีตาหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ท่านกับลี้ตั๋วเนี้ยก่อกวนลวดลายใดกันแน่ ? เราก็มิทราบเลยสักน้อยนิด"

อัวจือเฮ้ามีท่าทีหัวร่อมิออกแล้ว

เล่าฮ้วยทั้งหัวร่อเสียงก้อง กวาดตาพิจารณาเฮ้งฮวงขึ้น ๆลง ๆ พลางกล่าว

"ท่านมาจากต่างถิ่น ?"

เฮ้งฮวงแย้มยิ้มผงกศีรษะ

เฮ้งฮวงเริ่มรู้สึก พยาธิตัวนี้น่าสนใจอย่างยิ่ง

พยาธิเฒ่ากล่าวอีก

"เป็นท่านต้องการปูนขาว หรือว่ามัน ?"

"ข้าพเจ้าเอง"

"ท่านซื้อปูนขาวไปทำกระไร ?"

"ทำผนัง"

"อ้อ หรือท่านเตรียมจะจับเจ่าอยู่ที่นี้ ?"

"อืมม์"

เล่าฮ้วยทั้งถอนหายใจเฮือกใหญ่ รำพึงเบา ๆ

"เพียงเสียดายที่ท่านต้องไม่อาจจับเจ่าอยู่ได้นาน อาจบางทีกำแพงยังฉาบมิทันแห้ง ท่านก็ไม่อาจอยู่ได้แล้ว สถานที่นี้ ไม่มีผู้ใดสามารถอยู่ต่อไปได้"

"เพราะกระไร ?"

เล่าฮ้วยทั้งมิเหลือบมองเฮ้งฮวงอีก หันกายช้า ๆ ไปหาปูนขาวที่ฉาบผนังห้อง

หลังของมันไม่โกง แต่เอวกลับมิอาจเหยียดตรงได้ คล้ายดั่งมักมีภาระหนักอึ้งที่มองไม่เห็นทับอยู่บนร่างมันก็ปาน

เหลียวมองอัวจือเฮ้าอีกครั้ง สีหน้ามันยังคงกระดากกระเดื่องดั่งเดิม

มันกับลี้ตั๋วเนี้ยก่อกวนลวดลายใดกันแน่ ? ในใจตัวมันเองย่อมทราบ

ลี้ตั๋วเนี้ยแม้เป็นไม้เบื่อไม้เมากับบู๊ซาเอี๊ย แต่บู๊ซาเอี๊ยกลับเชิญมันดื่มสุราทุกวัน

ดื่มสุราในสถานที่ของบุตรีลี้ตั๋วเนี้ย

เฮ้งฮวงเพิ่งรู้สึก เมืองนี้แม้จะเล็ก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน กลับซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง

เล่าฮ้วยทั้งพลันหันมาถาม

"ท่านตั้งใจจะซื้อปูนขาวเท่าใด ?"

เฮ้งฮวงไม่ทราบ

เฮ้งฮวงมิเคยฉาบผนังตึกมาก่อนเลย

เล่าฮ้วยทั้งสังเกตประการนี้ออกได้ทันที จึงเปลี่ยนวิธีถาม

"ท่านตั้งใจจะฉาบกำแพงหรือผนังกว้างเท่าใด ?"

"ประมาณแปดเก้าวา สิบเอ็ดสิบสองวา"

"เพียงด้านเดียวเท่านั้น ?"

"เพียงด้านเดียว แต่ฉาบซ้ำสองครั้ง"

เล่าฮ้วยทั้งถอนใจอีกครา พึมพำเบา ๆ

"จะเป็นคนรักของลี้ตั๋วเนี้ยนั้นง่าย จะเป็นเขยของนางกลับมิง่ายดายนัก บุรุษที่เป็นปกติดีอยู่ ไฉนพาลจงใจจับเรือดไปใส่ศีรษะตัวเอง"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถามบ้าง

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าจะเป็นบุตรเขยนาง ?"

"ผู้ใดว่าเราทราบ เราไม่ทราบกระไรทั้งสิ้น เราเพียงแต่ทราบ ตัวเรือดมิเพียงกัดคนเท่านั้น ยังดูดโลหิตคนอีกด้วย ก่อกวนให้ทั้งแสบทั้งคันแทบตาย"

มันหันร่างมา ในมือมีถุงปูนขาวอยู่ใบหนึ่ง

มีการค้าเข้าหาอีกแล้ว เป็นพวกมาซื้อสุรา

บุรุษเมามายสามคนเดินโซซัดโซเซเข้ามาส่งเสียงดังก้อง

"ยกสุราในที่นี้ออกมาให้หมดสิ้น วันนี้พวกเราจะดื่มให้เป็นที่สาสมใจ"

พอเห็นสามคนนั้น เล่าฮ้วยทั้งก็ขมวดคิ้ว ยื่นถุงปูนขาวให้เฮ้งฮวง หันกายไปหยิบสุราอีก

ทั้งสามที่ยืนรอ ทั้งก่อกวนทั้งเอะอะอาละวาด มีผู้หนึ่งกระทั่งยืนยังมิอาจทรงกายมั่น พลันเซถลาชนเข้าใส่ร่างเฮ้งฮวง

อีกผู้หนึ่งรีบปราดเข้ามาประคองมัน ส่วนปากหันมาร้องแก่เฮ้งฮวง

"โปรดอภัย"

เฮ้งฮวงยังคงแย้มยิ้มตอบ

"มิเป็นไร"

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งมิเห็นเลยว่า มีมีดสองเล่มได้แทงเข้าใส่ท้องน้อยของตน

มีดสั้นที่ทั้งเบาทั้งคมกริบสองเล่ม มีแต่ผู้เชี่ยวชาญการฆ่าคนเท่านั้นจึงรู้จักใช้มีดเช่นนี้

บุรุษเมามายทั้งสอง มิเพียงรู้จักใช้มีดเยี่ยงนี้เท่านั้น ยังใช้ได้แคล่วคล่องเจนจัดยิ่ง

ตอนพวกมันเซถลาเข้ามา มีดสั้นสองเล่มก็ถูกชักออกมาจากฝัก แทงเข้าใส่ท้องน้อยเฮ้งฮวงโดยไม่มีเสียงอย่างไร คมมีดที่กรีดผ่าน เฉกเช่นกับปลาน้อยในสายธาร นุ่มนวลเป็นธรรมดามิได้เกร็งทำท่า

ผู้ที่ถูกแทงคล้ายดั่งมิรู้สึกตัวแม้สักน้อยนิด

พวกมันกระทั่งยังพอจะคิดหมาย ถึงความสุขสมใจตอนคมมีดกรีดเข้าใส่หนังท้องที่อ่อนหยุ่น

ขณะเวลานั้นเอง พวกมันได้ยินเสียงประหลาดพิกล คล้ายดั่งห่างไกลอย่างยิ่งและก็คล้ายดั่งใกล้อย่างยิ่ง

พวกมันฟังไม่ออกเป็นเสียงใด ? เนื่องเพราะพวกมันมิเคยได้ยินเสียงกระดูกของตัวเองแตกหักมาก่อนเลย

รอจนพวกมันล้มลงไป เฮ้งฮวงยังคงยืนเป็นปกติในที่นั้น ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มหันไปมองดูมีดในมือพวกมัน

อีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ทางปากประตูหน้าเปลี่ยนสีไปทันที

เจ้าเด็กผู้นี้มือยังหิ้วถุงปูนขาว เหลือมืออยู่เพียงข้างเดียว ไฉนพิชิตสองคนให้ล้มลงไปได้ ?

กระดูกชายโครงของทั้งสองต่างหักสะบั้น ผู้หนึ่งชายโครงซ้ายหักไปหกซี่ ผู้หนึ่งชายโครงขวาหักห้าซี่

แขนข้างเดียวของเฮ้งฮวงถึงกับมีอยู่สองหมัด หมัดหนึ่งอยู่ที่มือ อีกหนึ่งอยู่ที่ศอก

เฮ้งฮวงเงยหน้า แย้มยิ้มจ้องมองผู้ที่ยืนอยู่ทางปากประตูพลางกล่าว

"พวกท่านต่างรู้จักใช้มีดได้เยี่ยมยอด"

สีหน้าคนผู้นั้นกลายเป็นเผือดขาวไปแล้ว

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"เสียดายที่พวกท่านไม่รู้จักแสร้งเมาให้แนบเนียนกว่านี้"

หยุดหัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"ผู้ที่ดื่มสุราเมาโดยแท้จริง ตาจะต้องเหม่อค้าง ตาดำต้องไม่กลอกมาเด็ดขาด"

มาตรว่ามือของคนผู้นั้นสอดเข้าไปในอกเสื้อแล้ว แต่มีดสั้นมิได้ถูกชักออกกลับเริ่มถอยไปทีละก้าว

เฮ้งฮวงแค่นเสียงตวาด

"หยุดไว้"

ผู้นั้นมิกล้าไม่หยุด

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"เป็นผู้ใดเรียกพวกท่านมา ?"

ผู้นั้นยังมิทันตอบ ก็มีเสียงเย็นชาแว่วขึ้นที่หน้าประตู

"ข้าพเจ้าเอง"

ในถนนก็มีโคมไฟ เห็นคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ เข้ามาถึงกับเป็นนางเฒ่าที่สวมเสื้อสีแดงฉาน

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วถาม

"ท่านคิดจะฆ่าข้าพเจ้า ?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

"เพราะกระไร ?"

"ฮ้วยโน้วจะทำการค้า โกวเนี้ยที่ทำการค้า ไม่อาจเลี้ยงเด็กหน้าขาว (หมายถึงแมงดา)"

"ท่านเป็นผู้ใดของนาง ?"

"เป็นไน้มา (แม่นม) ของนาง นางกินนมเราแต่เยาว์วัยจนเติบใหญ่"

"ความจริงท่านมิต้องมาฆ่าข้าพเจ้าเลย นาง..."

พลันอีกผู้หนึ่งส่งเสียงเย็นชาสอดคำ

"ที่ต้องการฆ่าท่านมิใช่นาง เป็นข้าพเจ้า"

มีอีกผู้หนึ่งเดินเข้ามาจากทางภายนอก เป็นบุรุษหนุ่มสวมเสื้อยาวสีเขียวสดใส มือยังถือพัดจีบโบกอยู่เบา ๆ

บุรุษหนุ่มผู้นี้มิเพียงมีเค้าไม่ขัดตาเท่านั้น การแต่งกายก็พิถีพิถันอย่างยิ่ง แต่พาลรู้สึกน่ารังเกียจชิงชังอยู่บ้าง

เฮ้งฮวงถาม

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

"เราคือบุตรบุญธรรมของซ่งมามา"

ซ่งมามา (มารดาแซ่ซ่ง) ย่อมเป็นหญิงชราที่สวมเสื้อสีแดงฉานนี่เอง

เฮ้งฮวงถามอีก

"ท่านไฉนจะฆ่าข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะเราหึงหวง"

"หึงหวงฮ้วยโน้ว ?"

"ถูกแล้ว หากนางจะเลี้ยงเด็กหน้าขาว (แมงดา) สมควรเลี้ยงเรา เรามีที่ใดไม่เข้มแข็งเหนือท่าน ?"

"มีอยู่ประการเดียว"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางเดินเข้าไปกล่าวต่อ

"จมูกของท่านแบนเกินไป"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นยกมือลูบจมูกตัวเองโดยมิรู้ตัว จมูกของมันหาได้แบนเกินไปไม่

ความเป็นจริงแล้ว จมูกของมันยังโด่งยิ่งกว่าบุรุษอีกมากมายก่ายกองนัก แต่เสียดาย ที่ตอนนี้จะต้องแบนไปในบัดดลแล้ว

เนื่องเพราะหมัดของเฮ้งฮวงได้ไปถึงจมูกมัน !

ซ่งมามากระโดดขึ้นจากพื้น ถลึงจ้องเฮ้งฮวงอย่างดุดัน

เฮ้งฮวงมิแยแสที่นางล้วงก้อนกลม ๆ แบน ๆ สีดำสนิทออกจากร่างมากลืนกินลงไป

ซ่งมามาพลันคุกเข่าลงที่กลางถนน จากนั้นกางแขนทั้งสองออก หันหน้าสู่ทิศตะวันตกที่มืดเลือนราง ส่งเสียงพึมพำ

"จมูกของคนผู้นี้จะต้องถูกสับออกมา นัยน์ตาก็ต้องถูกควักทิ้ง หัวใจของคนผู้นี้จะต้องถูกควักออกมาเลี้ยงสุนัข รอจนสีปูนขาวบนผนังจางไป ซากศพของมันก็เริ่มเน่าเหม็นแล้ว"

นี่มิใช่เป็นคำด่าคน นับว่าคล้ายเป็นคำสาปแช่งที่ชั่วร้าย เป็นคาถาอาคมอันน่าชิงชัง

เป็นคำสาปแช่งที่สามารถตรงไปถึงคีลงเกียเกียพู ?

เฮ้งฮวงยังคงไม่สนใจนาง ก้าวอาด ๆ ออกจากร้าน พลันมีอีกผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามา

คนผู้นั้นยืนสงบอยู่ในความมืดใต้ชายคาของฝั่งตรงข้ามเสมอมา ดุจดั่งเป็นเงาวิญญาณร้าย

มันผอมอย่างยิ่ง สวมอาภรณ์รัดกุมเนียบเนื้อสีดำ

ใบหน้าของมันมืดเลือนราง ดุจดั่งห้วงเวหาที่มืดมิด แต่ดวงตากลับคล้ายประกายอาวุธ

ฝีเท้าของมันแผ่วเบาว่องไว แต่เดินช้าอย่างยิ่ง มั่นคงอย่างยิ่ง จับตาที่คมกล้าจ้องมองเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง

เอวของมันเสียบดาบอยู่เล่มหนึ่ง

เป็นดาบโค้งงอดั่งเดือนดวงใหม่ ด้ามดาบสีดำสนิท วาดเป็นรูปมารครึ่งคนครึ่งสัตว์

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งเคยเห็นดาบเช่นนี้มา

ในภาพวาดที่ผนัง บรรดาดาบที่อยู่ในมือของหมู่มารร้ายใช้กรีดนิ้วกลางมันคล้ายดั่งเป็นดาบเยี่ยงนี้

คนผู้นี้เป็นใคร ?

มันใช่มาจากคีลงเกียเกียพู ?

ซ่งมามายังคงคุกเข่าอยู่กลางถนน กราบไหว้สาปแช่งต่อห้วงเวหาที่มืดมิด

คนชุดดำที่เสียบดาบงอ เดินตรงเข้ามาจนถึงที่เบื้องหน้าเฮ้งฮวงจึงหยุดไว้

เฮ้งฮวงก็มีแต่หยุดยืน

คนชุดดำพลันเพ่งมองพลางถาม

"สตรีนางนั้นเป็นแม่มด"

"แม่มด ?"

"เม็ดยาที่นางกินเมื่อครู่ก็คือยามาร"

เฮ้งฮวงจับมองมัน รอให้มันกล่าวต่อไป คนชุดดำกล่าวต่อจริง ๆ

"นั่นเป็นยาที่ผสมจากมูตรมูล ประจำเดือน น้ำตา และโลหิตข้น ๆ"

เฮ้งฮวงพลันรู้สึกสะอิดสะเอียนจะอาเจียน แต่พยายามข่มกลั้นไว้

นึกมิถึงจริง ๆ ในโลกถึงกับมีคนยินยอมกลืนกินของเช่นนี้

คนชุดดำกล่าวต่อ

"ฟังว่า หากแม้นกลืนกินยามารเยี่ยงนี้แล้ว ก็สามารถติดต่อกับเหล่ามารในปัจฉิมประเทศได้"

มันจับตามองเฮ้งฮวง เน้นเสียงช้า ๆ ต่อ

"ดังนั้น ที่นี้จึงมีคนหวาดกลัวนางมากหลาย เนื่องเพราะคำสาปแช่งของนางศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งเสมอมา"

เฮ้งฮวงพลันหัวร่อถาม

"ท่านกลัวหรือไม่ ?"

"มีแต่ข้าพเจ้าไม่กลัว"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเข้มแข็งกว่านาง หากนางสาปแช่งข้าพเจ้า คำสาปแช่งก็ต้องย้อนกลับไปที่ตัวนาง"

เฮ้งฮวงหัวร่ออีก แต่เป็นการหัวร่อที่ฝืนจนเห็นชัด

เฮ้งฮวงเริ่มรู้สึกมีเรื่องบางประการ ฟังแล้วแม้เหลวไหลอย่างยิ่ง แต่กลับพาลเป็นความจริงเสียได้

คนชุดดำกล่าวต่อ

"แต่ทว่า ผู้ที่จะมาฆ่าท่านโดยแท้จริง มิใช่นาง และก็มิใช่บุตรสุดรักผู้นั้นของนาง"

"มิใช่พวกนางเป็นผู้ใด ?"

"ลี้ตั๋วเน้ย"

"มารดาของฮ้วยโน้ว ?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านทราบนางไฉนต้องการฆ่าข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"มีแต่ข้าพเจ้าทราบ"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะมือสังหารที่นางว่าจ้างให้มาฆ่าท่านคือข้าพเจ้า"

รอดชีวิตด้วยปัญญา

แสงโคมไฟในถนนคล้ายตั้งพลันมืดสลัวลง ซ่งมามาที่คุกเข่าอยู่กลางถนน สาบสูญร่องรอยไปแล้ว

ลมฤดูใบไม้ร่วงกรรโชกมา เมืองน้อย ๆ ที่มีโคมไฟสว่างไสว เพียงชั่วพริบตาถึงกับกลายเป็นมืดเลือนรางอย่างยะเยียบน่าหวาดหวั่นยิ่ง

ร้านชำไท้เพ้งยังคงจุดไฟอยู่ แต่กลับไม่มีเงาร่างผู้คนเลย

ความเป็นจริง ละแวกใกล้เคียงไม่มีเงาร่างคนเลยแม้สักผู้เดียว เหลือแต่เฮ้งฮวงยืนประจันหน้าอยู่กับคนชุดดำเท่านั้น

คนชุดดำกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่เห็นการลงมือของท่านแล้ว"

"อ้อ ?"

"พลังฝีมือของท่านไม่เลว"

"ขอบคุณ"

"ท่านอาจบางทีพอจะหลบข้าพเจ้าได้สิบดาบ"

"สิบดาบ ? นับว่าไม่น้อยแล้วจริง ๆ"

"อาจบางทีสิบสองดาบ"

"ในดาบที่สิบสาม ข้าพเจ้าต้องหลบหลีกไม่พ้น ?"

ดวงตาที่เย็นยะเยียบของมัน พลันปรากฏแววกราดเกรี้ยวรุ่มร้อน เน้นทีละคำต่อ

"ดาบนั้นเป็นดาบมาร ได้รับพรมาจากมวลหมู่มารทั้งหลาย"

มิว่าผู้ใดเห็นประกายตาของมัน ต่างดูออก มันมิใช่โป้ปดมดเท็จ เฮ้งฮวงพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยเห็นดาบของท่าน"

คนชุดดำผิดคาดหมายจนโพล่งขึ้น

"ท่านเคยเห็น เคยเห็นมาจริง ๆ ?"

"ในคืลงเกียเกียพู ในวันที่มวลหมู่เทวบุตรมารไปอวยพรคล้ายวันเกิดของมาราธิราช เหล่ามารก็ได้ใช้ดาบเช่นนี้กรีดนิ้วกลางของตัวเอง รีดให้มีโลหิตมารหยดออกมา"

สีหน้าคนชุดดำแปรเปลี่ยนไป

เฮ้งฮวงแสร้งเป็นมิได้เหลือบมอง ยังคงกล่าวด้วยเสียงราบเรียบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ทราบคุณประโยชน์ของดาบเยี่ยงนี้"

"คุณประโยชน์เยี่ยงไร ?"

"ใช้มาตัดนิ้วกลางของตัวเอง"

คนชุดดำมิได้หัวร่อ

ใบหน้ามันซากระด้างดั่งเป็นศิลาแลง ในชั่วชีวิตมัน อาจบางทีมิเคยแย้มยิ้มมาก่อนเลย

นอกจากดวงตาที่มีประกายกราดเกรี้ยวอำมหิต บางครั้งรุ่มร้อนแวววาว แล้วใบหน้าของมันมิเคยมีความรู้สึกมาเลยสักน้อยนิด

ตอนมันชักดาบออกมา ใบหน้าก็ไม่มีความรู้สึก

ดาบมันถูกชักออกจากฝักแล้ว

ดาบที่คล้ายเดือนดวงใหม่ พาประกายอันประหลาดพิสดาร ฟันฉับเข้าใส่เฮ้งฮวงดั่งสายฟ้า

ดาบเป็นทรงงอโค้ง ประกายดาบกลมดั่งวงเดือน

เฮ้งฮวงมิเคยพบเห็นเพลงดาบที่ประหลาดพิกลเยี่ยงนี้มาก่อนเลย ต้องมิใช่เป็นวิชาดาบของตงง้วนเด็ดขาด

และอาจมิใช่เป็นวิชาดาบของมวลหมู่มนุษย์อีกด้วย

เฮ้งฮวงมีความปรารถนาใคร่จะได้เห็นดาบที่สิบสามของมันอย่างยิ่ง ดาบที่ได้รับพรจากหมู่มารจนมีอานุภาพอันยิ่งยง

แต่ทว่า พลันรู้สึกหัวใจตัวเองมีความหวาดกลัวเกิดขึ้น เป็นความหวาดกลัว

ตามสัญชาตญาณที่มีอยู่ในมวลหมู่มนุษย์

เป็นความหวาดกลัวที่มิทราบสาเหตุ

คล้ายดั่งคนที่เดินโดดเดี่ยวในยามวิกาล มักจะรู้สึกมีความหวาดกลัว มาตรว่าตัวเองก็มิทราบที่กลัวคือกระไร ? แต่ยังคงหวาดกลัวอยู่นั่นเอง

นั่นความจริงเป็นจุดอ่อนของมนุษย์ มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงหลบหนี

ตอนยอดฝีมือต่อสู้กัน ขอเพียงมีความหวาดกลัวน้อยนิด ก็มักจะต้องถึงแก่ชีวิตไป

เฮ้งฮวงมิกล้ารอต่อไป

ประกายวงกลมของดาบ ได้แฉลบเข้ามาอีกคราแล้ว ในมือเฮ้งฮวงไม่มีอาวุธ

เฮ้งฮวงจึงได้ใช้ถุงปูนขาวในมือเป็นอาวุธ

เสียงฉับดังขึ้น ดาบฟันเข้าใส่ถุงผ้าที่บรรจุปูนขาว ปูนขาวปลิวกระจัดกระจายคล้ายดั่งพลันมีหมอกหนาครอบคลุมมาก็ปาน

คนชุดดำไม่เห็นกระไรไปทันที ควงดาบงอไปรอบร่าง ประกายดาบกระจายออกคุ้มครองตลอดตัว

ดูไม่เห็นก็เป็นความหวาดกลัวประการหนึ่ง เป็นความหวาดกลัวที่ทุกผู้คนต่างไม่มีปัญญาหลีกเลี่ยงพ้น ดาบในมือของมันควงสะบัดมิหยุดยั้ง เสียงควับเคว้ยวดังถี่ยิบ โดยมิทราบได้ฟันออกไปเท่าใดดาบแล้ว

ได้ยินเสียงดังขึ้นที่ด้านหลังของมัน

"นี่เป็นดาบที่สิบสาม"

มันเพิ่งได้ยินเสียง เพิ่งได้ยินเสียงคำแรก...

เสียงคราง พลันดังขึ้น เมื่อของสิ่งหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศเข้ามา ซัดเข้าใส่จุดที่หลังหูของมัน

เฮ้งฮวงที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ พลันกล่าวขึ้น

"ที่ท่านใช้คือดาบมาร ที่ข้าพเจ้าใช้คือก้อนหินมาร"

คนชุดดำไม่มีปฏิกิริยา

มันล้มลงไปแล้ว มิทราบว่ายังสามารถได้ยินวาจาเฮ้งฮวงหรือไม่ ?

ปูนขาวที่กระจายเต็มท้องฟ้าได้ซาลงทีละน้อย ร่วงหล่นลงบนร่างมัน แต่ยังคงมีกระจัดกระจายอยู่เต็มท้องฟ้า

ปูนขาวถุงนี้ไม่น้อยเลยจริง ๆ

เฮ้งฮวงกล่าวขึ้นอีก

"ท่านนอนพักผ่อนอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าย่อมจะบอกราคาของปูนขาวถุงนี้แก่ท่าน หากท่านไม่มีเงินทองชดใช้ ข้าพเจ้ายังจะใช้ดาบของท่านชำระแทนได้"

แสงโคมไฟในร้านชำไท้เพ้งคล้ายดั่งสว่างกว่าเดิมมาบ้าง แต่ยังคงไม่เห็นเงาร่างผู้คน

ครั้งนี้ เฮ้งฮวงมีความฉลาดขึ้นบ้างแล้ว พอเข้าไปก็ส่งเสียงดัง ๆ

"เล่าฮ้วยทั้ง มีการค้ามาถึงประตูอีกแล้ว รีบออกมา"

ในกองหนังสือไม่มีผู้คนโผล่ออกมา แต่มีเสียงยะเยียบเย็นชาของคนดังขึ้นที่ด้านหลัง

"หากท่านยังคิดจะซื้อปูนขาว ควรเปลี่ยนไปซื้อสถานที่อื่นจะประเสริฐยิ่ง"

เล่าฮ้วยทั้งมิได้อยู่ในกองหนังสือ แต่เดินเข้ามาจากทางภายนอก

มันแม้มีวัยชรา แต่ฝีเท้ากลับเบาอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงมิได้รู้สึกแตกตื่นสงสัย

ผ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสองวันนี้แล้ว ในโลกก็ไม่มีเรื่องราวใดสามารถคุกคามจิตใจเฮ้งฮวงให้แตกตื่นสงสัยได้อีกเลย

แต่ยังคงมิอาจไม่ถาม

"ไฉนต้องการให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนไปซื้อสถานที่อื่น ?"

เล่าฮ้วยทั้งปั้นหน้าเคร่งเครียด ส่งเสียงเย็นชา

"ปูนขาวถุงนั้น เราขายให้ท่านไปฉาบผนังห้อง มิใช่ไปทำลายดวงตาผู้อื่นให้บอดไป"

"คนตายฉาบผนังห้องได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้"

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่ใช้ปูนขาวถุงนั้นไปก่อกวนสายตามัน ข้าพเจ้าตอนนี้ก็กลายเป็นคนตายแล้ว"

เล่าฮ้วยทั้งครุ่นคิดดู คล้ายดั่งรู้สึก เฮ้งฮวงกล่าวได้ถูกต้องอยู่ หาใช่ไร้เหตุผลไม่

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ตอนนี้ ในเมื่อข้าพเจ้ามิได้ตาย ยังสามารถฉาบผนังห้อง ย่อมยังต้องซื้อปูนขาวจากท่านอีกถุงหนึ่ง"

"ถุงเมื่อครู่คล้ายดั่งยังมิได้ชำระเงิน ?"

"เงินของถุงนั้นไม่ควรเป็นข้าพเจ้าชำระ"

"ผู้ใดควรชำระ ?"

"สหายที่ต้องการปลิดชีวิตข้าพเจ้า"

"หากมันมิยอมชำระ ท่านก็ใช้ดาบของมันมาเป็นคุณค่าชดใช้ ?"

"หากท่านไม่ยอมรับดาบของมัน ข้าพเจ้าพอจะไปจำนำต่อผู้อื่น"

"มีคนต้องการ ?"

"อย่างน้อยมีอยู่ผู้หนึ่ง"

เล่าฮ้วยทั้งไม่ถามผู้นั้นเป็นใครเด็ดขาด รีบบรรจุปูนขาวอีกถุงหนึ่งมาให้อย่างรวดเร็ว

แต่ทว่ามันมิได้มอบแก่เฮ้งฮวง กลับบอกราคาออกมาก่อน

"เก้าเหรียญห้าหุน"

"ค้างบัญชีไว้ก่อนได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้"

"ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ?"

"ดูแล้วท่านกลับไม่คล้ายเป็นคนคดโกงบัญชี"

"แล้วท่านไฉนไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเชื่อ ?"

"คนตายชำระบัญชีได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้"

"เราดูท่าน ในมิถึงครึ่งชั่วยามนี้ ก็มีเจ็ดแปดคนคิดจะปลิดชีวิตท่าน ในจำนวนนั้น ยังได้รวมสามคนที่ร้ายกาจที่สุดของเมืองนี้ ท่านคิดดู ชีวิตของท่านยังจะยืนยาวได้อีกนานเท่าใด ?"

"ยืนยาวจนถึงเวลาชดใช้บัญชีท่าน"

เล่าฮ้วยทั้งมิได้กล่าวกระไรอีก ปูนขาวถุงนั้นได้มาอยู่ในมือเฮ้งฮวงอีกครา

ปูนขาวถุงนี้คล้ายดั่งยิ่งมาก ยิ่งหนักกว่าเมื่อครู่

เฮ้งฮวงกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปทวงค่าปูนขาวถุงเมื่อครู่แทนท่าน ข้าพเจ้าประกัน มันคิดจะไม่ใช้ท่านก็ไม่ได้แล้ว"

เฮ้งฮวงผิดแล้ว

เนื่องเพราะคนตายต้องไม่ชำระบัญชีใด ๆ ได้

คนชุดดำมิใช่เป็นคนตาย !

โครงกระดูกกองหนึ่ง ไม่อาจนับเป็นคนตายได้เด็ดขาด

มันเพิ่งตายไม่นาน แต่ตัวของมันกลับหายไปแล้ว โลหิตก็หายไป ไม่เห็นเนื้อหนังก็ไม่เห็นด้วย

ตลอดร่างของมัน เหลือเพียงกองกระดูกอยู่กองหนึ่ง กระทั่งกะโหลกศีรษะยังคงกัดกร่อนอยู่ตลอดเวลา เมื่อลมกรรโชกมาก็กระจัดกระจายเป็นผุยผง กระจายเข้าปะทะในปูนขาวที่ยังคล้ายหมอกบาง

บนพื้นเหลือแต่เสื้อกางเกงชุดหนึ่ง หินแดงก้อนหนึ่ง ดาบงอเล่มหนึ่ง

มือเฮ้งฮวงเย็นเฉียบ ในมือมีหินมารก้อนหนึ่ง ดาบมารเล่มหนึ่ง

เฮ้งฮวงเพียงหวัง ที่อีกมือหนึ่งหิ้วอยู่มิใช่เป็นปูนขาวของมาร

วิกาลดึกไปทีละน้อย

เมื่อกลับถึงหอเอ็งบู้เล่า ประตูแดงฉานสองบานนั้นปิดสนิทแน่นอีกครา เฮ้งฮวงพลันอ้อมไปที่อุทยานหลัง กระโดดข้ามกำแพงเข้าไป

แสงโคมไฟในอุทยานลดน้อยลงมากแล้ว คนก็สงบแล้ว เก๋งหกเหลี่ยมที่เมื่อครู่มีโคมไฟสว่างไสว บัดนี้มืดมิดสงบวังเวงดั่งในฮวงซุ้ย แต่กลับพาลยังมีคนนั่งอยู่ในฮวงซุ้ยนั้น

เฮ้งฮวงเดินเข้าไป คนผู้นั้นไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด ในความมืดมิด ยังพอดูออกได้คลับคล้ายคลับคลา ว่ามันเป็นคนที่พิเศษพิสดารยิ่ง คล้ายกับอัวจือเฮ้าอยู่บ้าง และก็คล้ายบู๊ซาเอี๊ยอยู่บ้าง

วิกาลดึกสงัดผู้คนสงบ มันยังจับเจ่าอยู่ที่นี้ด้วยเรื่องอันใด ? เป็นอยู่ในระหว่างครุ่นคิด ? หรือรอคน ?

นี่ความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับเฮ้งฮวงเลย แต่เฮ้งฮวงกลับพาลต้องเกี่ยวข้องให้ได้ โดยพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านทำกระไร ?"

"กำลังรอคน"

"รอผู้ใด ?"

"รอท่าน"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบตั้งแต่แรกแล้ว ท่านต้องรอคอยข้าพเจ้าอยู่"

กล่าวพลางก้าวอาด ๆ เข้าไปในเก๋งหกเหลี่ยม

กลางเก๋งมีโต๊ะหินตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีสุรา ไม่มีโคมไฟ คนผู้นี้นั่งสงบแน่วนิ่งอยู่ในเงามืดหลังเสาหิน แม้นับว่าเดินจนใกล้อย่างยิ่ง ก็เพียงสามารถเห็นผมที่ขาวประปรายและดวงตาที่มีประกายคมกล้าของมันเท่านั้น

เฮ้งฮวงพอจะจำคนผู้นี้ได้โดยแน่ใจแล้ว

กระแสเสียงของมันเย็นชาแต่มีอำนาจ

"ท่านก็ย่อมทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ ยกจอกทองบนโต๊ะขึ้นกล่าว

"ข้าพเจ้ากระทั่งยังทราบ นี่เป็นสุราเต็กเฮียะแช (ใบไผ่เขียว) ที่เก็บไว้นานปีจนโอชะยิ่ง"

บู๊ซาเอี๊ยก็ยิ้มแย้มกล่าว

"ท่านมีความสามารถในการแยกแยะพิสูจน์ ท่านเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง"

"ท่านใช่จะบอกกับข้าพเจ้า คนฉลาดต่างไม่มีอายุยืนยาว ?"

"บางครั้งใช่"

"มีบางครั้งนั้น เป็นเวลาใด ?"

"ยามเมื่อมันบันดาลให้ผู้อื่นต่างรู้สึก มันเป็นคนออกจะมีอันตรายอยู่บ้าง"

มันประคองจอกทองคำขึ้นจิบเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ท่านเพิ่งมาที่นี่เพียงครึ่งวัน มีคนมากน้อยเท่าใดที่คิดจะปลิดชีวิตท่าน ?"

"ไม่มาก แต่ก็ไม่น้อย"

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ? พวกมันไฉนต้องการฆ่าท่าน ?"

"เนื่องเพราะพวกมันรู้สึกข้าพเจ้ามีอันตราย นี่ใช่ว่าเนื่องเพราะพวกมันต่างมีความลับที่มิอาจให้ผู้คนล่วงรู้อยู่เล็ก ๆ น้อย ๆ ?"

"แต่ละคนต่างมีความลับอยู่บ้างไม่มากก็น้อย นี่ต้องมิใช่เป็นสาเหตุสำคัญเด็ดขาด"

"สาเหตุสำคัญคือกระไร ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"ไม่แน่ว่าพวกมันต่างเข้าใจ ท่านเป็นคนที่ข้าพเจ้าหามาเพื่อฆ่าพวกมัน"

เฮ้งฮวงหัวร่อบ้างแล้ว ดื่มสุราลงอึกใหญ่ก่อนจึงได้ทรุดกายนั่ง

เขม้นมองดูชายชราที่กลอกกลิ้งดั่งจิ้งจอกพลางกล่าว

"พวกมันไฉนมีความคิดเช่นนี้ได้ ?"

"แต่ละคนต่างมีความคิดเห็นของแต่ละคน ผู้อื่นไหนเลยทราบได้ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการทราบ ครั้งนี้ใช่เป็นท่านแสร้งก่อกวนให้พวกมันได้มีความคิดเห็นเช่นนี้ขึ้นหรือไม่ ?"

"นั่นหาใช่สำคัญไม่ ที่สำคัญคือ พวกมันตอนนี้ตกลงใจต้องฆ่าท่านให้ได้"

หยุดเล็กน้อย บู๊ซาเอี๊ยส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"ท่านเพียงเข้าใจประการนี้ ก็นับว่าเกินพอแล้ว"

เฮ้งฮวงมิได้ทุ่มเถียง

เฮ้งฮวงมิอาจไม่ยอมรับ วาจาของชายชรามีเหตุผลอยู่บ้างจริง ๆ

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ท่านก็ย่อมสมควรทราบ 'พวกมัน' ที่ข้าพเจ้าเอ่ยถึงคือผู้ใด ?"

"ผู้ใด ?"

"ความจริงพวกมันมีเพียงคนเดียว"

"ลี้ตั๋วเนี้ย ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะถอนใจกล่าว

"สตรีมักจะหวาดระแวงมากเกินไป โดยเฉพาะสตรีเช่นนี้ นางมีความเห็นตลอดมาว่าข้าพเจ้าต้องฆ่านาง"

"แล้วความจริงเล่า ?"

"หากนางพลันตายไป ข้าพเจ้าย่อมไม่เสียใจจนหลั่งน้ำตา"

"หากนางพลันตายไปกับมือข้าพเจ้า ท่านย่อมไม่มีโทสะต่อข้าพเจ้า ?"

"ไม่มีเด็ดขาด"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อนางจะฆ่าท่าน ท่านฆ่านางไป ไยมิใช่เป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรมที่สุดในโลก ?"

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจอยู่ประการเดียว"

"อ้อ ?"

"ท่านไฉนไม่พาลบ่งบอกให้กระจ่าง ต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่านาง ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่ออีกครั้ง ไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ท่านยินยอมไปฆ่าคนให้ข้าพเจ้า ?"

เฮ้งฮวงเม้มปากไว้

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"มีบ้างบางคนพร้อมที่จะชักดาบฆ่าคนในทุกเวลาได้ แต่ทว่าไปฆ่าคนแทนผู้อื่นกลับนับเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผิดกันโดยสิ้นเชิง...ดังนั้น..."

"ดังนั้น ท่านจึงคิดจะยืมดาบข้าพเจ้า ไปฆ่าคนที่ท่านต้องการฆ่า ?"

บู๊ซาเอี๊ยถึงกับไม่ปฏิเสธ ยังคงกล่าว

"ยืมดาบฆ่าคนมิเพียงได้เปรียบเท่านั้น ยังทุ่นเรื่องราวอีกด้วย"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"ประการนี้ท่านกลับเปิดเผยอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ กล่าววาจากับคนชาญฉลาด มิจำเป็นต้องวกวนอ้อมค้อม"

เฮ้งฮวงครุ่นคิดอยู่ คล้ายดังกำลังใคร่ครวญ

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"หากท่านคิดจะไปฆ่านาง ข้าพเจ้าพอจะให้ข้อมูลแก่ท่านได้มากหลายอย่างยิ่ง"

"ข้อมูลใด ?"

"ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวนาง"

มันกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าพอจะบอกว่านางอยู่ในสิ่งแวดล้อมเยี่ยงไร กองซุ่มและด่านระวังเหตุเท่าใด การนอนการตื่น ความเคยชินในชีวิตประจำวันของนางแก่ท่านโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้าประกัน ต้องไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักนางได้กระจ่างยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

"ท่านยังสามารถให้กระไรข้าพเจ้าอีก ?"

"ไม่มี"

"ไม่มีแล้ว ?"

"ที่ข้าพเจ้าให้เหล่านี้แก่ท่าน เพียงเพราะว่าพวกเราเป็นสหายกัน ข้าพเจ้าต้องการช่วยเหลือท่านไปฆ่าคน"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"หากข้าพเจ้ายังให้อื่นใดแก่ท่านอีก ไยมิใช่กลายเป็นข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปฆ่าคน ?"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"วาจาที่ท่านกล่าว คล้ายดังล้วนมีเหตุผลอยู่เล็กน้อยทั้งสิ้น"

"ล้วนมีเหตุผลอย่างยิ่ง"

"แต่เสียดายที่ท่านยังไม่เข้าใจอยู่ประการหนึ่ง"

"ประการใด ?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนไม่ถือเหตุผลอยู่เสมอมา"

จอกสุราว่างอีกแล้ว สีหน้าบู๊ซาเอ๊ยก็เปลี่ยนแปรเป็นกระด้างเย็นชาดุจดั่งจอกที่ว่าง

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องไม่ชมชอบบุคคลเช่นข้าพเจ้า"

"ใช่ ข้าพเจ้าไม่ชมชอบอย่างยิ่ง"

"รับมือกับบุคคลเช่นข้าพเจ้าปกติท่านมักใช้วิธีใดบ้าง ?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องคิดหาวิธีไปรับมือท่าน เรื่องยุ่งยากของท่านก็มีมากเกินพอแล้ว อาจบางทียังมากกว่าที่ท่านคาดหมายไว้อีกหลายเท่านัก"

มันทรงกายขึ้นช้า ๆ พลางส่งเสียงราบเรียบ

"หากท่านยังสามารถรอดถึงค่ำคืนวันพรุ่งนี้ ก็ขอเชิญมาดื่มสุราในที่นี้อีก"

"ท่านเชิญเลี้ยง ?"

"ข้าพเจ้าต้องเชิญแน่"

ในหอน้อยยังเป็นเช่นดั่งที่จากไปเมื่อครู่นี้ ฮ้วยโน้วถึงกับยังนอนอย่างว่าง่ายอยู่บนเตียง

เฮ้งฮวงตบแก้มนางเบา ๆ พลางกล่าว

"ท่านนับเป็นทารกที่ว่าง่ายยิ่ง"

ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มตอบ

"ท่านไปนานเท่าใด ? ข้าพเจ้าเมื่อครู่คล้ายดั่งหลับไปไม่ทราบนานเท่าใด เพิ่งตื่นมานี่เอง"

"ที่นี้ไม่มีคนเข้ามา ?"

"คล้ายดั่งไม่มี"

"ไน้มาของท่านก็มิได้มา ?"

"ท่านพบเห็นนางแล้ว ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"และข้าพเจ้าก็พบเห็นบู๊ซาเอ๊ยด้วย"

ฮ้วยโน้วหัวร่อพลางกล่าว

"นึกมิถึง ท่านถึงกับมีการคบหา (สังคม) เก่งกาจยิ่ง"

"ฟังว่า สถานที่นี้มีคนร้ายกาจที่สุดอยู่สามคน ตอนนี้ข้าพเจ้าพบเห็นมาสองคนแล้ว"

"สองคนนั้นนับว่าร้ายกาจอย่างยิ่งจริงๆ"

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง ท่านทราบเป็นใครหรือไม่ ?"

ฮ้วยโน้วย่อมทราบ นางย้อนถาม

"ท่านก็มีความต้องการพบนาง ?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

ฮ้วยโน้วพลันกระโดดขึ้นมา สองนิ้วมือขวากางอ้า พุ่งเข้าใส่ดวงตาเฮ้งฮวงดุจดั่งอสรพิษฉกเหยื่อ

นางใช่ถูกมารสิงหัวใจอีกหรือไม่ ?

เฮ้งฮวงแม้หลบหลีกได้รวดเร็ว ใบหน้ายังคงถูกเล็บของนางกรีดจนเป็นสองทางยาว มีโลหิตซิบ ๆ ออกมา

ฮ้วยโน้วยังคงมิยอมเลิกรายุติ

นางลงมือประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายดั่งมีมารร้ายสิงสู่ในตัวนางจริง ๆ ถึงกับกระโดดโลดเต้นแผดร้อง

"เราควักนัยน์ตาท่านออกมา ดูว่าท่านยังต้องการพบเห็นนางอีกหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงต้องลอบถอนหายใจ พลันต่อยเข้าใส่ที่คอหอยนาง

เฮ้งฮวงมิได้ต่อยหนักหน่วงนัก

นางล้มลงไปแล้ว

เฮ้งฮวงรับร่างนางไว้ทันที กล่าวเบา ๆ

"ท่านไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าไปพบลี้ตั๋วเนี้ย ?"

ในที่สุด ฮ้วยโน้วก็ทอดทิ้งการดิ้นรน หอบหายใจพลางสั่นศีรษะไม่หยุดยั้ง เฮ้งฮวงถาม

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ..."

ดวงตานางพลันมีหยาดน้ำเอ่อคลอส่งเสียงสั่นเครือ

"เนื่องเพราะเพียงท่านพบเห็นนาง ท่านก็ต้องไม่มาพบข้าพเจ้าอีกตลอดกาล"

"เพราะกระไร ?"

ฮ้วยโน้วเม้มปากแนบแน่น แต่น้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทางยาว

ในช่วงพริบตานั้น คล้ายดั่งเปลี่ยนแปรไปเป็นคนละคน เปลี่ยนเป็นอ่อนแอแบบบาง

นางหลั่งน้ำตากล่าว

"เนื่องเพราะนางเป็น...เป็นนางมารร้าย บุรุษเมื่อพบเห็นนาง ไม่มีผู้ใดบังคับใจมิให้ลุ่มหลงนางได้ เมื่อนางเห็นท่าน ก็ต้องไม่ยอมให้ท่านจากนางมา"

"นางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่อาจไปจากนางได้ ?"

ฮ้วยโน้วผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงวิงวอนท่าน อย่าได้ไปพบนาง ข้าพเจ้ามีหวังในตัวท่านเรื่องเดียว ท่านต้องรับปากข้าพเจ้า"

ริมฝีปากนางถูกขบจนเป็นแผล ร่างอ้อนแอ้นสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ส่งเสียงต่อ

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าประกันว่าท่านต้องสำนึกเสียใจภายหลังแน่"

ปูนขาวผสมน้ำจนขุ่นข้น

เฮ้งฮวงเริ่มฉาบผนัง

เฮ้งฮวงฉาบช้าอย่างยิ่ง ละเอียดอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมีความในใจ ที่เพิ่งเริ่มฉาบผนังก็พอดีได้คิดถึงเรื่องนั้น

แต่ฉาบได้เพียงครึ่งเดียว เฮ้งฮวงก็หยุดลง

เฮ้งฮวงพลันพบเห็นเรื่องประหลาดรายหนึ่ง

นกประหลาดสิบสามตัวที่ล้อมนกแก้วโลหิตนั้น ตอนนี้เหลือสิบสองตัวอีกแล้ว

ยังมีอีกตัวหนึ่ง ไปที่ใดกัน ?

ใช่ว่าไปสิงสู่ร่างของผู้ใดอีก ?

เฮ้งฮวงใช้แปลงจุ่มปูนขาวจนชุ่มโชก ปาดด้วยกำลังแรง นกแก้วโลหิตและนกประหลาดพลันกลับกลายเป็นสีเทาจาง ๆ เมื่อปาดกลับมาอีกครั้งก็ถูกลบหายจนไม่เห็นแล้ว

ในใจเฮ้งฮวงรู้สึกอึดอัดต่อความโหดเหี้ยมในครั้งนี้บ้างแล้ว

'คราวนี้เราต้องการดู เจ้ายังจะสามารถกลับมาอีกหรือไม่ ?'

ไม่กลับมาแล้วเป็นไร ?

อยู่ในมนุษยโลก ไยมิใช่ยิ่งมีเภทภัยร้ายแรง ?

'ขอเพียงเจ้าไม่กลับมา เราก็มีปัญญาหาเจ้าพบ'

เฮ้งฮวงส่งเสียงพึมพำกับตัวเอง

"ครั้งนี้เราเพียงหาเจ้าพบ เจ้าก็อย่าหมายหนีรอดไปได้อีกเลย"

ฮ้วยโน้วพลันถามขึ้น

"ท่านกล่าววาจากับผู้ใด ?"

"กับตัวเอง"

ในผนังห้องพลันมีเสียงคักเบา ๆ คล้ายดั่งมีคนแค่นหัวร่อ จากนั้น โลงที่วางอยู่กับพื้นพลันเริ่มสั่นไหวขึ้น สั่นไหวอยู่ไม่หยุดยั้ง สั่นไหวรุนแรงอย่างยิ่ง

ในโลงมีแต่คนตาย !

โลงต้องไม่สั่นไหวเอง คนตายก็ไม่เคลื่อนไหวได้

สีหน้าเฮ้งฮวงเปลี่ยนแปรไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เมื่อครู่มีคนมาแตะต้องโลงนี้บ้างหรือไม่ ?"

ฮ้วยโน้วสั่นศีรษะ ดวงตาก็มีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียจนเห็นชัด

การสั่นไหวของโลงยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงรุนแรง กระแทกกระทั้นจนพื้นห้องดังตัง ๆ อยู่ตลอดเวลา

เฮ้งฮวงก้าวช้า ๆ เข้าไปพลางส่งเสียง

"ท่านใช่มีวาจาใดจะบอกกับข้าพเจ้า ?"

โลงไม่สามารถกล่าววาจา คนตายก็ไม่อาจส่งเสียงได้

เฮ้งฮวงพลันกระโดดขึ้นไปทับบนฝาโลง โลงถึงกับมีพละกำลังหนักหน่วงมหาศาล กระแทกจนเฮ้งฮวงกระดอนขึ้นไป

เมื่อเฮ้งฮวงโถมลงทับครั้งที่สอง ใช้พละกำลังเท่าที่มีออกจนหมดสิ้น

โลงพลันไม่สั่นไหวอีกแล้ว

เฮ้งฮวงยังรอคอย รอคอยเป็นครึ่งวัน โลงไม่เคยเคลื่อนไหวเลย จึงได้ระบายลมจากปากยาว ๆ หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชก

นึกไม่ออก โลงไฉนจึงสั่นไหวได้ ?!

หรือฮ้วยโน้วตัวที่สิบสาม แสดงอำนาจคุกคามจิตใจเฮ้งฮวง ?

เฮ้งฮวงตบฝาโลงเบา ๆ ส่งเสียงพึมพำ

"สหาย ตอนท่านมีชีวิตเป็นผู้กล้าหาญอันเข้มแข็ง เมื่อตายไปแล้วก็ไม่ควรถูกรังแก ท่าน..."

พลันมีพนักงานกรมเมืองที่เอวสะพายดาบมือถือโซ่เหล็กผู้หนึ่งถลันเข้ามาในห้อง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล่าววาจากับผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงถอนใจตอบ

"กับตัวเอง"

เรื่องที่เฮ้งฮวงพบเห็นในสองวันนี้ มีผู้ใดยินยอมเชื่อด้วย ? วาจาเหล่านั้นนอกจากกล่าวกับตัวเองแล้ว ยังบอกเล่าให้ผู้ใดได้ ?

พนักงานกรมเมืองถลึงจ้องอย่างเย็นชาพลางแค่นเสียง

"ท่านเมื่อครู่กล่าววาจากับตัวเองจริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงส่งเสียงเย็นชา

"แม้นับว่าไม่จริง คล้ายดั่งมิผิดกฎหมายเลย"

พนักงานกรมเมืองแค่นหัวร่อสวนคำ

"หากท่านมิใช่กล่าวกับตัวเอง เป็นกล่าวกับผู้ใด ? กับคนตาย ?"

"แม้นับว่ากล่าววาจากับคนตาย ก็ไม่ผิดกฎหมาย"

"ในโลงเป็นคนตายจริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าก็หวังว่ามันยังมีชีวิตอยู่ แต่เสียดาย..."

"เปิดออกมาให้ดู"

"เปิดกระไร ?"

"โลงศพ"

"โลงศพมิได้น่าดู คนตายก็ไม่น่าดู"

พนักงานกรมเมืองเค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"หากในโลงมิใช่บรรจุคนตาย ก็เป็นที่น่าดูอย่างยิ่ง"

"ในโลงมิใช่บรรจุคนตาย บรรจุกระไรได้ ?"

"มีของมากหลายที่พอจะบรรจุเข้าไป สมมุติเช่น..."

มันก้าวช้า ๆ ไปรอบ ๆ โลง พลางกล่าวต่อ

"นักโทษหนีคุก มหาโจรร้าย ของกลาง ของหนีภาษี ล้วนแล้วต่างพอบรรจุเข้าไป ซึ่งยังมั่นคงปลอดภัยยิ่งกว่าซ่อนอยู่ในที่อื่นใดมากนัก"

"มีเหตุผล"

"เมื่อท่านก็รู้สึกมีเหตุผล เรื่องนี้ย่อมไม่ยากจะจัดการแล้ว"

"โลงยังมิได้กลับไปถึงภูมิลำเนา ยังมิได้พบกับญาติมิตรเป็นคราสุดท้าย ฝาโลงย่อมมิลงสลักแน่นหนามั่นคงนัก ความจริงจะเปิดออกมา มิใช่เป็นเรื่องยาวเท่าใดเพียงแต่ว่า..."

"เพียงแต่ว่ากระไร ?"

"เมื่อเปิดฝาโลงแล้ว หากมีเรื่องที่ผิดคาดหมายใดเกิดขึ้น ต้องอยู่ในความรับผิดชอบของท่านเท่านั้น"

"จะมีเหตุผิดคาดหมายใดเกิดขึ้นได้ ?"

"คนผู้นี้ตอนมีชีวิตดุร้ายอย่างยิ่ง เมื่อตายไปแล้วก็ต้องกลายเป็นปิศาจร้าย เมื่อปิศาจร้ายอาละวาด มิว่าเรื่องราวใดต่างกระทำมาได้ทั้งสิ้น"

สีหน้าของพนักงานกรมเมืองเปลี่ยนแปรจากเดิมเล็กน้อย พลันตวาดก้อง

"พวกเรา งัดฝาโลงพิสูจน์ศพ"

คนมาแล้ว

เป็นปู้เท้าสองคนที่สวมหมวกพู่แดง มือถือชะแลงงัดโลงที่เตรียมไว้ก่อนแล้ว

กระทำเรื่องเช่นนี้ พวกมันคล้ายดั่งมีความชำนาญจนเจนจัด

เฮ้งฮวงยืนจับตาเย็นชาจ้องมองดูอยู่ทางด้านข้าง เห็นทั้งสองคนงัดฝาโลงออกมาได้รวดเร็วยิ่ง

ก้นโลงยังมีปูนขาวที่โรยไว้บาง ๆ คนผู้หนึ่งนอนสงบในที่นั้น ปากยังคาบไข่มุกประกายแวววาวอย่างพิสดารอยู่ลูกหนึ่ง ดูไปถึงกับคล้ายเพียงแต่หลับไปเท่านั้น

พนักงานกรมเมืองส่งเสียงขึ้น

"ผู้นี้ตายหรือเป็นกันแน่ ?"

"ท่านไฉนไม่ลองลูบคลำดูเอง ?"

คนตายไปแล้ว ซากศพเย็นแข็ง

แต่ทว่าดูสีหน้าของมัน ไม่คล้ายเป็นคนที่ตายไปแล้วเลยจริง ๆ

ขวัญของพนักงานกรมเมืองผู้นี้ไม่เปราะบางอย่างไร มิเพียงยื่นนิ้วไปรอที่ปลายจมูกเท่านั้น ยังลูบคลำชีพจรข้อมือ อดมิได้ต้องขมวดคิ้วส่งเสียงพึมพำ

"ไหนเลยมีคนตายที่สีหน้าคล้ายเช่นนี้อยู่ ?"

"มี"

"มันตายไปนานเท่าใด ?"

"เจ็ดแปดวัน"

"คนที่ตายไปเจ็ดแปดวัน ดูแล้วไฉนจึงคล้ายยังเป็น ๆ อยู่ ?"

"เนื่องเพราะไข่มุกที่อยู่ในปากมัน"

ดวงตาของพนักงานกรมเมืองมีประกายแจ่มใสขึ้นทันที

มันก็เคยฟังเล่าขาน ในโลกมีไข่มุกวิเศษนามปี๊ตั๊กจู (ไข่มุกป้องกันพิษ) อยู่ สามารถรักษาซากศพมิให้เน่าเปื่อยได้

มันกลอกตาไปมาแล้ว พลันแค่นหัวร่อกล่าวอีก

"ไม่แน่ว่า นี่ก็คือของกลางที่พวกท่านจะลำเลียงไป ใช้คนตายมาซ่อนของกลาง นับว่ามิใช่ลวดลายที่แปลกใหม่อย่างไรแล้ว"

"หรือท่านมีความคิดจะนำกลับไปตรวจสอบดู ?"

พนักงานกรมเมืองปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"นี่เป็นเรื่องของกฎหมาย ย่อมต้องกระทำไปตามกฎหมาย"

"แต่เสียดาย คนตายและภูตผีไม่แยกแยะว่าเป็นเรื่องกฎหมายหรือเรื่องส่วนตัว หากมันจะทำอย่างไรต่อท่าน เรากลับไม่ยอมรับผิดชอบ"

พนักงานกรมเมืองมีความลังเลขึ้นทันที ในดวงตาของมันมีประกายละโมบและหวาดหวั่นสลับอยู่ไปมา

ในที่สุดมันยังคงยื่นมือออกไป

เฮ้งฮวงยังคงยืนจับตาเย็นชาจ้องมองมัน ไม่มีทีท่าขัดขวางห้ามปรามแม้สักน้อยนิด แต่ทว่า มือของมันผู้นั้นเพิ่งยื่นเข้าไปในโลง ก็แผดร้องเสียงโหยหวนชวนสยดสยองขึ้น

มือข้างนั้นของพนักงานกรมเมืองกลายเป็นสีดำด้านไปแล้ว ในแสงโคมไฟดูแล้วยิ่งลี้ลับพิสดารจนน่าสะพรึงกลัว

สีหน้าของปู้เท้าที่สวมหมวกพู่แดงทั้งสองต่างแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว ตัวมันยิ่งหวาดหวั่นกว่าเดิม เบิ่งตาที่ขุ่นขาวราวปลาตายจ้องมองมือตัวเอง พลันล้มฮวบไปสลบไสลแล้ว

ปู้เท้าทั้งสองถอยไปทีละก้าว ดูท่าทีคล้ายดั่งคิดจะเตลิดหนี

เฮ้งฮวงพลันไปขวางปากประตูไว้ ส่งเสียงช้า ๆ

"จะไปก็ต้องตอกฝาโลงก่อนค่อยไป"

มือของปู้เท้าทั้งสองสั่นระริกไม่หยุดยั้ง เบิ่งตาจ้องมองมือตัวเองแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกลัวมือทั้งสองของมันพลันกลายเป็นสีดำด้านไปบ้าง

แต่ในที่สุด พวกมันยังนับว่าตอกฝาโลงคืนกลับได้ คว้าตัวพนักงานกรมเมืองขึ้นจากพื้นก็เร่งฝีเท้าไป

พนักงานกรมเมืองผู้นั้น อยู่ระหว่างครึ่งสลบไสลครึ่งเคลิบเคลิ้ม ส่งเสียงพึมพำกับตัวเองไม่หยุดปาก ดุจดั่งถูกภูตผีเข้าสิง และก็คล้ายกำลังฝันร้าย

เฮ้งฮวงส่งเสียงราบเรียบ

"พวกท่านควรรีบเร่งพามันไปหาหมอโดยด่วน..."

ฮ้วยโน้วพลันส่งเสียงสอดคำ

"หมอไม่มีประโยชน์ มิว่าเป็นหมออย่างไรก็ไร้ประโยชน์"

ดวงตานางก็มีประกายกว่าเดิม แสดงว่าทั้งหวาดกลัวทั้งกระตือรือร้นคึกคักส่งเสียงต่อ

"เรื่องเช่นนี้มีแต่ต้องไปหาซ่งมามา"

ปู้เท้าคนหนึ่งรีบถาม

"ซ่งมามาอยู่ที่ใด ?"

แสดงแน่ชัด พวกมันเคยได้ยินคำเล่าขาน สตรีนางนี้คือแม่มด

ฮ้วยโน้วกระโดดขึ้นร้อง

"นางอยู่ในห้องติดกันนี่เอง เราพาพวกท่านไป"

ผนังที่มีภาพวาดของหมู่มารถูกลบไปครึ่งหนึ่ง แต่วิกาลที่ลี้ลับน่าสะพรึงกลัวยังมิได้ผ่านพ้น

เฮ้งฮวงยืนหันหน้ามองผนัง ดุจดั่งคิดจะมองมันให้ทะลุ เพื่อดูเหตุการณ์ในห้องติดกัน

ยามารที่เมื่อกลืนกินแล้ว สามารถติดต่อกับมวลมารในปัจฉิมประเทศ ใช่ว่าปรุงจากในห้องที่ติดกันนี้หรือไม่ ?

นกประหลาดตัวที่สิบสามพลันหายไปจากผนัง ใช่ว่าซ่อนอยู่ในห้องนี้หรือไม่ ?

เฮ้งฮวงหยิบแปรงขึ้นมา เริ่มฉาบปูนขาวไปที่ผนังอีกครา

ตกลงใจแน่วแน่ คืนนี้จะต้องฉาบผนังด้านนี้ให้หมดสิ้น

เฮ้งฮวงไม่ต้องการจะได้เห็นนกประหลาดและหมู่มารในภาพวาดบนผนังนี้จริง ๆ แต่กลับมีความปรารถนาใคร่ได้พบนกแก้วโลหิตอีกครา

เนื่องเพราะยังมีความปรารถนาอีกสองประการ ความปรารถนาที่ลึกลับนี้เชื่อแน่ว่านกแก้วโลหิตต้องบันดาลให้สำเร็จมาจนได้

ฮ้วยโน้วกลับมาเร็วอย่างยิ่ง แต่อีกเนิ่นนานเฮ้งฮวงจึงได้เห็นนาง

"ซ่งมามาผู้นั้น ใช้คาถาอาคมรักษาพนักงานกรมการเมืองผู้นั้นทุเลาแล้วกระมัง ?"

"มิได้"

"คาถาของนางไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ?"

"นางไม่อยู่...ปกติในเวลานี้นางอยู่ที่ห้องเสมอมา"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะเป็นเวลาที่นางจะเซ่นไหว้"

"เซ่นไหว้มาราธิราช ?"

"มิว่ามวลเทวบุตรมารในเก้าฟ้าสิบดิน นางต่างกราบไหว้ทั้งสิ้น"

"นางใช้กระไรเป็นเครื่องเซ่น ?"

เสียงของเฮ้งฮวงแปรเปลี่ยนเป็นเหน็บแนมเมื่อกล่าวต่อ

"นางใช้ประจำเดือน หรือนางยังมีประจำเดือน"

ฮ้วยโน้วมิได้เอ่ยปาก แต่ในผนังกลับมีเสียง คัก คัก คล้ายดั่งเป็นเสียงแค่นหัวร่อของปักษาราตรี

ปักษาราตรี (นกแสก) ต้องไม่ซ่อนอยู่ในผนัง ตัวผนังก็ต้องไม่หัวร่อเองได้

เฮ้งฮวงจ้องมองฮ้วยโน้วพลางถาม

"ซ่งมามาไม่อยู่จริง ๆ ?"

ฮ้วยโน้วผงกศีรษะ เฮ้งฮวงถามอีก

"ท่านเมื่อครู่ได้เข้าไปหา หรือเพียงเคาะประตูอยู่ทางภายนอก ?"

"ตอนนางไม่อยู่ ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไป หากนางอยู่ เสียงเคาะประตูของข้าพเจ้านางต้องได้ยินแน่"

นางเน้นให้เห็นเป็นจริงจังกว่าเดิมว่า

"โสตประสาทของนางยังปราดเปรียวยิ่งกว่าแมว"

เฮ้งฮวงมิสนใจประการนี้ เพียงแต่ถาม

"ตอนนางไม่อยู่ ไฉนไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไป"

เนื่องเพราะคนที่เคยเข้าไป ต่างล้มป่วยทุกผู้คน

อันตรายในห้องลี้ลับ

ประตูสีดำสนิท สลักลวดลายที่พิกลพิสดารไว้ เป็นสัญลักษณ์ของความอัปมงคล และอาถรรพณ์ชั่วร้ายอย่างบ่งบอกมิถูก

ประตูปิดสนิทแน่นอย่างยิ่ง ใช้กำลังผลักก็ไม่ออก

เฮ้งฮวงยังคงผลักอยู่

มือผลักไม่ออก เฮ้งฮวงก็ใช้เท้า

บนหอน้อยไม่มีผู้อื่น ฮ้วยโน้วหลับไปแล้ว ฝีมือจี้จุดของเฮ้งฮวงปราดเปรียวอย่างยิ่งเสมอมา โดยเฉพาะจี้จุดหลับของอิสตรี

ยามเมื่อสตรีที่นอนข้างกายพร่ำพิไรจนรกหูเกินไป เฮ้งฮวงมักจะใช้ฝีมือนี้

เฮ้งฮวงใช้เท้าเดียวก็เตะประตูสีดำเปิดออก ภายในก็เป็นความมืดมิดเช่นกับบานประตู

ความเหม็นที่ไม่สามารถใช้ถ้อยร้อยวาจาใด ๆมาบ่งบอกบรรยาย พลุ่งออกจากในห้อง เป็นความเหม็นที่คล้ายไม่มีในโลกมนุษย์ เหม็นจนน่าสะพรึงกลัว

เฮ้งฮวงแทบอดมิได้ต้องถอยออกมา

ขณะเวลานั้นเอง ประตูที่ด้านหลังพลันปิดเข้าหากันดังโครมใหญ่ เฮ้งฮวงหันขวับไปกระชาก แต่กระชากไม่ออก

ในห้องที่มืดมิด มีเสียงหัวร่อที่คล้ายนกแสกร้องดังขึ้นอีกครา บัดเดี๋ยวอยู่ซ้าย บัดเดี๋ยวอยู่ขวา

เฮ้งฮวงกระทั่งทิศทางก็ยังจดจำไม่ได้แล้ว

เฮ้งฮวงมิได้อาเจียน ความหวาดหวั่นสยองขวัญคุกคามจิตใจจนลืมกลิ่นเหม็นที่สุดแสนทนทานนี้ไปโดยมิรู้ตัว

เสียงหัวร่อยังคงโบยบินอยู่

เฮ้งฮวงไม่สามารถเห็นกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่รู้สึก มีลมเย็นยะเยียบกรรโชกเข้ามาตลอดเวลา

ทันใดนั้น ถูกคนผู้หนึ่งคว้าไว้แนบแน่น

คนที่เปลือยเปล่า สตรีที่เปลื้องจนเปลือยเปล่า!

เฮ้งฮวงพอยื่นมือผลักไป ก็ผลักถูกเต้านมของนาง หัวนมนางแข็งกระด้าง แต่เต้านมกลับเหี่ยวแห้งไปแล้ว

ตลอดร่างของนางเหี่ยวแห้งหย่อนยาน แต่กลับเปล่งเสียงหัวร่อหื่นกระหายอย่างที่ผู้คนไม่มีปัญญาเชื่อถือได้

"ท่านจะจับเรา บัดนี้กลับถูกเราจับตัวได้แล้ว"

นางใช้กำลังดึงเข็มขัดเฮ้งฮวงพลางส่งเสียงต่อ

"ท่านต้องการให้เราตาย เราก็ต้องการให้ท่านตาย ตายอยู่ใน...ของเรา"

เฮ้งฮวงตัวสั่นงันงก พละกำลังโบยบินจากร่างจนหมดสิ้น กระทั่งผลักก็ยังมิกล้าผลักนาง เพียงรู้สึกมีลิ้นที่เย็นยะเยียบเปียกชุ่มชื้น กำลังเลียอยู่บนใบหน้าดุจดั่งอสรพิษ

เฮ้งฮวงคิดจะอาเจียน แต่กระทั่งอาเจียนก็ไม่มีปัญญา

นางได้ขี่อยู่บนร่างเฮ้งฮวงแล้ว คิดจะให้เฮ้งฮวงมุดเข้าไป

"เราต้องการให้ท่านตาย เราต้องการให้..."

เฮ้งฮวงพลันใช้พละกำลังเท่าที่มีอยู่ทั้งร่าง ล้วงก้อนหินสีแดงขว้างเข้าใส่ตัวนาง นางพลันควญครางขึ้นเบา ๆ เฮ้งฮวงก็ได้ยกหัวเข่ากระแทกเข้าไปในระหว่างกลางขาทั้งสองของนาง

ร่างนางปลิวออกไปกระแทกใส่ผนังห้อง เสียงดังสนั่นครั้งหนึ่งผ่านไปแล้วทั้งห้องคืนกลับสู่ความเงียบวังเวงดั่งสุสานร้างอีกครา

เฮ้งฮวงยังคงนอนอยู่กับพื้น หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ประตูเปิดออกอีกครา แสงโคมไฟลำหนึ่งส่องเข้ามา ส่องสว่างภายในห้องที่ชั่วร้ายอาถรรพณ์

หลังโคมไฟเป็นใบหน้าที่ซีดขาวแต่สวยสะคราญ

ฮ้วยโน้วนั่นเอง นางมิได้หลับเนิ่นนานเท่าใด

เฮ้งฮวงตะเกียกตะกายขึ้นนั่ง จึงพบเห็นบนร่างมีคราบโลหิต

ซ่งมามาที่มีโลหิตโชมร่าง นั่งอยู่ที่ผนังตรงข้ามนี่เอง หอบหายใจดั่งสุนัขใกล้ตาย เบิ่งตาที่ฝ้าฟางดั่งปลาตายจ้องมองมา

ก้อนหินมารสีแดงฉานปานโลหิตนั้นหายไปแล้ว

ม่านสีดำสนิทหลังโต๊ะบูชาที่อยู่ข้างกายนาง ยังคงสั่นไหวตลอดเวลา ที่นี้ไม่มีลมม่านไฉนจึงสั่นไหวได้?

เมื่อครู่ใช่มีกระไรบินเข้าไปหรือไม่?

เฮ้งฮวงปลุกปลอบความกล้าหาญให้เกิดขึ้น โถมเข้าไปเลิกม่าน พลันมีเสียงเจี๊ยกดังแหลมเล็ก เงาดำจุดหนึ่งพุ่งออกมา พุ่งข้ามศีรษะเฮ้งฮวง พุ่งออกไปในความมืดทางภายนอก เพียงพริบตาก็หายลับไป

ซ่งมามาคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะบูชา กางสองแขนฟุบตัวลงกับพื้นอย่างแรง ส่งเสียงสาปแช่งอยู่พึมพำ

"ฟ้าสาปเจ้า สาปเจ้าให้ขึ้นภูเขาดาบ ลงไปในอเวจี..."

เฮ้งฮวงมิได้ฟังต่อไป

ฮ้วยโน้วกำลังยกโคมขึ้นชู จับตามองอย่างเย็นชา ใบหน้าไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด

เฮ้งฮวงพยายามฝืนหัวร่อกล่าว

"ท่านตื่นเร็วอย่างยิ่ง"

ฮ้วยโน้วแค่นเสียงเย็นชา

"แต่หากท่านพอหลับไป อาจจะไม่มีวันได้ตื่นตลอดกาลนาน"

ฮ้วยโน้วถือโคมเดินนำหน้า เฮ้งฮวงเดินตามหลัง มิได้กล่าวกระไรอีก

ความหวาดกลัวในใจของเฮ้งฮวงยังมิสลายหมดสิ้น อารมณ์ยังมิได้ข่มให้หนักแน่นเยือกเย็น ในประสาทความรู้สึก ยังมีกลิ่นเหม็นที่สุดจะเปรียบเทียบบรรยายหลงเหลืออยู่

กระทั่งยังมีความสำนึกเสียใจเล็กน้อย ที่เมื่อครู่ไม่ควรไปเลย

ทั้งสองกลับมาถึงห้องฮ้วยโน้วอีกครา นางพอผลักประตูเข้าไป โคมในมือพลันร่วงหล่นลง ตกแตกกระจาย

ในห้องยังมีโคมอีกดวงหนึ่ง

แสงโคมสาดส่องบนโลงศพที่ใหม่เอี่ยม ฝาโลงถูกงัดออกอีกครั้ง มีคนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ข้างโลง ยื่นมือเข้าไปภายใน

เพียงแต่ยื่นหน้าเข้าไป มิได้ชักออกมา

ไม่อาจชักออกมาได้ตลอดกาลนานแล้ว

หมวกพู่สีแดงของมันร่วงหล่นกับพื้น ใบหน้าบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป ร่างแข็งกระด้างแล้ว

มันมิได้บาดเจ็บ แต่เป้ากางเกงเปียกชุ่มชื้น บนพื้นก็เปียกไปหย่อมหนึ่ง

มือของฮ้วยโน้วยังสั่นระริก ส่งเสียงสะท้าน

"มัน...ตระหนกจนขวัญฝ่อตาย"

"อ้อ"

"มันพบเห็นกระไรกันแน่ ? ไฉนถูกขู่ขวัญจนตายทั้งเป็นได้ ?"

"ท่านไฉนไม่ไปเปิดโลงดูเอง ?"

ฮ้วยโน้วกัดริมฝีปากไปมา พลันตวัดเท้าเขี่ยขึ้น เขี่ยฝาโลงปลิวออกไป

นางพลันกรีดร้องสุดเสียง ล้มลงในอ้อมอกของเฮ้งฮวง

ในโลงไม่มีกระไรทั้งสิ้น คนตายในโลงก็หายไปแล้ว !

ปลายวิกาล โคมริบหรี่

ดวงตาฮ้วยโน้วเหลือกค้าง ส่งเสียงพึมพำ

"คนที่ตายไปเจ็ดแปดวัน ต้องไม่ฟื้นคืนชีวิตเด็ดขาด นั้นต้องกลายเป็นผีดิบแน่"

เฮ้งฮวงเม้มปากแนบแน่น ใบหน้าก็เปลี่ยนเป็นขัดตาอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงทั้งไม่ปรารถนาให้สหายกลายเป็นผีดิบ และก็ไม่ปรารถนาให้ซากศพของสหายถูกคนขโมยไป

ฮ้วยโน้วพลันกรีดร้องอีกครั้ง

"เป็นมันเดินออกไปเอง ต้องใช่แน่"

"ท่านไฉนทราบ ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

นางกรีดร้องเสียงแหบแห้ง กระทั่งวาจาก็มิอาจเปล่งออกมาได้อีก ตาที่เหลือกค้างของนางเบิ่งมองพื้นอยู่แน่วนิ่ง

บนพื้นมีรอยเท้าคู่หนึ่ง รอยเท้าปูนขาวคู่หนึ่ง

รอยเท้าทั้งสองนี้เคียงคู่กัน และมิมีเพียงหนึ่งคู่เท่านั้น

ท่างไปอีกสามสี่เชียะมีอีกหนึ่งคู่ ไกลอีกสามสี่เชียะก็มีอีกหนึ่งคู่

มนุษย์ต้องไม่เดินเยี่ยงนี้เด็ดขาด

พื้นของโลงมีปูนขาวโรยอยู่

มีแต่ปิศาจจึงใช้เท้าทั้งคู่กระโดดออกไป

เฮ้งฮวงจุดโคมขึ้นส่องตามรอยเท้าลงจากชั้นบนของหอ ฮ้วยโน้วฉุดชายเสื้อไว้ติดตามหลังมิยอมห่าง

มือของทั้งสองต่างมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกชุ่มโชก

"ชั้นล่างมีคนหรือไม่ ?"

"มี"

"ผู้ใดอยู่ชั้นล่าง ?"

"พนักงานกรมเมืองคนเมื่อครู่ ข้าพเจ้าเห็นว่ามันกลับไปไม่ได้แล้ว จึงสั่งให้มันนอนพักอยู่ที่ห้องเล็ก ๆ หลังบันได"

หัวใจเฮ้งฮวงวาบหวิวลง

ทั้งสองต่างพบเห็นรอยเท้าปูนขาวคู่สุดท้าย อยู่ที่ปากประตูห้องเล็ก ๆ หลังบันไดนี่เอง

ประตูห้องยังปิดอยู่

ผ้าห่มนวมบนเตียงเล็ก ๆ ถูกผลักจนสูงอย่างยิ่ง มีเพียงมือข้างเดียวที่ยื่นออกนอกผ้าห่ม

มือที่เป็นสีดำด้าน

เฮ้งฮวงสูดลมหายใจลึก ๆ ก้าวปราดเข้าไปเลิกผ้าห่มนวมออก

ในผ้าห่มไม่มีคน มีแต่คราบโลหิตกองหนึ่ง

พนักงานกรมเมืองที่เมื่อครู่ยังยโสโอหัง บัดนี้เหลือแต่มือสีดำด้านข้างเดียวคราบโลหิตกองเดียว

หัวเตียงถึงกับยังมีรอยเท้าปูนขาวคู่หนึ่ง แต่เป็นรอยเท้าที่จางอย่างยิ่งแล้ว มิสังเกตแทบมองไม่เห็น

รอจนที่เท้าไม่มีรอยปูนขาว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถไล่ตามร่องรอยของมันพบอีกแล้ว

...ยามมีชีวิต มันเป็นคนดุร้ายอย่างยิ่ง เมื่อตายไปแล้ว ก็ต้องกลายเป็นปิศาจร้าย

...ยามปิศาจร้ายอาละวาด ความจริงมิว่าเรื่องอันใดต่างก็กระทำได้

นึกถึงวาจาเหล่านี้แล้ว กระทั่งเฮ้งฮวงก็ยังอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่

ฮ้วยโน้วกลับพลันหัวร่อ หัวร่อคิกคักอยู่ไม่หยุดยั้ง

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านหัวร่อกระไร ?"

ฮ้วยโน้วตอบ

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรก นกแก้วโลหิตอยู่ในบริเวณใกล้เคียงนี้เอง เหล่ามารร้ายในคีลงเกียเกียพูก็ต้องติดตามมันมาไม่น้อย"

เสียงหัวร่อของนางคล้ายดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว กล่าวต่อ

"บัดนี้ ที่นี้มามีผีดิบขึ้นอีกตัวหนึ่ง ไยมิใช่พอดีให้พวกมันที่เป็นภูตผีต่อภูตผีต่อยตีกัน"

ในที่สุดก็สว่างแล้ว

วิกาลที่เต็มไปด้วยอาถรรพณ์อันชั่วร้าย วิกาลที่สุดแสนยาวนาน ในที่สุดก็ผ่านพ้นไป แสงอาทิตย์สาดส่องมาจากบูรพาทิศ ลูบไล้พสุธาอันกว้างใหญ่ไพศาล

ภาพหมู่มารบนผนังก็ถูกฉาบจนกลายเป็นสีขาวดั่งหิมะ เทวบุตรมารและนกมารต่างหายสาบสูญไปในผนังสีขาวแวววาวปานหิมะ

เฮ้งฮวงนั่งอยู่ที่ตรงข้ามนี่เอง คล้ายดั่งกำลังชื่นชมผลงานอันยอดเยี่ยมของตน แต่ในใจกลับมิได้รู้สึกภาคภูมิแม้สักน้อยนิด

เนื่องเพราะสำนึกตัวกระจ่าง เรื่องนี้ยังมิได้เสร็จสิ้นยุติ

ที่ห้องติดกันยังมีนางแม่มดอยู่อีกตัวหนึ่ง บนโต๊ะบูชายังมียามารร้ายอยู่

บนเตียงเล็ก ๆ ที่ห้องหลังบันไดยังมีคราบโลหิต ซากศพของสหายได้กลายเป็นผีดิบไป

ผีดิบไปที่ใดกัน ?

นกแก้วโลหิตซ่อนอยู่ที่ใด ? ยังมีนกประหลาดตัวที่สิบสาม สาบสูญอย่างเร้นลับไปในที่ใด ?

เรื่องเหล่านี้มีผู้ใดสามารถอธิบายได้ ?

เฮ้งฮวงไม่สามารถ

เฮ้งฮวงเอนกายอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ รู้สึกอ่อนล้าอย่างยิ่ง ระโหยอย่างยิ่ง คิดจะหลับให้สบายสักตื่นหนึ่งจริง ๆ

แต่ทว่า ฮ้วยโน้วนั่งเบิ่งตาจ้องอยู่ที่ด้านข้างตลอดเวลา คล้ายดั่งเตือนสติ

"...หากท่านหลับไป อาจจะไม่มีวันตื่นขึ้นได้ตลอดกาล"

ทันใดนั้น มีเสียงคนร้องดังมาจากนอกหน้าต่าง

"เฮ้งฮวง เฮ้งไต้เฮี้ยบ เชิญลงมาสนทนากัน"

คนผู้หนึ่งยืนอยู่ในใต้ร่มไม้ของอุทยาน หันหน้ากวักมือให้กับหอน้อย เครื่องแบบขุนนางสีสดใสที่ใหม่เอี่ยมเป็นประกายระยิบระยับในแสงอาทิตย์

คนผู้นี้ย่อมเป็นอัวจือเฮ้า ขุนนางชั้นใหญ่ที่สุดในรัศมีหลายร้อยลี้ของละแวกนี้

เมื่อแต่งเครื่องแบบขุนนางแล้ว อัวจือเฮ้าก็มีสง่าราศีกว่าเดิมอีกมากหลายภาคภูมิน่ายำเกรงกว่าเดิมจริง ๆ

มันเดินเคียงคู่กับเฮ้งฮวงในแสงอรุโณทัย คล้ายดั่งกำลังใคร่ครวญ สมควรกล่าวเรื่องราวที่มันคิดออกมาด้วยวิธีใด จึงไม่ระคายหูฝ่ายตรงข้าม

แต่เฮ้งฮวงได้กล่าวแทนมันเสียเลย

"เรื่องราวเมื่อค่ำวาน ท่านต่างทราบหมดสิ้นแล้ว ?"

อัวจือเฮ้าผืนหัวร่อตอบ

"ที่นี้เป็นเมืองเล็ก ๆ แต่คนกลับไม่น้อย ปากมากอย่างยิ่งด้วย"

"พนักงานกรมเมืองผู้นั้นเป็นท่านใช้มา ?"

"มิได้ มันมาจากในเมือง ฟังว่าสะกดรอยตามท่านเนิ่นนานยิ่ง"

"แล้วปู้เท้าสองคนที่สวมหมวกพู่แดง ก็เป็นผู้ติดตามมันมา ?"

"มิได้ มันสองเป็นคนในอำเภอข้าพเจ้า ที่อำเภอข้าพเจ้านั้น ความจริงก็มีพวกมันเป็นดาบสองเล่มเท่านั้น"

หยุดผืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้เหลือดาบเพียงเล่มเดียวแล้ว"

เฮ้งฮวงมีแต่สงบฟัง

อัวจือเฮ้ามีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิมไปทันที เน้นเสียงกล่าวต่อ

"ดาบเล่มนี้แม้จะมีน้ำหนักเบาไปบ้าง บางไปบ้าง แต่ก็ไม่ยินยอมให้ผู้คนกล้ำกรายโดยง่ายดาย เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะมันเป็นของบ้านเมือง"

'...เนื่องเพราะมันเป็นผู้แทนของกฎหมาย กฎหมายต้องมิยินยอมให้ผู้ใดฝ่าฝืนกล้ำกรายโดยง่ายดายเด็ดขาด'

มาตรว่าอัวจือเฮ้ามิได้บอกความคิดของตัวมันออกมา แต่เฮ้งฮวงก็เข้าใจกระจ่างและก็เข้าใจ มันไฉนจึงจงใจแต่งเครื่องแบบขุนนางมา

สัญลักษณ์ของเครื่องแบบขุนนางก็คืออำนาจ มิยินยอมให้ผู้คนกล้ำกรายโดยง่ายดายเช่นเดียวกัน

อาทิตย์อุทัยของชิวเทียนแม้อบอุ่นสวยงามดั่งชุนเทียน แต่จนใจที่ดอกไม้ใบหญ้าเริ่มโรยราแล้ว

ชุน (ใบไม้ผลิ) ล่วงเลยไปแล้ว ชิวอย่างไรก็เป็นชิว (ใบไม้ร่วง)

เดินอยู่ในหมู่ไม้ใบหญ้าใต้แสงอาทิตย์ของฤดูชิวเทียน จิตใจอดมิได้ต้องมีความหดหู่เกิดขึ้น

ชุนคือสัญลักษณ์ของชีวิตใหม่ที่แจ่มใสคึกคัก

ชิวคือสัญลักษณ์ของความร่วงโรย ล่วงลับและดับสูญ

เสี่ยงอันตรายเพื่อสหาย

ลมฤดูชิวเทียนโชยพัด ใบไม้กระจายไปทั่วทั้งบริเวณ

พลันมีเสียงขลุ่ยที่วิเวกหวานแว่วมาจากห้วงเวหา

เป็นเสียงขลุ่ยของผู้ใด ? ดังมาจากห้องหอใด ?

ในเสียงขลุ่ยเต็มไปด้วยความโศกเศร้ารันทด บรรยากาศชิวเทียนยิ่งหดหู่สลด

อัวจือเฮ้าทั้งไม่รันทดหดหู่ต่อฤดูกาล และไม่โศกเศร้าเสียใจต่อทิวทัศน์ที่เหี่ยวแห้งโรยรา มันครุ่นคิดอีกแล้ว ครุ่นคิดสมควรจะกล่าววาจาที่ยังไม่จบสิ้นอย่างไรต่อ

เฮ้งฮวงกลับกล่าวแทนมันขึ้นอีกครา

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเคารพกฎหมาย ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะ ทีท่ายิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม

"กฎหมายของประเทศ ความจริงก็เป็นที่ทุกผู้คนต้องเคารพรักษา"

เฮ้งฮวงหัวร่อด้วยสีหน้าคล้ายอับจนปัญญา กล่าวต่อไป

"วาจานี้ของท่าน ความจริงมีเหตุผลอย่างยิ่ง เพียงแต่เสียดายที่มิใช่ทุกผู้คนต่างเข้าใจ"

อัวจือเฮ้าส่งเสียงเย็นชา

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ผู้ไม่เข้าใจส่วนมากเป็นผู้ที่มิได้แยแสกฎหมายของประเทศ"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ ยอมรับว่าเป็นความจริง

อัวจือเฮ้าเบือนหน้ามาจ้องเฮ้งฮวงแน่วนิ่งพลางกล่าวต่อ

"ท่านก็คล้ายมิได้แยแสกฎหมายในสายตา ?"

"นั่นเนื่องเพราะกฎหมายมิใคร่ยุติธรรม จึงมิใคร่มีประสิทธิภาพนัก"

อัวจือเฮ้ายังมิทันแสดงความคิดเห็น เฮ้งฮวงก็ได้กล่าวต่อ

"กฎหมายก็คล้ายใยแมงมุม จับแมลงเล็ก ๆ นั้นกลับพอได้ สำหรับแมลงใหญ่ ๆ เช่นผึ้งเหลือง ก็จะถูกมันทำลายไปได้ง่ายดายยิ่ง"

อัวจือเฮ้าถอนใจกล่าว

"ปฏิบัติตามกฎหมาย นับว่ายากกว่าตรากฎหมายอีกมากหลายจริง ๆ"

มันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่ทว่า ขอเพียงแมงมุมที่เฝ้าใยซึ่งไม่มีชีวิตตัวใหญ่เพียงพอ มีความเคลื่อนไหวรวดเร็วเพียงพอ แม้นับว่าเป็นผึ้งเหลืองตัวใหญ่เท่าใด เมื่อชนใยนั้นแล้วก็ต้องประสบภัย"

"แมงมุมเช่นนั้นคล้ายดั่งมีไม่มาก"

"อย่างน้อยมีสี่ตัว"

"สามตัว"

เฮ้งฮวงโพล่งขึ้นแล้ว พลันถอนหายใจยาวกล่าวต่อ

"ทิชิ้ว (มือเหล็ก) แม้บ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) แต่เสียดายที่ครานี้มันเผชิญกับนกแก้วโลหิตที่ยังนับว่าใหญ่กว่าผึ้งเหลืองอีกมากมายหลายร้อยเท่า"

อัวจือเฮ้ากล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ผู้อยู่ในโลงที่ท่านนำพามาด้วยก็คือทิชิ้วบ้อเช้ง (มือเหล็กไร้น้ำใจ) ทิหึง หนึ่งในสี่ปู้เท้าที่ยิ่งใหญ่"

"สี่ลดไปหนึ่ง ใช่เหลือสามหรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าต้องผงกศีรษะ เฮ้งฮวงถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"แม้ว่าเป็นมัน ในครั้งมันยังมีชีวิต เชื่อว่าก็ต้องมีเรื่องมากหลายที่งอมือ อับจนปัญญา ใยแมงมุมไม่เหนียวแน่นเพียงพอ รูรั่วก็มากมายอย่างยิ่ง กำลังของแมงมุมตัวเดียว ไยมิใช่มีจำกัดยิ่ง ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะเห็นพ้อง ถอนใจกล่าว

"สมมุติเช่นไฮเล่งอ๋องในหมู่ตึกชิกไฮ้ชัวจึง มันก็ไม่มีปัญญาโดยสิ้นเชิง"

เฮ้งฮวงเบิ่งตาจ้องอัวจือเฮ้า รู้สึกประหลาดใจต่อมัน ที่ไฉนในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ พลันเอ่ยถึงสถานที่ของชิกไฮ้ชัวจึง ที่เต็มไปด้วยความชั่วช้าสามานย์เอ่ยถึงโจรสลัดที่มีแต่ฉุดคร่าข่มขืน ก่อกรรมทำเข็ญนานาเช่นไฮเล่งอ๋องได้ ?

อัวจือเฮ้ายังคงกล่าวสืบต่อไป

"กับคนที่สามารถใช้เวลาค่ำคืนเดียว สังหารผู้คนหลายสิบชีวิตในครอบครัว

ไฮเล่งอ๋องจนตายหมดตายสิ้น ย่อมไม่มีปัญญาเช่นเดียวกัน"

ประกายตาของเฮ้งฮวงยิ่งประหลาดกว่าเดิม สวนคำขึ้น

"ท่านกลับทราบเรื่องราวไม่น้อย"

"ก็ไม่มาก"

"ยังทราบกระไร ?"

"ท่านจำเดิมมีนามเฮ้งเต้งแซทิต้าเกี้ยมแซะ (มือกระบี่ขวัญเหล็ก) เฮ้งเต้งแซมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน พฤติการณ์ที่กระทำ ล้วนแล้วเป็นเรื่องของคุณธรรมความดีทั้งสิ้น"

เฮ้งฮวงตะลึงลานอยู่ในที่นั้น อัวจือเฮ้ากล่าวต่อไป

"ในเช้าของวันที่ชิกไฮ้ชัวจึงเกิดเรื่อง มีคนเคยเห็นท่านเดินเข้าไปในชิกไฮ้ชัวจึง"

"และก็มีคนเคยเห็นข้าพเจ้าฆ่าคน ?"

อัวจือเฮ้าสั่นศีรษะ แต่ย้อนถาม

"ท่านตอนนั้นฆ่าคนหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงมิได้ตอบ อัวจือเฮ้ากล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบ คนที่ท่านฆ่าล้วนเป็นคนสมควรถูกฆ่า แต่ในด้านของกฎหมายกลับไม่ยินยอมให้มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้ และดำรงอยู่ต่อไป"

เฮ้งฮวงพลันถาม

"หรือท่านหาพยานหลักฐานยืนยันได้ว่าข้าพเจ้าฆ่าคนแล้ว ?"

อัวจือเฮ้าสั่นศีรษะอีกคราพลางกล่าว

"มาตรว่าชิกไฮ้ชัวจึงห่างจากที่นี้ใกล้อย่างยิ่ง แต่ก็มิใช่เป็นสถานที่ใต้อำนาจของข้าพเจ้า"

"ท่านเพียงดูแลแต่สถานที่นี้ ?"

อัวจือเฮ้ายืดอกขึ้นโดยไม่รู้ตัว ใบหน้าในแสงอาทิตย์อุทัย คล้ายมีประกายแจ่มใสกว่าเดิม

มันจับตามองเฮ้งฮวงพลางกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่หวังอย่างยิ่งให้มีผู้คนมาละเมิดกฎหมายในที่นี้"

เฮ้งฮวงยิ้มพลางย้อนถาม

"ข้าพเจ้ามีการละเมิดกฎหมายในที่นี้หรือไม่ ?"

"ฆ่าคนนับว่าละเมิดกฎหมายหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงมิอาจไม่ผงกศีรษะรับ

อัวจือเฮ้าถามอีก

"เมื่อค่ำวาน ท่านใช่ฆ่าคนชุดดำในถนนไปผู้หนึ่ง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ใช้ก้อนหินเล็ก ๆ สีแดงขว้างเข้าใส่จุดที่หลังหูมัน มิใช่เป็นจุดสำคัญถึงแก่ชีวิตเลย"

"หากในก้อนหินอาบยาพิษไว้ ก็พอจะปลิดชีวิตคนได้"

"ท่านไฉนทราบบนก้อนหินมียาพิษ ?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าทราบ ? ข้าพเจ้าเพียงแต่ทราบหลังจากคนชุดดำล้มลงที่แทบเท้าท่านแล้ว ไม่นานก็กลายเป็นฝุ่นธุลี กระทั่งกระดูกยังสลายหายไป ท่านกลับว่าเพียงใช้ก้อนหินชัดมันครั้งเดียวเท่านั้น"

"นี่เป็นข้อคิดสันนิษฐานของท่าน"

อัวจือเฮ้ามิได้โต้แย้งต่อคำ 'ข้อคิดสันนิษฐาน' ที่เฮ้งฮวงกล่าว

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไปอีก

"ท่านย่อมต้องไม่ทราบ ความจริงหินก้อนนั้นมิใช่เป็นของข้าพเจ้า มาตรว่าในก้อนหินจะอาบยาพิษ ก็มิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

ใบหน้าอัวจือเฮ้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นมาทันที

เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน มันยิ้มพลางถาม

"ก้อนหินจะขว้างเข้าใส่คนได้เองหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงถึงกับยังหัวร่อได้ หัวร่อพลางตอบ

"ป้องกันตัวเอง นับว่าละเมิดกฎหมายหรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าตะลึงลานทันที

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเชื่อ มีเรื่องหนึ่งที่ท่านต้องทราบ"

อัวจือเฮ้ามิได้ถามเป็นเรื่องอันใด ?

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไปทันที

"ที่ลงมือก่อน เป็นคนชุดดำผู้นั้นมิใช่ข้าพเจ้า"

อัวจือเฮ้ายืนเหม่อมองเฮ้งฮวงจนตะลึงลาน ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านนับเป็นคนมีขวัญกล้าแข็ง คารมก็คมคายยิ่ง จะเกลี้ยกล่อมให้ท่านยินยอมรับว่าเคยละเมิดกฎหมายในเมืองนี้ นับเป็นเรื่องมิใช่ง่ายดายจริง ๆ"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงก็มิได้ละเมิดกฎหมายในเมืองนี้ ดังนั้น ท่านไม่จำเป็น

ที่จะต้องมาเตือนสติข้าพเจ้าให้เคารพกฎหมายเลย"

"ความจริงแม้นับว่าท่านยอมรับละเมิดกฎหมาย ด้วยกำลังที่เปราะบางของข้าพเจ้า ก็ไม่อาจทำอย่างไรกับท่านได้ แต่ทว่า เมื่อเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอร้องท่านออกไปจากที่นี้ ท่านก็ไม่อาจหักห้ามความละอายไม่ยอมออกไปได้"

"ท่านว่ากล่าวมาตั้งมากหลายปานนั้น ที่แท้มีจุดประสงค์เพียงต้องการให้ข้าพเจ้าไปจากที่นี่เท่านั้น ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะตอบ

"ที่นี่จำเดิมสงบสันติอย่างยิ่ง แต่พอท่านมาที่นี้ก็วุ่นวายไปแล้ว"

เฮ้งฮวงมิได้ปฏิเสธ

การตายของท้ามึ้งซาป้าทีในโรงเตี๊ยมเพ้งอัน ชายฉกรรจ์ชุดดำที่ถูกกัดกร่อนจนเลือดเนื้อกระดูกหายสาบสูญอยู่ในถนนใหญ่ ปู้เท้าที่นั่งตายอยู่ข้างโลงพนักงานกรมเมืองที่เหลือเพียงมือดำด้านข้างเดียวคราบโลหิตกองเดียว

จวบจนบัดนี้ มีผู้ตายติดต่อตามกันถึงหกคนแล้ว การตายของแต่ละคนจะมากจะน้อยก็เกี่ยวข้องกับเฮ้งฮวงอยู่บ้าง

ท้ามึ้งซาป้าทีเป็นเกิดเรื่องทุ่มเถียงจนลงมือลงเท้ากับเฮ้งฮวงก่อนจึงตายไป ชายฉกรรจ์ชุดดำนั้นเป็นถูกเฮ้งฮวงใช้ก้อนหินชัดใส่ล้มลงตายไป โลงศพของทิหึงก็เป็นเฮ้งฮวงนำมาที่นี้

ที่หนักหนาสาหัสจนเจ็บปวดใจคือ ทิหึงที่กลายเป็นผีดิบนั้น จนบัดนี้ยังมิทราบหายไปแห่งหนใดกัน ?

ตอนมีชีวิต มันนับว่าดุร้ายเกินพอแล้ว ยามตายย่อมกลายเป็นปิศาจโดยมิต้องสงสัย มันยังจะก่อกวนเรื่องราวเลวร้ายใดกันอีกแน่ ? ที่นี้จะถูกก่อกวนจนเป็นป่วนวุ่นวายเป็นสภาพใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวงกระทั่งคิดยังมิกล้าไปครุ่นคิด

เฮ้งฮวงมีแต่ทอดถอนใจ

อัวจือเฮ้าก็ถอนใจยาวพลางกล่าว

"ท่านมิเพียงนำโลงศพมา และนำพาความตายมาเท่านั้น ยังได้นำผีดิบมาตัวหนึ่งอีกด้วย ดังนั้น คนของที่นี้ต่างไม่ยินดีต้อนรับให้ท่านอยู่สืบไป"

เฮ้งฮวงกล่าว

"จะให้ข้าพเจ้าจากไป มิใช่เป็นความคิดเห็นของท่านเพียงผู้เดียว ?"

"มิใช่"

"ข้าพเจ้าคล้ายดั่งได้ยินท่านว่า ผู้ที่สามารถกล่าววาจาในเมืองนี้ได้โดยแท้จริงนั้นมีอยู่เพียงสองคนเท่านั้น"

"ที่นี้ความจริงก็เป็นแผ่นดินของคนเพียงสองคน"

"บู๊ติ้งซัวซาเอ๊ย คล้ายไม่มีเจตนาต้องการให้ข้าพเจ้าจากไป"

"มิได้"

"ต้องการให้ข้าพเจ้าจากไป มีเพียงลี้ตั๋วเนี้ยคนเดียว"

อัวจือเฮ้ายอมรับ

ดวงตาเฮ้งฮวงพลันมีประกายแย้มยิ้มอย่างมิอาจเดาความหมายออก เน้นเสียงช้า ๆ

"ในบ้านของลี้ตั๋วเนี้ย ใช่มีคนเป็นขุนนางเช่นกัน และยังมีตำแหน่งใหญ่อย่างยิ่งด้วย ?"

อัวจือเฮ้างุนงงอีกครา แสดงว่าไม่เข้าใจความหมายในวาจาเฮ้งฮวงอย่างแน่ชัด เฮ้งฮวงคล้ายดั่งดูออกจึงกล่าวต่อไป

"หากแม้นมิใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้านึกไม่ออกจริง ๆ ยังมีสาเหตุอื่นใด ที่ท่านต้องสวมเครื่องแบบขุนนางมาถ่ายทอดวาจาลี้ตั๋วเนี้ยให้แก่ข้าพเจ้าทราบ"

อัวจือเฮ้ามิได้ส่งเสียงอย่างไร แต่สีหน้ากลับพิกลจนเห็นชัด

เฮ้งฮวงกล่าวสืบไป

"สัญลักษณ์ของเครื่องแบบขุนนาง คืออำนาจของทางบ้านเมือง"

อัวจือเฮ้ายังคงมิได้ส่งเสียง สืบเท้าออกไปโดยเงียบขรึม

อาทิตย์ชิวเทียนยิ่งกระจ่างจ้า และได้ลอยสูงกว่าเดิมอีกมากแล้ว

เมื่ออ้อมพ้นทางโค้งของอุทยาน อัวจือเฮ้าพลันชะงักเท้าส่งเสียง

"ท่านตกลงใจอยู่ที่นี้ต่อไป ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"ท่านพอจะไปตอบลี้ตั๋วเนี้ยเช่นนี้ได้"

"อยู่นานเท่าใด ?"

"อย่างน้อยที่สุด ก็ต้องหาซากศพสหายของข้าพเจ้าคืนกลับมาก่อน"

"ทิหึงกลายเป็นผีดิบแล้ว"

"มิว่ามันจะกลายเป็นกระไร ต่างเป็นมิตรสหายของข้าพเจ้า"

อัวจือเฮ้ายิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"หลังจากมันกลายเป็นผีดิบแล้ว ใช่ว่ายังจะถือท่านเป็นสหายของมันอีก ?"

ปัญหานี้ เฮ้งฮวงไม่สามารถตอบได้

เฮ้งฮวงยังมิได้พบผีดิบที่กลับกลายจากทิหึงเลย

อัวจือเฮ้าหัวร่อพลางกล่าว

"เล่าขานกันว่า มีแต่ยามวิกาลผีดิบจึงยอมปรากฏ"

"ฟังว่าเป็นเช่นนี้จริง"

"ขอเพียงคืนนี้ท่านยังอยู่ที่นี่ มาตรว่าไม่พบสหายผีดิบผู้นั้นของท่าน ก็สมควรมีโอกาสได้พบแมงมุมอีกตัวหนึ่ง"

เฮ้งฮวงมิได้ลืม คำแมงมุมของอัวจือเฮ้าหมายความถึงกระไร จึงส่งเสียง

"หนึ่งในสี่ปู้เท้าผู้ยิ่งใหญ่มาอีกคน ?"

"ผู้นี้ยังมีนามเกรียงไกรยิ่งกว่าทิหึงเสียอีก"

"ผู้นี้เป็นผู้ใด ?"

"ปกติทิหึงเคลื่อนไหวอยู่ทางภาคใต้ ส่วนมันรับตำแหน่งในภาคเหนือ แต่ก็ท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน จากที่ข้าพเจ้าบอกเล่านี้ ท่านย่อมสมควรได้คิดมันเป็นผู้ใด ?"

"ตั๊กเกี่ยม (กระบี่อำมหิต) เชี่ยเฉี่ย ?"

นามนั้นพอเปล่งไป ดวงตาพลันมีประกายรังเกียจชิงชังขึ้นวูบหนึ่ง

อัวจือเฮ้ากล่าว

"เป็นตั๊กเกี่ยม (กระบี่อำมหิต) เชี่ยเฉี่ยจริง ๆ"

ประกายตารังเกียจชิงชังของเฮ้งฮวงยิ่งเข้มขึ้นกว่าเดิม กับตั๊กเกี่ยมเชี่ยเฉี่ยผู้นี้คล้ายดั่งมีความรังเกียจชิงชัง อาฆาตแค้นอย่างยิ่ง

ตั๊กเกี่ยมเชี่ยเฉี่ยยังมีนามกระเดื่องเกรียงไกรกว่าทิชิ้วบ้อเช้งทิหึงจริง ๆ

คดีที่ทิหึงสืบเสาะทำลายมีไม่น้อยก็จริง แต่ยังไม่อาจยกขึ้นเทียมเทียบเปรียบกับตั๊กเกี่ยมเชี่ยเฉี่ยได้

นี่มิแน่ว่ามันเปรื่องปราดหลักแหลมกว่าทิหึง แต่ไม่มีปัญหาให้ต้องสงสัย มันมีอิทธิพลอำนาจยิ่งกว่าทิหึงมากนัก

ทิหึงเป็นเพียงคนธรรมดา แต่ตั๊กเกี่ยมเชี่ยเฉี่ยเป็นกอกอของสนมที่องค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันทรงโปรดที่สุด กระทั่งบิดาและเฮียตี๋ของมัน พร้อมทั้งญาติที่ใกล้ชิดต่างก็รับราชการในเมืองหลวง โดยมีตำแหน่งที่ไม่ต่ำเลย ดังนั้น คนที่ทิหึงไม่อาจ

แตะต้อง มันต่างแตะต้องได้ เมื่อมันสืบเสาะคดีรายใด ย่อมสะดวกยิ่งกว่าทึหึงมากหลายนัก

ฟังว่ามันได้รับพระราชโองการไปรับตำแหน่งที่ภาคเหนือ แต่ท่องเที่ยวไปทั่วทั้งแผ่นดิน โดยได้รับคำสั่งลับขององค์กษัตริย์ ให้ลอบดูความเคลื่อนไหวของขุนนางในที่ทางต่าง ๆ

คำเล่าลือนี้มิใช่เป็นเพียงคำเล่าลือเท่านั้น

ความจริงแล้ว คดีที่ผ่านมือมัน ส่วนมากก็เป็นในด้านนี้

มันศึกษาวิชาฝีมือมาจากสำนักง่อไบ๊ เต๊าะเมี่ยจับยี่เกี่ยม (สิบสองกระบี่คร่าชีวิต) ของสำนักง่อไบ๊ ฟังว่าถูกมันฝึกจนมีพลังการฝึกปรือถึงเก้าส่วนแล้ว ลงมือรวดเร็วปราดเปรียวโดยมิด้อยกว่าปั้วเลี่ยงไต้ซือเจ้าสำนักง่อไบ๊ยุคปัจจุบันเลย

กระบี่ที่มันใช้ มิเพียงรวดเร็วเท่านั้น ยังดุร้ายอำมหิต

หัวใจมันยิ่งอำมหิตกว่า

ทึหึงสะสางคดี เพียงมุ่งอยู่แต่ตัวการสำคัญ สืบเสาะแน่ชัดแล้วจึงลงมือคร่าคน แต่เชี่ยเฉี่ยสืบเสาะคดี ได้ถือมติยอมปรักปรำมิยอมปล่อยปละ ดังนั้นเอง หากแม้นคดีที่มันสืบเสาะเป็นการฆาตกรรม ผู้ที่ต้องตายโดยไม่มีความผิดในกระบี่มัน ปกติมักมากกว่าที่ฆาตกรร้ายสังหารอีกหลายเท่านัก

ในจำนวนนั้น ย่อมมีชนชาวเมืองสัมมาชีพปะปนอยู่ด้วย

ดังนั้นเอง ชื่อเสียงของมันมิใคร่ดีงามเท่าใดนัก

เฮ้งฮวงไม่นิยมชมชอบพฤติการณ์และจิตใจของคนประเภทนี้

อัวจือเฮ้าก็คล้ายไม่ชมชอบเช่นกัน ใบหน้าปรากฏแววรังเกียจชิงชังพลางกล่าว

"มันไปแห่งหนใด ผู้คนในที่นั้นเป็นต้องเคราะห์ร้าย เชื่อว่าที่นี้ก็ต้องมีนอกเหนือกฎเกณฑ์"

"ท่านไฉนทราบ มันจะต้องมาที่นี้ ?"

"ใต้บารมีของมันมีคนสนิทติดตามสิบสามคน ล้วนเป็นมือดีของกรมเมือง นอกจากปรนนิบัติรับใช้ทางข้างกายช่วยสืบเสาะหาหลักฐานแก่มันแล้ว ยังเป็นทัพหน้าบุกเบิกทางแก่มันอีกด้วย"

"ทัพหน้าที่เบิกทางมาถึงแล้ว ?"

"มาถึงตั้งแต่เมื่อวาน"

"ตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ในอเวจีของภูตผีมารร้าย"

"มันไฉนไปในโลกนั้น ?"

"พบพานกับผีดิบ มันคิดจะไม่ไปก็ไม่ได้"

เฮ้งฮวงมีสีหน้าตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิม เลียบเคียงถาม

"คนที่เหลือมือสีดำด้านข้างเดียว โลหิตหย่อมเดียวนั้น หรือเป็นหนึ่งในสิบสามบริวารรับใช้ของเชี้ยเฉี่ย ?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าเชี้ยเฉี่ยวันนี้ไม่มา ค่ำนี้ก็ต้องมาถึงแน่"

"คนของในที่นี้ น่ากลัวต้องเคราะห์ร้ายแล้วจริง ๆ"

"บุคคลที่เคราะห์ร้ายก่อน อาจบางทีคือตัวท่าน"

"อ้อ ?"

"อย่าลืมเสีย ผีดิบตัวนั้นเป็นสหายของท่าน"

เฮ้งฮวงเงียบงันลงแล้ว

แต่อัวจือเฮ้าหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"หากแม้นท่านเป็นคนชาญฉลาด ก่อนมันยังมาไม่ถึง ควรรีบเร่งไปจากที่นี้จึงประเสริฐสุด"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางตอบ

"ข้าพเจ้ามิใช่คนชาญฉลาด"

อัวจือเฮ้าเม้มปาก สาวเท้าต่อไปอีกครา

ครั้งนี้เดินออกจากลานตึกไป

เฮ้งฮวงมิได้ติดตาม เพียงแต่จับมองเงาหลังของมันแน่วนิ่ง

อาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นสันหลังคา อัวจือเฮ้าหันหน้าสู่อาทิตย์ ด้านหลังของมันลากเงาที่ยาวเหยียดอยู่สายหนึ่ง

หลังเสื้อขุนนางของมัน เนื่องจากไม่ถูกแสงอาทิตย์สาดส่อง จึงมืดเลือนรางผิดธรรมดา

มาตรว่าอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าสาดส่อง ต่างไม่แน่ว่าต้องสว่างไสวเด็ดขาด มิว่าเป็นของใด ยังคงมีด้านมืดเลือนรางอยู่เสมอไป

ทางด้านเปิดเผย อัวจือเฮ้าเป็นขุนนางของบ้านเมือง แต่ในด้านเร้นลับมันเป็นคนเยี่ยงไร ?

ด้านหลังของมันหาใช่มืดมิดสนิทไม่ แสงอาทิตย์ได้ล้อมรอบกายมันจนเป็นเงาที่แจ่มชัดถนัดตา

รอบข้างของมันมีแต่ประกายสว่างไสว

เป็นแสงสว่างที่เร้นลับยิ่ง

คนผู้นี้ก็ใช่มีความเร้นลับอยู่บ้างเช่นกัน ?

มันไฉนทราบเรื่องราวมากหลายปานนี้ ?

เฮ้งฮวงครุ่นคิดไม่ออก

"ดูท่าเรามิใช่เป็นคนชาญฉลาดจริง ๆ"

เฮ้งฮวงรำพึงกับตัวเองเบา ๆ หันกายแล้วสาวเท้าก้าวไปบ้าง

ลมชิวเทียนคุกคามเขียวขจี

บุปผาสองกระถางที่ริมหน้าต่างแทบจะถอดสีจนซีดไปแล้ว

ทรวงอกข้างที่เปล่าเปลือยของฮ้วยโน้ว กลับยังคงตูมเต่งเปล่งปลั่ง ดุจดั่งบุปผาที่เบ่งบานในฤดูชุนเทียน

นางอย่างไรก็เป็นอยู่ในวัยฉกรรจ์

วัยฉกรรจ์ของคนเรา ต้องไม่เลือนหายไปในช่วงเวลาเพียงเช้าค่ำ

แต่ทว่าบุปผาโรยราแล้วบานได้อีก วัยฉกรรจ์ของคนเราพอผ่านพ้น ไม่มีวันคืนกลับมาได้ชั่วกาลนาน

คนแม้เยาว์วัยเพียงใด ยังคงต้องมีวันแก่ชราจนได้ พบเห็นความชรากรายเข้ามาถึงตัว อาจบางทีเป็นช่วงเวลาเช้าเย็นเท่านั้น

มิว่ามีชีวิตอยู่ด้วยความหมายหรือไม่ ? ช่วงเวลานั้น เชื่อแน่ว่าต้องมีความรู้สึกที่มิใคร่สมอารมณ์นัก

ฮ้วยโน้วย่อมไม่มีความรู้สึกเช่นนั้น

นางเพ่งมองบุปผาสองกระถางแน่วนิ่ง เนื่องเพราะมองลงจากในที่นั้นไปทิวทัศน์ทั่วทั้งลานตึกต่างอยู่ในสายตาหมดสิ้น

คนก็มินอกเหนือกว่านี้

นางเห็นอัวจือเฮ้าจากไป และก็เห็นเฮ้งฮวงย้อนกลับมาที่หอน้อย แต่มิเคยหันร่างไปเลยตลอดมา

จวบจนเฮ้งฮวงเข้าประตู นั่งลงบนเก้าอี้ตัวใหญ่ นางจึงได้เบือนหน้ามามอง

สายตาเฮ้งฮวงมองไปบนหน้านางพลางกล่าว

"ท่านต่างเห็นแล้ว ?"

ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มตอบ

"ท่านนับเป็นคนพอมีความสามารถอยู่เล็กน้อยจริง ๆ อัวจือเฮ้าที่เป็นขุนนางใหญ่ที่สุดในอาณาบริเวณหลายร้อยลี้นี้ ถึงกับมาอวยพรให้ท่านตั้งแต่เช้าตรู่"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"มิใช่มาอวยพร เป็นมาตักเตือน"

"ตักเตือนท่านว่ากระไร ?"

"สองเรื่อง"

"ข้าพเจ้าพอจะทราบได้หรือไม่ ?"

"เรื่องแรกคือ ลี้ตั๋วเนี้ยไม่ยินดีให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ต่อไป"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อกล่าว

"นางก็ไม่ยินดีให้บู๊ติ้งซัวอยู่ที่นี้ แต่ทว่าเป็นเวลานานปีแล้ว กลับมิเห็นนางจะสมใจดั่งที่ปรารถนาเลย"

"บู๊ติ้งซัวงอกรากในที่นี้แล้ว มิใช่จะโยกคลอนได้ง่ายดาย ข้าพเจ้าผิดกับบู๊ติ้งซัว"

เฮ้งฮวงคล้ายเป็นใบไม้ร่วงในสายลม เป็นจอกแหนในสายน้ำ เป็นเพียงคนเสเพลที่พเนจรร่อนเร่

คนเสเพลที่พเนจร ไยมิใช่ไปถึงแห่งหนใดก็โดดเดี่ยวไร้ผู้ช่วยเหลือ ?

ฮ้วยโน้วเขม้นมองพลางกล่าวต่อ

"แต่ทว่าท่านอย่าได้ลืมเสีย ด้วยฝีมือของท่าน หากไม่ยินยอมไปเองนางไม่แน่จะทำอย่างไรกับท่านได้"

"นี่ข้าพเจ้าก็มิกล้าแน่ใจ ข้าพเจ้าไม่รู้จักนางและยังไม่เข้าใจ ยามนางรับมือกับศัตรู ปกติใช้ฝีมือเยี่ยงไรบ้าง ?"

"นางมิใช่สั่งอัวจือเฮ้าสวมเครื่องแบบขุนนางมาบังคับให้ท่านออกไป ?"

"หากแม้นเป็นเพียงฝีมือขู่ขวัญเยี่ยงนี้ คนผู้นี้กลับไม่ยากจะรับมือ"

"ท่านไม่ยอมรับการข่มขู่ ?"

"นางสามารถข่มขู่กระไรข้าพเจ้า ?"

"อย่างน้อยที่สุด ท่านยังมีชีวิตหนึ่ง"

เฮ้งฮวงหัวร่อแล้ว

ชีวิตของเฮ้งฮวงแม้ยังมิสุดสิ้น แต่ก็ใกล้จะสิ้นสุดแล้ว คนที่ชีวิตใกล้จะถึงที่สิ้นสุด ไหนเลยยังจะถูกความเป็นตายร้ายดีมาขู่ให้หวาดหวั่นได้

ฮ้วยโน้วจับตามองด้วยความประหลาดใจ พลางกล่าว

"ท่านมีเพียงลำพังตัว ไม่แน่ว่านางมีความสามารถฆ่าท่านจริง ๆ หรือท่าน

กระทั่งตายก็ไม่กลัว ?"

"ท่านบอกถูกต้องแล้ว"

ฮ้วยโน้วตะลึงลานอยู่ในที่นั้น เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ที่ต้องการให้ข้าพเจ้าตาย ก็มิใช่มีนางเพียงคนเดียว"

"ยังมีผู้ใด ?"

"ตั๊กเกี่ยม (กระบี่อำมหิต) เชี้ยเฉี่ย"

ฮ้วยโน้วตระหนกจนสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง

เฮ้งฮวงสังเกตสีหน้านางออก จึงกล่าว

"ท่านคล้ายดั่งเคยได้ยินนามคนผู้นี้ ?"

ฮ้วยโน้วมิได้ปฏิเสธ เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"พนักงานกรมเมืองคนเมื่อค่ำวานที่จะเปิดโลงพิสูจน์ศพ ก็คือกองทัพหน้าบุกเบิกทางของมัน ดังนั้น บ่ายวันนี้มันมาไม่ถึง ค่ำคืนนี้ก็ต้องมาแน่"

"นี่เป็นเรื่องที่สองที่อัวจือเฮ้าเตือนท่าน ?"

"ถูกแล้ว ผีดิบเป็นข้าพเจ้าพามา พนักงานกรมเมืองผู้นั้นตายในมือผีดิบข้าพเจ้าย่อมไม่อาจปัดพันธะพ้นตัว"

กลัวว่าฮ้วยโน้วยังไม่เข้าใจ จึงรีบอธิบายต่อ

"พฤติการณ์ของตั๊กเกี่ยมเชี้ยเฉี่ย เป็นยอมปรักปรำมิยอมปล่อยปละอยู่ตลอดมา"

"ข้าพเจ้าทราบ"

ฮ้วยโน้วตอบแล้วสาวเท้าเดินออกไปจากห้อง

นางยังคงแต่งกายเยี่ยงนั้น ครึ่งซ้ายเปลือยเปล่า มีแต่ครึ่งขวาที่สวมอาภรณ์อยู่เรียบร้อย

ศีรษะก็เป็นเช่นกัน มีแต่ครึ่งขวาแต่งแต้มประทินผิว หูยังมีต่างหูมุก บนมวยผมก็มีอัญมณีปักอยู่

พอนางสาวเท้าไข่มุกบนมวยผมก็สั่นไหว ครึ่งซีกร่างที่เปลือยเปล่าพลอยสั่นไหวจนกระเพื่อมเช่นกัน

เฮ้งฮวงจ้องมองจนตาค้าง

ฮ้วยโน้วแม้มิได้มองเฮ้งฮวง แต่หนั่นเนื้อที่สั่นไหวนับเป็นเสน่ห์เย้ายวนใจที่รุนแรงประการหนึ่ง

คอหอยเฮ้งฮวงแห้งผากอีกครา อดมิได้ต้องถาม

"ท่านจะทำกระไร ?"

"ออกไปเดินเล่นสักครู่"

"ออกไปในลักษณะเช่นนี้ ?"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงไปที่ห้องข้างเท่านั้น"

เฮ้งฮวงต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง ยังมิได้ลืมสถานที่ห้องข้างเลย คล้ายดั่งฝังใจชั่วชีวิตแล้ว

ฮ้วยโน้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าพลันนึกได้ว่าควรไปเยี่ยมซ่งมามา เมื่อค่ำวานนางแม้ยังพอส่งเสียงสาปแช่งท่านได้ แต่กระแสเสียงของนาง ฟังแล้วรู้สึกมิใคร่น่าไว้ใจนัก"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงซัดก้อนหินใส่นางเท่านั้น กระแทกเข่าเข้าใส่ระหว่างหัวเข่านางอีกทีเดียว..."

"ท่านกลับทุบตีนางจนย่ำแย่แล้ว"

"ตอนนั้นข้าพเจ้ากลับถูกนางขู่ขวัญจนแทบฝ่อ พละกำลังตลอดร่างอย่างมากเหลือเพียงสามส่วนเท่านั้น"

"นั่นก็มากเกินพอแล้ว ท่านสมควรดูออก นางมีวัยสูงปูนใด ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าว

"แต่ทว่า นางยังสามารถส่งเสียงสาปแช่งข้าพเจ้า เข่าที่กระแทกครานั้น เชื่อแน่ว่าไม่เป็นปัญหา ข้าพเจ้าเพียงกังวลหินก้อนนั้น"

หยุดครู่นคิดแล้วกล่าวสืบไป

"นั่นเป็นก้อนหินมาร เท่าที่ข้าพเจ้าเห็นมา มีถึงสี่คนที่ตายอยู่ในก้อนหินชนิดนั้น"

ฮ้วยโน้วกลับหัวร่อ กล่าว

"ท่านถึงกับลืมไปว่านางเป็นแม่มด"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อสวนคำ

"ข้าพเจ้ามิได้ลืม และพวกมารในคีลงเกียเกียพูก็ควรอย่าลืมจึงประเสริฐสุด"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องไปเยี่ยมนางสักครั้ง"

"ท่านกังวลต่อนางอย่างยิ่ง ?"

"นางความจริงเป็นไม้มาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดื่มนมของนางเติบใหญ่มา"

มิทราบเพราะสาเหตุใด ? เฮ้งฮวงนึกถึงเต้านมที่เหี่ยวแห้งของซ่งมามาอีกครา ยังต้องสยิวกายด้วยความสะอิดสะเอียนอีกครั้ง

ฮ้วยโน้วถึงกับดูออกว่าเฮ้งฮวงครุ่นคิดกระไร นางหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านอาจบางทีมิทราบตอนนางเยาว์วัยก็เป็นสตรีงามคนหนึ่ง ทั่วสรรพางค์กาย

ล้วนงดงามอย่างยิ่ง"

เฮ้งฮวงมิได้สงสัยวาจาของฮ้วยโน้ว แต่พลันผุดลุกขึ้นยืน

ฮ้วยโน้วต้องโพล่งถาม

"ท่านเตรียมจะทำกระไรอีก ?"

"ติดตามท่านไปเยี่ยมซ่งมามาสักครั้ง"

ฮ้วยโน้วงุนงงวูบจึงถาม

"ท่านเข้าใจ นางยังยินดีพบท่าน ?"

"นางความจริงก็ไม่ยินดีพบข้าพเจ้าอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าต้องการพบนาง นางยังจำต้องให้ข้าพเจ้าพบอยู่"

ฮ้วยโน้วมิได้ลืม เมื่อคำวานเฮ้งฮวงใช้เท้าข้างเดียวก็เตะประตูเปิดออก นางพลันถามอีก

"ท่านยังกล้าไปในสถานที่นั้น ?"

เฮ้งฮวงช้อนตามองแวบหนึ่งกล่าว

"ตอนนี้เป็นเวลากลางวัน ภายใต้แสงอาทิตย์หรือยังมีภูตผีปิศาจใดมาปรากฏได้ ?"

"สถานที่นั้น ชั่วนาตาปีไม่เคยมีแสงอาทิตย์"

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งได้กลับเข้าไปในสถานที่นั้นอีกครา คล้ายดั่งได้กลิ่นเหม็นสุดแสนบ่งบอกบรรยายอีก รู้สึกเย็นยะเยียบด้วยความหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว

แต่ปากยังแข็งอย่างยิ่ง ส่งเสียงสวนคำ

"สถานที่ซึ่งท่านกล้าไป ข้าพเจ้าไฉนไม่กล้าไป"

ฮ้วยโน้วเม้มปากไว้

เฮ้งฮวงยังคงกล่าว

"ท่านคล้ายมิใคร่พอใจให้ข้าพเจ้าไปสถานที่นั้นอีก ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่กังวลท่าน เมื่อคำวานท่านมิใช่ถูกขู่ขวัญจนกระเจิดกระเจิงแทบฝ่อตาย ?"

"มีประสบการณ์ครั้งหนึ่ง ก็ต้องไม่หวาดกลัวอีกแล้ว"

หยุดเล็กน้อย รีบถามอีก

"ท่านกังวลข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

"ไม่จริง"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดต้องการทราบ หินมารก้อนนั้นมีความกระทบกระเทือน

ต่อนางอย่างไรบ้าง ?"

ประตูสีดำสนิท ในแสงอาทิตย์ ไม่มีประกายแม้สักน้อยนิด

สีดำเยี่ยงนั้น เป็นสีดำของความตาย มิคล้ายเป็นสีที่พึงมีในโลกมนุษย์เลย

ลวดลายประหลาดพิกลที่สลักบานประตู ตอนนี้เฮ้งฮวงนับว่าเห็นกระจ่างชัดแล้ว แต่ยังคงดูไม่ออกเป็นลวดลายกระไรกัน ?

อัปมงคลและอาถรรพณ์ชั่วร้าย ความจริงก็มิใช่เป็นของกระไร ?

ลวดลายอันประหลาดพิกลเยี่ยงนั้น เป็นเพียงสัญลักษณ์ของอัปมงคลและอาถรรพณ์ชั่วร้ายที่บ่งบอกบรรยายมิถูก นั่นเป็นคำบอกเล่าอธิบายของฮ้วยโน้ว

เฮ้งฮวงมิอาจไม่เชื่อ

ประตูปิดสนิทอยู่อีก ที่ขึงอยู่ตามช่องหน้าต่างมิใช่กระดาษ เป็นผ้าดำ

ฮ้วยโน้วงอนิ้วดีดประตูเบา ๆ สามครั้ง ส่งเสียงเรียกเบา ๆ

"ซ่งมามา"

มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากในห้องทันที

"ฮ้วยโน้วหรือไร ?"

เป็นเสียงอ่อนล้าอย่างยิ่ง แต่มิต้องสงสัย เสียงของซ่งมามาไม่ผิดแน่

เฮ้งฮวงกระซิบขึ้น

"ชีวิตของนางแม่มด ยังนับว่าเข้มแข็งอย่างยิ่งอยู่"

แม้เสียงกระซิบจะแผ่วเบายิ่ง แต่ซ่งมามากลับได้ยิน นางแค่นหัวร่อกล่าว

"เจ้าเด็กสำส่อนที่แซ่เฮ้งก็มาด้วย ?"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มตอบ

"โสตประสาทของนางปราดเปรียวอย่างยิ่งจริง ๆ"

วาจาประโยคนี้เพิ่งจบคำ เสียงสาปแช่งของซ่งมามาก็ได้แว่วออกจากห้องแล้ว

"ฟ้าสาปแช่งเจ้า สาปแช่งท่านลงห้วงโลกันตร์ ขึ้นภูเขาอาวุธ..."

หรือนางยังคงเปลื้องร่างเปลือยเปล่า คุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะบูชา สาปแช่งให้เฮ้งฮวงพบภัยพิบัติอีก ?

ฮ้วยโน้วหันมาส่งเสียงเย็นชา

"ท่านยังคิดจะเข้าไปอีกหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะ รีบสาวเท้า แต่มิใช่ก้าวไปที่ห้องพักของฮ้วยโน้ว

ฮ้วยโน้วรีบเรียกไว้

"ท่านยังจะไปที่ใด ?"

"มิว่าที่ใดก็ไป"

"ทำกระไร ?"

"หาคน คนตาย"

ฮ้วยโน้วเข้าใจวาจาของเฮ้งฮวง นางส่งเสียงเย็นชา

"ไปหาผีดิบตัวนั้น ?"

"อย่างไรข้าพเจ้าก็ว่างอยู่ ย่อมควรหาเรื่องราวมากระทำบ้าง"

"ผีดิบต้องเป็นวิกาลจึงปรากฏ"

"กลางวันก็ปรากฏได้ เพียงแต่ว่า ที่ปรากฏมิเป็นซากศพ"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ขอเพียงหาซากศพพบ อาจบางทีมีวิธีมิให้มันกลายเป็นผีดิบอีก"

เฮ้งฮวงไม่ต้องการให้สหายกลายเป็นผีดิบเลยจริง ๆ

ฮ้วยโน้วกล่าว

"ก็ดีอยู่ ในเมื่อค่ำนี้พญายมเป็น ๆ จะมา แม้นับว่าขาดผีดิบไปตัวหนึ่งที่นี้ก็ต้องครึกครื้นเกินพอทีเดียว"

นางหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ผีดิบนับเป็นภูตผีครึ่งหนึ่งแล้ว ที่ภูตผีชมชอบฟังว่าเป็นสถานที่จำพวกสุสานท่านทราบหรือไม่ ? ทางทิศตะวันออกของเมืองนี้มีสุสานที่กว้างใหญ่อย่างยิ่งอยู่ ทางทิศตะวันตกก็มีสุสานร้างอยู่เช่นกัน"

"ตอนนี้ทราบแล้ว"

"ท่านควรอย่าได้ไปตอแยบรรดาวิญญาณภูตผีพเนจรอื่นใดอีกจึงประเสริฐสุด"

นางหันไปเคาะประตูอีก

ในที่สุด เสียงสาปแช่งของซ่งมามาหยุดลงแล้ว

ประตูพลันเปิดออก ศีรษะของคนผู้หนึ่งโผล่ออกมา

ผมดำที่ยุ่งสยายดั่งงูสีดำ ดวงตาที่ขุ่นข้น ใบหน้าที่แปดเปื้อนคราบโลหิตเกรอะกรัง ซ่งมามานับว่าเป็นภูตผีปิศาจแล้วจริง ๆ

ร่างของนางถึงกับยังเปลือยเปล่า

เฮ้งฮวงเพียงเหลือบมองนางแวบเดียว ก็กระโดดปราดออกไปร่วมสองวา กระโดดข้ามลูกกรงเตี้ย ๆ ของหอน้อย ลนลานกระโดดลงไปที่ชั้นล่าง

ซ่งมามาถลึงจ้องเงาหลังของเฮ้งฮวง หัวร่อเคี้ยก เคี้ยกเสียงพิกล ปากที่ไม่มีฟันของนางอ้ากว้าง ทำให้ใบหน้านางพลันมีโพรงสีดำปรากฏขึ้นโพรงหนึ่ง

ใบหน้านางจึงยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิม

เสียงสาปแช่งที่กราดเกรี้ยวโหยหวน พลันดังออกมาจากโพรงสีดำบนใบหน้านางอีกครา

"ฟ้าสาปแช่งเจ้า..."

พอสี่คำหลุดออกจากปาก ร่างนางก็ถูกฮ้วยโน้วผลักกลับเข้าไป

ฮ้วยโน้วสาวเท้าตามติดเข้าในประตูทันที

ประตูถูกปิดในบัดดล เสียงสาปแช่งพลันชะงักหายไป

ดูท่าซ่งมามายังพอจะมีชีวิตต่อไป เมื่อฮ้วยโน้วเห็นกับตาย่อมพอจะวางใจได้ เหตุไฉนยังต้องเข้าไปในห้องอีก ?

หรือในห้องนั้น มีความลับที่ไม่อาจบ่งบอกต่อผู้คนช่อนอยู่ ?

เฮ้งฮวงเบิ่งตามองประตูที่ปิดสนิทแน่น ดวงตามีประกายสงสัยคลางแคลงจนแววว่าว

เฮ้งฮวงมิได้จากไป

ประตูสีดำได้ปิดลงแล้ว เฮ้งฮวงก็กระโดดจากด้านล่างขึ้นมาอีก

เฮ้งฮวงมิได้เดินเข้าไปใกล้ โสตประสาทที่ปราดเปรียวเหนือมนุษย์ของซ่งมามามิใช่จะดูแคลนไม่กังวลได้

เฮ้งฮวงครุ่นคิดแล้ว ถลันกายควับไปด้านข้าง ถลันเข้าในห้องนอนของฮ้วยโน้ว

เพิ่งออกจากห้องฮ้วยโน้วมา ไฉนยังจะย้อนเข้าไปอีก ?

ในบัดดลนั้น ประกายตาของเฮ้งฮวงพิกลยิ่ง พฤติการณ์ก็พิกลยิ่ง คล้ายดั่งเป็นหัวขโมยลอบเข้าไปในบ้านผู้อื่น เตรียมจะขโมยของใดก็ปาน

หรือเมื่อครู่เฮ้งฮวงพบเห็นของมีค่าใดในห้องนอนฮ้วยโน้ว ? หรือพบเห็นความลี้ลับมหัศจรรย์ใด ? ตอนนี้ฉวยโอกาสที่ฮ้วยโน้วไม่อยู่ลอบขโมยของนั้นมา ? ลอบขุดค้นความลี้ลับนั้นออก ?

เฮ้งฮวงความจริงเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็งองอาจ แต่เมื่อมาถึงสถานที่นี้แล้ว คล้ายดั่งพลอยถูกอาถรรพณ์อันพิกลระบาดใส่จนผิดปกติไปบ้าง

อาจบางที เฮ้งฮวงไม่ควรมาในสถานที่นี้เลย

การกลับมาของฮ้วยโน้วมิใช่เป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

ของภายในห้องยังคงเป็นสภาพเดิม หากเฮ้งฮวงมิใช่รอบคอบสุขุมอย่างยิ่งก็อาจมิเคยเคลื่อนไหวหรือแตะต้องข้าวของภายในห้องเลย

ดังนั้นเอง นางจึงมิทราบเฮ้งฮวงได้กลับมาแล้ว

โต๊ะแต่งตัวที่ข้างหน้าต่างมีกระจกทองเหลืองบานใหญ่ ในกระจกมีเงาร่างของนาง

นางกำลังจ้องมองตัวเองในกระจก

เอวที่อ้อนแอ้นแน่งน้อย เท้าที่แข็งแรงเรียวงาม ทรวงอกที่อวบอูมเหล่านี้เมื่อรวมแล้ว นับว่ามีเสน่ห์โน้มน้าวใจผู้คนให้ลุ่มหลงได้อย่างง่ายดาย อย่าว่าแต่นางยังมีใบหน้าที่สวยสะคราญอย่างยิ่ง

นางเหม่อมองจนชื่มเชา คล้ายดั่งกระทั่งตัวนางก็ถูกเงาในกระจกโน้มน้าวจนลุ่มหลงแล้ว

อาทิตย์ชิวเทียนสาดส่องเข้ามาในหน้าต่าง ลูบไล้อยู่บนร่างนาง

ครึ่งซีกร่างของนางเป็นประกายในแสงอาทิตย์ ดุจดั่งต่วนเนื้อดี

นางหัวร่อเบา ๆ พลันเปลื้องอาภรณ์ของครึ่งซีกร่างขวาออกเสียด้วยเลย

ผมดำขลับพลันสยายลงดุจเป็นน้ำตก ร่างที่เปลือยเปล่าของนาง อาบอยู่ในแสงอาทิตย์ชิวเทียนที่อบอุ่น

แสงอาทิตย์ก็คล้ายมีความกระจ่างสวยงามกว่าเดิมอีกหลายเท่า

นางลูบไล้ร่างที่เปลือยเปล่าของตัวเองเบา ๆ พลันเดินเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้าที่ผนังหยิบอาภรณ์สีเขียวสดใสออกมาชุดหนึ่ง

อาภรณ์ที่ครบชุดสมบูรณ์

จากนั้น นางทรุดกายที่หน้ากระจก หวีผมด้วยความพิถีพิถัน สวมอาภรณ์ครบชุดสมบูรณ์นั้น

จากนั้น ฮ้วยโน้วก็หายไป

ฮ้วยโน้วเป็นข้าทาสของนกแก้วโลหิต

ปีกข้างหนึ่งเป็นค้างคาว อีกข้างหนึ่งเป็นเหยี่ยว ขนครึ่งตัวเป็นนกยูง อีกครึ่งตัวเป็นนกหงส์...ข้าทาสของนกแก้วโลหิต ความจริงแต่ละประการล้วนมีอยู่ครึ่งเดียว

ดังนั้น อาภรณ์ที่นางสวมใส่ ความจริงก็มีเพียงครึ่งเดียว บัดนี้ ที่นางสวมอยู่เป็นเสื้อกระโปรงเรียบร้อยสมบูรณ์

เยี่ยงนั้นไหนเลยคล้ายเป็นฮ้วยโน้วได้?

นางพลันเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ย่อมมีสาเหตุของนางอยู่

อาจบางทีเป็นเพราะต้องการออกไปเดินทางภายนอกสักรอบ หรืออาจบางทีเพราะรับมือต่อคนผู้หนึ่ง

หากแม้นเช่นนี้ คนผู้นั้นต้องรับมือยากยิ่งกว่าเฮ้งฮวง ยิ่งกว่าบู๊ติ้งซัวซาเอ็ย

คนที่รับมือยากยิ่งกว่าทั้งสอง อาจบางทีมีไม่น้อย แต่ต้องมาที่นี้ และผู้ที่ใกล้จะมาถึงที่นี้ในเวลารวดเร็วอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมีเพียงคนเดียว

เชี้ยเฉี่ย

ตั๊กเกี่ยม (กระบี่อำมหิต) เชี้ยเฉี่ย!

มิว่าตั๊กเกี่ยมเชี้ยเฉี่ยไปแห่งหนใด ต่างมิมีเพียงลำพังเด็ดขาด

คล้ายดั่งเป็นฮ้วยเอ็งบู้ มันก็มีข้าทาสอยู่สิบสามตัว

สิบสามมือดีที่มันคัดเลือกออกมาจากกรมเมืองใหญ่ มักจะมีมากกว่าครึ่งที่ติดตามอยู่ซ้ายขวาของมันตลอดวันตลอดคืน ยังมีอีกมิถึงครึ่ง มิใช่รับคำสั่งไปสืบเสาะเบาะแส ก็เป็นล่วงหน้ามาตระเตรียมให้แก่มันก่อน

พวกมันแต่ละคนมีความสามารถเฉพาะตัวที่เยี่ยมยอด

มีบ้างเป็นอัจฉริยะในการสืบเสาะร่องรอย ปราดเปรียวเข้มแข็งยิ่งกว่าสุนัขไล่เนื้อเสียอีก มีบ้างเชี่ยวชาญแยกแยะเท็จจริง มิว่าเป็นอัญมณีใด ๆ พอถึงมือมันก็ดูออกทันทีว่าเป็นของแท้หรือเทียม มีบ้างเพียงมองปราดเดียวก็ระบุได้ ปากแผลนั้นบาดเจ็บเพราะอาวุธประเภทใด ในจำนวนนั้น ย่อมมีบ้างที่เชี่ยวชาญชำนาญในเรื่องตัวยาต่าง ๆ

ในเมื่อข้างกายมีบริวารเช่นนี้ให้ชี้นิ้วใช้ มันไม่กลายเป็นนักปราบปรามยอดเยี่ยมในแผ่นดินก็ประหลาดยิ่ง

ความจริงนามของมันก็นับเป็นนามที่ประเสริฐ ตัวของมันก็คล้ายดั่งนาม ชมชอบหัวร่อ มักหัวร่ออยู่แทบตลอดเวลา

ตอนฆ่าคน มันก็มีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสจนระรื่น

หัวร่อ ความจริงเป็นสัญลักษณ์ของสุขสันต์หรรษา ร่าเริงแจ่มใส ใช้ผีมือเหี้ยมอำมหิตไปจัดการต่อนักโทษ สำหรับเชี้ยเฉี่ย (หัวร่อเสมอ) อาจบางทีเป็นเรื่องที่ร่าเริงสุขสันต์อยู่

ฉายาของมันไม่ดีนัก แต่สมจริงอย่างยิ่ง

ความจริงกระบี่ของมันมิได้อาบยาพิษ ที่มีพิษคือหัวใจมัน มือของมัน พอลงมือก็มักปลิดชีวิตผู้อื่นเสมอมา

นี่ไยมิใช่ยิ่งรวดเร็วกว่าใช้ยาพิษอีกมากนัก?

เที่ยงตรง

อาทิตย์ชิวเทียนเจิดจ้าแจ่มใส แต่ลมชิวเทียนกลับแห้งแล้งหดหู่

ในสายลมยังมีท่านป่า

เสียงท่านป่าเศร้าสร้อยโหยหวน ยิ่งเน้นบรรยากาศชิวเทียนให้หดหู่กว่าเดิม

ชิวเทียน ความจริงเป็นโลกของเสียง เสียงท่านป่านับเป็นฤดูชิวเทียนอย่างแท้จริง

เสียงฝีเท้าม้ากลับมิได้เกี่ยวข้องกับเสียงชิวเทียน มิว่าเป็นเวลาใด ? มิว่าเป็นสถานที่ใด ? ต่างมีโอกาสได้ยิน

ยิ่งเป็นเช่นนั้น ยิ่งขับไล่วิญญาณของเสียงชิวเทียนกระจายออกไป

เสียงท่านป่าที่ก้องกังวาน พริบตานั้น ถูกเสียงฝีเท้าม้าที่ถี่ยิบคล้ายฟ้าร้องกลบหายไป

เสียงฝีเท้าม้าสั่นไหวปานฟ้าร้อง ม้าพ่วงพีสิบสี่ตัวห้อเป็นแถวหน้ากระดานเข้ามาในถนนใหญ่

ปากทางถนนแม้กว้าง ยังคงไม่อาจรองรับอาชาพ่วงพีสิบสี่ตัวที่ห้อเรียงเป็นแถวหน้ากระดาน

อาชามิทันถึง แส้มาถึงก่อน กิ่งก้านสาขาของต้นไม้สองฟากข้างปากทางถูกแส้สะบัดฟาดจนปลิวกระจัดกระจาย อาชาพ่วงพีทั้งสิบสี่ตัว แข็งขืนบุกเบิกให้เป็นทางกว้างจนมาได้

หลังเสียงฝีเท้าม้าเป็นฝุ่นละอองกระจายเต็มฟ้า ในฝุ่นละอองมีใบไม้ร่วงพรั่งพรูดั่งสายฝน

นั่นล้วนเป็นใบปัง

ปังเป็นต้นไม้ของชิวเทียน ลมชิวเทียนพอพัดมาถึง ใบก็แดงฉานสดใสดุจดั่งเป็นอาทิตย์ยามอรุโณทัย เป็นลิ้นจี่ที่แต่งแต้มให้โฉมของชิวเทียนงามกว่าเดิม

ถนนใหญ่ภายใต้การแต่งแต้มของลิ้นจี่ที่สองฟากข้าง ก็คล้ายดั่งเป็นโฉมสะคราญที่ละลานตา

สุราดีไม่อาจย่ำยี สตรีงามมิอาจก้าวร้าวล่วงเกิน

แต่เสียดาย แม้นับว่าอยู่ต่อหน้าสตรีงามจริง ๆ พวกที่มาประดานี้ ก็ไม่แน่จะรักถนอมบุปผา

ลิ้นจี่ที่แต่งแต้มโฉมหน้าชิวเทียน ไหนเลยไม่ถูกพวกมันขยี้ทำลายจนย่อยยับไป

เมื่ออาชาพ่วงพีพุ่งเข้ามาในถนนใหญ่ ก็แยกออกเป็นหน้าหลัง

ฝีเท้าม้าก็เชื่องช้าลง

เชี้ยเฉี่ยเหยาะย่างม้านำหน้า ด้วยทีท่าโอ่อ่าภาคภูมิ อาภรณ์ขุนนางแดงสดใสภายใต้แสงอาทิตย์ยิ่งเจิดจ้าดั่งโลหิตสด ๆ

ใบหน้ามันมีรอยยิ้ม รอยยิ้มที่นุ่มนวลปรานี

เค้าที่ยิ้มแย้มด้วยความนุ่มนวลปรานีนี้ แม้สวมเครื่องแบบขุนนางใหญ่ยังคงยิ่งเน้นให้เห็นมีความนุ่มนวลปรานี น่าใกล้ชิดสนิทสนม

มีผู้ใดคาดคิดได้ คนเช่นนี้ หัวใจของมัน กระบี่ของมัน ยังอำมหิตชั่วร้ายยิ่งกว่าอสรพิษ

มันปีนี้มีวัยเพียงสามสิบหก รับหน้าที่นี้มาเพียงสิบปีเท่านั้น แต่ผู้ที่ตายกับมือมันกลับมีมากกว่าจำนวนฟัน

โดยปกติแล้ว แต่ละสามวันจะต้องมีคนตายกับมือมันไปผู้หนึ่ง

ผู้ที่ทราบเรื่องราวเหล่านี้ ใช่ว่ายังรู้สึกมันนิ่มนวลปรานี น่าสนิทสนมอีกหรือไม่ ?

ที่ด้านหลังของมัน มีคนแต่งเป็นพนักงานของกรมเมืองสิบสองคน ชายชราผู้หนึ่ง

ชายชราผู้นั้น ถึงกับเป็นเชียวแปะเซ่า

หรือการดำเนินงานของเชี้ยเฉี่ยครานี้ ก็มีความจำเป็นต้องใช้สุดยอดฝีมือในอาชีพสัปเหร่อเช่นเชียวแปะเซ่า ?

เชียวแปะเซ่านับว่าชราอย่างยิ่งจริง ๆ คนที่ชราถึงปานนั้น ถูกให้ขับขี่อาชาพ่วงพีในระยะทางยาวไกล นับว่าจับมาทรมานอย่างแน่ชัด พร้อมที่จะร่วงหล่นลงจากหลังม้าในทุกเวลาได้

ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง เชี้ยเฉี่ยจึงไม่พันธนาการเชียวแปะเซ่าติดกับอานม้า ?

ผู้คนบนถนนมีไม่มาก ตอนนี้ต่างพากันแตกฮือเปิดทางให้ มีเพียงสองคนที่นอกเหนือจากนั้น

หนึ่งในจำนวนนั้นคือ ขุนนางตำแหน่งใหญ่ที่สุดภายในรัศมีหลายร้อยลี้ของบริเวณนี้...อัวจือเฮ้า

ข้างกายของอัวจือเฮ้าเป็นปู้เท้าที่สวมหมวกพู่แดงสะพายดาบ นั่นคือบริวารคนสนิทของมัน

ความจริงในอำเภอของอัวจือเฮ้ามีดาบอยู่สองเล่ม บัดนี้กลับเหลือเพียงเล่ม

เดียวแล้ว

เชี้ยเฉี่ยหยุดม้าอยู่ที่เบื้องหน้ามัน

มันรีบคารวะจนจรดพื้น ส่งเสียงขึ้น

"ผู้ต่ำต้อย..."

วาจาเพิ่งเปล่งไป เชี้ยเฉี่ยก็ได้สอด

"ท่านก็คืออัวจือเฮ้า ?"

มันถึงกับยังรู้จักมีคนนามอัวจือเฮ้าอยู่ในโลกนี้

อัวจือเฮ้านับว่าแตกตื่นกับเกียรตินี้เป็นอย่างยิ่ง ลนลานตอบ

"ผู้ต่ำต้อยคืออัวจือเฮ้า"

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนช้า ๆ ไปยังปู้เท้าที่สวมเครื่องแบบเต็มยศอยู่ข้างกายอัวจือเฮ้า แล้วเบือนกลับมา พลางส่งเสียง

"ท่านเป็นนายอำเภอ ?"

"ถูกแล้ว"

"ในรัศมีหลายร้อยลี้ของละแวกนี้ ขุนนางที่มีตำแหน่งสูงสุดควรเป็นท่าน ?"

"คล้ายดั่งใช่..."

"ใช่เป็นใช่ ไฉนใช้คำ 'คล้ายดั่ง' ซึ่งไม่แน่ไม่นอน ?"

วาจาของมันมีความหมายตำหนิ แต่ใบหน้ามันยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส

อัวจือเฮ้าต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง อ้อมแอ้มตอบ

"ผู้ต่ำต้อยสำนึกโทษ"

"เรามิได้ว่าท่านมีโทษ"

"ไม่มี"

"เรื่องราวในรัศมีหลายร้อยลี้ของอาณาบริเวณนี้ ท่านก็ต้องทราบกระจ่าง ?"

"ทราบกระจ่าง"

อัวจือเฮ้าเมื่อสวมเครื่องแบบขุนนางแล้ว ความจริงโอ่อ่าภาคภูมิอย่างยิ่ง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเชี้ยเฉี่ยกลับไม่อาจภาคภูมิเลยสักน้อยนิด

คล้ายดั่งกลายเป็นหนอนตัวหนึ่ง หนอนสะท้อนเสียง

และก็มิกล้าบอกไม่ทราบชัดเจน

กับขุนนางที่เหลว ๆ ไหล ๆ เลอะ ๆ เลือน ๆ นั้น อัวจือเฮ้าทราบ ปกติเชี้ยเฉี่ยใช้อยู่วิธีเดียว

หากแม้นศีรษะของคนเราถูกกระบี่ฟันออกจากคอ แม้นับว่ามีจุดอ่อนปมด้อยใด

ต่างก็ไม่เป็นปัญหาได้อีกแล้ว

อัวจือเฮ้ายังจำได้ เคยมีคนบอก กระบี่ของเชี้ยเฉี่ยเป็นอาวุธวิเศษที่ได้รับพระราชทาน

คำเล่าขานนี้ใช่ความจริงหรือไม่ ? อัวจือเฮ้ามิแยแสสนใจ ยิ่งไม่คิดจะใช้ศีรษะตัวเองไปยืนยัน

เชี้ยเฉี่ยคล้ายพอใจคำตอบของอัวจือเฮ้ายิ่งนัก ยิ้มพลางกล่าว

"ประเสริฐมาก นับแต่บัดนี้ท่านก็ติดตามซ้ายขวาเรา เราอาจบางทีมีที่ใดต้องการใช้ท่าน"

"ทราบแล้ว"

"ท่านทราบจากปากคำบ้วนทงว่าเราจะมา ?"

"ตอนเมื่อค่ำวานที่บ้วนทงเฮียมาถึง ได้สั่งให้เตรียมต้อนรับการให้เกียรติมาของตั๋วนั้ง (พณฯ ท่าน) แล้ว"

"บ้วนทงตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

อัวจือเฮ้าตะกุกตะกัก

"อยู่ที่นี้"

"มันกำลังยุ่งเรื่องอันใด ?"

"มิได้ยุ่งเรื่องอันใด"

"ไฉนไม่มาพบเรา ?"

"มันไม่อาจมาพบตั๋วนั้งแล้ว"

"หรือถูกคนทุบตีกระจาย เหลือเพียงครึ่งชีวิตเท่านั้น ?"

สีหน้าอัวจือเฮ้าแตกตื่นลนลาน ละล่ำละลัก

"บ้วนทงเฮียเพียงเหลือมือดำข้างเดียว โลหิตกองเดียว"

สีหน้าเชี้ยเฉี่ยพลันแปรเปลี่ยนไป โพล่งเบา ๆ

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

อัวจือเฮ้าตอบเสียงสั่นสะท้าน

"เมื่อค่ำวาน บ้วนทงเฮียพาผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสองของข้าพเจ้าไปเปิดโลงพิสูจน์ศพ..."

"พิสูจน์ซากศพของของทิหึง"

"โลงที่พวกมันไปงัด ฟังว่าเป็นโลงบรรจุศพทิหึง"

"พิสูจน์ได้กระไร ?"

"ผีดิบ"

"ทิหึงกลายเป็นผีดิบ ?"

เชี้ยเฉี่ยถอนใจกล่าวเยี่ยงนั้น โดยมิทราบเป็นสะทกสะท้อนหรือกระหยิ่มยินดี อัวจือเฮ้ารีบผงกศีรษะ แต่ใบหน้าเริ่มเขียวไปทีละน้อย

เชี้ยเฉี่ยกลับหัวร่อพลางกล่าว

"ตอนมันมีชีวิต เป็นคนดุร้ายอย่างยิ่ง เมื่อตายไปแล้ว มิคาดว่าจะกลายเป็นปิศาจร้ายได้"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะตอบ

"ผีดิบนับเป็นปิศาจร้ายประเภทหนึ่งจริง ๆ"

"ขวัญของบ้วนทงอ่อนอย่างยิ่ง หากพบกับผีดิบจริง ๆ เพียงตระหนกก็ต้องขวัญฝ่อตายไปเอง"

"ที่ตระหนกจนขวัญฝ่อตาย ยังมีบริวารของข้าพเจ้าอีกผู้หนึ่ง"

เชี้ยเฉี่ยถามด้วยความกังวลสนใจ

"มันก็เพียงเหลือมือสีดำข้างเดียว ? โลหิตกองเดียว ?"

อัวจือเฮ้าสั่นศีรษะตอบ

"ร่างของมันยังรักษาไว้ปกติสมบูรณ์ มีแต่ใบหน้าตระหนกจนบดเบี้ยวผิดเค้า"

"ฟังท่านว่าดังนี้ มันจึงถูกขู่ขวัญจนตระหนกตายไปจริงๆ"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"สาเหตุการตายของบ้วนทงก็เป็นปัญหาแล้ว ฟังว่าผีดิบรู้จักดูดโลหิต และก็รู้จักสังหารผู้คน แต่บันดาลให้คนกลายเป็นโลหิตหย่อมเดียวนั้น เรายังเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกนี่เอง"

"อาจบางทีมันเป็นผีดิบอำมหิต"

"นับว่าอำมหิตยิ่งจริง ๆ บัดนี้ผีดิบตัวนั้นใช่ยังอยู่ในโลงหรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าสั่นศีรษะตอบ

"หลังเรื่องราวแล้ว ก็มิทราบสาบสูญไปที่ใด"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะ พลันถามอีก

"สหายของมันที่คุ้มกันโลงศพมาเป็นอย่างไรบ้าง ?"

"เฮ้งฮวง ?"

"มันนั่นเอง"

"มันสบายอย่างยิ่ง ?"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่ออีกคราพลางถาม

"หรือทิหึงที่กลายเป็นผีดิบแล้ว ยังจำมันเป็นสหายได้อยู่ ?"

อัวจือเฮ้ามิได้ตอบ เพราะความจริงก็มิทราบสมควรตอบอย่างไร .

เชี้ยเฉี่ยแย้มยิ้มถามอีก

"เมื่อค่ำวาน ที่นี้ใช่เกิดเรื่องพิกลอย่างยิ่ง น่ากลัวอย่างยิ่งมากมายหลายรายหรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะ ถอนหายใจเบา ๆ เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ท่านต่างทราบหมดสิ้น ?"

"ถูกแล้ว"

"เล่าให้เราฟังโดยละเอียด"

วาจาของมันก็เป็นคำสั่ง อัวจือเฮ้ามิกล้าไม่เคารพตาม

เมื่อรับคำไปแล้ว อัวจือเฮ้าครุ่นคิดจนเงียบขรึม คล้ายดั่งใคร่ครวญจะเริ่มต้นตั้งแต่ที่ใด ?

เชี้ยเฉี่ยเตือนสติ

"ท่านพอจะเริ่มเล่าตั้งแต่เฮ้งฮวงคุ้มกันโลงศพมา"

อัวจือเฮ้าถูกเตือนสติให้ได้คิด จึงรีบตอบ

"เรื่องราวทั้งมวลล้วนเกิดขึ้นตอนมันมาแล้วจริง ๆ"

หยุดครุ่นคิดชั่วขณะจึงเล่าต่อ

"นั่นต้องเริ่มเล่าตั้งแต่ในโรงเตี๊ยมเพ้งอันก่อน"

"โรงเตี๊ยมเพ้งอันเป็นสถานที่ใด ?"

"เป็นทั้งโรงเตี๊ยมและเหล้าสุรา"

"อยู่ที่ใด ?"

"อยู่ในถนนใหญ่ที่ไม่ไกลนัก"

"ประเสริฐมาก"

อัวจือเฮ้ามิเข้าใจ คำประเสริฐมากของเชี้ยเฉี่ยหมายความอย่างไร ?

เชี้ยเฉี่ยมิได้ให้อัวจือเฮ้าเสียสมองครุ่นคิดก็ได้กล่าวต่อ

"ฟังนิทานในสถานที่เกิดเหตุเป็นเรื่องประเสริฐสุด พวกเราก็พอดีไปพักในที่นั้นเลย"

เชี้ยเฉี่ยกล่าวแล้วพลิ้วตัวลงจากอานม้า

ผู้ติดตามทั้งสิบสองคนย่อมมิต้องสั่ง มีแต่เชียวแปะเช่าเพียงผู้เดียวที่นอก

กฎเกณฑ์ มันถูกเชือกพันธนาการไว้กับอานม้า

อัวจือเฮ้าจนบัดนี้จึงสนใจถึงเชียวแปะเซ่า เลียบเคียงถาม

"ผู้เฒ่าท่านนั้น..."

"มันเป็นนักโทษ ย่อมมีคนของเราปรนนิบัติ มิต้องให้ท่านกังวลแทน"

"มันต้องโทษใด ?"

เชี้ยเฉี่ยเพียงแต่หัวร่อ มิได้ตอบ

ครั้งนี้ สีหน้ายามหัวร่อของมันกลับเคร่งเครียด เย็นชาดั่งลมฤดูหนาว ยะเยียบจับจิตใจ

อัวจือเฮ้าสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว มิได้ถามต่อไป รีบเร่งสาวเท้านำหน้าทันที

มันอย่างไรก็เป็นคนชาญฉลาดอยู่

เจ้าของโรงเตี๊ยมเพ้งอันก็เป็นคนชาญฉลาดเช่นเดียวกัน

คนเมื่อชรามักย่อมเปรื่องปราด กลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง

คนที่มีวัยสูงถึงปานนี้ มาตรว่าจำเดิมโง่เขลาบัดซบก็สมควรมีความรู้สำนึกตัวอยู่

มันดูออก เชี้ยเฉี่ยที่อัวจือเฮ้านำทางมา มิใช่คนธรรมดาเด็ดขาด

คนธรรมดาจะต้องไม่มีพนักงานกรมเมืองติดตามถึงสิบสองคน

ดังนั้น มันจึงร่วมมือเป็นพิเศษ

วาจาที่มันกล่าวมากกว่าอัวจือเฮ้า และก็ละเอียดกว่าด้วย

อัวจือเฮ้าเพียงแต่ได้ยินคำเล่าลือ แต่มันเป็นผู้เห็นกับตา

เสียดายที่มันไม่มีคารมเช่นอัวจือเฮ้า เรื่องราวที่มันเล่าก็มิเป็นลำดับขั้นตอน

มาตรว่าเชี้ยเฉี่ยฟังด้วยความลำบาก แต่ยังคงสะกดใจฟังต่อไป

กับทีท่าที่เจ้าของร้านมีต่อมัน มันดูแล้วพึงพอใจอย่างยิ่ง ใบหน้าจึงมีรอยยิ้มที่นุ่มนวลอยู่ตลอดเวลา

มันชมชอบคนยอมร่วมมือ เนื่องเพราะทุ่นเรื่องราวได้มากหลาย

เจ้าของร้านชรามิได้เล่ารวดเร็วนัก แต่ในที่สุดก็ได้เล่าเรื่องราวจบสิ้น

อัวจือเฮ้าไม่มีวาจาว่ากล่าวอยู่นานแล้ว

ทั้งร้านพลันเงียบงันจนวังเวง คล้ายดั่งกลายเป็นสุสานร้างแล้ว

บรรยากาศที่ยะเยียบน่าหวาดหวั่น ครอบคลุมไปทั้งร้านสุรา

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในร้านเมื่อค่ำวาน ความจริงก็น่าสะพรึงกลัวอยู่หลายส่วนแล้ว เสียงพิกลของเจ้าของร้าน ยิ่งระบายเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวให้เพิ่มขึ้นจากปกติอีกหลายส่วน

อย่าว่าแต่บนพื้นในร้านสุรา ตอนนี้ยังมีซากศพของท้ามึ้งซาป้าทีอยู่

ใบหน้าที่บิดเบี้ยว ท่วงท่าการตายอันประหลาดพิกล ซากศพของมันสามคน นับว่าได้บอกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ทั้งลี้ลับมหัศจรรย์ ทั้งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญ

ที่ทำลายความเงียบวังเวงนี้ไปคือเชี้ยเฉี่ย

มันเบือนสายตากวาดมองหน้าเจ้าของร้านชรา พลางถาม

"หลังเรื่องราว ท่านได้เก็บกวาดสถานที่บ้างหรือไม่ ?"

เจ้าของร้านชราสั่นศีรษะตอบ

"มีบ้วนตั้วนั้งมาจากต่างถิ่นท่านหนึ่ง สั่งข้าพเจ้าอย่าได้เคลื่อนย้ายข้าวของในที่นี้ ให้รักษาสภาพเดิมไว้รอท่านกลับมาค่อยตรวจสอบพิสูจน์ แต่ทว่าท่านพาปู้เท้าทั้งสองคนของพวกเราในที่นี้ไปแล้ว จนบัดนี้ยังมิเห็นกลับมาเลย"

อัวจือเฮ้าโพล่งขึ้น

"ท่านต้องไม่กลับมาอีกแล้ว"

เจ้าของร้านชราส่งเสียงสั่นสะท้าน

"เรื่องที่เกิดขึ้นในเอ็งบู้เล้าเมื่อค่ำวาน ข้าพเจ้าก็ได้ยิน..."

เชี้ยเฉี่ยสอดคำขึ้น

"พวกมันเป็นมาที่นี้เอง หรือท่านไปเชิญพวกมันมา ?"

"ความจริงเมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ สมควรไปแจ้งความไว้ก่อน แต่ทว่าข้าพเจ้ายังมิทันออกประตู พวกท่านก็มากันแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะส่งเสียงรำพึง

"น่ากลัวบ้วนทงไล่ตามโลงศพนั้น จึงได้มาที่นี้"

สายตาเบือนไปยังซากศพบนพื้น หัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"คนผู้นี้แม้ละโมบความดีความชอบ โลภหลงในยศศักดิ์ลาภลอย แต่ยังนับว่ามีความคิดเห็นอันสมควรอยู่"

กับการตายของบ้วนทง มันไม่มีทีท่าเสียดายเลยแม้สักน้อยนิด

แม้ว่าใบหน้าของมันจะนุ่มนวลน่าสนิทสนมปานใด แต่หัวใจกลับกระด้างเย็นชาสุดเปรียบประมาณ ไม่มีน้ำใจไมตรีเลยแม้สักน้อยนิด

มันย่อตัวเล็กน้อย หัวร่ออีกคราพลางกล่าว

"หินสี่ก้อน ถูกเฮ้งฮวงนำไปก้อนหนึ่ง สมควรยังเหลืออีกสามก้อน อยู่ที่ใด ?"

วาจามันพอขาดคำ มิต้องให้ออกคำสั่งซ้ำ พนักงานกรมเมืองทั้งสิบสองได้เริ่มกระจายออกค้นหาแล้ว

ก้อนหินสีแดงฉานปานโลหิต แดงจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ โลหิตมารสิบหมื่นหยด ผนึกขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง ฟังว่า ความจริงได้ใช้เพียงเก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยด ที่เหลืออีกหนึ่งพันสามร้อยหยดผนึกขึ้นเป็นฮ้วยโน้วสิบสามตัว

ยังมีอีกสิบสามหยด

สิบสามหยดสุดท้ายของโลหิตมาร ผนึกขึ้นเป็นก้อนหิน หินสีแดงฉานปานโลหิตสิบสามก้อน

ดูเปลือกนอกเป็นก้อนหิน แต่ความจริงเป็นโลหิตมาร!

เชี้ยเฉี่ยมิเคยเห็นมาราธิราช

โลหิตมารสามหยดนั้น มันมิได้ดื่มเลยแม้สักหยดเดียว

สิบสองพนักงานกรมเมืองใช้เวลาเพียงสั้น ๆ ก็หาหินอีกสามก้อนมาได้ ประคองมอบแก่มือมัน

ก้อนหินที่แดงฉานปานชโลมโลหิตจนน่าสะพรึงกลัว ยังมีกลิ่นคาวโลหิตระเหยอยู่จาง ๆ

มันยกขึ้นรอที่ใต้จมูกสูดดมเบา ๆ แล้วหัวร่อพลางยื่นออกไป

พนักงานกรมเมืองสามคนรีบปราดเข้าหา น้อมรับก้อนหินจากมือเชี้ยเฉี่ยคนละก้อน ถอยออกไปยืนสำรวมอยู่ทางด้านข้าง

พวกมันวางก้อนหินลงบนโต๊ะแล้ว ปลดหีบหนังที่สะพายหลังออกมาเปิด

ในหีบหนังมีเครื่องมือที่สวยงามกะทัดรัดมากหลาย มียาอันประหลาดพิกลอยู่มากมาย

พวกมันคือสามคนที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องตัวยาของเชี้ยเฉี่ย

หากในก้อนหินอาบยาพิษ มิว่าเป็นยาพิษใด ขอเพียงเคยปรากฏในโลกมนุษย์มา พวกมันต่างสามารถแยกแยะพิสูจน์ออก

แต่โลหิตมารกลับมิใช่เคยมีในโลกมนุษย์

การตรวจพิสูจน์ของพวกมัน ใช่จะมีผลปรากฏขึ้น?

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่ซากศพอีกครา พลันตวาด

"แก้มัดเชียวแปะเช่า พาตัวเข้ามา"

พนักงานกรมเมืองสองคนรีบรับคำถอยออกจากร้านไป

เชี้ยเฉี่ยต้องหัวร่อขึ้นโดยมิรู้ตัวอีกครา

วาจาของคนเราสามารถมีประสิทธิภาพอย่างรวดเร็วทันตาเห็น นับเป็นเรื่องที่ควรค่าให้ภาคภูมิใจ ร่าเริงแจ่มใสจริง ๆ

เชียวแปะเช่าถูกพาตัวมารวดเร็วยิ่ง

มันงอเอวอยู่ ดูไปคล้ายเป็นกุ้งแห้งตัวหนึ่ง

มาตรว่าเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ เมื่อถูกพันธนาการบนอานม้ามาเนิ่นนานปานนั้นเอวยังคงยากยิ่งจะยืดตรงมาได้เช่นกัน

มันมีสีหน้าเหนื่อยหน่ายระโหย แต่ทีท่าราบเรียบเย็นชา คล้ายดั่งไม่แยแสต่อประสบการณ์ของตัวเองก็ปาน

พนักงานกรมเมืองสองคนกระหนาบอยู่ซ้ายขวามัน มาที่เบื้องหน้าเชี้ยเฉี่ยโดยรวดเร็ว

เชี้ยเฉี่ยจับตามองมันพลางกล่าวช้า ๆ

"เฒ่าเชียว ยังพอทนอยู่ได้หรือไม่?"

ดวงตาอันเย็นชาของเชียวแปะเช่าเบือนไปจ้องมองเชี้ยเฉี่ย พลางตอบ

"เชี้ยตั๋วนั้งยังคิดจะทำอย่างไรกับเล่าฮู?"

กระทั่งวาจาก็อ่อนล้าดั่งไม่มีเรี่ยวแรง

เชี้ยเฉี่ยมิได้ตอบ พลันสะบัดมือ

พนักงานกรมเมืองทั้งสองรีบคลายมือถอยออกไปทันที

ไม่มีคนประคอง ร่างของเชียวแปะเช่าก็ส่ายโงนเงนคล้ายดั่งเป็นใบไม้แห้งในสายลมชิวเทียน แต่มิได้ล้มลงไป

เชี้ยเฉี่ยยิ้มพลางกล่าว

"ประเสริฐมาก"

เสียงของเชียวแปะเช่าก็สั่นไหว

"กระไรประเสริฐมาก?"

"ที่นี้มีศพสามซาก บริวารที่รู้จักผ่าศพพิสูจน์มีเพียงคนเดียวเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อย เน้นทีละคำต่อไป

"เราต้องการทราบให้แน่ชัด ถึงสาเหตุการตายที่แท้จริงของพวกมันทั้งสาม"

"ท่านต้องให้เล่าฮูผ่าศพซากหนึ่งออกมา?"

"ด้วยประสบการณ์ของท่าน อาจบางทีมิต้องผ่าศพออก ก็สามารถทราบสาเหตุการตาย"

"ศพสามซากมีสองคนก็พอจะรับมือได้ กระทำครั้งแรกแล้ว ครั้งที่สองย่อมยิ่งเจนจัดชำนาญ สองคนร่วมมือกัน ก็ไม่ต้องเสียเวลามากเท่าใด"

"ย่อมมิสู้ให้สามคนไปลงมือพร้อมกัน เราเข้าใจตัวเองกระจ่าง มีความอดทนน้อยอย่างยิ่งเสมอมา"

เชียวแปะเช่าถอนใจกล่าว

"มิทราบว่าท่านก็ทราบหรือไม่ เล่าฮูแก่ชราจนตาลายแล้ว มือก็กระด้างไม่คล่องแคล่วดั่งเคย ต้องการให้เล่าฮูลงมือ ยิ่งจะเสียเวลาและเสียเรื่องราวง่ายดายนัก"

เซี้ยเฉี่ยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ชราจนตาลายเยี่ยงดั่งท่าน ในโลกนี้ยังมีอยู่ไม่มากนัก"

เสียงหัวร่อพลันชะงักหาย เน้นที่ละคำต่อไป

"ของที่ไม่มีประโยชน์ เราปกติมิยอมพาติดตามข้างกาย ท่านต้องการทราบหรือไม่ ปกติเราจัดการต่อของที่ไม่มีประโยชน์ด้วยวิธีใด ?"

เชียวแปะเช่ามิได้ส่งเสียง และมิได้ไปคิด

เซี้ยเฉี่ยปรบมือฉาดแล้วร้องเบา ๆ

"เตรียมเครื่องมือให้แก่เชียวเล่าชิงแช"

เครื่องมือตระเตรียมไว้เรียบร้อยก่อนแล้ว ถูกส่งมาในบัดดล

เชียวแปะเช่ามิกล้าไม่รับไว้

ที่เตรียมเครื่องมือแก่เชียวแปะเช่า คือสองคนที่มีอาชีพเดียวกับมัน

เซี้ยเฉี่ยกวาดตามองพลางแย้มยิ้มกล่าว

"มันสองคนนั้น มาตรว่าไม่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญทัดเทียมท่าน แต่ก็เป็นยอดฝีมือในอาชีพสัปเหร่อของพวกท่าน มิว่าพบเห็นกระไร ท่านควรอย่าได้อำพรางเราจึงประเสริฐสุด"

วาจานี้เป็นเตือนต่อเชียวแปะเช่าอีก

เชียวแปะเช่ามีแต่ต้องผงกศีรษะ

เซี้ยวเฉี่ยกล่าวสืบไป

"และมิต้องรายงานกับเราดั่งรายงานศพทิหึง"

เชียวแปะเช่าพาลก้มศีรษะต่ำ

มิว่าสาเหตุการตายคืออะไร ขอเพียงเป็นที่เคยปรากฏในโลก มันต่างสามารถ

ตรวจสอบออก

ขอเพียงที่ฆ่าทิหึงเป็นมนุษย์ มิว่าเป็นอาวุธประเภทใด ใช้มาด้วยวิธีใด ต่างไม่อาจอำพรางมันได้

แต่มันกลับหาสาเหตุการตายของทิหึงไม่ออก

ดังนั้น ฆาตกรที่ฆ่าทิหึงต้องมิใช่มนุษย์เด็ดขาด

นี่คือคำรายงานผลการพิสูจน์ศพทิหึง ต้องมิใช่มนุษย์เด็ดขาด

นี่คือคำรายงานผลการพิสูจน์ศพทิหึงที่มันเสนอขึ้นไป

มันนับเป็นมือเก่าในอาชีพสัปเหร่อ มิเคยมีผู้ใดคลางแคลงสงสัยการรายงานที่มันระบุ

แต่เซี้ยเฉี่ย...นอกเหนือจากนี้อย่างแน่ชัด

ที่มันจับกุมตัวเชียวแปะเช่า หรือเนื่องเพราะมันคลางแคลงสงสัยรายงานนั้น ?

ดาบสามเล่ม มือสามข้าง

ดาบที่คมกริบถูกควบคุมอยู่ในมือที่มีนิ้วแคล่วคล่องเจนจัด เป็นประกายแวววับวูบวาบน่าหวาดหวั่น

คมมีดกรีดลงไปบนผิวที่ซีดขาว เนื้อแบะอ้าจากกัน โลหิตข้น ๆ ดั่งดินโคลนทะลักลงเป็นลิ่ม ๆ

โลหิตสีม่วงคล้ำ

โลหิตแม้มิแข็งตัว แต่ก็ใกล้จะแข็งแล้ว

ที่ซึ่งคมมีดกรีดลงไปราวกับนัดกันไว้ ล้วนเป็นที่ซึ่งถูกก้อนหินมารซัดใส่

เชียวแปะเช่านั้นมิต้องบอกแล้ว แต่พนักงานกรมเมืองทั้งสอง ต่างทราบสมควรเลือกส่วนสัดใดมาลงมือก่อน

พวกมันเป็นจริงดั่งที่เซี้ยเฉี่ยว่า ล้วนแล้วเป็นยอดฝีมือในงานประเภทนี้

กระดูกหัวเข่าข้างขวาของศพสามซากยุบลงไป เป็นจุดสีม่วงคล้ำวงใหญ่

ท้ำทีเล้งยังได้ใช้เท้าซ้ายเพิ่มอีกข้างหนึ่ง เท้าซ้ายของมันจึงพลอยประสบเคราะห์กรรมไปด้วย

เชียวแปะเช่าตอนนี้กำลังผ่าเท้าขวาของท้ำทีเล้ง มันมีเพียงมีดเล่มเดียวด้วยมือสองข้าง

กระดูกยังแหลกละเอียด เนื้อมิยุบลงก็ประหลาดยิ่ง

เนื้อพอถูกกรีดออก กระดูกที่แหลกก็โผล่ออกมา

กระดูกที่แหลกถึงกับเป็นสีม่วงคล้ำเช่นเดียวกัน

เชี้ยเฉี่ยจับตามองโลหิตสีม่วงคล้ำ กระดูกสีม่วงคล้ำแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายแจ่มใสกว่าเดิม

นอกจากมัน ผู้อื่นใดล้วนถูกเหตุการณ์เฉพาะหน้าขู่ขวัญจนตะลึงลาน

โต๊ะอาหารในร้านสุรา กลายเป็นโต๊ะผ่าตัดพิสูจน์ศพไปแล้ว ร้านอาหารก็กลายเป็นห้องพิสูจน์ศพ ศพที่เปลือยเปล่าสามซาก ถูกผ่าตัดพิสูจน์ในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ในอากาศ มีกลิ่นเหม็นของตัวยาและซากศพคละเคล้ากัน จนสามารถก่อกวนให้ผู้คนสะอิดสะเอียนแทบอาเจียนได้อย่างง่ายดาย

คมมีดที่ซีดขาว เนื้อหนังที่ซีดขาว

ผีดิบเริ่มอาละวาด

โลหิตสีม่วงคล้ำ กระดูกสีม่วงคล้ำ

ในที่นี้ นับว่ากลับกลายเป็นอเวจีไปได้แล้วจริง ๆ

สภาพที่ปรากฏในตอนนี้ มิใช่คำสยองขวัญก็สามารถเปรียบเทียบบรรยายยิ่งมิใช่เป็นที่พบเห็นได้โดยง่ายดายด้วย

กระทั่งการผ่าศพออกตรวจพิสูจน์นี้ อัวจือเฮ้าก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก มันเบือนหน้าหนีมิกล้าดู

เจ้าของร้านชรายิ่งย่ำแย่กว่าอัวจือเฮ้า มันกำลังอาเจียนอยู่

มันอาเจียนจนศีรษะแทบจะโขกใส่โต๊ะที่เบื้องหน้าเชี้ยเฉี่ย แผดเสียงแหบแห้ง

"ที่นี้ของเรายังจะทำการค้า..."

หากแม้นให้ผู้คนทราบ ร้านอาหารของมันเคยถูกใช้ผ่าพิสูจน์ศพถึงสามซาก ยังมีผู้ใดมาดื่มกินก็ประหลาดยิ่งแล้ว

มันมานะพยายามด้วยความคับแค้นทรหดเป็นเวลานานปี เพิ่งจะได้ร้านซอมซ่อแห่งนี้เท่านั้น

อัวจือเฮ้าเข้าใจความรู้สึกของชายชรากระจ่าง

แต่เชี้ยเฉี่ยกลับคล้ายมิใคร่เข้าใจนัก

ใบหน้ามันยังมีรอยยิ้ม สอดคำขึ้น

"หากท่านยังส่งเสียงก่อกวนในที่นี้ รบกวนการกระทำงานของพวกมัน วันหน้าก็ไม่จำเป็นต้องทำการค้าอีกต่อไปแล้ว"

มันกำลังเตือนชายชรา

อัวจือเฮ้าฟังความหมายในวาจาของเชี้ยเฉี่ยออก และก็หวังให้ชายชราฟังออกเช่นเดียวกัน

ชายชราคล้ายดั่งฟังออกเช่นกัน จึงถูกขู่ขวัญจนต้องสยิวกายเฮือกหนึ่งแล้วตัวอ่อนระทวยลงไปกองที่เก้าอี้ด้านข้าง

อัวจือเฮ้าตอนนี้จึงระบายลมจากปากยาว ๆ

ที่นี้มิใช่เมืองใหญ่ ทั้งเมืองมีเพียงแปดสิบสามครอบครัวเท่านั้น อัวจือเฮ้ามาอยู่ที่นี้หลายปีแล้ว กับทุกผู้คนในเมืองนี้ จะมากจะน้อยก็พอจะรู้จักอยู่บ้าง

กับเจ้าของร้านชรา อัวจือเฮ้ายิ่งรู้จักกระจ่างซึ้ง

อัวจือเฮ้ารู้จักนิสัยของชายชรา หากมีคนก้าวก่ายทำลายถึงผลประโยชน์ของมัน มันกระทั่งยังยอมเสี่ยงโดยมิเสียดายชีวิต

บัดนี้ เจ้าของร้านชราคล้ายดั่งสยบอยู่ในอิทธิพลอำนาจเชี้ยเฉี่ยแล้ว มาตรว่าสลบไสลไป แต่ก็มิอาจบอกมิใช่เป็นเรื่องดีงามประการหนึ่ง

อัวจือเฮ้ากังวลอย่างยิ่ง ว่าชายชราไม่อาจสะกดกลั้นต่อไปได้

หากแม้นชายชราสลบไสลไปจริงก็ประเสริฐยิ่ง เสียดายที่มิใช่ความจริง

ลมหายใจของอัวจือเฮ้าออกจะระบายเร็วเกินไปบ้าง

ลมจากปากยังมิทันระบายหมดสิ้น เจ้าของร้านชราก็ได้ยื่นมือเกาะขอบโต๊ะตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนมา

"เราไม่ต้องการให้พวกท่านมากระทำเรื่องเยี่ยงนี้ในที่นี้เด็ดขาด"

เสียงคำรามที่สนั่นหวั่นไหวพอดัง ชายชราก็โถมไปยังพนักงานกรมเมืองที่กำลังผ่าศพผู้หนึ่ง

อัวจือเฮ้าไหนเลยจะตักเตือนทันท่วงที

กระทั่งยังมิทันส่งเสียงเตือน เชี้ยเฉี่ยก็ได้ลงมือแล้ว

เชี้ยเฉี่ยลงมือแล้ว!

เสียงร้องปานคลุ้มคลั่งของเจ้าของร้านชราเพิ่งดัง ร่างก็ได้กระโดดขึ้นจากเก้าอี้ พุ่งออกไปด้วยความเร็วดั่งเหินบิน

ร่างมิทันถึง กระบี่ถึงก่อน!

เสียงของชายชราพอขาดคำ ประกายกระบี่ที่แววว้บราวรุ้งยาว ก็ได้พุ่งเข้าใส่คอหอยของมันแล้ว

ประกายกระบี่เพียงวูบขึ้นแวบเดียวก็หายวับ

ร่างที่โถมออกไปของชายชราพลันล้มคว่ำลงกับพื้น ไม่มีโลหิต โลหิตยังมิทันพุ่งฉีดออกมา

กระบี่ก็ได้ถูกเก็บคืนกลับ เชี้ยเฉี่ยก็ได้พุ่งตัวกลับมา

ขณะเดียวกับที่นั่งลงบนเก้าอี้ กระบี่ก็ถูกสอดเข้าฝักแล้ว

กระบี่ที่รวดเร็วยิ่ง กระบี่ที่อำมหิตยิ่ง

ใบหน้าของมันถึงกับยังมีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่

เจ้าของร้านชราก็ถึงกับยังไม่ขาดใจตาย เกลือกกลิ้งกับพื้นไปตลบหนึ่งตาที่เหลือกถลนดั่งปลาตาย เบิ่งจ้องเชี้ยเฉี่ยแน่วนิ่ง มือข้างหนึ่งกุมคอหอยตัวเองแนบแน่น มืออีกข้างหนึ่งฉีกมุมปากตัวเอง ส่งเสียงโหยหวน

"เราเป็นปิศาจก็ต้องไม่ยอมปล่อยเจ้า"

มีแต่วาจาประโยคนี้เท่านั้น

เมื่อวาจากล่าวจบคำ ร่างของชายชราก็กลายเป็นปลาตาย มือข้างที่กุมคอหอยแดงฉานไปด้วยโลหิตสด ๆ

อัวจือเฮ้าต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บหลายครั้งคราโดยไม่รู้ตัว

ที่สยิวกายมิใช่อัวจือเฮ้าเพียงผู้เดียว

พนักงานกรมเมืองสองคนที่กำลังผ่าตัดศพ หยุดมือของมันไปแล้ว ส่วนเชียวแปะเช่า แม้สองมือยังมิได้หยุด ร่างกลับสยิวด้วยความหนาวเหน็บมิหยุดยั้ง

วาจาของเจ้าของร้านชรา เป็นที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งจริง ๆ

ในสภาพเช่นนี้ ฟังแล้วยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญ

มิว่าผู้ใดได้ยินวาจานั้นของมัน ยากยิ่งจะไม่ตระหนกจนใจสะท้าน

มีเพียงผู้เดียวที่นอกเหนือจากนี้

ตั๊กเกี่ยมเชี้ยเฉี่ย!

มันมิเพียงมีทีท่าไม่หวั่นไหวเลยสักน้อยนิดเท่านั้น รอยยิ้มบนใบหน้าก็ยังคงเป็นเช่นเดิม

มันกระทั่งถลึงจ้องตาที่เหลือกถลนของเจ้าของร้านชรา พลางส่งเสียง

"หากในโลกมีภูตผีจริง หากคนตายไปแล้วสามารถกลับกลายเป็นปิศาจร้ายมาล้างแค้นจริง เราอย่างน้อยต้องตายไปมากกว่าหนึ่งพันครั้ง ต้องไม่รอดมาถึง

วันนี้เด็ดขาด"

กระทั่งเสียงที่มันกล่าวก็ยังมิได้เปลี่ยนแปร ประสาทของมันนับว่าแข็งแกร่งดั่งลวดเหล็กจริง ๆ

เฉกเช่นเดียวกับทิหึง ปฏิเสธมิยอมเชื่อเด็ดขาดว่าในโลกมีภูตผีปิศาจอยู่

อาจบางทียังไม่ถึงกับเชื่อมั่นปานนี้ แต่มิว่าอย่างไร วาจาที่มันว่ากล่าวสามารถกล่อมขวัญผู้คนให้หนักแน่น มีประสิทธิภาพใหญ่หลวงขึ้นมา

งานได้ดำเนินต่อไปในบัดดล

หนึ่งชั่วยามผ่านพ้น สองชั่วยามผ่านพ้น

อากาศของต้นฤดูใบไม้ร่วงแม้มิร้อนเกินไป แต่หน้าผากของพวกมันต่างมีเหงื่อซึมเป็นมันระยับ โดยเฉพาะหกคนที่กระทำงาน ยิ่งมีเหงื่อมากมายจนชุ่มโชกเสื้อผ้า

ในที่สุด พนักงานกรมเมืองสามคนที่พิสูจน์ก้อนหินสีแดง ก็ได้ผลปรากฏมา

ก้อนหินสีแดงทั้งสามนั้น ได้กลายเป็นฝุ่นสีแดงฉานปานโลหิตแล้ว

"หินแดงสามก้อนนี้เป็นหินธรรมดา เพียงแต่ไปแช่อยู่ในโลหิตค้างคาวแดงมาช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้นจึงกลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิต

"ค้างคาวแดงเป็นสัตว์ที่มีในช่องเขาซังฮกอั้ง (สองแดงซุ่ม) แคว้นล่งจิว โลหิตของมันมิต้องผ่านการผสมยาอื่นใด ก็เป็นยาปลุกกำหนัดที่รุนแรง แต่ต้องมิใช่ยาพิษเด็ดขาด

"จะให้ก้อนหินกลายเป็นสีแดง มิเพียงเสียเวลาเท่านั้น ยังต้องหาโลหิตค้างคาวแดงจำนวนมากหลายอีกด้วย หินทั้งสามก้อนนี้ นับเป็นผลงานสุดยอดของค้างคาวแดงได้แล้ว แม้ทิ้งลงไปในน้ำชั่วขณะ หากผู้ที่ดื่มน้ำนั้นเป็นอิสตรี มาตรว่ามีความเข้มแข็งรักนวลสงวนตัวเพียงใด ก็ต้องกลายเป็นสตรีร่านราคะ มิอาจข่มกลั้นบังคับตัวเองได้เด็ดขาด

"ยาปลุกกำหนัดนี้ น้อยครั้งนักที่จะปรากฏในแผ่นดินตงง้วน (ใจกลางประเทศจีน) ที่ยังสามารถสะกิดความทรงจำของผู้คนได้ มีแต่เชยลี้ต้ะฮวย (เหยียบบุปผาพันลี้) ฮุ่งเตี๊ยบยี้ เคยใช้ทำลายอิสตรีทั้งสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่

"เชยลี้ต้ะฮวย (เหยียบบุปผาพันลี้...บุปผาหมายถึงนารี) ฮุ่งเตี๊ยบยี้ (ผีเสื้อสีชมพู) เป็นปิศาจราคะอันยิ่งใหญ่ แต่เสียชีวิตกับมือทิหึงไปนานปีแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยพอใจผลของคำรายงานนี้ยิ่งนัก

พนักงานกรมเมืองทั้งสาม นับว่าทุ่มเทความสามารถจนสิ้นสุดจริง ๆ ข้อมูลที่รายงานก็ละเอียดเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้น มันจึงให้พวกมันไปพักผ่อน

แต่ตัวมันเองกลับไม่พักผ่อน จับตามองอีกสามคนที่กำลังผ่าพิสูจน์ศพแน่วนิ่ง

ความอดทนของคนผู้นี้ เป็นที่น่ากลัวอย่างยิ่งเช่นกัน

สามชั่วยาม (ร่วมเจ็ดชั่วโมง) ก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ในห้องของร้านอาหารได้เริ่มเลือนรางลงทีละน้อย

มาตรว่าตอนนี้ยังมิถึงสนธยา แต่ก็ใกล้ดวงอาทิตย์จะลับฟ้าแล้ว

ทางด้านผ่าพิสูจน์ศพยังไม่มีผล สามคนที่ผ่าพิสูจน์ศพ กลับคล้ายเป็นปลาที่เพิ่งถูกช้อนขึ้นมาจากในน้ำ

ในอากาศมีกลิ่นเหม็นของเหงื่อเพิ่มขึ้น คุกคามจนผู้คนยากจะทนทานกว่าเดิม

เครื่องแบบขุนนางของอัวจือเฮ้าเปียกชุ่มโชกไปนานแล้ว คิดจะหลบออกไปสูดลมหายใจอันบริสุทธิ์ทางภายนอกจริง ๆ

แต่อัวจือเฮ้าไม่กล้า

เชี้ยเฉี่ยคล้ายดั่งก็เริ่มอึดอัดรำคาญบ้างแล้ว พลันผุดลุกขึ้นยืน

และในเวลานั้นเอง พนักงานกรมเมืองที่พิสูจน์ศพผู้หนึ่งได้หยุดมือลง อีกผู้หนึ่งพลอยหยุดตามไปด้วย

ทั้งสองเพิ่งหันมา เชี้ยเฉี่ยก็อดมิได้ต้องถาม

"พวกท่านหาสาเหตุการตายพบหรือไม่ ?"

ผู้หนึ่งตะกุกตะกักตอบ

"เป็นถูกพิษตายไป พิษที่ร้ายกาจผิดธรรมดาชนิดหนึ่ง"

เชี้ยเฉี่ยรีบเค้นถาม

"เป็นยาพิษเช่นใด ?"

พนักงานกรมเมืองผู้นั้นตอบไม่ได้

เชี้ยเฉี่ยหันไปยังอีกผู้หนึ่ง

ผู้นั้นก็สั่นศีรษะ แต่ได้ตอบ

"คอหอยมิได้ผิดปกติ แสดงให้เห็น ยาพิษนั้นมิใช่เข้าไปในคอ"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกล่าว

"มิใช่ถูกกลืนกินเข้าไปในคอ ก็ต้องถูกอาวุธลับซัดใส่ ท่านหาปากแผลพบหรือไม่ ?"

มันผู้นั้นสั่นศีรษะอีกครา อ้อมแอ้มด้วยความหวาดหวั่น

"หินโลหิตสามก้อนนั้น..."

เชี้ยเฉี่ยสอดคำทันที

"ในก้อนหินไม่มียาพิษ มีแต่ยาปลุกกำหนัด หรือคำรายงานการตรวจพิสูจน์ก้อนหินเมื่อครู่ ท่านมิได้ยินด้วย ?"

ผู้นั้นอ้อมแอ้มอีก

"อย่างนั้นต้องเป็นอาวุธชนิดที่สอง"

"ในเมื่อต้องมี ท่านจงรีบเร่งหาออกมาให้เราโดยด่วน"

มันหันไปถลึงจ้องอีกผู้หนึ่งพลางแค่นเสียง

"ยังมีท่าน"

พนักงานกรมเมืองทั้งสองลนลานรับคำอย่างนอบน้อม

เชี้ยเฉี่ยพลันถาม

"ผ่าอวัยวะภายในหรือไม่ ?"

"อวัยวะภายในก็ต้องผ่าออก ?"

"ต้อง ! ต้องแน่นอน"

"ทราบแล้ว"

"หากหาในอวัยวะภายในไม่พบ จงผ่าสมองของพวกมัน"

"ทราบแล้ว"

พนักงานกรมเมืองทั้งสองไหนเลยกล้ารีรอ ลนลานลงมืออย่างรีบร้อนอีกครั้ง เชี้ยเฉี่ยจึงได้ถอยกลับไปนั่งอย่างพอใจ

ความต้องการของมันยังกราดเกรี้ยวดุดันยิ่งกว่าทีหึงเสียอีก

หากแม้นในสมองยังไม่พบสมุฏฐานการตาย มันจะให้ผ่าส่วนสัดใดอีก ?

เพิ่งหย่อนกายลงนั่ง เชี้ยเฉี่ยพลันโน้มตัวอีกครั้ง จับตามองไปที่เชียวแปะเซ่า เชียวแปะเซ่ายังคงก้มศีรษะผ่าศพอยู่ ความรู้สึกนึกคิดทั้งมวล คล้ายดังทุ่มเท

อยู่บนซากศพท้าคีเล้งโดยสิ้นเชิง กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางรอบข้าง คล้ายดั่งมิแยแสสนใจก็ปาน

เชี้ยเฉี่ยจับตามองเชียวแปะเซ่าแน่วนิ่ง ในที่สุดอดมิได้ต้องถาม

"เฒ่าเชียว ท่านก็มิได้พบเห็นกระไร ?"

เชียวแปะเซ่ารับคำแล้วหันไป ไม่มีทีท่าแตกตื่นสงสัยแม้สักน้อยนิด ดูทีท่าเยี่ยงนั้นของมัน นับว่าคล้ายเตรียมรับคำเรียกหาจากเชี้ยเฉี่ยอยู่เนิ่นนานแล้วก็ปาน

ที่แท้ความรู้สึกนึกคิดของเชียวแปะเซ่า หาได้ทุ่มเทอยู่กับการผ่าศพพิสูจน์โดยสิ้นเชิงไม่

ใบหน้าของมันมีหยาดเหงื่อเปียกชุ่มโชก ทีท่าก็อ่อนล้าอย่างยิ่ง เอวยิ่งงอมากกว่าเดิม

อย่างไรมันก็เป็นคนชราแล้ว

มันเบิ่งตาคู่ที่ดูไปแล้วคล้ายดั่งชราจนฝ้าฟางพลางตอบ

"สะบ้าหัวเข่าที่ถูกก้อนหินซัดแหลก มีปากรูเข็มอยู่หลายรอย"

เชียวแปะเซ่าได้พบเห็นพิรุธจริง ๆ

เชี้ยเฉี่ยรีบถาม

"มีมากน้อยเท่าใด ?"

"น่ากลัวยังเล็กกว่าเข็มปักเสียอีก เล่าฮูตรวจซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนถึงครั้งที่สามจึงหารอยเข็มนั้นออก"

"ยังเล็กกว่าเข็มปัก ? นั่นเป็นอาวุธลับใด ?"

"เล่าฮูยังหาไม่ออก"

เชี้ยเฉี่ยหันไปที่พนักงานกรมเมืองทั้งสองพลางสั่ง

"พวกท่านก็ตรวจโดยสุขุมรอบคอบอีกครั้ง ดูว่ามีปากรอยเข็มนั้นหรือไม่ ?"

มิรอให้สั่งซ้ำสอง พนักงานกรมเมืองรีบลงมือตรวจเนื้อหนังส่วนที่ถูกก้อนหินซัดยุบลงไปอีกครา

"มี ! มีจริง ๆ"

คำตอบนี้แม้อยู่ในความคาดคำนวณของเชี้ยเฉี่ยก่อน แต่ยังคงอดมีสีหน้าสงสัยมิได้โพล่งเบา ๆ

"รอยแผลจากเข็มและหินแดง ล้วนอยู่ในตำแหน่งแห่งที่เดียวกัน ออกจะประจวบเหมาะเกินไปแล้ว"

มันขมวดคิ้วครุ่นคิดพลางถามต่อ

"สืบสาวสันนิษฐานตามความนี้ น่ากลัวอาวุธลับนั้นจะถูกหนีบอยู่ในก้อนหินแดงเวลาเดียวกับที่ก้อนหินแดงซัดใส่ผิวหนัง อาวุธลับก็ถูกก้อนหินแดงกระแทกจมลงไปในเนื้อหนัง"

เชียวแปะเซ่าพลันสวนคำ

"มิว่าในอาวุธลับจะอาบยาพิษที่ร้ายกาจปานใด เพียงพอบันดาลให้ผู้ถูกพิษขาดใจตายทันที โลหิตของมันก็ไม่แน่จะหยุดการหลั่งไหลโคจรพร้อมกันได้"

เชี้ยเฉี่ยตบโต๊ะฉาดร้องขึ้น

"ถูกต้อง ? ขอเพียงโลหิตยังโคจร อาวุธลับที่เล็กละเอียดเมื่อเข้าไปในร่างคนก็อาจจะไหลตามโลหิตที่โคจรเข้าสู่หัวใจ"

พลันตวาดเสียงก้อง

"ผ่าหัวใจพวกมัน !"

มิทันขาดคำตวาดซ้ำอีกครั้ง

"จุดโคมไฟ"

ชั่วบัดดลนั้น ในร้านได้มืดลงกว่าเดิมอีกหลายส่วน

กระทำงานภายในสภาพเช่นนั้น หนักหน่วงกินแรงอย่างยิ่ง และก็ผิดพลาดได้ง่ายดายอย่างยิ่ง

กับประการนี้ มันก็ได้รู้สึกถึงเช่นกัน

มันไหนเลยเป็นเพียงเปรื่องปราดหลักแหลมเท่านั้น ยังสุขุมรอบคอบอย่างยิ่งอีกด้วย

ความสำเร็จของมัน แสดงว่ามิใช่มันมีชาติตระกูลอันกระเดื่องเกรียงไกรเพียงประการเดียว

โคมถูกจุดขึ้นรวดเร็วยิ่ง ส่งมาที่บนโต๊ะ

บรรดาพนักงานกรมเมืองที่ยืนระวังตัวอยู่ซ้ายขวาของเชี้ยเฉี่ย ต่างคล้ายรวมสมาธิจิตใจ เตรียมปฏิบัติตามคำสั่งต่อไปของเชี้ยเฉี่ยอยู่

ดังนั้นเอง คำสั่งแต่ละเรื่องราวของเชี้ยเฉี่ยต่างสามารถสำเร็จมาในเวลารวดเร็วยิ่ง

ในแสงชีดขาวของโคมไฟที่สาดส่อง ซากศพท้ามึ้งซาป้าทียิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าเมื่อค่ำวานมากหลายนัก

ศพที่ถูกผ่าตัดออกไป ความจริงก็น่ากลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว

ตับไตไส้พุงถูกล้วงออกกองไว้ทางด้านข้าง

พวกมันใช่ยังสามารถยัดของเหล่านั้นคืนกลับเข้าไปในสภาพเดิมได้ ? อัวจือเฮ้าคลางแคลงสงสัยจริง ๆ

เมื่อเห็นของเหล่านั้น มีความสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่ง

มิใช่ผู้อื่นใดต่างสามารถมีโอกาสได้เห็นตับไตไส้พุงอวัยวะภายในของคนสำหรับอัวจือเฮ้าแล้ว นับว่าเป็นโชคดีประการหนึ่งได้

แต่โชคเช่นนี้ อัวจือเฮ้ากลับยินยอมไม่ต้องการ

อัวจือเฮ้าถึงกับสามารถสะกดกลั้นใจไว้ได้ไม่ต้องอาเจียน กระทั่งตัวเองก็รู้สึกประหลาดใจ แต่ไม่ทราบใบหน้าของตัวเองกลับกลายเป็นบิดเบี้ยวปั้นยากเพียงใดแล้ว

ใบหน้าของเชียวแปะเซ่าและพนักงานกรมเมืองทั้งสองยิ่งขัดนัยน์ตากว่าภายใต้แสงไฟที่ชีดขาวลูบไล้ใบหน้าของทั้งสาม นับว่าเป็นใบหน้าของซากศพอย่างแท้จริง

ครั้งนี้พวกมันใช้มีดด้วยความระมัดระวัง สุขุมรอบคอบกว่าเดิม

อาวุธลับถึงกับอยู่ในหัวใจซากศพจริง ๆ

เข็มเหล็กกล้าที่ยาวนิ้วเศษโตประมาณปลายผม ฝังอยู่กลางหัวใจแนบแน่น

เข็มเหล็กอาจบางทียังพอจะไหลออกจากหัวใจได้ แต่ในช่วงเวลานั้น โลหิตหยุดการโคจรแล้ว

หัวใจทั้งดวงกลายเป็นสีดำดุจดั่งงมขึ้นมาจากในน้ำหมึกก็ปาน

ที่อาบอยู่บนเข็มเหล็ก เป็นยาพิษที่ร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ

เข็มเหล็กเยี่ยงนั้น พนักงานกรมเมืองทั้งสองต่างหาได้คนละเจ็ดเล่ม แต่เชียวแปะเซ่ากลับหาได้เพียงสามเล่ม หัวใจของท้าทีเล้ง เพิ่งถูกผ่าออกเพียงครึ่งเดียว

พนักงานกรมเมืองทั้งสองต่างอยู่ในวัยฉกรรจ์ สายตาของคนวัยฉกรรจ์ปกติต้องแจ่มใสคมกล้ากว่าคนชรามากนัก สองมือก็แคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าคนชรา

เชี้ยเฉี่ยได้รอจนอืดอัดรำคาญยิ่งแล้ว

ต้องการทราบประวัติความเป็นมาของอาวุธลับ ประวัติความเป็นมาของยาพิษนี้เข็มสิบเจ็ดเล่มนับว่ามากเกินพอเสียอีก แม้เพียงเล่มเดียวก็พอแล้ว

เข็มอาบยาพิษสิบเจ็ดเล่ม ถูกประคองมอบไว้ที่เบื้องหน้ามัน

เข็มพิษถูกคีบขึ้นจากคีมเหล็ก วางอยู่บนกระดาษสีขาวสะอาด

อาวุธลับอาบยาพิษเมื่อใช้ไปคราหนึ่งแล้ว ไม่แน่ว่าพิษบนอาวุธลับจะสูญสิ้นไป

เข็มสีครามแวววาว เมื่อวางอยู่บนกระดาษขาวสะอาด ยิ่งเด่นชัดถนัดตาผิดธรรมดา

เชี้ยเฉี่ยก้มไปที่ข้างโคม พิจารณาโดยละเอียดเป็นครู่หนึ่ง จึงส่งเสียงรำพึง

"สาเหตุการตายของทั้งสาม มาตรว่าปรากฏสมุฏฐานอันแน่ชัดมาแล้ว แต่ประวัติความเป็นมาของอาวุธลับ ยังคงเป็นปัญหาอยู่"

มันพลันยื่นกระดาษรองเข็มพิษออกไปพลางสั่ง

"ทั้งเล่าตั๋ว ทั้งเล่ายี่ พวกท่านเฮียตี่พอจะคลี่คลายปัญหานี้แก่เราหรือไม่?"

พนักงานกรมเมืองสองคนที่มีเค้าคล้ายคลึงกัน รูปกายอ้วน ๆ เตี้ย ๆ วัยกลางคนเช่นเดียวกัน ต่างรับคำแล้วสืบเท้าออกมารับกระดาษสีขาวไป

อาวุธลับในพิภพจบแดน ต้องนับตระกูลทั้งของเสฉวนเป็นปรมาจารย์ยิ่งใหญ่เริ่มแต่ยุคโซวฮุ้นชิ้ว (หัตถ์ควานวิญญาณ) ทั้งเต็กเป็นต้นมา บุตรหลานตระกูลทั้งก็มียาพิษและอาวุธลับกระเดื่องเลื่องลือแผ่นดิน

ความกราดเกรี้ยวดุร้ายของเซ้งยิ้งฉี่ (เกาทัณฑ์คนรัก) สหายในบู๊ลิ้มเมื่อเอ่ยถึงในตอนนี้ ยังมีความหวาดหวั่นขวัญเสียไม่คลาย

เฮียตี่สองคนนี้ คือบุตรหลานเลวร้ายที่ตระกูลทั้งในเสฉวนอัปเปหิออกมา

มาตรว่าพวกมันมีสันดานเลวร้าย แต่ฝีมือกลับไม่เลวยิ่ง ความรอบรู้ก็กว้างขวางอย่างยิ่ง

บางทีในแผ่นดินอาจยังมีอาวุธลับและยาพิษที่พวกมันตรวจพิสูจน์ไม่ออกอยู่ แต่มิใช่เป็นเข็มอาบยาพิษสิบเจ็ดเล่มบนกระดาษสีขาวในตอนนี้

พวกมันเพียงแต่ตรวจครู่เดียวก็ได้คำตอบมา

"เข็มเป็นเข็มพิเศษที่ฉิกแซตึ๊ง (สำนักเจ็ดดาว) สร้างขึ้น พิษคือพิษคังกีตั๊ก (จูงชีวิต) เข็มพิษนี้ก็คือเข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ (เข็มเจ็ดดาวสะบั้นชีวิต)

"ชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ ความจริงเป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของเจ็ดเฮียตี่ตระกูลมกแห่งฉิกแซตึ๊ง เมื่อกาลก่อน เจ็ดเฮียตี่ตระกูลมกล่วงเกินต่อเทียนม้อนึ้ง (นางมารฟ้า) หลังจากต่อสู้กันที่ปากน้ำไซฮ้อแล้ว เจ็ดดาวก็เหลืองเพียงหนึ่งดาว คือมกชงในปัจจุบันนี้

"ฉิกแซตึ๊งก็ย่อยยับดับสูญไปกับการต่อสู้ครั้งนั้น มกชงกลับกลายเป็นมหาโจรโดดเดี่ยวในดินแดนเซียมปัก แต่เมื่อสี่ปีก่อนถูกทิหึงคร่าตัวไว้ได้ ตรอมใจตายในคุกใหญ่"

เชี้ยเฉี่ยมีความพอใจคำรายงานของเฮียตี่ตระกูลทั้งเช่นเดียวกัน แต่ดวงตากลับมีประกายคลางแคลงสงสัย

บัดนี้ นับว่าเข้าใจสมุฏฐานการตายของท้ามึ้งซาป้าทีกระจ่างแล้ว

หินแดงเพียงแต่ซัดใส่สะบ้าหัวเข่าพวกมันแตกไป สาเหตุการปลิดชีวิตที่แท้จริงกลับเป็นเข็มชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำที่ตรึงติดอยู่ในก้อนหิน

ก้อนหินมิได้อาบยาพิษ มีแต่แช่ยาปลุกกำหนัด

โลหิตของค้างคาวแดง แม้สามารถก่อกวนจิตใจสตรีที่เข้มแข็งทระนง รักนวลสงวนตัวจนไม่อาจข่มกลั้นตัวเองแล้ว ไม่อาจฆ่าคนได้เลย กลับเป็นตรงกันข้ามชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำเพียงเล่มเดียวก็พอจะปลิดชีวิตคนได้ทันที

เข็มเจ็ดเล่มซัดเข้าใส่ร่างคนในเวลาเดียวกัน มาตรว่าเป็นสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มยังต้องขาดใจตายไปในบัดดล

หากท้ามึ้งซาป้าทียังสามารถมีชีวิตรอดได้ ก็ต้องเป็นเรื่องประหลาดพิกลที่สุดของแผ่นดินแล้ว

ยาปลุกกำหนัดค้างคาวแดง เข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ มิใช่เป็นของคนผู้เดียว

เชยลี้ต้ะฮวย (เหยียบบุปผาพันลี้) ฮุ่งเตี๊ยบยี้ เคยใช้ยาปลุกกำหนัดจากโลหิตค้างคาวแดง ท่องเที่ยวไปทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่ (แยงซีเกียง) แต่เข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ (เจ็ดดาวสะบั้นชีวิต) กลับเป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของมกชง

สองคนนี้คล้ายยังมิเคยท่องเที่ยวด้วยกัน ของทั้งสองชนิด ไฉนมาปรากฏในเวลาพร้อมกันได้?

หรือในระหว่างสองคนนี้ มีพันธะบางประการเกี่ยวข้องกันอยู่?

ไม่มีผู้ใดสามารถตอบปัญหานี้ แต่อย่างน้อยมีผู้หนึ่งที่เคยมีพันธะเกี่ยวข้องกับทั้งสอง

ทิชี้วบ้อเช้ง (มือเหล็กไร้น้ำใจ) ทิหึง!

เชยลี้ต้ะฮวยฮุ่งเตี๊ยบยี้ตายในคมดาบของทิหึง มกชงก็ถูกทิหึงลากตัวเข้าขังในคุกใหญ่ จึงตรอมใจตายอยู่ในคุกนั้น

ประกายคลางแคลงสงสัยของดวงตาเชี้ยเฉี่ยยิ่งเข้มกว่าเดิม รำพึงกับตัวเอง

"ฮุ่งเตี๊ยบยี้และมกชง ต่างถูกทิชี้วบ้อเช้งทิหึงคร่าตัวและสังหารไป ยาปลุกกำหนัดค้างคาวแดง เข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ ไยมิใช่อาจตกอยู่กับมือทิหึงด้วยก็ได้?"

มันพลันหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางกล่าว

"บังเอิญกระไรปานนี้ เรานับว่ามีความสงสัยอยู่บ้างแล้ว ฆาตกรที่ฆ่าพวกมันก็คือทิหึง"

วาจานี้ของมันพอเปล่งไป อย่างน้อยมีมากกว่าครึ่งที่ตื่นเต้นจนตัวเกร็ง

พวกมันต่างทราบ ทิหึงตายไปเจ็ดแปดวันแล้ว

คนที่ตายไปเจ็ดแปดวัน ยังจะสามารถฆ่าผู้คนได้ ?

ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่มีผู้ใดโต้เถียงอธิบาย

อัวจือเฮ้าเผยอริมฝีปากเล็กน้อย คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่ผลที่สุดยังคงกลืนวาจากลับไปอีกครา

อัวจือเฮ้ามิได้ลืม ทิหึงกลายเป็นผีดิบไปแล้ว

คนที่กลายเป็นผีดิบ ก็สามารถกลายเป็นปิศาจร้ายอีก ไม่แน่ว่า ทิหึงตอนนั้นได้กลายเป็นปิศาจร้ายไปแล้ว

ผีดิบฆ่าคนเป็นเรื่องลี้ลับอย่างยิ่งก็จริง หากปิศาจร้ายอาละวาดขึ้นมาเรื่องราวที่ลี้ลับมหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้น ก็น่ากลัวเกิดขึ้นได้เช่นกัน

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อขึ้นไม่หยุดยั้ง แต่ในดวงตากลับไม่มีประกายขบขันแม้สักน้อยนิด

เสียงหัวร่อเยี่ยงนี้ ออกจะเหี้ยมเกรียมเกินไป เย็นชากระด้างเกินไปในสภาพแวดล้อมเช่นตอนนี้ ได้ยินแล้วยิ่งรู้สึกยะเยียบน่าหวาดหวั่น

เชียวแปะเซ่าอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"ทิหึงตอนนั้นถูกตอกตรึงอยู่ในโลงแล้ว"

เสียงหัวร่อของเชี้ยเฉี่ยพลันชะงักลง กล่าวช้า ๆ

"โลงเป็นที่นอนของคนตาย แต่ไม่แน่ ต้องเป็นคนตายจึงลงไปนอนในโลงได้"

เชียวแปะเซ่าขมวดคิ้วตอบ

"ทิหึงได้กลายเป็นคนตายไปตั้งแต่เมื่อเจ็ดแปดวันก่อนแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยพลันถาม

"สาเหตุการตายของมันคือกระไร ?"

เชียวแปะเซ่าเม้มปากไว้

ปัญหานี้ เชี้ยเฉี่ยได้ถามมันมาถึงสิบเอ็ดครั้งแล้ว โดยอธิบายจนละเอียดไปหนึ่งครั้ง เล่าซ้ำหนึ่งครา ตอนคร่าว ๆ เก้าครั้ง

ปัญหาเดียวกันที่ต้องตอบถึงสิบเอ็ดครั้ง มันนับว่าเบื่อหน่ายรำคาญอย่างยิ่ง มันตกลงใจไม่ยอมตอบอีกแล้ว

เชี้ยเฉี่ยรออยู่ครู่หนึ่งจึงถามอีก

"ท่านตอบไม่ได้แล้ว ?"

เชียวแปะเซ่าตอบ

"เล่าฮูได้ตอบต่อท่านมาถึงสิบเอ็ดครั้งแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกล่าว

"มีการตายเกิดขึ้น ก็ต้องมีสาเหตุการตาย หากแม้นมันตายไปจริง ด้วยประสบการณ์ที่โชกโชนชำนาญของท่าน ต้องไม่มีการหาสาเหตุการตายของมันไม่ออกเด็ดขาด นอกเสียจากมันความจริงมิได้ตายไป นอกเสียจากท่านความจริงมิได้ผ่าศพของมันตรวจพิสูจน์"

เชียวแปะเซ่าเม้มปากอีกครา

เชี้ยเฉี่ยเพ่งมองเชียวแปะเซ่าแน่วนิ่ง พลางกล่าวต่อ

"ห้องพิสูจน์ศพมีท่านเพียงคนเดียว ศพที่ผ่าตัดพิสูจน์แล้ว ในที่นั้นก็มีท่านคนเดียวที่กล้าเย็บคืนกลับสู่สภาพเดิม สวมใส่เสื้อผ้าวางไว้ในโลง ในเมื่อทิหึงตายไป ท่านได้ผ่าตัดพิสูจน์ศพของมันหรือไม่ มีท่านทราบอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น"

เชียวแปะเซ่าไม่ส่งเสียง เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะมันเป็นสหายเก่าของท่าน ท่านไม่อาจหักใจไปผ่าตัดศพของมัน ?"

เชียวแปะเซ่ายังคงไม่ส่งเสียง เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ใช่หรือไม่ว่า ท่านความจริงทราบสาเหตุการตายของมันแล้ว แต่ท่านกริ่งเกรงถึงเรื่องราวบางประการ มิกล้าบอกความจริงมา"

เชียวแปะเซ่าพาลหลับตาไปเสียเลย คร้านที่จะมองเชี้ยเฉี่ยอีกแล้ว

เชี้ยเฉี่ยก็มิขุ่นข้องตำหนิ เปลี่ยนเรื่องถาม

"ซากศพของมหาโจรโดดเดี่ยวมัวทีปวย ก้วยเอ็กเฮียตี่ของก้วยฮ้วมทั้งสองท่างเป็นทิหึงมอบให้ท่านผ่าตัดพิสูจน์ ?"

จนบัดนี้ เชียวแปะเซ่าจึงได้เอ่ยปาก

"นั่นเป็นความจริง"

"สาเหตุการตายของพวกมันคือกระไร ?"

"ถูกพิษ"

"พิษใด ?"

"ไม่ชัดเจน"

"รายงานผ่าตัดพิสูจน์ศพของท่าน เราเคยอ่านผ่านตามา ในนั้นก็ได้เขียนไว้

เช่นนี้จริง"

"เล่าฮูทราบว่าท่านอ่านมาแล้ว"

"มีอีกเรื่องหนึ่งที่มิทราบว่าท่านทราบหรือไม่ ?"

เชี้ยเฉี่ยถามแล้วพลันหัวร่อเบา ๆ

แต่สีหน้าหัวร่อของมันตอนนี้ กลับพิกลจนผิดธรรมดายิ่ง

เซียวแปะเซ่าพอลืมตาก็เห็นสีหน้าของมัน จึงต้องถามไป

"เรื่องอันใด ?"

"ซากศพของมัวทีปวยกับก้วยเอ็ก เราต่างลงมือขุดขึ้นมาผ่าตัดพิสูจน์ใหม่"

เซียวแปะเซ่างุนงงทันที สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยโดยมิรู้ตัว

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ผลที่สุด เราพบเห็นเรื่องรายหนึ่ง"

ครั้งนี้เซียวแปะเซ่ามิได้ถามเป็นเรื่องอันใดอีก เพราะทราบว่าเชี้ยเฉี่ยจะต้องบอกออกมาเอง

เชี้ยเฉี่ยบอกมาในบัดดลจริง ๆ

"การผ่าตัดพิสูจน์ศพสองซากนั้น ท่านทำลวก ๆ จนหยาบอย่างยิ่ง ผ่าออกแล้วก็เย็บคืนกลับ คล้ายดั่งเพียงสองขั้นตอนเท่านั้น ของภายในล้วนยังเป็นปกติสมบูรณ์"

สีหน้าเซียวแปะเซ่าเปลี่ยนแปรไปอีกครา

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"อาจบางทีเซียวเล่าซิงแซท่านมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ไม่จำเป็นต้องผ่าตัดซากศพจนเป็นดั่งสภาพของตอนนี้ แต่บริวารของเราไม่มีความสามารถระดับนั้น เพียงเสียดายที่พวกมันก็ต้องเสียกำลังและความคิดเปล่า นั่นอาจเนื่องเพราะซากศพได้เริ่มเปื่อยเน่า จะเสาะแสวงหาสาเหตุการตายจากซากศพที่เริ่มเน่านั้น ที่จริงก็เป็นความหวังเลื่อนลอยอย่างยิ่ง"

เซียวแปะเซ่าสงบฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมาตลอดเวลา

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ดังนั้น พวกเราจึงจำเป็นต้องยอมเชื่อรายงานการผ่าพิสูจน์ศพทั้งสองของท่าน แต่ครั้งนี้ไม่ยินยอมรับฟังอีกแล้ว"

หยุดหัวร่อด้วยความลำพอง จึงกล่าวต่อ

"นั่นเนื่องเพราะตอนนี้เราได้พบเห็นเรื่องราวอีกรายหนึ่ง ซากศพที่ผ่าตัดแล้ว

ของก้วยเอ็กกับมัวทีปวยออกจะคล้ายคลึงกับท้ำมึ้งซาป้าทีในตอนนี้เป็นอย่างยิ่ง แสดงว่าสาเหตุการตายของพวกมันก็ต้องเช่นเดียวกัน"

เซียวแปะเซ่าสงบฟัง แต่สีหน้ากลับกลายจนผิดปกติมากหลาย

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ภายใต้บาดแผลที่ก้อนหินแดงทิ้งไว้ตบตา ท่านยังสามารถพบเห็นปากแผลจากซิกแซเจ๊าะเมี่ยจำ หาสาเหตุการตายของท้ำมึ้งซาป้าทีมาได้ แล้วไฉนไม่หาจากซากศพมัวทีปวยและก้วยเอ็กด้วย ?"

เซียวแปะเซ่าได้แต่ฟัง มิยอมตอบ

เชี้ยเฉี่ยถามต่อไป

"ซิกแซเจ๊าะเมี่ยจำอยู่ในหัวใจมัน เมื่อเราออกคำสั่งผ่าตัดอวัยวะภายใน จะเร็วจะช้าก็ต้องพบเห็นซิกแซเจ๊าะเมี่ยจำอยู่ที่ใด ใช่เนื่องเพราะสาเหตุนี้หรือไม่ ท่านจึงได้บอกเรื่องราวนี้ออกมา ?"

เซียวแปะเซ่ายังคงไม่ตอบ แต่ดวงตามีประกายเลื่อมใสนับถือขึ้นบ้าง

ใช่ว่าเลื่อมใสข้อคิดสันนิษฐานที่ถูกต้องแม่นยำของมัน ?

เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบต่อไป

"น่ากลัวท่านเข้าใจ เมื่อเช่นนั้น ก็พอปลีกตัวออกนอกเรื่องราวได้ ปลดเปลื้องมลทินต้องสงสัยในการกลบเกลื่อนของตัวเอง โดยมิทราบ เมื่อเช่นนั้น ท่านกลับหมายดีแต่กลายเป็นร้าย"

เซียวแปะเซ่าถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ครั้งนี้หากท่านเป็นเช่นดั่งสองครั้งก่อน เราอาจบางทีจะเพราะสาเหตุนี้ เชื่อว่าท่านมีวัยสูงแล้ว ทุกประการอยู่ในระหว่างร่วงโรยทรุดโทรม กลายเป็นผู้เฒ่าที่ได้แต่กลบเกลื่อนแอบอ้าง มิใช่เซียวแปะเซ่าที่เปรื่องปราดหลักแหลมเช่นอดีตกาล ยอมปล่อยท่านไปโดยไม่สืบสาวเอาความ"

เซียวแปะเซ่ามีแต่ทอดถอนหายใจ

เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบไป

"เราไม่ปฏิเสธ ท่านชาญฉลาดอย่างยิ่ง แต่เสียดายยังไม่กลอกกลิ้งเพียงพอ มิเช่นนั้นท่านสมควรทราบ เรากำลังหยั่งความสามารถในการปฏิบัติงานของท่านอยู่"

หยุดหัวร่ออีกครั้งจึงถาม

"ท่านตอนนี้พอจะยินยอมตอบคำถามที่เราเสนอออกไปแล้วหรือไม่ ?"

เชียวแปะเซ่าไม่มีปฏิกิริยา

เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบต่อไป

"ซากศพมัวทีปวยกับก้วยเอ็กล้วนเป็นทิหึงมอบให้แก่ท่าน สาเหตุการตายของพวกมัน อาจบางทีมิได้เกี่ยวข้องกับท่าน แต่ทว่า ท่านกลับทราบสาเหตุการตายของพวกมันกระจ่างชัด ไฉนท่านไม่เขียนรายงานตามความสัตย์จริง ?"

ความเป็นจริงของเรื่องนี้ มิใช่ปัญหาแรกที่เชี้ยเฉี่ยต้องการให้เชียวแปะเซ่าตอบ

เชียวแปะเซ่าไม่มีปฏิกิริยาโดยสิ้นเชิง

เชี้ยเฉี่ยมิสนใจ ยังคงถามสืบต่อไป

"ใช่เป็นทิหึงสั่งให้ท่านทำดั่งนี้หรือไม่ ?"

"ตามความเป็นจริง ที่ทิหึงต้องการอำพรางคือกระไรแน่ ?"

"ในส่วนตัวของท่านกับมัน มีพันธะเกี่ยวข้องเยี่ยงไรกันแน่ ?"

"มันใช่ตายไปจริง ๆ สาเหตุการตายที่แท้จริงของมันเป็นเช่นไร ?"

"เชยลี้ต้ะฮวยฮุ่งเต็ียบยี้กับม้อชงต่างตกอยู่ในมือของทิหึง ยาปลุกกำหนัดค้างคาวแดง เข็มพิษซิกแชเจ๊าะเมี่ยจำ ใช่ว่าตกอยู่กับมือมันด้วยหรือไม่ ?"

"ฆาตกรที่ฆ่ามัวทีปวยกับก้วยเอ็ก ความจริงเป็นตัวมันหรือไม่ ?"

"มัวทีปวยกับก้วยเอ็กเกี่ยวข้องกับคดีขโมยอัญมณีในวังปู้กุ้ยอ้วงเมื่อเจ็ดปีก่อนอยู่มากน้อยเท่าใด ? ที่ทิหึงฆ่าพวกมัน ใช่ว่าเพราะสาเหตุนี้หรือไม่ ?"

"ทิหึงเกี่ยวข้องกับคดีรายนี้ด้วยหรือไม่ ? ท่านก็เกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ ?"

"พวกท่านกำลังดำเนินแผนการใดหรือไม่ ? นั่นเป็นแผนใดกันแน่ ?"

"พวกท่านก็ใช่คนของนกแก้วโลหิต ข้าทาสของนกแก้วโลหิตหรือไม่ ?"

ปัญหาที่ระดมติดต่อกันมา คล้ายดั่งเป็นแส้ไร้สภาพสายหนึ่ง โบยเข้าใส่หัวใจเชียวแปะเซ่าทีละครั้ง

ปากของเชียวแปะเซ่าเม้มสนิทแน่น แต่ริมฝีปากกลับสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ตลอดร่างก็สั่นระริก

ตอนเชี้ยเฉี่ยหยุดปาก เชียวแปะเซ่าก็ได้ตัวอ่อนระทวยอยู่บนเก้าอี้

เชียวแปะเซ่านับว่าชราอย่างยิ่งแล้ว

จิตใจของคนชรา เปราะบางกว่าธรรมดาทุกผู้คน

ภายใต้แส้คำถามที่เชี้ยเฉี่ยระดมลงโบยตี เชียวแปะเซ่านับว่าไม่มีปัญญายืนหยัดต่อไปได้แล้ว

ตลอดร่างของเชียวแปะเซ่าได้เริ่มพังทลาย

เชี้ยเฉี่ยสังเกตความนี้ออก จึงหยุดเพียงวูบเดียวก็ถามต่อ

"ที่เราต้องการทราบ มิว่าใช้วิธีใด ? ต่างต้องถามจนได้ความมา อยู่ต่อหน้าเรามิเคยมีผู้ใดสามารถอำพรางความสัตย์จริงไว้ได้เลย"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"นอกเสียจากตัวเรา ผู้ใต้บังคับบัญชาของเราล้วนเป็นมือดีในการลงทัณฑ์ทรมาน"

หยุดแค่นหัวร่ออีกครั้ง เขม้นมองหน้าเชียวแปะเซ่าพลางส่งเสียงต่อ

"ท่านควรจะครุ่นคิดให้สุขุมรอบคอบ เราให้เวลาท่านอีกชั่วน้ำเดือด"

เชียวแปะเซ่าพลันผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ ฝืนยิ้มด้วยความรันทดตอบ

"มิต้องรอแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยรีบถาม

"ท่านยินดีบอกออกมา ?"

เชียวแปะเซ่ากลับพลันถาม

"ท่านทราบเราปีนี้อายุเท่าใด ?"

"เท่าใด ?"

"แปดสิบ"

"ดูไม่ออก ท่านยังกระปี้กระเปร่าคึกคักอย่างยิ่ง ความจริงเราเข้าใจเพียงหกเจ็ดสิบปีเท่านั้น"

"คนที่มีอายุแปดสิบปี ยังพออยู่ได้อีกนานเท่าใด ?"

"สำหรับท่านแล้ว อย่างน้อยพอจะอยู่ได้อีกสิบปี แต่วันนี้หากท่านไม่ให้คำตอบกระจ่างต่อเรา ก็ยากจะกล่าวได้แล้ว"

หยุดหัวร่อแค่น ๆ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"หากเราใช้ทัณฑ์ทรมานรีดเร้นคำตอบ จากนั้นปล่อยตัวไป คนที่ความจริงยังพอจะมีชีวิตได้อีกสิบปี อาจเพียงมีชีวิตได้ปีเดียวก็เป็นเรื่องปาฏิหาริย์อันพิสดาร นั่นยังหมายถึงวัยฉกรรจ์ที่แข็งแรง มิได้รวมคนชราอยู่ในความหมายนี้ด้วย"

แต่เชียวแปะเซ่ากลับหัวร่อกล่าว

"คนที่มีอายุถึงแปดสิบปี นับว่าอยู่ดูโลกมานานเกินพอแล้ว แม้นับว่ามีชีวิตยืนยาวอีกสิบปี ก็ไม่มีความหมายเท่าใดนัก ดังนั้น ตายในวันนี้เราก็มิรู้สึกเสียใจเลย"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อสวนคำ

"น่ากลัวท่านจะตายก็ต้องไม่อาจตายได้ทันที"

เชียวแปะเซ่าหัวร่ออีกคราพลางถาม

"คนเราที่ตกลงใจจะตาย หรือยังไม่อาจไปได้?"

"ตายไม่ได้"

"ท่านนับเป็นคนที่ไม่มีกระไรมิใคร่ดี เพียงแต่ออกจะเชื่อมั่นตัวเองเกินไป ท่านแม้จะเป็นพญายมเป็น ๆ แต่อย่างไรก็มิใช่พญายมที่แท้จริง"

"ท่านยังไม่มีอำนาจควบคุมความเป็นตายของผู้คน"

วาจานี้พอเปล่งไป ร่างที่งองุ้มของเชียวแปะเซ่าหันขวับ พร้อมกับสะบัดมือขวาออกวูบหนึ่ง

พลังลมที่พุ่งออกจากฝ่ามือขวาของเชียวแปะเซ่าถึงกับแกร่งกร้าวรุนแรงไม่น้อย

แต่เสียดายที่เชียวแปะเซ่ายังห่างจากเชี้ยเฉี่ยร่วมสี่วา พลังลมขุมนี้มาตรว่าพุ่งเข้าสัมผัสร่างเชี้ยเฉี่ยได้ อย่างมากก็เพียงกรรโชกชายเสื้อมันให้พลิ้วไสวเท่านั้น

การสะบัดมือนี้มีประโยชน์ใด?

เชี้ยเฉี่ยก็งุนงงไป แต่แล้วสีหน้าพลันแปรเปลี่ยน ทั้งร่างทั้งเก้าอี้ล้มลงไปทางด้านข้างทันที

พลังฝีมือเชียวแปะเซ่าไม่สูง กำลังภายในก็จำกัด การสะบัดในระยะไกลเกินนับว่าไม่สามารถทำอันตรายคนได้จริง ๆ

แต่ทว่าในการสะบัดฝ่ามือครั้งนั้น กลับได้มีเข็มเหล็กกล้าสีครามแวววาวสามเล่มพุ่งตามออกไปด้วย

ชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำ!

เข็มพิษสีครามแวววาว ภายใต้แสงโคมไฟที่ซีดจาง หาใช่สังเกตได้ง่ายดายไม่

ตอนเชี้ยเฉี่ยรู้ตัว เข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำทั้งสามเล่ม ก็ได้มาถึงเบื้องหน้าสายตาแล้ว

ยังนับว่ามันมีสายตาคมกล้า ยังนับว่ามันมีปฏิกิริยาปราดเปรียววองไว

พนักงานกรมการเมืองที่ยืนอยู่ด้านหลังเชี้ยเฉี่ยกลับไม่มีสายตาคมกล้าปานนั้น ไม่มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วปราดเปรียวปานนั้น

เข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำพุ่งเฉียดข้างกายเชี้ยเฉี่ยไปสองเล่มฝังเข้าในทรวงอกพนักงานกรมการเมืองผู้นั้น อีกเล่มหนึ่งพุ่งเข้าใส่ตาขวาของมัน

เสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยอง ก้องไปทั้งโรงเตี๊ยมที่เงียบวังเวงทันที

พนักงานกรมการเมืองผู้นั้น ตวัดมือขึ้นกุมตาขวาตนเองไว้ ร่างล้มตึงลงเกลือกกลิ้งกับพื้นไป

เสียงร้องที่โหยหวนอันประหลาดพิกล จนผู้ได้ยินต้องขนลุกด้วยความหวาดหวั่น

ดังขึ้นอีกครา ตาขวากระทั่งเนื้อที่ใต้ตาของมันผู้นั้นถูกควักออกมาด้วยมือตัวเอง

นัยน์ตาเป็นสีม่วงคล้ำไปแล้ว!

มือขวาของมันกุมดวงตาไว้ และก็กำโลหิตสด ๆ อยู่เต็มมือ

โลหิตถึงกับกลายเป็นสีม่วงคล้ำแล้ว

เบ้าตาที่ไม่มีนัยน์ตา มีโลหิตหลั่งไหลออกมาไม่ขาดสาย โลหิตก็เริ่มกลายเป็นสีม่วงแล้ว

มันยังมีตาซ้ายอีกข้างหนึ่ง เบิ่งจ้องดูตาขวาในมือมันประกายตาเต็มไปด้วยแววเจ็บปวดรวดร้าว หวาดหวั่นขวัญเสีย

มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครา มันเบิ่งตาหันกายโถมออกไป...โถมใส่พวกพ้องคนหนึ่งที่ยืนด้านหลัง!

"ช่วยเรา..."

มันแผดร้องเสียงโหยหวนแหบแห้ง แต่เสียงร้องมิทันจบสิ้น ร่างก็ล้มลงไปแล้ว

ตอนล้มลงไป สองมือมันก็ได้ไถลคลายออก พวกพ้องคนที่ถูกมันโถมใส่พลอยล้มลงไปในเวลาพร้อมกัน เป้ากางเกงเปียกชุ่มโชกแล้ว

ตอนพวกพ้องของมันโถมใส่ร่างมัน มือที่มีโลหิตชุ่มโชกดวงตาในโลหิตพอดีกดใส่ใบหน้ามัน

ไม่มีผู้ใดทราบความรู้สึกตอนนั้นของมันเป็นอย่างไร?

แต่มันทราบ

เป็นความรู้สึกหวาดหวั่นสยองขวัญอย่างที่มันไม่อาจทนทานได้เด็ดขาด

มันมิได้อาเจียน แต่ร่างอ่อนระทวยราวไม่มีกระดูก

กระเสือกกระสนอยู่เป็นเนิ่นนาน จึงสามารถตะกายขึ้นได้ด้วยความลำบากยากเข็ญ แต่พลันล้มฮวบลงอีกครา ใบหน้ากลายเป็นสีม่วงคล้ำ!

ดวงตาที่มีโลหิตชุ่มโชกข้างนั้น ร่วงหล่นอยู่บนพื้นแทบเท้ามันนี่เอง แก้วตาสีม่วงคล้ำมีประกายเย็นยะเยียบ ในนั้นถึงกับยังมีเข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำปักตรึงอยู่ครึ่งท่อน

ตอนแก้วตากดเข้าใส่ใบหน้ามัน เข็มพิษแชเจ๊าะเมี่ยจำครึ่งท่อนนั้นได้แทงเข้าใส่ผิวหนังบนใบหน้ามันด้วย

ชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำที่ร้ายกาจ ยาพิษที่สุดแสนร้ายกาจ!

ไม่มีผู้คนเข้าไป ไม่มีผู้ใดแยแส

ทุกผู้คนที่มี ต่างตระหนกจนตะลึงลาน อัวจือเฮ้าก็เป็นเช่นกัน

เชี้ยเฉี่ยนอกเหนือจากนั้น

มันกำลังรับมือกับเซียวแปะเซ่า

เก้าอี้ยังมิทันล้มสัมผัสพื้น ร่างของมันก็ได้กระดอนขึ้นก่อน

พอร่างกระดอนขึ้น ก็เห็นเซียวแปะเซ่ากำลังยกมีดที่ใช้ผ่าตัดศพกรีดเข้าใส่คอหอยตัวเอง

มันร้องเสียงประหลาดพิกล ร่างพุ่งควับออกไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

มันไม่ยอมให้เซียวแปะเซ่าฆ่าตัวตายเยี่ยงนั้นเด็ดขาด มันจะสอบถามปากคำเซียวแปะเซ่าอีก

คมมีดกรีดเข้าใส่คอหอยแล้ว

ใบหน้าเซียวแปะเซ่าไม่มีแววเจ็บปวดรวดร้าว มีแต่แววรันทดหดหู่

มันเป็นมือเก่าของวงการสัปเหร่อ ศพที่ถูกมันกรีดตัดออกมามิทราบมีอยู่มากน้อยเท่าใด แต่คาดคิดมิถึง จะมีวันหนึ่งที่ต้องใช้มีดผ่าศพของมันมาตัดเนื้อหนังตัวเองมาตัดคอหอยของตัวเอง!

หรือนี่เป็นกรรมตามสนอง?

มีดที่คมกริบ ใบมีดที่ขาวแวววาว

คมมีดได้กรีดลงไปครึ่งหนึ่งแล้ว

เพียงครึ่งเดียว มีดก็ไม่อาจกรีดลึกเข้ากว่านั้น

เชี้ยเฉี่ยได้คว้าข้อมือที่ถือมีดของเซียวแปะเซ่าไว้

ร่างมันนับว่ามีความรวดเร็วดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งจริง ๆ แต่มือของมันแข็งแกร่งดั่งคีมเหล็ก พอคว้าไว้ มีดผ่าศพในมือเซียวแปะเซ่าก็ไม่อาจกรีดคอหอยให้ลึกกว่าเดิมแม้สักครึ่งหุน

พลังการฝึกปรือของมัน เหนือกว่าเซียวแปะเซ่ามิเพียงหนึ่งเท่าตัว

มันจ้องคอหอยเซียวแปะเซ่า ใบหน้ามีรอยยิ้มอีกครา

คอหอยเพียงกรีดได้ครึ่งเดียว ขอเพียงหลอดคอมิได้กรีดขาดสะบั้น มันก็มีปัญญาให้เซียวแปะเซ่าไม่ต้องตาย

มันมั่นใจมีความสามารถเช่นนี้

บริวารของมันมีคนสามารถเช่นนี้

ในตัวของมัน ยังมียาสมานแผลอันเยี่ยมยอดดั่งโอสถทิพย์อยู่อีกหลายขนาน

มันหัวร่อพลางกล่าว

"เราไม่ต้องการให้ท่านตาย ท่านก็ตายไม่ได้เด็ดขาด"

พอวาจามันเปล่งไป มันก็รู้ตัวว่ากล่าวผิดพลาดแล้ว

โลหิตไหลออกมาจากที่คอหอยเซียวแปะเซ่า

โลหิตสีม่วงคล้ำ!

หัวใจของท้าทีโฮ้ว ท้าทีป่าต่างมีเข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำอยู่เจ็ดเล่ม หัวใจท้าทีเล้ง ไหนเลยมิได้มีเข็มชิกแชเจ๊าะเมี่ยจำเจ็ดเล่มเช่นกัน?

แสดงแน่ชัด เซียวแปะเซ่าได้ถอนเข็มพิษแชเจ๊าะเมี่ยจำเจ็ดเล่มออกมาหมดสิ้นแล้ว

เซียวแปะเซ่ามอบไปเพียงสามเล่ม ลอบสังหารเชี้ยเฉี่ยสามเล่ม ยังมีอีกเล่มหนึ่ง!

เล่มสุดท้าย เหลือไว้เพื่อตัวเอง!

ยามคมดาบกรีดเข้าใส่คอหอย เข็มพิษแชเจ๊าะเมี่ยจำเล่มนั้นก็ได้ติดตามคมมีดเข้าไปในคอหอยเช่นกัน

บัดนี้ แม้นับว่าไม่คิดจะตายก็ไม่ได้แล้ว

ตาของเซียวแปะเซ่ายังเบิ่งกว้าง จับมองไปที่นอกหน้าต่าง

ชายคานอกหน้าต่างมีกรงนกแขวนอยู่ใบหนึ่ง

กรงนกที่ว่างเปล่า

นั่นความจริงเป็นฮ้วยโน้วกำนัลแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมชรา ภายในมีนกแก้วตัวหนึ่งนามเซียวม้อซิ้ง แต่ตกใจตายในวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด ซึ่งเป็นวันเปิดทวารอเวจี

เซียวแปะเซ่าอาจบางทีไม่ทราบเรื่องนี้ กระทั่งยังไม่ทราบ นกที่อยู่ในกรงก็คือนกแก้ว แต่เมื่อสายตาแลเห็นกรงนกนั้น ประกายตาคล้ายมีแววแย้มยิ้ม ปากก็แย้มยิ้มพลางร้องเบา ๆ

"เอ็งบู้ (นกแก้ว)..."

เสียงร้องที่แผ่วเบา มาตรว่ายังมีลมหายใจ แต่ก็แผ่วเบาราวจะขาดห้วงแล้ว

คำเอ็งบู้พอหลุดจากปาก ลมหายใจที่แผ่วเบาก็ขาดสะบั้น แต่ตามิได้หลับลง ประกายยิ้มแย้มในดวงตาก็มิได้สลายคลายไป

เป็นรอยยิ้มที่ลี้ลับมหัศจรรย์อย่างยิ่งจริง ๆ

รอยยิ้มบนใบหน้าของเชี้ยเฉี่ยชาค้างไปเนิ่นนานแล้ว แต่มือที่กำข้อมือเซียวแปะเซ่าพลันบีบแน่นลงกว่าเดิม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เอ็งบู้? เอ็งบู้กระไร? ฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต)?"

ไม่มีคำตอบ

เชี้ยเฉี่ยก็ทราบ คนตายต้องไม่ตอบคำถามของมัน เพียงแต่ว่าวาจานั้นได้โพล่งออกไปโดยไม่รู้ตัว

ดวงตามันก็เต็มไปด้วยประกายชิงชังคั่งแค้น

กับเอ็งบู้สองคำนี้ ไหนเลยเพียงชิงชังคั่งแค้นเท่านั้น ?

เอ็งบู้ เป็นสัญลักษณ์แทนกระไร ?

นกตัวหนึ่ง ? คนผู้หนึ่ง ? หรือความลับรายหนึ่ง ? แผนการเรื่องหนึ่ง ?

เชียวแปะเซ่าไฉนยินยอมตาย ก็ไม่ยินยอมตอบคำถามเหล่านั้นของมัน ?

ศีรษะของเซี้ยเฉี่ยคล้ายดั่งพองโตกว่าเดิมหลายเท่า

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ โลหิตมารสิบหมื่นหยดนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

นกแก้วโลหิตพอปรากฏ อัญมณีในท้องพระคลังของปู้กุ้ยอ้วงสาบสูญอย่างเร้นลับไม่มีร่องรอยไปในคืนเดียว มันได้รับคำสั่งลับให้มาสืบเสาะคดีเร้นลับรายนี้ ซึ่งมันก็ได้ดำเนินมาเป็นเวลาสองปีกว่าร่วมสามปีแล้ว

นับแต่วันได้รับคำสั่งเป็นต้นมา ร่วมสามปีที่ผ่าน ศีรษะของมันคล้ายไม่มีวันเดียวที่มิพองโต

คดีรายนี้นับว่าตึงมือเกินไปจริง ๆ

สืบสาวด้วยความลำบากยากเข็ญ จึงได้ตัวเชียวแปะเซ่าที่เป็นเบาะแสไหนเลยจะคาด ถูกเชียวแปะเซ่าเองตัดขาดสะบั้นไปกับมืออีกครา

มันแม้แย้มยิ้มอยู่เสมอมา แต่ครั้งนี้กลับยิ้มไม่ออกแล้ว ใบหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำ มือข้างที่กำข้อมือขวาเชียวแปะเซ่าพลันผลักออกไป

เสียงสวบดังเบา ๆ มีดผ่าศพที่อยู่ในมือขวาเชียวแปะเซ่ากรีดลึกเข้าไปในคอหอยเชียวแปะเซ่าจนมิด กรีดคอเชียวแปะเซ่าขาดออกไป

เชียวแปะเซ่าไม่มีปฏิกิริยาโดยสิ้นเชิง

คนตายต้องไม่มีความรู้สึกอีก

มนุษย์เราก็ไม่มีผู้ใดตายสองครั้งได้เด็ดขาด ที่เซี้ยเฉี่ยทำเช่นนี้ เพียงแต่เนื่องเพราะมีความหงุดหงิดเดือดดาลเกินไปเท่านั้น

หงุดหงิดเดือดดาลจนจำต้องฆ่าคนให้ได้จึงพอจะระบายออกบ้าง

แต่ในที่นี้ นอกจากอัวจือเฮ้าแล้ว ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ล้วนเป็นบริวารที่มันเลือกเฟ้นมาโดยพิถีพิถัน

มันไม่มีเหตุผลไปสังหารอัวจือเฮ้า และไม่คิดจะฆ่าอัวจือเฮ้าด้วย

อย่างน้อยที่สุด มันยังต้องการให้อัวจือเฮ้านำทาง

มันแปลกต่อทุกเรื่องราวและที่ทางของสถานที่นี้

ดังนั้น มันมีแต่ต้องลงมือกับคนตาย ฆ่าเชียวแปะเซ่าอีกครั้ง

เยี่ยงนั้นมันจึงยอมคลายมือ

ร่างเชียวแปะเซ่าฮวบลงไปดั่งซากศพสุนัข ล้มลงแทบเท้าของมัน

มันยังมีความขุ่นแค้นไม่คลาย เตะฉาดเข้าใส่เชียวแปะเซ่า ตาที่มีประกายเย็นเยียบคมวาว เบือนไปเขม้นมองกรงนกที่นอกหน้าต่าง

นอกหน้าต่างเป็นความมืดเลือนราง กระแสลมที่โชยพัดยิ่งเย็นยะเยียบ

กรงนกกวัดแกว่งส่งเสียงออดแอดเบา ๆ ดุจดั่งเป็นเสียงครวญครางอันน่ารันทด

เซี้ยเฉี่ยพลันหันขวับมาเขม้นมองหน้าอัวจือเฮ้า พลางถาม

"ในกรงนี้ ความจริงมิได้เลี้ยงนกใดอยู่เลย ?"

อัวจือเฮ้าตอบโดยมิต้องครุ่นคิด

"มีเลี้ยง"

อัวจือเฮ้าเป็นผู้คุ้นเคยกับร้านสุรานี้ จึงเป็นเรื่องที่ตอบได้แน่แก่ใจ

เซี้ยเฉี่ยถามอีก

"เลี้ยงนกใด ?"

"นกแก้ว"

"เฮอะ พาลมาบังเอิญประจวบเหมาะปานนี้ ? เป็นเดียรัจฉานขนแบนพันธุ์นั้นอีก"

"นกแก้วตัวนั้นมีนามเชียวม้อซิ้ง (เทพบุตรมารตัวน้อย) ฟังว่าเป็นของขวัญที่ฮ้วยโน้วกำนัลแก่เจ้าของโรงเตี๊ยมชรา"

"ฮ้วยโน้วไฉนให้ของขวัญแก่มัน ?"

"น่ากลัวเนื่องเพราะมันได้ทุ่มเทเงินทองที่สะสมมาชั่วชีวิต ให้กับฮ้วยโน้วจนหมดจนสิ้นไป"

"ฮ้วยโน้วปีนี้อายุเท่าใด ?"

"คล้ายยังมิถึงยี่สิบปี"

"แล้วมันปีนี้อายุเท่าใด ?"

"น่ากลัวหกสิบห้าได้แล้ว"

"วัยปูนนี้พอจะเป็นโจ้วแป๋ (ปู่หรือตา) ของฮ้วยโน้วได้เกินพอ"

"ได้เกินพอจริง ๆ"

เซี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อ กล่าวต่อ

"ด้วยวัยปูนมัน ยังมีกำลังเยี่ยงนั้นอยู่หรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าเข้าใจเซี้ยเฉี่ยหมายถึงกำลังเยี่ยงไร จึงฝืนยิ้มตอบ

"มิแน่ชัด แต่จากที่มันบอกเล่า ในค่ำคืนนั้น ฮ้วยโน้วกระทั่งตัวยังมิยอมให้มันกระทบ แต่ทว่าความตื่นเต้นเร้าใจที่มันได้มา ก็สาสมใจมันอย่างยิ่งแล้ว"

"ค่ำคืนนั้น...เพียงครั้งเดียวก็ทุ่มเทเงินทองที่สะสมมาชั่วชีวิตจนหมดสิ้น ?"

"ฮ้วยโน้วมีราคาสูงอย่างยิ่ง"

"สูงจนถึงมันยินยอมทุ่มเทเงินทองที่สะสมจนชั่วชีวิตไปหมดสิ้น ?"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะตอบ

"แต่มันรู้สึกคุ้มค่าอย่างยิ่ง และยังบอก หากสวรรค์ทอดเวลาให้มันมีอายุยืนยาวอีกสิบปี ให้มันมีโอกาสสะสมเงินทองได้มากเท่านั้น มันยังต้องไปที่ฮ้วยโน้วอีกครั้ง"

"สมองของมันมีปัญหาบ้างหรือไม่ ?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ไม่มี"

"อย่างนั้น แสดงว่าฮ้วยโน้วพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ"

"ฟังว่าเป็นเช่นนั้น"

"ฟังว่า ? ท่านมิเคยไปหานาง ?"

อัวจือเฮ้าสั่นศีรษะ

เชี้ยเฉี่ยเขม้นมองพลางถามอีก

"เราดูท่านมิใช่เป็นบุรุษที่สัตย์ซื่อสำรวมถึงปานนั้น"

"ความจริงก็ไม่ใช่"

"ท่านย่อมไม่ยินยอมให้สถานที่เช่นหอเอ็งบู้เล้าผ่านพ้นไป"

"ถูกแล้ว"

"เมื่อถึงเอ็งบู้เล้า ท่านถึงกับไม่หาฮ้วยโน้ว ?"

"ข้าพเจ้ามิอาจหานาง"

"ไม่มีเงินทองมากปานนั้นไปทุ่มเท ?"

"ยังพอจะรวบรวมได้สักครั้ง"

"แล้วเพราะกระไร ?"

อัวจือเฮ้าถอนใจเฮือกหนึ่งก่อน จึงตอบ

"ต้องตอบให้ได้ ?"

"อยู่ต่อหน้าเรา มีแต่คนตายจึงไม่ต้องตอบคำถาม"

อัวจือเฮ้าถอนใจอีกครั้ง ตะกุกตะกักตอบ

"ข้าพเจ้าเคยไปมาหาสู่กับมารดานาง นับว่าไม่อาจหักห้ามความละอายไปหานางได้"

"ที่แท้สาเหตุนี้เอง"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะ

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่กรงนกอีกคราพลางกล่าว

"เมื่อครู่ท่านเคยบอก หลังจากเฮ้งฮวงออกจากที่นี้ ก็ได้พาโลงศพไปในเอ็งบู้เล้าไปหาฮ้วยโน้ว ?"

อัวจือเฮ้ากลัวเชี้ยเฉี่ยครั้งนี้จะไม่เห็นการผงกศีรษะของมัน จึงรีบส่งเสียง

เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

"เอ็งบู้เล้าอยู่ที่ใด ?"

"ละแวกใกล้เคียงนี้"

เชี้ยเฉี่ยหันมาอีกครา กวาดตามองแล้วสั่ง

"ลิ่มเพ้ง เตียทิอยู่ที่นี้ คนอื่น ๆ ติดตามเราไปเอ็งบู้เล้า (หอนกแก้ว)"

วาจามันมิทันขาดคำ สีหน้าของพนักงานกรมเมืองสองคนก็ได้เปลี่ยนแปรไปแล้ว

หรือพนักงานกรมเมืองสองคนนั้น ก็คือเตียทิกับลิ่มเพ้งที่เชี้ยเฉี่ยสั่งให้อยู่ที่นี่ต่อไป ?

วิกาลดึกมากแล้ว

พอถึงดึกสงัด เสียงก็มากแล้ว

เสียงกรงนกที่แกว่งไกว เสียงแมลงชิวเทียนที่ร่ำร้อง ความจริงแผ่วเบาอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ต่างได้ยินถนัดชัดเจน

นอกฟ้ายังมีเสียงลม ยังมีเสียงห่านป่า

เสียงห่านป่ายิ่งก้องกังวาน ยิ่งโหยหวนชวนหดหู่

เสียงห่านป่าของวิกาลชิวเทียนโหยหวนชวนรันทดเป็นที่สุด ได้ยินเสียงนี้แล้วสะกิดความรู้สึกให้ครุ่นคิดถึงเรื่องที่ผิดหวัง เรื่องที่เจ็บช้ำน้ำใจได้ง่ายที่สุด

เตียทิกับลิ่มเพ้งตอนนี้ กลับมิได้มีความรู้สึกหดหู่รันทดไปกับเสียงห่านป่า

กระทั่งเสียงห่านป่า สำหรับพวกมันได้ยินแล้วก็มีแต่ความรู้สึกหวาดหวั่นขวัญเสีย

ศพที่ถูกผ่าได้ใช้ผ้าขาวปิดไว้แล้ว ยังมีซากศพของเชียวแปะเซ่า เจ้าของโรงเตี๊ยมชรา พนักงานกรมเมืองสองคน ต่างถูกขนไปไว้ทางด้านข้างหมดสิ้น

ในแสงชีดจางของโคมไฟที่ลูบไล้ใบหน้าคนตายน่าหวาดกลัวอย่างบอกมิถูก

ซากศพของท้ำมึ้งซาป้าทีแม้มีผ้าขาวคลุมไว้ แต่เสียดายพวกมันต่างเห็นการผ่าศพมากับตา ฝังใจจำจนไม่มีทางเลือนลืมได้

ขอเพียงสายตาเบือนไปที่ผ้าขาว พวกมันก็คล้ายได้เห็นซากศพคนตายที่ใต้ผ้าขาวทันที

แต่สายตาของพวกมันกลับมิอาจข่มบังคับได้

เนื่องเพราะที่นั้นมีเสียงแว่วมาอยู่ไม่หยุดยั้ง

เสียงแมลงวันโบยบิน

ตอนนี้เป็นเพียงต้นฤดูใบไม้ร่วง ยังคงเป็นฤดูของแมลงวัน

แมลงวันมาปรากฏในยามวิกาล ปกติมักชมชอบโบยบินอยู่รอบ ๆ โคมไฟ อย่าว่าแต่ใต้โคมไฟดวงนี้ยังมีซากศพอยู่

ศพของท้ามึ้งซาป้าที่ได้เริ่มเน่าแล้ว

ศพที่มีกลิ่นเหม็น ความจริงก็เป็นเสน่ห์เย้ายวนแมลงวันได้อย่างรุนแรงอยู่แล้ว

กลิ่นคาวโลหิตก็เป็นเช่นกัน

ดังนั้นเอง บนศพอีกสี่ซาก ก็มีแมลงวันโบยบินอยู่ไปมา

เสียงนี้เมื่อกระทบโสตทั้งสอง มิเพียงเบื่อหน่ายชิงชังเท่านั้น

พวกมันหยุดการสนทนากันแล้ว

นั่นแม้เป็นวิธีขับไล่ความหวาดกลัวอันประเสริฐสุดก็จริง แต่ก็ต้องมีอารมณ์สนทนากันจึงจะได้

พวกมันตอนนี้เพียงแต่คิดรีบเร่งออกจากสถานที่นี้ไปเท่านั้น

เพียงแต่คิด

ยังนับว่าขวัญของมันกล้าแข็งเพียงพอ ยังทนทานไว้ได้อยู่

ผู้ที่มีขวัญไม่กล้าแข็งเพียงพอ ย่อมไม่มีคุณสมบัติติดตามเชี้ยเฉี่ยออกไปปฏิบัติหน้าที่

วิกาลยิ่งดึก

หมอกเย็นยะเยียบทางนอกหน้าต่างยิ่งหนา

ลมโชยพัดเข้ามาทางหน้าต่าง โชยพัดหมอกเย็นยะเยียบมาด้วย

แสงโคมไฟในหมอกบางเลือนรางสลัวตา ใบหน้าของคนเป็น ใบหน้าของคนตาย ล้วนแล้วเลือนรางอยู่ในหมอกเย็นยะเยียบ

หมอกเย็นยะเยียบนี้ นับว่าคล้ายกระจายออกมาจากร่างคนก็ปาน

คนเป็นมีกลิ่นอายคนเป็น คนตายก็มีกลิ่นอายปิศาจ

คนตายมีเจ็ดคน คนเป็นมีเพียงสองคน

กลิ่นอายปิศาจย่อมเข้มรุนแรงกว่ากลิ่นอายคน !

กลิ่นอายปิศาจเย็นยะเยียบจับจิตใจ

เตียทิลิ้มเพ้งเพียงรู้สึก ตลอดร่างคล้ายดั่งถูกผลักลงไปในหล่มน้ำแข็ง

ดีที่เชี้ยเฉี่ยเมื่อทิ้งคน ก็ทิ้งไว้คู่หนึ่ง

วิกาลเชื่องช้ายาวนาน หากแม้นทิ้งไว้เพียงผู้เดียว มิทราบว่าจะผ่านวิกาลได้อย่างไรเลยจริง ๆ

ในใจของทั้งสองต่างครุ่นคิดไว้แน่วแน่ ไม่ยอมห่างจากฝ่ายตรงข้ามเด็ดขาด

แต่เสียดาย มนุษย์เรามักมีเรื่องราวมากหลาย ที่มิอาจเป็นไปดั่งความตั้งใจอยู่บ่อยครั้ง

เตียทิมิคิดจะเข้าส้วมในตอนนี้เลย แต่ยามเมื่อต้องการ กลับไม่มีปัญญาขัดขืนได้

มันย่อมมิอาจหักห้ามความละอายที่จะคลี่คลายเรื่องเช่นนี้ ก็ต้องให้ลิ่มเพ้งติดตามไปเป็นเพื่อนของมัน

ลิ่มเพ้งยิ่งมิอาจหักห้ามความละอาย ขอติดตามเข้าไปในส้วมด้วย

ในร้านสุราจึงเหลือเพียงลิ่มเพ้งอยู่ผู้เดียว

ในสิ่งแวดล้อมเช่นนั้น ข้างกายมีคนเป็น ๆ อยู่สักผู้หนึ่งย่อมยังประเสริฐอยู่แต่บัดนี้ คนเป็น ๆ ไม่มีเลยสักผู้เดียว

พอเตียทิจากไป ลิ่มเพ้งก็ลนลานแล้ว

มันพลันรู้สึก ในร้านหนาวเย็นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ขาดคนเป็น ๆ ไปผู้หนึ่ง กลิ่นอายปิศาจย่อมยิ่งรุนแรงกว่าเดิมเป็นธรรมดา

หน้าผากของมันมีเหงื่อซึมออกมา

เหงื่อเย็นยะเยียบ !

ในขณะเวลานั้นเอง มันได้ยินเสียงถอนใจที่แผ่วเบาดังขึ้นมา

เสียงนี้ดังจากด้านหลังของมัน มันมิได้เหลียวมอง สีหน้าคลายไปกว่าเดิมพลางส่งเสียง

"เร็วปานนี้ ?"

เสียงพอดังออกไป ใบหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนทันที

เตียทิเพิ่งออกไป ไม่มีเหตุผลจะกลับมาเร็วปานนี้

ฝีเท้าของเตียทิก็ไม่แผ่วเบาปานนี้

มันมิได้ยินเสียงฝีเท้าเลยสักแผ่วเบาจริง ๆ

"ผู้ใด ?"

เสียงตวาดเบา ๆ พอดัง รีบหันขวับกลับไป

พอเคลื่อนไหวมันจึงพลันรู้ตัว คอของมันไม่อาจบิดไปได้ มือเย็นยะเยียบคู่หนึ่งได้ยื่นมาทางด้านหลัง รวบลำคอมันไว้

นั่นนับว่าไม่คล้ายเป็นมือมนุษย์เลยจริง ๆ

มิใช่มนุษย์เป็นกระไร ?

ปิศาจ ? ผีดิบ ?

ใบหน้าลิ่มเพ้งเขียวคล้ำแล้ว อ้าปากส่งเสียงร้องกราดเกรี้ยวโหยหวน

ลานที่ด้านหลังห้องอาหารมืดเลือนรางยิ่ง

ไม่มีโคมไฟ มีแต่เดือนดวงใหม่ที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า สาดแสงสลัวพร่ามัวตาอยู่จาง ๆ

ความจริงสถานที่ไม่มีโคมไฟก็มืดครึ้มยะเยียบอยู่แล้ว อย่าว่าแต่กึ่งกลางของลานตึกนี้ ยังมีต้นเอี๊ยงอีกต้นหนึ่ง

เอี๊ยงเป็นต้นไม้ที่มีใบยาว ยามลมโชยพัด จะกระทบกันเสียงซู่ซ่า ในบรรดาต้นไม้ชิวเทียนที่ใบมิร่วงตามฤดูกาล นับว่าเอี๊ยงเป็นต้นไม้ที่มีเสียงเสียวสยองใจและก็เป็นตัวแทนความเสียวสยองของฤดูชิวเทียนด้วย

ตอนนี้ลมตะวันตกกำลังกรรโชกรุนแรงอย่างยิ่ง

ใบต้นเอี๊ยงยิ่งเสียดสีให้เป็นเสียงเสียวสยองกว่าธรรมดา

ในลานตึกเช่นนี้ ในเวลาเช่นนี้ ไหนเลยเพียงเสียวสยองเท่านั้น นับว่าขู่ขวัญผู้คนจนฝ่อได้จริง ๆ

หัวใจของเตียทิเย็นยะเยียบไปแล้ว

มาตรว่านามของมันมีคำทิ (เหล็ก) แต่ในตัวมันกลับมีเพียงสิ่งเดียวที่สร้างขึ้นจากเหล็ก...ดาบของมัน !

มาตรว่าดาบมิได้ชักออกจากฝัก แต่ด้ามดาบได้อยู่ในอุ้งมือมันแล้ว

ในสถานที่เช่นนี้ มิว่ากำลังทำกระไร ต่างต้องไม่ยอมให้ด้ามดาบออกห่างพ้นมือโดยเด็ดขาด

ดาบมีรังสีอำมหิต ดาบอยู่กับมือ ฟังว่ากระทั่งภูตผีปิศาจยังต้องอ่อนข้อให้สามส่วน ?

มันมือหนึ่งกุมด้ามดาบไว้ มือหนึ่งกำลังแก้เข็มขัด ก็ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนของลิ่มเพ้งแว่วมาจากทางหน้าร้าน

ใบหน้ามันพลันเผือดขาวทันที ดาบถูกกระชากออกจากฝักดังควับใหญ่ลนลานวิ่งกลับไปสุดฝีเท้า

หมอกเลือนรางยะเยียบในร้านยิ่งหนากว่าเดิม แสงโคมไฟจึงยิ่งริบหรี่กว่าเดิม

ลิ่มเพ้งนอนแน่นิ่งกับพื้น

ใบหน้ามันบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ตาเหลือกค้าง บอกแววหวาดหวั่นขวัญเสีย

ในสีหน้าที่แตกตื่นนี้ ท่านจะบอกมันตระหนกเพียงใดก็บอกได้เพียงนั้น

ตาที่เหลือกถลนออกนอกเบ้าของมัน แก้วตาหดเล็กลงมากหลาย

ความจริงแก้วตาของคนตาย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรได้อีก

ดูทีท่า มันถึงกับคล้ายตกใจจนดีฝ่อตายไปเอง

ในตัวมันไม่มีโลหิต แต่เสื้อผ้ากลับเริ่มหดลง ตลอดร่างต่างมีละอองสีขาวกระจายออกครอบคลุม

ต้องมิใช่เป็นหมอกที่ลมโชยพัดเข้ามาเด็ดขาด และมิใช่กลิ่นอายความตายด้วย

กลิ่นอายความตายไม่มีสี หมอกฤดูหนาว ปกติมีกลิ่นหอมของหมู่ไม้ใบหญ้า แต่ละอองสีขาวนี้กลับมีกลิ่นเหม็นที่แสบจมูกยิ่ง

ในหมอกขาวที่เกาะหนา เนื้อหนังนอกร่มผ้าของลิ่มเพ้งถึงกับสลายหายไปทีละน้อย

เพียงชั่วขณะ มือของมันก็ไม่คล้ายมือคน ใบหน้ามันก็ไม่คล้ายใบหน้าคนอีกแล้ว

เนื้อหนังเลือนสลาย ที่ปรากฏมากลายเป็นกระดูก กระทั่งกระดูก ก็เริ่มถูกกัดกร่อนสลายไปทีละน้อย

ลมเย็นโชยพัดมา กระดูกกลายเป็นเถ้าธุลี กระจายเข้าไปในหมอกเย็นยะเยียบ

เตียทิเขม้นมองซากศพลิ่มเพ้ง ร่างชาแข็งอยู่ในที่นั้น มือก็เย็นยะเยียบกระทั่งหัวใจยังเย็นยะเยียบไปแล้ว หมอกเหน็บหนาวคล้ายดั่งเป็นเข็มแหลมทิ่มแทงเข้าใส่กันบึ้งหัวใจมัน

ตอนมันวิ่งกลับมา ในร้านไม่มีคนอยู่แล้ว

ตอนนี้ก็ไม่มี แต่มิทราบอย่างไร มันมักรู้สึกมีคนอยู่ด้วย และอยู่ที่ข้างหลังของมัน

มันพลันหันกลับไป

ด้านหลังของมันมีคนอยู่ผู้หนึ่งจริง ๆ

แต่มันพลันรู้สึก ไม่ทราบว่าคนผู้นี้มาที่ด้านหลังมันได้ตั้งแต่เมื่อใด ?

คนผู้นี้ นับว่าคล้ายเป็นวิญญาณที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากห้วงอเวจีจริง ๆ

ความเป็นจริงแล้ว คนผู้นี้ได้ตายไปเจ็ดแปดวันจริง ไม่มีทางที่จะเป็นคนได้ แต่น่ากลัวยังมิได้ไปรายงานตัวในอเวจี

สองวันนี้มันยังคงวนเวียนอยู่ในมนุษย์โลก

มันยังคงเป็นผีดิบตัวหนึ่ง

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา ประกายตาที่เหี้ยมอำมหิต

ผู้ที่ยืนด้านหลังเตียทิถึงกับเป็นทิหึง !

ทิชิ้วบ้อเช้งทิหึง !

ใบหน้าของทิหึงดั่งคนเป็น ๆ ร่างแน่วนิ่งดุจปลายทวน

ร่างของผีดิบความจริงก็ตรงอยู่แล้ว ตรงอย่างยิ่ง

แล้วใบหน้าของผีดิบ ท่านทราบเป็นเค้าเยี่ยงไร ?

พลันเห็นใบหน้าผีดิบที่กระด้างเย็นชา ท่านรู้สึกกลัวหรือไม่ ?

"ทิโอวเท้า (หัวหน้าแซ่ทิ)"

เตียทิร้องขึ้นด้วยความตระหนกจนสุดเสียง ใบหน้ากลายเป็นซีดขาวราวซากศพ

เสียงที่มันร้องพิกลอย่างยิ่ง ไม่คล้ายเป็นเสียงดั้งเดิมของมันเลย

สีหน้าของมันที่พิกล ดุจดั่งคนที่พลันพบภูตผีก็ปาน

มันความจริงพบภูตผีอยู่

ทิหึงคล้ายมิได้ยิน ใบหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด กระโดดสองเท้ามายังที่เบื้องหน้าเตียทิ

เตียทิร้องเสียงพิกล สะบัดดาบในมือขึ้น

คนที่ตายในคมดาบเล่มนี้มีอยู่ไม่น้อย ตัวดาบมีรังสีอำมหิตแล้ว ผีดิบไม่ตายไปได้ แต่อาจจะล้มลงในรังสีอำมหิตของดาบ เพียงแต่ว่า ดาบมันยังมิทันยกขึ้น มือทั้งสองของทิหึงก็ได้เค้นเข้าใส่คอหอยของมันก่อน

มือเหล็กไร้น้ำใจอยู่แล้ว เมื่อกลายเป็นผีดิบยิ่งไม่มีความเมตตาปรานี

"ผีดิบ..."

เตียทิร้องเสียงโหยหวนได้สองคำ พลันชะงักงันลงกลางคัน แต่ลิ้นถูกเค้นจนแลบออกมาจากปาก

ตาของมันก็ถลนออกนอกเบ้าราวปลาตาย

กลิ่นเหม็นอันฉุนเฉียวพลันทะลักออกจากหว่างขาของมัน เป้ากางเกงเปียกชุ่มโชกไปแล้ว

จนบัดนั้น ทิหึงจึงได้คลายมือ

นัยน์ตายังกลอกไปมา

ตาของผีดิบใช่จะกลอกไปมาได้ ?

เมื่อสายตาเบือนไปที่ซากศพเชียวแปะเซ่า ใบหน้าของทิหึงถึงกับมีแววเสียดายปรากฏขึ้น

ใบหน้าของผีดิบ ใช่จะมีการเปลี่ยนแปรได้ ?

ผีดิบใช่จะมีน้ำใจความรู้สึก ?

ประตูสีแดง แดงฉานปานโลหิตสด ๆ

ในตรอกมีประตูแดงอยู่บานเดียวเท่านั้น

ทอเอ็งบู้เล้าอยู่ที่หลังประตูสีแดงนี้เอง

ประตูเปิดออกแล้ว

ที่มาเปิดประตูยังคงเป็นโกวเนี้ยน้อยนางนั้น สวมเสื้อกางเกงสีแดงฉานดังทั้งสองตำขลับดั่งนิลแต้มไว้

ตอนเปิดประตูให้กับเฮ้งฮวง นางอย่างน้อยต้องกวาดตามองขึ้น ๆ ลง ๆ ถึงสิบกว่าครั้ง บัดนี้เปิดประตูให้กับเชี้ยเฉี่ย กระทั่งหางตายังมิกล้าชำเลืองมองคล้ายดั่งดูออกคนผู้นี้ตอแยยากกว่าเฮ้งฮวงมากมายนัก

นางก้มศีรษะส่งเสียงอ้อมแอ้ม

"พวกท่านคือ..."

อัวจือเฮ้าสอดคำทันที

"พวกเรามาสอบสวนคดี"

จนบัดนี้ โกวเนี้ยน้อยจึงได้เห็นอัวจือเฮ้า ต้องช้อนตามองด้วยความประหลาดใจ

อัวจือเฮ้าถามทันที

"ฮ้วยโน้วอยู่หรือไม่ ?"

"อยู่ ข้าพเจ้าไปเรียนแทนพวกท่าน"

อัวจือเฮ้ายังมิทันแสดงความเห็น เชี้ยเฉี่ยก็ได้สั่นศีรษะส่งเสียงก่อน

"ไม่ต้อง พวกเราไปหานางในบัดนี้เอง"

วาจาพอหลุดจากปาก เท้าก็ได้สาวเข้าไปในประตู อัวเจือเฮ้ารีบเร่งฝีเท้านำหน้าทันที โกวเนี้ยน้อยรีบเลี่ยงออกเปิดทาง มิกล้ากล่าววาจามากกว่านั้นแม้สักครึ่งคำ

มาตรว่านางมีวัยเยาว์ รู้เห็นก็ไม่มาก แต่กลับดูออก เชี้ยเฉี่ยก็เป็นขุนนาง เป็นขุนนางที่ยิ่งใหญ่กว่าอัวจือเฮ้า มิว่าเชี้ยเฉี่ยทำกระไร นางมีแต่เบิ่งตาดูอยู่ด้านข้างได้เท่านั้น กระทั่งแม้ดูก็ไม่ควร รีบเร่งหลบหลีกไปเสียไกล ๆ จึงประเสริฐสุด

นางย่อมมิได้ติดตามหลังไปด้วย

ฤทธิ์กระบี่อำมหิต

ผ่านระเบียงสายยาว ข้ามอุทยานกว้างใหญ่

ตลอดทางมีแต่กลิ่นบุปผา ไม่มีเสียงเพลง ไม่มีการร่ายระบำรำฟ้อนเลย กระทั่งกลิ่นสุราก็ไม่มี

นี่มิคล้ายเอ็งบู้เล้าตามปกติ ไม่คล้ายซ่องคณิกา

ในช่วงเวลาตอนนี้ นับเป็นเวลาเงินเวลาทองของซ่องคณิกาได้ แต่นอกจากพวกเชี้ยเฉี่ยทั้งสิบคน นอกจากโกวเนี้ยน้อยที่เปิดประตูแล้ว ไม่มีผู้อื่นใดเคลื่อนไหวเลย

หอทางซ้ายขวาต่างมีแสงโคมไฟ ในกระดาษหน้าต่างก็มีเงาร่างคน

เงาร่างคนที่แน่วนิ่ง คล้ายดั่งลอบดูอาคันตุกะผิดธรรมดาประดานี้

"พายุฝนจะมาลมกรรโชกเต็มหอ"

หรือพวกมันได้ยินเสียงลม จึงหลบหลีกไว้ก่อน ?

เชี้ยเฉี่ยที่เดินอยู่พลันส่งเสียงขึ้น

"กิจการของซ่องคณิกานี้คล้ายดั่งมิใคร่ดีนัก"

อัวจือเฮ้ารีบสั่นศีรษะอธิบาย

"มีแต่คืนนี้มิใคร่ดี"

"ที่เราจะมาสืบสาวคดีในซ่องคณิกานี้ ถูกแพร่งพรายออกไปแล้วหรือไร ?"

"เมืองนี้แม้เล็ก ผู้คนกลับไม่น้อย และปากมากอย่างยิ่ง"

"คนชาญฉลาดก็มากอย่างยิ่ง"

"เรื่องราวเกิดขึ้นในโรงเตี๊ยมเพ้งอันกับเอ็งบู้เล้าสองสถานที่ ในเมื่อตั๋วนั้งไปโรงเตี๊ยมเพ้งอันแล้ว พวกมันมิยากที่จะได้คิด ตั๋วนั้งจะต้องมาเอ็งบู้เล้าเช่นกัน"

เชี้ยเฉี่ยพลันหัวร่อกล่าว

"ที่เมื่อคำวานพลันปรากฏผีดิบ ใช่เป็นสาเหตุหนึ่งหรือไม่ ?"

อัวจือเฮ้าฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเห็นว่าคงใช่"

วาจามิทันขาดคำ ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บถึงสองครั้ง

ม่านวิกาลหนาทึบอย่างยิ่ง ในเวลาเช่นนี้ ผีดิบสมควรออกเคลื่อนไหว

เชี้ยเฉี่ยจับตามองอัวจือเฮ้าพลางกล่าว

"ขวัญของท่านมิได้กล้าแข็งนัก ?"

"ความจริงมิกล้าแข็งอยู่เลย"

"ท่านเชื่อว่ามีผีดิบอยู่ในโลกนี้จริง ๆ ?"

อัวจือเฮ้าถอนใจตอบ

"ผู้ใต้บังคับบัญชาคนนั้นของข้าพเจ้า ถูกผีดิบขู่ขวัญจนฝ่อตายไปอย่างแน่ชัดมิต้องสงสัย"

"ไม่แน่ต้องเป็นผีดิบ จึงสามารถขู่ขวัญคนให้ฝ่อตาย"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วจึงกล่าวต่อ

"บริวารผู้นั้นของท่าน ลอบกลับไปเป็นส่วนตัวเพียงลำพัง ต้องมิใช่ไม่มีสาเหตุแน่"

"อาจบางทีมันพบเห็นกระไร"

"ท่านไฉนไม่บอก มันพบเห็นไข่มุกปี้ตั๊กจูที่อยู่ในปากทิหึง ?"

อัวจือเฮ้ามิได้ส่งเสียง

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"บริวารผู้นั้นของท่านมิใช่ยังบอก ตอนพวกมันงัดฝาโลงออก เห็นใบหน้าทิหึงสดชื่นดั่งมีชีวิต มิคล้ายคนที่ตายไปเจ็ดแปดวันเลย เฮ้งฮวงบอกกับพวกมันนั่นล้วนเพราะไข่มุกปี้ตั๊กจูที่ทิหึงคาบอยู่ จึงสามารถรักษาซากศพมันมิให้เปลี่ยนแปร"

อัวจือเฮ้าผงกศีรษะ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ไข่มุกเยี่ยงนั้น ท่านทราบมีราคาเท่าใด ?"

"ค่าควรเมือง"

"ใช่พอจะโน้มน้าวใจให้คนกระทำผิดกฎหมายได้ ?"

อัวจือเฮ้าถอนใจกล่าว

"ผู้ใต้บังคับบัญชาคนนั้นของข้าพเจ้า ออกจะละโมบเกินไปบ้างจริง ๆ"

คนที่เป็นขโมยย่อมอดใจหวาดมิได้ หากแม้นความจริงมีขวัญไม่กล้าแข็งอยู่แล้วอย่าว่าเป็นผีดิบเลย พลันมีคนผุดลุกขึ้นจากในโลง ก็พอจะขู่ขวัญมันจนฝ่อตายได้

อัวจือเฮ้าตะกุกตะกัก

"แต่ทว่า...ที่นอนอยู่ในโลงคือทิหึง ทิหึงตายไปเจ็ดแปดวัน ถูกตอกอยู่ในโลงมาเจ็ดแปดวันแล้ว"

มาตรว่าคนเป็น ๆ หากถูกตอกอยู่ในโลงเจ็ดแปดวัน ไม่อึดอัดตายก็ต้องอดตาย

คนตายแล้วใช่ยังสามารถฟื้นคืนชีวิตได้ ?

มิว่าไปถามผู้ใดต่างต้องสั่นศีรษะทุกคน

แต่เล่าขานกันมาแต่โบราณ คนตายอาจจะกลายเป็นผีดิบได้

คำเล่าขานนี้เป็นความจริงหรือไม่ ? มิมีผู้ใดกล้าระบุแน่นอน

ในโลกความจริงก็มีเรื่องมากหลายที่บันดาลให้ผู้คนไม่มีปัญญาเชื่อถือ แต่ก็ไม่มีปัญญาอธิบายบ่งบอกสาเหตุ

เรื่องราวครานี้ เชี้ยเฉี่ยใช่สามารถอธิบายได้ ?

เชี้ยเฉี่ยมิได้อธิบาย แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"มีผู้ใดทราบ ในเจ็ดแปดวันนั้น ทิหึงยังจะถูกตอกอยู่ในโลงตลอดมาหรือไม่ ?"

"อย่างน้อยที่สุด มีผู้หนึ่งทราบ"

"ท่านหมายถึงเฮ้งฮวง ?"

"มันต้องทราบแน่ ปัญหาเพียงอยู่ที่ว่า มันยินยอมตอบตามความสัตย์จริงหรือไม่ ?"

"อยู่ต่อหน้าเรา ไม่มีคนกล้ามิบอกความสัตย์จริง"

เป็นวาจาที่อวดโอ่เกินไป ? เชื่อมั่นตัวเองเกินไปหรือไม่ ?

เชี้ยเฉี่ยเสริมขึ้นอีก

"หากให้เราทราบ ที่เบื้องหน้ามันก็มีทางเหลืออยู่เพียงสายเดียว ไม่มีผู้คนใดคิดจะเดินทางสายนั้น"

ทางสายนั้นคือทางแห่งความตาย

อัวจือเฮ้ามิได้ส่งเสียงอีก

กับวาจาเชี้ยเฉี่ย อัวจือเฮ้าไม่ปรารถนาโต้เถียงเกี่ยงงอน และไม่กล้าโต้เถียงเกี่ยงงอนด้วย

เชี้ยเฉี่ยถามขึ้นอีก

"มันใช่ยังอยู่ในเอ็งบู้เล้าหรือไม่ ?"

"เช้าวันนี้ตอนข้าพเจ้ามาถามวาจามัน มันยังอยู่"

เฮ้งฮวงตอนนี้ไม่อยู่

ในเอ็งบู้เล้าเหลือเพียงฮ้วยโน้วผู้เดียว

ผนังห้องที่กว้างยาวสิบวา ยังมีกลิ่นของปูนขาวอยู่จาง ๆ บรรดาเทวบุตรมารสิบหมื่นที่ชุมนุมในคีลงเกียเกียพู มาราธิราชที่บรรดาเทวบุตรมารกราบไหว้ โลหิตมารสิบหมื่นหยด ที่เทวบุตรมารกรีดออกจากนิ้วกลาง นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง ยังมีข้าทาสอีกสิบสามตัวของนกแก้วโลหิต...ฮ้วยโน้วสิบสามตัวต่างถูกกลืนหายไปในปูนขาวจนสิ้นเชิง

ผนังห้องถูกฉาบจนขาวสะอาด ไม่มีภาพวาดของหมู่มาร มีแต่ภาพธรรมดาแขวนอยู่ภาพหนึ่ง

ภายใต้การขับเน้นของภาพมาร สถานที่นี้นับว่าคล้ายเป็นอเวจีมิผิดเพี้ยน

อเวจีที่สวยงาม ชั่วเวลาเพียงคืนเดียว ก็ถูกทำลายไปกับมือเฮ้งฮวง

ไม่มีภาพมาร สถานที่นี้ก็เป็นเพียงสถานที่ธรรมดา

ดังนั้นเอง เชี้ยเฉี่ยไม่คล้ายเฮ้งฮวง มองปราดแรกก็จับไปยังฝาผนัง

ปราดแรกของมันอยู่ที่ร่างฮ้วยโน้ว

ในสถานที่นี้ บัดนี้ยังมีกระไรสะดุดตาผู้คนยิ่งกว่าฮ้วยโน้วอีก ?

ฮ้วยโน้วได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นครบชุดสมบูรณ์ ครึ่งซีกร่างซ้ายมิคล้ายเป็นทารกกำเนิดใหม่ ตลอดร่างก็ไม่คล้ายเป็นข้าทาสของนกแก้วโลหิต

แต่นางยังมีนามฮ้วยโน้ว นางยังคงสวยสะคราญดั่งเดิม

ดรุณีที่สวยสะคราญ ความจริงก็สะดุดตาให้ผู้คนเพ่งมองสังเกตอยู่แล้ว

แต่สายตาเชี้ยเฉี่ยกลับมิได้ถูกความงามของนางดึงดูดไว้ เบือนออกไปอย่างรวดเร็วยิ่ง

รองเท้าหนังพื้นแข็ง แส้ที่มีตะขออยู่เต็ม เตียงนอนกว้างใหญ่กว่าหกวาเหนือเตียงแขวนตะขออยู่ ผนังที่เพิ่งฉาบขาวสะอาด เชี้ยเฉี่ยกวาดมองผ่านไปทีละประการ จึงได้เบือนกลับมามองที่ฮ้วยโน้วอีกครั้ง

"ท่านหรือคือฮ้วยโน้ว ?"

มันถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ฮ้วยโน้วเพียงรับคำอืมม์เบา ๆ ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเช่นกัน

เสียงที่สดใสไพเราะ รอยยิ้มที่หวานหยาดเยิ้ม นางคล้ายดั่งยินดีต้อนรับ

การมาของเชี้ยเฉี่ยอย่างยิ่ง

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งคราจึงกล่าว

"ฟังว่าปกติท่านเพียงสวมเสื้อผ้าอยู่ครึ่งซีกร่างเท่านั้น ?"

"เป็นความจริง"

"ตอนนี้ท่านสวมไว้เรียบร้อยยิ่ง"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัวเย็นจัด"

"หลายวันนี้อากาศคล้ายคลึงกัน หาได้เย็นจัดไม่"

"หลังจากเมื่อค่ำวานปรากฏผีดิบเกิดขึ้นแล้ว มิทราบเป็นอย่างไร สถานที่นี้พลันกลับกลายเป็นเหน็บหนาวยะเยียบ"

เมื่อกล่าวถึงผีดิบ เสียงของนางก็ไม่มั่นคงเท่าใดนัก

เชี้ยเฉี่ยถาม

"ท่านก็กลัวผีดิบ ?"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงเด็กหญิงคนหนึ่ง"

ปกติขวัญของเด็กหญิงก็ไม่กล้าแข็งเท่าใดอยู่แล้ว

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"แล้วไฉนท่านไม่ไปจากที่นี้ ? ยังอยู่ต่อไปไยกัน ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีสถานที่ไป"

ขอบตาของฮ้วยโน้วคล้ายดั่งแดงระเรื่อ

หากแม้นดรุณียังมีสถานที่อื่นไปได้ ต้องไม่ยอมจับเจ่าอยู่ในซ่องคณิกา

เชี้ยเฉี่ยถาม

"ที่ลี้ตั๋วเนี้ยไม่ดี ?"

สีหน้าฮ้วยโน้วแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"หากแม้นดี ข้าพเจ้าก็ต้องไม่มาสถานที่นี้แน่"

ลี้ตั๋วเนี้ยเป็นมารดาฮ้วยโน้ว หากผู้เป็นมารดา เป็นมารดาที่ประเสริฐ ที่เป็นบุตรีก็ไม่ต้องไปเป็นคณิกาแล้ว

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะ เบือนสายตาไปยังโลงที่เชิงผนังอีกด้านหนึ่งพลางถาม

"อย่างน้อยที่สุด ท่านก็ควรโยกย้ายโลงนี้ออกไป หรือท่านไม่ทราบ โลงนี้คือรังของผีดิบตัวนั้น ผีดิบพร้อมที่จะกลับมาพักผ่อนในรังมันได้ทุกเวลา"

สีหน้าฮ้วยโน้วซีดขาวทันที ตะกุกตะกัก

"โลงนี้มิใช่เป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจโยกย้ายมันไปโดยพลการ"

"เฮ้งฮวงไม่ยอมให้ย้ายโลงนี้ออกจากห้อง ?"

"ข้าพเจ้ามิได้ถามมัน เช้าวันนี้ข้าพเจ้าก็ตื่นไม่ทันมัน"

"มันไม่อยู่ที่นี้ ?"

"ออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ จนบัดนี้ยังมิได้กลับมา"

"ตลอดวันเต็ม ๆ มันไปที่ใด ?"

"มิทราบ"

"มิได้สั่งเสียวาจาใด ๆ ?"

"มันเคยบอก จะออกไปหาซากศพสหายของมัน"

"ซากศพทิหึง ?"

ฮ้วยโน้วผงกศีรษะตอบ

"ฟังว่า ผีดิบในตอนกลางวันเป็นเพียงศพซากหนึ่งเท่านั้น เฮ้งฮวงบอกมันคิดจะรีบเร่งหาซากศพคืนกลับมาโดยเร็ว"

"เพราะกระไร ?"

"ขอเพียงหาซากศพพบ มันบอกอาจบางทีก็มีปัญญาสกัดขวางมิให้ทิหึงกลายเป็นผีดิบอีก มันคล้ายดั่งไม่ต้องการอย่างยิ่ง ให้สหายของมันกลายเป็นผีดิบไปทำร้ายผู้คนอีก"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกล่าว

"มันเป็นพ่อมด ? มันรู้จักปราบผีพิชิตปิศาจ ?"

ฮ้วยโน้วตอบไม่ได้ เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบไป

"หากแม้นหาผีดิบพบ มันจะต้องลำเลียงกลับมาวางในโลงตอกตรึงอีกครั้งบัดนี้ เป็นเวลาที่ผีดิบออกไปยังไม่คืนกลับมา หรือมันหาซากศพไม่พบ พาลไปหาผีดิบเสียเลย ?"

อัวจือเฮ้ากล่าวขึ้นบ้าง

"ไม่แน่ว่ามันตอนนี้หาผีดิบพบ ถูกผีดิบเค้นคอหอยไว้ไม่อาจกลับมาได้อีกแล้ว"

วาจาประดานั้นพอกล่าวไป ตัวมันเองต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเสียหลายครั้ง

สีหน้าฮ้วยโน้วยิ่งเผือดขาวกว่าเดิม

แต่เชี้ยเฉี่ยกลับไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด สีหน้ายังคงยิ้มแย้มแจ่มใสดั่งเดิม เบือนสายตาไปที่โลงศพพลางกล่าว

"จากรอยสลักของโลงยังพอจะดูออก ในเจ็ดแปดวันนี้ ฝาโลงถูกตรึงแนบแน่น

มั่นคงหรือไม่ ?"

มิต้องให้มันออกคำสั่ง พนักงานกรมเมืองสองคนที่เมื่อครู่ผ่าพิสูจน์ศพก็ได้ก้าวออกจากกลุ่มไป

ผู้ที่มีอาชีพเป็นสัปเหร่อ ความจริงก็รอบรู้ในเรื่องโลงศพจนแตกฉานเชี่ยวชาญยิ่งอยู่แล้ว

เชี้ยเฉี่ยก็มิได้สั่งอย่างไรอีก หันไปกล่าวกับอัวจือเฮ้า

"คราบโลหิตกองหนึ่ง มือดำอีกข้างหนึ่งที่บ้วนทงเหลือไว้นั้น อยู่ที่ใดกัน ?"

"อยู่ที่ชั้นล่าง ในห้องเล็ก ๆ หลังบันได"

เชี้ยเฉี่ยเบือนสายตาอีกคราพลางสั่ง

"ทั้งเล่าตั๋ว ทั้งเล่ายี่ พวกท่านทั้งสองติดตามอัวตั๋วนั้งไป ตั้งเชียง ท่านก็ไปด้วย"

เฮียตี๋ตระกูลทั้งรับคำเดินเข้าไปหาอัวจือเฮ้า หนึ่งในสองพนักงานกรมเมืองที่เดินไปหาโลงศพ ก็ได้ชะงักเท้าไว้ด้วย

เชี้ยเฉี่ยสั่งขึ้นอีก

"ตรวจโลงมีเพียงผู้เดียวก็พอแล้ว"

ตั้งเชียงรับคำ เปลี่ยนเป็นเดินเข้าหาอัวจือเฮ้า

อัวจือเฮ้าลนลานถอยออกจากห้อง เดินนำอยู่ที่เบื้องหน้า

เชี้ยเฉี่ยจับตามองทั้งสี่ที่จากไป รำพึงกับตัวเองเบา ๆ

"คราบโลหิต มือดำด้าน หากมิใช่เป็นการอาละวาดของผีดิบ เชื่อแน่ว่าต้องเป็นผลของยาพิษทำร้าย"

หากแม้นเป็นเพียงผลของยาพิษทำร้าย ด้วยความเปรื่องปราดสามารถในเรื่องพิษของเฮียตี๋ตระกูลทั้ง บวกกับตั้งเชียงที่มีอาชีพสัปเหร่อแต่ดั้งเดิม สมควรมีทางสืบสาวราวเรื่องได้กระจ่าง

เรื่องราวได้รวบรัดเช่นนี้หรือไม่ ?

แสงโคมไฟแม้สว่างไสว แต่เมื่อถึงข้างผนังอีกด้านหนึ่งก็สลัวมัวลง

โลงภายใต้แสงเลือนรางสลัว ยิ่งรู้สึกน่าหวาดกลัวกว่าธรรมดา

แต่พนักงานกรมเมืองผู้นั้น หาใช่เพราะสาเหตุนี้จึงได้นำโคมไปอีกดวงหนึ่งไม่ มันเพียงเพราะต้องการให้งานของมันสะดวกยิ่งขึ้น

กระทำงานเช่นนี้ ทั้งต้องมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ รอบข้างไม่สว่างไสว

เพียงพอ ก็ตรวจพิสูจน์ผิดพลาดได้ง่ายดายยิ่ง

มีโคมเพิ่มอีกดวงหนึ่ง โลงยิ่งเป็นประกายแจ่มจ้า มาตรว่ายังคงเป็นสัญลักษณ์ของความตายอยู่เสมอมา แต่ดูแล้วย่อมไม่น่ากลัวดุจดั่งเมื่อครู่อีก

โลงนี้ถูกเปิดออกมาถึงสองครั้ง หลังจากเปิดครั้งที่สองแล้ว ก็มิได้ตอกเข้าไปอีก เนื่องเพราะซากศพมิได้อยู่ในโลงแล้ว

ซากศพได้กลายเป็นผีดิบหนีออกไปแล้ว

ยังหาผีดิบไม่พบ ก่อนยังมิได้ซากศพคืนมา ตอกตรึงฝาโลงไป ไยมิใช่มากความอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงกระทั่งฝาโลงยังมิได้ปิดเรียบร้อย เพียงแต่วางไว้บนโลงเท่านั้น และยังวางไม่สนิท เผยช่องกว้างประมาณสองสามนิ้วอยู่ทางหัวโลง

ดังนั้น จะเปิดฝาโลง จึงมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญอย่างไรเลย

พนักงานกรมเมืองผู้นั้นวางโคมลงบนโต๊ะด้านข้าง เดินเข้าไปก้มตัวลง ก็ยกฝาโลงขึ้นมาได้

ฝาโลงพอถูกยกออก พลันมีคนผู้หนึ่งดีดขึ้นยืนตัวตรงจากในโลง

ผีดิบ!

โลงเป็นที่ไว้ศพคนตาย

หรือที่ดีดตัวขึ้นมาจากในโลง จะเป็นคนมีชีวิตได้?

ในบรรดาคนตาย ฟังว่ามีเพียงผีดิบเท่านั้นที่ยังพอกระโดดเคลื่อนไหวได้

'...โลงนี้เป็นรังของผีดิบ ผีดิบพร้อมที่จะกลับมาพักผ่อนในรังของมันทุกเวลา

นึกถึงวาจาที่ตัวมันกล่าวไปแล้ว เชี้ยเฉี่ยต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บโดยมิอาจข่มกลั้นได้

พนักงานกรมเมืองคนอื่น ๆ ถูกขู่ขวัญจนย่ำแย่แสนสาหัส

ฮ้วยโน้วยิ่งคล้ายเป็นแมวน้อยถูกกระทืบหาง กรีดร้องเสียงแหลมเล็กจนเสียดหู

ที่ตระหนกย่ำแย่ที่สุด คือพนักงานกรมเมืองผู้ไปยกฝาโลง

มันแม้มีอาชีพเป็นสัปเหร่อมานานปี แต่นี่ยังเป็นครั้งแรกที่เผชิญกับผีดิบแลเห็นผีดิบ!

เสื้อสีขาวซีดในแสงโคมไฟซีดขาว คล้ายดั่งเป็นหมอกกลุ่มก้อนหนึ่ง

สองฝ่ามือของผีดิบยกเสมอคิ้ว แขนเสื้อยาวลงปิดหน้า เพียงกระโดดครั้งเดียว

ก็กระโดดออกจากโลง กระโดดไปที่ข้างกายพนักงานกรมเมืองผู้นั้น

ในตัวมันคล้ายดั่งมีรังสีเย็นยะเยียบเสียดกระดูกแผ่กระจาย รังสีเย็นยะเยียบกลับกลายเป็นลมเหน็บหนาวโชยพัดโคมบนโต๊ะให้ดับไป

ไม่มีแสงโคมที่ซีดขาว ใบหน้าของพนักงานกรมเมืองผู้นั้นยังคงซีดขาวเช่นเคย ตาทั้งสองของมันเบิ่งกลมกว้าง ดวงตาเต็มไปด้วยประกายหวาดหวั่นขวัญเสียอย่างรุนแรง

มันคิดจะหนี แต่สองเท้าไม่อยู่ในความควบคุมบังคับ คล้ายดั่งถูกตะปูตอกตรึงติดกับพื้นก็ปาน

มันคิดจะร้อง น้ำลายในปากคล้ายดั่งถูกลมเย็นยะเยียบโชยพัดจนกลายเป็นน้ำแข็ง อัดลำคอมันตีบตันไป

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อฝาโลงที่มันประคองร่วงหล่นลงสู่พื้น ร่างของมันก็อ่อนระทวยลงกองตามติดไป

แต่ผีดิบกลับมิได้เคลื่อนไหวอีก สายตาคมวาวจ้องมองผ่านช่องสองแขนเสื้อไปยังร่างพนักงานกรมเมืองที่นอนตัวอ่อนระทวยกับพื้น ร่างที่ตรงแข็งดั่งปลายทวนพลันงอลง นั่งไปที่ขอบโลง แขนเสื้อทั้งสองก็ได้ปล่อยห้อยลง จากนั้น อ้าปากตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

เสียงหัวร่อที่พึงพอใจ เสียงหัวร่อที่น่าหวาดกลัว

ได้ยินในสิ่งแวดล้อมเยี่ยงนี้ ยิ่งรู้สึกน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิมมากนัก

เสียงหัวร่อพอดัง อย่างน้อยมีพนักงานกรมเมืองกว่าครึ่ง ที่ถูกหัวร่อจนขวัญหนีดีฝ่อ

ผีดิบใช่ยังสามารถหัวร่อได้?

เสียงหัวร่อนี้ ใช่สามารถหัวร่อจนขวัญผู้คนกระเจิดกระเจิงจากร่าง?

ปกติขวัญของดรุณีต่างเปราะบางกว่าบุรุษเพศ แต่ครั้งนี้กลับนอกเหนือกฎเกณฑ์

ความจริงฮ้วยโน้วตระหนกจนพร้อมที่จะสลบไสลในทุกเวลา แต่พอแขนเสื้อของผีดิบลดต่ำ เสียงหัวร่อของผีดิบพอดัง นางคล้ายพลันมีพละกำลังเพิ่มขึ้นอีกมากหลาย ใบหน้าที่ซีดขาวก็แดงเปล่งปลั่งมาอีกครา

นางถึงกับเบิ่งตาถลึงจ้องผีดิบแน่วนิ่ง

ดูทีท่าของนาง นับว่าคล้ายจะโถมเข้าไปต่อยใส่ผีดิบหมัดหนึ่ง กัดผีดิบสักคำหนึ่ง นางถึงกับโถมเข้าไปจริง ๆ

พอโถมเข้า ถึงหมัดนางก็ได้ต่อยลง

มาตรว่ามิได้กัดผีดิบคำหนึ่ง แต่อย่างน้อยนางต่อยผีดิบไม่ต่ำกว่าสิบหมัด

นับว่าเป็นขวัญที่กล้าแข็งเหลือร้ายจริง ๆ

หรือนางถูกมารสิงหัวใจอีก ? นกประหลาดตัวที่สิบสามที่สาบสูญไปจากผนังเมื่อค่ำวาน ทาสนกแก้วโลหิตตัวที่สิบสามนั้น ได้มาสิงสู่ร่างนางอีกคราแล้ว ?

ฮ้วยโน้วเป็นทาสของฮ้วยเอ็งบู้ และก็เป็นมารตัวหนึ่งในคีลงเกียเกียพูอาณาจักรมาร มารทุบตีผีดิบ ไยมิใช่เป็นภูตผีตีภูตผี ?

ขวัญของเชี้ยเฉี่ยยิ่งกล้าแข็งกว่า

ตอนแรกเริ่มมันตระหนกอย่างยิ่งก็จริง แต่บัดนี้ใบหน้าของมันมีแต่รอยยิ้มที่เหี้ยมอำมหิต

เสียงหัวร่อของผีดิบพอกระทบโสต มือมันก็กุมไปที่ด้ามกระบี่

ตอนนี้กระบี่ยังอยู่ในฝัก แต่รังสีอำมหิตก็ได้กระจายออกครอบคลุมไปทั้งห้อง

รังสีอำมหิตนี้ ถึงกับกระจายออกจากร่างมัน

ดวงตาทั้งคู่ของมันก็มีประกายอำมหิตแวววาว เขม้นมองผีดิบแน่วนิ่งมิกะพริบ

มาตรว่ามันยังมิมีทีท่าอย่างไร แต่ทั้งร่างทั้งกระบี่ คล้ายดั่งผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวพร้อมจะใช้ไปได้ทุกเวลา

ร่างมิได้ถลันไป กระบี่มิได้ชักออกจากฝัก

แต่เสียงกลับดังออกไปก่อน

"หยุดไว้"

เสียงตวาดที่คล้ายอสนีบาตฟาดลั่น ทำลายกลิ่นอายปิศาจทั้งห้องหอไปหมดสิ้นทันที

เสียงของเชี้ยเฉี่ยนับว่าดังเหลือร้ายจริง ๆ

คนที่เป็นขุนนางใหญ่มาสิบกว่าปี วางก้ามของขุนนางถึงสิบกว่าปี เสียงไม่ดังก็ประหลาดยิ่งแล้ว

อย่าว่าแต่มันยังฝึกพลังลมปราณมาถึงสิบกว่าร่วมยี่สิบปี

ฮ้วยโน้วหยุดมือแล้ว แต่มือทั้งสองมิใช่ถูกเชี้ยเฉี่ยตวาดหยุด กลับเป็นถูกมือของผีดิบตัวนั้นคว้าไว้

จะคว้ามือทั้งสองของนางไว้มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย ยามนางดุร้ายอาละวาดนับว่าคล้ายมีมารมาสิงสู่ร่างจริง ๆ พละกำลังกล้าแข็งจนน่าตระหนกยิ่ง

ผีดิบคล้ายทุ่มเทกำลังมากมายใหญ่หลวงจนแทบหมดตัว จึงสามารถคว้ามือทั้งสองของนางไว้ได้

ยังนับว่าผีดิบมีประสบการณ์มาสองครั้ง คราวนี้จึงมิได้ทุลักทุเลดุจดั่งสองครั้งแรก

ผีดิบตัวนี้ย่อมเป็นเฮ้งฮวงนั่นเอง

ฮ้วยโน้วยอมเลิกราการสะบัดดิ้นรนด้วยความลำบาก หอบหายใจ พลางทรุดกายนั่งไปที่ขอบโลง นั่งอยู่ข้างกายเฮ้งฮวง

แขนเสื้อพอลดลงครึ่งหนึ่งนางก็จำได้ นั่นมิใช่ผีดิบทิหึง และมิใช่วิญญาณพเนจรอื่นใด เป็นเฮ้งฮวง

นางตระหนกจนย่ำแย่ แต่เฮ้งฮวงกลับหัวร่อด้วยความพอใจเป็นอย่างยิ่ง

เยี่ยงนั้น แม้นับว่าเฮ้งฮวงกลับกลายเป็นผีดิบจริง ๆ นางก็ต้องโถมเข้าไปทุบตีให้สาสมใจสักพักหนึ่ง

นางหอบหายใจ เบิ่งจ้องเฮ้งฮวงพลางถาม

"ท่านกลายเป็นผีดิบไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

เฮ้งฮวงพยายามกลั้นหัวร่อด้วยความลำบากแล้วตอบ

"เช้าวันนี้ ตอนท่านเปลี่ยนเสื้อผ้า ข้าพเจ้าก็ได้นอนอยู่ในโลงแล้ว"

ใบหน้าฮ้วยโน้วแดงฉานทันที สวนคำขึ้น

"ท่านต่างเห็นแล้ว ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้ายังมิได้หลับ"

ดวงตาของเฮ้งฮวงกลับกลายเป็นเลือนรางคล้ายมีหมอกบังอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ใช่ว่าได้หวนนึกถึงร่างที่เรียบลื่นเป็นประกายดั่งต่วนเนื้อดีของนางอีกคราใช่ว่าได้นึกถึงมือเรียวงามของนางที่ลูบไล้อยู่บนทรวงอกอันอวบอูม นึกถึงสีหน้าที่เคลิบเคลิ้มของนางอีกครา ?

มาตรว่าเฮ้งฮวงมิได้บอกออกไป แต่ฮ้วยโน้วแน่ใจ เฮ้งฮวงต้องเห็นทุกประการหมดสิ้น นางไม่เชื่อเด็ดขาด คนผู้นี้เมื่อตอนนั้นจะนอนสงบเสงี่ยมอยู่ในโลงมิลอบดูนางเด็ดขาด

นางกรีดร้องขึ้นอีกครา

"ตีท่านให้ตาย ตีท่านให้ตาย..."

นางแม้ร้องดุร้ายปานนั้น แต่ในใจย่อมมิใช่คิดจะตีเฮ้งฮวงให้ตายไปจริง ๆ

เฮ้งฮวงก็มิได้คลายมือของนางออกจากการเกาะกุมมาเลย

ทั้งสองคนจึงบิดเป็นก้อนกลมอีกครา นับว่าคล้ายไม่มีผู้คนอยู่ทางด้านข้างเลยก็ปาน

บรรดาพนักงานกรมเมืองเหล่านั้นต่างปากอ้าตาเหลือกค้าง คล้ายดั่งกลายเป็นผีดิบไปหมดสิ้นแล้วก็ปาน

แต่เชี้ยเฉี่ยกลับขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ แผดสุดเสียงอีกครา

"หยุดไว้"

เสียงตวาดครานี้ยิ่งดังกึกก้อง ทั้งห้องคล้ายถูกเสียงตวาดของมันกระแทกจนสั่นไหว

แม้นับเป็นคนตาย ก็น่ากลัวต้องถูกเสียงตวาดครานี้ของมันขู่จนกระโดดขึ้นมาได้

ฮ้วยโน้วก็ถูกเสียงตวาดของมันขู่จนตระหนกตัวลอย

เฮ้งฮวงแม้มิได้กระโดดขึ้น แต่มือที่เกาะกุมมือของฮ้วยโน้วคลายออกไปโดยไม่รู้ตัว

ใบหน้าเฮ้งฮวงถึงกับยังมีรอยยิ้ม แย้มยิ้มจ้องมองเชี้ยเฉี่ยพลางถาม

"ท่านคล้ายดั่งเป็นขุนนาง ?"

เชี้ยเฉี่ยหน้าเขียวคล้ำ แค่นเสียงเย็นชา

"เมื่อสิบปีก่อน ข้าพเจ้าก็เป็นขุนนางแล้ว"

"มิน่าเล่า เสียงท่านจึงดังปานนี้"

"ท่านไม่กลัวขุนนาง ?"

"ข้าพเจ้ามิได้ผิดกฎหมาย ไฉนต้องกลัวขุนนาง ?"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านซ่อนอยู่ในโลงทำกระไร ?"

"นอน"

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองพลางกล่าว

"ที่นี้มีเตียงกว้างร่วมหกวา"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางตอบ

"แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่นอนบนเตียง จงใจนอนในโลง ก็คล้ายไม่ผิดกฎหมาย"

"ขู่ขวัญคนก็ผิดกฎหมายแล้ว"

เฮ้งฮวงชายตาไปยังพนักงานกรมเมืองที่เปิดฝาโลง เห็นมันกำลังตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาได้แล้วหัวร่อพลางตอบ

"ข้าพเจ้ามิได้ขู่ผู้คน เพียงแต่กระโดดขึ้นจากที่นอนเท่านั้น"

หยุดหัวร่ออีกครางจึงกล่าวต่อ

"ขวัญของบริวารท่านคล้ายดั่งมิใคร่กล้าแข็งนัก"

หางตาเชี้ยเฉี่ยกระตุกถี่เร็ว แค่นเสียงเย็นชา

"แต่ขวัญของท่านไม่เล็ก"

"ความจริงก็ไม่เล็กอยู่แล้ว"

"มิน่าเล่า จึงกล้าลงไปนอนในโลง"

"ไม่กล้าก็ต้องกล้า"

"ท่านไม่ทราบ โลงนี้ไว้ใช้บรรจุศพคนตาย ?"

"ทราบ"

"ท่านทราบหรือไม่ โลงนี้มีคนตายลงไปนอนแล้ว ?"

"ทราบ"

"เมื่อต่างทราบ แสดงว่าท่านพอใจโลงศพ"

"ไม่พอใจ"

"ไม่พอใจ ไฉนต้องเข้าไปนอน ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีสถานที่พอจะนอน"

สายตาเชี้ยเฉี่ยจับมองไปที่เตียงกว้างหกวาอีกครั้ง กล่าวเสียงเย็นชา

"เตียงนั้นก็ไม่ประเสริฐ ?"

"สำหรับผู้อื่นประเสริฐยิ่ง แต่สำหรับข้าพเจ้ากลับไม่ประเสริฐ"

หยุดหัวร่อแล้วอธิบายต่อ

"เช้าวันนี้ข้าพเจ้าอ่อนล้าจนระโหยเกินไป นอกเสียจากไม่หลับ พอหลับก็ต้องคล้ายเป็นคนตาย"

"ดังนั้น ท่านจึงพาลเข้าไปนอนในโลง ?"

"นี่มิใช่สาเหตุแท้จริง"

"สาเหตุแท้จริงคือกระไร ?"

"ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะกลายเป็นคนตายไปรวดเร็วปานนั้น"

"มีคนต้องการฆ่าท่าน ?"

"มี เมื่อวานก็มีสี่คน แต่ผู้ต้องการฆ่าข้าพเจ้าโดยแท้จริง กลับมิใช่พวกมัน"

"พวกมันเป็นเพียงมือสังหารสี่คน ?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าใช่"

"ท่านก้าวร้าวล่วงเกินผู้ใดกันแน่ ?"

"มิว่าผู้ใดต่างไม่ได้ก้าวร้าวล่วงเกิน ที่พวกมันจะฆ่าข้าพเจ้า อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นคนชาญฉลาด"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา คนชาญฉลาดต่างไม่มีอายุยืนยาวเท่าใดนักจริง ๆ"

"มีบางครั้งใช่"

"มีบางครั้งนั้นเป็นเวลาใด ?"

"เป็นตอนที่มันบันดาลให้ผู้คนรู้สึก มันมีอันตรายอยู่เล็กน้อย"

นั่นความจริงเป็นวาจาที่บู๊ซาเอี๊ยเคยกล่าว เฮ้งฮวงจดจำได้แม่นยำขึ้นใจ... หรือรู้สึกเป็นวาจาที่มีความหมายอย่างยิ่ง ?

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะกล่าว

"ผู้ใดบันดาลให้ผู้อื่นรู้สึกมีอันตราย จะต้องไม่ได้รับการต้อนรับ"

"จัดการต่อคนที่มีอันตรายต่อตัวเองนั้น ท่านย่อมทราบ วิธีประเสริฐสุดคือกระไร ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะกล่าว

"วิธีนั้นประเสริฐยิ่งจริง ๆ ข้าพเจ้าก็มักใช้"

"วิธีประเสริฐไม่แน่จะต้องมีประสิทธิภาพ"

"หากแม้นพวกมันรู้สึก ท่านนอนดุจดั่งเป็นคนตาย ก็ต้องมีประสิทธิภาพแล้ว"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามีแต่ต้องเข้าไปนอนในโลง"

"โลงไม่แน่จะปลอดภัยนัก ยามใดถูกพบเห็น ก็ถูกตอกเข้าไว้ในโลงทั้งเป็นอย่างง่ายดาย แล้วนั่นเป็นการตายในลักษณะใด ท่านพอจะคาดคิดได้หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่งจึงตอบ

"ดีที่โลงนี้เคยมีผีดิบเดินออกไปตัวหนึ่ง"

"โลงเช่นนั้น ย่อมไม่มีผู้ใดยินดีเดินเข้าไปใกล้ หากแม้นไม่กลัวผีดิบย้อนกลับรังมาพบเห็น ความจริงนับเป็นสถานที่นอนอันประเสริฐยิ่ง"

"มิอาจบอกว่าประเสริฐได้ ภายในมีปูนขาว ทั้งยังเคยมีคนตายนอนมาโชคดีที่คนตายเป็นสหายของข้าพเจ้า เห็นแก่ความปลอดภัยก็จำต้องไม่พิถีพิถัน"

พลันหยุดถอนหายใจยาว เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"แต่เสียดาย กระทั่งสถานที่เยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าก็เพียงสามารถนอนได้ครั้งเดียวเท่านั้น"

ความลับที่ถูกเปิดเผย ก็ไม่อาจเป็นความลับได้อีก หากแม้นเฮ้งฮวงเข้าไปนอนในโลงอีก อาจจะต้องนอนไปอีกตลอดกาล มิอาจออกมาได้อีกตลอดกาล

เชี้ยเฉี่ยจับตาเย็นชาจ้องมองเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ท่านกลัวตาย ?"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะปฏิเสธทันที

เชี้ยเฉี่ยแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าดูว่าท่านกลัวตายอย่างที่สุด"

"ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการตายโดยมิทราบต้นสายปลายเหตุ"

พลันหัวร่อเบา ๆ แล้วย้อนถาม

"ความตายมีกระไรน่ากลัว ?"

ตายนับว่าไม่มีกระไรน่ากลัวจริง ๆ

มิต้องถูกอาทิตย์แผดเผาให้ร้อนรุ่ม มิต้องถูกความหนาวเหน็บคุกคามให้ปวดแปลบ ไม่มีความหวั่นวิตกกังวล ไม่มีความเจ็บช้ำรันทด

มิต้องไปงมงายกับความคิดละอายต่อศักดิ์ฐานะต่ำต้อย มิต้องไปกระตือรือร้นหวังลาภยศศฤงคาร

ตาย ความจริงนับเป็นการปลดเปลื้องวิธีหนึ่ง

สำหรับเฮ้งฮวง ตายยิ่งนับเป็นการเสี่ยงที่สวยงามที่สุดในชีวิตของตน

เข็มพญายมที่ร้ายกาจเล่มนั้น ได้ระบุชะตาชีวิตของเฮ้งฮวงไว้แน่นอนอยู่ก่อนแล้ว

ความจริงเฮ้งฮวงเพียงสามารถมีชีวิตได้อีกเพียงครึ่งชั่วยาม เนื่องเพราะโชคยังดีอยู่ ก่อนตายได้พบเอี๊ยบเทียนสือ ซึ่งเป็นแพทย์อันดับเยี่ยมสุดในแผ่นดินยุคนี้ จึงรักษาชีวิตเฮ้งฮวงไว้ได้ แต่ก็เพียงยืนยาวอีกหนึ่งร้อยวันเท่านั้น

หนึ่งร้อยวัน บัดนี้ได้ผ่านไปสี่สิบเก้าวันแล้ว

เหลือเพียงห้าสิบเอ็ดวัน

ห้าสิบเอ็ดวันไม่ใช่ห้าสิบเอ็ดปี ตายเร็วไปห้าสิบเอ็ดวัน กับตายช้าไปอีกห้าสิบเอ็ดวัน คล้ายดั่งไม่มีความผิดแปลกกันเท่าใดนัก

เฮ้งฮวงไหนเลยยังจะกลัวตาย ?

เชี้ยเฉี่ยมิได้ตอบคำย้อนถามของเฮ้งฮวง กลับถามอีก

"ท่านยังมีกระไรไม่เข้าใจ ?"

เฮ้งฮวงตอบ

"สาเหตุแท้จริงที่พวกประดานั้นต้องการฆ่าข้าพเจ้า ผู้ใดกันแน่ที่ต้องการฆ่าข้าพเจ้า จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังมิใคร่เข้าใจนัก"

หยุดเล็กน้อยแล้วรีบเสริมต่อ

"ความจริงเข้าใจหรือไม่ต่างมิสำคัญ"

"กระไรจึงสำคัญ ?"

"เรื่องที่ข้าพเจ้ายังจัดการมิเสร็จสิ้น"

"เรื่องอันใด ?"

"หาซากศพสหายข้าพเจ้า ส่งกลับไปในมาตุภูมิของมัน"

"ท่านเป็นสหายกับทิหึง ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ

เชี้ยเฉี่ยเพ่งมองพลางถามอีก

"พวกท่านรู้จักกันตั้งแต่เมื่อใด ?"

"แปดเก้าวันก่อน"

"เมื่อเจ็ดแปดวันก่อนมันก็กลายเป็นคนตายไป แต่ท่านกลับรู้จักมันเมื่อแปดเก้าวันก่อน แสดงว่าพวกท่านรู้จักกันมิถึงหนึ่งวัน ?"

"มิถึง"

เฮ้งฮวงกับทิหึงรู้จักมิถึงหนึ่งวันก็พบพานกับนกแก้วโลหิต อาถรรพณ์อันชั่วร้ายและเภทภัยที่นกแก้วโลหิตนำพามา ได้กระหน่ำใส่ทิหึงอย่างเหี้ยมโหดดุดัน

แต่นั่นความจริงเป็นความปรารถนาของทิหึงอยู่

ฟังว่า นกแก้วโลหิตจะมาในมนุษย์โลกเจ็ดปีต่อหนึ่งครั้ง ให้ความปรารถนาต่อชนชาวโลกสามประการ

ขอเพียงท่านมีโอกาสได้เห็นมัน มันก็ให้ความหวังแก่ท่านสามประการ

มิว่าเป็นความปรารถนาเยี่ยงไร มันต่างสามารถบันดาลให้เป็นความจริงได้

ความปรารถนาประการแรกของทิหึงก็คือขอให้ตัวตาย

เนื่องเพราะทิหึงมิยอมเชื่อเด็ดขาด ในโลกจะมีนกแก้วโลหิตเช่นนี้อยู่

มันยิ่งมิยินยอมนึกมิถึง จะพบกับนกแก้วโลหิตได้

นกแก้วโลหิตจึงต้องให้มันสมปรารถนาที่หวังไว้

เมื่อหวนนึกถึงเรื่องนี้ เฮ้งฮวงก็อดมิได้ต้องส่ายหน้าไปมา

เชี้ยเฉี่ยก็ส่ายหน้ากล่าว

"สหายที่รู้จักกันมิถึงหนึ่งวัน ท่านก็ยินยอมขายชีวิตแทนมัน ?"

"มาตรว่าข้าพเจ้ารู้จักมันมิถึงหนึ่งวัน แต่ก็รู้จักนามมันมาเนิ่นนานยิ่ง"

"รู้จักกระไรของมัน ?"

"ทราบว่ามันเป็นคนสัตย์ซื่อเที่ยงตรง ข้าพเจ้าเคารพนับถือคนสัตย์ซื่อเที่ยงตรงเสมอมา"

เชี้ยเฉี่ยมิได้หัวร่อมาเนิ่นนานแล้ว แต่พอได้ยินวาจานี้ของเฮ้งฮวง ต้องหัวร่อออกมาเบา ๆ หัวร่อพลางกล่าว

"หากท่านยินยอมขายชีวิตแทนมันเพราะเพียงสาเหตุนี้ ข้าพเจ้าประกัน

ท่านต้องสำนึกเสียใจภายหลัง"

หยุดเล็กน้อยรีบอธิบายต่อไป

"คนสัตย์ซื่อเที่ยงตรงต้องไม่โป้ปดมดเท็จ แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ในเรื่องราวของนกแก้วโลหิต มันได้โป้ปดมิต่ำกว่าหนึ่งครั้ง"

เฮ้งฮวงมิได้สอบถามสืบไป แต่หัวร่อกล่าว

"โป้ปดเป็นที่น่าละอายก็จริง แต่หากบอกความจริง เพียงพอจะตอแยให้เกิดเภทภัยที่ยิ่งอุกฤษฏ์รุนแรงยังพอจะอภัยให้ได้อยู่"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อ เดินผละออกไป

สายตาเท่าที่มี ต่างจับมองร่างมันเป็นเป้าเดียวกัน

มันเดินวนเวียนรอบหนึ่ง กลับมาที่เบื้องหน้าเฮ้งฮวงอีกครา ส่งเสียงว่า

"ฟังว่า ซากศพทิหึง เป็นท่านพากลับไปในกรมเมือง ?"

เฮ้งฮวงยอมรับ

"ตอนนั้นทิหึงตายไปแล้ว ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ

"ท่านแน่ใจได้ มันตายจริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะพลางตอบ

"ความเป็นตายของคน ข้าพเจ้ายังพอแยกแยะพิสูจน์ออก"

"ตอนเชียวแปะเช่าผ่าตัดพิสูจน์ศพ ท่านอยู่ดูทางด้านข้างด้วยหรือไม่ ?"

"ไม่อยู่ ตอนเชียวเล่าชิงแซกระทำงาน ไม่ชมชอบให้มีผู้อยู่ทางด้านข้าง ท่านเห็นว่าเป็นการกระทบกระเทือนต่อผลงาน ความจริงแล้ว แม้นับว่าท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าอยู่ดู ข้าพเจ้าก็มิแน่จะยินยอมอยู่"

"ท่านกลัวได้เห็น ?"

"ข้าพเจ้ากลัวอาเจียน"

เฮ้งฮวงตอบแล้วย้อนถาม

"หรือท่านมิทราบ นั่นเป็นเรื่องที่สะอิดสะเอียนชวนอาเจียนเพียงใด ?"

เชี้ยเฉี่ยมิได้ตอบ ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ท่านเพียงตอบคำถามของข้าพเจ้าเท่านั้น"

"เพียงอนุญาตให้ตอบ ไม่อนุญาตให้ถาม ?"

"ถูกแล้ว ไม่อนุญาต"

"ท่านเข้าใจตัวท่านเป็นตัวกระไร ?"

"ขุนนาง"

"แล้วท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นตัวกระไร ?"

"ชาวเมืองธรรมดาสามัญ"

เฮ้งฮวงรีบปรับความเข้าใจของมัน

"เป็นชนชาวนักเลง"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่ออีกครา

เฮ้งฮวงสวนคำ

"ชนชาวนักเลงไม่กลัวขุนนาง ไม่ยอมถูกควบคุมบังคับ และไม่มีขุนนางกล้าควบคุมบังคับด้วย"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกลาว

"ข้าพเจ้ากล้าควบคุมบังคับ"

"แม้นับว่าท่านกล้า แม้นับว่าข้าพเจ้ายอมให้บังคับควบคุมก็จะเป็นไร ข้าพเจ้ามิได้ผิดกฎหมาย"

เชี้ยเฉี่ยแค่นเสียงยะเยียบเย็นชา

"ท่านมิได้ผิดกฎหมาย แต่ท่านมีมลทินต้องสงสัย"

"ข้าพเจ้ามีมลทินต้องสงสัยใด ?"

"ท่านช่วยเหลือผู้ต้องหาที่มีมลทิน สำราญอยู่นอกกฎหมาย"

"เป็นมลทินอีกประการ แล้วผู้ต้องสงสัยที่มีมลทินคือผู้ใด ?"

"ทิหึง"

เฮ้งฮวงงุนงงวูบ พลันหัวร่อกลาว

"จวบจนบัดนี้ มาตรว่าท่านยังมิได้แนะนำตัวเอง ข้าพเจ้ากลับเดาออกว่าท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

"ผู้ใด ?"

"เชี้ยเฉี่ย ตั๊กเกี่ยม (กระบี่อำมหิต) เชี้ยเฉี่ย"

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกลาว

"ท่านนอนอยู่ในโลง แต่ข่าวกลับรวดเร็วอย่างยิ่ง"

"เช้าตรู่วันนี้ อัวจือเฮ้ามาหาข้าพเจ้า พลอยได้บอกเรื่องราวนี้ด้วย"

"คนผู้นี้ออกจะมีวาจามากเกินไปบ้าง"

"ข้าพเจ้ายังทราบอีกเรื่องหนึ่ง

"ก็เป็นอัวจือเฮ้าบอก ?"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะตอบ

"เรื่องนี้ข้าพเจ้าอย่างน้อยเคยได้ยินผู้คนเล่าขานกันกว่าสิบครั้ง ครั้งแรกอย่างน้อยต้องนานกว่าห้าปีก่อน"

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้ายังทราบ ท่านมีอีกฉายาที่น่าอกสั่นขวัญแขวนอยู่ คือเรียกว่าอัวะเงี่ยมอ๊วง (พญายมชีวิต)"

เชี้ยเฉี่ยไม่มีสีหน้าผิดแปลกสักน้อยนิด กลับย้อนถาม

"ฉายานี้ดีหรือไม่ ?"

"ดีนั้นดีอยู่ มีประการหนึ่งที่ข้าพเจ้ากลับมิใคร่เข้าใจนัก"

"ประการใด ?"

"ตีความตามนามอัวะเงี่ยมอ๊วง (พญายมชีวิต) ก็คือพญายมของมนุษย์โลก ท่านไฉนยังจะเกี่ยวข้องถึงเรื่องของภูตผีปิศาจด้วย ?"

"ท่านหมายถึงทิหึง ?"

"หรือผีดิบมิใช่ภูตผี ?"

"ท่านแน่ใจว่ามันกลายเป็นผีดิบ ?"

"ข้าพเจ้ามิเคยเห็นผีดิบ แต่เคยเห็นซากศพ ข้าพเจ้ากล้าประกัน มันเป็นคนที่ตายไปแล้วแน่นอน"

"ข้าพเจ้ากระทั่งซากศพก็มิได้เห็น ก่อนยังไม่เห็นซากศพทิหึง ข้าพเจ้ายังคงถือมันเป็นคนเป็น ๆ"

เชี้ยเฉี่ยพลันเขม้นมองตาเฮ้งฮวงแล้วกล่าวต่อ

"ท่านก็กล้าประกัน ตัวท่านได้บอกความสัตย์จริงทุกประการ"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางตอบ

"แม้นับว่ามิใช่ความสัตย์จริง ท่านก็คล้ายไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับข้าพเจ้าได้"

เชี้ยเฉี่ยก็หัวร่อกลาว

"ท่านทราบข้าพเจ้ายังมีอีกฉายาหนึ่งว่าอัวะเงี่ยมอ๊วง แต่คล้ายยังไม่ทราบข้าพเจ้าไฉนจึงได้ฉายานี้มา ?"

"นั่นเนื่องเพราะท่านมีจิตใจเหี้ยมอำมหิต ฝีมือกราดเกรี้ยวดุดัน กระบี่ร้ายกาจที่สุด"

"จิตใจอำมหิตฝีมือย่อมกราดเกรี้ยวดุดัน ฝีมือกราดเกรี้ยวดุดัน กระบี่ย่อมต้องอำมหิตดุดัน สามประการนั้นความจริงก็เป็นประการเดียว ท่านเพียงกล่าวถูก

ประการเดียว ยังมีอีกประการ"

"ประการใด ?"

"ลงทัณฑ์รุนแรงเพียงพอ"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ภายใต้การลงทัณฑ์ที่รุนแรงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากล้าประกัน ที่ได้ยินล้วนเป็นความสัตย์จริงทั้งสิ้น"

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางตอบ

"ท่านคล้ายดั่งมีความตั้งใจ ใช้ทัณฑ์ทรมานอันรุนแรงมารีดเร้นคำสารภาพของข้าพเจ้า ?"

เชี้ยเฉี่ยเพียงแต่แย้มยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่อำมหิตอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"เพียงแต่มิทราบ ท่านจะจับตัวข้าพเจ้าไปลงทัณฑ์ทรมานได้ด้วยวิธีใด ?"

"คิดจะทราบยังมิใช่ง่ายดายยิ่ง"

วาจามิทันขาดคำ นิ้วมือซ้ายก็ได้ชี้ออกไป

นิ้วมือมิได้ชี้ใส่เฮ้งฮวง ในพนักงานกรมเมืองเจ็ดคน มีสามคนโถมเข้ามาแล้ว

พนักงานกรมเมืองที่เปิดฝาโลงยืนอยู่ใกล้ที่สุดจึงเป็นคนแรกที่โถมเข้าถึง แต่มิใช่จับกุมผู้คน หมัดของมันต่อยใส่ใบหน้าเฮ้งฮวงก่อน

หมัดนี้นับว่าเป็นการล้างแค้นส่วนตัวโดยแอบอ้างหน้าที่

เมื่อครู่ผู้ถูกเฮ้งฮวงขู่ขวัญจนย่าแย่ที่สุดคือมัน มันจึงรู้สึกชิงชังรังเกียจเจ้าเด็กผู้นี้เป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว กับรอยยิ้มของเจ้าเด็กผู้นี้ ยิ่งรู้สึกขัดตาระคายใจ ดังนั้น พอเชี้ยเฉี่ยมีคำสั่งให้คร่าคน มันก็มีความคิดจะต่อยรอยยิ้มของเจ้าเด็กน้อยให้คลายไปจากหน้าขึ้นมาทันที

นั่นมิใช่เป็นจุดสำคัญของร่างกาย แม้นับว่าต่อยหนักหน่วงเกินไปบ้าง ก็มิถึงกับต้องตาย ดังนั้น มันจึงวางใจต่อยออกไปเต็มที่

หมัดของมันนับว่าหนักหน่วงไม่น้อย

หมัดนี้แม้ไม่ถึงหนึ่งร้อยชั่ง ก็ต้องมิต่ำกว่าเก้าสิบเก้าชั่ง หากต่อยถูกมิเพียงลบรอยยิ้มน่าชิงชังออกไปได้เท่านั้น ใบหน้ายังจะต้องถูกต่อยจนเป็นดอกดวงแดงฉานอีกด้วย

เสียงโครมดังสนั่น เงาร่างคนสายหนึ่งปลิวออกไป

เฮ้งฮวงยังยืนในที่เดิม ใบหน้ามิได้เป็นดอกดวง

แต่ใบหน้าของพนักงานกรมเมืองผู้นั้นกลับเป็นดอกดวงแทน

หมัดของมันเพิ่งต่อยออกไป หมัดเฮ้งฮวงก็ได้ต่อยใส่หน้ามันอย่างหนักหน่วงก่อนต่อยจนดั้งจมูกมันยุบหาย ต่อยใบหน้ามันกลายเป็นดอกดวงแดงฉาน กระทั่งยังต่อยมันปลิวกระเด็นไกลไปกว่าสองวา หมัดนี้ของเฮ้งฮวงต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยชั่งแน่

พนักงานกรมเมืองผู้นั้นเพิ่งกระเด็นออกไป อีกสองคนก็ได้โถมเข้ามาถึง มือทั้งสี่กางดุจตะขอเหล็ก ตะปบใส่มือซ้ายขวาของเฮ้งฮวง

ตะปบนั้นตะปบอยู่ แต่มือซ้ายขวาของเฮ้งฮวงได้ใช้ในท่วงท่าไต้พ้งเตี้ยงนี่ (อินทรีขยายปีก) กลับคว้าข้อมือของทั้งสองคนไว้

เฮ้งฮวงตวาดก้องขึ้นทันที ตวัดร่างของทั้งสองควงแล้วทุ่มออกไปอย่างหนักหน่วง เข้าใส่พนักงานกรมเมืองที่เหลืออีกสี่คน

อีกสี่คนที่เหลือกำลังจะโถมเข้ามา สองคนที่ถูกทุ่มไปก็ได้กระแทกใส่พวกมันดุจเป็นขุนเขาถล่มทลาย

ยังนับว่าพวกมันมีตาไวฝีมือแคล่วคล่อง แยกกันเป็นคู่ ๆ ร่วมแรงร่วมใจ รับพวกพ้องทั้งสองคนไว้อย่างหนักแรง ทั้งสี่คนถึงกับถูกกระแทกจนถอยหลังไปก้าวใหญ่

พละกำลังของเฮ้งฮวงไม่เบาเลยจริง ๆ

สองคนที่ถูกทุ่มไปหน้าเขียวคล้ำแล้ว จากนั้นอีกสี่คนที่รับสองคนไว้ก็มีสีหน้ามิใคร่ถูกต้องนัก เสียงควับเคว้วดังขึ้นสี่คราว ดาบสี่เล่มถูกชักออกมาราวนัดกันไว้

ประกายดาบแวววับดั่งหิมะ แสดงว่าดาบทั้งสี่เล่มล้วนเป็นดาบคมกริบ

เมื่อดาบอยู่กับมือ ใบหน้าของพนักงานกรมเมืองทั้งสี่ต่างปรากฏแววอำมหิตดุดันกว่าเดิม

เพียงเห็นท่วงท่าการชักดาบของพวกมัน ก็ทราบพวกมันล้วนเป็นมือดีในวิชาดาบ เพียงเห็นสีหน้าพวกมัน ก็ทราบพวกมันต้องไม่ยอมออมมือไว้ไมตรีเด็ดขาด

เฮ้งฮวงคล้ายยังมิได้เห็นพวกมัน กำลังไขว้สองมือปัดแขนเสื้อไปมา ดุจดั่งฝุนละอองจากพนักงานกรมเมืองสามคนเมื่อครู่ ได้กระเซ็นเข้าแปดเปื้อนแขนเสื้อก็ปาน ยิ่งคล้ายเข้าใจ เรื่องราวเสร็จสิ้นยุติลงจากการทุ่มสองคนออกไป

เรื่องราวไหนเลยเสร็จสิ้นยุติได้ ?

พนักงานกรมเมืองทั้งสี่พอชักดาบออกจากฝัก เท้าก็ได้เริ่มเคลื่อนไหวแยกกันไปเป็นซ้ายขวา สี่คนกระจายออกเป็นสี่ทิศทาง

เฮ้งฮวงเพียงเบือนสายตาไป อย่างน้อยพอจะเห็นดาบได้สองเล่ม

เฮ้งฮวงปล่อยมือลง บิดเอวอย่างเกียจคร้าน พลันส่งเสียงขึ้น

"หลับตาตื่นเพียงพอพละกำลังสมบูรณ์ ในเวลาเช่นนี้ ควรได้ยืดเส้นสายสักคราจึงประเสริฐสุด"

พนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งส่งเสียงสวนคำ

"พวกเราจะต้องให้ท่านได้ยืดเส้นสายจนสมใจสักครั้ง"

สายตาเฮ้งฮวงพลันเบือนไปยังดาบทั้งสี่เล่มแวบหนึ่งแล้วส่งเสียง

"แต่เล่นดาบมีคม เรากลับมิคิดจะร่วมสนอง ปกติของเหล่านี้ขัดขวางความแข็งแรงอยู่เสมอมา"

พนักงานกรมเมืองอีกผู้หนึ่งแค่นหัวร่อตวาด

"แต่เสียดายที่ไม่อาจตามใจท่านได้"

เสียงพอขาดคำ ร่างพลันโถมเข้าหา

อีกสามคนก็มีความเคลื่อนไหวในเวลาแทบพร้อมกัน

คมดาบขาวแวววาวราวหิมะ เป็นประกายสายยาวเจิดจ้าบาดตา พนักงานกรมเมืองทั้งสี่ถึงกับใช้เพลงดาบวิชาเดียวกัน

ดาบสองเล่มฟันเข้าใส่สองไหล่เฮ้งฮวง อีกสองเล่มฟันเข้าใส่สองเท้าเฮ้งฮวง พวกมันมิได้ลงมือสังหาร

เนื่องเพราะเชี่ยเฉี่ยยังจะไว้ชีวิตเฮ้งฮวง ยังจะต้องการสอบถามปากคำเฮ้งฮวง

แต่ดาบสี่เล่มที่ฟันลง เฮ้งฮวงต้องกลายเป็นเต่าไปทันที มาตรว่ายังรักษาชีวิตไว้ได้ แต่ก็เพียงสามารถคลานกับพื้นเท่านั้น

เฮ้งฮวงแม้ไม่คิดจะร่วมสนอง ยิ่งไม่คิดจะกลายเป็นเต่า

ด้านหลังของเฮ้งฮวงเป็นโลงศพ หลังโลงศพเป็นผนังห้อง เฮ้งฮวงมิอาจหลบเข้าไปในโลงเท่านั้น ด้านหลังก็ไม่มีทางให้ถอยอีกด้วย

เฮ้งฮวงจำต้องคิดหาวิธีจัดการต่อดาบสี่เล่มที่ฟันลงมา คนผู้เดียวคิดจะจัดการต่อดาบสี่เล่ม มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไร ดีที่ดาบทั้งสี่เล่มต่างใช้ในกระบวนท่าฟันให้บาดเจ็บ มิใช่ใช้กระบวนท่าปลิดชีวิต

กระบวนท่าฟันให้บาดเจ็บ ย่อมจัดการได้ง่ายดายกว่ากระบวนท่าปลิดชีวิตมากหลายอยู่

เฮ้งฮวงตวาดก้องย่อเอววูบ ร่างพลันกระโดดขึ้น ดาหน้าเข้าใส่ผู้ที่ฟันมาทางด้านซ้ายมือ

การกระโดดนี้ ดาบสองเล่มที่ฟันใส่สองเท้าจึงพลาดเป้าเข้าใส่อากาศ การบิดตัวนั้น ดาบที่ฟันเข้าใส่ไหล่ขวาก็พลาดผิดเข้าอากาศเช่นกัน

เพียงวูบเดียวก็หลบดาบไปสามเล่ม มิอาจบอกว่ามิใช่ความสามารถแล้ว เพียงแต่เสียดาย นอกจากดาบสามเล่มนั้น ยังมีอีกเล่มหนึ่ง

ดาบเล่มนี้ความจริงฟันเข้าใส่ไหล่ แต่เมื่อบิดตัวเช่นนั้น ดาบก็กลายเป็นฟันเข้าใส่ทรวงอกไป

ไหล่มิใช่เป็นที่สำคัญของร่างกาย แต่ทรวงอกกลับเป็นส่วนสำคัญที่ถึงแก่ชีวิตได้ง่ายดาย

เฮ้งฮวงหลบดาบสามเล่มไป ถึงกับยินยอมฝ่าเข้าในทางมรณะเองเสียได้

ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมของเฮ้งฮวง ด้วยความเชี่ยวชาญชำนาญในการต่อสู้ถึงปานนี้ของเฮ้งฮวง นับว่าไม่มีเหตุผลจะหลงผิดที่อุกฤษฏ์จนถึงแก่ชีวิตเยี่ยงนี้เด็ดขาด

หรือเฮ้งฮวงพลันนึกได้ ตนเพียงมีชีวิตอยู่อีกห้าสิบเอ็ดวันเท่านั้น รอคอยจนเบื่อหน่ายรำคาญ พาลจะฉวยโอกาสนี้เสี่ยงชีวิตให้สุดสิ้นโดยรวบรัดตัดความ?

เฮ้งฮวงแม้กล้าเสี่ยงชีวิต ไม่รักชีวิต แต่พนักงานกรมเมืองผู้นั้น กลับไม่กล้าปลิดชีวิตเฮ้งฮวง

เชี่ยเฉี่ยมิได้ออกคำสั่งให้มันฆ่าเฮ้งฮวง มันต้องไม่กล้าฆ่าเฮ้งฮวงเด็ดขาด

นั่นเนื่องเพราะมักจะเป็นการชดใช้ชีวิตของมันให้ตกตายตามไปด้วย

ดังนั้น พอพบเห็นเฮ้งฮวงใช้ทรวงอกตัวเองมาชนเข้าใส่คมดาบ มันกลับเป็นฝ่ายตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่

ดีที่มันได้ออมมือยับยั้งกำลังไว้ก่อนแล้ว จึงรีบกระชากดาบให้เบนห่างไป

มันหลงเข้าใจ เฮ้งฮวงเพราะถูกดาบอีกสามเล่มคุกคามให้เข้ามาในทางมรณะสายนี้ ต้องคาดคิดมิถึงเด็ดขาด เป็นเฮ้งฮวงจงใจบุกเข้าไปเอง ดูท่าคล้ายดั่งเสี่ยงชีวิต ร่างที่บิดวูบแล้วยังมีการเปลี่ยนแปรอีก ดาบนั้นแม้มิได้รั้งออกไป ก็ไม่แน่จะสามารถฟันใส่ทรวงอกเฮ้งฮวงได้

จุดประสงค์ของการเปลี่ยนแปรนั้น ย่อมเป็นการหลบหลีกดาบที่ฟันเข้าใส่ทรวงอก บัดนี้ ดาบได้เบนออกไปเอง ก็กลายเป็นมากความเหลือเฟือ

ดังนั้น เฮ้งฮวงจึงมิได้แสดงการเปลี่ยนแปรดั่งที่ตั้งใจไว้ออกมา

สุดยอดฝีมือระดับเฮ้งฮวง ไหนเลยจะยอมกระทำเรื่องมากความเกินจำเป็นเยี่ยงนั้น

เฮ้งฮวงได้แสดงความเปลี่ยนแปรอีกประการหนึ่งออกมา

พริบตาที่คมดาบเบนห่าง เบื้องหน้าของพนักงานกรมเมืองผู้นั้นก็มีช่องว่าง

เฮ้งฮวงชิงเข้าไปในช่องว่างนั้น ต่อยเข้าใส่ใบหน้ามันเต็มหมัด

เสียงฉาดดังสดใส พนักงานกรมเมืองผู้นั้นปลิวไปไม่ต่ำกว่าสองวา มาตรว่ายังมิได้ล้มลงนอน แต่ครึ่งซีกหน้าด้านซ้ายก็บวมขึ้นมากแล้ว

เฮ้งฮวงพอต่อยออก ร่างก็ได้ถลาไปที่เบื้องหน้าร่วมหนึ่งวา เท้าซ้ายขวาบิดวูบกลายเป็นท่วงท่ากางขาย่อกาย หมัดขวาเพิ่งรั้งกลับ พลันมีเสียงฉับอันประหลาดพิกลดังกระทบโสต หางตายังเหลือบเห็นประกายกระบี่สายหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศเข้ามา

ประกายกระบี่ที่รวดเร็วยิ่ง กระบวนท่ากระบี่ที่อำมหิตดุดันยิ่ง

ในที่สุด กระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ยก็ได้ใช้ออกมาแล้ว!

ประกายสายตายาวร่วมสามเชียะ พุ่งวาบเข้าใส่จุดสำคัญที่ทรวงอกเฮ้งฮวงดุจสายฟ้าแลบ

จากวาจาเชี้ยเฉี่ยเมื่อครู่ ความจริงต้องการให้พนักงานกรมเมืองเหล่านั้นจับเป็นเฮ้งฮวงไว้ ค่อยลงทัณฑ์ทรมานรีดเร้นคำสารภาพ แต่พอมันลงมือเอง แสดงว่าต้องการปลิดชีวิตเฮ้งฮวงในกระบี่เดียวอย่างแน่ชัด

มันมิใช่เป็นคนที่เปลี่ยนความคิดง่ายดาย เพียงแต่ว่ามันดูออก จะฆ่าเฮ้งฮวงนั้นง่ายดายกว่าจับเป็นมากมายหลายเท่านัก

รับมือกับนักโทษ ปกติมันชมชอบใช้วิธีที่รวบรัดตัดความเช่นนี้เสมอมา

นักโทษที่ยากจะจับเป็น คิดจะหลบหนีก็ต้องเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่ง ประสบการณ์เช่นนี้ มันเคยพบพานมาครั้งหนึ่ง

เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ครั้งเดียวสำหรับมัน นับว่ามากเกินไปแล้ว หลังจากครั้งนั้น กับนักโทษที่ยากจะจับเป็น มันก็เริ่มดำเนินแผนที่มีผลรวบรัดตัดความ

ไม่กลัวฆ่าคนดีไร้ความผิด กลัวแต่นักโทษหลบหนีพ้นเท่านั้น

ฆ่าคนผิด สำหรับมันแล้ว ไม่มีความกระทบกระเทือนอย่างไร แต่นักโทษหนีไปได้กลับต้องทำร้ายให้มันเสียสมองอีกครั้ง ทุ่มเทกำลังอีกครา

มันไม่เป็นเช่นกับทิหึง

ทิหึงยินยอมเสียสมองอีกครั้ง ทุ่มเทกำลังอีกครา ก็ไม่ยินยอมไปหลงฆ่าคนไร้ความผิดแม้สักผู้เดียว

แต่มันกลับยินยอมปรักปรำมิยอมปล่อยปละ

ดังนั้น หากมันฆ่าคนไปสักหนึ่งพัน ผู้ตายที่ไร้ความผิด แม้มิถึงเก้าร้อยคนก็ต้องมีแปดร้อยคนแน่

ในสิบปีที่ผ่าน มันไหนเลยฆ่าคนต่ำกว่าหนึ่งพัน

แม้หลงฆ่าเฮ้งฮวงไปอีกผู้หนึ่ง สำหรับมันแล้วไม่มีความหมายอย่างไรเลย

ประกายกระบี่พอวูบขึ้นก็ถึงเป้า

รวดเร็ว แม่นยำ อำมหิต

สิบสองกระบี่คร่าชีวิตของสำนักง่อไบ๊ มิว่าใช้กระบวนท่าใด ล้วนแล้วเป็นจริงดั่งนามมิผิดเพี้ยน

จะหลบหลีกกระบี่เยี่ยงนี้มิใช่ง่ายดาย แต่ฝีมือของเฮ้งฮวง สมควรไม่เป็นที่ยุ่งยากอย่างไร

เฮ้งฮวงมิได้หลบหลีก กลับดาหน้าเข้าหา

พริบตานั้น ในมือของเฮ้งฮวงมีกระบี่สั้นเพิ่มมาอีกเล่มหนึ่ง

กระบี่สั้นแทงเข้าใส่ทรวงอกเชี้ยเฉี่ยเช่นเดียวกัน

กระบี่ยาวสามเชียะ กระบี่สั้นเพียงหนึ่งเชียะหกนิ้ว มาตรว่าสั้นกว่าร่วมครึ่ง แต่ในขณะที่กระบี่ยาวของเชี้ยเฉี่ย แทงเข้าใส่ทรวงอกของเฮ้งฮวง กระบี่สั้นของเฮ้งฮวงก็ต้องแทงเข้าใส่ทรวงอก อันเป็นที่สำคัญของเชี้ยเฉี่ยเช่นเดียวกัน

เฮ้งฮวงมีความมั่นใจเช่นนี้

เฮ้งฮวงยิ่งกล้าเสี่ยงชีวิต กระบี่แทงออกไปไม่หวังป้องกันตัว เพียงหวังสังหารศัตรู

หลังกระบี่นี้ ไม่มีกระบวนท่าเปลี่ยนแปรอย่างไรด้วย

ภายใต้การสังหารจากกระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ย เฮ้งฮวงดูออก มิว่าการเปลี่ยนแปรของท่วงท่าใด ล้วนมีผลสรุปเพียงประการเดียวเกิดขึ้น

รังแต่คุกคามให้สถานการณ์ตัวเองร่อแร่คับขันกว่าเดิม

เฮ้งฮวงไม่ชมชอบผลเช่นนั้น อย่าว่าแต่เชี้ยเฉี่ยก็มีคุณค่าให้เฮ้งฮวงเสี่ยงชีวิตด้วย

เชี้ยเฉี่ยก็ดูออกว่า เฮ้งฮวงกำลังเสี่ยงชีวิตเข้าแลก ยิ่งดูออก เฮ้งฮวงมีความสามารถพอจะแลกชีวิตกับมันด้วย

ประสบการณ์ในการต่อสู้ของมันโชกโชนชำนาญไม่ด้อยกว่าเฮ้งฮวงเด็ดขาด

ความหวาดหวั่นอันหนักหน่วงรุนแรงโถมเข้าจับจิตใจในบัดดล

มันไม่ต้องการจะแลกชีวิตตายไปพร้อมกับเฮ้งฮวง

มันแม้ชมชอบฆ่าคน แต่ต้องไม่ชมชอบให้ตัวเองถูกฆ่าไปในเวลาเดียวกัน

โดยเด็ดขาด กระทั่งบาดเจ็บก็ไม่ชมชอบยินยอม

ยังนับว่ากระบี่นั้นของมันมิได้ใช้มาสุดสิ้นกำลัง ยังคงมีกำลังหลงเหลือหลีกหนีจากการเสี่ยงชีวิตของเฮ้งฮวง

ทั้งร่างทั้งกระบี่ของมันพุ่งหนีออกไปด้วยความเร็วปานสายฟ้า

ร่างยังอยู่กลางอากาศ สะบัดแขนแทงควับเคี้ยวกลับมาอีกสามกระบี่

ตัวมันคล้ายดั่งเป็นเม่น ตลอดร่างล้วนมีขนเป็นหนามแหลม มิว่าอยู่ในเวลาใดต่างพอจะต่อต้านการทำร้ายที่จะกล้ำกรายเข้ามาสู่

แต่เฮ้งฮวงมิได้ไล่ตามหลังมัน เมื่อกระบี่นั้นแทงผิดเป้า ก็ชะงักร่างรั้งเท้าไว้

เชี้ยเฉี่ยพลิ้วตัวลงสู่พื้น หันหน้าเข้าหาเฮ้งฮวงอีกครา จับตามองพลางถาม

"ข้าพเจ้าสังเกตท่านมิคล้ายเป็นคนวิกลจริต"

"ความจริงก็ไม่คล้าย"

"อย่างนั้นท่านสมควรทราบ เหตุการณ์เมื่อครู่หากดำเนินไป จะมีผลอย่างไรเกิดขึ้น ?"

"เราสองต่างกลายเป็นคนตาย"

"ด้วยพลังฝีมือระดับท่าน จะต่อต้านกระบี่ของข้าพเจ้า เชื่อแน่ว่าไม่ยากอย่างไร ?"

"ก็ไม่ง่าย"

"จะปัดป้องยังได้ จะหลบหลีกยิ่งย่อมง่ายดายกว่ามากแล้ว"

เฮ้งฮวงหัวร่อตอบ

"ความจริงหลบหลีกง่ายดายกว่าปัดป้องมากหลายอยู่"

"แล้วท่านไฉนจึงยังจะเสี่ยงชีวิตกับข้าพเจ้า ?"

เฮ้งฮวงย้อนถาม

"กระบี่เมื่อครู่ของท่าน ใช่ตั้งใจปลิดชีวิตข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะรับ เฮ้งฮวงถามอีก

"ในเมื่อท่านมีเจตนาสังหาร ข้าพเจ้าไม่เสี่ยงชีวิตกับท่านจะได้อย่างไร ?"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงงวยจึงถาม

"ท่านชมชอบเสี่ยงชีวิตกับผู้คน"

"ต้องดูเป็นคนเช่นไร ?"

"อ้อ"

"มีคนบางประเภท เมื่อทราบแน่ว่าสู้มันไม่ได้ ข้าพเจ้าก็รีบเร่งทาน้ำมันที่ใต้เท้าเตลิดหนีไป แต่มีคนบางประเภท แม้นับว่าข้าพเจ้าต้องตายแน่นอน ก็ต้องเข้าไปเสี่ยงชีวิตกับมัน ไม่ยอมหลบหลีกเด็ดขาด"

"คนประเภทที่ท่านว่า เป็นคนประเภทใดกันแน่ ?"

เฮ้งฮวงจับตาเย็นชาถลึงจ้องเชี้ยเฉี่ยพลางตอบสั้น ๆ

"คนชั่วร้าย"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงอีกครา ใบหน้าพลันมีรอยยิ้มเกิดขึ้นกล่าว

"ข้าพเจ้าคล้ายมิใช่คนชั่วร้าย"

"ข้าพเจ้าดูว่าท่านคล้ายอย่างยิ่ง"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางกล่าวอีก

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าต่างไม่คิดจะเสี่ยงชีวิตกับท่านอีกแล้ว"

"ท่านมิใช่ว่าจะจับตัวข้าพเจ้าไว้ ใช้ทัณฑ์ทรมานมารีดเร้นคำสารภาพ ?"

"ตอนนี้มิต้องแล้ว คนที่มีขวัญกล้าเสี่ยงชีวิตไหนเลยจะกล่าววาจาโป้ปด"

มันหัวร่อเสียงก้อง สอดกระบี่เข้าฝักพลางกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านมิได้โป้ปด ข้าพเจ้าไยต้องกระทำมากความเช่นนั้น ?"

"แต่อย่างน้อยที่สุด ท่านย่อมควรจับกุมข้าพเจ้าไว้"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าละเมิดกฎหมายแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยเบือนสายตาไปยังพนักงานกรมเมืองหลายคนนั้นแวบหนึ่งจึงกล่าว

"ทำร้ายพนักงานผู้รักษากฎหมายแม้มีความผิด แต่เรื่องนี้กลับไม่อาจตำหนิท่านเพียงฝ่ายเดียว"

หยุดหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนที่ไม่ถือเหตุผลโดยสิ้นเชิง"

เฮ้งฮวงประหลาดใจจนเบิ่งตากลมกว้างกว่าเดิม

เชี้ยเฉี่ยถึงกับถือเหตุผล มิเพียงเฮ้งฮวงประหลาดใจเท่านั้น กระทั่งพนักงานกรมเมืองเหล่านั้นมีความรู้สึกประหลาดใจเช่นเดียวกัน

เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบไป

"อย่าว่าแต่จะฆ่าท่านยังลำบาก จะคร่าตัวท่านคุมขัง ไยมิใช่ยิ่งต้องเปลืองสมองกว่านี้ ?"

นี้จึงเป็นวาจาจากใจจริงของเชี้ยเฉี่ย

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องหัวร่อออกไป

คนผู้นี้ก็รู้จักห้นหางเสือตามลม เป็นที่เฮ้งฮวงรู้สึกผิดคาดหมายอยู่บ้าง

เชี้ยเฉี่ยยังมีวาจาว่ากล่าวต่อไป

"ยิ่งอย่าว่าแต่นับจากนี้ไป มีเรื่องอีกมากหลายที่ไม่แน่ว่าข้าพเจ้ายังต้องอาศัยการช่วยเหลือจากท่าน"

เฮ้งฮวงแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ายังไม่มีความต้องการไปคลุกคลีอยู่กับท่าน"

เชี้ยเฉี่ยพลันถาม

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าตอนนี้กำลังสืบเสาะกระไร ?"

เฮ้งฮวงเลียบเคียงถาม

"เกี่ยวกับเรื่องนกแก้วโลหิตกระมัง ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะตอบ

"ซึ่งก็เป็นคดีเดียวกับที่เมื่อเจ็ดปีก่อน อัญมณีในคลังของปู้กุ้ยอ๋องพลันหายสาบสูญไปในค่ำคืนเดียวอย่างเร้นลับ โดยไม่มีเค้ามูลร่องรอยให้สืบสาวเลย"

"คดีรายนั้นเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า ?"

"มิได้เกี่ยวข้องกับท่าน แต่เกี่ยวข้องกับทิหึงสหายของท่านอย่างสำคัญยิ่ง"

"ทิหึงตายไปแล้ว"

"ตายด้วยสาเหตุใด ?"

สายตาเฮ้งฮวงพลันกลายเป็นเคลิบเคลิ้มซึมเซากล่าวช้า ๆ

"ท่านเคยได้ยินตำนานเรื่องเทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ เพราะต้องการเฉลิมฉลองคล้ายวันเกิดของมาราธิราชพวกมัน พากันไปชุมนุมในคีลงเกียเกียพู ใช้โลหิตสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง เป็นของขวัญของพวกมันขึ้นถวาย"

"อย่างน้อยเคยได้ยินไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง"

"นกแก้วโลหิตตัวนั้น แต่ละเจ็ดปีจะจุติในมนุษย์โลกหนึ่งครั้ง นำพาความปรารถนามาสามประการ ขอเพียงท่านได้เห็นมัน มันก็สามารถให้ความปรารถนาทั้งสามประการแก่ท่าน มิว่าเป็นความปรารถนาเยี่ยงไร ต่างปรากฏเป็นความจริงมาได้"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้ห่างจากการปรากฏตัวครั้งก่อนของมัน เป็นเวลาเจ็ดปีอีกแล้ว"

"ท่านก็เชื่อเรื่องนี้ ?"

"ข้าพเจ้าความจริงไม่เชื่อ แต่ตอนนี้มิอาจไม่เชื่อแล้ว"

"ท่านแลเห็นมัน ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อแค่น ๆ เฮ้งฮวงย้อนถาม

"ท่านไม่เชื่อ ?"

เชี้ยเฉี่ยมิได้ปฏิเสธ เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ทิหึงก็ไม่เชื่อ ดังนั้นมันจึงลั่นปาก หากแม้นเห็นนกแก้วโลหิต ความปรารถนาประการแรก ต้องการให้มันตายไป"

"ผลที่สุด มันพบเห็นนกแก้วโลหิตจริง ๆ นกแก้วโลหิตก็ให้ความปรารถนาของมันกลายเป็นความจริงมา ?"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"เรื่องราวในโลก บางครั้งบังเอิญจนประจวบเหมาะเช่นนี้อยู่"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางย้อนถาม

"เรื่องนี้ท่านได้ยินผู้ใดเล่า ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้านั่งประจันหน้ากับมันอยู่"

เชี้ยเฉี่ยโพล่งด้วยความตื่นเต้นกว่าเดิม

"ท่านหมายความ เห็นเรื่องราวรายนี้เกิดขึ้นมากับตา ?"

"ผู้เห็นนกแก้วโลหิตก่อนยังเป็นข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้าร้องบอกมันอย่าได้หันไป กระทั่งยังโถมไปหมายจะรัดศีรษะมันไว้ แต่ก็สายเกินไป"

เชี้ยเฉี่ยมิได้ส่งเสียงอีก รอยยิ้มบนใบหน้าก็ชาค้างไปแล้ว

มันดูออก เฮ้งฮวงมิใช่โป้ปดหลอกลวงมัน

เสียงของเฮ้งฮวงแผ่วเบากว่าเดิมเมื่อเล่าต่อ

"ทิหึงเพียงเหลียวมองแวบเดียว ก็ล้มลงไปท่ามกลางเสียงหัวร่อของนกแก้วโลหิต"

"นกแก้วโลหิตถึงกับหัวร่อได้ ?"

"คล้ายเป็นเสียงหัวร่อของมนุษย์มิผิดเพี้ยน ในเสียงหัวร่อ เต็มไปด้วยกลิ่นอายชั่วร้ายอาถรรพณ์อย่างบอกมิถูก คล้ายดั่งเป็นวาจาที่มันกล่าวไม่ผิดเพี้ยน"

"ไฮ้! มันยังกล่าววาจาได้ ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ พลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บสองครั้ง

เชี้ยเฉี่ยอดมิได้ต้องสอบถาม

"มันกล่าวกระไร ?"

เฮ้งฮวงตอบเสียงสั่นสะท้าน

"พวกท่านต่างได้เห็นเราพร้อมกัน บัดนี้ ความปรารถนาของมันปรากฏแล้ว ยังมีความปรารถนาอีกสองประการ เราจะเก็บไว้ให้ท่าน ท่านรอคอย..."

วาจาที่นกแก้วโลหิตกล่าว จารึกอยู่ในใจเฮ้งฮวงดั่งเป็นเหล็กเผาไฟประทับไว้ ตอบโพล่งไปโดยมิได้ติดขัดแม้สักครึ่งคำ

วาจาของเฮ้งฮวงก็มีสำเนียงชั่วร้ายและเหน็บแนม ดุจดั่งได้กลายเป็นข้าทาสของนกแก้วโลหิตแล้วก็ปาน

ใบหน้าที่ความจริงเผือดขาวราวซากศพ กลับกลายเป็นยิ่งขัดตากว่าเดิม

ใบหน้าเชี่ยเฉี่ยไฉนเลยยังมีรอยยิ้มเหลืออยู่ รีบถามอีก

"ตอนหลังนกแก้วโลหิตตัวนั้นทำอย่างไรอีก ?"

"บินไป"

"ท่านมิได้ติดตาม ?"

เฮ้งฮวงถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าก็มีความคิดจะไล่ตาม แต่เสียดายข้าพเจ้าไม่มีปีกงอกออกมาด้วย"

"ตอนนั้นพวกท่านอยู่ในสถานที่ใด ?"

"สุสาน"

"สุสาน ?"

"พวกเราเพราะไล่ตามฮ้วยโน้ว จึงได้ไปถึงสถานที่นั้น"

เชี่ยเฉี่ยเบือนสายตาไปจ้องหน้าฮ้วยโน้วทันที

ฮ้วยโน้วไม่มีปฏิกิริยา เหม่อมองดูเฮ้งฮวงจนซึมเซาดั่งเดิม

ที่นางเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา มิใช่เป็นใบหน้าหล่อเหลาของเฮ้งฮวง แต่เป็นวาจาที่เฮ้งฮวงกล่าว

ดวงตานางมีประกายที่ลุ่มหลงจนเห็นชัด

นางลุ่มหลงกระไร ?

เฮ้งฮวงได้เห็นนกแก้วโลหิต นกแก้วโลหิตยังมีความปรารถนา...สองประการได้มอบให้แก่เฮ้งฮวงจนหมดสิ้น

สายตาเฮ้งฮวงมองตามเชี่ยเฉี่ยไป สั่นศีรษะกล่าวต่อ

"ฮ้วยโน้วที่พวกเราไล่ในตอนนั้นมิใช่นาง เป็นนกประหลาดตัวหนึ่ง"

เชี่ยเฉี่ยร้องอ้อแล้วถามอีก

"ในสุสานนั้นตอนนั้นยังมีผู้อื่นใดอีก ?"

"ไม่มีแม้แต่เงา"

"ด้วยพลังฝีมือของท่าน หากมีคนซ่อนตัวในละแวกใกล้เคียง ต้องไม่อาจหลบหลีกโสตประสาทของท่าน อย่าว่าแต่ยังกล่าววาจาด้วย"

"ท่านไม่เชื่อเป็นวาจาที่ดังออกจากนกแก้วโลหิตจริง ๆ ?"

เชี่ยเฉี่ยถอนใจกล่าว

"นกแก้วนับเป็นนกที่ปราดเปรียวเฉลียวฉลาดอย่างยิ่งพันธุ์หนึ่งจริง กระทั่งยังรู้จักกล่าวภาษาคนมาได้ เท่าที่เราทราบมา นกแก้วที่ร้านขายหนังสือป้อเฮียงกี่ในริมลำน้ำฉิ่นไฮว้ ถึงกับยังท่องโคลงแผ่นดินถังได้ แต่สืบสาวจนถึงแก่นความจริงก็เนื่องเพราะฝึกอบรมมาเป็นเนิ่นนานจึงได้ผลเช่นนั้น แต่วาจาที่นกแก้วโลหิตกล่าวกับท่าน กลับแสดงแน่ชัดว่ามิใช่เกิดขึ้นจากการฝึก"

"วาจาประดานั้น สมควรเป็นผู้คนกล่าวออกมาอย่างแน่ชัด แต่ความเป็นจริงดังออกมาจากปากนกเสียได้"

"ข้าพเจ้าเชื่อว่าที่ท่านกล่าวเป็นความสัตย์จริง เพียงแต่เรื่องเช่นนี้ กลับเป็นที่ผู้คนยากจะเชื่อถืออย่างยิ่ง"

เชี่ยเฉี่ยกล่าวแล้วถอนหายใจหนัก ๆ มาเฮือกหนึ่ง

เฮ้งฮวงฝืนหัวร่อกล่าว

"ความรู้สึกเยี่ยงนี้ของท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจกระจ่าง หากมิใช่ได้ประสบมากับตัวเอง ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าก็ต้องไม่เชื่ออย่างแน่นอน"

เชี่ยเฉี่ยถอนหายใจอีกครั้งกล่าว

"ดูท่าเรื่องนี้มีทางอธิบายได้เพียงสองสถาน หากมิใช่นกแก้วตัวนั้นแสนรู้ พวกเราก็ต้องยอมรับว่านิทานเรื่องเทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ โลหิตมารสิบหมื่นหยดเป็นความจริง"

หยุดสั่นศีรษะแล้วกล่าวต่อ

"กระทั่งเรื่องนกแก้วโลหิตยังสามารถเป็นความจริงมาได้ เรื่องการมีผีดิบไยมิใช่ยิ่งอาจเป็นไปได้"

ไม่มีผู้คนส่งเสียง

ความเงียบครานี้ ในหอน้อยคล้ายดั่งยะเยียบวังเวงขึ้นมา

ด้านนอกยิ่งยะเยียบวังเวง ม่านวิกาลดำสนิทดั่งถูกหมึกสาดใส่

เชี่ยเฉี่ยเบือนหน้าไปที่ประตูแวบหนึ่ง กล่าวขึ้นอีก

"ในเวลาเช่นนี้ ผีดิบสมควรออกเคลื่อนไหวแล้ว"

อิทธิฤทธิ์นางแม่มด

เชี้ยเฉี่ยเมื่อกล่าววาจานั้น กระทั่งตัวเองยังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ เฮือกหนึ่ง

คนอื่น ๆ มีเพียงเฮ้งฮวงที่อยู่นอกเหนือกฎนี้ ถึงกับยังหัวร่อออกมาได้ หัวร่อพลางกล่าว

"รังของมันยังอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะเร็วจะช้าย่อมต้องกลับมาพักผ่อนที่รัง"

"ท่านไม่กลัว ?"

"ข้าพเจ้าเป็นสหายกับมัน"

เชี้ยเฉี่ยแค่นเสียงเย็นชา

"ให้ประเสริฐสุด หลังจากมันกลายเป็นผีดิบแล้ว ยังคงรู้จักว่าท่านเป็นสหายของมัน"

"จำได้หรือไม่ยังสำคัญรองลงมา ขอเพียงได้พบมันก็ใช้ได้"

"หรือท่านยังกังขาต่อเรื่องที่มันกลายเป็นผีดิบ จะต้องได้พบมันก่อนจึงยอมเชื่อ ?"

"นี่ยังมิใช่จุดประสงค์สำคัญของข้าพเจ้า"

เชี้ยเฉี่ยอดมิได้ต้องถามอีก

"จุดประสงค์สำคัญของท่านคือกระไร ?"

"หาทางยับยั้งมิให้มันกลายเป็นผีดิบอีก"

"ท่านหวังว่าสหายของท่านเมื่อตายไปแล้ว ได้พักผ่อนโดยสงบ ?"

"หวังเป็นอย่างยิ่ง"

"คบกับคนดั่งท่านเป็นสหาย นับว่าไม่เลวอย่างยิ่งจริง ๆ"

เสียงพลันชะงักลงกลางคัน สายตาเบือนไปที่ปากประตู

พลันมีสี่คนเดินทยอยกันเข้ามาจากภายนอก

เป็นคน มิใช่ผีดิบ

อัวจือเฮ้าน่าอยู่หน้า ที่ติดตามหลังคือตั้งเชียง เฮียติ่ตระกูลทั้งสี่คนมากันครบครัน สีหน้าก็มิให้ผิดปกติอย่างไร

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองพวกตั้งเชียงทั้งสามพลางถาม

"พวกท่านตรวจพิสูจน์ซากศพบ้วนทงแล้ว ?"

ทั้งสามคนผงกศีรษะฝืนยิ้ม

ที่พวกมันได้เห็น เป็นเพียงมือดำด้านข้างหนึ่ง คราบโลหิตกองหนึ่ง

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"พบเห็นกระไร ?"

"ซากศพบ้วนทงได้กลายเป็นคราบโลหิตกองหนึ่งนานแล้ว เหลือเพียงมือขวาข้างเดียว มือขวาข้างนั้นก็เป็นสีดำด้านมีกลิ่นเหม็นเน่า"

"หัวเตียงที่ติดผนังยังมีดาบคู่มือของมัน แต่ฝักดาบไปอยู่อีกด้านหนึ่ง"

"คมดาบมีคราบโลหิต ด้ามดาบก็มีคราบโลหิต แต่มิคล้ายกัน โลหิตที่คมดาบไม่ผิดกับโลหิตทั่ว ๆ ไป แต่โลหิตที่ด้ามดาบเป็นโลหิตข้นอย่างยิ่ง"

"นิ้วกลางของมือขวาข้างนั้นของมันผ่าได้เข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำเล่มหนึ่ง แสดงว่าเนื่องเพราะเข็มพิษเล่มนั้น มือขวาของมันจึงได้กลายเป็นสีดำด้าน"

"คราบโลหิตกองนั้นแม้แห้งกรังจนแข็ง แต่จากการแยกแยะด้วยประสบการณ์ของพวกเรา อาจจะเป็นผลจากยาฮ่วยซีชั่ว (ยาผงสลายซากศพ) อย่างยิ่ง"

"จากเค้ามูลที่ได้พบเห็นหลายสถานดังกล่าว พวกเรามีความเห็น เมื่อวานตอนบ้วนทงเปิดโลงพิสูจน์ศพ ถูกเข็มพิษชิกแซเจ๊าะเมี่ยจำแทงเข้าใส่นิ้วกลางข้างขวาก่อน พิษบนเข็มจะลามไปรวดเร็วอย่างยิ่ง จนมือข้างนั้นของมันกลายเป็นสีดำด้าน มันพบเห็นถูกพิษ ต้องรีบเกร็งกำลังภายในสกัดพิษ มิให้ลามขึ้นสูงกว่านั้น ดังนั้นสีดำด้านจึงมีอยู่ที่แขนเพียงช่วงเดียว"

"แต่ทว่าเมื่อมันถูกส่งเข้าไปในห้องเล็กนั้นแล้ว มันก็ไม่สามารถฝืนทนต่อไปได้ เพื่อรักษาชีวิตไว้ มีแต่ตัดใจฟันแขนข้างที่ถูกพิษทิ้ง จากนั้นที่ว่าผีดิบก็มาแล้ว

โรยฮ่วยซีชั่ว (ยาผงสลายซากศพ) ใส่ร่างมัน สลายร่างมันจนเหลือคราบโลหิตกองเดียว แต่มือขวาข้างนั้น เนื่องจากถูกมันตัดทิ้งก่อน กลับยังเหลือไว้ให้เห็น..."

เชี้ยเฉี่ยสงบฟังรายงาน โดยมิได้แสดงความคิดเห็นอย่างไร จวบจนพวกตั้งเชียงและเฮียตี่ตระกูลทั้งผลัดกันบอกเล่าสิ้นความ จึงได้เอ่ยขึ้น

"ยาเช่นฮ่วยซีชั่ว คล้ายดั่งมิเคยได้พบเห็นบ่อยครั้งนัก"

ทั้งเล่าตั๋วตอบ

"แต่ก็มิใช่หายากเข็ญ เท่าที่พวกเราเฮียตี่ทราบมา ในวงพวกนักเลงยุคนี้ มีหลายพรรคหลายสมาคมใช้ของเช่นนี้จัดการต่อนักโทษ ยอดฝีมือฝ่ายอธรรมที่ใช้มันต่างอาวุธลับอาบยาพิษ ก็มีอยู่หลายคนเช่นเดียวกัน"

"หลายคนใด ?"

"ต้วนฮ้งจื้อ (ผู้สะบั้นรุ้ง) แห่งเซียมปัก โอวเอีย (อีกา) แห่งฮ้อปัง เชียะหงัง (ห่านป่าแดง) แห่งฮ้อไซ ตั้กชิ้วจือเซ็ง (เมธีมืออำมหิต) เชียวชิวโหวแห่งอี๋น้ำ"

"พวกมันมีความเกี่ยวข้องกับทิหึงหรือไม่ ?"

ทั้งเล่าตั๋วครุ่นคิดแล้วสั่นศีรษะตอบ

"ไม่มี"

พนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นบ้าง

"ในความทรงจำของข้าพเจ้า ประมาณเมื่อห้าหกปีก่อน ทิหึงเคยไปทำลายโรงเตี๊ยมดำ (โรงเตี๊ยมมิจฉาชีพ ที่ฆ่าผู้พักแรมมีเงินแล้วทำลายซากศพ) ในดินแดนเซียมไซ เล่าขานกันว่า ลานด้านหลังโรงเตี๊ยมดำนั้นมีสระละลายซากศพอยู่สระหนึ่ง เมื่อพวกโรงเตี๊ยมดำฆ่าชิงทรัพย์ผู้มาพักแรมแล้ว โยนซากศพลงไปในสระนั้น เพื่อทำลายร่องรอย..."

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะสอดคำ

"นั่นหมายความ ทิหึงมีโอกาสได้ยาประเภททำลายซากศพเช่นฮ่วยซีชั่วนี้มาอย่างยิ่ง"

พลันหันขวับมาจ้องตาเฮ้งฮวงแล้วกล่าวต่อ

"ท่านได้ทราบสาเหตุการตายของทิหึงจากพนักงานกรมเมืองผู้นั้นโดยกระจ่างชัดแล้ว กับเรื่องรายนี้ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

เฮ้งฮวงกำลังฟังจนตะลึงลานอยู่ เมื่อถูกเชี้ยเฉี่ยหันถาม พลันคล้ายสะดุ้งตื่นจากความฝัน ฝืนยิ้มตอบไป

"มิใช่ข้าพเจ้าเห็นทิหึงตายไปกับตา และยังเป็นผู้ส่งโลงนี้ให้มัน คุ้มกันอยู่

ด้านข้างเป็นเวลาเจ็ดวัน และโลงก็ตอกตรึงสนิทอยู่ตลอดมา จากคำรายงานการพิสูจน์ศพของพวกมัน ข้าพเจ้าจะต้องสงสัยว่ามันยังคงมีชีวิตอยู่"

เชี้ยเฉี่ยก็ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงก็สงสัยเช่นนี้ แต่ฟังท่านยืนยันจนหนักแน่นปานนั้น กลับมิอาจไม่เชื่อถือได้ว่ามันตายไปแล้วจริง ๆ"

"อาจบางที ในตัวมันมียาพิษประเภทฮ่วยซีชั่วซ่อนอยู่จริง ตอนบีบคอพนักงานกรมเมืองผู้นั้นตาย บังเอิญร่วงหล่นไปในซากศพพนักงานกรมเมืองผู้นั้น"

เชี้ยเฉี่ยส่งเสียงราบเรียบ

"เข็มพิษเล่มนั้น ก็เป็นบังเอิญดีดขึ้นจากตัวมัน แทงเข้าใส่นิ้วกลางของบ้วนทงได้ ?"

เฮ้งฮวงได้แต่ฝืนยิ้ม

เชี้ยเฉี่ยสั่นศีรษะพึมพำเบา ๆ

"ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งมาสิบปี คดีพิสดารที่รับไว้ เรื่องพิสดารที่พบพาน มิอาจบอกว่ามีน้อยได้ นั่นยังพอมีคำตอบของเงื่อนงำ มีคำอธิบายของต้นสายปลายเหตุ แต่ทว่าคดีที่ประหลาดพิกลเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ารับว่าอับจนปัญญาแล้วจริง ๆ"

มันส่ายหน้าไปมา ถอนหายใจกล่าวต่อ

"อาจบางทีท่านยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าลงมือสืบเสาะคดีรายนี้มา จวบจนบัดนี้เป็นเวลาสองปีกว่าร่วมสามปีแล้ว"

มาตรว่าเฮ้งฮวงไม่ทราบ แต่ไม่คลางแคลงสงสัยวาจาของมันเลย

เชี้ยเฉี่ยเดินไปนั่งที่เก้าอี้ ถอนใจกล่าวต่อไป

"เทวบุตรมารสิบหมื่นตัว โลหิตมารสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง การปรากฏของนกแก้วโลหิต อัญมณีในคลังของปู้กุ้ยอ้วงก็หายอย่างลึกลับไปในเพียงเวลาชั่วคืนเดียว ก้วยลั้งยิ้งตายแล้วฟื้น ฟื้นแล้วตาย ความจริงเรื่องเหล่านี้ไม่อาจเป็นไปได้ ไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย"

"แต่ความเป็นจริงก็ได้เกิดขึ้นแล้ว เกิดขึ้นประจักษ์กับสายตาผู้คนอีกมากหลายด้วย"

เชี้ยเฉี่ยถอนใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องภูตผีปิศาจเด็ดขาด ไม่เชื่อว่ายังมีโลกที่สองของหมู่มาร..."

เฮ้งฮวงสอดคำทันที

"ตอนแรกข้าพเจ้าก็มิใคร่เชื่อถือ แต่เรื่องพิสดารที่อุบัติซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ โดยเฉพาะกับนกแก้วโลหิตที่ส่งเสียงหัวร่อคล้ายดังมนุษย์ เป็นความจริงที่คุกคามจนข้าพเจ้ามิอาจไม่เชื่อได้"

เชี้ยเฉี่ยครุ่นคิดพลางกล่าว

"แต่เสียดาย ตอนเรื่องราวนั้นเกิดขึ้น ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบริเวณด้วย มิเช่นนั้นข้าพเจ้าอาจบางทีพอจะหาความเป็นจริงของเรื่องราวออกมาได้"

"ท่านยังคลางแคลงสงสัย ?"

"มิอาจไม่สงสัย ยกเรื่องของตอนนี้มาว่ากล่าวเถิดที่ฆ่าคนคือผีดิบ แต่ผลของการตรวจพิสูจน์ศพ แสดงว่าเป็นการกระทำของมนุษย์อย่างแน่ชัด"

เฮ้งฮวงพลันเงยหน้าถาม

"ท่านเคยเห็นผีดิบฆ่าคนมาหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ากระทั่งผีดิบยังมิเคยเห็น ไหนเลยเคยเห็นผีดิบฆ่าคน ?"

"ตอนผีดิบฆ่าคน อาจเป็นเช่นดั่งกับคนธรรมดาใช้ของในตัวที่สามารถฆ่าคนออกไป"

"อ้อ ?"

เฮ้งฮวงยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ย่อมเป็นเห็นกับตาจึงจริงจังมิต้องสงสัย แต่ทว่าหากตอนนั้นท่านยืนอยู่ด้านข้าง ตอนนี้ยากยิ่งจะประกันว่าพลอยกลายเป็นโลหิตกองหนึ่งเช่นกัน"

เชี้ยเฉี่ยก็หัวร่อกล่าว

"ขอเพียงสามารถสะสางความเป็นจริงให้กระจ่างมา คลีคลายความคลางแคลงสงสัยในใจไป กลายเป็นคราบโลหิตกองหนึ่งก็จะเป็นไร ?"

"อย่างนั้นท่านก็ควรสะกดใจรอต่อไป รังของมันยังอยู่ที่นี้ จะเร็วจะช้าย่อมต้องกลับมา"

"รอ ! ข้าพเจ้าต้องรอแน่ ข้าพเจ้ายังเตรียมจะออกไปสืบเสาะร่องรอยของมันในทุกที่ทางอีกด้วย"

"ดูท่าขวัญของท่านก็ไม่เปราะบาง"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางตอบ

"มิได้กล้าแข็งกว่าท่าน มีท่านคอยปลุกปลอบขวัญอยู่ทางด้านข้างยิ่งประเสริฐสุด"

"เสียดายที่ข้าพเจ้าตอนนี้ยังไม่คิดจะคลุกคลีกับท่าน"

"ท่านมิใช่จะไปหาซากศพทึ่ง ?"

"ข้าพเจ้ามิได้บอกไม่ไป"

"อย่างนั้นพวกเราไยมิไปด้วยกัน ต่างฝ่ายพอจะดูแลซึ่งกันและกันด้วยความยินดี"

"อาจบางทีท่านกล่าวด้วยกุศลเจตนา แต่กุศลเจตนาเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเพียงสามารถรับไว้ด้วยใจ"

เชี้ยเฉี่ยมองเฮ้งฮวงด้วยความประหลาดใจ เฮ้งฮวงจึงรีบอธิบาย

"เนื่องเพราะความจริงขวัญของข้าพเจ้ามิกล้าแข็งนัก ข้าพเจ้าหวาดกลัว ยังหาทิหึงไม่พบ ก็ต้องถูกขู่ขวัญฝ่อตายไปก่อน"

ในที่สุด เชี้ยเฉี่ยก็เข้าใจความหมายของเฮ้งฮวงออก จึงย้อนถาม

"ท่านหวาดกลัวข้าพเจ้า ?"

"หวาดกลัวแทบตาย"

"เพราะกระไร ?"

"เนื่องเพราะท่านคือตั๊กเกี่ยม อัวะเงี่ยมอ๊วงเชี้ยเฉี่ย"

เชี้ยเฉี่ยเม้มปากแนบแน่น เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ผีดิบฆ่าคน อย่างน้อยที่สุดก็ต้องมีสาเหตุ เท่าที่มันฆ่าบ้วนทง เนื่องเพราะบ้วนทงล่วงเกินมัน แต่ที่ท่านฆ่าคน เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ปกติมักมิใช่มีต้นสายปลายเหตุ ไปคลุกคลีข้างกายท่าน ต้องระวังกระบี่ของท่านพลันเลือกแทงมาในทุกเวลา ไม่ขวัญฝ่อตายก็ต้องกังวลตาย"

เชี้ยเฉี่ยสงบฟังอยู่ พลันหัวร่อกล่าว

"การกล่าวเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

"คนที่กล่าววาจาโดยไม่คำนึงถึงผลจะเกิดขึ้นในภายหลังเช่นข้าพเจ้า ความจริงมีน้อยกว่าน้อยอยู่แล้ว"

"น้อยจริง ๆ ข้าพเจ้าชื่นชอบคนประเภทนี้ที่สุด ดังนั้น ข้าพเจ้าประกันมาตรว่าท่านก้าวร้าวล่วงเกินข้าพเจ้าจริง ข้าพเจ้าก็ต้องบอกต่อหน้าให้กระจ่างจึงลงมือต้องไม่ลอบสังหารท่านโดยมิรู้ตัวเด็ดขาด"

มันกล่าวเป็นจริงเป็นจังอย่างยิ่ง แต่เฮ้งฮวงกลับไม่มีปฏิกิริยา

เชี้ยเฉี่ยยิ้มเล็กน้อย บังเอิญสายตาเบือนไปยังผนังที่ตรงข้ามประตู ชะงักวูบหนึ่งจึงถาม

"ผนังด้านนั้นคล้ายดั่งเพิ่งฉาบสี ?"

"เพิ่งฉาบเมื่อค่ำวาน"

"ผู้ใดฉาบ ?"

"ข้าพเจ้า"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อกล่าว

"หรือท่านมีพละกำลังเหลือเฟือ ไม่มีที่ระบาย ?"

"ข้าพเจ้าอ่อนล้าระโหย จนกระทั่งในโลงก็ยังยินยอมเข้าไปนอน ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

"ท่านว่าผนังด้านนี้มีปัญหา ?"

"มีปัญหาสำคัญอย่างยิ่ง เผชิญกับมัน ข้าพเจ้าคล้ายตกเข้าไปอยู่ในคีลงเกียเกียพู"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงงวย จึงโพล่งขึ้น

"คีลงเกียเกียพู ?"

"ก็คือดินแดนที่หมู่มารไปชุมนุม ไม่มีท้องฟ้าเหนือศีรษะ ไม่มีพื้นดินใต้ฝ่าเท้า มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ..."

เชี้ยเฉี่ยพลันสอดคำ

"บนผนังมีกระไรกันแน่ ?"

"ภาพวาด ! วาดเป็นดินแดนคีลงเกียเกียพูวาดเหตุการณ์ของวันนั้น"

"วันนั้น ?"

"วันที่มวลเทวบุตรมารไปร่วมอวยพรคล้ายวันเกิดรอบสิบหมื่นปีของมาราธิราช กรีดโลหิตนิรมิตเป็นนกแก้วตัวหนึ่ง"

"หมู่เทวบุตรมารเป็นรูปลักษณะใด ?"

"มีบ้างครึ่งคนครึ่งสัตว์ มีบ้างมิใช่คนมิใช่สัตว์ มีบ้างรูปลักษณะเป็นคนแต่มิใช่คน มีบ้างรูปลักษณะเป็นสัตว์ แต่พาลมีหัวใจคนอยู่ดวงหนึ่ง"

เสียงของเฮ้งฮวงพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งลอยมาจากในห้วงอเวจี เว้งว้างเลื่อนลอยอย่างยิ่ง กล่าวสืบต่อไป

"ในมือพวกมันต่างถือดาบ คมดาบต่างมีโลหิตติดอยู่ โลหิตหยดลงไปกลายเป็นนกแก้ว โบยบินไปยังบุรุษหนุ่มที่สวมมงกุฎประดับหยกขาว นั่นก็คือมาราธิราชจ้าวแห่งหมู่มารทั้งมวล"

"มาราธิราชเป็นรูปลักษณะใด ?"

"เป็นมนุษย์ทุกส่วนสัด ใบหน้าหล่อเหลาคมคายยิ่ง เค้านุ่มนวลปรานียิ่ง แย้มยิ้มรับการกราบไหว้ของมวลเทวบุตรมาร"

"นอกจากนั้นยังมีกระไร ?"

"นกประหลาดสิบสามตัว โบยบินล้อมนกแก้วโลหิตอยู่ พวกมันมีหางของนกนางแอ่น มีเหล็กในพิษของผึ้ง ปีกข้างหนึ่งเป็นค้างคาว ปีกอีกข้างหนึ่งเป็นเหยี่ยว ขนครึ่งตัวเป็นนกยูง อีกครึ่งตัวเป็นหงส์..."

เสียงของเฮ้งฮวงยังคงคล้ายละเมอ เว้งว้างเลื่อนลอยยิ่ง

นอกจากฮ้วยโน้ว ผู้คนทั้งมวลต่างฟังจนงงงันไป

ดวงตาพวกมันเริ่มเคลิบเคลิ้มซึมเซา คล้ายดั่งได้เห็นภาพที่ทั้งสวยงาม ทั้งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญนั้นบ้างแล้ว

โลหิตสีแดงฉาน ดาบสีขาวแวววาว หางนกนางแอ่นสีดำเป็นมัน ปีกค้างคาวที่เป็นเนื้อบางคล้ายร่ม ขนนกยูงที่มีสีสันเจิดจ้าแพรวพราย ขนหงส์ที่แดงฉานปานเปลวไฟยังมีเทวบุตรมารของเก้าฟ้าสิบดิน พวกมันต่างสวมอาภรณ์สวยงามสีสดใสประหลาดพิกลจนน่ากลัวมนุษย์โลกมิอาจมีได้

นั่นควรเป็นความงามระดับใด ? ควรเป็นสภาพที่น่าสะพรึงกลัวเพียงไหน ?

เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวสืบต่อไป

"พวกมันก็คือข้าทาสของนกแก้วโลหิต"

เชี้ยเฉี่ยโพล่งขึ้น

"ฮ้วยโน้ว ?"

"ฮ้วยโน้วนั่นเอง"

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่ฮ้วยโน้วซึ่งยืนอยู่ทางด้านข้างโดยมิรู้ตัว ถามเบา ๆ

"ภาพนั้นเป็นท่านวาด ?"

ฮ้วยโน้วสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าไหนเลยมีความสามารถระดับนั้น"

สายตาฮ้วยโน้วกลับเบือนไปที่ผนังสีขาวสะอาด ส่งเสียงพึมพำ

"เป็นอาคันตุกะต่างถิ่นผู้หนึ่ง ประมาณเมื่อสองปีก่อนมันมาในที่นี้ เล่านิทานเรื่องมาราธิราชกับนกแก้วโลหิตให้ข้าพเจ้าฟัง จากนั้น เสียเวลาอีกหนึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงวาดภาพบนผนังนี้ได้สำเร็จ"

เชี้ยเฉี่ยพลันถามอีก

"มันได้บอกท่านหรือไม่ ไฉนจึงต้องทำดั่งนั้น ?"

ฮ้วยโน้วชายตามองเชี้ยเฉี่ย ใบหน้ามีรอยยิ้มเล็กน้อย

รอยยิ้มของนางอบอุ่นนุ่มนวลดั่งลมฤดูชุนเทียน สวยงามตระการปานบุปผาคราแรกแย้ม แต่ก็เว้งว้างเลื่อนลอยดั่งเป็นเทพธิดาในภาพวาด

เชี้ยเฉี่ยตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไปแล้ว ไม่เข้าใจจริง ๆ ฮ้วยโน้วแย้มยิ้มเรื่องอันใด

ฮ้วยโน้วยิ้มพลางกล่าวต่อ

"มันว่าข้าพเจ้าทั้งน่ารักทั้งน่ากลัว มาตรว่ากระทั่งให้มันถูกตัวยังมิยินยอม แต่กลับสามารถให้ความพึงพอใจแก่มันอย่างมิเคยมีมาก่อนเลย นับว่าคล้ายเป็นนางมาร นางมารที่มาจากคีลงเกียเกียพูอย่างแท้จริง"

เชี้ยเฉี่ยมิได้สงสัยวาจาของฮ้วยโน้วเลย เนื่องเพราะวาจาคล้ายเยี่ยงนี้ มันเคยได้ยินจากปากคำอัวจือเฮ้ามาคราวหนึ่งแล้ว

เจ้าของโรงเตี๊ยมเพ้งอัน ไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน ?

ฮ้วยโน้วยิ้มพลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามิเคยได้ยินสถานที่ลี้ลับพิสดารนั้นมาก่อนเลย จึงได้สืบถามต่อไป..."

เชี้ยเฉี่ยสอดคำ

"ดังนั้นเอง มันจึงเล่านิทานนั้นแก่ท่าน วาดภาพนั้นลงบนผนังให้แก่ท่าน ?"

"มันมีความเห็น สถานที่นี้ขัดกับข้าพเจ้าอย่างไม่อาจเข้ากันได้เลย จำเป็นต้องวาดภาพนั้นติดผนังห้องจึงจะได้"

"ท่านก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าถูกนิทานของมันกล่อมจนเคลิบเคลิ้มงมงาย กระทั่งยังมิสนใจ มันจะยินยอมวาดให้หรือไม่ ?"

"ภาพนั้นมันวาดได้สวยงามหรือไม่ ?"

"งามเลอเลิศที่สุด นับว่าคล้ายวาดจากฝีมือจิตรกรอัจฉริยะ"

เชี้ยเฉี่ยถามด้วยความประหลาดใจ

"เมื่อเช่นนี้ ท่านไฉนยินยอมให้เฮ้งฮวงลบภาพนั้นทิ้ง ?"

ฮ้วยโน้วถอนใจเบา ๆ ชายตามองเฮ้งฮวงแวบหนึ่งแล้วตอบ

"เนื่องเพราะมันก็เป็นพญามารตัวหนึ่ง"

"อ้อ ?"

ฮ้วยโน้วชายตามองเฮ้งฮวงอีกครา ดวงตาเป็นประกายเคลิบเคลิ้ม ดั่งมีหมอกบางครอบคลุมอีกชั้นหนึ่ง กล่าวเบา ๆ

"มันแม้กระทบร่างข้าพเจ้าก็ยังมิเคย แต่กลับสามารถให้ความพึงพอใจต่อข้าพเจ้าอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย อย่าว่าเป็นภาพวาด กระทั่งจับข้าพเจ้ากลืนกินทั้งเป็นข้าพเจ้าก็ยินยอมตามใจมัน"

สายตาเชี้ยเฉี่ยต้องเบือนมาที่เฮ้งฮวงโดยมิรู้ตัว กวาดมองขึ้น ๆลง ๆ อยู่หลายตลบ จึงแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึง ท่านยังมีความสามารถเช่นนี้ ?"

เฮ้งฮวงฝืนหัวร่อ ได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น

เชี้ยเฉี่ยถามไปอีก

"ท่านไฉนต้องลบภาพวาดนั้นออกจากผนัง ?"

"เนื่องเพราะภาพวาดนั้นมีปิศาจ"

เชี้ยเฉี่ยต้องร้องอ้อขึ้นโดยมิรู้ตัว เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ฮ้วยโน้วสิบสามตัวในภาพวาดนั้น บางครั้งเหลือสิบสองตัว บางครั้งเป็นสิบสามตัว มิเพียงรู้จักบินกลับเท่านั้น ยังรู้จักหัวร่ออีกด้วย"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงงวยหนึ่งจึงโพล่งขึ้น

"ท่านเห็นมันบินออกไป บินกลับมา ?"

"หากข้าพเจ้าได้เห็น ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องอยู่ไกลไม่ต่ำกว่าแปดร้อยลี้แล้ว"

หยุดหัวร่อเบา ๆ จึงอธิบาย

"ข้าพเจ้าเป็นคนที่พอตระหนก ยังมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่งกว่าอาชาพ่วงพีเสียอีก"

"แล้วท่านไฉนจึงทราบ ฮ้วยโน้วสิบสามตัวรู้จักบินไปบินกลับ ?"

"ความจริงพวกมันต่างอยู่ในภาพวาด แต่เพียงชั่วขณะ สิบสามตัวก็กลายเหลือสิบสองตัว"

"อาจบางทีท่านเริ่มกระทำผิดพลาดแล้ว"

"ไม่มีเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด"

"ท่านแน่ใจได้ ?"

"เนื่องเพราะฮ้วยโน้วตัวที่สิบสามที่หายไปอย่างเร้นลับนั้น ไม่นานก็กลับมาในที่เดิมของมัน แต่รอจนข้าพเจ้าฉาบผนัง มันก็หายไปอีกแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยลูบคลำท้ายทอยพลางกล่าว

"แล้วท่านได้ยินมันแค่นหัวร่อในเมื่อใด ? ที่ใด ?"

"บนผนังนี่เอง"

ดวงตาเชี้ยเฉี่ยเบิ่งกลมกว้างกว่าเดิมทันที ร้องเบา ๆ

"บนผนังหรือในผนัง ?"

"นี่ก็มีที่ผิดกัน ?"

"มี ! หรือท่านไม่อาจระบุแน่นอน ?"

เฮ้งฮวงยอมรับโดยดุษฎี เชี้ยเฉี่ยเปลี่ยนเรื่องถาม

"หลังผนังเป็นสถานที่ใด"

"เป็นอีกห้องหนึ่ง"

"ผู้ใดอยู่ ?"

"ซ่งมามา"

"ซ่งมามาเป็นผู้วิเศษของสถานที่ใดอีก ?"

"มิอาจนับเป็นผู้วิเศษใด นางเป็นเพียงแม่มดเท่านั้น"

"แม่มด ?"

เชี้ยเฉี่ยทวนคำด้วยตาที่กลมกว้างกว่าเดิม ส่งเสียงต่อ

"สถานที่เช่นนี้ ไฉนมีแม่มดมาอยู่ได้ ?"

"เนื่องเพราะนางจำเดิมเป็นไน้มา (แม่นม) ของฮ้วยโน้ว หรือท่านก็คิดจะได้พบนางสักครั้ง ?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

"ท่านลองใช้คนไปเรียกนางเข้ามาดู"

"ข้าพเจ้าไปหานางเอง"

"ท่านจะไปชมในสถานที่ห้องข้างซึ่งเป็นที่อยู่ของนางกับตา ?"

"ต้องไปแน่"

"ประตูอยู่ที่ข้างห้องนี้เอง หาได้ง่ายดายยิ่ง"

"ท่านไม่ไป ?"

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าไปมาครั้งหนึ่ง ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว"

ใบหน้าของเฮ้งฮวงออกจะพิกลผิดปกติอยู่บ้าง

เชี้ยเฉี่ยที่สังเกตสีหน้าแล้วต้องถามอีก

"ท่านพบเห็นกระไรในที่นั้น ?"

เฮ้งฮวงตอบอย่างสะอิดสะเอียน

"ก็ไม่มีใด เป็นเพียงได้เห็นนางเฒ่าที่เปลื้องจนเปลือยเปล่าเท่านั้น"

เชี้ยเฉี่ยตะลึงลาน

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ? นางเฒ่าที่เปลื้องจนเปลือยเปล่าเป็นรูปลักษณะใด ?"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่เคยมีโอกาสเช่นนี้ แต่ก็พอคาดคิดได้"

ใบหน้าของเชี้ยเฉี่ยก็เปลี่ยนแปรเป็นพิกลยิ่ง คล้ายดั่งพลันถูกคนยัดก้อน

น้ำมันทีหนักหลายสิบตำลึงเข้าไปในปากก็ปาน

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ตอนนี้เป็นโอกาสของท่านแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยเขม้นมองพลางถาม

"ท่านไม่ไปจริง ๆ ?"

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าแทบถูกนางขู่ขวัญขาดใจตาย ประสบการณ์เช่นนี้ ครั้งเดียวก็นับว่ามากเกินไปแล้ว"

"ใช่เป็นนางปีนขึ้นมาบนร่างท่านหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงมิส่งเสียง แต่สีหน้าเช่นนั้นได้ตอบแก่เชี้ยเฉี่ยจนกระจ่าง

เชี้ยเฉี่ยถามต่อไป

"มิน่าเล่า ท่านตอนนี้ยังหวาดหวั่นไม่คลาย ภายในสภาพเช่นนั้น ท่านย่อมรีบเร่งหนีเอาชีวิตรอด"

"เปลี่ยนเป็นท่าน ท่านทำอย่างไร ? หนีหรือไม่ ?"

"จะต้องหนีรวดเร็วยิ่งกว่าท่านเสียอีก"

หยุดหัวร่อเบา ๆ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"แต่เมื่อเช่นนั้น ท่านย่อมไม่อาจชมสถานที่แห่งนั้นโดยละเอียดแล้ว"

เฮ้งฮวงยอมรับ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ดังนั้นข้าพเจ้ามีความเห็น ท่านสมควรไปอีกสักครั้ง"

"สถานที่เช่นนั้น มีกระไรน่าชม ?"

"อาจบางทีสถานที่นั้นจะมีของใด สามารถคลี่คลายความคลางแคลงสงสัยในใจท่านออก"

เฮ้งฮวงร้องอ้อ คล้ายดั่งเริ่มมีความหวั่นไหวบ้างแล้ว

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ครั้งนี้ท่านพอจะวางใจได้เต็มที่ เนื่องเพราะนอกจากข้าพเจ้าแล้ว ยังมีบริวารข้าพเจ้าอีกสิบคน นางไม่แน่จะเลือกท่านเป็นคนแรกอีก"

เฮ้งฮวงกำลังใคร่ครวญ

เชี้ยเฉี่ยพลันคล้ายดั่งนึกถึงความใดได้ หันขวับไปที่ฮ้วยโน้วพลางกล่าวต่อ

"อาคันตุกะที่วาดภาพบนผนังให้แก่ท่าน ได้บอกนามไว้หรือไม่ ?"

"มันแซ่ก้วย"

"ก้วยกระไร ?"

"ไม่ทราบ"

"มันมิได้บอก ?"

"มันเพียงแต่บอกมีเฮียตี่คนหนึ่งนามก้วยฮ้วม เคยเห็นนกแก้วโลหิตมากับตา"

"ที่แท้คือก้วยเอ็ก"

"ท่านไฉนทราบมันคือก้วยเอ็ก ?"

"ก้วยฮ้วมมีเฮียตี่เพียงคนเดียวคือก้วยเอ็ก"

เชี้ยเฉี่ยตอบแล้วทรงกายขึ้นช้า ๆ สาวเท้าออกจากประตูไป

เฮ้งฮวงก้าวตามหลังโดยไม่รู้ตัว

วิกาลยิ่งดึก

เดือนดวงเสี้ยวลอยคว้างอยู่กลางฟากฟ้า สาดแสงซีดจางลงมาลูบไล้บนประตูสีดำด้าน

ประตูปิดสนิท ลวดลายอาถรรพณ์ชั่วร้ายที่สลักอยู่บนบานประตูยังพอสังเกตออกได้อยู่

เชี้ยเฉี่ยก็ดูไม่ออกว่าเป็นลวดลายที่มีความหมายใด ?

มันมิได้ไปตบประตูเอง เรื่องเช่นนี้มิใช่มันต้องกระทำ

มันยังมิได้เอ่ยปาก เพียงเหลือบไปยังพนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งที่ยืนข้างกาย

พนักงานกรมเมืองผู้นั้นคล้ายขาอ่อนระทวยไปในบัดดล เดินด้วยสภาพคล้ายลากเท้ามายังหน้าประตูเบา ๆ เพียงเคาะครั้งเดียวประตูก็เปิดออก

การเคาะครั้งที่สองของพนักงานกรมเมืองผู้นั้น แทบจะเคาะเข้าใส่ใบหน้าคนผู้หนึ่ง

ความเป็นจริง เพียงเห็นใบหน้านั้น มือของมันก็ชาค้างอยู่กลางอากาศแล้ว

ผู้เปิดประตู ย่อมเป็นนางแม่มดเฒ่าซ่งมามา

นางถึงกับสวมเสื้อผ้าอาภรณ์เรียบ ๆ ร้อย ๆ

เสื้อผ้าสีแดงฉานปานโลหิต

มาตรว่านางจะตบแต่งให้สาวขึ้นเพียงใด แต่มิว่าดูเยี่ยงไร นางเป็นเพียงหญิงชราที่แก่หง่อมแล้วเท่านั้น

รอยย่นบนใบหน้าของนางมากอย่างยิ่งลึกอย่างยิ่ง

แสงโคมที่ส่องจากด้านข้าง ลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง รอยย่นแต่ละเส้นสายต่างมีเงาดำอยู่อีกชั้นหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นท้องร่องก็ปาน

ผมทั้งศีรษะของนางยังคงดำขลับเป็นมัน สยายลงประหลังไหล่ดุจไส้เดือนแก่ ๆ ที่แทรกอยู่ระหว่างกลาง คือศีรษะซึ่งคล้ายหัวกะโหลกของนาง

ในยามวิกาลดึกสงัด พลันมาพบบุคคลเช่นนี้ มิว่าผู้ใดต่างอดเกิดความหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นมิได้

ใบหน้าซ่งมามาชาด้านไร้ความรู้สึก แต่ดวงตาที่คล้ายก้อนน้ำแข็ง ถึงกับจับมองเฮ้งฮวงอย่างแน่วนิ่ง

เฮ้งฮวงรีบหลบจากสายตาซ่งมามาทันที

ใบหน้าเชี้ยเฉี่ยถึงกับยังมีรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่คล้ายสลักขึ้นจากคมมีดชาด้าน อำมหิต

มันกำลังจับมองซ่งมามาแน่วนิ่ง

ประกายตาของมัน คล้ายเป็นลิ้นงูพิษ เลียไปทั่วทั้งใบหน้าซ่งมามา

ซ่งมามาเพิ่งเบือนสายตาจากทางด้านเฮ้งฮวงมา ก็ประสานกับสายตาเชี้ยเฉี่ย นางถึงกับสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง รีบก้มศีรษะลงโดยเร็ว

เชี้ยเฉี่ยยังคงเขม้นมองนาง ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านก็คือซ่งมามา ?"

"ใช่"

เสียงตอบของซ่งมามาแผ่วเบาราวกับเป็นปีกแมลงหวี่

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ฟังว่าท่านเป็นแม่มด ?"

"ถูกแล้ว"

"ฟังว่าห้องของท่านก็ผิดกับทั่ว ๆไป"

"ความจริงไม่มีที่ผิดกันเท่าใด"

"ข้าพเจ้าคิดจะเข้าไปชมดูสักครั้ง"

"ในที่นี้ของข้าพเจ้า ไม่มีกระไรควรค่าให้ชม"

"ท่านไม่ยินดีต้อนรับให้ข้าพเจ้าชม ?"

ซ่งมามาคิดจะผงกศีรษะ แต่ไม่กล้าผงกศีรษะ และนางก็มิกล้าไม่เอ่ยปาก เนื่องเพราะไม่เอ่ยปากเท่ากับเป็นการยอมรับโดยดุษฎี นางจึงรีบส่งเสียง

"มิใช่"

เชี้ยเฉี่ยมิได้กล่าวกระไรอีก ยกมือโบกไป

พนักงานกรมเมืองสองคนสาวเท้าเข้าไปก่อนทันที

ซ่งมามากวาดตามองทั้งสองที่ก้าวเข้าไป ลนลานหลบออกด้านข้าง กระทั่งลมยังมิกล้าผายสักครั้ง

คนที่คลุกคลีอยู่ในซ่องคณิกาจนมีอายุปูนนี้ นางไหนเลยไม่รู้สำนึกยิ่ง ?

พนักงานกรมเมืองสิบคนนำโคมไฟมาด้วยหกดวง แสงไฟอันสว่างไสว สาดส่องทั้งห้องกระจ่างดั่งกลางวัน

จนบัดนี้ เฮ้งฮวงจึงเห็นห้องของซ่งมามาถนัดชัดตา

ผนังฉาบสีดำด้าน พื้นห้องก็เป็นสีดำด้าน หลังประตูหน้าต่างเป็นผ้าดำบุไว้ กระทั่งโต๊ะเก้าอี้ที่นอนหมอนมุ้งล้วนเป็นสีดำ ทั่วทั้งห้องคล้ายดั่งจมอยู่ในความมืดของความตาย

หน้าผนังที่อยู่ตรงข้ามประตู มีแท่นบูชา มีม่านสีดำห้อยระพื้น โดยมิทราบบนแท่นบูชาประดิษฐานกระไร

หน้าแท่นบูชาเป็นโต๊ะบูชาสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีกระถางสีดำสองใบชามอ่างสีดำใบหนึ่ง

ชามอ่างสีดำตั้งอยู่ในระหว่างกลางกระถางสองใบ ภายในมีเม็ดยาก้อนกลม ๆ แบน ๆ กองอยู่สูง

เมื่อเห็นก้อนยากองนั้น เฮ้งฮวงก็รู้สึกสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่ง

เชี้ยเฉี่ยถึงกับยังสนใจหน้าที่เปลี่ยนแปรของเฮ้งฮวงอยู่อีก รีบถามทันที

"ท่านคล้ายดั่งทราบนั่นเป็นของใด ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"มีคนเคยบอกยามารเยี่ยงนั้นให้ข้าพเจ้าทราบ"

"ยามาร ?"

เฮ้งฮวงขบกรามกรอดจึงตอบไป

"นั่นเป็นยาที่ผสมขึ้นจากมูตรมูล ประจำเดือน น้ำตา และโลหิตข้น ๆ เมื่อกลืนกินลงแล้ว พอจะติดต่อกับมารในอีกภพหนึ่งได้"

ในคอของเชี้ยเฉี่ยมีเสียงครอกดังเบา ๆ แต่ยังคงถาม

"มีคนยอมกินของเช่นนี้ ?"

"อย่างน้อยที่สุด ที่นี้ก็มีอยู่ผู้หนึ่ง"

"ใช่ท่านหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงแทบอาเจียนออกมาทันที แต่ยังคงถอนใจตอบ

"จะพบเห็นปิศาจ ข้าพเจ้ายินยอมคว้ามีดขึ้นมาเชือดคอเสียประเสริฐกว่า"

เชี้ยเฉี่ยยิ้มพลางถาม

"อย่างนั้นก็เป็นซ่งมามาแล้ว ?"

"ฟังว่า เมื่อกินยามารนี้ลงไป คำสาปแช่งของนางก็จะศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง ดังนั้น ผู้คนในสถานที่นี้ส่วนมากต่างเกรงกลัวนางอย่างยิ่ง"

"หรือนางเคยสาปแช่งท่านมา ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสเห็นนางคว้ายามารเช่นนั้นเข้าใส่ปาก"

เชี้ยเฉี่ยเรอเบา ๆ นึกมิถึงจริง ๆ ในโลกจะมีคนยินยอมกลืนกินของเช่นนี้อยู่

สายตามันเบือนไปที่ใบหน้าซ่งมามาอีกครา พลางถาม

"ของกองนั้นเป็นยามารจริง ๆ ?"

ซ่งมามามีสีหน้าภาคภูมิ รับคำเบา ๆ

"ถูกแล้ว"

"เป็นใช้มูตรมูล (ปัสสาวะ อุจจาระ) ประจำเดือน น้ำตา โลหิตข้น ๆ ผสมขึ้นมาจริง ๆ ?"

ซ่งมามาผงกศีรษะรับคำ

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อถาม

"ท่านกล้ากินของเช่นนี้จริง ?"

ซ่งมามาผงกศีรษะตอบ

"ย่อมเป็นความจริง เพียงแต่มิใครได้กิน"

"ของนี้ก็เป็นท่านกระทำ ?"

"นอกจากข้าพเจ้า ยังมีผู้อื่นใดสามารถกระทำของเช่นนี้ ?"

"ใช้มูตรมูล ประจำเดือน น้ำตา โลหิตข้น ๆ ของตัวท่านเอง ?"

ซ่งมามาผงกศีรษะถี่ ๆ พลางตอบ

"ย่อมล้วนใช้ของข้าพเจ้า มิเช่นนั้น เมื่อข้าพเจ้ากลืนกิน ก็ไม่มีประโยชน์ใด"

เชี้ยเฉี่ยเขม้นมองหน้าซ่งมามาแน่วนิ่ง พลันแค่นหัวร่อถาม

"ท่านยังมีประจำเดือน ?"

สีหน้าซ่งมามาเครียดลงทันที แต่เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องหัวร่อออกมา คำถาม

ของเชี้ยเฉี่ยนี้ ไยมิใช่เป็นเรื่องที่เฮ้งฮวงต้องการถามอย่างยิ่ง

เชี้ยเฉี่ยกล่าวสืบไป

"ท่านคล้ายดั่งลืมว่าตัวท่านมีอายุเท่าใดแล้ว ?"

ซ่งมามามิได้ส่งเสียง พลันสาวเท้าเข้าไปที่หน้าโต๊ะบูชา ส่งเสียงร้องประหลาดพิกลพร้อมกับกางแขนทั้งสองออก

กระถางสีดำที่อยู่ทางซ้ายขวาบนโต๊ะบูชา พลันมีเสียงฉี่ฉี่พร้อมกับเปลวไฟสีเขียวเรืองสองสายพลุ่งขึ้นมา

เปลวไฟเขียวเรืองยังมิทันดับหาย ก็มีควันสีขาวพวยพลุ่งออกมาจากในกระถางสีดำ กระจายออกจางหายไป

ในควันสีขาวมีกลิ่นหอมอันประหลาดพิกล แต่ถูกกลิ่นเหม็นปานซากศพเน่าในห้องกลบไปจนสิ้นเชิง

กลิ่นเหม็นที่สุดแสนสาหัส จนมวลหมู่มนุษย์ไม่มีปัญญาใช้ถ้อยร้อยวาจาใดมาเปรียบเทียบบรรยาย ได้อบอวลไปทั่วทั้งห้องอยู่ก่อนแล้ว

กลิ่นเหม็นนี้ เหม็นร้ายกาจพิกล เหม็นจนน่าหวาดหวั่น เหม็นจนฉุนเฉียวเสียดประสาท

มาตรว่าเป็นลั้งทองที่มีกลิ่นหอมกระจายไกลสิบลี้ แต่พอเข้ามาในห้องนี้ต้องไม่อาจได้กลิ่นหอมของมันอีก อย่าว่าแต่เป็นกลิ่นหอมจาง ๆ เลย

แล้วซ่งมามาก็คว้ายาสีดำในชามอ่างขึ้นมาเม็ดหนึ่ง อ้าปากกลืนกินลงไป

กลิ่นเหม็นในห้องคล้ายดั่งฉุนเฉียวกว่าเดิมอีกมากหลาย

ในสิบพนักงานกรมเมืองที่มา อย่างน้อยมีเจ็ดคนขมวดคิ้วนิ่วหน้า

เมื่อเห็นท่วงท่ากิริยาของซ่งมามา ในจำนวนสิบพนักงานกรมเมือง อย่างมากก็มีเพียงสองคนที่ไม่คิดรีบเร่งออกจากสถานที่นี้ไป

แต่พวกมันไม่มีผู้ใดออกไปเลยสักคนเดียว

ซ่งมามาเป็นเพียงแม่มด แต่หัวหน้าพวกมันกลับเป็นพญายมมีชีวิต

เฮ้งฮวงถึงกับยังหัวร่อออกมาได้ หัวร่อพลางกล่าวกับเชี้ยเฉี่ย

"ดูท่านางแม่มดจะสาปแช่งท่านแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยเขม้นมองซ่งมามา ใบหน้าพลันปรากฏแววรังเกียจชิงชังอย่างที่สุด ส่งเสียงเย็นชา

"เพียงมิทราบ คำสาปแช่งของนางศักดิ์สิทธิ์ หรือกระบี่ของข้าพเจ้าศักดิ์สิทธิ์"

มันแม้เอ่ยถึงกระบี่ กระบี่มิได้ถูกชักออกจากฝัก แต่หว่างคิ้วมีแววอำมหิต

ปรากฏขึ้นแล้ว

เฮ้งฮวงที่สังเกตออก มาตรว่าชิงชังรังเกียจนางเฒ่าแม่มดเฒ่าปานใด แต่เมื่อได้คิดนางมีวัยสูงปูนนี้แล้ว ยังอดมิได้ต้องส่งเสียงดัง ๆ

"นางแม่มด ท่านควรรีบเร่งสำรอกยาเม็ดนั้นออกมาจะประเสริฐสุด"

ซ่งมามาคล้ายมิได้ยิน และมิเหลือบมองเฮ้งฮวงสักแวบเดียว

ลำคอของนางกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ ตอนนี้แม้นางคิดจะสำรอกยาเม็ดนั้นออกมาจริง ๆ ก็ไม่มีทางกระทำได้แล้ว

เมื่อกลืนยามารเม็ดนั้นลงไป นางคล้ายกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งก็ปาน

ตาของนางขุ่นขาว ใบหน้ากลับกลายเป็นอัปลักษณ์จนพิกลพิสดาร กระทั่งมุมปากยังกระตุกถี่เร็ว

อกเสื้อของนางแบะออกแล้ว เผยเห็นเต้านมที่เหี่ยวแห้งทั้งคู่ ดุจกับเป็นมะละกอที่ถูกเด็ดลงมานานวัน ทิ้งให้ตากแดดอันร้อนแรง จนน้ำในมะละกอระเหยแห้งไปก็ปาน

เต้านมที่หย่อนยานของนางสั่นระริก ตลอดร่างนางก็สั่นระริก ตาขุ่นขาวราวปลาตายเขม้นมองเชี้ยเฉี่ยแน่วนิ่ง พลันคุกเข่าลงไปที่หน้าแท่นบูชา กางแขนทั้งสองสุดล้าฟุบลงกราบกับพื้น ส่งเสียงสาปแช่งอยู่พึมพำไม่ขาดปาก

"ปากของคนผู้นี้จะต้องถูกตัดทิ้ง มือทั้งสองของคนผู้นี้จะต้องถูกตัดไป หัวใจของคนผู้นี้จะต้องถูกควักออกมาป้อนสุนัข..."

นางความจริงหวาดกลัวเชี้ยเฉี่ยเป็นอย่างยิ่ง แต่ทว่า เมื่อกลืนกินยามารลงแล้วกลับคล้ายเป็นอีกคนหนึ่งก็ปาน

กลืนกินยามารหรือบรรดามารร้ายก็ต้องเชื่อฟังคำสั่งนาง นางก็มิต้องหวาดกลัวเชี้ยเฉี่ยอีก ?

เสียงสาปแช่งของนางพิกลอย่างยิ่ง แหบ ๆ พร่า ๆ ยามกระทบโสต อุปมาดั่งแตะถูกหลังไส้เดือน หนังของกบ น้ำลายของงูพิษ

พนักงานกรมเมืองทั้งสิบคนพากันสยิวกายเฮือกใหญ่ ต่างขนลุกชี้ชันทั่วสรรพางค์กาย

มาตรว่าเฮ้งฮวงเคยได้ยินมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ขนทั้งร่างยังคงเริ่มลุกชี้ชันเมื่อวานตอนได้ยินคำสาปแช่งเยี่ยงนี้ เป็นอยู่ในถนนใหญ่ เปรียบกับถนนใหญ่แล้วห้องนี้ไหนเลยเพียงน่าสะพรึงกลัวกว่าอีกสองเท่า ?

เชี้ยเฉี่ยกลับคล้ายไม่ถูกกระทบกระเทือนแม้สักน้อยนิด ยังคงจับตามองซ่งมามาแน่วนิ่ง พลันแค่นเสียงหัวร่อส่งเสียงสอดคำสาปแช่งของนาง

"หากคนผู้นี้ยังกล่าวสืบไป คอหอยของนางต้องพลันมีโพรงโลหิตปรากฏขึ้น"

นี่มิใช่สาปแช่ง เป็นตักเตือน

คำตักเตือนของมันยิ่งขู่ขวัญผู้คนมากกว่า

ซ่งมามาก็คล้ายดั่งทราบ คำตักเตือนเชี้ยเฉี่ยยังศักดิ์สิทธิ์กว่าคำสาปแช่งของนาง จึงหุบปากลงทันที

ดูท่านางมิใช่ตั้งอกตั้งใจสาปแช่งอย่างแท้จริง

การสาปแช่งเยี่ยงนี้ ใช่จะเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้ ?

มาตรว่าเสียงสาปแช่งของซ่งมามาหยุดไป แต่เชี้ยเฉี่ยยังคงกล่าวต่อ

"แม้ว่าคนผู้นี้จะหยุดปาก แต่คอหอยของนางต้องมีโพรงโลหิตปรากฏขึ้นในเวลารวดเร็วยิ่ง"

เชี้ยเฉี่ยกล่าวแล้วสาวเท้าเดินเข้าไป

นี่มิใช่ตักเตือน เป็นบอกไว้ก่อน

ซ่งมามาพลันกระโดดขึ้นจากพื้น ใบหน้ากลายเป็นสีเขียวคล้ำแล้ว

เชี้ยเฉี่ยเดินพลางส่งเสียงพลาง

"ฟังว่า มีแต่ความตายจึงยับยั้งการสาปแช่งให้ดำรงอยู่ได้ เพื่อมิต้องให้ปากตัวเองถูกตัดทิ้ง สองมือไม่ถูกตัดไป หัวใจไม่ถูกควักออกป้อนสุนัข เรามีแต่ต้องรีบเร่งฆ่าท่านโดยเร็ว"

วาจานั้นพอขาดคำ ร่างก็ห่างจากซ่งมามาไม่ถึงสี่เชียะ

แขนของมันยาวหนึ่งเชียะแปดนิ้ว กระบี่ยาวสามเชียะ กระบี่เมื่อแทงไป ตอนนี้พอจะแทงใส่คอหอยซ่งมามาได้

เท้าของมันหยุดลง มือของมันกุมไปที่ด้ามกระบี่

ใบหน้าซ่งมามาซีดขาว แผดร้องขึ้นสุดเสียง

"ฟ้าสาปแช่งเจ้า สาปแช่งเจ้าลงโลกันตร์ ขึ้น...ขึ้นภูเขาอาวุธ..."

นางยังคงสาปแช่ง แต่เสียงสั่นระริกดุจดั่งดีดพิณก็ปาน

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อกล่าว

"และก็สาปแช่งให้ท่านตายในกระบี่เรา"

วาจาพอขาดคำ กระบี่ก็แทงออกไป

กระบี่ที่คล้ายอสรพิษ พุ่งเข้าใส่คอหอยซ่งมามา

เสือกออกรั้งเข้า กระบี่คล้ายเป็นอสรพิษฉกเหยื่อแล้วพุ่งกลับมา ปลายกระบี่

ไม่มีโลหิต ไม่มีแม้สักน้อยนิด

คอหอยซ่งมามาก็ไม่มีโลหิต

โลหิตยังมิทันหลั่งไหลออก

นางส่งเสียงร้องประหลาดพิกล ร่างหมุนคว้างเป็นวงใหญ่ หันหน้ากลับไปที่ฐานบูชา กรงเล็บแห้งกรังดังขานกทั้งสองของนางกางอ้า ตะกุยไปยังกระถางสีดำที่มีควันสีขาวทั้งสองบนโต๊ะบูชา

สองมือเพิ่งสัมผัสข้างกระถาง ร่างนางก็คล้ายเป็นสุนัขตาย ล้มฮวบลงกองอยู่หน้าโต๊ะแล้ว

โลหิตฉีดออกจากคอของนางเป็นเส้นสาย หยดหยาดลงใส่ทรวงอกที่เหี่ยวแห้งของนาง

ไม่มีคนส่งเสียง ไม่มีคนแสดงสีหน้าแตกตื่นสงสัย

เชี้ยเฉี่ยยิ่งมีทีท่าคล้ายมิเคยเกิดเรื่องราวใดเลยก็ปาน

เฮ้งฮวงก็มิได้แสดงทีท่ากระไร เพราะได้เบือนหน้าออกไปเสียนานแล้ว

ตอนเชี้ยเฉี่ยฆ่าคน สายตาของเฮ้งฮวงได้จับมองไปที่ผนังอีกด้านหนึ่ง

ของสิ่งหนึ่งบนผนังด้านนั้น กลับก่อกวนให้เฮ้งฮวงยิ่งแตกตื่นสงสัยกว่ากระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ยมากมายนัก

บนผนังสีดำสนิท ถึงกับมีช่องสี่เหลี่ยมโตประมาณครึ่งเชียะ เป็นสีเทาขาว

บนสีเทาขาวนั้น คล้ายดั่งวาดกระไรอยู่

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องเดินเข้าไปดู

นัยน์ตาของเฮ้งฮวงพลันเบิ่งโตปานไข่นกพิราบทันที

บนช่องสี่เหลี่ยมสีเทาโตประมาณครึ่งเชียะนั้น ถึงกับวาดนกประหลาดอยู่ตัวหนึ่ง

นกที่มีหางเป็นนกนางแอ่น เหล็กในของผึ้งพิษ ปีกเป็นค้างคาวข้างหนึ่ง เป็นเหยี่ยวข้างหนึ่ง ขนครึ่งตัวเป็นนกยูง อีกครึ่งตัวเป็นหงส์

ฮ้วยโน้ว!

หรือมันคือฮ้วยโน้วตัวที่สิบสาม ที่หายอย่างลึกลับจากในภาพวาดบนผนังห้องฮ้วยโน้ว

ก้อนสี่เหลี่ยมสีเทาขาวนี้ยาวออกจากผนังสีดำอีกประมาณสามนิ้ว เฮ้งฮวงจับโยกคลอนดู ถึงกับถอนมันออกจากผนังมาได้

หลังของสามนิ้วยังมีท่อนที่ยาวอย่างยิ่ง ปลายอีกข้างหนึ่งเป็นสี่เหลี่ยมโตประมาณครึ่งเชียะ สีขาวสะอาดปานหิมะ ทั้งยังมีกลิ่นปูนขาวแห้งใหม่ ๆ ระเหย แสดงว่าเพิ่งถูกฉาบมาไม่นานนี่เอง

เฮ้งฮวงประคองแท่งพิกลอยู่กับมือ ตะลึงลานจนซึมเซาไปแล้ว

เมื่อผนังสีดำถูกก้อนแท่งอุดไว้ออกมา ปรากฏเป็นโพรงสี่เหลี่ยมขึ้นทันที มีแสงไฟเลือนรางลอดออกมาจาง ๆ

มองตามโพรงเข้าไปก็เห็นฮ้วยโน้วทันที

ฮ้วยโน้วนี้เป็นมนุษย์ มิใช่นกประหลาด

ฮ้วยโน้วกำลังยืนพิงประตูจับตามองไปที่ด้านนอก มิได้รู้สึกตัว ผนังทางด้านหลังของนางปรากฏโพรงสี่เหลี่ยมขึ้นโพรงหนึ่ง

เฮ้งฮวงมองออกจากโพรงในผนังแวบเดียว ก็เหลียวมองดูแท่งสี่เหลี่ยมในมือ ปลายข้างหนึ่งเป็นสีขาวสะอาด อีกข้างหนึ่งวาดรูปฮ้วยโน้วไว้ ที่แท้เป็นส่วนหนึ่งของภาพวาดหมู่มารในผนังฮ้วยโน้วนั่นเอง จึงต้องหัวร่อพลางส่งเสียง

"เราหลงเข้าใจ นกปิศาจจะอาละวาดได้จริง ๆ ที่แท้เป็นแท่งนี้ก่อกวนต่างหาก"

มีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังทันที

"ข้าพเจ้าบอกตั้งแต่แรกแล้ว สถานที่นี้อาจมีของใด สามารถคลี่คลายความคลางแคลงสงสัยในใจท่านออก"

เฮ้งฮวงมิต้องเหลียวไปมองก็ทราบเป็นเชี้ยเฉี่ยกำลังกล่าว จึงได้แต่ฝืนหัวร่อ

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"สถานที่นี้อยู่ในความมืดตลอดมา มิว่าเป็นสีใด เมื่ออยู่ในความมืดก็เห็นเป็นเช่นเดียวกัน ดังนั้น พวกมันจึงเลินเล่อ ความจริงแล้ว หลังจากที่ท่านฉาบผนังภาพหมู่มารในด้านนั้นทิ้ง พวกมันก็สมควรตัดท่อนนี้ให้เรียบกับผนัง ฉาบสีดำทับลงไป หากเยี่ยงนั้น แม้พวกเราจะจุดโคมในห้องจนสว่างไสว ก็ไม่สามารถพบเห็นความลับนี้"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"อาจบางทีพวกมันเลินเล่อไปจริง ๆ"

"พอฟังท่านบอกว่าได้ยินเสียงหัวร่อของนกปิศาจ ข้าพเจ้าก็สงสัยในผนังด้านนี้ทันที เสียงหัวร่อนั้นน่ากลัวดังจากปากซ่งมามานี่เอง"

"ถามนางดูก็ทราบ..."

กล่าวเพียงกลางคัน เฮ้งฮวงต้องรีบชะงักไว้

เนื่องเพราะได้เห็นซ่งมามานอนขดอยู่ที่หน้าโต๊ะบูชาดั่งเป็นซากสุนัขตัวหนึ่ง

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านพอจะไปถามอีกผู้หนึ่งได้"

เฮ้งฮวงได้คิดถึงฮ้วยโน้วทันที

เรื่องนี้ฮ้วยโน้วทราบด้วยหรือไม่ ?

เชี้ยเฉี่ยพลันกล่าวอีก

"หากแม้นมิใช่เลินเล่อจริง พวกมันอาจบางที เนื่องเพราะมีเรื่องที่ยิ่งมายิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำโดยด่วน ไม่มีเวลามาคร่ำคิดจัดการ หรือในห้องนี้ยังมีความลี้ลับพิสดารใดซ่อนอยู่อีก ?"

มันช้อนตาขึ้นแล้วตวาดไปเบา ๆ

"พวกท่านจงค้นให้เรา ค้นโดยละเอียด"

คำสั่งของมันปรากฏประสิทธิภาพขึ้นมารวดเร็วยิ่ง พนักงานกรมเมืองทั้งสิบคนต่างกระจายออกปฏิบัติตามในทันที

กับเรื่องเช่นนี้ พวกมันมีความชำนาญจนเชี่ยวชาญยิ่ง มิรอให้เชี้ยเฉี่ยสั่งซ้ำก็แยกย้ายไปค้นสถานที่สมควรเสาะค้น

ทั้งเล่าตั๋วกระโดดปราดขึ้นไปบนโต๊ะบูชา เตะฉาดเข้าใส่ชามอ่างยามารปลิวกระเด็น ตวัดมือคว้าไปยังม่านดำด้านซ้าย

เสียงกรี๊ด กรี๊ด กรี๊ดอันพิกลดังสามครั้ง เงาดำสามจุดพุ่งออกมาจากหลังแท่นบูชา

ค้างคาว !

ทั้งเล่าตั๋วสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง สองมือพลันลูบไปที่หว่างเอวกำเข็มอาบยาพิษสีดำแวววาวขึ้นมาข้างละสามเล่มแล้ว

มือของทั้งเล่าตั๋วสะบัดติดตามกันไปในบัดดล

ประกายสีครามวูบในแสงโคมแวบหนึ่ง ค้างคาวสามตัวส่งเสียงร้องกรี๊ดอีกคราร่วงหล่นลงตายแน่นิ่งกับพื้น

อาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง ฝีมือซัดอาวุธลับของตระกูลทั้ง นับว่าสมดั่งกิตติศัพท์จริง ๆ

มือขวาที่ว่างอยู่ของทั้งเล่าตั๋ว กระชากไปที่ม่านอีกข้างหนึ่งทันที

แสงโคมอันสว่างไสว สาดส่องทั้งแท่นบูชากระจ่างจ้ามาทันที

กลางแท่นบูชาประดิษฐานรูปนางปิศาจเก้าบุตร

เนื้อไม้สีดำสนิทเป็นประกายแวววาวในแสงโคมไฟ ลูกปิศาจเก้าตัวที่มีสีหน้าแตกต่างกัน บิดเบี้ยวแสยะน่าหวาดหวั่น รายล้อมกันโอบนางปิศาจที่มีเขี้ยวยาวงองุ้มตาเหลือกถลนไว้ มีบ้างกำลังร่ำไห้ มีบ้างกำลังหัวร่อ มีบ้างคล้ายจะฉีกคนกินถึงกับยังมีอีกสองตัว กำลังดูดเต้านมที่เหี่ยวแห้งทั้งสองข้างของนางปิศาจ

ฝีมือสลักเลอเลิศสุดสูง ดูไปคล้ายเป็น ๆ

ลูกปิศาจเก้าตัว นางปิศาจหนึ่งตัว สีหน้าและท่าทีทั้งสิบประการ

มิว่าเป็นสีหน้าท่าทีประการใด ต่างต้องไม่ใช่มีในมนุษย์โลกเด็ดขาด

เมื่อเห็นรูปสลักปิศาจเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดต่างอดตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่มิได้

ทั้งเล่าตั๋วก็มีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย แต่สายตามิใช่จับมองอยู่บนรูปสลักปิศาจ

สายตาของทั้งเล่าตั๋วกวาดมองไปยังกระถางสีดำที่มีควันสีขาวลอยกรุ่นทางซ้ายขวาของโต๊ะบูชา พลันร้อง

"ในควันมีพิษ"

เสียงพิษพอดังร่างล้มโครมลงมาจากแท่นบูชาเกลือกกลิ้งกับพื้นแล้วลนลานล้วงขวดสีม่วงออกจากอกเสื้อมาใบหนึ่ง

มันดึงจุกขวดออกเทยาเม็ดสีขาวใส่ฝ่ามือหลายเม็ด ขณะจะยัดเข้าปาก ใบหน้าพลันแบะออกเป็นสองเสี่ยงทันที !

ดาบคมกริบสีขาวแวววาวเล่มหนึ่ง ฟันฉับลงมาดั่งสายฟ้าแลบ เพียงดาบเดียวก็ฟันศีรษะมันแยกออกเป็นสองข้าง

เสียงแผดร้องที่ดังออกมาจากลำคอ ก็ถูกดาบนี้ฟันทำลายจนชะงักหายไป

โลหิตฉีดกระจาย ทั้งเล่าตั๋วล้มลงในหมอกโลหิตแดงฉาน

ตั้งเชียงเบิ่งตาจ้องทั้งเล่าตั๋วล้มลง พลันแผดเสียงหัวร่อดังก็กก้อง

ผู้ที่ฆ่าทั้งเล่าตั๋ว ถึงกับเป็นตั้งเชียง !

ตาของตั้งเชียงเหลือกถลน ดวงตามีแต่เส้นโลหิตสีแดงฉาน กล้ามเนื้อทั้งใบหน้าบิดเบี้ยว ส่งเสียงหัวร่อดั่งปักษาราตรีคร่ำครวญ

สีหน้าของมันตอนนี้ ท่านว่าเหี้ยมอำมหิตปานใดก็อำมหิตปานนั้น

ดาบฝังแน่นอยู่ในศีรษะทั้งเล่าตั๋ว มันใช้สองมือกุมด้ามดาบไว้ กระชากอย่างลำบากยากเข็ญ จึงชักดาบออกจากกระดูกศีรษะทั้งเล่าตั๋วมาได้ เหงื่อกาฬแตกจนโชมหน้าแล้ว

หยาดเหงื่อของมันพลันกลับกลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิต มันเพิ่งชักดาบออกมา ก็แทบถูกฟันจนกลายเป็นกองเนื้ออันแหลกเละ

พนักงานกรมเมืองสามคน แต่ละคนแทบจะระดมฟันเข้าใส่ตั้งเชียงคนละสี่ห้าดาบ

แต่ละดาบต่างลึกถึงกระดูก พวกมันความจริงอยู่ในกรมกองเดียวกับตั้งเชียง กระทั่งยังเป็นสหายรักที่สุดของตั้งเชียง บัดนี้ กลับถือตั้งเชียงเป็นศัตรูคู่อาฆาตไป

ใบหน้าของพวกมันก็บดเบี้ยวอำมหิตจนเขียวคล้ำ เสียงหัวร่อก็คล้ายปักษาราตรี

พวกมันมิใช่เป็นคนสามคน แต่เป็นตัววิกลจริตสามตัวแล้ว

มีแต่ตัววิกลจริตจึงกระทำเช่นนี้ต่อมิตรสหาย จึงฆ่าคนในลักษณะเช่นนี้

ตั้งเชียงระทวยลงไปดั่งเป็นกองทราย ตัววิกลจริตทั้งสามก็มีผู้หนึ่งล้มตามลงบ้าง

ตัววิกลจริตผู้นั้นยังกำลังแผดหัวร่อ แต่ตัววิกลจริตอีกผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหน้ามันพลันฟันเข้าใส่ลำคอมันสุดแรง

มันถึงกับไม่รู้จักหลบหลีก

ตัววิกลจริตที่เหลืออีกสองคน ถึงกับใช้ดาบในมือฟันเข้าใส่กันและกัน มันดาบหนึ่ง เราดาบหนึ่ง แต่ละดาบต่างมีโลหิตกระจัดกระจาย

นอกจากตัววิกลจริตทั้งสองนั้น ยังมีวิกลจริตอีกห้าตัว

พนักงานกรมเมืองอีกห้าคนพากันวิกลจริตไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ทั้งเล่ายี่นับเป็นผู้มีสติแจ่มใสที่สุด แต่เมื่อถูกฟันเข้าใส่สองดาบแล้ว พลอยวิกลจริตไปบ้าง

ความจริงพนักงานกรมเมืองทั้งสิบต่างเป็นปกติสมบูรณ์ บัดนี้ ถึงกับกลายเป็นคนวิกลจริตจนคลุ้มคลั่งแล้ว

สามคนล้มลงไป ที่เหลืออีกเจ็ดคน ต่างกลายเป็นมนุษย์โลหิตตัวแดงฉาน

พอเห็นโลหิตพวกมันยิ่งคลุ้มคลั่ง เฉกเช่นกับสุนัขจิ้งจอกชมชอบโลหิต มิผิดกับสุนัขป่า

เชี้ยเฉี่ยถึงกับยินยอมให้บริวารทั้งสิบคนของมัน บริวารคนสนิทคู่ใจของมันเข่นฆ่าสังหารกันเองโดยไม่ตวาดห้ามปราม

ตัวมันเองก็ยากจะรักษาอยู่แล้วจริง ๆ

ใบหน้าของมันซีดขาว นั่งขัดสมาธิกับพื้นตลอดร่างมีละอองสีขาวปกคลุมไว้หนาทึบ

เฮ้งฮวงก็มิได้เบาบางกว่ามันเท่าใด แท่งสี่เหลี่ยมในมือร่วงหล่นลงสู่พื้นแล้ว ร่างก็ทรุดนั่งขัดสมาธิ ใบหน้ามีแต่เหงื่อไหลทะลักจนเปียกชุ่มโชก

ทั้งเล่าตั๋วมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญจริง ๆ ควันที่พลุ่งออกมาจากในกระถางสีดำมีพิษจริง ๆ และเป็นพิษร้ายกาจอย่างยิ่งด้วย

ตอนเปลวไฟสีเขียวเรืองดับลง ควันสีขาวมีกลิ่นหอมพิกลลอยขึ้นนั่น พิษก็ได้กระจายไปทั่วทั้งห้องแล้ว

พิษนี้แม้มิกำเริบมาในฉับพลันทันที แต่ยามกำเริบ ก็ไม่มีทางยับยั้งช่วยเหลือได้

พนักงานกรมเมืองทั้งสิบกลายเป็นคนวิกลจริตที่ชมชอบโลหิต เข่นฆ่ากันเองอย่างคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

พลังการฝึกปรือของเฮ้งฮวงกับเชี้ยเฉี่ยต่างกล้าแข็งยิ่ง เหนือกว่าพนักงานกรมเมืองทั้งสิบมากหลายนัก ใช่ว่าสามารถรีดพิษที่ถูกสูดดมเข้าไปออกจากร่างมาได้?

ทั้งสองอาจบางทีมีความสามารถเช่นนี้ แต่ไม่แน่ว่าจะมีเวลาพอ

พนักงานกรมเมืองผู้หนึ่งได้โถมเข้ามาหาคนทั้งสองแล้ว

ตาของมันมีโลหิตแดงฉาน ดาบของมันแดงฉานไปด้วยโลหิต

ผู้ที่เป็นเป้าอยู่ทางด้านหน้าคือเชี้ยเฉี่ย

ในสายตาของพนักงานกรมเมืองผู้นั้น ไม่มีหัวหน้าผู้นี้ของมันอยู่แล้ว พอโถมเข้ามาถึง ดาบในมือฟันฉับลงทันที

ดาบยังมิทันฟันลงถึงเป้า เสียงสวบดังขึ้นเบา ๆ กระบี่ที่ร้ายกาจดั่งอสรพิษได้แทงเข้าใส่คอหอยของมันก่อน

พนักงานกรมเมืองผู้นั้นขาดใจตายไปทันที ดาบของมันยังฟันไม่ทันลงถึงเป้า

เชี้ยเฉี่ยแผดร้องเสียงพิกล ร่างพลันลอยแฉลบออกจากพื้นไป

ดาบฟันลงมาที่ไหล่ของมัน แต่มันก็ได้ลอยเฉียดผ่านพนักงานกรมเมืองผู้นั้น

กระบี่พลิกกลับตามสภาวะ เสียงฉาดดังพิกล ศีรษะของพนักงานกรมเมืองผู้นั้นปลิวขึ้นไปในอากาศ แต่เชี้ยเฉี่ยกลับพุ่งร่างลงข้างซากศพทั้งเล่าตั๋ว

มันตะปบขวดยาในมือทั้งเล่าตั๋วไป เทยาออกมาหลายเม็ดยัดเข้าใส่ปากแล้วขัดสมาธิลงอีกครา

พนักงานกรมเมืองทั้งสิบคนนั้น ตอนนี้กลายเป็นซากศพไปหมดสิ้นแล้ว มิว่านั่งอยู่ในที่ใดต่างปลอดภัยหมดสิ้น ไม่ถูกรบกวนให้แตกตื่นได้อีก

มันครุ่นคิดเช่นนี้อยู่

แต่เสียดาย นอกจากพนักงานกรมเมืองสิบคนนั้นแล้ว ยังมีเฮ้งฮวงอีกผู้หนึ่ง

เฮ้งฮวงตอนนี้กำลังตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากพื้น

ใบหน้ากลายเป็นสีแดงฉานปานชโลมโลหิต เหงื่อกาฬทะลักจากศีรษะดุจทำนบทลาย กรามขบแนบแน่นจนสูงเป็นสัน คล้ายดั่งพยายามสะกดกลั้นความเจ็บปวด

รวดร้าวที่หนักหนาสาหัสอยู่

พริบตานั้น กรามที่ขบแน่นพลันคลายออกจากกัน ส่งเสียงแผดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยองดังกึกก้อง

เสียงแผดร้องนี้ ไม่ผิดกับสุนัขจิ้งจอกหอนเลย

ความจริงเสียงของสุนัขจิ้งจอกยามวิกาล นับว่าน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว คนที่ส่งเสียงหอนคล้ายสุนัขจิ้งจอก ยิ่งสามารถขู่ขวัญผู้คนให้กระเจิดกระเจิงได้

แผนร้ายของเฒ่าเจ้าเล่ห์

พื้นที่ดำสนิท โคมที่ซีดขาว โลหิตที่แดงฉาน แต่ละประการล้วนเป็นสีที่เข้ม บาดตา ปะปนอยู่ด้วยกัน ทั้งห้องก็คล้ายจมอยู่ในบรรยากาศอันสุดแสนพิสดารลี้ลับมหัศจรรย์ยิ่ง

กลิ่นเหม็นที่ไม่อาจใช้ถ้อยร้อยวาจาของมนุษย์บรรยาย ได้ถูกกลิ่นคาวโลหิตที่สุดแสนฉุนเฉียวพุ่งขึ้นกลบจนเบาบาง

แต่กลิ่นคาวโลหิตกลับคุกคามจิตใจผู้คนให้สะอิดสะเอียนยิ่ง

ซากศพที่ถูกครอบคลุมอยู่ในหมอกโลหิต กลับมิใช่เพียงใช้คำสะอิดสะเอียนหวาดหวั่นพรั่นพรึง ก็จะเปรียบเทียบบรรยายได้ถูกต้อง

ควันยิ่งแผ่ซ่านรุนแรงกว่าเดิม กระถางสีดำถูกห่อหุ้มอยู่ในควัน นางปิศาจเก้าบุตรบนแท่นบูชาก็เลือนรางอยู่ในควันที่คละคลุ้ง

นางปิศาจตัวหนึ่ง บุตรปิศาจเก้าตัว ใบหน้าทั้งสิบคล้ายดั่งต่างมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย รอยยิ้มที่เย้ยหยัน

สถานที่นี้นับว่าคล้ายเป็นอเวจีในโลกมนุษย์อย่างแท้จริงแล้ว

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งกลับกลายเป็นปิศาจร้ายในอเวจี

ได้เห็นคมดาบที่มีโลหิตเกรอะกรัง ซากศพที่มีโลหิตเนืองนอง ตาของเฮ้งฮวงเบิ่งกลมกว้างกว่าเดิม

ดวงตามีโลหิตฝอยครอบคลุมจนแดงฉาน พลันจับมองไปที่ใบหน้าเชี้ยเฉี่ย

ที่นั่งขัดสมาธิอยู่อีกด้านหนึ่ง

เสียงหอนของสุนัขจิ้งจอกดังขึ้นอีกครา เฮ้งฮวงก้มลงคว้าดาบที่แปดเปื้อนโลหิตเนืองนองมาเล่มหนึ่ง โถมเข้าใส่เชี้ยเฉี่ยอย่างรวดเร็ว

เชี้ยเฉี่ยคล้ายยังมิได้เข้าสู่ภวังค์ เมื่อได้ยินเสียงหอนโหยหวนของเฮ้งฮวงมันก็ลืมตามองมา ปราดแรกก็เห็นเฮ้งฮวงถือดาบพุ่งเข้าหา ต้องรีบเร่งกระโดดจากพื้น

ยาในขวดของทั้งเล่าตั๋วมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งจริง ๆ มันมิเพียงไม่คลุ้มคลั่งเท่านั้น ยังได้สติแจ่มใสมารวดเร็วยิ่งด้วย

เมื่อเห็นทีท่าเยี่ยงนั้นของเฮ้งฮวง มันก็ทราบ เฮ้งฮวงตอนนี้มิเพียงไม่อาจใช้เหตุผลไปถกเถียงเท่านั้น ยังเป็นการโถมมาอย่างอำมหิตดุดันยิ่ง มิใช่มันจะสามารถต้านทานได้

ดังนั้นเอง พอกระโดดปราด ร่างก็พุ่งไปยังประตูจนสุดแรง

เฮ้งฮวงไล่ตามหลังเชี้ยเฉี่ยอย่างเอาเป็นเอาตาย แสดงว่าต้องการเสี่ยงชีวิตกับเชี้ยเฉี่ยอย่างแน่ชัด

ตอนเฮ้งฮวงมีสติแจ่มใส เชี้ยเฉี่ยก็ยังไม่ยอมเสี่ยงชีวิตด้วย บัดนี้ ยิ่งไม่ยินยอมเสี่ยงชีวิตกว่าเดิม

จะมีก็แต่คนวิกลจริต จึงยินยอมเสี่ยงชีวิตกับคนคลุ้มคลั่ง

เฮ้งฮวงตอนนี้เป็นคนคลุ้มคลั่งไปแล้ว

มิทราบประตูถูกปิดไว้ตั้งแต่เมื่อใด เชี้ยเฉี่ยพอโถมไปถึง วัดเท้าเตะประตูจนแตกเป็นโพรงใหญ่ โถมออกจากโพรงนั้นไปสุดแรง

มันนับว่าไม่มีเวลาแม้จะกระชากประตูเปิดออกได้เลย

มันเพิ่งโถมออกจากโพรงประตู ดาบของเฮ้งฮวงก็ฟันเข้าใส่บานประตูแล้ว

บานประตูถูกฟันกระจายออกไปแผ่นใหญ่ หากแม้นดาบนี้ฟันเข้าใส่ร่างเลือดเนื้อต้องกระจัดกระจายเป็นแน่นอน

ดาบที่สองดาบที่สามของเฮ้งฮวงฟันตามติดลงไปอย่างรวดเร็ว

ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ หลายดาบ ประตูถูกฟันพังทลายออกไปทั้งบาน เฮ้งฮวงเหยียบอยู่บนเศษไม้ของประตู โถมออกจากห้องไปบ้าง

ดูท่าเฮ้งฮวงวิกลจริตแล้วจริง ๆ หากมิใช่วิกลจริต แม้นับว่าไม่ดึงประตูออกมาก็พอจะย่อกายมุดเข้าไปในช่องแตกที่เชี้ยเฉี่ยเตะไว้ แต่เฮ้งฮวงเพียงรู้จัก

ใช้ดาบฟันประตูจนพังทลายก่อน จึงออกจากประตูไป

เมื่อออกถึงนอกห้อง ไหนเลยยังมีเงาร่างเชี้ยเฉี่ยเหลืออยู่?

เฮ้งฮวงพลันมีทีท่าละล้าละลัง มิทราบจะไปที่ใด?

เบิ่งตามองไปทางซ้าย ทางขวา บนฟ้า

แสงยะเยียบของเดือนดวงเสี้ยว ยังลอยอยู่ที่ขอบฟ้า

เฮ้งฮวงถลึงเดือนดวงเสี้ยวที่ซีดจางอยู่เป็นเนิ่นนาน พลันวิ่งไปในทิศทางของดวงจันทร์

นับแต่โบราณกาลมา แสงจันทร์บนท้องฟ้ามีความเย้ายวนต่อจิตใจมนุษย์อย่างยากยิ่งจะบ่งบอกบรรยาย หรือในสายตาของคนวิกลจริตก็เป็นเช่นกัน?

ดวงจันทร์คล้อยต่ำไปทางทิศตะวันตก

ทิศตะวันตกของเมืองเป็นสุสานร้าง

ต้นแป๊ะสูงชัน หญ้ารกร้าง แมลงกรีดร้อง หมอกบางเย็นยะเยียบ สุสานร้างนับว่าคล้ายเป็นโลกของภูตผีปิศาจจริง ๆ

ลมโชยพัดหญ้าสั่นไหว คล้ายดั่งเป็นภูตผีปิศาจออกมากระโดดโลดเต้น

เฮ้งฮวงหยุดอยู่บนหลุมฝังศพหนึ่ง

ดาบปักอยู่บนเนินหลุมฝังศพ สองมือกุมด้ามดาบไว้ ร่างส่ายโงนเงนอยู่ไปมา

เหงื่อทะลักออกชุ่มโชกเสื้อผ้า ตลอดร่างคล้ายดั่งสูญสิ้นพละกำลังไปแล้ว

ทีท่าของเฮ้งฮวงยิ่งละล้าละลังกว่าเดิม

เดือนดวงเสี้ยวถูกเมฆดำบดบังไป เฮ้งฮวงสูญเสียเป้าหมาย

เมฆดำกลืนกินแสงดาวไปรวดเร็วอย่างยิ่ง ดินฟ้าอากาศมืดมิดดั่งม่านดำ สุสานร้างกลายเป็นอเวจีที่มืดมิดไปแล้ว

ลมยิ่งกรรโชกรุนแรงกว่าเดิม

อสนีบาตฟาดลั่น ฝนหนาหนักพลันโถมลงมา

เฮ้งฮวงตัวสั่นสะท้าน **อยู่ใน**สายฝน เช่นเดียวกับหญ้ารกร้างกลางสุสาน

ทั้งร่างเฮ้งฮวงเปียกชุ่มโชก มวยผมถูกฝนกระหน่ำจนลุ่ยสยาย ในที่สุด ร่างก็ถูกฝนกระหน่ำจนล้มลงกับพื้น

เฮ้งฮวงนอนแน่นิ่งมิได้เคลื่อนไหว แต่หอบหายใจถี่เร็ว

สายฟ้าแลบผ่านเมฆดำที่หนาจนมืดมิด กรีดให้สุสานร้างสว่างขึ้นวูบหนึ่ง

พริบตาที่สายฟ้าลับหาย ในสุสานร้างพลันมีเงาร่างสายหนึ่งโผล่ออกมา

พายุฝนยามวิกาล ในสุสานรกร้าง เวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ ไฉนยังมีคนเป็น ๆ อยู่ ?

หรือเป็นวิญญาณในสุสานร้างนี้ ?

ฟ้าแลบมาอีกครา

ขณะที่ฟ้าแลบจนสุสานร้างมีแสงสว่าง วิญญาณดวงนั้นได้มายืนอยู่ข้างเฮ้งฮวง

วิญญาณย่อตัวลง ยื่นมือข้างหนึ่งบีบปากเฮ้งฮวงอ้าออก แต่มืออีกข้างหนึ่งหย่อนยาเม็ดสีดำเข้าไปในปากเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงลืมตาอยู่ แต่นัยน์ตาเหม่อค้างมิกลอกกลิ้งสักครา ยิ่งมิได้ดิ้นรนขัดขืน

ตลอดร่างอ่อนระทวย มาตรว่าวิญญาณร้ายจะอุ้มเข้าไปในอเวจี เฮ้งฮวงก็ไม่มีกำลังดิ้นรนขัดขืน

ความจริงแม้นัยน์ตาลืมอยู่ แต่สติสัมปชัญญะสูญสลายไปแล้ว มิมีความรู้สึกเลยสักน้อยนิด

วิญญาณดวงนั้นก็มิได้ทำอย่างไรกับเฮ้งฮวงอีก เพียงแต่ยกมือดันไปที่คางบังคับให้เฮ้งฮวงกลืนยาเม็ดนั้นลง

จากนั้น วิญญาณก็พลิ้วออกไปลับหายในลมฝนยามวิกาล

ฝนยังคงโหมกระหน่ำ

เฮ้งฮวงนอน**อยู่ใน**หญ้ารกร้างกลางสุสาน คล้ายดั่งเป็นดินเหนียวกองหนึ่ง

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงได้คลานขึ้นจากพื้นมา

ใบหน้าเฮ้งฮวงยิ่งซีดขาว ทีท่าอ่อนล้าและแตกตื่นสงสัย เบิ่งตามองไปรอบข้าง คล้ายดั่งจะสะสางตัวเองมา**อยู่ใน**สถานที่ใด ?

ตะวันออกของที่นี้มีหลุมฝังศพเป็นบริเวณกว้างใหญ่ ตะวันตกก็มีหลุมฝังศพระเกะระกะ

หวนนึกถึงวาจาของฮ้วยโน้ว พลันหัวร่อแล้วส่งเสียงพึมพำ

"หรือเราตอนนี้มา**อยู่ใน**สุสานร้างนั้น ?"

เฮ้งฮวงถึงกับยังสามารถหัวร่อได้ ?

คนที่รู้ตัวใกล้จะตาย ขวัญนับว่ากล้าแข็งกว่าคนธรรมดามากหลายจริง ๆ

คนธรรมดาเมื่อมาอยู่ในเวลาเช่นนี้ สิ่งแวดล้อมเช่นนี้ เชื่อแน่ว่าต่างเร่งฝีเท้าหนียังกลัวไม่ทัน

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางทรุดกายนั่งอีกครั้ง สองมือกุมศีรษะแนบแน่น

มาตรว่าสติจะแจ่มใสคืนมา แต่หลังจากสะบัดดาบไล่ฆ่าเชี่ยเฉี่ยแล้ว ก็อยู่ในสภาพวิกลจริตจนคลุ้มคลั่งเสมอมา

ในช่วงเวลานั้น ได้เกิดเรื่องราวอย่างไรบ้าง ? เฮ้งฮวงยังสามารถทบทวนหวนคิดได้หรือไม่ ?

เนิ่นนาน อีกเนิ่นนานให้หลัง เฮ้งฮวงจึงได้เงยหน้าขึ้นถอนหายใจยาวแล้วพึมพำ

"ยาพิษที่ร้ายกาจยิ่ง"

เฮ้งฮวงได้นึกถึงเรื่องที่ถูกพิษแล้ว อาจบางทีนึกถึงเรื่องที่คว้าดาบไล่สังหารเชี่ยเฉี่ยได้เช่นกัน

เพราะเฮ้งฮวงถึงกับรำพึงเบา ๆ

"เราถึงกับไล่มาที่นี้ ?"

ทบทวนหวนคิดอีกครา ส่งเสียงพึมพำต่อ

"ยาพิษนั้นแม้ร้ายกาจ คล้ายดั่งคุกคามผู้คนให้วิกลจริต แต่คลุ้มคลั่งมาช่วงเวลาหนึ่งก็ทุเลาเป็นปกติได้อีก"

แสดงว่าไม่รู้ตัวถึงเรื่องวิญญาณร้ายมาปรากฏช่วยเหลือเลย

"มิทราบทางหอเอ็งบู้เล้า ถูกก่อกวนจนเป็นสภาพใดแล้ว ?"

วาจานี้พอดังร่างพลันกระโดดขึ้นจากพื้น

แต่ในขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงฝีเท้าม้าที่สับสนแว่วมาตามสายลม

เสียงฝีเท้าม้าถึงกับดังเข้ามาในทิศทางนี้

เฮ้งฮวงต้องงุนงงไป ร่างที่จะกระโดดหมุนขวับตามสัญชาตญาณ ฟุบลงซ่อนที่ในกอหญ้าอีกครั้ง

ลมฝนแม้หนักหน่วงรุนแรง แต่พอได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ขบวนม้าก็ได้มาใกล้อย่างยิ่งแล้ว

ที่มาเป็นม้าเร็วเจ็ดตัว พุ่งขึ้นบนสุสานร้างด้วยความเร็วปานเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เฮ้งฮวงมองตามช่องของหญ้ารกร้างออกไป

สายฝนบดบังดวงตาจนพร่ามัว มาตรว่าใกล้อย่างยิ่ง ยังคงไม่มีปัญญาเห็นผู้มาได้ถนัดชัดเจน

ผู้ควบขับม้าก็มิได้พบเห็นมีเฮ้งฮวงซ่อนตัว เมื่อโถมขึ้นมาบนสุสานร้าง พากันรั้งบังเหียนม้าคู่ขาไว้

เสียงแกร่งกร้าวกังวานปานระฆังทองแดงของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"ซาเอี๊ยยังมาไม่ถึง ?"

อีกผู้หนึ่งที่เสียงยะเยียบเย็นชาได้กล่าวบ้าง

"สมควรเป็นเวลานัดแล้ว"

"สมควรเป็นเวลานัด" ผู้ขับขี่อาชาทั้งเจ็ดถึงกับมาตามกำหนดนัด ?

พวกมันเป็นผู้ใดกันแน่ ? ซาเอี๊ยที่นัดพบกับพวกมันเป็นผู้ใดกันอีก ?

เฮ้งฮวงยิ่งประหลาดสงสัยจนสนใจกว่าเดิม บัดนี้ แม้นับว่าวิญญาณของภูตผีภายในสุสานร้างต่างออกมาอาละวาด เฮ้งฮวงก็ไม่ยอมจากไปเด็ดขาด

ผู้ขับขี่ทั้งเจ็ดทยอยกันลงมาจากหลังม้า

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน มีอีกผู้หนึ่งปรากฏขึ้นในบริเวณหลุมฝังศพ

คนผู้นี้สวมเสื้อฟาง สวมหมวกกุยเล้ย เดินฝ่าพายุฝนเข้ามา ขึ้นสู่สุสานร้างโดยไม่หยุดเท้า

ผู้ขับขี่ทั้งเจ็ดจับตามองผู้มาแน่วนิ่ง ต่างมีสีหน้าระมัดระวัง

ผู้มาสวมหมวกไม้ไผ่หลุบต่ำจนถึงคิ้ว มาตรว่าไม่มีพายุฝน ยังมีแสงเดือนดาว แต่ปีกหมวกกุยเล้ยที่บดบัง ยังยากจะเห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของมันได้

ผู้นั้นเดินตรงจนกระทั่งห่างจากผู้ขับขี่ทั้งเจ็ดคนประมาณเจ็ดเชียะจึงหยุดไว้

มันมิได้ถอดหมวกออก เพียงแต่ยกมือขวา ใช้นิ้วชี้มือขวาดันปีกหมวกให้ขึ้นสูงเล็กน้อย

เท่านี้ก็เกินพอแล้ว

เฮ้งฮวงแม้ไม่เห็น แต่เจ็ดผู้ขับขี่ต่างเห็นหน้าผู้มาชัดตา ทีท่าของพวกมันผ่อนคลายไปในบัดดล

แสดงว่าผู้มาคือซาเอี๊ยที่พวกมันต้องการพบนั่นเอง

ซาเอี๊ยผู้นั้นปล่อยมือลงช้า ๆ ส่งเสียงว่า

"ประเสริฐมาก พวกท่านต่างมาแล้ว"

พอได้ยินเสียงนี้หัวใจเฮ้งฮวงเต้นถี่เร็วทันที

เสียงนี้นับว่าไม่แปลกหูแล้ว ซาเอี๊ยผู้นี้ เมื่อค่ำวานเคยเห็นมาสองคราคราแรกเป็นหิ้วอกเสื้ออัวจือเฮ้าออกไปซื้อปูนขาว ยังมีอีกคราหนึ่ง เป็นหลังจากซื้อปูนขาวแล้วย้อนกลับมาในหอเอ็งบู้เล้า

ตอนนั้น ซาเอี๊ยผู้นี้ยังรอคอยอยู่ในเก๋งหกเหลี่ยมกลางอุทยาน

ซาเอี๊ยผู้นี้ก็คือบู๊ติ้งซัวซาเอี๊ย

บู๊ซาเอี๊ยมิเพียงมีทรัพย์สมบัติเท่านั้น ยังมีอิทธิพลอำนาจด้วย

อัวจือเฮ้าแม้เป็นขุนนางใหญ่ที่สุดในอาณาบริเวณหนึ่งร้อยลี้นี้ ยังต้องเชื่อฟังคำสั่งของมัน ดูสีหน้ามันจึงกระทำเรื่องราวได้

ที่ดินครึ่งหนึ่งของเมืองนี้เป็นของมัน หากไม่มีลี้ตั๋วเนี้ย กระทั่งอีกครึ่งหนึ่งก็ต้องถูกมันผู้นี้ซื้อไว้

คนที่มีทั้งทรัพย์สิน ทั้งอิทธิพลอำนาจเช่นดั่งมัน ถึงกับฝ่าลมฝนในยามวิกาลดึกสงัดมาในสุสานร้างเพียงลำพัง ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดยิ่ง ?

เฮ้งฮวงเบิ่งตาจนกลมกว้างกว่าเดิม หูเงี่ยฟังจนแทบตั้งขึ้นมาแล้ว

หนึ่งในเจ็ดผู้ขับขี่รีบสาวเท้าเข้าไปสองก้าว ประสานมือคารวะกล่าว

"ซาเอี๊ยเรียกพวกเราเฮียตี่มาในยามวิกาล มีคำสั่งสอนใด ?"

ผู้ขับขี่คนนี้รูปกายกำยำล่ำสัน ทีท่าฮึกเหิมมีอำนาจ มองปราดเดียวก็ทราบเป็นหัวหน้าของอีกหกคน

มันสวมอาภรณ์รัดกุมสีดำ เอวมีแพรสีแดงรัดไว้ ห้อยดาบยาวอยู่เล่มหนึ่งฝักดาบเป็นประกายแวววาววูบวาบ

อีกหกคนก็แต่งกายเช่นนั้น แต่ประกายของฝักดาบคล้ายดั่งสลัว มิแวววาวเช่นหัวหน้าพวกมัน

แสดงว่าทั้งเจ็ดคนนี้ ล้วนเป็นมือดีในวิชาดาบ

บู๊ซาเอี๊ยพลันเรียกบุคคลเช่นนี้มา แสดงว่าต้องมีเรื่องสำคัญเหนือธรรมดาให้พวกมันไปกระทำ

เสียงบู๊ซาเอี๊ยแม้ราบเรียบแต่มีอำนาจเมื่อกล่าว

"พวกท่านคือชิกซัวะชิ้ว (เจ็ดมือสังหาร) อันมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือทั้งเหนือใต้ลำน้ำใหญ่"

"กล่าวประเสริฐ"

"ฟังว่าขอเพียงยินยอมสู้ราคาที่สูงส่ง มิเพียงฆ่าคนเท่านั้น กระทั่งเรื่องราวใดพวกท่านต่างยินยอมไปกระทำ ?"

"นี่เป็นความจริง"

"ค่ำนี้ข้าพเจ้าเชิญพวกท่านมา ก็เพราะมีเรื่องรายหนึ่ง ต้องการเชิญพวกท่านไปคลี่คลายแทนข้าพเจ้า"

เจ็ดมือสังหารแทบจะหัวร่อออกมาพร้อมกัน

ผู้เป็นหัวหน้าหัวร่อพลางกล่าว

"ซาเอี๊ยท่านล้อเล่นแล้ว"

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวช้า ๆ

"พวกท่านดูข้าพเจ้าบู๊ติ้งซัว ใช่ชมชอบล้อเล่น ?"

"พวกเราก็ทราบ บู๊ซาเอี๊ยมิใช่คนชมชอบล้อเล่น แต่ทว่าด้วยความสามารถด้วยอิทธิพลอำนาจของซาเอี๊ย ท่านยังไม่อาจคลี่คลาย พวกเราเฮียตี่ถึงกับสามารถคลี่คลาย ไยมิใช่เป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่อ ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ามิได้บอกไม่สามารถคลี่คลาย และมันก็เป็นเรื่องที่ความจริงไม่สามารถคลี่คลายอยู่แล้ว"

มือสังหารทั้งเจ็ดต่างงุนงงไป

บู๊ซาเอี๊ยอึ้งชั่ววูบ จึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ยังไม่คิดปะทะกับคนผู้นั้นโดยเปิดเผยตรง ๆ"

เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น ซาเอี๊ยจึงหาพวกเรามารับมือผู้นั้นแทน ?"

"ข้าพเจ้าก็มิต้องการให้พวกท่านไปรับมือผู้นั้นโดยเปิดเผยตรง ๆ คนที่กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกปวดศีรษะ พวกท่านไหนเลยจะรับมือได้ ?"

เล่าตั้วต้องโพล่งด้วยความประหลาดใจ

"ผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ?"

"ลี้ตั้วเนี้ย"

เล่าตั้วงุนงงอีกครา พลันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"สตรีนางนี้แม้ร้ายกาจ พวกเราเฮียตี่ยังไม่ถึงกับกลัวนาง"

"นั่นประเสริฐสุด"

"ซาเอี๊ยต้องการให้พวกเราทำเช่นไรกันแน่ ?"

"ต้องการให้พวกท่านจับกุมบุตรีของนางมาให้ข้าพเจ้า"

"ฮ้วยโน้ว ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะตอบ

"ฮ้วยโน้วนั่นเอง พวกท่านต่างรู้จักนาง ?"

ในเจ็ดมือสังหาร มีหกคนสั่นศีรษะ แต่เล่าตั้วลูบคางไปมาพลางกล่าว

"มีครั้งหนึ่งที่ไปหาความสำราญในหอเอ็งบู้เล้า ข้าพเจ้าบังเอิญเห็นนางเดินผ่านที่บนระเบียง โกวเนี้ยข้างกายข้าพเจ้าชี้ให้ดู นับว่าเคยพบนางมาครั้งหนึ่งได้"

"ยังจำนางได้อีกหรือไม่ ?"

"ดรุณีที่สวยสะคราญเช่นดั่งนาง แม้เห็นเพียงแวบเดียวก็ฝังจิตใจผู้คนจนไม่อาจลืมได้ชั่วชีวิต"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

"แต่เสียดายราคาของนางสูงเกินไป มิเช่นนั้นข้าพเจ้าอย่างไรจะต้องรู้จักนางให้ถึงที่สุดสักครั้ง"

"ตอนนี้เป็นโอกาสของท่านแล้ว"

เล่าตั้วพลันถาม

"ท่านไฉนจะจับกุมนางไว้ ? ใช้นางไปขู่เข็ญลี้ตั้วเนี้ยหรือไร ?"

บู๊ซาเอี๊ยไม่ส่งเสียง เล่าตั้วกล่าวต่อ

"หากท่านแม้นมีความคิดเช่นนี้จริง น่ากลัวต้องผิดหวังแล้ว หากลี้ตั้วเนี้ยยังถือนางเป็นบุตรี ก็ต้องไม่ยินยอมให้นางไปเป็นคณิกาในหอเอ็งบู้เล้าดอก"

บู๊ซาเอี๊ยสงบฟังจนจบความ พลันย้อนถามบ้าง

"จะให้พวกท่านไปกระทำงาน ใช่ว่าต้องบอกต้นสายปลายเหตุให้กระจ่างก่อน ?"

เล่าตั้วรีบสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ขอเพียงมีเงินก็ใช้ได้"

"ข้าพเจ้าซื้อท่านคนละหนึ่งร้อยตำลึงทอง รวมเป็นทองคำเจ็ดร้อยตำลึงแก่พวกท่าน"

ดวงตาของมือสังหารทั้งเจ็ดคล้ายดั่งแจ่มใสกว่าเดิมทันที

ทองคำเจ็ดร้อยตำลึง มิใช่เป็นจำนวนเล็กน้อยเลย

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"หลังจากพวกท่านคร่าตัวฮ้วยโน้วได้แล้ว รีบเร่งถอยออกจากเมืองไปทันที พานางไปซ่อนในสถานที่พักของพวกท่าน จนกระทั่งเมื่อข้าพเจ้าส่งข่าวแก่พวกท่านค่อยส่งนางมาให้ข้าพเจ้า"

"ต้องเป็นเวลาใด ท่านจึงส่งข่าวให้พวกเรา ?"

"อาจเป็นวันสองวัน อาจเป็นยี่สิบสามสิบวัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงให้ท่าน อีกสามร้อยตำลึงทองชดใช้ค่าเสียหายในช่วงเวลาที่ต้องอยู่ควบคุมตัวนาง"

เล่าตั้วรีบถามอีก

"แม้เป็นวันสองวัน สามร้อยตำลึงทองนั้นก็เป็นของพวกเราควรจะได้ ?"

"ถูกแล้ว แต่ตอนส่งนางมาที่มือข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับต้องการเห็นนางยังเป็นคนเป็น ๆ เป็นคนเป็น ๆ เช่นดั่งตอนที่พวกท่านคร่าตัวนางไป"

เล่าตั๋วตบอกประกันทันที

"ประการนี้ ซาเอี๊ยโปรดวางใจได้เต็มที่ พวกเราเฮียตี่จะต้องดูแลนางโดยดีที่สุด"

"มีประการหนึ่งที่พวกท่านมิอาจไม่ระมัดระวัง นางมีนิสัยพิกลอย่างยิ่ง เรื่องที่ไม่ชมชอบกระทำ แม้ปลิดชีวิตนางไป นางก็ไม่ยินยอมรับปาก"

เล่าตั๋วหัวร่อกล่าว

"พวกเราเข้าใจความหมายของซาเอี๊ย นางแม้เป็นดรุณีที่น่ารักอย่างยิ่ง แต่เปรียบกับทองคำหนึ่งพันตำลึงแล้ว ก็มิเห็นจะน่ารักเท่าใดเลย"

"พวกท่านควรเข้าใจจึงประเสริฐสุด เมื่อถึงตอนนั้น พวกท่านไม่สามารถมอบคนออกมา จะมีผลอย่างไรเกิดขึ้นต่อพวกท่าน ?"

เล่าตั๋วสยิวกายเฮือกหนึ่ง รีบส่งเสียง

"พวกเราเข้าใจ"

พวกมันย่อมทราบฝีมือของบู๊ซาเอี๊ยมาเนิ่นนานแล้ว

บู๊ซาเอี๊ยล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง พลางกล่าว

"นี่เป็นตั๋วแลกเงินหนึ่งพันตำลึงทอง ท่านตรวจรับไว้"

มันชำระเงินโดยรวบรัดตัดความอย่างยิ่ง

เล่าตั๋วรับมาแล้ว กระทั่งหางตายังมิเหลือบแล ก็ซุกเข้าไว้ในอกเสื้อ กล่าวด้วยสีหน้าแช่มชื่น

"กระทั่งตั๋วแลกเงินของซาเอี๊ยยังไม่เชื่อ แล้วจะมีตั๋วแลกเงินของผู้ใดที่ทรงคุณค่าให้พวกเราเชื่อ ?"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เพียงมิทราบ ซาเอี๊ยต้องการให้พวกเราดำเนินงานเมื่อใด ?"

"บัดนี้"

"ไฮ้! บัดนี้ ?"

"ยังมีเวลาใดประเสริฐยิ่งกว่าตอนนี้ ? ฝนหนาหนักพายุรุนแรง นี่เป็นโอกาสที่ฟ้าอำนวย"

มันล้วงผ้าสีขาวออกจากอกเสื้อผืนหนึ่ง พลางกล่าวต่อ

"สถานที่อยู่ของฮ้วยโน้ว ข้าพเจ้าได้วาดให้ท่านโดยละเอียดแล้ว มาตรว่าเป็น

คนที่มิเคยไปในเอ็งบู้เล้ามาเลย ดูแผนที่นี้ของข้าพเจ้าแล้ว ก็สามารถหาห้องพักของฮ้วยโน้วได้ง่ายดายยิ่ง นี่เรียกว่าสถานที่อำนวย"

เล่าตั๋วเพิ่งรับผ้าขาวผืนนั้นมา บู๊ซาเอี๊ยก็ได้กล่าวต่อ

"ข้างกายของฮ้วยโน้ว ความจริงยังมีเด็กน้อยที่กล้าเสี่ยงชีวิตอยู่อีกผู้หนึ่ง แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ตั้งแต่ตอนเช้าตรู่วันนี้ เจ้าเด็กน้อยผู้นั้นก็หายสาปสูญไปทางกลุ่มของพวกลี้ตั๋วเนี้ย ตอนนี้กำลังวุ่นวายต่อการรับมือบุคคลร้ายกาจอย่างยิ่งผู้หนึ่งมาตรว่าทราบแผนการของข้าพเจ้า ก็ไม่มีเวลาว่างไปคุ้มกันดูแลฮ้วยโน้ว นี่ไยมิใช่เป็นผู้คนอำนวย"

เสียงของมันยิ่งแจ่มใสกว่าเดิม เมื่อกล่าว

"โอกาส สถานที่ ผู้คนล้วนแล้วอำนวยให้ ไม่ลงมือตอนนี้ ยังจะรอถึงเมื่อใด"

เล่าตั๋วอดมิได้ต้องหัวร่อดังก้องพลางตอบ

"ประเสริฐมาก พวกเราเฮียตี่ไปลงมือกันตอนนี้เลย"

บู๊ซาเอี๊ยสั่งย้ำอีก

"ตอนพวกท่านลงมือ ควรคลุมหน้าไว้ก่อนจึงประเสริฐสุด เยี่ยงนั้นแม้จะถูกคนพบเห็น ก็ต้องไม่ถูกผู้ใดจำได้ ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการให้ลี้ตั๋วเนี้ยรังควานถึงศีรษะพวกท่านโดยเร็วเกินไปนัก"

"พวกเราก็ไม่ต้องการ"

"คนคำนวณมิสู้ลิขิตของฟ้า มีเรื่องราวมากหลายที่มักจะนอกเหนือความคาดคิดของผู้คน หากแม้พวกท่านบังเอิญถูกพบเห็น และก็บังเอิญถูกผู้คนจับได้ พวกท่านสมควรอย่างไรน่ากลัวมิต้องให้ข้าพเจ้ากล่าวมากความกว่านี้ ?"

เล่าตั๋วเน้นเสียงหนัก ๆ ด้วยสีหน้าขึงขัง

"พวกเรามีความจริงต่ออาชีพปานใด ซาเอี๊ยท่านน่ากลัวทราบกระจ่างอยู่แต่แรกแล้ว แม้ต้องตาย พวกเราก็ไม่ยอมสารภาพ กระทั่งยังไม่เอ่ยถึงนามซาเอี๊ยท่านด้วย"

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยมอบหมายเรื่องนี้ให้ท่านไปกระทำ"

"สรุปเหลือเพียงคำเดียว วางใจได้เต็มที่"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะแล้วพลันกล่าวอีก

"ตอนพวกท่านลงมือ ควรพยายามอย่าให้เป็นที่แตกตื่นต่อผู้คนอื่น ๆ จึงประเสริฐสุด"

"หรือเอ็งบู้เล้าเป็นสถานที่ซุกพยัคฆ์ซ่อนมังกร ?"

"มังกรไม่มี มีแต่พยัคฆ์ตัวเมีย"

"ซ่งมามาไน้มาของฮ้วยโน้วหรือไร ?"

"นางเป็นเพียงแม่มดเฒ่า"

"แล้วเป็นผู้ใคร ?"

"ท่านเคยไปที่เอ็งบู้เล้า ยังจำโกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงที่เปิดประตูได้หรือไม่ ?"

"นางเป็นเพียงโกวเนี้ยน้อยวัยสิบสี่สิบห้าปีเท่านั้น"

"คล้ายดั่งใช่"

"ปกติอิสตรีมีร่างกายอ่อนแออยู่แล้ว โกวเนี้ยน้อยที่วัยสิบห้า มาตรว่าเริ่มฝึกวิชาบู๊ตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดา น่ากลัวก็ต้องไม่สูงถึงระดับใดได้"

บู๊ซาเอี๊ยพลันย้อนถาม

"พวกท่านต่างคลุกคลีในบู๊ลิ้มมาเป็นเวลานานปีแล้ว ย่อมมิอาจไม่รู้จัก ในบู๊ลิ้มมีกุ้ยท้งจื้อ (ทารกปิศาจ) อยู่ผู้หนึ่ง ?"

เล่าตั๋วผงกศีรษะ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ครั้งแรกที่กุ้ยท้งจื้อฆ่าคนมีวัยมากน้อยเท่าใด ?"

เล่าตั๋วครุ่นคิดแล้วตอบ

"ฟังว่าเพียงห้าขวบ"

"คนแรกที่มันฆ่าเป็นผู้ใด ? ท่านทราบหรือไม่ ?"

"อ้วะเกียงซี (ผีดิบเป็น ๆ) ยอดฝีมือของตระกูลงั้ง"

"พลังฝีมือของอ้วะเกียงซีคล้ายมิด้อยกว่าพวกท่านเฮียตี๋ ?"

"สมควรไม่ด้อยกว่า ฟังว่า ตอนนั้นนางใช้เกาทัณฑ์แขนเสื้อซัดใส่สองตาของอ้วะเกียงซีโดยไม่รู้ตัวก่อน จากนั้นค่อยใช้กระบี่แทงเข้าใส่หัวใจของอ้วะเกียงซี"

"ทารกวัยห้าขวบก็ได้รู้จักฆ่าคนด้วยวิธีนั้น มีความสามารถระดับนั้นแล้ว"

เล่าตั๋วครุ่นคิดพลางกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อสิบปีก่อน นับแล้วกุ้ยท้งจื้อตอนนี้พอดีมีวัยประมาณสิบห้าปี หรือนางก็คือกุ้ยท้งจื้อเมื่อครั้งอดีต ?"

"กุ้ยท้งจื้อเป็นบุรุษ"

"แล้วนางเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้าก็มิใคร่ชัดเจนนัก"

"แต่ซาเอี๊ยท่านกลับทราบ นางเป็นพยัคฆ์ตัวเมีย"

"เนื่องเพราะมีวันหนึ่ง เราบังเอิญเห็นนางใช้เข็มปักต่างกระบี่ แทงควับ ควับ ควับเข้าใส่แมลงวันสามตัวที่โบยบินอยู่ข้างกายนาง"

สีหน้าเล่าตั๋วต้องแปรเปลี่ยนไปทันที

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ในผ้าขาวผืนนั้น ข้าพเจ้าได้ระบุสถานที่อยู่ของนางอย่างชัดเจนแล้ว ที่นั้นแม้ห่างจากห้องพักของฮ้วยโน้วไม่ไกล แต่ขอเพียงท่านระมัดระวัง เชื่อแน่ว่าคงไม่ก่อกวนให้นางตระหนกรู้ตัว"

"นอกจากผู้นี้ ยังมีบุคคลอื่น ๆ ที่พึงหลบหลีกอีกหรือไม่ ?"

"สมควรไม่มีแล้ว"

ดวงตาใต้ปีกหมวกเป็นประกายขึ้นวูบหนึ่ง บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ทิ้งม้าไว้ในละแวกใกล้เคียงนี้ ห้อม้าไปตามถนนใหญ่ มาตรว่าเสียงพายุฝนจะดังเพียงใด ยังคงไม่อาจกลบเสียงฝีเท้าพวกมันได้"

เล่าตั๋วผงกศีรษะ

บู๊ซาเอี๊ยดึงปีกหมวกต่ำลงอีกเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"ขออวยพรให้พวกท่านมีโชคดี"

วาจานี้พอจบคำ ก็หันกายผละออกไปทันที

ตอนมาฝีเท้ามันไม่ช้าอยู่แล้ว ตอนไปกลับยิ่งรวดเร็วดั่งอาชาพ่วงพี

เพียงพริบตาหายลับไปในพายุฝนดั่งวิญญาณร้าย

มือสังหารที่มีเสียงกังวาลปานระฆังกล่าวขึ้น

"ดูท่ามันไม่ต้องการปะทะกับลี้ตั๋วเนี้ยโดยเปิดเผยจริง ๆ"

เสียงของเล่าตั๋วตอบ

"ดังนั้น มันจึงระมัดระวังปานนี้ การแต่งกายในสารรูปนั้นของมัน แสดงว่าแม้ถูกคนพบเห็นก็ไม่ถึงกับถูกคนจำได้"

"หรือที่มันนัดพวกเรามาตกลงกันในที่นี้ ก็เนื่องเพราะสาเหตุนั้น ?"

"ลี้ตั๋วเนี้ยก็มิใช่เป็นคนรับมือง่ายดาย ในบ้านของมัน น่ากลัวมีสายของลี้ตั๋วเนี้ยซุ่มอยู่เช่นกัน"

มือสังหารอีกผู้หนึ่งพลันหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

"ภายใต้หลุมฝังศพของสุสานร้างนี้ ก็ยากจะประกันมีบริวารคู่ใจของลี้ตั๋วเนี้ยอยู่"

อีกผู้หนึ่งส่งเสียงเล็กเสียงน้อยดั่งภูตผี

"ฟังว่า คนที่ยามมีชีวิตปากมากยิ่ง กลายเป็นปิศาจแล้ว ยังคงปากมากอย่างยิ่งเช่นกัน"

เล่าตั๋วหัวร่อพลางด่า

"ท่านกล่าววาจาปิศาจใดกันอีก ?"

มือสังหารผู้นั้นตอบ

"ที่ข้าพเจ้ากล่าวเป็นวาจามนุษย์ หากเป็นวาจาปิศาจ ข้าพเจ้าก็มิใช่มือสังหาร แต่เป็นหมอผี"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"หากข้าพเจ้าเป็นหมอผี ข้าพเจ้าตอนนี้จะต้องเสนอ ค้นให้ทั่วสุสานร้างสักคราลากตัวบรรดาภูตผีที่ปากมากออกมาสับทิ้ง"

วาจานี้พอกระทบโสต เฮ้งฮวงที่ซุ่มอยู่ในหญ้ารกร้างข้างหลุมฝังศพ แทบจะต้องถอนเท้าเตลิดหนีไปแล้ว

ดีที่มือสังหารผู้นั้นมิใช่หมอผีจริง ๆ ไม่เช่นนั้นการเสาะค้นของมัน ที่หาได้ไม่แน่จะเป็นปิศาจปากมาก แต่เป็นคนที่กล้าเสี่ยงชีวิตเช่นเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงตอนนี้ยังมีพละกำลังไม่ทุเลาเป็นปกติ หากถูกค้นตัวออกมาได้ แม้คิดจะเสี่ยงชีวิตก็ไม่มีทางเสี่ยงเลย

พลันได้ยินเสาตั้วตวาดเบา ๆ

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ พวกเราเคลื่อนไหวกันในบัดดลเถิด"

"ทิ้งม้าไว้ในที่นี้หรือไร ?"

"ทางปากประตูเมืองมีป่าอยู่หย่อมหนึ่ง ทิ้งไว้ที่นั้นออกจะสะดวกกว่าบ้าง"

แล้วมันโบกมือตวาด

"เคลื่อนขบวน"

เสียงพอดัง ร่างกระโดดปราดขึ้นไปบนหลังม้าก่อน

มือสังหารอีกหกคนทยอยกันกระโดดตามติดไป

ในเสียงตวาดร้องบอกกัน อาชาพ่วงพีทั้งเจ็ดตัวฝ่าพายุฝนออกจากสุสานร้างอย่างรวดเร็ว

จนบัดนี้ เฮ้งฮวงจึงทรงกายขึ้นยืนจากในหญ้ารกร้าง

เฮ้งฮวงลากเท้าที่หนักอึ้งลงจากสุสานร้างไปบ้าง

พายุฝนซาลงมากแล้ว แต่ลมยังคงกรรโชกรุนแรงอยู่

สายลมกรรโชกผมที่ยุ่งสยายของเฮ้งฮวงปลิวกระจาย ดูปราดแรกคล้ายดั่งเป็นปิศาจที่เพิ่งคลานออกจากหลุมฝังศพมิผิดเพี้ยน

ลมฝนเพิ่งมา โคมที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมเพ้งอันก็ถูกพัดดับไปแล้ว

ในโรงเตี๊ยมที่ความจริงมีโคมอยู่สองดวง บัดนี้เหลือเพียงดวงเดียว

ลมฝนยามวิกาล โคมไฟในฤดูชิวเทียน นับเป็นความหดหู่วังเวงอย่างบอกมิถูก ครอบคลุมทั่วทั้งโรงเตี๊ยมเก่าคร่ำคร่านี้

หัวใจของเซี้ยเฉี่ยยิ่งหดหู่วังเวง

บริวารคู่ใจฝีมือเข้มแข็งทั้งสิบสามคนของมันมิได้เหลือเลยแม้สักผู้เดียว

ตอนมันกลับมาที่โรงเตี๊ยมอีกครั้ง ก็เห็นดาบสองเล่ม มีเล่มหนึ่งยังคงอยู่ในฝักด้ามดาบสลักนามลิ่มเพ้ง ส่วนดาบที่ถูกชักออกจากฝัก เป็นดาบคู่มือของเตียทิ

มีแต่ดาบ ส่วนร่างได้กลายเป็นกองโลหิตที่เหม็นฉุนเฉียว

ทั่วทั้งโรงเตี๊ยมมีเซี้ยเฉี่ยเป็นคนเป็น ๆ อยู่เพียงผู้เดียว

เซี้ยเฉี่ยนั่งที่ใต้โคมไฟแล้ว คล้ายดั่งผนึกแข็งอยู่ในแสงโคมไปแล้วก็ปาน

มันมักแย้มยิ้ม น้อยครั้งนักที่จะขมวดคิ้ว

แต่คราวนี้ คิ้วของมันขมวดแนบแน่น

มันส่งเสียงพึมพำเรียกนาม "อัวจือเฮ้า" แล้วพลันตบโต๊ะกระโดดขึ้นมา

โคมบนโต๊ะถูกตบกระดอนขึ้น หน้าโต๊ะก็ถูกมันตบแตกออกจากกัน

มันรับโคมไว้ กระแทกกายนั่งอย่างท้อแท้อีกครา

หลังจากเข้าในห้องที่มีอาถรรพณ์ชั่วร้ายของซ่งมามาแล้ว มันก็มิได้แยแสอัวจือเฮ้าอีก เนื่องเพราะมันในตอนนั้น มิต้องการใช้อัวจือเฮ้าอีกแล้ว

แต่มิว่าอย่างไร อัวจือเฮ้าสมควรติดตามหลังมัน พร้อมที่จะรับใช้ตามคำสั่งของมันทุกเวลา

แต่ที่มันครุ่นคิดในตอนนี้ หลังจากมันเข้าในห้องอาถรรพณ์นั้นแล้ว ก็คล้ายไม่เห็นอัวจือเฮ้าอีก นับแต่ตอนถูกเฮ้งฮวงคลุ้มคลั่งไล่สังหารในห้องมาร มาตรว่ามีโลหิตเนืองนองซากศพระเกะระกะ แต่มันจำได้ถนัดชัดเจน นอกจากซ่งมามาล้วนแล้วเป็นซากศพบริวารมัน ไม่มีซากศพอัวจือเฮ้าอยู่ด้วยเลย

ตอนนั้นอัวจือเฮ้าไปที่ใด ?

ประตูนั้นใช่อัวจือเฮ้าปิดหรือไม่ ?

เรื่องนี้ก็มีความเกี่ยวข้องกับอัวจือเฮ้า ? หรือมันเพียงเพราะเห็นเรื่องสยดสยองเกิดขึ้น ตระหนกจนรีบลนลานหนีเอาชีวิตรอด ?

มันมีความปรารถนาใคร่จะได้ทราบจริง ๆ ใคร่จะหาตัวอัวจือเฮ้ามาถามให้กระจ่างแจ้งจริง ๆ

แต่เสียดาย กระทั่งอัวจือเฮ้าอยู่ที่ใด ? มันก็มิทราบเลย

หากแม้นทางซ้ายขวาของมันยังมีคน เพียงออกคำสั่งไปก็คลี่คลายได้ทันที

บัดนี้ มิว่ากระทำเรื่องอันใด ต่างต้องอาศัยตัวเองเท่านั้น

มันแม้มีความปรารถนาใคร่จะหาตัวอัวจือเฮ้ามาถามอย่างยิ่ง แต่กลับมิทราบจะลงมือหาเยี่ยงไร ?

มันไม่คุ้นเคยต่อเรื่องเช่นนี้เลย

มันพลันรู้สึก ตลอดเวลานานปีที่ผ่าน แม้เคยบอกทุกเรื่องราวล้วนกระทำด้วยฝีมือตนเอง แต่อย่างไรก็เป็นเพียงคำสั่ง สั่งให้บรรดาบริวารไปหาข้อมูลที่มันต้องการ ไปหาผู้คนที่มันต้องการสอบถาม ค่อยเป็นมันครุ่นคิดใคร่ครวญ แยกแยะสันนิษฐาน จึงดำเนินการต่อไปที่ออกแรงมากที่สุดมิใช่มัน แต่เป็นบริวารคู่ใจสิบสามคนของมัน

ไม่มีบริวารสิบสามคนนั้น มันก็คล้ายเป็นปูใหญ่ที่ถูกหักขาทิ้งหมดสิ้น มาตรว่ายังเหลือก้ามอีก แต่ก็ไม่อาจคลานอย่างโอ่อ่า อาละวาดตามอำเภอใจอีกแล้ว

คิดจะทราบอัวจือเฮ้าพักอยู่ที่ใด ความจริงไม่ใช่เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไรเลย

แล้วแต่ไปตบประตูบ้านผู้ใด หากคนมาถามเพียงคำเดียว แต่พอได้รับคำตอบมา

เมืองนี้ไม่ใหญ่เลย อัวจือเฮ้าก็มิใช่เป็นคนมีน้ำหนักมีความสำคัญเท่าใด

ปัญหาอยู่ที่ว่า ผู้คนในเมืองนี้เป็นครอบครัวใดจึงมีคุณค่าน่าเชื่อถือ

มันไม่ทราบจริง ๆ

มาตรว่าคนที่มันถามจะไม่มีปัญหา แต่สถานที่อยู่ของอัวจือเฮ้า ก็มิแน่จะไม่ใช่เป็นหลุมพรางอีกแห่งหนึ่ง

แล้วนั่นควรทำอย่างไร ?

สายตาของมันเบือนลงในกองโลหิตที่พื้นอีกครา ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่

เมืองน้อยนี้ดูเปลือกนอกสงบสันติอย่างยิ่ง แต่ความจริงหาใช่เช่นนี้ไม่

โรงเตี๊ยมเพ้งอัน (สันติสุข) นี้ ยิ่งไม่สันติสุขเลย

เมื่อมันหนีรอดออกจากการไล่สังหารของเฮ้งฮวงแล้วก็รีบเร่งมาที่นี้ เนื่องเพราะที่นี้ยังมีบริวารของมันอยู่อีกสองคน

มันชมชอบมีคนคอยรับใช้ทางข้างกาย มิเพียงปฏิบัติตามคำสั่งมันเท่านั้น ยังปรนนิบัติทุกประการของมันด้วย

มันไม่คุ้นเคยกับการอยู่โดดเดี่ยว

บัดนี้ มันกลับโดดเดี่ยวโดยแท้จริงแล้ว

มันยังมีเหตุผลใดจะเจ่าอยู่ในที่นี้ ? แต่ไม่อยู่ที่นี้จะไปที่ใดอีก ?

มันถอนใจเบา ๆ วางโคมในมือลง ผุดลุกขึ้นอีกครั้ง ร่างยังคงตรงดังปลายทวน

การกระทบกระเทือนในครั้งนี้ มาตรว่าหนักหน่วงรุนแรงยิ่ง แต่หาได้กระแทกกระทั้นจนมันล้มลงไปไม่

เสียงโครมดังสนั่น หน้าต่างบานหนึ่งพลันเปิดออกอย่างแรง

ร่างที่ยืนตรงของเชี้ยเฉี่ยแทบจะพุ่งออกไปในเวลาพร้อมกัน พุ่งควับไปที่ข้างหน้าต่างดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

มือของมันกุมอยู่ที่ด้ามกระบี่แล้ว

สายลมกรรโชกน้ำฝนกระเซ็นเข้ามาทางหน้าต่างจนพื้นเปียกชุ่มโชก

นอกหน้าต่างมีแต่ลมฝน ไม่มีคน

สายตาเชี้ยเฉี่ยจับจ้องไปที่กรอบหน้าต่างแน่วนิ่ง

กรอบหน้าต่างหักสะบั้นแล้ว

ลมฝนฤดูชิวเทียน หรือลมฝนระดับนี้ สามารถกรรโชกกรอบหน้าต่างให้หักพังได้ ?

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อ หดกายแฉลบไปทางด้านข้าง ใช้ศอกซ้ายกระแทกกลับด้านหลังกระแทกหน้าต่างอีกบานหนึ่งเปิดออก แต่ร่างของมันกลับหมุนควับดั่งลูกข่างพุ่งตัวจากหน้าต่างที่เปิดออกในครั้งแรก

ร่างของมันรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบจริง ๆ ส่งเสียงเหนือจู่โจมใต้ ยิ่งเป็นที่ผู้คนยากจะป้องกันให้รัดกุม

แต่เสียดาย มิว่ามันจะออกทางหน้าต่างบานใด ผลยังคงเป็นเช่นเดียวกัน

ที่มามิใช่ผู้เดียว เป็นสามคน !

คนสวมอาภรณ์ดำที่ผอม ๆ สูง ๆ ยืนสงบนิ่งอยู่ที่ข้างหน้าต่าง

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา ประกายตาที่คมกล้าแวววาว สามคนแม้มีเค้าหน้าผิดแปลกกัน แต่ทีท่ากลับไม่ผิดเพี้ยนแม้สักน้อยนิด

สายรัดเอวของพวกมันต่างเสียบดาบอยู่เล่มหนึ่ง

ดาบงอเป็นรูปเดือนดวงเสี้ยว ฝักดาบสีดำสนิท วาดภาพมารครึ่งคนครึ่งสัตว์อยู่ตัวหนึ่ง

เชี้ยเฉี่ยพอพุ่งออกจากหน้าต่าง ก็เห็นคนอาภรณ์ดำทั้งสาม ขณะร่างยังอยู่กลางอากาศ พลันมีประกายวูบขึ้นมาแวบหนึ่ง...ประกายกระบี่ !

คนชุดดำที่อยู่ซ้ายสุดของทั้งสามจับตามองเชี้ยเฉี่ยพุ่งออกจากหน้าต่างมา โดยไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

คนชุดดำอีกสองคนก็กลอกตากลับจากหน้าต่างอีกบานหนึ่งมาโดยเร็ว จับมองที่ใบหน้าเชี้ยเฉี่ย ไม่มีปฏิกิริยาเช่นกัน

ใบหน้าทั้งสามต่างกระด้างดั่งศิลาแลง ร่างทั้งสามนิ่งตรงดั่งคันทวน หลังจากเบือนหน้ามากลอกตามองแล้ว คนชุดดำคู่นั้นก็ไม่มีการเปลี่ยนแปรอย่างไร นับว่าคล้ายเป็นผีดิบสามซากจริง ๆ

เชี้ยเฉี่ยมิได้ถือพวกมันเป็นผีดิบ ยามเมื่อพลิ้วกายถึงพื้น ยกกระบี่ชี้พลางตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

คนชุดดำที่อยู่กลางส่งเสียงเย็นชา

"คนของลี้ตั๋วเนี้ย"

"ลี้ตั๋วเนี้ยต้องการพบเรา ?"

"นางไม่ต้องการพบท่าน"

"แล้วนางเรียกพวกท่านมาทำกระไร ?"

"ฆ่าท่าน"

เชี้ยเฉี่ยกลับหัวร่อพลางกล่าว

"เราคล้ายไม่รู้จักลี้ตั๋วเนี้ย ?"

"นางก็คล้ายไม่รู้จักท่าน"

"แล้วไฉนต้องการฆ่าเรา ? ใช่ว่าเนื่องเพราะนางผิดกฎหมาย ?"

"วาจาเหล่านี้ท่านสมควรไปถามนาง ?"

"นางต้องการพบเรา ?"

"ท่านพอจะไปพบนาง ?"

"อ้อ ?"

"ขอเพียงท่านสามารถไปปรากฏตัวเบื้องหน้านาง แม้ไม่ต้องการพบท่านก็ไม่ได้แล้ว"

"มีเหตุผลยิ่ง นางตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

คนชุดดำส่งเสียงเย็นชา

"ท่านออกจากที่นี้ไปแล้ว ค่อยถามยังไม่สาย"

"พวกท่านยอมให้เราออกจากที่นี้ ?"

"ท่านฆ่าพวกเราทิ้งเสีย พวกเรายังมีความสามารถใดกีดกันมิให้ท่านออกจาก

ที่นี้ ?"

"นี่ก็มีเหตุผล"

เชี้ยเฉี่ยหยุดหัวร่อแล้วถามอีก

"พวกท่านยินยอมตอบคำถามสักหลายข้อของเราหรือไม่ ?"

"ไม่ยอม เนื่องเพราะพวกเราต่างไม่สนใจเรื่องราวใดทั้งสิ้น สนใจแต่เรื่องฆ่าคนเท่านั้น"

เชี้ยเฉี่ยยังคงถามต่อไป

"พวกท่านใช่ไล่ติดตามตั้งแต่เอ็งบู้เล้าจนถึงที่นี้หรือไม่ ?"

"มันสองคนใช่ เราไม่ใช่"

คนชุดดำอีกผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวสวนคำ

"ท่านกลับวิ่งได้รวดเร็วยิ่ง นับว่าคล้ายเป็นกระต่ายที่ถูกพยัคฆ์ร้ายไล่ล่าจริง ๆ"

มันคล้ายมิทราบ ที่ไล่เชี้ยเฉี่ยมิใช่เป็นพยัคฆ์ร้าย แต่เป็นคนวิกลจริต

เชี้ยเฉี่ยมิได้สนใจมัน แต่ยังคงถามคนชุดดำที่อยู่กลาง

"ท่าน**อยู่ใน**โรงเตี๊ยมเพ้งอันนี้ตลอดมา ?"

คนชุดดำที่ยืนกลางตอบ

"พวกเราได้**อยู่ใน**ที่นี้มานานไม่น้อยจริง ๆ"

"บริวารสองคนนั้นของเราเป็นท่านฆ่าหรือไร ?"

คนชุดดำสั่นศีรษะปฏิเสธทันที

"เราแม้ได้รับคำสั่งมาฆ่าพวกท่าน แต่ที่ฆ่าพวกมันมิใช่เรา"

"เป็นผู้ใด ?"

"ตอนเรามา พวกมันได้ล้มอยู่กับพื้นแล้ว ผู้หนึ่งสลายเหลือขาสองข้าง ผู้หนึ่งก็ถูกควันสีขาวครอบคลุมกัดกร่อน"

"ตอนนั้นในห้องอาหารของโรงเตี๊ยม ยังมีผู้อื่นใดอีก ?"

"ไม่มี ละแวกใกล้เคียงก็ไม่มี เราก็คิดจะหาคนที่ฆ่าพวกมัน เนื่องเพราะเมื่อวาน คนของฝ่ายเราก็มีผู้หนึ่งตายในสภาพนี้อยู่บนถนนใหญ่"

สีหน้าเชี้ยเฉี่ยเคร่งเครียดทันที นิ่งอึ้งมิสอบถามอีก

คนชุดดำเบิ่งตาจ้องมองเชี้ยเฉี่ยพลางส่งเสียง

"ฟังว่าท่านมีเพลงกระบี่ที่ไม่เลว ?"

เชี้ยเฉี่ยยิ้มพลางตอบเสียงราบเรียบ

"ท่านฟังผู้ใดว่า ?"

คนชุดดำไม่ตอบแต่กล่าวต่อไป

"ท่านอาจบางทีหลบหลีกพวกเราคนละสิบดาบได้ กระทั่งสิบสองดาบได้"

"คนหนึ่งใช้สิบสองดาบ สามคนรวมเป็นสามสิบหกดาบ นับว่าไม่น้อยแล้ว"

"ดาบที่สิบสามของพวกเราพอใช้ไป ท่านจะต้องไม่มีทางหลบหลีกพ้น กระทั่งดาบเดียวก็หลบหลีกไม่พ้น"

"ดาบนั้นมีปีศาจ ?"

"ดาบนั้นได้รับพรจากมวลมาร มีพลานุภาพของดาบมาร"

วาจานี้พอจบคำ ดวงตาที่เย็นชากระด้างของพวกมัน พลันมีเปลวร้อนแรงจนวูบวาบขึ้นอีก

เชี้ยเฉี่ยกล่าว

"พวกท่านไฉนไม่ใช้ดาบนั้นตั้งแต่ตอนแรกเริ่ม ?"

คนชุดดำทั้งสามไม่มีผู้ใดตอบ แต่ดาบสามเล่มถูกชักออกจากฝักแล้ว

ดาบงอดุจเดือนดวงเสี้ยว คมดาบเป็นประกายแวววาวอันประหลาดพิกล

เชี้ยเฉี่ยมิเคยพบเห็นดาบเช่นนี้มาก่อนเลย

ดาบลักษณะนี้ คล้ายมิใช่เป็นดาบที่มีในบู๊ลิ้มตงง้วน

ความจริงเชี้ยเฉี่ยคิดจะไปอยู่แล้ว แต่เมื่อเช่นนี้กลับเลิกล้มความคิดไป

คนชุดดำทั้งสองติดตาม แต่ที่เอ็งบู้เล้าจนถึงที่นี้ต่างไม่มีปัญญาสกัดตัวมันไว้ บัดนี้แม้เพิ่มมาอีกผู้หนึ่ง แต่หากมันคิดจะไป พวกมันก็ไม่แน่จะสามารถไล่ตามทัน

แต่เชี้ยเฉี่ยกลับยินยอมอยู่ต่อไปเอง

เชี้ยเฉี่ยมีความปรารถนาได้รู้เห็นดาบที่พวกมันบอกได้รับพรจากมวลมารเป็นขวัญตา

คนชุดดำทั้งสามมิได้โป้ปดขู่ขวัญ จากประกายตาที่คล้ายคลุ้มคลั่งของพวกมันก็สามารถสังเกตออกได้

ประสบการณ์ในการต่อสู้ของมันนับว่าไม่น้อยแล้ว เพลงดาบที่เห็นมาก็มีมากมายหลายสิบวิชา แต่กลับมิเคยเห็นดาบมารมาก่อน

กระทั่งนามนี้ก็เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก

ดาบมารเป็นเพลงดาบวิชาใดกันแน่ ? มีอานุภาพของมารเยี่ยงไรกันแน่ ?

มันรู้สึกตื่นเต้นสนใจเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ

ดาบถูกยกขึ้นแล้ว คนชุดดำทั้งสามกระจายกันออกยืนเป็นสามเส้า

เชี้ยเฉี่ยแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว

เสียงตวาดดังเบา ๆ ดาบสามเล่มถูกฟาดฟันมาพร้อมกัน ประกายดาบเป็นรูปกลมดั่งดวงเดือน

ดาบเช่นเดียวกัน เพลงดาบวิชาเดียวกัน

เชี้ยเฉี่ยเหยาะย่างเท้าไปในลักษณะเจ็ดดาว ถลันหลบไป ถลันหลบอีกหลบจากดาบแรกของคนชุดดำทั้งสาม

ดาบที่สอง ดาบที่สามได้ฟันตามติดมา ทุกดาบเพิ่มความเร็วขึ้นกว่าเดิม เพิ่มพละกำลังหนักหน่วงกว่าเดิม

ร่างเชี้ยเฉี่ยยิ่งรวดเร็วกว่าเดิม

ดาบที่ห้าของคนชุดดำจู่โจมมาแล้ว เชี้ยเฉี่ยยังคงมิใช้กระบี่ ยังคงสามารถหลบหลีกหนี แต่ทว่าพอดาบที่หกฟันเข้ามา เชี้ยเฉี่ยมิอาจไม่ใช้กระบี่ปัดป้องต้านทานแล้ว

เพลงดาบของคนชุดดำทั้งสามพิกลเป็นอย่างยิ่ง ร่างเชี้ยเฉี่ยพอเคลื่อนไหว ดาบงอสามเล่มก็คล้ายกลับกลายเป็นใยของใบหลิว เคลื่อนไหวตามร่างกายที่เชี้ยเฉี่ยหลบหลีก เมื่อถึงดาบที่หก ดาบงอสามเล่มก็คล้ายเป็นใยอันอ่อนนุ่ม รัดพันร่างของเชี้ยเฉี่ยไว้ ดาบต่อดาบติดต่อกันสนิทแน่น พละกำลังของแต่ละดาบที่ใช้ถึงกับยังมิทันสลาย พลังของอีกดาบหนึ่งก็ได้ติดต่อตามกันเข้ามา คล้ายดั่งผนึกขึ้นเป็นกำลังขุมเดียวกัน

จนถึงดาบที่เจ็ด พลังของดาบต่อดาบ ไหนเลยยังจะต่ำกว่าดาบแรกอีกหนึ่งเท่าตัว

เยี่ยงนี้สืบไป เมื่อดาบที่สิบสามของพวกมันใช้มา พลังในตัวดาบจะเพิ่มขึ้นอีกมากมายมหาศาลปานใด ?

ดาบเช่นนี้ บวกกับอานุภาพอันประหลาดพิสดารของดาบ ใช่ยังจะมีคนสามารถต่อต้านได้ ?

ดาบเล่มหนึ่ง อาจบางทีไม่สามารถพัวพันเชี้ยเฉี่ยไว้ได้ แต่ทว่าดาบสามเล่มที่ผนึกขึ้นเป็นกำลังขุมเดียวกัน เพียงพลังหนักหน่วงมหาศาลขุมนั้น ก็พอที่จะรัดเชี้ยเฉี่ยให้ตายทั้งเป็นได้

ดาบงอนงอเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งจงใจตีขึ้นใช้ในเพลงดาบวิชานี้เท่านั้น ดาบพอพลิกม้วน คล้ายดั่งเป็นเชือกเส้นหนึ่ง รัดไปบนร่างของศัตรูรอบหนึ่ง

รัดซ้ำซ้อนถึงสิบสามรอบ นับว่ายากจะมีคนสามารถทนทานได้จริง ๆ

ในการรัดรอบที่สิบสาม อาจจะเป็นการรัดใส่ลำคอศัตรู

คนที่มือเท้าต่างถูกเชือกรัดไว้ จะรัดลำคอของมัน ใช่ง่ายดายยิ่งหรือไม่ ?

เพลงดาบเยี่ยงนี้ นับว่าคล้ายเป็นดาบของมารจริง ๆ

หากแม้นมีเพียงสิบสามดาบ ดาบที่สิบสามนั้นก็เรียกเป็นดาบมารได้เต็มปากคำแล้ว

ยามเมื่อเชี้ยเฉี่ยรับดาบที่เจ็ดของคนชุดดำทั้งสาม ก็ดูออกแล้ว เป็นเพลงดาบที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง

เชี้ยเฉี่ยดูออก รอจนถึงดาบที่สิบสามของพวกมันจู่โจมมา อย่าว่าแต่หลบหลีกไม่พ้นเลย แม้คิดจะต่อต้านก็ไม่อาจต้านไว้อยู่

หากแม้นยังต้องการชีวิต ก็ต้องรีบเร่งทะลวงออกจากวงล้อมของดาบไป

ความคิดพอวูบขึ้นกระบี่พลันแทงออกไป -เพียงลงมือก็เป็นสิบห้ากระบี่ !

เป็นการตีโต้ครั้งแรกของเชี้ยเฉี่ย

สองกระบี่ต่อต้านด้านซ้าย สองกระบี่ป้องกันด้านขวา ยังมีสิบเอ็ดกระบี่ทะลวงสังหารไปทางด้านตรง

ดาบที่แปดของคนชุดดำทั้งสามก็ได้ใช้ออกมาในเวลาเดียวกัน

เสียงติงตังดังถี่ยิบของโลหะกระทบกันผ่านพ้น คนชุดดำที่อยู่ด้านตรงของเชี้ยเฉี่ย ถูกคุกคามจนต้องถอยร่นไปสี่ห้าก้าว

แต่คนชุดดำทางซ้ายขวาอีกสองคน กลับรุกเข้ามาได้สี่ห้าก้าวเช่นเดียวกัน

สี่กระบี่ที่เชี้ยเฉี่ยต่อต้านทั้งซ้ายขวา ถึงกับไม่อาจสกัดกั้นดาบมารที่ทะลวงฟันมาทางซ้ายขวาได้

กระทั่งยังรู้สึกได้ว่า มีรังสีดาบเย็นยะเยียบคุกคามเข้ามาถึง

รังสีดาบกราดเกรี้ยวเย็นเฉียบ หัวใจเชี้ยเฉี่ยก็เย็นเฉียบไป ตวาดก้องพร้อมกับรั้งกระบี่มาป้องกันตัวโดยเร็ว

กระบี่ถึงตัว ดาบก็ถึงตัว

เสียงติง ติง ดังสองครั้ง ดาบสองเล่มถูกต้านเบนห่างออกไปทันที ดาบที่ด้านตรงก็ได้โถมเข้ามาจู่โจมอีกครา

เชี้ยเฉี่ยต้านดาบหน้าตรงอีกครั้ง ก็ต้องถูกซ้ายขวาที่กระดอนออกไปฟันเข้าใส่มาในบัดดล

นี่เป็นดาบที่เก้า เชี้ยเฉี่ยได้ถูกดาบมารทั้งสามคุกคามจนหมุนวนไปมาโดยมิรู้ตัว

ดวงตาเชี้ยเฉี่ยมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นแล้ว

ต้านโดยหักโหมตรง ๆ หลายกระบี่ มือที่กำกระบี่ของเชี้ยเฉี่ยรู้สึกปวดชาขึ้น

บ้างแล้ว

ดาบที่สิบของคนชุดดำทั้งสาม ทะยานเข้าจู่โจมมาพร้อมเพรียงกัน กระบวนท่ายิ่งพิกลพิสดาร ยิ่งกราดเกรี้ยวอำมหิตกว่าเดิม

สีหน้าของเชี้ยเฉี่ยเปลี่ยนแปรไปแล้ว พลันตวาดก้อง ทั้งร่างทั้งกระบี่หมุนเป็นวง ร่างพุ่งขึ้นจากพื้นดุจเป็นพลุไฟ

การหมุนนี้รวดเร็วสุดเปรียบประมาณ กระบี่ยิ่งรวดเร็วกว่า เพียงพริบตาก็ฟันดาบมารทั้งสามเล่มกระดอนออกไป อานุภาพแม้คล้ายเป็นถังเหล็ก แต่เมื่อถูกต่อต้านจนขยายห่าง เบื้องบนและเบื้องล่างก็มีช่องว่างแล้ว

เชี้ยเฉี่ยย่อมไม่สามารถมุดลงไปในดินที่ใต้เท้า แต่พอจะทะยานกายขึ้นอากาศได้

เชี้ยเฉี่ยใช้พละกำลังเท่าที่มีจนหมดสิ้น มาตรว่ามิได้งอกปีกอีกสองข้าง แต่การพุ่งขึ้นในคราวนี้ รวดเร็วไม่ผิดกับปักษาเลย

ดาบของคนชุดดำก็มิได้เชื่องช้า แต่เมื่อเปรียบกันแล้ว ยังคงช้าไปชั่ววูบ

กระบวนท่าดาบเพียงเบนออกก็ผนึกเข้าหากันอีกครั้ง คมดาบที่แวววาว ดูไปไม่ผิดกับเขี้ยวของพยัคฆ์ร้าย

เสียงฉับ ฉับ ดังสองครา เท้าซ้ายขวาของเชี้ยเฉี่ยมีรอยโลหิตขึ้นเป็นทาง พื้นรองเท้าข้างขวายังถูกอีกดาบหนึ่งฟันขาดไป แต่ร่างเชี้ยเฉี่ยก็ได้พุ่งหนีออกจากรัศมีดาบแล้ว

โลหิตสด ๆ หลั่งไหลเต็มขากางเกงจนแดงฉาน ร่างกลางอากาศตีลังกาอยู่หลุน ๆ เมื่อพลิ้วลงก็ห่างจากบริเวณต่อสู้ร่วมสองวา เท้ายังคงยืนได้หนักแน่นมั่นคงยิ่ง

ปฏิกิริยาของคนชุดดำทั้งสามก็มิเชื่องช้า พอรั้งดาบคืนมา ร่างหมุนขวับทะยานเข้าสังหารเชี้ยเฉี่ยอีกครั้ง

พริบตานั้น มือซ้ายเชี้ยเฉี่ยได้มีกระดาษมาอีกห่อหนึ่ง

คนชุดดำทั้งสามเพิ่งหันกาย ห่อกระดาษในมือซ้ายเชี้ยเฉี่ยก็ถูกแก้ออก พอพวกมันโถมเข้าหา แผ่นกระดาษสีขาวในมือเชี้ยเฉี่ยก็ถูกสะบัดจนแข็งแกร่งราวแผ่นเหล็ก พุ่งออกไปดุจดั่งมีดบิน

บนกระดาษมีสีครามแวววับ แต่หายวูบไปในแวบเดียว

ประกายสีครามบนกระดาษขาวแม้กระจ่างตา แต่เมื่อกระดอนออกจากกระดาษ ก็ยากจะสังเกตเห็นได้

วิกาลมืดเลือนราง สายฝนกระหน่ำบดบังตาพร่ามัว เข็มเหล็กสิบเจ็ดเล่มนั้นแม้เป็นจำนวนไม่น้อย แต่ต่างยาวนิ้วเศษ โตประมาณปลายผม ภายในสิ่งแวดล้อม

เยี่ยงนี้ นับว่ายากจะพบเห็นอย่างยิ่งจริง ๆ

นั่นคือเข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยงจำ ที่เชี้ยเฉี่ยได้มาจากซากศพของท้ำมึ้งซาป้าทีเมื่อวานนี้

ภายใต้การผลักดันจากกำลังภายในของเชี้ยเฉี่ย เข็มพิษชิกแชเจ๊าะเมี่ยงจำสิบเจ็ดเล่มนั้น อย่างน้อยต้องพุ่งออกไปไกลกว่าสองวา

ตอนนี้คนชุดดำทั้งสามพุ่งไปจนห่างจากเชี้ยเฉี่ยไม่ถึงสองวาแล้ว

พวกมันก็เห็นกระดาษขาวแผ่นนั้น

กระดาษขาวราวหิมะ ขอเพียงยังมีแสงสว่างน้อยนิด ก็สะดุดตาผู้คนให้สนใจได้

พวกมันเมื่อจับตามองกระดาษขาว ใบหน้าต่างมีแววตื่นเต้นสงสัย

มาตรว่าในกระดาษจะมีฝุ่นพิษ แต่ภายใต้พายุฝนที่โหมกระหน่ำอย่างหนักหน่วงก็ไม่มีอานุภาพอย่างไรได้

พวกมันได้คิดถึงฝุ่นพิษ แต่มิได้คิดถึงเข็มพิษ อาวุธลับประเภทนั้น ความจริงมิได้ใช้กระดาษห่อไว้เลย

พวกมันแม้มีดาบมารคนละเล่ม แต่ไม่มีนัยน์ตามารคนละคู่

นั่นเป็นเพียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในพริบตาเดียว มีสองคนพลันยกมือขึ้นลูบใบหน้า

มือยังมิทันสัมผัสหน้า สีหน้าพวกมันกลายเป็นเขียวคล้ำไปแล้ว แผดร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"เข็มพิษ"

คลื่นเสียงยังไม่จางหายไปจากในพายุฝน ร่างพวกมันก็ส่ายโงนเงน มิอาจเค้นเสียงออกมาได้อีกแม้สักครึ่งคำ

กระดาษขาวแผ่นนั้นถูกฝนกระหน่ำเปียกชุ่มโชก ยังมิทันถูกฝนกระแทกลงสู่พื้นพวกมันก็ล้มลงสู่พื้นก่อน

ยังมีคนชุดดำอีกผู้หนึ่ง ถึงกับมิถูกเข็มพิษชัดใส่ แต่ใบหน้ากลายเป็นเขียวคล้ำเช่นกัน เบือนสายตามองไปยังพวกพ้องทั้งสองของมันตามสัญชาตญาณ ยังมิทันพบเห็นเข็มพิษบนใบหน้าพวกมัน พลันเหลือบเห็นประกายกระบี่แววว้บสายหนึ่งพุ่งวาบเข้ามาก่อน

กระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ย!

คนชุดดำทั้งสามมิได้ฮือเข้ามาด้วยกัน เข็มพิษสิบเจ็ดเล่มนั้น เพียงสามารถชัดใส่สองในสามของมัน ซึ่งเชี้ยเฉี่ยก็ทราบตั้งแต่แรกแล้ว เท่าที่ยังมิได้ลงมือเพียง

เพราะรอโอกาสเท่านั้น

สายตาของคนชุดดำพอเบือนไป ก็เป็นโอกาสของเชี้ยเฉี่ยแล้ว

กระบี่รวดเร็วดั่งดาวตก!

ปฏิกิริยาของคนชุดดำก็ไม่เชื่องช้า ดาบมารในมือก็รวดเร็วเพียงพอ ถึงกับกันกระบี่ของเชี้ยเฉี่ยให้เบนห่างไปได้ แต่ร่างกลับถูกกระแทกจนเซถลาออกทางด้านข้าง

เชี้ยเฉี่ยแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา ตวาดดังก้อง

"ระวังเข็มพิษ"

มือซ้ายสะบัดวูบ กระบี่มือขวาแทงสวบออกไปอีกครา

เสียงตวาดพอกระทบโสต คนชุดดำไหนเลยเพียงระวังเท่านั้น กระทั่งหัวใจยังคล้ายฝ่อลงไปด้วย มาตรว่ามันยังมิทราบเข็มพิษนั้นเป็นลักษณะใด แต่ก็เห็นความร้ายกาจของพิษในเข็มแล้ว

มันไหนเลยกล้ารีรอ ดาบในมือรีบฟันออกไปทันที

ดาบงอถูกสะบัดกวัดแกว่ง ประกายดาบกระจายออกคุ้มครองรอบร่าง

ร่างที่ยังมิทันยืนหยัดมั่นคงของมัน ได้หมุนวนไปอีกสองรอบตามสภาวะ

ดาบถูกควงดังควับเคว้ียวไม่หยุดยั้ง ชั่วพริบตามิทราบถูกสะบัดฟาดฟันออกไปมากน้อยเท่าใด

เสียงติงดังขึ้น ประกายดาบกระจัดกระจาย ดาบทั้งเล่มฟันลงไปใส่พื้น แต่ร่างของมันล้มลงไปที่ข้างดาบ

โลหิตไหลออกจากคอหอยเป็นทางยาว คอหอยมันถูกกระบี่แทงทะลุแล้ว

กระบี่ยังอำมหิตยิ่งกว่าเข็มพิษ

ความจริง พลังฝีมือเชี้ยเฉี่ยก็เหนือกว่ามันอยู่แล้ว ในยามที่มันตระหนกจนว้าวุ่นลนลาน จะแทงใส่คอหอยของมันสักกระบี่หนึ่ง นับว่ารวบรัดง่ายดายอย่างยิ่ง

ในที่สุด กระดาษขาวแผ่นนั้นก็ถูกสายฝนกระหน่ำจนร่วงหล่นลงสู่พื้น

เชี้ยเฉี่ยยืนอยู่ข้างกระดาษ ล้างกระบี่ในสายฝน

เครื่องแบบสีแดงฉานของมันก็ถูกฝนชโลมจนชุ่มโชก เปียกติดแนบเนื้อ

เครื่องแบบขุนนางของมันใช้ผ้าเนื้อดีเยี่ยม เปียกน้ำแล้วสีไม่ซีดจาง แต่แม้เป็นเสื้อผ้าสีสดใสเพียงใด ดูในพายุฝนยามวิกาล ยังคงมืดสลัวอย่างยิ่ง

ขาดบริวารคู่ใจคอยรับใช้ทางข้างกายไปสิบสามคน มันก็ไม่มีความโอ่อ่าภาคภูมิเท่าใดนักแล้ว

ใบหน้าของมันก็ไม่มีรอยยิ้มที่กระหยิ่มลำพองเยี่ยงนั้นอีก สีหน้าท่าทีถึงกับเป็นว้าเหว่อย่างบอกมิถูก

สอดกระบี่เข้าฝักดังฉับ สะบัดแขนเสื้อเบา ๆ สาวเท้าเดินออกไป เดินขึ้นสู่ถนนสายยาว

พายุฝนในวิกาลดึกสงัด ถนนใหญ่ไม่มีผู้คนสัญจรแม้แต่เงา แต่กลับคล้ายมีอันตรายซุ่มอยู่รอบข้าง

เชี้ยเฉี่ยไปได้หกวาร่างก็พุ่งขึ้นดุจปักษา โฉบแฉลบเข้าไปในตรอกขวางหายลับไปในความมืด

เชี้ยเฉี่ยจะไปที่ใด ?

ไปหาลี้ตั๋วเนี้ย ? ไปหาอัวจือเฮ้า ?

ในที่สุด ฝนซาขาดเม็ดแล้ว

การคำนวณของคนมิสู้ลิขิตของฟ้า

แผนที่ของบู๊ซาเอี๊ยแม้เชื่อถือได้ แต่วาจากลับไม่อาจถือเป็นจริงจังนัก

เจ็ดมือสังหารยังมิทันถึงเอ็งบู้เล้าก็ไม่มีฝนแล้ว แต่ทว่าด้วยพลังฝีมือระดับพวกมัน หาได้ถูกกระทบกระเทือนไม่

ในแผนที่บ่งบอกทางเข้าอันประเสริฐสุดอยู่

พวกมันจึงได้เข้าไปในทางนั้น

นั่นเป็นทางเข้าอันประเสริฐสุดโดยมิต้องสงสัย ที่นั่นเพียงวกเลี้ยวเดียวก็ถึงที่อยู่ของฮ้วยโน้ว

ในลานปลูกดอกไม้อยู่มากหลาย มาตรว่าร่วงโรยตามฤดูกาล แต่แม้เป็นสิบสี่คนยังพอจะซุกซ่อนร่องรอย เพียงเจ็ดคน ย่อมยิ่งสามารถหาสถานที่ซ่อนตัวอันลับตาได้อย่างง่ายดายได้ในทุกที่ทาง

ฝนแม้ซาหายไปแล้ว ลมยังคงกรรโชกพัดอยู่

หมู่ไม้ใบหญ้าสั่นไหวในสายลม ฝีเท้าของพวกมันก็ไม่หนักเท่าใด

เพิ่งถึงชั้นล่างของหอ พวกมันก็พบคนที่ต้องการหา และก็ได้เห็นคนที่ไม่ต้องการพบเห็นผู้หนึ่ง

ฮ้วยโน้วยืนอยู่บนระเบียงนอกประตู ที่ตรงข้ามของนางถึงกับเป็นโกวเนี้ยน้อยที่สวมอาภรณ์สีแดงฉาน

เล่าตั๋วของเจ็ดมือสังหารต้องระบายลมจากปากโดยไม่รู้ตัว

ไม่มีฝนยังพอทำเนา โกวเนี้ยน้อยนางนั้นถึงกับเฝ้าอยู่ข้างกายฮ้วยโน้ว นับเป็นที่ไม่ประเสริฐอย่างยิ่ง

มันไม่สงสัยวาจาของบู๊ซาเอี๊ยเด็ดขาด

โกวเนี้ยอาภรณ์แดงกำลังกล่าววาจากับฮ้วยโน้ว

นางกล่าวคำหนึ่ง ฮ้วยโน้วก็สั่นศีรษะครั้งหนึ่ง เมื่อกล่าวมากคำ ฮ้วยโน้วพลันกระโดดขึ้นร้องเสียงก้อง

"เราบอกไม่กลับไปก็ไม่กลับไป"

ถูกนางร้องเช่นนั้น โกวเนี้ยน้อยอย่างน้อยต้องถอยไปสามก้าว มีทีท่าน่าเวทนาเป็นอย่างยิ่ง

เล่าตั๋วที่เห็นกับตา อดเกิดคลางแคลงสงสัยวาจาของบู๊ซาเอี๊ยไม่ได้แล้ว

โกวเนี้ยเช่นนี้ก็เรียกเป็นนางพยัคฆ์ได้ ? แล้วฮ้วยโน้วสมควรเรียกเป็นนางกระไร ?

มันคิดจะใคร่ลงมือดำเนินตามแผนไปในบัดดลจริง ๆ

แต่ขณะเวลานั้น เสียงอันดุร้ายของฮ้วยโน้วได้ดังขึ้นอีกครา

"ตอนนี้เป็นเวลาใด ?"

"ประมาณยามสี่"

เสียงของโกวเนี้ยน้อยแผ่วเบาจนแทบมิได้ยิน

"ยามสี่ใช่เวลาสมควรหลับนอนหรือไม่ ?"

โกวเนี้ยน้อยรับคำ ก้มศีรษะต่ำลงไป

"แล้วท่านไฉนยังไม่กลับไปนอน ?"

มือเรียวงามของฮ้วยโน้วได้ชี้ไปทางบันไดของหอ

โกวเนี้ยน้อยถอยออกจากที่นั้นไปอย่างว่าง่าย

มือของฮ้วยโน้วเปลี่ยนเป็นเท้าสะเอว คล้ายดั่งยังมีโทสะอยู่

เล่าตั๋วแทบจะต้องหัวร่อออกจากในใจ

มันแม้มิได้หัวร่อออกเสียง แต่ดวงตากลับมีประกายแย้มยิ้มยินดี

แต่รอยยิ้มของมันพลันซาค้างไปในบัดดล

โกวเนี้ยน้อยพอลงบันไดมา ร่างน้อย ๆ ของนางพลันโบยบินขึ้น พุ่งควับผ่านศีรษะพวกมัน โฉบในอากาศเพียงครั้งเดียว ถึงกับไปไกลได้ร่วมหกวา

เล่าตั๋วรีบเร่งเม้มปากกลั้นลมหายใจไว้

กระโดดขึ้นลงอีกครั้ง โกวเนี้ยน้อยก็ได้ลับไปในม่านวิกาล

เล่าตั๋วยังพอมีความทรงจำต่อแผนที่ของบู๊ซาเอี๊ยอยู่บ้าง ทิศทางที่โกวเนี้ยน้อยพุ่งตัวไป ยิ่งฝังใจมันจดจำแม่นยำ เนื่องเพราะที่นั้นคือห้องพักของโกวเนี้ยน้อย ซึ่งก็เป็นสถานที่บู๊ซาเอี๊ยต้องการให้มันหลบหลีกอย่าได้กล้ำกราย

โกวเนี้ยน้อยอยู่ในโอวาทเช่นนี้ เมื่อกลับไปจะต้องนอนอย่างว่าง่ายเป็นแน่

เล่าตั๋วระบายลมจากปากเบา ๆ ยังคงฟุบซ่อนตัวในที่เดิม

มันไม่เคลื่อนไหว มือสังหารอีกหกคนก็มีแต่รอคอยอยู่

เจ็ดมือสังหารตระหนกจนใจสั่นสะท้าน แต่ฮ้วยโน้วกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด

นางกระทั่งหางตายังมิได้เหลือบมองโกวเนี้ยน้อยสักแวบเดียว หันกายกลับไปในห้องของนางเลย

นางก็มิเหลือบมองห้องของซ่งมามาสักแวบหนึ่ง ในห้องเคยเกิดเรื่องราวใดนางก็คล้ายไม่ทราบเลย

ห่างกันเพียงฝาห้องกั้น นางไม่มีเหตุผลมิทราบได้

หรือว่านางไม่แยแสสนใจเลย ?

ประตูสีดำพังทลายเป็นเศษไม้กองอยู่กับพื้น ภายในเป็นความมืดมิดสนิท โคมไฟดับไปหมดสิ้นแล้ว

หลังจากเชี้ยเฉี่ยกับเฮ้งฮวงออกไป ในนั้นก็มีแต่คนตาย

คนตายยังจะสามารถเป่าโคมไฟดับได้...?

ผนังห้องที่กว้างยาวร่วมสิบวา ภายใต้แสงชีดจางของโคมไฟกลายเป็นสีชีดขาว บนผนังมีโพรงสี่เหลี่ยมโตประมาณครึ่งเชียะเพิ่มขึ้นอีกโพรงหนึ่ง

โพรงสีดำสนิท มีกลิ่นเหม็นอันร้ายกาจระเหยออกมา

กลิ่นเหม็นสุดแสนสาหัสที่สะสมอยู่ในห้องปิศาจของซ่งมามา ระเหยจากโพรงนี้เข้ามาในห้องของฮ้วยโน้ว

ควันพิษที่พุ่งออกจากกระถางสีดำ ก็ต้องกระจายตามโพรงเข้ามาเช่นกัน

ฮ้วยโน้วไฉนไม่มีความเปลี่ยนแปรแม้สักน้อยนิด ?

อาจบางทีนางแม้คลุ้มคลั่งไปช่วงเวลาหนึ่ง ตอนนี้ได้สติแจ่มใสคืนมาแล้ว

ตอนนางวิกลจริต ใช่ก็ต้องการฆ่าคนหรือไม่ ?

แสงโคมลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง ใบหน้านางได้ชีดขาวราวหิมะ

นางเอนกายนอนบนเตียงใหญ่ร่วมหกวา ใบหน้ามีแววอิดโรยระโหย แต่ดวงตากลับเบิ่งกลมกว้าง

ในใจนางคล้ายดั่งมีเรื่องราวพัวพันอยู่ไม่น้อย ?

แสงโคมไฟที่สว่างไสว มิทราบกลายเป็นสลัวไปตั้งแต่เมื่อใด ?

หมอกวิกาลทางลานตึก คล้ายดั่งลอยเข้ามาในห้องแล้ว

เป็นควันมิใช่หมอก !

ควันสีขาวจาง ๆ ลอยเข้ามาจากหน้าต่างบานหนึ่ง

ในกระดาษที่บุกรอบหน้าต่าง มีรูเล็ก ๆ เพิ่มขึ้น ปากกะเรียนทองเหลืองเล็ก ๆ ยื่นเข้ามาจากรูของกระดาษ ควันลอยออกมาจากปากกะเรียนทองเหลืองนี้เอง

ฮ้วยโน้วพลันรู้ตัว กระโดดควับลงจากเตียงทันที

นางกลับกระโดดได้รวดเร็วยิ่ง แต่พอเท้าสัมผัสพื้นร่างก็อ่อนระทวย ส่ายโงนเงนแล้วล้มฮวบลง

ร่างที่อ้อนแอ้นแน่งน้อย เค้าที่เฉิดโฉมสะคราญ ทีท่าที่อ่อนช้อยงดงาม หมอกบางที่ขาวเลือนรางเหล่านี้เมื่อรวมกันแล้ว นับเป็นภาพวาดที่งามตระการตาสุดเปรียบประมาณ

ช่วงเวลานั้น ฮ้วยโน้วนับว่าเป็นเทพธิดาในเมฆจริง ๆ

เทพธิดาองค์นี้ออกจะล้มลงรวดเร็วเกินไปบ้าง

ที่ช่องหน้าต่าง ปรากฏปลายมีดขาวแววว้บมาทันที

มีดคมอย่างยิ่ง เพียงกรีดลงไปก็มีเสียงดังเบา ๆ กลอนหน้าต่างถูกกรีดหัก สะบั้นทันที เจ็ดมือสังหารผลักหน้าต่างเข้ามาในห้อง ด้วยความแผ่วเบาราวเป็นวิญญาณภูตพราย

เล่าตั๋วแม้ต้องการเป็นคนแรกที่โถมเข้าไปอุ้มฮ้วยโน้วขึ้น แต่ทว่าเฮียตี่อีกคนหนึ่งของมันรวดเร็วกว่ามากนัก

มือสังหารผู้นั้นกำลังจะอุ้มฮ้วยโน้วจากพื้น นัยน์ตาฮ้วยโน้วพลันลืมขึ้นถลึงจ้องมัน

มันเพิ่งตระหนกมิทันเรียกขวัญคืนมา นิ้วเรียวงามของฮ้วยโน้วก็ได้กรีดใส่คอหอยของมันแล้ว

เสียงดับฉับ คอหอยของมันอ่อนพับกับไหล่ ร่างก็ล้มตึงลงไปดั่งปลาตาย

ตาของมันเหลือกถลน ในดวงตามีแต่แววหวาดหวั่นขวัญเสีย แตกตื่นสงสัย

มันแม้มีผ้าดำปิดตั้งแต่จมูกลงมา แต่พอจะแน่ใจได้ ใบหน้ามันตอนนี้ก็ต้อง

แตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง

กะเรียนทองเหลืองตัวนั้นร่วงออกจากอกเสื้อมันกระทบพื้นดังติง ที่แท้ผู้ปล่อยควันสลบเข้ามาในห้องเมื่อครู่ คือมันผู้นี้นั่นเอง

กะเรียนทองเหลืองไม่มีประกายนัก แสดงว่าต้องเคยใช้มามากครั้งแล้ว

คนที่เคยใช้ควันสลบมาบ่อยครั้ง ต้องทราบประสิทธิภาพของควันสลบมันได้กระจ่างอย่างยิ่ง

คนที่สมควรสลบถึงกับมิได้สลบ นับว่าสร้างความแตกตื่นสงสัยแก่มันอย่างรุนแรงยิ่งแล้ว

อีกหกคนก็ตื่นตะลึงจนยืนแน่วนิ่งกับพื้น

เล่าตั้วยิ่งต้องยกมือลูบคลำลำคอของตัวเองโดยมิรู้สึก

เมื่อครู่มันยังตำหนิตัวเองที่ไม่รวดเร็วเพียงพอ แต่ตอนนี้กลับมิอาจไม่ชมโชคชะตาของตัวเองได้

หากคนแรกที่เข้าไปอุ้มฮ้วยโน้วคือมัน ฝ่ามือนั้นก็ต้องฟันเข้าใส่ลำคอมันเช่นกัน

มันแม้ยังยืนแน่วนิ่ง แต่หัวใจคงสั่นสะท้าน ยังคงไม่อาจเรียกขวัญคืนมา

มันหวั่นวิตกฮ้วยโน้วจะเรียกนางพยัคฆ์ตัวนั้นกลับมา

ฮ้วยโน้วมิได้ร้องเรียก พลิกตัวกระโดดขึ้นมาเตะฉาดเข้าใส่กะเรียนทองเหลืองปลิวออกจากหน้าต่าง แล้วถลึงจ้องพวกมันด้วยสายตาเย็นชาพลางกล่าว

"ใช้ควันสลบเยี่ยงนี้ ก็คิดจะก่อกวนให้เราสลบได้ ?"

หกมือสังหารต่างมิได้ส่งเสียง

ฮ้วยโน้วถามสืบไป

"เป็นผู้ใดเรียกพวกท่านมา บู๊ซาเอี๊ย ?"

หกมือสังหารต้องงุนงงไปอีกครั้ง

พวกมันไม่อาจแน่ใจได้เลย เป็นฮ้วยโน้วคาดเดาเปะปะ ? หรือเป็นฮ้วยโน้วล่วงรู้อยู่ก่อนแล้ว ?

พวกมันต่างมีผ้าดำคลุมหน้า เหลือแต่ดวงตาอยู่ทางภายนอกเท่านั้น

ฮ้วยโน้วแม้ไม่เห็นสีหน้าของพวกมัน แต่พอจะสังเกตประกายตาของพวกมันออกจึงแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แม้นับว่าบู๊ซาเอี๊ยมิอาจอดทนต่อไป จะลงมือดำเนินการให้ได้ ก็ไม่ควรมาหาเรา"

หกมือสังหารยังคงไม่ส่งเสียง

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"หากในเมื่อมันมีความเห็น เราก็เป็นคนที่ต้องกำจัด มันก็ควรใช้อีกหลายคนที่พอจะมีฝีมือบ้าง พวกลักเล็กขโมยน้อยที่ต้องอาศัยควันสลบมาช่วยเหลือดั่งพวกท่านนี้ มันเรียกพวกท่านมา ไยมิใช่เท่ากับเรียกพวกท่านมาหาที่ตาย ?"

นางสั่นศีรษะถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"เราความจริงไม่ชมชอบฆ่าคนเลย และไม่ต้องการฆ่าพวกท่านด้วย แต่เสียดายอารมณ์เราตอนนี้หงุดหงิดอย่างยิ่ง พวกท่านพาลมาใช้ฝีมือที่เราชิงชังที่สุดในชีวิตต่อเราเสียอีก"

วาจานี้พอจบคำ ท่วงท่าของนางก็ได้แสดงออก มือซ้ายงอเล็บดั่งอุ้งตีนแมว แต่มือขวากลับงอนิ้วชี้นิ้วกลางเท่านั้น

หกมือสังหารอย่างน้อยมีห้าคนจ้องมองฮ้วยโน้วแน่วนิ่ง แต่สายตาของเล่าตั้วกลอกเบือนไปมา กวาดผ่านใบหน้าเฮียตี่ทั้งห้าแล้วจึงจับนิ่งที่ใบหน้าฮ้วยโน้ว

ตาของมันพอจับมอง ร่างก็โถมไปในบัดดล

มือสังหารอีกห้าคน ทะยานกายไปลงมือพร้อมเพรียงกัน

ที่แท้สายตาเมื่อครู่เป็นรหัสติดต่อของพวกมัน

ทั้งหกคนต่างมิได้ใช้ดาบ กางมือหกคู่โถมเข้ามาจากหกทิศทาง โถมถึงเป้าในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ในการมองครานั้น แสดงว่าทั้งหกต่างลอบตกลงกันได้แล้ว

พวกมันมิใช่เพิ่งร่วมมือเป็นครั้งแรก ท่วงท่ากิริยาของแต่ละคน ต่างผสานกันได้แนบเนียนหนักแน่นยิ่ง

ฮ้วยโน้วมีเพียงลำพังตัว มีเพียงมือสองข้างเท่านั้น

ในมือนางก็ไม่มีอาวุธ คนผู้เดียว มือคู่เดียว ใช่ยังสามารถต่อต้านศัตรูหกมือหกคู่หรือไม่ ?

หากแม้นเป็นพวกลักเล็กขโมยน้อยจริง นั่นต้องรับมือได้แน่นอน

แต่หกคนนี้มิใช่พวกลักเล็กขโมยน้อย

ในที่สุดฮ้วยโน้วก็ดูออก พวกมันมิใช่ลักเล็กขโมยน้อย แต่ตอนนางดูออกหกมือสังหารก็ได้โถมเข้าถึงแล้ว

มือหกคู่แม้ไม่มีท่วงท่าสิบสองประการ แต่ก็ไม่เพียงหกประการ

ฮ้วยโน้วตวาดเสียงแหลมเล็ก เท้าหนึ่งเตะใส่มือสังหารผู้หนึ่ง ศอกกระแทกกลับไปยังทรวงอกมือสังหารอีกผู้หนึ่ง สองนิ้วที่งออยู่ของมือขวาปักเข้าใส่ดวงตา

เล่าตั๋วดุจอสรพิษฉกเหยื่อ

เสียงควากดังขึ้น ผ้าดำคลุมหน้าของเล่าตั๋วถูกปลายนิ้วฮ้วยโน้วกรีดขาดจากกัน โลหิตพุ่งฉีดออกมาจากรอยขาด ปลายนิ้วของฮ้วยโน้วก็มีโลหิตเช่นกัน

ดีที่เล่าตั๋วมีสายตาคมกล้า เบือนหน้าหลบหลีกทันท่วงที มาตรว่าจะถูกเล็บแหลมคมของนางกรีดเป็นสองแผล แต่ยังนับว่ารักษานัยน์ตาทั้งคู่ให้ปลอดภัยได้

มือของมันก็รวดเร็วเพียงพอ มือซ้ายคว้าเข้าใส่แขนขวาฮ้วยโน้ว มือขวาจี้ใส่จุดฮ้วยโน้วเช่นกัน

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน มือซ้ายของฮ้วยโน้วถูกมือสังหารอีกผู้หนึ่งคว้าไว้ได้ เท้าขวาของนางก็ถูกมือสังหารอีกผู้หนึ่งโอบรัดไว้

เท้าของนางเตะไม่สูง ความจริงยากที่จะถูกจับไว้ แต่ทว่ามือสังหารผู้นั้นกลับจงใจจู่โจมใส่เท้านางอยู่ก่อน

มือสังหารที่ถูกนางเตะกระเด็นนั้น กลับตั้งใจโถมเข้าโอบเอวของนาง

บัดนี้ แม้นับว่าไม่โอบเอวของนางก็มิเป็นไรแล้ว

สองมือกับหนึ่งเท้าของนางตกไปในมือผู้อื่น เหลือเพียงเท้าซ้ายข้างเดียวกระทั่งยืนก็ยังยืนไม่มั่น

ในสภาพเช่นนั้น นางย่อมคิดจะร้องขอความช่วยเหลือ

แต่เสียดายปากนางก็ถูกคนที่โถมเข้ามาทางด้านหลัง ยกฝ่ามือปิดไว้แนบแน่น

มือขวาของเล่าตั๋วจี้ลงไปรวดเร็วกว่าเดิม อย่างน้อยจี้เข้าใส่เจ็ดจุดสำคัญของนางตลอดร่างนางอ่อนระทวยไปทันที

เล่าตั๋วตวาดเบา ๆ

"ปล่อยมือ"

มือสังหารทั้งสามคนนั้น จำใจต้องปล่อยมือนางอย่างไม่ยินยอมเป็นยิ่งนัก แต่ฮ้วยโน้วมิได้ล้มลงไป เพราะเล่าตั๋วได้อุ้มนางขึ้นมาก่อน

สองมือสังหารที่ล้มกับพื้น ก็ได้ตะเกียกตะกายคลานขึ้นมาแล้ว คนหนึ่งกุมท้องน้อย คนหนึ่งคลึงทรวงอกอยู่ตลอดเวลา

ศอกและเท้าของฮ้วยโน้วกลับมีพละกำลังไม่เบาเลย

มือสังหารคนแรกที่ล้มลงไป จวบจนบัดนี้ยังไม่สามารถคลานขึ้นได้

นอกเสียจากมันกลายเป็นผีดิบ มิเช่นนั้นมันจะไม่มีวันลุกขึ้นได้ตลอดกาลแล้ว

คอหอยความจริงนับเป็นจุดอ่อนที่สำคัญของมนุษย์ สันฝ่ามือที่ฮ้วยโน้วฟันลงไป ได้ฟันหลอดคอของมันขาดจากกัน

เล่าตั๋วชำเลืองมองเฮียตี๋ที่ยังมีชีวิตทั้งห้าคนของมันแล้วสั่ง

"เล่าซำ แบกซากศพเล่าชิกขึ้น"

ชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งรับคำเดินเข้าไปแบกซากศพขึ้นพาดบ่า

เล่าตั๋วสั่งให้ไปแล้ว วิ่งออกจากประตูไปก่อน

อีกห้าคนพุ่งกายตามหลังโดยเร็ว

พวกมันตอนมาเป็นเฮียตี๋เจ็ดคน ตอนไปเหลือเพียงหกคนเท่านั้น

แต่ในประกายตาของพวกมัน ไม่มีแววโศกเศร้าเสียใจแม้สักน้อยนิด

น้อยไปคนหนึ่ง ได้ส่วนแบ่งเพิ่มขึ้นอีกจำนวนหนึ่ง ไยมิใช่นับเป็นเรื่องที่ประเสริฐอยู่?

ฮ้วยโน้วถึงกับมิได้สลบไสล ตาของนางเบิ่งกลมกว้างอย่างยิ่ง ดวงตาไม่มีประกายแตกตื่นขวัญเสีย มีแต่ประกายอับจนปัญญาเท่านั้น

สายตาของนางจับมองไปที่โลงบนพื้นห้อง

ฝาโลงยังอยู่กับพื้น ในโลงไม่มีคน ผีดิบก็มิได้กลับรัง

ในยามที่นางไม่ต้องการให้เฮ้งฮวงพลันกระโดดขึ้นจากโลงมานั้น เฮ้งฮวงพาลกระโดดออกจากโลงมา แต่ในเวลาที่นางต้องการให้เฮ้งฮวงกระโดดออกจากโลง เฮ้งฮวงพาลมิทราบหายร่องรอยไปแห่งหนใด?

เรื่องราวในโลก ไยมิใช่มีมากหลายที่อับจนปัญญาไม่อาจทำอย่างไรได้?

ต่างหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม

วิกาลยาวนานใกล้สิ้นมิสิ้น

ฟ้ายิ่งมืดมิด

ช่วงเวลาก่อนฟ้าสาง นับเป็นช่วงมืดมิดที่สุดของวิกาล

หกมือสังหารแบกร่างสองคน กลับออกจากเอ็งบู้เล้าในทางเดิม เข้าสู่ถนนใหญ่อีกครั้ง

แผ่นฟ้าแผ่นดินเงียบวังเวง พายุฝนที่กระหน่ำหนักคล้ายดั่งขับไล่แมลงชิวเทียนจนหนีไปหมดสิ้น

ลมยังกรรโชกรุนแรง เสียงลมยิ่งชวนหดหู่ว้าเหว่

เสียงฝีเท้าของหกมือสังหารในสายลม คล้ายดั่งไม่ได้ยินเลย

แสดงว่าพวกมันล้วนเป็นมือเก่าในอาชีพนี้

ทั้งตัวเมืองมีถนนยาวอยู่สายเดียวเท่านั้น

ในเวลานี้ บนถนนย่อมไม่มีผู้คนสัญจร พวกมันยังคงระมัดระวังยิ่ง

ในถนนก็ไม่มีแสงโคมไฟ ไม่มีแม้แต่จุดแต้มเดียว ความมืดมิดวังเวงอย่างบอกมิถูก ครอบคลุมไปทั้งถนนสายยาว

หกมือสังหารก็รู้สึกถึงความยะเยียบวังเวงนี้ พากันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ในขณะเวลานั้นเอง พวกมันพลันได้ยินเสียงหัวร่อดังกระทบโสต

เสียงหัวร่อนี้ถึงกับแว่วลงมาจากห้วงเวหา !

เสียงหัวร่อแผ่วเบา เมื่อได้ยินในบรรยากาศเยี่ยงนี้ มิเพียงถนัดชัดหูเท่านั้น ยังยิ่งรู้สึกยะเยียบสยองขวัญ

หกมือสังหารต่างสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน

พวกมันเพิ่งเงยหน้าขึ้น ก็มีคนผู้หนึ่งทิ้งตัวตรงลงจากกระเบื้องหลังคาที่เหนือศีรษะ

เสื้อที่ซีดขาว ผมยุ่งที่ยุ่งสยาย เป็นมนุษย์หรือผีดิบกันแน่ ?

ดวงตาฮ้วยโน้วยังเบิ่งกลมกว้าง พอได้ยินเสียงหัวร่อนั้น ดวงตานางมีประกายยิ้มแย้มขึ้นทันที

นางถึงกับคุ้นเสียงหัวร่อนี้เป็นยิ่งนัก

แต่หกมือสังหารกลับมิได้สนใจสังเกตดวงตาฮ้วยโน้ว เมื่อเห็นคนลักษณะเช่นนี้ร่วงลงมาจากกระเบื้องหลังคา ต่างตะลึงลานไปทันที กระจายออกไปทางซ้ายขวาราวนัดกันไว้

คนเสื้อขาวกลับมิได้ล้มลงถึงที่ ร่างยังอยู่กลางอากาศ มือเท้าทั้งสี่พลันขยายออกไป สองมือเป็นเพียงอาศัยกำลัง แต่สองเท้ากลับเตะด้วยความเร็วดั่งสายฟ้าแลบ

เสียงโครม โครม ดังสองครั้ง มือสังหารสองคนถูกเตะปลิวกระเด็น ร่างของมันตีลังกากลางอากาศอีกตลบหนึ่ง พุ่งลงยืนที่เบื้องหน้าเล่าตั๋ว สองหมัดก็ได้ถึงใบหน้าเล่าตั๋วในเวลาพร้อมกัน

หมัดมิทันถึง พลังหมัดกระแทกเข้าใส่จมูกก่อนแล้ว

เพียงพลังหมัดก็เป็นที่ผู้คนต้องอึดอัดไม่อาจหายใจ หมัดทั้งสองนี้มีน้ำหนักเพียงใดก็เป็นที่คาดคิดได้แล้ว

เล่าตั๋วย่อมไม่ยอมให้หมัดที่หนักหน่วงทั้งสองข้างเยี่ยงนั้นต่อยเข้าใส่ใบหน้ามันได้ ปฏิกิริยามันยังนับว่าปราดเปรียวเพียงพอ เบือนหน้าหลบแล้วถอยหลังอีกก้าวหนึ่ง ถึงกับถูกมันหลบสองหมัดพ้นไปได้

แต่คนเสื้อซีดขาวกลับมิเพียงมีสองหมัด ลดข้อมือวูบ ต่อยออกไปอีกสองหมัด และยังเตะตามอีกเท้าหนึ่งด้วย

มือของเล่าตั๋วอุ้มฮ้วยโน้ว ร่างจึงไม่แคล่วคล่องปราดเปรียว เมื่อมาถูกระดมอีกสองหมัดหนึ่งเท้า นับว่ายากจะหลบหลีกพ้น เฮียตี่สองคนที่ถอยออกไปพร้อมกันถูกคนเสื้อขาวเตะปลิวกระเด็นไปแล้ว เฮียตี่ที่เหลืออีกสามคนยังยืนตะลึงลานอยู่ทางด้านหนึ่ง

มันมีแต่ต้องคิดหาวิธีแก้ไขเอง

ความจริงก็ไม่มีวิธีใดพอจะให้คิดได้แล้ว

มันตวาดก้อง พลันกระแทกร่างฮ้วยโน้วออกไป แต่ตัวมันอาศัยกำลังนั้นถีบเท้าถอยหลังไปสุดแรง

เมื่อฮ้วยโน้วมาขวางเช่นนั้น แม้หมัดเท้าคนเสื้อขาวจะรวดเร็วอีกปานใด ก็มิอาจใช้ได้แล้ว

สำหรับฮ้วยโน้ว เมื่อถูกสองหมัดหนึ่งเท้าแล้วจะมีผลอย่างไรเกิดขึ้น มันมิแยแสสนใจ

สองหมัดหนึ่งเท้านั้น อาจจะทำลายชีวิตฮ้วยโน้วให้สิ้นไปได้อย่างง่ายดาย

ฮ้วยโน้วพอตายไป บู๊ซาเอี๊ยจะต้องทวงเงินหนึ่งพันตำลึงทองคืนกลับแน่

แต่นั่นเมื่อเปรียบกันแล้ว ชีวิตของตัวมันยังคงสำคัญกว่ามากนัก

สองหมัดหนึ่งเท้านั้น ถึงกับมิได้เตะต่อยจนชีวิตฮ้วยโน้วดับสลาย

หมัดเท้าของคนเสื้อขาวดูไปแม้หนักหน่วง แต่พอเล่าตั๋วถอยออกไปก็กลายเป็นแผ่วเบาแล้ว

เท้าที่เตะออกไปของมัน กลายเป็นเหยียบลงกับพื้น สองหมัดก็กลายเป็นสองฝ่ามือตะปบเข้าใส่ฮ้วยโน้ว โอบรัดไว้ในอ้อมอก จากนั้น ร่างของมันพลันบินขึ้นบินกลับไปบนหลังคา

ดาบคู่มือเล่าตั๋วถูกชักออกมาแล้ว มือสังหารอีกสามคนในด้านนั้นก็ชักดาบออกมาเช่นกัน กระทั่งมือสังหารสองคนที่ถูกเตะปลิวกระเด็น ก็ได้คลานขึ้นจากพื้นชักดาบออกจากฝัก

พวกมันแม้มิได้กระโดดขึ้นหลังคาในทันที แต่ตาสิบสองข้างของทั้งหกพากันช้อนมองขึ้นไป

คนเสื้อซีดขาวเพียงแต่บินขึ้นหลังคา มิได้บินหนี

พวกมันมิเพียงแลเห็นคนเท่านั้น ยังได้ยินเสียงหัวร่อ

ถึงกับเป็นเสียงหัวร่อของฮ้วยโน้ว

คนเสื้อขาวได้นั่งลงบนกระเบื้องหลังคาแล้ว ฮ้วยโน้วซบอยู่ในอ้อมแขนมันสองมือกำลังสางผมอยู่

ช่วงเวลาสั้น ๆ นี้ คนเสื้อขาวถึงกับคลายจุดของนางจนหมดสิ้นได้

ตาของมือสังหารทั้งหกต่างเบิ่งกลมกว้าง

แต่ตาของฮ้วยโน้วกะพริบถี่ ๆ พลางแย้มยิ้มถาม

"ท่านนับเป็นคนที่โผล่ขึ้นและหายไปเร้นลับดั่งภูตผีปิศาจจริง ๆ"

คนเสื้อขาวร้องอ้อ ฮ้วยโน้วหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ในเอ็งบู้เล้า ท่านพลันกระโดดออกจากโลง บัดนี้ กลับร่วงหล่นลงจากฟ้า"

คนเสื้อขาวได้แต่หัวร่อเบา ๆ

คนเสื้อขาวผู้นี้ มิใช่เฮ้งฮวงจะเป็นผู้ใด ?

วาจาฮ้วยโน้วพอกระทบโสต มือสังหารทั้งหกต่างพากันนึกถึงวาจาบู๊ซาเอี๊ยมาได้มันเคยบอก ข้างกายฮ้วยโน้วยังมีเจ้าเด็กที่กล้าเสี่ยงชีวิตอยู่อีกผู้หนึ่ง

หรือมันผู้นี้คือเจ้าเด็กคนนั้น ?

มือที่กำด้ามดาบของพวกมือสังหารเน้นแน่นกว่าเดิมทันที

เพื่อทองคำหนึ่งพันชั่ง พวกมันต่างกล้าเสี่ยงชีวิตเช่นเดียวกัน

พวกมันเพียงรอคำสั่งของเล่าตั๋ว

แต่เล่าตั๋วกลับเม้มปากแนบแน่น มิได้เหลือบมองเฮียตี่ทั้งห้าของมัน และมิได้มองเฮ้งฮวงด้วย

มิทราบเมื่อใด สายตาของมันได้มองไปทางหอเอ็งบู้เล้า

อีกด้านหนึ่งของถนนใหญ่ที่ปูด้วยแผ่นดินสีเขียว มิทราบมีโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่งมายืนตั้งแต่เมื่อใด ?

โกวเนี้ยน้อยที่สวมอาภรณ์แดงฉาน ดวงตาสุกใสดั่งดวงดาว

โกวเนี้ยน้อยห่างจากพวกมันไม่เกินสองวา กำลังจับตามองพวกมันอยู่

นางพลันหัวร่อเบา ๆ

เสียงหัวร่อที่นุ่มนวลไพเราะ แต่ได้ยินในตอนนี้กลับกลายเป็นยะเยียบน่าหวาดหวั่น

ได้ยินเสียงหัวร่อนี้ มือสังหารอีกห้าคนต่างเหลียวขวับมองไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อเห็นเป็นโกวเนี้ยน้อยนางนั้น แก้วตาของพวกมันหดเล็กลงทันที

เจ้าเด็กที่กล้าเสี่ยงชีวิตผู้นั้น นับว่ามีฝีมือร้ายกาจเกินพออยู่แล้ว บวกกับนางพยัคฆ์ตัวนี้อีก พวกมันยังรู้สึกสงสัยยิ่ง ยังจะสามารถรับมือได้หรือไม่ ?

ขณะเวลานั้นเอง หน้าต่างบานหนึ่งของบ้านริมถนนสายยาว พลันมีแสงโคมไฟสว่างขึ้น

แสงโคมสั่นไหว ไม่สว่างไสวเท่าใด แต่ในความมืดของวิกาลในสภาวะเลือนรางเยี่ยงนี้ ยิ่งสะดุดตาเป็นพิเศษ

สายตาของมือสังหารทั้งหก เบือนไปยังแสงโคมไฟโดยไม่รู้ตัว

สายตาพวกมันเพิ่งเบือนไป แสงโคมไฟที่ความจริงยังสั่นไหวอยู่ในหน้าต่าง

ก็ได้สาดส่องมาบนถนนสายยาวแล้ว

ประตูบ้านถูกเปิดออก คนผู้หนึ่งถือโคมเดินช้า ๆ ออกมาจากในบ้าน

ผมที่ขาวโพลง เอวที่งองุ้ม ผู้นี้ถึงกับเป็นกุ้งแห้งตัวหนึ่ง

แต่มันมิใช่มีนามกุ้งแห้ง มันมีนามพยาธิ (ฮ้วยทั้ง) เล่าฮ้วยทั้ง (พยาธิเฒ่า) !

แสงไฟก็ได้สาดส่องยี่ห้อที่หน้าร้าน

ยี่ห้อพื้นดำ มีอักษรสีแดงฉาน

ร้านชำไท้เพ้ง

ในเมืองนี้ก็มีแต่ร้านชำไท้เพ้ง มีพยาธิเฒ่าอยู่ตัวหนึ่ง

ฟังว่า มันคล้ายเป็นพยาธิในท้องของผู้คน มิว่าผู้คนครุ่นคิดอย่างไร มันต่างทราบได้หมดสิ้น

มือซ้ายของมันถือโคม แต่มือขวาหิ้วถุงใบหนึ่ง เป็นถุงคล้ายที่เมื่อวันก่อนบรรจุปูนขาวขายให้แก่เฮ้งฮวง

ใบหน้าชราที่เหี่ยวย่นของมัน ดูในแสงโคมไฟยิ่งรู้สึกอ่อนล้าระโหย ยิ่งรู้สึกแก่ชรา แต่ในดวงตายังมีประกายกลั่นแกล้งเย้ยหยัน แต่มิได้มองหกมือสังหารเพียงจ้องมองเฮ้งฮวงบนหลังคาบ้าน พลันยกถุงในมือขวาขึ้นส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านยังต้องการซื้อปูนขาวฉาบผนังอีกหรือไม่ ?"

แสงโคมไฟส่องไม่ถึงบนหลังคา ที่ซึ่งเฮ้งฮวงนั่งอยู่ อย่างน้อยต้องห่างจากมันที่ยืนบนพื้นร่วมสิบสองวา มันถึงกับมองเห็นไกลปานนั้น ?

เฮ้งฮวงรู้สึกประหลาดใจ ยกมือลูบคลำจมูกแล้วตอบ

"ผนังด้านนั้นถูกข้าพเจ้าฉาบเสร็จสิ้นแล้ว"

เล่าฮ้วยทั้งกล่าว

"ที่ท่านซื้อปูนขาว คล้ายมิใช่เพียงต้องการใช้ฉาบผนังเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ไม่คิดทำร้ายนัยน์ตาผู้คนให้บอดไป"

เล่าฮ้วยทั้งสั่นศีรษะช้า ๆ ไม่สนใจเฮ้งฮวงอีก เบือนหน้าไปทางโกวเนี้ยน้อยพลางกล่าว

"โกวเนี้ยน้อยที่ด้านนั้น เราขายปูนขาวถุงนี้แก่ท่านเป็นไร ?"

โกวเนี้ยน้อยสั่นศีรษะทันที

เล่าฮ้วยทั้งมิยอมเลิกล้มความตั้งใจ ส่งเสียงต่อ

"ปกติปูนขาวถุงโตเท่านี้ เราขายในราคาเก้าเหรียญห้าหุน ตอนนี้เป็นการขายรายแรกของวันใหม่ เราเพียงคิดเก้าเหรียญ"

โกวเนี้ยน้อยสั่นศีรษะอีกคราพลางตอบ

"หากแม้นเป็นลิ้นจี่ชาดหรือแป้ง เรายังพอใคร่ครวญได้ ปูนขาวที่ฉาบผนังเราไม่มีความจำเป็นต้องใช้มันเลย"

เล่าฮ้วยทั้งกล่าว

"ปูนขาวฉาบผนัง ไม่แน่จะต้องใช้ฉาบผนังเท่านั้น สมมุติเช่นอาคันตุกะของเราที่อยู่บนหลังคาท่านนั้น ก็ได้ใช้สาดใส่นัยน์ตาผู้คนให้บอดไป"

"จะทำลายดวงตาผู้อื่นให้บอด เรามีวิธีที่ยิ่งรวบรัดกว่านั้นอยู่"

เล่าฮ้วยทั้งร้องอ้อ โกวเนี้ยน้อยกล่าวต่อ

"ก็คือวิธีนี้"

วาจาพอดัง ร่างที่อ้อนแอ้นของนางพลันโฉบขึ้นดุจดั่งเป็นนกนางแอ่น ลงไปยังเบื้องหน้ามือสังหารผู้หนึ่ง

"มือสังหารผู้นั้น เป็นเล่าซำ (ที่สาม) ของเจ็ดคน"

บนไหล่ของเล่าซำยังแบกซากศพเล่าชิกอยู่ มือขวายังใช้ได้อยู่ข้างหนึ่ง และในมือก็มีดาบอยู่แล้ว

มันตวาดก้อง สะบัดดาบฟันฉับไปในกระบวนท่านู่พี่ฮั่วซัว (ทลายฮั่วซัวด้วยโทสะ)

คมดาบยังมิถึงเป้า ร่างโกวเนี้ยน้อยพลันบินขึ้นจากพื้นอีกครา

ดาบฟันเฉียดผ่านใต้เท้าโกวเนี้ยน้อยไป ร่างโกวเนี้ยน้อยกลับตีลังกากลางอากาศไปลงที่ด้านหลังของเล่าซำ

เล่าซำเพียงรู้สึกตาลายไปวูบหนึ่งแล้วพลันเจ็บแปลบ

ความเจ็บที่ปวดแปลบยากจะบ่งบอกถูกต้อง คล้ายเป็นเข็มแทงเข้าใส่ดวงตาของมัน จากนั้น มันก็มิเห็นกระไรทั้งสิ้น

สองตาของมันหลับสนิทแน่น มีโลหิตหลั่งไหลออกมาเป็นทาง

มือซ้ายของมันปิดตาไว้ แผดร้องเสียงโหยหวนชวนสยดสยอง พลันหันขวับไปดาบที่มือขวาก็ตวัดกลับ ฟันฉับ ฉับ ถึงแปดดาบซ้อน

ร่างที่หันอย่างรุนแรงของมัน ซากศพเล่าชิกบนไหล่พลอยถูกมันสะบัดปลิวกระเด็นดาบแรกของมันถึงกับฟันใส่ซากศพเล่าชิก

อีกเจ็ดดาบก็ได้ฟันตามติดไป

ตาของมันบอดแล้ว แต่ท่วงท่ากิริยายังคงแคล่วคล่องว่องไว เมื่อได้กลิ่นโลหิตดาบยิ่งหนักหน่วงคลุ้มคลั่ง แปดดาบแล้วตามติดอีกแปดดาบ ซากศพเล่าชิกเมื่อร่วงถึงพื้นแทบจะแหลกเละเป็นก้อนเนื้อ

โกวเนี้ยน้อยมิได้ถูกแม้แต่ดาบเดียว ร่างของนางพลิ้วไปยังด้านหลังเล่าซ่าอีกคราแฉลบกลับไปยืนในที่เดิมของนาง

ใบหน้านางมีรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาดั่งเดิม แต่ประกายตากลับยะเยียบเย็นชาดั่งสายฟ้า มือขวายกชี้เฉียง แขนเสื้อสีแดงลุ่ยลงมาถึงศอก เผยเห็นแขนที่ขาวสะอาดปานหิมะของนาง

หัวแม่มือและนิ้วชี้ของนาง คีบเข็มยาวประกายแวววาวเล่มหนึ่ง

เข็มปัก !

ปลายเข็มมีโลหิต หรือนางเพียงใช้เข็มปักเล่มนี้ก็แทงนัยน์ตาเล่าซ่าบอดไปได้ ?

นับเป็นวิธีที่ยิ่งรวบรัดกว่าจริง ๆ

นางหัวร่ออีก

เสียงหัวร่อที่นุ่มนวลไพเราะ คล้ายดั่งพลันกลายเป็นอำมหิตโหดเหี้ยมแล้ว

มือสังหารทั้งห้าที่เห็นกับตาได้ยินกับหู ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล มีสองคนโถมเข้าไปอย่างเร่งร้อนคว้าสองมือเล่าซ่าไว้

ในเจ็ดเฮียตี๋ เล่าซ่าเป็นผู้มีรูปกายสูงใหญ่ที่สุด และก็เป็นผู้มีพละกำลังหนักหน่วงกล้าแข็งที่สุด สองคนนั้นทุ่มเทกำลังหมดสิ้นทั้งร่าง ยังต้องเสียคารมอีกมากหลาย จึงเกลี้ยกล่อมให้มันหยุดดาบลงได้

ใบหน้าของเล่าซ่ามีโลหิตเนืองนองไปแล้ว และยังบิดเบี้ยวแสยะ มองในแสงโคมไฟยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าเดิมมากหลาย

ความจริงแสงโคมอยู่ไกลอย่างยิ่ง สาดส่องไม่ถึงทางด้านมัน ห้ามือสังหารตอนแรกมิได้สนใจสังเกต แต่เมื่อสังหรณ์หันขวับกลับไป จึงพบเห็นเล่าฮ้วยทั้งได้อยู่ห่างจากพวกมันมิถึงสองวา

พวกมันพอหันกลับ เล่าฮ้วยทั้งก็ชะงักเท้าหยุดลง

แต่แสงโคมมิได้หยุดนิ่งดั่งตัวมัน

มือซ้ายที่ถือโคมของเล่าฮ้วยทั้งสั่นระริกอยู่ แสงโคมไฟจึงสั่นไหวตลอดเวลา

มือของผู้มีวัยชราส่วนมากเป็นเช่นนี้

เล่าฮ้วยทั้งก็มีอายุที่สูงวัยมากแล้ว

หกมือสังหารที่เหลือนัยน์ตาเพียงห้าคู่ ตอนนี้สายตาทั้งห้าคู่ต่างเห็นเล่าฮ้วยทั้งถนัดชัดเจน

พวกมันพลันรู้สึก พยาธิเฒ่าตัวนี้มิใคร่ถูกต้องเป็นธรรมดา

มิว่าสังเกตอย่างไร พยาธิเฒ่าตัวนี้ก็เป็นเฒ่าเพียงเฒ่าซอมซ่อคนหนึ่ง แต่

เฒ่าซอมซ่อไฉนมามีฝีเท้าที่แผ่วเบาปานนี้ได้ ?

เล่าฮ้วยทั้งยังคงไม่สนใจพวกมัน สายตากำลังจับมองเข็มปักบนปลายนิ้วโกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดง พลันถอนหายใจกล่าวขึ้น

"เราไม่ยอมเชื่อ เข็มปักของท่านยังมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าปูนขาวถุงนี้ของเรา"

วาจาพอขาดคำ ร่างของมันโถมเข้าหาเล่าตั๋ว นับเป็นท่าร่างที่รวดเร็วยิ่งนัก

เล่าตั๋วที่ระวังตัวอยู่ก่อน ยกดาบคู่มือเตรียมต้อนรับมันไว้ก่อนแล้ว

นักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชนเช่นเล่าตั๋ว ต้องมีประสบการณ์มาไม่น้อย

คนที่เป็นเล่าตั๋ว ย่อมต้องมีปฏิกิริยาที่แคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าด้วย

การทะยานกายของเล่าฮ้วยทั้งแม้ฉุกละหุกผิดคาดหมาย แม้รวดเร็วดั่งสายฟ้าแต่พอโถมถึงเบื้องหน้าเล่าตั๋ว ดาบเล่าตั๋วก็ได้ฟันฉับเข้าใส่ศีรษะมันแล้ว

ดาบนี้ยิ่งฉุกละหุกกว่าความเคลื่อนไหวของตัวพยาธิเฒ่า ยิ่งรวดเร็วกว่ามากนัก

เล่าฮ้วยทั้งคล้ายดั่งถูกขู่ขวัญจนตะลึงลานไป

เห็นชัดว่าดาบนี้ต้องฟันใส่ใบหน้ามันจนแบะอ้า ไหนเลยจะคาด เสียงฉับดังขึ้นเบา ๆ ดาบถึงกับฟันเข้าใส่ถุงปูนขาว

พริบตานั้น เล่าฮ้วยทั้งได้ยกถุงปูนขาวขึ้นป้องหน้า

ถุงปูนขาวแทบจะถูกฟันแบะออกเป็นสองเสี่ยง ปูนขาวปลิวกระจัดกระจายในบริเวณใกล้เคียงนั้น ตกเข้าไปในหมอกขาวที่หนาทึบทันที

แสงโคมไฟก็กลับกลายเป็นเลือนราง

แต่เล่าตั๋วกลับไม่เห็นแม้แสงโคมไฟ

ความจริงแล้ว มันมิเห็นกระไรอีกทั้งสิ้น

ความหวาดหวั่นที่สุดสยองขวัญ พริบตานั้นได้จู่โจมเข้าจับจิตใจมัน มันแผดร้องเสียงพิกล ตวัดดาบในมือฟันควับเคว้ยวติดต่อกันถึงสิบดาบ ป้องกันทั่วร่างมันจนหนาแน่น

ปูนขาวเมื่อถูกพลังดาบก่อกวน ยิ่งปั่นป่วนจนหนาทึบกว่าเดิม

มือสังหารทั้งหกก็แทบถูกปูนขาวบดบังสายตาไปหมดสิ้น พากันฟันดาบในมือออกเป็นโกลาหล

เล่าซ่าที่ถูกโกวเนี้ยน้อยใช้เข็มแทงตาบอดไปก่อนแล้ว ไม่ถูกกระทบกระเทือนกับปูนขาวนี้ด้วย แต่ทว่าเมื่อได้ยินเสียงพลังดาบฟันสับสนอยู่รอบข้าง เสียงตวาดด้วยความเดือดดาลอลหม่านไม่ขาดหู พลอยฟันดาบในมือของมันออกไปบ้างแล้ว

ดาบหกเล่มที่สะบัดฟาดฟันพร้อมกัน ปูนขาวยิ่งกระจายกว้างกว่าเดิม

โคมยังคงสว่างอยู่ แต่แสงยิ่งเลือนรางพร่ามัว

แสงโคมริบหรี่ที่คล้ายไฟบิศาจ กระดอนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในหมอกหนา เล่าฮ้วยทั้งที่ใช้มือซ้ายถือโคม กระโดดอยู่ในหมอกขาวดุจเป็นวิญญาณร้าย

เสียงควับดังแหลมเล็ก ถุงปูนขาวที่แทบกลายเป็นสองซีกในมือขวาของมันพลันพุ่งเข้าใส่ใบหน้า มือสังหารผู้หนึ่งปูนขาวที่ยังเหลืออยู่ในถุง ก็พุ่งใส่หน้ามือสังหารผู้นั้นหมดสิ้น

มือสังหารผู้นั้นหลับตาสนิทแน่นอยู่แล้ว ปากก็เม้มไว้ แต่รูจมูกกลับมิได้อุดอยู่ ปูนขาวจึงพุ่งเข้าไปในรูจมูกของมันดุจเป็นเกาทัณฑ์

มันแผดร้องเสียงแหบแห้งออกมาจากในหมอกขาว โถมถลาไกลถึงสี่วาจึงได้ล้มคว่ำลงไปในถนนใหญ่

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน มีมือสังหารอีกสองคนโถมออกมาจากในหมอกขาว พอพ้นไปก็ล้มลง เมื่อล้มลงก็ไม่อาจลุกขึ้นได้อีกแล้ว

บนร่างพวกมันต่างไม่มีบาดแผล แต่ศีรษะผู้หนึ่งกลับผิดปกติอยู่บ้าง

มือสังหารทั้งสองพอล้มลง แสงโคมไฟในหมอกขาวพลันเป็นประกายขึ้นวูบหนึ่ง เสียงคึกคักดังสองครา เงาร่างจาง ๆ สองสายโซซัดโซเซออกมาแล้วล้มลงไป

เสียงแผดร้องกราดเกรี้ยวโหยหวนของเล่าตั๋วดังออกมาจากในหมอกปูนขาวที่หนาทึบ ทำลายม่านวิกาลอันวังเวงของถนนยาวไปหมดสิ้น

"เฒ่าบัดซบ อำมหิตเกินไปแล้ว"

ร่างสูงของเล่าตั๋วทะยานขึ้นกลางอากาศดุจพลุไฟ แต่ท่วงท่ามิใคร่สวยงามนักคล้ายดั่งเป็นมิใช่มันกระโดดขึ้นเอง แต่เป็นถูกคนเตะกระเด็นขึ้นไป

อำมหิตยิ่ง ? เป็นการเตะใส่ที่ใดของมันแน่ ?

แสงโคมที่เลือนรางได้กระดอนขึ้นสูงกว่าเดิม

ร่างเล่าตั๋วยังมิทันพุ่งออกจากหมอกหนา แสงโคมก็ได้อยู่เหนือศีรษะของมัน มือประหลาดที่คล้ายดั่งขานกข้างหนึ่งพลันยาวเหยียดกว่าเดิม กุมเข้าไปที่ลำคอของมัน

เสียงฉับดังขึ้น ศีรษะเล่าตั๋วห้อยพับลงกับไหล่ ร่างร่วงละลิ่วเข้าสู่หมอกหนาอีกครา

แต่ดาบของมันกลับกระเด็นออกจากหมอกดุจสายฟ้าแลบ

ไม้ก้านโคมพลันถูกประกายดาบฟันหักสะบั้น โคมกลิ้งหลุน ๆ อยู่ในอากาศแล้วร่วงหล่นลง แต่ถูกมืออีกข้างหนึ่งรับไว้ได้

เมื่อโคมถูกรับไว้ เปลวไฟในโคมลุกนิ่งทันที

สายตาเฮ้งฮวงก็จับแน่วนิ่ง

จับมองเปลวไฟในโคมที่ไม่สั่นไหวอีก ดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัยจนเห็นชัด

ในแปดเก้าวันที่ผ่าน ความจริงไม่มีเรื่องราวใดพอจะก่อกวนให้เฮ้งฮวงแตกตื่นสงสัยได้อีกแล้ว แต่ทว่า พลังฝีมือของคนผู้นี้ วิธีฆ่าคนของคนผู้นี้นับว่าผิดธรรมดาเหลือเกินจริง ๆ

"แต่ฮ้วยโน้วกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด หรือขวัญของนางยังกล้าแข็งกว่าเฮ้งฮวง ?"

ปูนขาวได้ซาลงทีละน้อย แสงโคมไฟก็ได้สว่างไสวขึ้นทีละน้อย

ในที่สุด หมอกจากปูนขาวก็ได้ซาหมดสิ้น

ตลอดร่างเล่าฮ้วยทั้งก็เห็นได้ถนัดชัดเจน

มือซ้ายของมันยกโคมที่ถูกตัดก้านทิ้งไว้ ส่วนมือขวาสอดอยู่ในแขนเสื้อตลอดตัวเต็มไปด้วยปูนขาว

ใบหน้ามันยังคงอ่อนล้ากระไรปานนั้น ดวงตายังมีประกายกลั่นแกล้งเย้ยหยันดั่งเดิม แต่รอยยิ้มในดวงตาเยี่ยงนั้น เฮ้งฮวงดูแล้วกลับรู้สึกยะเยียบเย็นซาน่าหวาดหวั่นยิ่ง

เล่าฮ้วยทั้งจ้องมองเฮ้งฮวงพลันถามขึ้น

"ในสองวิธีนี้ วิธีใดประเสริฐกว่ากัน ?"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อตอบ

"ทั้งสองวิธีต่างไม่ประเสริฐ"

วาจาพอตอบไป ข้างกายก็มีคนเพิ่มมาผู้หนึ่ง

โกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงเพียงกระโดดวูบ ร่างก็คล้ายเป็นนกนางแอ่น โฉบลงมาบนหลังคาข้างกายเฮ้งฮวงทันที

เฮ้งฮวงเบือนหน้าไปถลึงจ้องนางพลางกล่าว

"ท่านปีนี้อายุเท่าใด ?"

โกวเนี้ยน้อยกลอกตาไปมา หัวร่อเสียงใสตอบ

"ท่านว่าเล่า ?"

"ข้าพเจ้าดูท่านอย่างมากต้องไม่เกินกว่าสิบห้าปี"

โกวเนี้ยน้อยเพียงหัวร่อไม่ตอบ

เฮ้งฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ดรุณีน้อยที่มีวัยเพียงสิบห้าปี ก็ทำร้ายผู้คนเช่นนี้ หากผ่านอีกไม่กี่ปี ยังจะทนทานได้อย่างไร ?"

โกวเนี้ยน้อยกะพริบตากล่าว

"แม้นับว่าผ่านอีกสิบห้าปี ข้าพเจ้ายังคงเป็นสภาพของตอนนี้"

เฮ้งฮวงแค่นเสียง

"ท่านชมชอบสภาพเช่นตอนนี้ ?"

โกวเนี้ยน้อยถอนใจเบา ๆ ตอบ

"ไม่ชมชอบก็ไม่ได้"

เฮ้งฮวงถลึงจ้องนางพลางถามอีก

"ท่านเริ่มทำร้ายผู้คนตั้งแต่เมื่อใด ?"

"สิบห้าปีก่อน"

สิบห้าปีก่อน ? โกวเนี้ยน้อยนางนี้มีอายุเท่าใดกัน ?

เฮ้งฮวงตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

ฮ้วยโน้วในอ้อมอกเฮ้งฮวงพลันทอดถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ท่านดูนางมีอายุอย่างมากไม่เกินสิบห้าปี แล้วดูข้าพเจ้ามีอายุมากน้อยเท่าใด ?"

เฮ้งฮวงก้มหน้ามองพลางตอบ

"ยี่สิบเอ็ด"

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านจะบอกมีขวบเดียว"

เฮ้งฮวงงุนงงทันที เชยคางฮ้วยโน้วขึ้นเพ่งพิจารณาโดยละเอียดครู่หนึ่งจึงกล่าว

"สมองของท่านไม่มีปัญหากระมัง ?"

"ความจริงก็ไม่มี"

"ตอนแรกที่ข้าพเจ้าพบท่าน ครึ่งซีกร่างท่านคล้ายทารกแรกเกิดก็จริง แต่มิว่าอย่างไร ท่านต่างไม่เพียงมีอายุขวบเดียว"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากแม้นท่านเพียงขวบเดียว ข้าพเจ้าไยมิใช่อย่างมากก็ห้าหกขวบเท่านั้น ?"

ฮ้วยโน้วชายตามองไปยังโกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงพลางกล่าว

"หากข้าพเจ้ามิใช่เพียงมีอายุขวบเดียว นางไฉนอย่างมากมีอายุไม่เกินสิบห้าได้"

"ไฮ้ ท่านว่านางปีนี้มีอายุสามสิบห้าแล้ว ?"

"คล้ายดั่งยังมิเพียงนั้น"

นัยน์ตาของเฮ้งฮวงต้องเบิ่งกลมกว้าง จับมองโกวเนี้ยน้อยอีกครั้ง พิจารณาโดยละเอียดกว่าเดิม

ครั้งนี้ดูโดยเพ่งพิศ แต่มิว่าจะดูเยี่ยงไร โกวเนี้ยน้อยนางนั้นก็ควรไม่มีอายุเกินสิบสี่สิบห้าปีได้

เฮ้งฮวงจึงจำต้องสั่นศีรษะ

ฮ้วยโน้วจ้องมองหน้าเฮ้งฮวง อดมิได้ต้องร้องขึ้น

"ท่านไฉนไม่ฉีกหน้านางออกมาก่อนจึงเพ่งมอง"

เฮ้งฮวงก้มมองฮ้วยโน้วด้วยความตระหนก คล้ายดั่งเข้าใจ ฮ้วยโน้วถูกมารสิงหัวใจอีก แต่แล้วพลันได้คิดถึงกระไรมา เบือนสายตาไปที่โกวเนี้ยน้อยอีกครั้ง

โกวเนี้ยน้อยหายไปแล้ว แต่กลับมีโกวเนี้ยใหญ่มายืนอยู่บนกระเบื้องหลังคาที่ข้างกาย

โกวเนี้ยใหญ่นางนั้นนับว่ามีวัยสูงทีเดียว มิว่าจะมองอย่างไร ก็ควรไม่ต่ำกว่าสามสิบสี่สามสิบห้า

นางยังคงสวมเสื้อกางเกงสีแดงฉานของโกวเนี้ยน้อยนางนั้น รูปกายก็เป็นเช่นดั่งโกวเนี้ยน้อยมิผิดเพี้ยน

ศีรษะของโกวเนี้ยน้อยถึงกับถูกจิกอยู่ในมือนาง !

กะโหลกศีรษะสั้น ๆ ไม่มีผมแม้สักเส้นเดียว ดวงตาเป็นโพรงดำ ๆ ไม่มีตาขาวไม่มีแก้วตา

ลมโชยพัด ใบหน้านั้นถึงกับไหวพะเยิบ ๆ

ใบหน้าเช่นนี้ ไหนเลยเพียงประหลาดเท่านั้น นับว่าน่าหวาดหวั่นสยองขวัญอย่างยิ่งทีเดียว

แต่เฮ้งฮวงไม่มีทีท่าแตกตื่นขวัญเสียสักน้อยนิด เพราะที่เห็นเป็นเพียงหน้ากากหนังมนุษย์ และก็เข้าใจความหมายในวาจาของฮ้วยโน้วแล้ว

ความจริงหน้ากากนั้นได้สวมอยู่บนโกวเนี้ยใหญ่นี้ เมื่อสวมหน้ากากโกวเนี้ยใหญ่ที่มีวัยสามสิบสี่สามสิบห้า ก็กลายเป็นโกวเนี้ยน้อยที่มีวัยไม่เกินสิบสี่สิบห้าปีแล้ว

น่ากลัวเนื่องเพราะวาจาของฮ้วยโน้ว โกวเนี้ยใหญ่จึงไม่รอให้เฮ้งฮวงลงมือก็ได้จัดการลอกหน้ากากหนังมนุษย์ออกมาเสียก่อน

ใบหน้านางยังมีรอยยิ้ม มาตรว่ามิบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่กลับมีเสน่ห์อย่างบอกมิถูก

เฮ้งฮวงพิจารณาดูนางโดยละเอียดชั่วครู่จึงกล่าว

"หน้ากากหนังมนุษย์นั้น หาได้น่าดูกว่าโฉมแท้จริงของท่านไม่ ไฉนท่านจึงต้องสวมใส่มัน ?"

โกวเนี้ยใหญ่หัวร่อพลางตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่สวมมัน ก็ต้องถูกคนจำได้ง่ายดายยิ่ง"

"มีคนรู้จักท่านมากหลาย ?"

"ก็ไม่มากนัก ประมาณสิบหมื่นคนเท่านั้น"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านความจริงมีนามใด ?"

"ข้าพเจ้าแซ่อุ้ย อยู่อันดับเจ็ด ผู้คนจึงเรียกข้าพเจ้าเป็นอุ้ยชิกเนี้ย"

"ซิ่งจำ (เข็มเทพยดา) อุ้ยชิกเนี้ย ?"

"ซิ่งจำ (เข็มเทพยดา) สองคำนี้ก็เป็นผู้อื่นเพิ่มเข้าไปให้เอง"

"ฟังว่าฝีมือปักของท่านเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ?"

"อันดับหนึ่งในแผ่นดินคือกู้เซี่ยวม่วยของจี๋ทั้ง"

อุ้ยชิกเนี้ยตอบแล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง จึงได้กล่าวต่อ

"ในปีนั้น ข้าพเจ้าประลองฝีมือเข็มกับนางต่างปักรูปร้อยบุปผา เมื่อปักถึงบุปผาพันธุ์ที่แปดสิบ ข้าพเจ้าก็ยอมแพ้แก่นาง"

"หรือความสามารถปักตาคนให้บอด นางก็ยังเหนือกว่าท่าน ?"

"ในด้านนั้น แม้นับว่านางฝึกอีกยี่สิบปี ก็ไม่อาจทัดเทียมข้าพเจ้าได้ เข็มข้าพเจ้าก็พอจะปักคนตาบอดมาได้ผู้หนึ่ง แต่นางกระทั่งฆ่าคนก็ยังไม่กล้าเลย"

"ก่อน ๆ นี้ท่านเคยปักคนตาบอดมามากน้อยเท่าใด ?"

อุ้ยชิกเนี้ยครุ่นคิดแล้วตอบ

"ก็ไม่เกินเจ็ดแปดสิบคนเท่านั้น"

"เจ็ดแปดสิบคนยังว่าเท่านั้น ท่านต้องการปักมากน้อยเท่าใดจึงพอแก่ใจ ?"

"ข้าพเจ้าไม่มีวันพอแก่ใจตลอดกาล"

เฮ้งฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ท่านชมชอบปักนัยน์ตาคนให้บอด ?"

"มิชมชอบ"

"แล้วคนตาบอดเจ็ดแปดสิบคนนั้น เกิดเพราะเรื่องราวใดกัน ?"

"หากพวกมันยังไม่กลายเป็นคนตาบอด จวบจนบัดนี้ แต่ละคนอย่างน้อยต้องฆ่าคนดีงามไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดสิบคน"

นางหยุดเล็กน้อย เน้นทีละคำต่อ

"เข็มที่ข้าพเจ้าปักไป ล้วนเป็นนัยน์ตาของโจรร้าย"

"โจรก็มีมากประเภท"

"ที่ข้าพเจ้าปัก ล้วนเป็นนัยน์ตาโจรร้ายที่สมควรตาย โจรร้ายประเภทนั้นแม้นับว่าฆ่าทิ้งก็ไม่เป็นที่น่าเสียดาย แต่ทว่าไม่มีนัยน์ตา คาดว่าพวกมันก็ยากยิ่งที่จะกระทำกรรมชั่วร้ายได้อีกเท่าใด"

"คนเมื่อครู่..."

"คนเมื่อครู่ก็มินับเป็นตัวดีใด ความจริงพวกมันทั้งหกเป็นเช่นเดียวกัน พวกมันแม้คลุมหน้าไว้ แต่เพียงเห็นดาบคู่มือของมัน เห็นการลงมือของพวกมัน ข้าพเจ้าก็ทราบ พวกมันคือเจ็ดมือสังหารที่เคยฆ่าคนในละแวกใกล้เคียงนี้ไปมากมายนับไม่ถ้วน"

เฮ้งฮวงมิได้สงสัยวาจานี้ของอุ้ยชิกเนี้ย วาจาที่บู๊ชาเอี้ยกล่าวในสุสานร้างยังคงจำได้แม่นยำมิลืมเลือน

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อไป

"ดังนั้น วิธีฆ่าคนของเล่าฮ้วยทั้งแม้อำมหิตปานใด แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้ากลับไม่มีความเดือดดาลชิงชังนัก"

เสียงของนางพลันกลับกลาย เป็นยะเยียบเย็นชาเมื่อเน้น

"เพียงครั้งนี้เท่านั้น"

เป็นวาจาที่คล้ายดั่งกล่าวกับเล่าฮ้วยทั้งโดยเฉพาะ

ฟังหางเสียงของนาง คล้ายดั่งวิธีฆ่าคนของเล่าฮ้วยทั้งโหดเหี้ยมอำมหิตอยู่เสมอมา และคนที่ถูกฆ่าปกติก็มิใช่เป็นคนดีงามเลย

เล่าฮ้วยทั้งยังอยู่ด้านล่างมิได้จากไป สายตาของมันคมกล้าปานนั้น โสตประสาทของมันก็ต้องปราดเปรียวยิ่ง อุ้ยชิกเนี้ยก็มิได้ลดเสียงแผ่วเบา มันสมควรได้ยินถนัดชัดเจนอยู่

แต่มันกลับไม่มีปฏิกิริยาโดยสิ้นเชิง ยังคงยืนยิ้มแย้มดั่งเดิม

เฮ้งฮวงสงบฟังจนจบความ พลันถามขึ้น

"บุคคลคล้ายดั่งท่าน สมควรออกไปท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงให้บ่อยครั้งอยู่"

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงเป็นเวลาเจ็ดปีเต็ม เหน็ดเหนื่อยเกินไปแล้ว"

"**ในช่วงเวลาระยะนี้ ผู้กล้าหาญฝ่ายธัมมะคล้ายดั่งต่างเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง** แต่อสูรร้ายมารชั่วกลับยิ่งคึกคักอีกมากแล้ว"

อุ้ยชิกเนี้ยสีหน้าหม่นหมองลง เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ท่านถึงกับเลือกสถานที่เช่นเอ็งบู้เล้ามาพักผ่อน ?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้ากำลังพักผ่อน ? ท่านมิใช่เห็นข้าพเจ้ากำลังทำงาน"

เฮ้งฮวงเห็น แต่มิเข้าใจจริง ๆ ด้วยบุคคลเช่นดั่งอุ้ยชิกเนี้ย ถึงกับยินยอม

ปลอมตัวเป็นเอียเท้าเฝ้าประตูให้กับช่องคณิกาเอ็งบู้เล้าได้

เฮ้งฮวงจึงอดมิได้ต้องถาม

"เฝ้าประตูคล้ายมิใช่เป็นงานที่ประเสริฐนัก"

"มิใช่"

"ท่านก็ไม่ชมชอบงานเยี่ยงนั้น ?"

"ไม่ชมชอบเป็นที่สุด"

เฮ้งฮวงตบขาอ่อนดังฉาดแล้วกล่าว

"อย่างนั้น ท่านต้องกำลังหลบหลีกศัตรูที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง ?"

"ศัตรูเท่าที่มีของข้าพเจ้า ต่างกลายเป็นคนตาบอดไปเสียเนิ่นนานแล้ว"

เฮ้งฮวงถอนใจถาม

"แล้วเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?"

อุ้ยชิกเนี้ยก็มิอำพราง ตอบไปทันที

"งานเฝ้าประตูของข้าพเจ้า เป็นเพียงอำพรางหูตาผู้คน เพื่อให้ผู้อื่นไม่มาสงสัยถึงตัวข้าพเจ้า ขัดขวางงานที่แท้จริงของข้าพเจ้า"

"นั่นเป็นงานใด ?"

"คุ้มกัน"

"ไฮ้! ท่านเป็นผู้คุ้มกันของเอ็งบู้เล้า ?"

"มิได้ มิใช่ทั้งหอเอ็งบู้เล้า เป็นผู้คุ้มกันฮ้วยโน้วเพียงคนเดียว ข้าพเจ้ามีหน้าที่ปกปักคุ้มกันฮ้วยโน้ว"

ฮ้วยโน้วพลันแค่นหัวร่อสวนคำ

"ไฉนไม่บอกว่าควบคุม ?"

อุ้ยชิกเนี้ยหุบปากลงทันที

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านกับฮ้วยโน้วมีความสัมพันธ์ใดกัน ?"

"ไม่มีความสัมพันธ์ใดทั้งสิ้น มารดานางเคยมีพระคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า"

"อ้อ เป็นมารดานางต้องการให้ท่านทำดั่งนี้ ท่านกำลังทดแทนพระคุณ ?"

อุ้ยชิกเนี้ยผงกศีรษะ

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ในความเห็นของข้าพเจ้า ท่านคล้ายดั่งมิใคร่เคร่งครัดในหน้าที่นัก"

อุ้ยชิกเนี้ยเหลือบมองซากศพทั้งเจ็ดบนพื้นแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"ตอนพวกมันลอบเข้าไปในหอ ข้าพเจ้าก็ได้รู้ตัวพบเห็นแล้ว"

"ท่านยังคงปล่อยให้พวกมันคร่าตัวคนออกมา ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่อนุญาตให้พวกมันพาคนออกจากเอ็งบู้เล้าเท่านั้น"

เฮ้งฮวงไม่เข้าใจ

อุ้ยชิกเนี้ยอธิบาย

"เมื่อครู่มารดานางใช้คนไปบอกกับข้าพเจ้า ให้รีบเร่งพานางกลับไป แต่ทว่าข้าพเจ้าไม่มีปัญญาเกลี้ยกล่อมให้นางยินยอม"

ฮ้วยโน้วสวนคำอีกครั้ง

"ออกจากหอเอ็งบู้เล้าแล้ว หรือเราก็ต้องติดตามท่านกลับไป ?"

"ท่านตอนนี้ต้องตามข้าพเจ้ากลับไป"

ฮ้วยโน้วหัวร่อคักคักกล่าว

"ต้องกลับไป หางเสียงของท่านกลับหนักแน่นอย่างยิ่งอยู่"

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าว

"หากท่านไม่ไป ข้าพเจ้าก็จะจี้จุดท่านไว้ก่อน"

สีหน้าของนางกลับกลายเป็นเคร่งเครียดจริงจังอย่างยิ่ง

ฮ้วยโน้วเบะปากกล่าวอีกครั้ง

"ฝีมือใช้เข็มทองของท่านยอดเยี่ยม ความสามารถอื่น ๆ ก็ไม่เลวยิ่ง แต่ทว่านอกจากข้าพเจ้ายืนสงบให้ท่านลงมือตามความพอใจ มิเช่นนั้นไม่ทำอันตรายข้าพเจ้าบาดเจ็บก่อนกลับจะขอดู ท่านจี้จุดข้าพเจ้าได้อย่างไร ?"

นางหัวร่อคักคักแล้วกล่าวต่อ

"เราเห็นว่า ท่านยังไม่อาจหักใจอำมหิตมาทำอันตรายเราบาดเจ็บได้"

อุ้ยชิกเนี้ยส่ายหน้าฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าที ข้าพเจ้าจำต้องขอความช่วยเหลือจากเล่าฮ้วยทั้งแล้ว"

สีหน้าฮ้วยโน้วเปลี่ยนแปรไปทันที นางคล้ายดั่งมีความเกรงกลัวเล่าฮ้วยทั้งเป็นอย่างยิ่งก็ปาน

แต่ทว่าสีหน้านางเป็นปกติมาได้รวดเร็วยิ่ง เบือนสายตามาที่ใบหน้าเฮ้งฮวงพลางกล่าว

"ดีที่ข้างกายเรายังมีผู้คุ้มกันที่กล้าเสี่ยงชีวิตอยู่อีกคนหนึ่ง"

ร่างนางเบียดเข้าไปในอ้อมอกเฮ้งฮวงแนบแน่นกว่าเดิม

เฮ้งฮวงกลับกลายเป็นคนโง่เขลาจนซึมเซาทันที ตัวเองก็มิทราบไปเป็นผู้คุ้มกัน

ของฮ้วยโน้วตั้งแต่เมื่อใด ?

ฮ้วยโน้วฉุดเฮ้งฮวงให้ลุกขึ้นพลางกล่าวต่อ

"ลมยะเยียบน้ำค้างเหน็บหนาว ข้าพเจ้าไม่ต้องการจับเจ่าอยู่ที่นี้ต่อไปจริง ๆ ท่านเป็นเพื่อนพาข้าพเจ้ากลับเอ็งบู้เล้าได้หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงย่อมรับปาก

อุ้ยชิกเนี้ยรีบสืบเท้าเข้ามาก้าวหนึ่งพลางส่งเสียง

"ข้าพเจ้ารู้จักท่านคือเฮ้งฮวง"

"อืมม์"

"ข้าพเจ้ายังทราบ ท่านยังมีอีกนามหนึ่งเรียกว่าเฮ้งเต้งแซ"

เฮ้งฮวงงุนงงจนตะลึงลานทันที

ที่เปลี่ยนนามเป็นเฮ้งฮวง เป็นเวลาหลังจากถูกเข็มอำมหิตสุดร้ายกาจเงี่ยมอ๊วงจำตอนนั้นมาตรแม้นกระทำเรื่องราวที่ผู้อื่นไม่กล้ากระทำเจ็ดแปดราย ฆ่าเจ็ดแปดคนที่ความจริงสมควรตายไปนานแล้วแต่พาลมิได้ตาย ผ่านสถานที่ต่าง ๆ มาไม่น้อย แต่นอกจากคนที่เคยพบกันในครั้งก่อน มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบตนก็คือเฮ้งเต้งแซ

คนที่กาลก่อนมิเคยพบ ยิ่งไม่มีทางจะทราบได้ แต่ทว่ากลับมีคนเช่นนี้อยู่ทั้งที่มิเคยพบหน้าเลยสักครั้ง ก็ทราบนามแท้จริงของตนคือเฮ้งเต้งแซ

คนเยี่ยงนี้ก็มิใช่คนสองคน จวบจนบัดนี้ ที่เฮ้งฮวงพบเห็นก็มีทิหึง อ้วจือเฮ้า ยังมีซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ยอีกนางหนึ่ง

ทิหึงเป็นมือปราบขึ้นชื่อลือกระเดื่องของแผ่นดิน จะสืบสาวประวัติความเป็นมาของคนสักผู้หนึ่ง ย่อมมีวิธีของมันอยู่ ที่มันทราบกลับมิใช่เรื่องน่าประหลาดใจ

อ้วจือเฮ้า อุ้ยชิกเนี้ยก็ถึงกับทราบด้วย นั่นจึงเป็นที่ประหลาดมากแล้ว

เฮ้งฮวงใคร่จะสะสางความนี้ให้กระจ่างอย่างยิ่ง แต่ยังมิทันเอ่ยปาก อุ้ยชิกเนี้ยก็ได้กล่าวต่อ

"ทิต้าเกี๊ยมแซะ (มือกระบี่ขวัญเหล็ก) เฮ้งเต้งแซมีเกียรติภูมิเกรียงไกรในแผ่นดินประกอบวีรกรรมความดีอยู่ตลอดมา พิทักษ์คนดีปราบปรามผู้เลวร้ายอย่างเข้มแข็ง ทั้งยังฟังว่า เป็นคนชาญฉลาดอย่างยิ่งด้วย"

เฮ้งฮวงยืนฟังจนซึมเซา คล้ายดั่งจนบัดนี้จึงทราบ ตัวเองมีทั้งภูมิปัญญาและพลังฝีมือเพียบพร้อม

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อไป

"คนที่ชาญฉลาดเยี่ยงดั่งท่าน ไหนเลยจะไม่ทราบได้ ที่มารดานางต้องการ

ให้นางกลับไป เนื่องเพราะเห็นแก่ความปลอดภัยของนาง"

"แม้ว่าอยู่ที่เอ็งบู้เล้า นางก็ปลอดภัยอย่างยิ่ง"

"ระยะนี้เอ็งบู้เล้าเกิดเรื่องราวใดบ้าง เชื่อว่าท่านต้องยังจำได้"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อ

"ตอนเชี้ยเฉี่ยย้อนมา เป็นต้องระดมผู้คนที่มันสามารถระดมได้ ด้วยพฤติการณ์และสันดานของมัน ท่านพอจะคาดคิดได้หรือไม่ เมื่อมันมาถึงจะมีเรื่องราวใดเกิดขึ้น ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"ผู้คนทั้งเอ็งบู้เล้าน่ากลัวต้องมีปัญหา แต่ทว่าด้วยเข็มเทพยดาของท่านบวกกับชีวิตข้าพเจ้า น่ากลัวพอจะคุ้มกันมิให้ฮ้วยโน้วบาดเจ็บได้กระมัง ?"

"เพียงแต่พอจะเท่านั้น มิใช่แน่นอนเด็ดขาด"

เฮ้งฮวงมิได้ตอบโต้

เฮ้งฮวงไม่ทราบ เมื่อเชี้ยเฉี่ยย้อนมาอีกคราจะพาบุคคลเช่นไรมาบ้าง บุคคลเหล่านั้นใช่ว่าเฮ้งฮวงเสี่ยงชีวิตเข้าแลกแล้วจะต่อต้านหยุดหรือไม่ ?

อุ้ยชิกเนี้ยยังกล่าวสืบไป

"เจ็ดคนเมื่อครู่ ท่านทราบเป็นผู้ใดใช้มา ?"

"ท่านเข้าใจเป็นผู้ใดมา ?"

"นอกจากบู๊ชาเอี๊ย ยังมีผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงไม่ส่งเสียง

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านรู้จักบู๊ชาเอี๊ยเป็นคนเช่นไรหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงครุ่นคิดแล้ว ยังคงสั่นศีรษะ

อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อไป

"มันมีใจดำมืออำมหิตอยู่เสมอมา ขอเพียงโค่นศัตรูมันลงได้ มิว่าวิธีใดต่างยินดีทุ่มเทใช้โดยไม่ละอาย"

เฮ้งฮวงเชื่อว่าเป็นความสัตย์จริง **อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อ**

"บัดนี้ มันได้เริ่มดำเนินแผนของมันแล้ว เชี้ยเฉี่ยที่พลันรังควานมาถึง ลี้ตั๋วเนี้ยก็อดมือเท้าเปะปะวุ่นวายมิได้ นี่นับเป็นโอกาสของมันแล้ว"

เฮ้งฮวงกำลังคิดจะถาม ไฉนพอเชี้ยเฉี่ยมา ลี้ตั๋วเนี้ยก็มือเท้าเปะปะวุ่นวาย อุ้ยชิกเนี้ยก็ได้กล่าวสืบไป

"ครั้งนี้ที่มันใช้คนมาคร่าตัวฮ้วยโน้ว ท่านทราบเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?"

"ใช่ว่าใช้นางเป็นตัวประกันไปขู่เข็ญลี้ตั๋วเนี้ย ?"

"ข้าพเจ้าบอกก่อนแล้วว่าท่านเป็นคนชาญฉลาด การล้มเหลวในครานี้ ท่านเข้าใจว่ามันจะยุติเลิกราไปหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่ามันต้องไม่ยอมเลิกรา"

"การมาในครั้งที่สอง จะต้องรับมือยากยิ่งกว่าครั้งแรกมากนัก เมื่อถึงตอนนั้นหากไม่สามารถคร่าคนไป อาจจะมีคำสั่งให้ฆ่าทิ้งก็ได้"

นางเปลี่ยนเป็นเสียงเคร่งเครียดเย็นชาเมื่อกล่าวต่อ

"จะฆ่าคนสักผู้หนึ่ง ย่อมง่ายดายกว่าคร่าคนไปมากหลายนัก"

เฮ้งฮวงมิอาจไม่ยอมรับ

อุ้ยชิกเนี้ยถามต่อ

"ท่านมีความมั่นใจอยู่เท่าใด ? ที่จะปกปักมิให้ฮ้วยโน้วถูกผู้อื่นฆ่าตาย ?"

เฮ้งฮวงถอนหายใจเบา ๆ ตอบ

"ไม่มีความมั่นใจแม้สักส่วนเดียว ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยากจะป้องกัน หากพวกมันมือกุศลจิตต้องการฆ่าฮ้วยโน้ว ลอบใช้การจู่โจมนับว่าข้าพเจ้าเสี่ยงชีวิตก็มิแน่จะมีประสิทธิภาพ"

"นี่กลับเป็นวาจาสัตย์จริง ยกครั้งนี้มาเป็นตัวอย่างเถิด หากบู๊ซาเอี๊ยมีเจตนาสังหารฮ้วยโน้ว ฮ้วยโน้วตอนนี้มิทราบตายไปกี่ครั้งแล้ว"

อุ้ยชิกเนี้ยถามอีก

"ท่านตอนนี้ยังคัดค้านมิให้ข้าพเจ้าพานางกลับไปอีกหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงย้อนถาม

"ที่ของลี้ตั๋วเนี้ยใช่มั่นคงปลอดภัยยิ่งหรือไม่ ?"

"หากไม่ปลอดภัย บู๊ซาเอี๊ยไฉนไม่ไปรับมือกับนางโดยตรง จะต้องมาใช้ฝีมือเยี่ยงตอนนี้ ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"อย่างนั้นท่านพานางกลับไปก็แล้วกัน"

ฮ้วยโน้วพลันกระโดดออกจากอ้อมแขนเฮ้งฮวงทันที

เฮ้งฮวงจ้องมองนางพลางแย้มยิ้มกล่าว

"สถานที่ปลอดภัยปานนั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังใคร่จะได้ไป"

ฮ้วยโน้วแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านย่อมใคร่ได้ไป เนื่องเพราะท่านมีความปรารถนาจะได้เห็นนางอยู่

เนิ่นนานแล้ว"

เฮ้งฮวงทราบคำ 'นาง' ที่นางบอกคือผู้ใด มิกล้าส่งเสียงแม้สักครึ่งคำ เพราะกลัวหากกล่าวไปฮ้วยโน้วจะคลุ้มคลั่งขึ้นอีก

เนื่องเพราะไม่คุ้นเคยกับการกล่าวโป้ปด และความเป็นจริง เฮ้งฮวงก็ปรารถนาใคร่จะได้เห็นลี้ตั๋วเนี้ยสักครั้งยิ่ง เนื่องเพราะทราบจากปากคำฮ้วยโน้ว มิว่าบุรุษใดไปเห็นนางสักแวบเดียว เป็นต้องลุ่มหลงต่อนางอสูรลี้ตั๋วเนี้ยไป

ฮ้วยโน้วเห็นเฮ้งฮวงมิส่งเสียง ยิ่งมีโทสะดาลเดือดกว่าเดิมจนร้องดังก้อง

"ท่านยอมรับโดยดุษฎีแล้ว ? ข้าพเจ้าสมควรควักนัยน์ตาท่านทิ้งเสียแต่แรก"

นางงอนิ้วทั้งสองพุ่งไปควักนัยน์ตาเฮ้งฮวง

ครั้งนี้เฮ้งฮวงมีการระวังอยู่ก่อนแล้ว จึงเบือนศีรษะหลบหลีกพ้น

ฮ้วยโน้วไหนเลยยอมเลิกรา พลิกข้อมือควับ นิ้วทั้งสองพุ่งออกไปอีกครา และยังบวกเท้าที่เตะซ้ำด้วย

เฮ้งฮวงหลบหลีกอีก คล้ายดั่งนึกมิถึง ฮ้วยโน้วยังใช้เท้าด้วย จึงถูกนางเตะตกลงหลังคาทันที

เฮ้งฮวงมิได้เสียหลักกลิ้งลงมาดั่งลูกฟัก พอพลิ้วถึงพื้นเท้ายืนหยัดได้มั่นคง กลับคล้ายกระโดดลงมาเองก็ปาน

ฮ้วยโน้วถึงกับคล้ายก็ทราบ เท้านั้นไม่อาจเตะเฮ้งฮวงตายไปได้ มิได้ก้มลงมองก็ส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้ากลับไปในตอนนี้เลย หากท่านติดตามมา ข้าพเจ้าต้องเรียกคนให้ตัดศีรษะท่านทิ้ง"

เฮ้งฮวงฝืนหัวร่อ

เสียงของฮ้วยโน้วถึงกับพลันกลายเป็นนุ่มนวลเมื่อกล่าว

"ความจริง ในห้องพักของข้าพเจ้าที่เอ็งบู้เล้าไม่เลวอย่างยิ่ง มาตรว่ามีอันตรายบ้างเล็กน้อย แต่ท่านกล้าเสี่ยงชีวิต สถานที่มีอันตรายยิ่งกว่านั้น เชื่อแน่ว่าท่านก็ต้องอยู่ต่อไปได้"

เฮ้งฮวงส่งเสียงขึ้นไป

"ท่านจะกลับมาเยี่ยมข้าพเจ้าเมื่อใด ?"

ฮ้วยโน้วหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"ผู้ใดทราบเป็นเวลาใด ?"

"ตอนท่านกลับมาเยี่ยมข้าพเจ้า ไม่แน่ว่าข้าพเจ้ากลายเป็นซากศพไปแล้ว"

"ข้าพเจ้ากลับไม่กลัวท่านกลายเป็นซากศพ เพียงกลัวท่านกลายเป็นผีดิบ"

"อ้อ ?"

"ซากศพทำร้ายคนไม่ได้ แต่ผีดิบกลับทำร้ายได้"

เฮ้งฮวงได้แต่ฝืนหัวร่อ

เล่าฮ้วยทั้งที่ข้างกายจับตามองเฮ้งฮวงพลางถาม

"นอกจากนั้น ผีดิบกับซากศพมีที่ใดผิดแปลกกัน ?"

"ไม่มีแล้ว"

"มิว่าท่านกลายเป็นซากศพหรือผีดิบ ล้วนเป็นคนตาย"

"อืมม์"

"เยี่ยงนั้นไยมิใช่เท่ากับว่า นางไม่สนใจความเป็นตายร้ายดีของท่านเลย"

"ข้าพเจ้าเองก็ไม่สนใจ"

"ดังนั้น ท่านจึงกล้าเสี่ยงชีวิต ?"

เฮ้งฮวงหัวร่อเบา ๆ พลันกล่าวขึ้น

"มีเรื่องหนึ่งที่ประหลาดยิ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

เฮ้งฮวงกวาดตามองพลางตอบ

"พวกเราหลายคนแทบจะเหยียบย่ำหลังคาพังทลาย แต่คนในบ้านถึงกับไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด ?"

"ละแวกใกล้เคียงก็เป็นเช่นกัน"

เฮ้งฮวงกวาดตามองไปรอบข้าง ทั้งถนนไม่มีผู้คนอื่นใด กระทั่งประตูหน้าต่างของบ้านทุกหลังยังปิดสนิทแนบแน่น

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วถาม

"หรือคนละแวกใกล้เคียงล้วนเป็นคนหูหนวก ?"

เล่าฮ้วยทั้งหยีตาแย้มยิ้มตอบ

"พวกมันเป็นเพียงคนฉลาดปราดเปรื่อง"

เฮ้งฮวงยิ้มเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นร้องถาม

"สหายผู้นั้นของข้าพเจ้าเคยกลับรังหรือไม่ ?"

"ตอนข้าพเจ้าออกมามันยังไม่กลับ ตอนนี้อาจกลับไปแล้ว"

เสียงฮ้วยโน้วตอบมาจากบนหลังคา แสดงว่านางยังมิได้จากไป

เฮ้งฮวงถาม

"ข้าพเจ้ากลับไปดู"

"ระวังคอของท่านไว้"

"ท่านกังวลความเป็นตายร้ายดีของข้าพเจ้าตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เฮอะ ข้าพเจ้าเพียงแต่ไม่ต้องการให้ท่านตายในสภาพขัดตา ให้ข้าพเจ้าเห็นแล้วต้องสะอิดสะเอียน"

"ท่านวางใจ สหายของข้าพเจ้าผู้นั้น เพียงแต่ตบไหล่ข้าพเจ้าเท่านั้น"

มาตรว่าเฮ้งฮวงจะกล่าวปลอดโปร่ง แต่สีหน้ากลับมิได้ปลอดโปร่งเลย

ทิหึงรู้จักกับตนเพียงหนึ่งวัน จึงพลอยมีความสงสัย เมื่อทิหึงกลายเป็นผีดิบแล้ว ใช่ยังจะรู้จักตนเป็นสหายของมันอีกหรือไม่ ?

เฮ้งฮวงสาวเท้าโดยเงียบขรึม

เล่าฮ้วยทั้งรีบเรียกไว้

"ท่านไฉนไปเช่นนี้ได้ ?"

"ไฉนไม่อาจไป ?"

"อย่างน้อย ท่านก็ควรช่วยเหลือเราสักครั้ง ช่วยขนซากศพที่พื้นออกไป"

"ซากศพเหล่านี้ คล้ายเป็นท่านจัดการมันเกิดขึ้นมา"

"เราที่มีอายุสูงวัยปานนี้ ท่านย่อมไม่อาจหักใจอำมหิต มาเห็นเรารับมือกับซากศพมากหลายปานนี้ ?"

"ตอนท่านฆ่าคน มิได้คิดถึงปัญหานี้ ?"

"มิได้คิด"

"ฉวยโอกาสนี้ ท่านควรลองทบทวนหวนคิดให้ละเอียดสักครั้ง คราหน้าเมื่อจะฆ่าคน ข้าพเจ้ากล้าประกัน ท่านต้องได้คิดก่อนแน่"

จบคำสาวเท้าออกไป ก้าวยาว ๆ โดยมิเหลียวหลังอีกเลย

เล่าฮ้วยทั้งมีแต่กวาดตามองซากศพแล้วทอดถอนใจยาว

มันมิได้เรียกร้องอีก เนื่องเพราะมันยังมีอีกผู้หนึ่งพอจะเรียกให้มาช่วยเหลือได้

ฮ้วยโน้วนั้นมันไม่มีทางเรียกได้ แต่อุ้ยชิกเนี้ยกับฮ้วยโน้วได้จากไปแล้ว

คราหนี้มันจึงทอดถอนใจจริง ๆ

บู๊ซาเอี๊ยก็ทอดถอนใจ

ในตรอกมืดมิดสนิท มันยืนอยู่ในตรอกนั้น คล้ายเป็นวิญญาณร้ายจากอเวจี

มิผิดเพี้ยน

มันยังคงสวมเสื้อฟาง กุยเล้ยที่ศีรษะก็มิได้ถอดออก ตาคมวาวใต้ปีกหมวกของมันยะเยียบดุจน้ำแข็ง กำลังถลึงจ้องเล่าฮ้วยทั้งที่อยู่อีกด้านหนึ่งของถนน

ระยะห่างกันยี่สิบกว่าวา มันเห็นชัดเจนจริงหรือไร ?

ซ้ายขวาของมันมีคนยืนอยู่คู่หนึ่ง

รูปกายที่ผอมสูง เสื้อที่ดำสนิท สองคนนี้ก็คล้ายเป็นวิญญาณร้ายเช่นกัน

มันทั้งสองก็กำลังจ้องเล่าฮ้วยทั้ง สายตาคมกริบดั่งกระบี่

เอวของพวกมันก็มีดาบอยู่เล่มหนึ่ง

หมอกวิกาลลอยกระเพื่อมอยู่ในตรอก แต่พอมาถึงข้างกายของมันสองก็กระจายออกไปทันที คล้ายดั่งรอบข้างของพวกมันมีอากาศที่เคลื่อนไหวอย่างรุนแรง

นั่นเป็นรังสีอำมหิต

ดาบยังอยู่ในฝัก รังสีอำมหิตมิใช่กระจายออกจากดาบ แต่เป็นกระจายออกจากร่างพวกมัน

มีแต่คนที่พลังฝีมือสูงเยี่ยม ฆ่าคนมามากมายนับไม่ถ้วน ในตัวจึงได้มีรังสีอำมหิตเช่นนี้กระจายออกมา

บู๊ซาเอี๊ยถอนหายใจส่งเสียงแผ่วเบากล่าว

"พวกท่านดูพลังฝีมือของเฒ่าผู้นั้นเป็นอย่างไร ?"

คนชุดดำผู้หนึ่งตอบทันที

"วิชาตัวเบาเยี่ยมอย่างยิ่ง ลงมือก็โหดเหี้ยมเพียงพอแต่เสียดายปูนขาวกระจายคละคลุ้ง ที่นี้ก็ยังห่างไกลเกินไป ไม่อาจเห็นได้ถนัดชัดเจน"

คนชุดดำอีกผู้หนึ่งกล่าว

"แต่ทว่ายังต้องใช้ปูนขาวไปบดบังสายตาของศัตรูก่อน เชื่อว่าพลังฝีมือมันก็ต้องไม่สูงเกินไป ที่ว่าไม่สูงเกินไปนั้น กลับยังเหนือกว่าพวกเราอีกมากนัก"

บู๊ซาเอี๊ยสอดคำทันที

"ฆ่ามัน พวกท่านมีความมั่นใจเท่าใด ?"

คนชุดดำทั้งสองเหลือบตาสบกันแล้วตอบ

"เก้าส่วน"

บู๊ซาเอี๊ยทวนคำเก้าส่วนด้วยสีหน้าคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่ง คนชุดดำผู้หนึ่งจึงอธิบาย

"หากแม้นเผชิญกันโดยเปิดเผยตรง ๆ อาจจะไม่มีหวังถึงห้าส่วนอีกด้วย

ควรทราบว่า ดาบเจ็ดเล่มนั้น แม้มิอาจบอกเป็นสุดยอดฝีมือ แต่วิชาดาบของพวกมันกลับมิใช่ธรรมดาจะเปรียบเทียบได้ แม้ว่าถูกปูนขาวบดบังสายตา คิดจะฆ่าพวกมันไปในครั้งเดียวจนหมดสิ้น ก็ไม่ใช่ง่ายดายเด็ดขาด แต่เฒ่าอุบาทว์มือซ้ายถือโคมเพียงใช้มือขวาข้างเดียวก็กระทำเรื่องเช่นนี้ได้โดยรวบรัดตัดความ"

"อ้อ พวกท่านเตรียมจะลอบประทุษ ?"

"รับมือกับศัตรูกล้าแข็ง ลอบประทุษย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่า"

"มีวิธีแล้ว ?"

คนชุดดำทั้งสองต่างผงกศีรษะ บู๊ซาเอี๊ยกล่าวอีก

"จู่โจมครั้งเดียวไม่ได้ผล พวกท่านจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว"

"มีหวังอยู่เก้าส่วน จู่โจมครั้งเดียวต้องได้ผล"

คำตอบของคนชุดดำเต็มไปด้วยความมั่นใจอันหนักแน่น

บู๊ซาเอี๊ยมิได้สอบถามต่อไป ว่าพวกมันมีวิธีอันประเสริฐใด เพียงแต่กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ยอมให้คนผู้นี้มีชีวิตออกจากร้านชำไท้เพ้งเด็ดขาด มีชีวิตรอดพ้นวันนี้ด้วย"

คนชุดดำทั้งสองมิได้ส่งเสียงอีก กระโดดปราดเดียวก็ขึ้นไปบนหลังคา สะกิดปลายเท้าอีกครั้ง ร่างหายวับไปกับตา

และในเวลาเดียวกันนั้น แสงโคมไฟได้เริ่มเคลื่อนไหว

เล่าฮ้วยทั้งยังคงใช้มือซ้ายถือโคม หันกายช้า ๆ เดินช้า ๆ ไปที่ร้านชำไท้เพ้งของมัน

บู๊ซาเอี๊ยเขม้นมองเล่าฮ้วยทั้งแน่วนิ่ง มุมปากมีรอยยิ้มเหี้ยมอำมหิตขึ้นเล็กน้อย

ทุกประการ มาตรว่าเกิดขึ้นโดยฉุกละหุกไปบ้าง แต่ก็อยู่ในความคาดหมายของมันก่อนแล้ว

แผนโค่นทำลายลี้ตั๋วเนี้ยของมัน มิใช่เพิ่งเริ่มต้นในวันนี้ คร่าตัวฮ้วยโน้วไปขู่เข็ญคุกคามลี้ตั๋วเนี้ยให้ยอมจำนน เป็นแผนที่วางไว้ตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้ว

และแผนนี้ก็ได้ใช้มาครั้งหนึ่ง

ในครั้งนั้น มันใช้ไปสามคน ผลที่ปรากฏวันรุ่งขึ้นมีคนพบเห็นทั้งสามกลายเป็นซากศพอยู่ในสุสานร้าง คอของทั้งสามต่างหักสะบั้น สองในจำนวนนั้น ยังถูกแทงนัยน์ตาบอดไป

นัยน์ตาเป็นบาดแผลจากเข็มแทง แต่กระดูกก้านคอกลับถูกบิดหักด้วยพลังแรง มันมีความสงสัยอย่างยิ่ง มิเป็นการกระทำของคนผู้เดียวกัน

จวบจนเมื่อมันบังเอิญเห็นโกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงใช้เข็มปักไปแทงแมลงวัน

จึงยิ่งมีความคลางแคลงสงสัยกว่าเดิม

ผ่านการสนใจสังเกตมาช่วงเวลาหนึ่ง มันก็แน่แก่ใจได้ โกวเนี้ยน้อยนางนั้นเป็นบริวารของลี้ตั๋วเนี้ย เป็นผู้คุ้มกันของฮ้วยโน้ว และก็เป็นคนที่แทงตาของสองคนนั้นบอดไป

มาตรว่ามันยังไม่ทราบ นางก็คือซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ยที่มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แต่มันไม่เชื่อถือเด็ดขาด โกวเนี้ยน้อยที่ยังเยาว์วัยจะรู้จักบิดคอคนให้หักไปได้

มันแน่ใจ ทางด้านของลี้ตั๋วเนี้ย ต้องยังมีมือสังหารอีกผู้หนึ่งซ่อนอยู่ในละแวกใกล้เคียง

พลังฝีมือของสามบริวารที่มันใช้ไปอยู่ระดับใด มันทราบกระจ่างอย่างยิ่ง คนที่สามารถใช้เวลาพร้อมกัน บิดคอพวกมันจนหักตายคามือนั้น ต้องเป็นยอดฝีมืออย่างแน่นอน

แต่มันกลับไม่สามารถเสาะหายอดฝีมือผู้นั้นออกมา

ดังนั้น มันมีแต่ยับยั้งแผนการนี้ไว้ พอชะลอก็เป็นเวลานานถึงสองปี

ในสองปีที่ผ่าน ทางเปลือกนอกของมันไม่มีการดำเนินงานใด ๆ เพียงแต่ลอบสืบเสาะค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวกับลี้ตั๋วเนี้ยเท่านั้น

ตอนมันเกลี้ยกล่อมให้เฮ้งฮวงไปคิดบัญชีกับลี้ตั๋วเนี้ยนั้น มันก็ได้สืบสาวข้อมูลของลี้ตั๋วเนี้ยจนกระจ่างชัด มิว่าสิ่งแวดล้อม ด่านป้องกันและหน่วยลาดตระเวน เวลาของการตื่นการนอน ชีวิตประจำวันอันเคยชิน แต่ทว่ายังคงไม่มีปัญญาสืบเสาะยอดฝีมือผู้ที่ลอบคุ้มกันฮ้วยโน้วออกมา

มันอย่างไรก็ไม่ยอมเชื่อ ยอดฝีมือผู้นั้นเป็นคนติดตามข้างกายลี้ตั๋วเนี้ย การปรากฏตัวครั้งนั้นเป็นบังเอิญ

มันกระทั่งยังแน่แก่ใจ สุดยอดฝีมือผู้นั้นมิใช่อยู่ในหอเอ็งบู้เล้า ก็ต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียงหอเอ็งบู้เล้า

ในปีเศษนี้ ที่มันไปดื่มสุราในเอ็งบู้เล้าทุกค่ำคืน มิใช่จะไร้สาเหตุดอก

ผลที่สุด มันเพียงพบเห็นเรื่องรายหนึ่ง...บริวารที่มันใช้ออกไปสืบเสาะลาดเลาเบาะแส หาได้เคร่งครัดต่อหน้าที่ไม่

ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมของมัน ด้วยประสบการณ์ที่โชกโชนชำนาญของมัน นอกจากโกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงแล้ว ยังคงหาบุคคลมีปัญหาคนที่สองไม่ได้

มันเคยสงสัยถึงตัวซ่งมามา แต่ทว่าทราบกระจ่างในเวลารวดเร็วยิ่ง ซ่งมามาแม้เป็นแม่มดมีความพิกลพิสดารอยู่เต็มศีรษะ แต่พละกำลังกลับจำกัดยิ่ง

นอกเสียจากละแวกใกล้เคียงไม่มีคนผู้นั้นซุกซ่อนตัว มิเช่นนั้น ยอดฝีมือผู้นั้นก็ต้องกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอก อำมหิตเลือดเย็นยิ่งกว่าอสรพิษ

นั่นอาจบางทียังมิเพียงหนึ่งคนก็ได้

เมื่อได้คิดถึงปัญหานี้ หัวใจมันก็มีความหวาดหวั่นกว่าเดิมอีกมากหลาย

เนื่องเพราะความหวาดหวั่นเยี่ยงนี้ มันแม้มีความตั้งใจเสี่ยงกับลี้ตั๋วเนี้ยให้แตกหักเสียแต่เนิ่น ๆ จึงยังคงสะกดกลั้นไว้ มิกล้าดำเนินการเคลื่อนไหวอย่างไร

การมาของเซี้ยเฉี่ยนับเป็นโอกาสหนึ่งได้ แต่กลับมิใช่เป็นโอกาสประเสริฐอย่างยิ่ง

ในเมื่อทางด้านลี้ตั๋วเนี้ยคุกคามจนมันแทบไม่มีปัญญารับมือ แม้มันก่อกวนให้วุ่นวายหาโอกาสฉกฉวยเอาเปรียบ ก็อาจจะเป็นเปรียบที่ไม่มีคุณประโยชน์รังแต่เป็นเภทภัยต่อมันเสียอีก

ดังนั้น มันยังคงคุมกำลังไว้ไม่เคลื่อนไหว เพียงแต่เพิ่มคนให้ไปคุมเชิงเอ็งบู้เล้ามากกว่าเดิม เพียงหวังว่า การก่อกวนของเซี้ยเฉี่ยครานี้ สามารถก่อกวนจนปมสงสัยของมันคลี่คลายออกมาได้

ในที่สุด เงื่อนตายนั้นก็คลายออกมาจริง ๆ

มิใช่เพิ่งคลายในตอนนี้ แต่เป็นเช้าตรู่ของเมื่อวาน ก็มีคนมาคลายเงื่อนตายในใจให้แก่มันแล้ว

จากนั้น มันจึงได้นัดให้เจ็ดมือสังหารมาพบในยามวิกาล

แต่มันยังคงนัดให้เจ็ดมือสังหารไปพบที่สุสานร้าง เนื่องเพราะมันยังมีความคลางแคลงสงสัยต่อคำบอกเล่าของคนผู้นั้นอยู่บ้าง

มิว่าเกิดเรื่องราวใด มันต่างหวังจะถอนตัวออกนอกเรื่อง ยังคงไม่ต้องการปะทะกับลี้ตั๋วเนี้ยโดยเปิดเผยตรง ๆ อีกชั่วคราว

แผนที่ที่มันมอบให้เจ็ดมือสังหาร ความจริงเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง

ทางเข้าออกที่ระบุในแผนที่ มิใช่เป็นทางเข้าออกอันประเสริฐสุด หากแม้นคนผู้นั้นบอกเป็นความสัตย์จริง ทางที่เจ็ดมือสังหารเดินก็เป็นทางมรณะสายหนึ่ง

มาตรว่าพวกมันเข้าไปในเอ็งบู้เล้า อำพรางหูตาของซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ยไปได้ คร่าตัวฮ้วยโน้วได้ แต่ยามเมื่อพวกมันพาตัวฮ้วยโน้วผ่านสถานที่แห่งนั้น มาตรว่ายังเป็นเวลาพายุฝนกระหน่ำหนัก คนที่ลี้ตั๋วเนี้ยวางแผนให้ซุ่มในที่นั้นมิได้รู้ตัว มันก็จะบันดาลให้ยอดฝีมือผู้นั้นรู้ตัวเอง

มันตกลงใจใช้ทองคำพันตำลึง และคนอีกเจ็ดชีวิต มายืนยันเรื่องราวรายนี้แก่มัน

การไล่มาของซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ย มันมิได้แยแสสนใจเลย เนื่องเพราะมันทราบ

นางเพียงแทงตาเจ็ดมือสังหารบอดไปเท่านั้น

การปรากฏตัวของเฮ้งฮวงจึงก่อกวนให้มันหวั่นวิตกโดยแท้จริง เนื่องเพราะยอดฝีมือผู้นั้น อาจจะหลบหน้าซ่อนตัวเพราะเฮ้งฮวงสักชั่วคราว

หากแม้นเฮ้งฮวงสังหารเจ็ดมือสังหารไป คนผู้นั้นยิ่งไม่จำเป็นต้องปรากฏตัวมาเลย

แต่ในที่สุด คนผู้นั้นยังคงปรากฏตัว

เล่าฮ้วยทั้ง เป็นพยาธิเฒ่าตัวนี้จริง ๆ !

มาตรว่ายืนอยู่ห่างไกล และยังมีปูนขาวกระจายคละคลุ้ง มิเห็นเล่าฮ้วยทั้งใช้มือเปล่าเท้าเปลือย เข่นฆ่ามือสังหารทั้งเจ็ดคนไป แต่มันก็แน่ใจได้

มันยิ่งแลเห็น เล่าฮ้วยทั้งยื่นมือไปเค้นคอคนผู้หนึ่งจนตาย

การจากไปของอุ้ยซิกเนี้ยกับฮ้วยโน้ว มันย่อมแลเห็นเช่นเดียวกัน

ตอนรายงานข่าวเรื่องในห้องพักซ่งมามาเข่นฆ่าสังหารกันจนยับเยินทลายเชี้ยเฉี่ยลนลานหนีออกจากเอ็งบู้เล้านั้น มันก็คำนวณได้แล้วว่า ลี้ตั๋วเนี้ยอาจจะเรียกพวกนางกลับไป ?

เล่าฮ้วยทั้งไม่จำเป็นต้องปรากฏตัว แต่ถึงกับปรากฏตัวมา ยังแสดงพลังฝีมือต่อหน้าเฮ้งฮวงอีก หรือก็ถูกลี้ตั๋วเนี้ยเรียกกลับ ไม่จำเป็นต้องซุกซ่อนร่องรอยต่อไปแล้ว ?

ขอเพียงเล่าฮ้วยทั้งยังมีชีวิต นับว่ากระทบกระเทือนต่อแผนการของมันรุนแรงยิ่ง หากแม้นปล่อยให้มันกลับไปที่ข้างกายลี้ตั๋วเนี้ย การกระทบกระเทือนยิ่งหนักหน่วงรุนแรง

เนื่องเพราะในบรรดาบริวารของมัน ไม่มียอดฝีมือระดับเล่าฮ้วยทั้ง

จะรับมือกับยอดฝีมือระดับนี้ ปกติต้องทุ่มเทการเสียสละอันใหญ่หลวงและไม่แน่จะสำเร็จอีกด้วย

มันแม้จะทุ่มเทการเสียสละอันรุนแรงนี้ได้ แต่ยังมิใช่เป็นเวลาที่มันจะแตกหักกับลี้ตั๋วเนี้ย

รับมือกับขุมกำลังของลี้ตั๋วเนี้ย นับว่ายากอย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อถึงตอนนั้นมามีเล่าฮ้วยทั้งเพิ่มอีกคนหนึ่ง อาจจะเป็นตัวการทำลายแผนการทั้งมวลของมันให้ล้มเหลวย่อยยับก็ได้

ดังนั้น มันไม่ยินยอมให้เล่าฮ้วยทั้งมีชีวิตออกจากร้านชำไท้เพ้ง มีชีวิตรอดพ้นค่ำคืนนี้โดยเด็ดขาด

มันตกลงใจ ลงมือจัดการกับลี้ตั๋วเนี้ยในวันนี้แล้ว

ถลกหนังจิ้งจอกเฒ่า

วิกาลมืดมิดยังมิได้สุดสิ้น

แสงโคมย้อนกลับมาในถนนใหญ่อีกครา

มิเพียงมีโคมเท่านั้น เล่าฮ้วยทั้งยังเข็นรถไม้ที่ไม่ใหญ่ไม่เล็กมาอีกคันหนึ่ง

มันวางรถลง แต่มิได้วางโคมด้วย เดินช้า ๆ เข้าไป เขี่ยเท้าวูบเดียว ศพซากหนึ่งก็ถูกมันเขี่ยลอยขึ้นจากพื้น ร่วงลงไปในรถไม้ดังป้าบใหญ่

มันถอนหายใจเฮือกหนึ่ง สืบเท้าช้า ๆ อีกสองก้าว ยื่นเท้าเขี่ยไป ศพอีกซากหนึ่งถูกเท้าของมันเขี่ยปลิวกระเด็นขึ้นบนรถไม้

จากนั้น ถอนหายใจอีกครา เดินไปยังศพซากที่สาม

เสียงควับดังขึ้น ศพซากนั้นถูกมันใช้เท้าเขี่ยพ้นจากพื้น

พอพ้นจากพื้น มือเท้าที่เย็นแข็งของศพซากนั้นพลันเคลื่อนไหว หมุนขวับดุจดั่งลูกข่างใหญ่ โถมเข้าใส่เล่าฮ้วยทั้ง

มือขวาของซากศพพลิกออกจากแขนเสื้อ ในมือมีมีดสั้นประกายแวววาวเล่มหนึ่งแทงเข้าใส่ท้องน้อยเล่าฮ้วยทั้ง

ศพอีกซากหนึ่งที่นอนอยู่ด้านหลังเล่าฮ้วยทั้ง ดีดตัวขึ้นจากพื้นในเวลาแทบพร้อมเพรียงกัน มีดสั้นในมือปักใส่กลางหลังเล่าฮ้วยทั้งสุดแรง

'ผีดิบ ?'

ใบหน้าของเล่าฮ้วยทั้งคล้ายซีดขาวไปในทันที

เล่าขานกัน ซากศพเมื่อกลับกลายก็เป็นผีดิบ แต่ศพสองซากนี้พอกลับกลายมิได้คล้ายผีดิบเลยสักน้อยนิด

ผีดิบจะแข็งไปทั่วทั้งตัว แต่ศพสองซากนี้กลับแคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งอสรพิษ

ผีดิบก็ไม่รู้จักใช้มีดสั้น

มีดสั้นสองเล่มนั้นต่างแทงเข้าใส่จุดสำคัญในร่างเล่าฮ้วยทั้ง จุดสำคัญที่ต้องตายแน่นอน

ขอเพียงมีเล่มเดียวแทงถูก เล่าฮ้วยทั้งก็ต้องตายแน่

ศพสองซากนี้ก็คือมือสังหารสองคนของบู๊ซาเอี๊ยนั่นเอง

แสร้งเป็นนอนตายกับพื้น ฉวยโอกาสที่เล่าฮ้วยทั้งย้อนมาลำเลียงซากศพพลันลอบประทุษโดยไม่คาดหมาย นับเป็นวิธีที่ประเสริฐอย่างยิ่งจริง ๆ

นอกเสียจากเล่าฮ้วยทั้งไม่แยแสซากศพเหล่านั้น มิเช่นนั้น วิธีนี้ต้องมีผลอย่างแน่นอน

ไม่มีผู้ใดสงสัยไปถึงซากศพที่ตายไปกับมือตัวเอง

เล่าฮ้วยทั้งเป็นเพียงคนธรรมดา

ดังนั้น ขอเพียงวิธีของพวกมันดำเนินได้ ก็สมควรประสบความสำเร็จ

ที่พวกมันว่ามีความมั่นใจเก้าส่วน กลับมิใช่เป็นคำอวดโอ่เลย

ความมั่นใจเก้าส่วน จู่โจมครั้งเดียวต้องได้ผล

มีดสั้นแหลมคมประกายแวววาว ทั้งว่องไวดุดันดั่งอสรพิษ

มือสังหารทั้งสอง กระทั่งยังได้คิดถึงความกระหยิ่มยินดี ตอนที่มีดสั้นปักเข้าไปในจุดสำคัญของศัตรู

และในเวลานั้นเอง พวกมันพลันรู้สึกตาลายไปวูบหนึ่ง ถึงกับสูญหายเงาร่างเล่าฮ้วยทั้งไปได้

มีดสั้นที่สมควรแทงเข้าใส่เนื้อหนังของผู้คนสองเล่มนั้น ถึงกับแทงใส่อากาศอันว่างเปล่า ร่างของทั้งสองก็ตกลงไปในความเวิ้งว้างเลื่อนลอย

หนึ่งในจำนวนนั้น พลันได้ยินเสียงประหลาดพิกลดังขึ้นกระทบโสต

มันมิเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อนเลย

มิว่าผู้ใด ต้องไม่เคยได้ยินเสียงกระดูกก้านคอของตัวเองถูกคนบิดหัก

ในพริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ร่างเล่าฮ้วยทั้งพลันเกิดการเปลี่ยนแปร เท้าขวาของมันตวัดขึ้น ใช้เท้าซ้ายเป็นแกนพยุงร่าง หมุนขวับด้วยความหนักหน่วงรุนแรงรอบหนึ่ง

การหมุนนี้มิเพียงรวดเร็วเท่านั้น ยังพอดีเป็นที่สุดด้วย พอดีหมุนไปที่ด้านหลังของมือสังหารผู้หนึ่ง

ร่างยังมิทันหยุดยั้ง มือก็ได้ยื่นออกไป คว้าก้านคอของมือสังหารผู้นั้น บิดและสะบัดวูบเดียว กระดูกก้านคอของมือสังหารก็หักสะบั้น พร้อมกับร่างถูกเหวี่ยงออกไป ร่วงหล่นลงบนรถไม้คันนั้น

เท้าขวาของเล่าฮ้วยทั้งก็เตะออกไปพร้อมกัน มือสังหารที่ถูกเล่าฮ้วยทั้งใช้เท้าเขี่ยปลิวขึ้นอากาศ เพิ่งแทงมีดสั้นผิดเป้า ก็ถูกเท้าขวาเล่าฮ้วยทั้งเตะเข้าใส่อีกคราร่างกระเด็นละลิ่วขึ้นอากาศดุจเป็นดอกไม้ไฟ

เล่าฮ้วยทั้งแค่นหัวร่อส่งเสียง

"ท่านทราบหรือไม่ ? ไฉนนอกจากเรื่องฆ่าคนแล้ว มิว่าเรื่องราวใด เราต่างเชื่องช้าเนิบนาบ ?"

มือสังหารผู้นั้นยังอยู่กลางอากาศ

เล่าฮ้วยทั้งทราบว่ามันไม่ตอบมาได้ จึงอธิบายต่อไปทันที

"เนื่องเพราะเยี่ยงนั้น เราจึงมีเวลาเพียงพอจะสำรวจเรื่องราวอีกมากหลาย สนใจสังเกตข้าวของต่าง ๆ ทางรอบกาย"

นอกจากฆ่าคนเร็วแล้ว วาจาที่ว่ากล่าวถึงกับเร็วอย่างยิ่งเช่นกัน เมื่อมันกล่าวจบคำ ร่างมือสังหารผู้นั้นเพิ่งร่วงหล่นลงมากลางอากาศ

เล่าฮ้วยทั้งเตะใส่อีกฉาดหนึ่ง ร่างมือสังหารผู้นั้นมิทันร่วงถึงพื้น ก็ถูกเตะจนปลิวขึ้นสู่อากาศอีกครา

วาจาของเล่าฮ้วยทั้งดังขึ้นอีกแล้ว

"มาตรว่าใบหน้าของพวกท่านจะมีผ้าดำคลุมไว้ บนร่างก็กลิ้งจนปูนขาวเกาะหนา สถานที่นอนก็คล้ายดั่งเป็นเช่นเดิม แต่ทว่าปูนขาวบนซากศพทั้งสองนั้นเป็นร่วงลงจากอากาศมาเกาะติด คนตายย่อมไม่สามารถเกลือกกลิ้งกับพื้นได้กระมัง ?"

วาจานี้พอขาดคำ ร่างของมือสังหารผู้นั้นก็ร่วงลงสู่พื้นเป็นคำรบสอง

มีดสั้นในมือของมันก็ร่วงลง กระทั่งมีดสั้นยังไม่อาจกำมั่น ตลอดร่างของมันจึงคล้ายเป็นดินกองหนึ่ง

เล่าฮ้วยทั้งยังมิยอมเลิกรายุติ เตะใส่มันจนปลิวขึ้นสู่อากาศอีกครั้ง

เล่าฮ้วยทั้งถามไป

"ศพสองซากนั้น พวกท่านลากไปทิ้งในที่ใด ? บอกออกมา เท้าเราจะอภัยไว้ชีวิตท่าน"

มือสังหารผู้นั้นถึงกับยังมีสติรู้ตัว รีบตอบ

"อยู่ในตรอกเบื้องหน้า..."

พอขาดคำ ครั้งนี้เล่าฮ้วยทั้งมิได้ใช้เท้าเตะอีกจริง ๆ แต่ใช้มือคว้าก้านคอมือสังหารผู้นั้น

เสียงกรอบดังเบา ๆ มือสังหารผู้นั้นกระเด็นออกจากมือเล่าฮ้วยทั้ง กระเด็นลงไปบนรถไม้เช่นกัน

เล่าฮ้วยทั้งถอนใจส่งเสียง

"เราบอกเท้าเราอภัยไว้ชีวิตท่าน แต่มิได้บอกมือก็อภัยไว้ชีวิตท่านเช่นกัน"

มันทอดถอนใจแล้วเดินช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าอีก

จวบจนเมื่อมันไม่ถอนใจ ซากศพที่มีบนพื้นต่างถูกมันเตะปลิวกระเด็นขึ้นไปกองอยู่บนรถไม้จนหมดสิ้น

จากนั้น มันก็เข็นรถไม้เข้าไปในตรอกตรงข้าม

ศพเจ็ดซากที่กองอยู่บนรถ รวมกันแล้วต้องมีน้ำหนักหลายร้อยชั่ง แต่เล่าฮ้วยทั้งกลับไม่มีทีท่าหนักหน่วงเกินแรงสักน้อยนิด เข็นด้วยทีท่าปลอดโปร่งสำราญ ดุจดั่งเข็นรถเปล่าอยู่ก็ปาน

ศพอีกสองซากของเจ็ดมือสังหารอยู่ในตรอกนั้นจริง ๆ อยู่ริมร่องน้ำคร่ำ **หนึ่งบน หนึ่งล่าง หนึ่งตรง หนึ่งขวาง ศีรษะซากศพด้านล่างยังแทบจมไปในน้ำคร่ำ** ถึงครึ่งหนึ่ง

ผ้าดำคลุมหน้าของศพสองซากนั้น ถูกมือสังหารอีกสองคนของบู๊ซาเอี๊ยปลดไปแล้ว ในแสงโคมที่เลือนราง ยังพอดูออกว่าเป็นสีเขียว ๆ ซีด ๆ

สีหน้าคนตาย ฟังว่าส่วนมากต่างเป็นเช่นนี้

เล่าฮ้วยทั้งเมื่อเห็น ต้องถอนหายใจอีกครา

ตรอกนี้แคบอย่างยิ่ง ศพสองซากที่นอนในลักษณะนั้น นับว่าไม่มีทางเหลือพอให้มันใช้เท้าอีก

มันมีแต่จำต้องใช้มือ

ดีที่ร่างของมันคล้ายกุ้งแห้งอยู่แล้ว มิจำเป็นต้องงอตัวก้มไป เพียงยื่นมือก็สามารถคว้าซากศพบนพื้นมาได้

มันคว้าอกเสื้อของศพซากแรก ปลายนิ้วสัมผัสกับกล้ามเนื้อที่ทรวงอกของซากศพโดยไม่รู้ตัว

เนื้อของซากศพเย็นเฉียบแล้ว ความเย็นยะเยียบที่ยากจะบ่งบอก แผ่ซ่านจากปลายนิ้วของมันขึ้นทั่วลำแขนทันที

ในก้นบึ้งหัวใจมัน พลันมีความหนาวเหน็บอีกขุมหนึ่งกระจายออกมารับกัน

มันสยิวกายเฮือกใหญ่ สะบัดมือวูบ เหวี่ยงซากศพจากพื้นลงไปยังรถไม้ที่จอดอยู่ปากตรอก

ศพซากบนเพิ่งถูกเหวี่ยงพ้นจากพื้น ศพซากล่างก็กระดอนจากพื้นเช่นกัน

แสงโคมไฟสาดส่องไปบนใบหน้าศพซากนั้นทันที

บู๊ซาเอี๊ย !

ศพซากนี้ถึงกับเป็นบู๊ซาเอี๊ย !

บู๊ซาเอี๊ยพอดีดตัวขึ้นจากพื้น ก็ต่อยใส่ทรวงอกเล่าฮ้วยทั้งหมัดหนึ่ง

หมัดนี้เล่าฮ้วยทั้งไม่มีความสามารถหลบหลีกพ้นแล้ว

ชั่วชีวิตเล่าฮ้วยทั้งละเอียดสุขุมเสมอมา ผ่านการลอบจู่โจมของเมื่อครู่ ความจริงยิ่งระมัดระวังโดยรอบคอบสุขุมกว่าเดิม แต่ในครั้งนี้ ยังคงอดเกิดเลินเล่อมิได้

ซากศพที่ด้านบนยังมีอีกซากหนึ่งทับอยู่ ศีรษะจมลงไปในน้ำคร่ำของร่องถึงครึ่งถึงกับเป็นคนเป็น ๆ นับว่านอกเหนือคาดหมายของเล่าฮ้วยทั้งจริง ๆ

บู๊ซาเอี๊ยที่มีท่าร่างแคล่วคล่องปราดเปรียว หมัดที่กราดเกรี้ยวดุดัน ยิ่งนอกเหนือคาดหมายของเล่าฮ้วยทั้งมากนัก

เสียงกร๊อบของกระดูกหักดังขึ้นมา ทรวงอกเล่าฮ้วยทั้งก็ยุบลงไป ร่างปลิวละลิ่วตามพลังหมัด ปลิวออกจากตรอกแคบไป

เล่าฮ้วยทั้งพอร่วงสัมผัสพื้น ถึงกับกลิ้งเพียงตลบเดียวก็สามารถลุกขึ้นยืนได้อีก

บู๊ซาเอี๊ยแทบจะพุ่งตัวออกจากตรอกในเวลาพร้อมกัน ยกมือขึ้นเสยผมที่เปียกชุ่มโชก จับตาเย็นชาจ้องมองเล่าฮ้วยทั้งพลางแค่นเสียง

"เราเปลี่ยนเสื้อผ้าของคนตาย ไปนอนสภาพนั้นในตรอกมืด ท่านยังคงสังเกตออกหรือไม่ ?"

นั่นเป็นวาจาไร้สาระจริง ๆ

หากแม้นยังสังเกตออก เล่าฮ้วยทั้งไหนเลยจะถูกหมัดนั้นต่อยเข้าใส่ทรวงอก

เล่าฮ้วยทั้งก็เบิ่งตาจ้องมองบู๊ซาเอี๊ยแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว พลันอ้าปากไออย่างแรงกระอักโลหิตออกมากองใหญ่

ในกองโลหิต มีก้อนโลหิตเล็ก ๆ อยู่มากมาย

หมัดนั้นของบู๊ซาเอี๊ยมิเพียงต่อยกระดูกทรวงอกเล่าฮ้วยทั้งยุบลงเท่านั้น ยังต่อยอวัยวะภายในของมันแหลกไปอีกด้วย

เล่าฮ้วยทั้งยกมือขึ้นเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก พลันถามว่า

"ที่ท่านฝึกเป็นทิชัวเจี้ย (ฝ่ามือทรายเหล็ก) หรือแป๊ะโป่วซิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดา

ร้อยเก้า) ?"

"แป๊ะโป่วซิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาร้อยเก้า)"

"ท่านเป็นศิษย์เสียวลิ้มยี่ ?"

"เท่าที่เราทราบมา แป๊ะโป่วซิ่งคุ้งเป็นหนึ่งในยี่สิบยอดวิชาอันดับหน้าของหลักวิชาหนึ่งร้อยแปดวิชาในวัดเสียวลิ้มยี่ ท่านมีความเห็น ศิษย์ของสำนักอื่นมีโอกาสได้ฝึกหรือไม่ ?"

เล่าฮ้วยทั้งสั่นศีรษะตอบ

"เท่าที่เราทราบมา กระทั่งศิษย์ฆราวาสยังไม่มีโอกาส หรือท่านเป็นหลวงจีนวัดเสียวลิ้มยี่ได้ ?"

"เมื่อสิบปีก่อนใช่"

"ท่านเป็นหลวงจีนมานานเท่าใด ?"

บู๊ซาเอี๊ยครุ่นคิดพลางตอบ

"เราจำเดิมเป็นมหาโจรใหญ่ ปีที่มีอายุยี่สิบสาม ถูกหลวงจีนอาวุโสรูปหนึ่งของเสียวลิ้มเกลี้ยกล่อมจนกลับใจ เข้าไปในวัดเสียวลิ้มยี่ เมื่อสิบปีก่อนเรามีอายุสี่สิบสาม"

เล่าฮ้วยทั้งแค่นหัวร่อกล่าว

"กาลก่อนนั้น ท่านถูกหลวงจีนอาวุโสเสียวลิ้มเกลี้ยกล่อมจนกลับใจได้จริง ๆ ?"

"ไม่จริง"

บู๊ซาเอี๊ยตอบแล้วถอนใจยาวพลางกล่าวต่อ

"เราตอนนั้นเนื่องจากมีพลังฝีมือต่ำทราม ยามก่อคดีพบกับคู่มือที่กล้าแข็งกว่ามีมากครั้งที่ถูกกระหน่ำจู่โจมจนต้องลนลานเตลิดหนี จึงมีความปรารถนาอย่างยิ่งจะหาสถานที่สักแห่ง ฝึกวิชาฝีมือโดยมานะพยายามสักหลายปี สำหรับกับเราแล้ววัดเสียวลิ้มยี่นับเป็นสถานที่เหมาะสมที่สุด"

หยุดถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าวต่อ

แต่เสียดาย วิชาบู๊ของวัดเสียวลิ้มยี่มากมายซับซ้อนเกินไป เราความจริงตั้งใจฝึกสี่ห้าปีก็จะสึกเป็นฆราวาส ไหนเลยจะคาด พอฝึกครานั้น ผ่านไปถึงยี่สิบปีโดยไม่รู้ตัว"

เล่าฮ้วยทั้งสวนคำ

"ท่านตั้งอกตั้งใจฝึกวิชาบู๊ และยังเป็นหลวงจีนถึงยี่สิบปี ศักดิ์ตำแหน่งในวัดเสียวลิ้มยี่ของท่านต้องไม่ต่ำนัก ?"

"ไม่ต่ำจริง ๆ เปลี่ยนเป็นบุคคลที่สอง ไม่แน่จะยอมทอดทิ้งศักดิ์ตำแหน่งนั้น เรามาตรแม้นมิแยแสสนใจ แต่ก็ไม่คิดฝึกต่อไปแล้ว"

"ไฉนไม่ฝึกต่อไป ?"

"เราไม่ต้องการเป็นหลวงจีนชราที่ไร้ตัณหาของโลกียวิสัย"

"แม้นับว่าท่านฝึกอีกสิบปี ก็ไม่นับว่าแก่ชรา"

บู๊ซาเอี๊ยยิ้มพลางกล่าว

"แม้นับว่ารูปลักษณะของเรายังไม่ชรา ตลอดร่างก็มีพละกำลังเข้มแข็ง แต่มีของบางประการ หากไม่นำออกมาใช้สักครั้ง ถูกทอดทิ้งอีกสิบปี น่ากลัวไม่อาจใช้มันได้อีกแล้ว"

เล่าฮ้วยทั้งอดมิได้ต้องหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าว

"ยี่สิบปีที่เป็นหลวงจีนของท่าน เป็นได้อย่างไรกันแน่ ?"

เล่าฮ้วยทั้งไม่หัวร่อยังพอทำเนา เมื่อหัวร่อโลหิตก็ทะลักออกจากปากมาอีกครากล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกถี่เร็ว เอวที่งออยู่ยิ่งงุ้มลงกว่าเดิมไปมากหลาย

บู๊ซาเอี๊ยมิได้ตอบ เพียงแต่ถอนหายใจ

เล่าฮ้วยทั้งพยายามกลั้นหัวร่อด้วยความลำบากแล้วกล่าว

"ดังนั้นเอง ท่านจึงลอบหนีลงจากวัดเสียวลิ้มยี่ ?"

"ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของเราในตอนนั้น แล้วแต่เราจะยกเหตุผลใดเอ่ยอ้างต่างพอจะออกจากประตูใหญ่มาอย่างโอ่อ่าภาคภูมิ"

เล่าฮ้วยทั้งคล้ายดั่งตื่นเต้นสนใจต่อเรื่องนี้ยิ่งนักจึงถามอีก

"หลังจากออกพ้นเสียวลิ้มยี่ เรื่องแรกที่ท่านจะกระทำคือเรื่องอันใด ?"

"หลวงจีนที่ยากไร้สึกสู่เพศฆราวาส ความจำเป็นเรื่องแรกที่สุด ท่านทราบเป็นกระไร ?"

"เงินทอง"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้นเอง เราใช้เวลาค่ำคืนนั้น ปล้นรวดเดียวหลายบ้าน หนึ่งเป็นการเสริมต้นทุนของตัวเอง สองเป็นฉวยโอกาสหาเสื้อผ้าสวยงามมีค่าและหมวกอีกใบหนึ่ง"

หยุดหัวร่ออีกครั้ง แต่หัวร่อครานี้มีสีหน้าหื่นกระหายขัดตา กล่าวต่อไป

"จากนั้นท่านทราบหรือไม่ ? เราไปในสถานที่ใด ?"

"เหลาสุรา ?"

บู๊ซาเอี๊ยสั่นศีรษะปฏิเสธทันที

"เหลาสุรากับหลวงจีนไม่มีวาสนาร่วมกันเท่าใด สถานที่ซึ่งเราไป หนึ่งต้องสามารถหาคนที่พอจะมีวาสนาร่วมกันกับหลวงจีน"

เล่าฮ้วยทั้งไม่เข้าใจ

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อพลางอธิบาย

"เป็นหลวงจีนวันหนึ่ง เคาะระฆังไปหนึ่งวัน แต่มีคนประเภทหนึ่งเป็นระฆังวันหนึ่งเคาะหลวงจีนไปหนึ่งวัน ท่านทราบคนประเภทผู้นั้นคือผู้ใด ?"

"คณิกา !"

เล่าฮ้วยทั้งโพล่งขึ้นแล้วถอนหายใจยาวกล่าวต่อ

"ท่านไปที่ซ่องคณิกา ?"

"ที่แท้ท่านก็เป็นคนชาญฉลาดยิ่ง"

บู๊ซาเอี๊ยกุมท้องหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

แต่เล่าฮ้วยทั้งหัวร่อไม่ออกแล้ว ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษ

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวพลางกล่าวต่อ

"เราหาคณิกามาถึงสองนาง ความจริงพวกนางต่างประหลาดใจ เราไฉนจึงรับมือกับสองคนได้ แต่ทว่าเมื่อเราถอดเสื้อผ้ากับหมวก นางก็ไม่รู้สึกประหลาดใจอีกแล้ว"

"เนื่องเพราะที่เบื้องหน้านาง นอกจากหลวงจีนน้อยแล้ว ยังปรากฏหลวงจีนใหญ่อีกรูปหนึ่ง"

เมื่อวาจานี้กล่าวไป บู๊ซาเอี๊ยก็ได้หัวร่อจนตัวงอ

แต่เอวของเล่าฮ้วยทั้งกลับยืดตรง ร่างตรงดุจเป็นคันทวน พุ่งเข้าใส่บู๊ซาเอี๊ย

ร่างมิทันถึงมือได้ถึงก่อน ข้างหนึ่งฟันเข้าใส่ลำคอบู๊ซาเอี๊ย อีกข้างหนึ่งกลับคว้าเข้าใส่หลวงจีนน้อยของบู๊ซาเอี๊ย

พอลงมือก็เป็นกระบวนท่าสังหารอันอำมหิต ขอเพียงมีมือข้างใดสัมผัสถูกร่างบู๊ซาเอี๊ย มันก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด

คำนวณตามสภาพของตอนนี้ บู๊ซาเอี๊ยอยู่ในระหว่างลิงโลดยินดีจนลืมตัว เล่าฮ้วยทั้งสมควรได้ผลจึงถูก

ไหนเลยจะคาด สองมือของเล่าฮ้วยทั้งมิทันสัมผัสเป้า เอวที่งอเพราะการหัวร่อของบู๊ซาเอี๊ยพลันบิดไป ทั้งร่างกลายเป็นน้ำเต้าที่กลิ้งกับพื้น เท้าซ้ายเตะพื้นเท้าขวากระแทกขึ้น

เสียงฉาดดังสนั่น ร่างที่โถมลงไปของเล่าฮ้วยทั้งหมุนกระดอนออกไปอีกครา

เสียงร้องอันประหลาดพิกลโหยหวนไปทั้งวิกาลอันวังเวง ร่างเล่าฮ้วยทั้ง

อย่างน้อยถูกเตะกระเด็นสูงกว่าหกวา

บู๊ซาเอี๊ยก็ดีดตัวขึ้นจากพื้น

ใบหน้ามันไม่มีรอยยิ้มอีกแล้ว จับตาเย็นชาจ้องมองเล่าฮ้วยทั้งที่ร่วงลงจากอากาศ ส่งเสียงเย็นชา

"หมัดนั้นไม่อาจปิดปากของท่าน แต่เท้านี้ย่อมควรได้อยู่"

เล่าฮ้วยทั้งกองกับพื้นดุจเป็นมูลดิน มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เสียงก็ไม่มีสักแผ่วเบา

เท้านั้นของบู๊ซาเอี๊ยมิเพียงเตะปิดปากมันเท่านั้น กระทั่งชีวิตที่เหลือเพียงครึ่งเดียว ก็ถูกเตะกระจายออกไปด้วย

เท้านั้นพอดีเตะเข้าใส่เส้นชีวิตที่หว่างขาของเล่าฮ้วยทั้ง

แต่บู๊ซาเอี๊ยกลับคล้ายยังถือเล่าฮ้วยทั้งมีชีวิตอยู่ส่งเสียงต่อไป

"เป็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ในปีที่สิบ เราก็สามารถแบ่งภาคหัวใจเป็น ใช้ได้สองทางด้วยประสบการณ์ที่คร่ำโลกโชกโชนของท่าน ไฉนถึงกับดูไม่ออก เราทางหนึ่งสัพยอกหยอกล้อกับท่าน ทางหนึ่งได้เตรียมจะให้เท้าท่านอยู่แล้ว"

คนตายไหนเลยตอบโต้ได้ เล่าฮ้วยทั้งตายไปแล้ว ตายยังคงเบิ่งจนเหลือกถลนคล้ายดั่งตายโดยไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

เล่าฮ้วยทั้งมีประสบการณ์คร่ำโลกโชกโชน แต่บู๊ซาเอี๊ยมีความหนักแน่นเลือดเย็นกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยิ่ง

พยาธิเฒ่าตัวนี้ไม่สามารถเข้าไปในหัวใจที่มีเลือดเย็นของบู๊ซาเอี๊ย ภายใต้การคำนวณที่ลึกซึ้งของบู๊ซาเอี๊ย ในที่สุดก็ถูกหมัดและเท้าของบู๊ซาเอี๊ยปลิดชีวิตไป

บู๊ซาเอี๊ยเพียงกล่าววาจาประดานั้นแล้ว พลันกระโดดปราดขึ้นไปบนหลังคาบ้านหลังหนึ่งของตรอกมืด

ซากศพที่เปลือยเปล่าร่างหนึ่ง ถูกบู๊ซาเอี๊ยเตะกลิ้งลงจากหลังคาถึงกับพอดีกระเด็นร่วงลงไปในรถไม้บรรทุกศพคันนั้น

ด้านหลังซากศพเป็นเสื้อผ้ากองหนึ่ง กุยเล้ยใบหนึ่ง เสื้อฟางตัวหนึ่ง ล้วนแล้วเป็นของดั้งเดิมมันที่ถอดออกผลัดเปลี่ยน

มันมิได้ผลัดเปลี่ยนคืนกลับสภาพเดิม กระโดดลงสู่พื้นแล้วตวัดเท้าเบา ๆ พลอยเตะซากศพเล่าฮ้วยทั้งขึ้นไปกองอยู่บนซากศพเหล่านั้นด้วย แล้วใช้เสื้อผ้าของมันคลุมไปบนซากศพถึงกับเข็นรถผ่านถนนใหญ่เข้าไปในตรอกอีกสายหนึ่ง

นั่นมิใช่เป็นเส้นทางไปสุสาน มันจะเข็นรถบรรทุกศพไปยังสถานที่ใดกัน ?

วิกาลยาวนานสุดสิ้นแล้ว หมอกยิ่งหนาหนักเย็นยะเยียบ
หลังจากเสียงล้อรถเอี๊ยด เอี๊ยดลับหาย แผ่นฟ้าแผ่นดินยิ่งวังเวงจนวิเวก

อรุณรุ่ง

สำหรับช่องคณิกา อรุณรุ่งนับว่าคล้ายวิกาลดึกสงัด ทั้งเอ็งบู้เล้าที่กว้างใหญ่คล้ายดั่งมีคนตื่นมาเพียงผู้เดียว

ความจริงคนผู้นี้มิได้หลับเลย

ที่ซึ่งมันเดินออกมา ก็มิใช่เป็นห้องพักตัวเอง

ไม่มีประตู ประตูสีดำด้านถูกฟันกระจายอยู่กับพื้นไปนานแล้ว

ห้องนี้ย่อมเป็นห้องมารของซ่งมามา บัดนี้ ผู้ที่เดินออกจากห้องมารย่อมเป็นเฮ้งฮวงนั่นเอง

นอกจากเจ้าเด็กที่ไม่กลัวตายผู้นี้ ยังมีผู้ใดขวัญกล้าแข็งปานนี้ ?

สีหน้าเฮ้งฮวงมิใคร่ดีนัก ใบหน้าที่ความจริงซีดขาว ยังมีแววแตกตื่นขวัญเสียเพิ่มขึ้นอีก

เฮ้งฮวงเกาะราวลูกกรงของระเบียง มีทีท่าจะอาเจียนแต่มิได้อาเจียน กระทั่งตัวเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

ในห้องมารมีโคมไฟอีกแล้ว

เฮ้งฮวงจุดโคมขึ้น

อาศัยแสงสว่างของโคมไฟ เฮ้งฮวงได้ตรวจค้นทั้งห้องมารโดยละเอียดทุกซอกมุม

ซากของค้างคาวสามตัวที่ถูกเข็มพุ่งทะลุคอหอยกระจายเต็มพื้น กลิ่นเหม็นที่สุดแสนอาถรรพณ์ชั่วร้าย กลิ่นคาวโลหิตที่ฉุนเฉียวแสบจมูก ฮ้วยโน้วตัวที่สิบสามที่ถูกฟันกระจาย ยามารที่ผสมจากมูตรมูล ประจำเดือน โลหิตข้นและน้ำตา...

ทุกประการในห้องมาร ล้วนแล้วมีความน่าหวาดหวั่นสยองขวัญห่อหุ้มอยู่

เฮ้งฮวงนับว่าคล้ายเดินเข้าไปในอเวจีจริง ๆ

ค้นทั่วทุกซอกมุมของห้อง กระทั่งรูปนางปีศาจเก้าบุตรก็ถูกพลิกกลับออกมาทั้งหมุนทั้งเคาะทั้งทุบ กลับมิได้ปรากฏร่องรอยเบาะแสใด

เฮ้งฮวงจำต้องถอยออกมา

ในลานตึกมีหมอกบางปกคลุม หมู่ไม้ใบหญ้าส่งกลิ่นหอมจาง ๆ มาตามสายลม

มิทราบฝนได้โปรยปรายลงมาอีกตั้งแต่เมื่อใด ?

ละอองฝนที่เป็นเส้นสายคล้ายใยไหม พลิ้วอยู่ในกระแสลมชิวเทียน

ลมฝนชิวเทียน ยิ่งเสียดแทงจิตใจผู้คนให้หดหู่

ในดินฟ้าอากาศเยี่ยงนี้ เรื่องประเสริฐสุดคือนอนหลับ

เฮ้งฮวงเหยียดแขนบิดกาย หันร่างเดินเข้าไปที่ห้องฮ้วยโน้ว

ในนั้นมีเตียงใหญ่กว้างหกวา เตียงใหญ่ที่นอนหนานุ่มสุขสบายนั้น เฮ้งฮวงมิทราบตัวเองยังกล้านอนหรือไม่ ?

โลงยังอยู่ที่ข้างผนัง เป็นโลงเปล่า ผีดิบยังมิได้กลับรัง

เฮ้งฮวงเดินเข้าไป เหลือบมองแวบเดียวก็เดินกลับมา ปิดประตูหน้าต่างไว้แล้วกระโดดขึ้นไปบนเตียงใหญ่

เฮ้งฮวงถึงกับนอนหลับอยู่บนเตียงนั้น

ตอนประตูถูกเคาะจนเปิดออก เป็นเวลาเที่ยงตรง

ที่เคาะประตูเป็นโกวเนี้ยน้อยวัยสิบห้าสิบหกปีสองนางส่งอาหารมาให้

พวกนางเห็นในห้องมีเฮ้งฮวงเพียงผู้เดียว ต่างรู้สึกประหลาดใจยิ่งนักแต่มิได้สอบถาม

ผู้ที่คลุกคลีในช่องคณิกามานานวัน ต่างมีความสำนึกตัวกระจ่าง

พวกนางวางอาหารและข้าวลง ปิดประตูแล้วรีบเร่งจากไปโดยเร็ว

เฮ้งฮวงย่อมไม่เรียกพวกนางกลับมายกอาหารคืน ตอนนี้หิวโหยจนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว

เฮ้งฮวงอ้าปากถ่างลำคอ นับว่าคล้ายจะเทอาหารลงไปให้หมดสิ้นในบัดดล

เมื่ออาหารมื้อนี้เข้าไปอยู่ในท้อง เฮ้งฮวงมีพละกำลังคึกคักเข้มแข็งอีกครา ปรารถนาออกไปเดินเล่นทางภายนอกสักครั้งจริง ๆ

เฮ้งฮวงเดินออกไปเปิดประตูออก พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาจากภายนอกแทบจะกระแทกเข้าใส่ท้อง

มือที่เรียวงามขาวผ่อง นิ้วชี้นิ้วกลางงองุ้ม ตอนฮ้วยโน้วจะควักนัยน์ตาผู้คนมือของนางก็เป็นสภาพนี้

แต่เจ้าของมือข้างนี้กลับมิใช่ฮ้วยโน้ว เป็นโกวเนี้ยน้อยวัยสิบห้าสิบหกปีอีกนางหนึ่ง

เฮ้งฮวงงุนงงไปวูบ แต่โกวเนี้ยน้อยแทบจะถูกขู่ขวัญจนตระหนกตายไป

นางเพิ่งจะเคาะประตู ประตูพลันเปิดออกเอง ที่เบื้องหน้าปรากฏมีคนมีรูปลักษณะคล้ายภูตผี ไม่ตระหนกก็ประหลาดยิ่งแล้ว

ตลอดร่างเฮ้งฮวงแปดเปื้อนไปด้วยดินโคลน ผมทั้งศีรษะยุ่งสยาย ใบหน้าซีดขาวราวคนตาย คล้ายเป็นภูตผีที่ผุดโผล่ออกจากหลุมฝังศพจริง ๆ

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งทราบโกวเนี้ยน้อยไฉนจึงตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อปานนั้น จึงรีบหัวร่อพลางถาม

"ท่านหาผู้ใด ?"

โกวเนี้ยน้อยหอบหายใจถี่ ๆ ยกมือตบอกเบา ๆ พลางตอบ

"ที่แท้ท่านเป็นคน ?"

"ดังนั้น ท่านมิต้องหวาดกลัว"

สีหน้าโกวเนี้ยน้อยยังไม่คืนสู่ปกติ ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"เฮ้งฮวงก็คือท่านกระมัง ?"

"ตัวจริงที่แน่นอน"

โกวเนี้ยน้อยอดมิได้ต้องหัวร่อคิกคักพลางตอบ

"มีคนใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน"

"ผู้ใด ?"

"กำเล่าเท้า (เฒ่าแซ่กำ)"

"กำเล่าเท้าเป็นผู้ใดอีก ?"

โกวเนี้ยน้อยต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เป็นช่างเหล็ก ท่านมิรู้จักมัน ?"

"ไม่รู้จัก"

"นี่ก็ประหลาดแล้ว"

"มีกระไรน่าประหลาด ?"

"เมื่อครู่มันนำของมาห่อหนึ่ง สั่งข้าพเจ้ามอบแก่ท่าน บอกว่าท่านเป็นผู้สั่งให้มันกระทำให้"

เฮ้งฮวงงุนงงอีกครา พลันกล่าวขึ้น

"เรามีของบางประการที่ได้ไหว้วานสหายผู้หนึ่งไปหาช่างเหล็กกระทำให้อยู่จริง หรือมันมอบงานชิ้นนั้นแก่กำเล่าเท้า ?"

"ที่นี้ของพวกเรา มีช่างเหล็กคือกำเล่าเท้าอยู่เพียงผู้เดียว"

"อ้อ น่ากลัวมันกำลังมีงานยุ่งอีก จึงพาลสั่งให้กำเล่าเท้ามอบแก่เราโดยตรง

ของอยู่ที่ใด ?"

ของอยู่ในมือโกวเนี้ยน้อย

เป็นกล่องเหล็กแบน ๆ ใบหนึ่ง ฝาของมันมีตะกั่วบัดกรีอยู่

เฮ้งฮวงรับไว้ หันกายกลับเข้าไปในห้อง

โกวเนี้ยน้อยก็มิกล่าวกระไรอีก ผละจากไปทันที

เฮ้งฮวงพอหันกาย สีหน้าก็มีแววประหลาดสงสัยจนงุนงง

ในเมืองนี้ไม่มีมิตรสหายเลยสักผู้เดียว และไม่มีของใดจำต้องให้ช่างเหล็กกระทำ เพียงเพราะมิต้องการให้โกวเนี้ยน้อยมีความคลางแคลงสงสัยเท่านั้น

กล่องเหล็กใบนี้ แสดงว่าให้แก่ตนอย่างแน่ชัด

เฮ้งฮวงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด ในเอ็งบู้เล้ายังมีเฮ้งฮวงคนที่สอง

เป็นความต้องการของผู้อื่น ? หรือความต้องการของกำเล่าเท้า ? และของในกล่องนี้เป็นกระไรกันแน่ ?

เฮ้งฮวงยกกล่องขึ้นเขย่าดู

มีเสียงติงตังดังแว่วออกมาจากกล่องเหล็กแบน ๆ

เฮ้งฮวงครุ่นคิดแล้ววางกล่องเหล็กลงบนโต๊ะ ชักกระบี่สั้นออกจากเอวกรีดตะกั่วที่บัดกรีรอยเปิดของฝากล่อง จากนั้น หันปากไปที่ผนัง เยี่ยงนั้นแม้ในกล่องจะมีอาวุธลับอาบยาพิษ ก็ไม่พุ่งเข้าใส่ร่างของเฮ้งฮวงได้

ในกล่องไม่มีอาวุธลับอาบยาพิษ เพียงมีลูกกุญแจทองเหลืองดอกใหญ่และเล็กวางอยู่บนกองสำลีสองดอก

ตัวลูกกุญแจมีสนิมเกาะแล้ว มิว่าดูอย่างไรล้วนมิใช่เป็นลูกกุญแจใหม่

เฮ้งฮวงงุนงงจนอ้าปากค้าง

เป็นความหมายใดกันอีก ?

หยิบลูกกุญแจขึ้น คีบสำลีออก ก้นกล่องมีกระดาษขาวอยู่แผ่นหนึ่ง

นั่นเป็นแผนที่วาดตึกหลังหนึ่งด้วยลายเส้นหยาบ ๆ

เส้นสีดำของแผนที่มีกากบาทสีแดงอยู่สองแห่ง แห่งหนึ่งอยู่ข้างกำแพง อีกแห่งหนึ่งอยู่บนหอน้อยด้านข้างยังมีอักษรสองตัว

ฮ้วยโน้ว

หรือเป็นของที่ฮ้วยโน้วใช้คนส่งมาให้ ?

ตัวตึกในแผนที่ อาจบางทีเป็นตึกของลี้ตั้วเนี้ย หอน้อยหลังนั้นก็อาจเป็นที่อยู่ของฮ้วยโน้ว

กากบาทสีแดงทั้งสองแห่ง อาจบางทีเป็นที่ซึ่งต้องใช้ลูกกุญแจสองดอกนี้

ฮ้วยโน้วต้องการให้ตนไปหานางในที่นั้น ?

เฮ้งฮวงยากจะยอมเชื่อจริง ๆ

ไปถึงที่นั้นไม่ยากที่จะพบลี้ตั้วเนี้ย

เพราะขัดขวางมิให้ตนไปพบลี้ตั้วเนี้ย ฮ้วยโน้วได้อาละวาดจะควักนัยน์ตาไปสองครา และครั้งของเมื่อครู่ ยังเพิ่มอีกเท้าหนึ่งด้วย

หากมิใช่ฮ้วยโน้ว เป็นผู้ใด ?

เฮ้งฮวงตกลงใจไปดูสักครา

"บ้านลี้ตั้วเนี้ยอยู่ที่ใด ?"

"ไม่ทราบ"

เฮ้งฮวงถามผู้คนบนถนนร่วมยี่สิบคนแล้ว ถึงกับไม่มีผู้ใดทราบเลย

หมู่ตึกที่อาศัยของลี้ตั้วเนี้ยในเมืองนี้ ถึงกับยังไม่เป็นที่สนใจของผู้คนเทียบเท่าหอเอ็งบู้เล้า ?

เฮ้งฮวงไม่เชื่อ

อ้อมหัวเลี้ยวไป เฮ้งฮวงถามอีก

ครั้งนี้ถามต่อเด็กทารกผู้หนึ่ง

โดถึกมิกลัวพยัคฆ์ทารกผู้นั้น กระทั่งยังพาเฮ้งฮวงมาถึงที่หน้าซุ้มประตูตึกนั้น

ตัวตึกที่เห็นถึงกับเป็นตึกที่วาดในแผนที่

ประตูสีดำสนิทปิดอยู่แนบแน่น สองฟากข้างเป็นกำแพงสูงหกวา บนกำแพงยังมีปลายมีดปักเรียงราย

นอกประตูไม่มีคน ในประตูก็ไม่มีเสียงใด ๆ ทั่วทั้งหมู่ตึก ถูกครอบคลุมอยู่ในบรรยากาศเร้นลับและเย็นยะเยียบอย่างบอกมิถูก

เฮ้งฮวงมิได้รีรออยู่หน้าซุ้มประตู แต่อ้อมไปทางด้านข้างของหมู่ตึก

หมู่ตึกนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ยิ่ง และเป็นเอกเทศโดดเดี่ยว รอบข้างทั้งไม่มีบ้านช่องกำแพงติดกัน ต้นไม้ก็ไม่มี แต่สร้างคร่อมไปบนลำธารสายหนึ่ง

เหนือลำธารก็เป็นกำแพงสูง ทางน้ำไหลเข้าและออก มีลูกกรงเหล็กขวางอยู่

หลังหมู่ตึกยังมีประตูอีกบานหนึ่ง ประตูเหล็ก

บนประตูเหล็กมีรูกุญแจ

เฮ้งฮวงกำกุญแจสองดอกนั้นแนบแน่น ใคร่จะเข้าไปทดลองไขดูจริง ๆ

หลังประตูเหล็กอาจยังมีดาลเหล็กอยู่ กุญแจสองดอกนั้น อาจมิได้เกี่ยวข้อง

กับประตูเหล็กนี้โดยสิ้นเชิง

หากหุนหันในตอนนี้ อาจจะถูกคนถือเป็นขโมยได้อย่างยิ่ง แม้นถูกฮ้วยโน้วทราบจะต้องควักนัยน์ตาเฮ้งฮวงอย่างแน่นอน

ตอนนี้มิใช่เป็นเวลาสมควรเด็ดขาด

เฮ้งฮวงอ้อมผ่านประตูเหล็กไปยังที่ตรอกเล็ก ๆ ทางด้านข้าง

ออกพ้นตรอกเล็กนี้แล้ว เฮ้งฮวงพลันนึกถึงกำเล่าเท้ามาได้

กุญแจสองดอกนี้แม้มิใช่กำเล่าเท้าตีขึ้น แต่ตะกั่วที่บัดกรีฝากล่องเหล็กต้องเป็นฝีมือกำเล่าเท้าแน่ อย่างน้อยที่สุด มันพอจะบอกตน เป็นผู้ใดวานให้มันกระทำเรื่องราวนี้

จะถามร้านของกำเล่าเท้า ง่ายดายกว่าถามบ้านลี้ตั้วเนี้ยมากมายนัก

เพียงพบคนที่สัญจรผู้หนึ่ง ถามดูก็ได้ความมาทันที

นั่นเป็นร้านตีเหล็กเล็ก ๆ ผนังถูกไฟรมจนเป็นสีดำ

ทารกผู้หนึ่งกำลังชักสูบอยู่

เปลวไฟในเตาพุ่งขึ้นแปลบปลาบ ที่ยืนอยู่หน้าเตาเป็นเฒ่าที่คล้ายถูกแผดเผาจนแห้งกรังแล้ว

มันเปลื้องท่อนบนเปลือยเปล่า กระดูกชายโครงเด่นชัดจนพอนับซี่ได้ ใบหน้าก็แห้งกรังดั่งผีตายซาก หนวดเคราสีเทาหงิก ๆ งอ ๆ โดยมิทราบเป็นเองตามธรรมชาติ หรืออยู่หน้าเตาไฟมานานปี ถูกไฟรมจนหงิกงอเป็นสภาพนี้

มือหนึ่งของมันถือค้อนเหล็ก อีกมือหนึ่งถือคีมเหล็ก กำลังตีมีดหั่นผักเล่มหนึ่ง

เฮ้งฮวงเดินเข้าไป ส่งเสียงทักทายก่อน

"กำเล่าเท้า ?"

กำเล่าเท้าคล้ายไม่ได้ยิน กระหน่ำค้อนไปบนตัวมีดอีกหลายครา จึงเงยหน้าขึ้นเหลือบมองแวบเดียว ก็ก้มลงกระหน่ำค้อนใส่มีดอีกครา

ฟังว่า โสตประสาทของช่างเหล็กต่างไม่ปราดเปรียวเท่าใดนัก

เฮ้งฮวงเดินเข้าไปอีกสองก้าว ขณะคิดจะเรียกอีก กำเล่าเท้าพลันหยุดมือลงเบือนหน้ามา ตาสีแดงของมันจับมองเฮ้งฮวงแน่วนิ่งพลางถาม

"เมื่อครู่เป็นท่านเรียกเรา ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ กำเล่าเท้าถาม

"จะตีกระไร ?"

"ข้าพเจ้านามเฮ้งฮวง"

กำเล่าเท้างุนงงวูบจึงกล่าว

"เรามิได้ถามนามของท่าน"

เฮ้งฮวงยังคงถามไปอีก

"ท่านเคยใช้คนไปส่งกล่องเหล็กให้ข้าพเจ้าใบหนึ่งมาหรือไม่ ?"

"เคยมีเรื่องนี้"

"กล่องเหล็กใบนั้นเป็นท่านส่งให้ข้าพเจ้า ?"

กำเล่าเท้ารีบสั่นศีรษะปฏิเสธ

"เรามิเคยรู้จักท่านมาเลย"

"แล้วเป็นผู้ใด ?"

"ตัวท่านสมควรทราบ"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ เป็นท่านใช้คนส่งไป"

"เราก็เพียงทราบ มีคนสั่งให้เราบัดกรีฝากล่องไว้ ค่อยส่งไปให้แก่คนที่มีนามเฮ้งฮวงในหอเอ็งบู้เล้า"

"ผู้ที่ให้ท่านทำเรื่องนี้เป็นผู้ใด ?"

"ไม่ทราบ"

"ในเมืองนี้ยังมีคนที่ท่านไม่รู้จักอยู่ ?"

"น่ากลัวไม่มี เราเติบใหญ่ในเมืองนี้เอง"

"ผู้นั้นมิใช่คนพื้นเมืองนี้ ?"

"ความจริงมิใช่เป็นคนด้วย"

"หรือเป็นภูตผี ?"

กำเล่าเท้าสั่นศีรษะหัวร่อพลางย้อนถาม

"คนที่เยาว์วัยเช่นดั่งท่านก็เชื่อมีภูตผี ?"

เฮ้งฮวงฝืนหัวร่ออีกครา

ความจริงไม่ยอมเชื่อ ในโลกจะมีภูตผีปิศาจจริง ๆ แต่ทว่าผ่านประสบการณ์พิกลพิสดารในหลายวันนี้แล้ว เฮ้งฮวงกลับมิทราบ สมควรเชื่อหรือไม่สมควรเชื่อ

กำเล่าเท้าหัวร่อพลางถามอีก

"ความจริงเป็นเพียงกระดาษแผ่นหนึ่ง บวกกับเงินอีกแท่งหนึ่งเท่านั้น ในกระดาษเขียนบอกเรื่องที่เราสมควรทำ เงินแท่งนั้นเป็นค่าว่าจ้างที่มอบแก่เรา"

"ท่านกระทำตามแล้ว ?"

"ลูกค้าเช่นนี้แม้มิใช่มีบ่อยนัก แต่ก็มิใช่ไม่มีเลย"

"ท่านทราบในกล่องเหล็กบรรจุของใดไว้ ?"

"ไม่ทราบ ในกระดาษมิได้บอกให้เราดูของในกล่องก่อนจึงบัดกรีฝากล่องไว้"

"ท่านก็มิได้ส่งกล่องไปถึงมือข้าพเจ้าด้วยตนเอง"

"โกวเนี้ยน้อยที่ส่งกล่องให้แก่ท่าน เป็นเพื่อนบ้านของเราเอง เป็นคนที่เราเชื่อได้สนิทใจ"

"ที่ท่านว่าคล้ายดั่งเป็นเรื่องจริง ๆ"

กำเล่าเท้ามิได้ตอบอีก หันไปกระทำงานของมันต่อ

เฮ้งฮวงยังมิยอมจากไปโดยง่ายดาย

กำเล่าเท้ายัดมีดหั่นผักเล่มนั้นเข้าไปในเตา เผาอยู่ครู่หนึ่งจึงดึงออกมากระหน่ำค้อนหลายครั้ง แช่ลงไปในอ่างน้ำ

เสียงฉี่ดังพร้อมกับควันสีขาวพวยพลุ่งขึ้น

ตลอดร่างกำเล่าเท้า**อยู่ใน**ควันสีขาวครอบคลุมจนเลือนราง

เฮ้งฮวงพลันรู้สึก ช่างเหล็กชราผู้นี้ก็เป็นคนที่เร้นลับอย่างยิ่ง คล้ายดั่งซุกซ่อนความลับที่ไม่อาจบอกกับผู้คนไว้ไม่น้อย

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกำเล่าเท้าดังออกมาจากในควัน

"ท่านรีรออยู่ที่นี้ หรือใช่มีของให้เรากระทำแก่ท่านจริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะ แต่ถามอีก

"ของที่ฆ่าคน ท่านตีหรือไม่ ?"

"เป็นของใดจึงฆ่าคนได้ ?"

"ดาบกระบี่มีดสั้น"

"มีดหั่นผักนับหรือไม่ ?"

"ไม่นับ"

ควันกระจายไปหมดสิ้นแล้ว กำเล่าเท้าชักมีดขึ้นจากน้ำ หยิบส่งให้เฮ้งฮวงพลางกล่าว

"ท่านนำมีดหั่นผักเล่มนี้ไปทดลองดูว่าสามารถฆ่าคนได้หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงตะลึงลาน**อยู่ใน**ที่นั้น

มีดหั่นผักมิแน่จะต้องใช้หั่นผัก

ขอเพียงเป็นของมีคมก็สามารถฆ่าคนได้
มีดหั่นผักก็เป็นของมีคมชนิดหนึ่ง
กำเล่าเท้าถามอีก
"ท่านต้องการตีอาวุธฆ่าคนประเภทใด"
"ข้าพเจ้าตอนนี้ยังนึกไม่ออก"
"นึกออกค่อยมาหาเรา"
กำเล่าเท้ากล่าวแล้วหันกายไปทันที มิแยแสสนเฮ้งฮวงอีก
เฮ้งฮวงจำต้องจากมา
จะไปที่ใด ? ไปทำกระไร ?

ละอองฝนโปรยปราย
เป็นละอองฝน มิใช่เม็ดฝน
ฝนเช่นนี้ไม่สามารถสาดซัดเสื้อผ้าให้เปียกชุ่มง่าย แต่กลับก่อกวนจิตใจผู้คนให้หดหู่อย่างยิ่ง
เฮ้งฮวงเดินอาบละอองฝน**อยู่ใน**ถนนใหญ่ ด้วยสีหน้าที่ว้าเหว่เป็นอย่างยิ่ง
ในตรอกมีลมรุนแรงกว่าภายนอก
เฮ้งฮวงพอถูกลมกรรโชกพัด ร่างก็เร่งร้อนขึ้นกว่าเดิม
ลมพัดไปในทิศทางเอ็งบู้เล้า ร่างเฮ้งฮวงก็ลอยตามลมเข้าไปในเอ็งบู้เล้า
สถานที่นี้คล้ายดั่งกลายเป็นบ้านของเฮ้งฮวงแล้ว
ในลานตึกมีกล้วยอยู่หลายต้น
ใบกล้วยแกว่งไกวในสายลม คนเสื้อสีครามผู้นั้นก็คล้ายถูกใบกล้วยที่แกว่งไกวตัดร่างจนกระจุยกระจายเช่นกัน
หลังต้นกล้วยก็เป็นเก๋งหกเหลี่ยม
คนเสื้อสีครามนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะกลางเก๋งหกเหลี่ยม
ผมขาวประปราย ตาเป็นประกายแวววาว
บู๊ซาเอี๊ย !
บนโต๊ะหินมีป้านสุรา ในมือบู๊ซาเอี๊ยกุมจอกสุราอยู่
สุราที่ปริ่มจอกเป็นสีเขียวสดใส กลิ่นหอมหวนยวนใจ ถูกยกขึ้นแตะริมฝีปากแล้วยังมิทันดื่ม สายตาก็เบือนมาที่ใบหน้าเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงก็พบเห็นบู๊ซาเอี๊ยเดินเข้าไปส่งเสียงดัง ๆ
"ครั้งนี้ท่านรอผู้ใดอีก ?"
บู๊ซาเอี๊ยจิบสุราเบา ๆ แล้วตอบ
"ท่าน"
เฮ้งฮวงก้าวยาว ๆ เข้าไปในเก๋งหกเหลี่ยมพลางกล่าว
"ที่รอข้าพเจ้าในคราวนี้ ใช่ว่าต้องการทดลองสามารถเกลี้ยกล่อมให้ข้าพเจ้าไปฆ่าลี้ตั๋วเนี้ยอีก ?"
"เป็นเพียงสาเหตุหนึ่งเท่านั้น"
"ยังมีสาเหตุอื่นใดอีก ?"
"ข้าพเจ้ามิใช่บอก หากท่านสามารถรอดชีวิตจนถึงเมื่อค่ำวาน ก็เชิญท่านมาดื่มสุราในที่นี้"
"เมื่อค่ำวาน ท่านคล้ายมิได้อยู่ที่นี้"
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะตอแยเรื่องยุ่งยากรำคาญ"
"ท่านทราบเมื่อค่ำวานเซี้ยเฉี่ยมาอยู่ที่นี้ ?"
"มีคนมากหลายที่ทราบ"
"ดังนั้น ท่านจึงเปลี่ยนเป็นตอนนี้ ?"
"หากแม้นท่านรังเกียจตอนนี้ไม่เหมาะสม ข้าพเจ้าพอจะเปลี่ยนเป็นค่ำคืนนี้ได้"
เฮ้งฮวงมิส่งเสียง เดินตรงไปหยิบป้านสุรา รินจนปริ่มจอกแล้วกลอกลงไปในอึกเดียว
ส่งเสียงชมเชยสุราแล้วทรุดกายนั่งลง
บู๊ซาเอี๊ยจิบสุราอีกจอกหนึ่งกล่าว
"มันความจริงก็เป็นเต็กเฮียะแชค้างปีที่ดีที่สุด"
เฮ้งฮวงรินอีกจอกหนึ่งพลางกล่าว
"ข้าพเจ้าจำได้ ครั้งแรกที่ท่านเชิญให้ข้าพเจ้าดื่มก็เป็นสุราเยี่ยงนี้"
บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะกล่าว
"ความทรงจำของท่านไม่เลว แต่มิใคร่ดีเท่าใด ครั้งแรกเป็นท่านดื่มเอง"
เฮ้งฮวงมิได้ปฏิเสธโต้เถียง ยังคงกล่าว
"สุราสเลิศอยู่ต่อหน้า ข้าพเจ้าปกติมิใคร่เกรงใจเสมอมา"
ดื่มอีกอึกหนึ่งแล้วกล่าวต่อ
"แต่ละครั้งท่านที่เชิญคนดื่มสุรา เป็นเต็กเฮียะแชนานปีเยี่ยงนี้เสมอหรือไร ?"

"ต้องดูเป็นบุคคลเยี่ยงไร มีคนบางประเภทที่ข้าพเจ้าเพียงเชิญมันดื่มน้ำเปล่า"
"แสดงว่าท่านให้เกียรติข้าพเจ้า ?"
บู๊ซาเอี๊ยดื่มสุราในจอกแห้งแล้วตอบ
"นี่นับเป็นสุราดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในเมืองนี้"
เฮ้งฮวงมีทีท่าตระหนกไปกับความรักนี้ยิ่งนัก รีบกล่าวขึ้น
"แต่เสียดายที่มีสุราไม่มีกับแกล้ม"
"หรือท่านยังมิได้รับประทานอาหาร ?"
"ค่ำวันนี้ยังมิได้รับทาน"
บู๊ซาเอี๊ยถอนใจกล่าว
"ความหมายของท่านใช่ว่าต้องการให้ค่ำนี้เราเชิญท่านอีกครั้ง ?"
"ท่านไม่มีปัญญา ?"
"ในค่ำคืนวันนี้ ท่านสามารถให้คำตอบที่แน่นอนแก่ข้าพเจ้าหรือไม่ ?"
"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็สามารถ"
"ข้าพเจ้ายังคงหวังให้ท่านได้ใคร่ครวญอีกสักครู่"
บู๊ซาเอี๊ยกล่าวด้วยสีหน้าจริงใจแล้ววางจอกสุราลงช้า ๆ ส่งเสียงสืบไป
"ยามต้นค่ำคืนนี้ ข้าพเจ้าจะมาเตรียมสุราอาหารรสเลิศแก่ท่านในสถานที่นี้อีกครั้ง"
กล่าววาจานั้นจบคำแล้วผุดลุกขึ้น เดินช้า ๆ ออกจากเก๋งหกเหลี่ยมไป
เฮ้งฮวงมิได้เรียกมันไว้
ป้านสุรายังอยู่บนโต๊ะ ในป้านยังมีสุรารสเลิศอยู่
สุราที่เหลือพอจะดื่มคนเดียวเท่านั้น ใช่เป็นสาเหตุนี้หรือไม่ ? ที่เฮ้งฮวงมิได้เรียกบู๊ซาเอี๊ยไว้

ยามต้นใกล้หมดสิ้น
ค่ำนี้มีแต่ลม ไม่มีฝน
แมลงส่งเสียงหวีดร้องวังเวง หิ่งห้อยโบยบินอยู่แววับ
ในลานอันกว้างขวาง จุดประทีปโคมไฟอันสว่างไสว แสงโคมระยิบระยับดั่งดวงดาวสาดส่องทั่วไปทั้งในหมู่ไม้ใบหญ้าของอุทยาน แต่ในอุทยานไม่มีบุรุษสตรีในอาภรณ์สีสันสดใส ไม่มีเสียงมโหรีขับกล่อม
โคมไฟทั่วทั้งลานกว้าง คล้ายดั่งจุดให้แก่เฮ้งฮวงเพียงผู้เดียว

เฮ้งฮวงตอนนี้อยู่ในเก๋งหกเหลี่ยม
นอกจากอาหารโอชะ สุรารสเลิศแล้ว ยังมีสตรีงาม
ดรุณีหน้าตางามสะคราญสองนางเคลียคลออยู่ที่ซ้ายขวา คนหนึ่งคีบกับคนหนึ่งป้อนสุรา
เฮ้งฮวงแม้ยังไม่เมา แต่หัวใจเมาจนเคลิบเคลิ้มแล้ว
แต่ใบหน้ากลับไม่มีแววร่าเริงแจ่มใส
ดรุณีนางหนึ่งอดมิได้ต้องถาม
"หรือสุราอาหารนี้ไม่ถูกปากท่าน ?"
เฮ้งฮวงสั่นศีรษะ
"เป็นเบื่อหน่ายรำคาญพวกเรา ?"
เฮ้งฮวงสั่นศีรษะอีก
"แล้วท่านไฉนจึงไม่เบิกบานใจเช่นนี้ ?"
เฮ้งฮวงตอบเป็นครั้งแรก
"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความในใจ"
"ความในใจใด ?"
"สักครู่เมื่อพบบู๊ซาเอี๊ย ข้าพเจ้ามิทราบต้องเยี่ยงไร จึงสามารถกล่าววาจาให้อ้อมค้อมนุ่มนวลกว่าสักเล็กน้อย"
"บู๊ซาเอี๊ยต้องการให้ท่านกระทำเรื่องแทนมัน ?"
"ท่านไฉนทราบได้ ?"
ดรุณีน้อยยิ้มพลางตอบ
"ที่มันเชิญผู้คนดื่มสุรา ส่วนมากเป็นเพราะสาเหตุนี้"
เฮ้งฮวงร้องอ้อ ดรุณีน้อยกล่าวต่อ
"ท่านไม่ยอมรับปาก ?"
เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ
"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกังวล มันที่ให้การต้อนรับข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ พอเอ่ยปากก็ปฏิเสธตัดรอน ออกจะรู้สึกเกรงใจมากอยู่"
ดรุณีน้อยหัวร่อเบา ๆ ขณะจะกล่าวกระไร เสียงเกราะบอกโมงยามได้แว่วมาแต่ไกลแล้ว
ยามสอง !
เฮ้งฮวงร้องโพล่งขึ้น

"มันนัดเรามาพบในตอนยามต้น ตอนนี้เป็นยามสองแล้วไฉนยังไม่เห็นคนมา ?"

ดรุณีทั้งสองนางต่างมิส่งเสียง ผู้หนึ่งคีบเนื้อไฟแดงชิ้นหนึ่งส่งไปที่ริมฝีปากผู้หนึ่งประคองป้านสุราขึ้นเติมสุรารสเลิศให้

สายตาเฮ้งฮวงพลันลดลงมองที่โต๊ะ อาหารหลายจานบนโต๊ะต่างถูกกลืนกินไปถึงเจ็ดแปดส่วนแล้ว

คนผู้นี้ความจริงก็มิใคร่เกรงใจนัก เมื่อสุราอาหารรสเลิศมาอยู่ต่อหน้า ปกติยิ่งมิรู้จักเกรงใจเสมอมา

แต่ทว่า สุราอาหารของสองคน เฮ้งฮวงเพียงลำพังก็กลืนกินไปถึงเจ็ดแปดส่วน และมิเพียงจะรับทานต่อไปได้เท่านั้น กระทั่งที่เหลืออีกสองสามส่วน ถูกรับทานให้หมดสิ้นก็คล้ายมิเป็นปัญหา กระทั่งตัวเองก็รู้สึกประหลาดใจอยู่

เฮ้งฮวงถามไปดั่งไม่ตั้งใจ

"นี่คล้ายเป็นสุราอาหารของข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว ?"

ดรุณีทั้งสองเหลือบมองกันแวบหนึ่ง นางหนึ่งหัวร่อพลางตอบ

"ท่านเพียงผู้เดียว ย่อมเตรียมสุราอาหารของท่านผู้เดียวเท่านั้น"

อีกนางหนึ่งกล่าวตาม

"เมื่อบู๊ซาเอี๊ยมา ส่วนของท่านย่อมมีคนส่งมาให้เอง"

เฮ้งฮวงไม่พอใจคำอธิบายนี้

บู๊ซาเอี๊ยนัดให้มาพบในตอนยามต้น หากบู๊ซาเอี๊ยสั่งไว้เช่นนี้ มาตรว่ามาเพียงลำพังคนเดียว สุราอาหารที่ส่งมาก็สมควรเป็นของสองคนอยู่

นอกเสียจากบู๊ซาเอี๊ยมิได้สั่งไว้เช่นนี้ก่อน

เฮ้งฮวงผุดลุกขึ้น มือซ้ายขวาพลันแยกจากกัน คว้าอกเสื้อของดรุณีสองนางลากเข้ามาที่ข้างกาย หัวร่อพลางถาม

"บู๊ซาเอี๊ยสั่งให้พวกท่านเตรียมสุราอาหารของกี่คนกันแน่ ?"

มาตรว่าแย้มยิ้มถาม แต่ดรุณีน้อยทั้งสองกลับถูกท่วงท่านี้ขู่ขวัญจนหน้าถอดสีไป

ป้านสุราและตะเกียบร่วงหล่นลงสู่พื้น ริมฝีปากดรุณีน้อยทั้งสองสั่นระริกไม่หยุดยั้ง แต่มิอาจส่งเสียงได้สักครึ่งคำ

เฮ้งฮวงถามต่อไป

"ใช่สั่งให้เตรียมสุราอาหารของคนผู้เดียวหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยทั้งสองยังไม่มีคำตอบเช่นเดิม

เฮ้งฮวงใช้กำลังอีกเล็กน้อย ร่างของดรุณีทั้งสองก็แกว่งไกวไปมาดุจใบหลิว

ในสายลม เฮ้งฮวงมิทันยกร่างนางขึ้น หนึ่งในจำนวนนั้นก็สลบอยู่กับมือเฮ้งฮวงก่อนแล้ว

เฮ้งฮวงหยุดมือไว้ ถลึงจ้องดรุณีที่ยังมิได้สลบไสลพลางถาม

"ท่านเป็นผู้บอก ใช่หรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยนางนั้นรีบผงกศีรษะรับคำเสียงสะท้าน

เฮ้งฮวงถามต่อไป

"นอกจากนี้ มันยังสั่งกระไร ?"

ดรุณีน้อยอ้อมแอ้มด้วยความหวาดหวั่น

"มันสั่งพวกเราพยายามรั้งท่านให้อยู่ที่นี้ให้เต็มความสามารถ"

"แล้วตัวมันไปที่ใด ?"

"มิทราบ"

เฮ้งฮวงเชื่อ นี่เป็นวาจาสัตย์จริง จึงได้ปล่อยดรุณีทั้งสองลง

ดรุณีที่สลบไสลอ่อนพับลงกับโต๊ะ นางที่มีสติแจ่มใส กลับนั่งกองกับพื้นคล้ายดั่งตระหนกจนขาอ่อนระทวย มิอาจทรงกายได้แล้ว

'จิ้งจอกเฒ่าไปสถานที่ใดกันแน่ ?'

เฮ้งฮวงลูบคลำคางพลางรำพึงเบา ๆ

พลันสะบัดมือวูบ จอกสุราพุ่งควับออกไป กระแทกใส่เสาเก๋งแตกกระจาย

ร่างของเฮ้งฮวงก็ทะยานออกจากเก๋งหกเหลี่ยมไปดั่งสายฟ้า

ดูทีท่าคล้ายดั่งเดาออกได้แล้ว ที่บู๊ซาเอี๊ยใช้สุรารสเลิศมารั้งตนไว้ในหอเอ็งบู้เล้าด้วยจุดประสงค์ใด ? และตัวมันตอนนี้ไปแห่งหนใด ?

นอกเก๋งหกเหลี่ยมมีทางก่ายกันซับซ้อน

ลมกรรโชกรุนแรง ใบไม้ปลิวกระจัดกระจาย

พอเท้าแตะบนทาง ร่างเฮ้งฮวงพลันพุ่งขึ้นสู่อากาศ

ประกายแววับสี่สายพุ่งเฉียดผ่านใต้รองเท้าเฮ้งฮวงไปดั่งสายฟ้า

เฮ้งฮวงงอเอวหดหลัง ร่างพุ่งควับลงมาในบัดดล พลันมีประกายแววววาวอีกสี่สาย พุ่งผ่านอากาศเหนือศีรษะไป

หากร่างยังอยู่กลางอากาศ ประกายสี่สายที่ซัดมาในตอนหลัง อาจจะพุ่งเข้าใส่ร่างเฮ้งฮวงได้อย่างยิ่ง

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน ใบต้นกล้วยพลิกออก ชายกลางคนที่มีอาภรณ์สีเขียวชีดคู่หนึ่งเดินออกจากหลังต้นกล้วยมาเป็นซ้ายขวา สกัดหน้าเฮ้งฮวงไว้

เฮ้งฮวงจับตาเย็นชาจ้องมองพวกมันพลางส่งเสียง

"ท่านเป็นบริวารบู๊ซาเอี๊ย ?"

ชายกลางคนทั้งสองมิได้รับและก็ไม่ปฏิเสธ ใบหน้าที่เป็นสีเขียวซีดดั่งใบกล้วยของมันชาด้านไร้ความรู้สึก

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

"ทั้งสองท่านเป็นใบ้หรือหูหนวก ?"

ชายกลางคนที่อยู่ด้านซ้ายแค่นเสียงเย็นชา

"ในเก๋งหกเหลี่ยม ได้สุราอาหารไว้ให้ท่านแล้ว ไฉนท่านไม่นั่งเสพย์สุขอยู่ในที่นั้นให้สบาย ?"

ชายกลางคนที่อยู่ด้านขวากล่าวขึ้นบ้าง

"หากท่านยังเห็นว่าไม่ครึกครื้นเพียงพอ พวกเราพอจะเข้าไปนั่งเป็นเพื่อนท่านได้"

พวกมันทั้งมิใช่หูหนวกและมิใช่เป็นใบ้ เสียงยังกระด้างเย็นชายิ่งกว่าเฮ้งฮวงเสียอีก

เฮ้งฮวงกล่าว

"เราได้เสพย์มาพอแก่ใจแล้ว"

ชายกลางคนที่อยู่ด้านซ้ายเหลือบมองไปในเก๋งแล้วกล่าว

"ยังมีเหลืออยู่เล็กน้อย ท่านไยต้องฟุ่มเฟือยปานนี้ ?"

เฮ้งฮวงสวนคำทันที

ที่เหลือข้าพเจ้าเชิญพวกท่านไปเสพย์เอง ยังมีโกวเนี้ยสองนางนั้น ข้าพเจ้าก็เรียกมาเพื่อเป็นคู่ของพวกท่าน"

ชายกลางคนด้านซ้ายยิ้มพลางกล่าว

"ท่านกลับรู้จักใช้ของผู้อื่นมาแสดงความใจกว้างของตัวเองได้เก่งกาจ"

ชายกลางคนด้านขวากล่าวบ้าง

"แต่เสียดายที่พวกเราอิ่มหนำกันนานแล้ว พวกเราก็ไม่คิดจะได้นางเป็นคู่เพียงคิดจะอยู่เป็นคู่ของท่าน"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อกล่าว

"พวกท่านไยมิใช่ต้องกลายเป็นผู้ติดตามของข้าพเจ้า ?"

"ขอเพียงมีเงินทองว่าจ้าง มิกลัวเป็นผู้ติดตาม"

"พวกท่านคล้ายดั่งยังไม่ทราบ เราเป็นคนยากไร้เข็ญใจ ไม่มีปัญญาว่าจ้างผู้ติดตามได้"

"ด้านเงินทอง ท่านวางใจได้เต็มที่ บู๊ซาเอี๊ยชำระแทนท่านมาแล้ว"

"ที่แท้พวกท่านก็มิใช่บริวารบู๊ซาเอี๊ย"

เฮ้งฮวงกล่าวแล้วครุ่นคิดพลางส่งเสียงช้า ๆ

"จิ้งจอกเฒ่าไม่ใช้บริวารของตัวเอง ยอมทุ่มเทไปหาผู้อื่นมาแทน หรือมันจะรักษากำลังของตัวเองไว้ ไปรับมือกับลี้ตั๋วเนี้ย ?"

พลันกวักมือแล้วส่งเสียงต่อ

"ข้าพเจ้าตอนนี้จะออกไปเดินเล่นทางภายนอก พวกท่านต่างตามข้าพเจ้ามา"

เฮ้งฮวงส่งเสียงดังอย่างยิ่ง แต่ชายกลางคนทั้งสองกลับมิเคลื่อนไหว ผู้อยู่ด้านซ้ายแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านนั่งในเก๋งหกเหลี่ยม พวกเราเป็นผู้ติดตามของท่าน พอออกจากเก๋งก็มิใช่แล้ว"

"แล้วเป็นไร ?"

"เป็นมือสังหารที่ฆ่าคน ?"

"ฆ่าคน ? ท่านจะฆ่าผู้ใด ?"

"ย่อมเป็นท่าน"

"หากกลับไปนั่งในเก๋งหกเหลี่ยม พวกท่านก็ไม่ฆ่า ?"

ชายกลางคนทั้งสองต่างผงกศีรษะรับ

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าตอนนี้ อย่างไรต้องไปเดินทางด้านนอกสักครั้งให้ได้"

ชายกลางคนที่อยู่ด้านซ้ายก็ถอนใจกล่าว

"ท่านจะหาที่ตายให้ได้ พวกเราก็ไม่มีปัญญาขัดขวาง"

ผู้อยู่ด้านขวาก็ถอนใจกล่าว

"ความจริงเงินทองของบู๊ซาเอี๊ยก็มิใช่ได้มาโดยง่ายดาย"

ในเสียงถอนใจ สองมือชายกลางคนทั้งสองต่างชักกระบี่ออกมากุมไว้คู่หนึ่ง

เฮ้งฮวงที่จับตามอง พลันหัวร่อส่งเสียง

"พวกท่านก็ใช้กระบี่สั้น ?"

ผู้อยู่ด้านซ้ายถามด้วยความประหลาดใจ

"ใช้กระบี่สั้นมีที่ใดไม่ถูกต้อง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึกประจวบเหมาะเกินไป บู๊ซาเอี๊ยสมควรยังไม่เคยมีโอกาสเห็นข้าพเจ้าลงมือ ไฉนพาลหาสองคนที่ใช้กระบี่สั้นมาจัดการข้าพเจ้า ?"

"ท่านก็ใช้กระบี่สั้น"

"ยังสั้นกว่ากระบี่ที่พวกท่านใช้"

กระบี่สั้นของเฮ้งฮวงถูกชักออกมาแล้ว ยังสั้นกว่ากระบี่ของชายกลางคน

ทั้งสองประมาณครึ่งเซียะจริง ๆ

สีหน้าของชายกลางคนทั้งสองต้องแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยโดยมิรู้ตัว

สั้นหนึ่งนิ้ว หวาดเสียวหนึ่งนิ้ว ผู้ที่ใช้อาวุธสั้นถึงระดับนี้ พลังฝีมือมันหากไม่เลอเลิศสุดยอดก็ต้องแกล้วกล้าไม่กลัวตาย

บุคคลทั้งสองประเภท มิว่าเป็นประเภทใด ต่างมิใช่รับมือง่ายดาย

ชายกลางคนที่อยู่ด้านซ้ายต้องถอนใจอีกครา จึงกล่าว

"เงินทองของบู๊ซาเอี๊ยได้มายากอย่างยิ่งจริง ๆ"

ผู้อยู่ด้านขวาหัวร่อพลางกล่าวบ้าง

"เพียงหวังว่า วิชาฝีมือของมันอย่าได้สูงเกินไปนัก"

ผู้อยู่ด้านซ้ายกล่าว

"ผู้ใช้กระบี่สั้นเช่นนี้ หากมีพลังฝีมือไม่ดีพอก็ต้องยอมเสี่ยงชีวิตอยู่ทุกเวลา"

ผู้อยู่ด้านขวายิ้มพลางรับคำ

"นั่นกลับมิเป็นไร พวกเราเฮียตี่ไยมิใช่เตรียมเสี่ยงเป็นตายร้ายดีกับคู่มืออยู่ทุกเวลา"

ผู้ยืนอยู่ด้านซ้ายพลันหัวร่อขึ้นมาบ้าง

แต่เฮ้งฮวงกลับคล้ายหัวร่อไม่ออกแล้ว

ครั้งนี้ถึงกับถอนใจเบา ๆ

บู๊ซาเอี๊ยออกจะวางแผนแก่เฮ้งฮวงได้รอบคอบเกินไปแล้ว มิเพียงหาคู่มือที่ใช้กระบี่สั้นมาจัดการตนถึงสองคนเท่านั้น ยังล้วนเป็นบุคคลที่ไม่รักชีวิตอีกด้วย

เฮ้งฮวงใคร่จะได้ทราบจริง ๆ สองคนนี้ใช่กล้าเสี่ยงชีวิตจริงหรือไม่ ?

สองคนนั้นยืนยันให้เฮ้งฮวงเห็นแล้ว

เฮ้งฮวงพอสาวเท้าเพิ่งก้าวออกไป ชายกลางคนทั้งสองพลันพุ่งขึ้นอากาศโฉบปราดลงอย่างดุร้าย

กระบี่สั้นสี่เล่มแทงเข้าใส่ที่สำคัญทั้งซ้ายขวาของเฮ้งฮวง โดยไม่กังวลสนใจต่อที่สำคัญในร่างของพวกมันเลย

พวกมันนับว่าคล้ายเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกับเฮ้งฮวงไม่ผิดเพี้ยน

พบกับคู่มือที่ไม่รักชีวิตเช่นนี้ เฮ้งฮวงไม่เสี่ยงชีวิตด้วยก็มิได้แล้ว

ร่างเฮ้งฮวงพุ่งขึ้นไปเช่นกัน พุ่งใส่ชายกลางคนที่ด้านซ้ายดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ร่างของเฮ้งฮวงรวดเร็วดุจเกาทัณฑ์จริง ๆ

ร่างชายกลางคนผู้นั้นยังมิทันโฉบลง เฮ้งฮวงก็ได้พุ่งเข้าไปที่ท้องของมันแล้ว

เสียงคำรามกราดเกรี้ยวโหยหวนดังสะเทือนเลื่อนลั่น กระบี่สั้นสองเล่มที่มันแทงลงมา พลันพลิกเป็นจ้วงปักลง

มันเพียงหวังสังหารศัตรู โดยไม่แยแสความเป็นตายของตัวเองเลย

แต่เสียดายมันแม้กล้าเสี่ยงชีวิต แต่มีปฏิกิริยาไม่รวดเร็วเพียงพอ กระบี่คู่มิทันจ้วงปักลง กระบี่สั้นของเฮ้งฮวงก็ได้แทงใส่ท้องน้อยของมันแล้ว

กระบี่แทงลึกจนถึงด้าม โกร่งกระบี่กระแทกเข้าใส่ท้องน้อยของมัน

พลังกระแทกนี้ก็ไม่เบา ร่างของมันพลันพุ่งย้อนไปด้านหลัง คมกระบี่เฮ้งฮวงจึงถอนออกจากท้องน้อยมันมาเอง ร่างเฮ้งฮวงก็ถูกพลังสะท้อนนั้นกระแทกจนพุ่งย้อนลอยมาที่พื้น

กระบี่สั้นสองเล่มนั้น แทบจะแทงเข้าใส่สองไหล่ของเฮ้งฮวงในเวลาพร้อมเพรียงกัน

กระบี่สั้นอีกสองเล่มก็พุ่งสลับกันผ่านศีรษะเฮ้งฮวงไปในเวลาแทบพร้อมกัน

ตอนเฮ้งฮวงพุ่งไปจู่โจมชายกลางคนด้านซ้าย ชายกลางคนด้านขวาก็ได้พลิกตัวกลางอากาศ โฉบปราดไปไล่ล่าดุจปักษาร้าย

หากมิใช่พลังกระแทกคราวนั้นพอดีอย่างยิ่ง เฮ้งฮวงเมื่อเสี่ยงเช่นนั้น ชีวิตก็ต้องถูกเสี่ยงขาดหายไปครึ่งหนึ่งเป็นแน่

ร่างเฮ้งฮวงเพิ่งสัมผัสพื้นก็ทะยานกายขึ้นอีกครา โดยแฉลบออกไปทางด้านข้าง

ร่างกลางอากาศของชายกลางคนด้านขวาถึงกับยังสามารถเปลี่ยนทิศทางอีกครา กระบี่สั้นสองเล่มถูกเปลี่ยนแปรอีกครั้ง แทงเข้าใส่ศีรษะเฮ้งฮวงดั่งสายฟ้า

แต่ร่างเฮ้งฮวงได้พลิ้วออกจากที่ไปแล้ว คล้ายดั่งทราบว่าคู่ต่อสู้จะมีไม้นี้อยู่ก่อนก็ปาน

พุ่งไปแล้วพุ่งกลับ ชายกลางคนผู้นั้นเมื่อแทงผิดเป้า ร่างก็ร่วงหล่นลงสู่พื้น ปลายเท้าเพิ่งสัมผัสพื้น เฮ้งฮวงก็ได้มาข้างกายมันแล้ว

มันได้ยินเสียงลมกระทบโสต ยังมิทันเหลียวไป กระบี่สั้นมือขวาก็แทงสอดออกจากชายโครงซ้าย ร่างหมุนคว้างด้วยความหนักหน่วงรุนแรงรอบหนึ่ง กระบี่สั้นมือซ้ายพลอยแทงตามติดออกไปด้วยแล้ว

มาตรว่ากระบี่สั้นของเฮ้งฮวงจะแทงเข้าใส่ที่สำคัญมัน กระบี่สั้นสองเล่มของมัน ก็ควรมีเล่มหนึ่งแทงเข้าใส่ทรวงอกเฮ้งฮวงเช่นกัน

แต่เฮ้งฮวงมิได้ใช้กระบี่ เป็นใช้เท้า โดยเบี่ยงตัวเตะออกไปที่หว่างเอวของชายฉกรรจ์ผู้นั้น

กระบี่สั้นของชายกลางคนแทงเข้าใส่อากาศทั้งสองเล่มทันที แต่ร่างถูกเท้านั้น

ของเฮ้งฮวงเตะปลิวละลิ่วขึ้นอากาศ แล้วร่วงลงไปในต้นกล้วย

กล้วยทั้งต้นถูกร่างมันทับจนหักโค่นลง ร่างของมันถูกหนีบอยู่ในใบกล้วย แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวอีกแล้ว

กระบี่เล่มหนึ่งปักตรึงอยู่ที่หว่างกลางทรวงอกมัน เป็นกระบี่ข้างซ้ายของมัน

ตอนร่างมันร่วงลงบนต้นกล้วย กระบี่ที่มือซ้ายมิทราบไฉนจึงถูกเงากล้วยกระทบกระเทือน ถึงกับแทงเข้าใส่หัวใจตัวเองได้

คนไม่กลัวตายมีอยู่น้อยก็จริง คนกล้าเสี่ยงชีวิตก็มีไม่มาก พวกมันต่างกล้าเสี่ยงชีวิตกันอย่างแน่ชัดมิต้องสงสัย

แต่เสียดายคู่มือที่พวกมันเผชิญ นอกจากกล้าเสี่ยงชีวิตแล้ว ความสามารถที่ฝึกปรือมา ยังเหนือกว่าพวกมันมากหลายนัก

ผลการแพ้ชนะถูกบ่งชี้ในปมนี้เอง

ผลของการแพ้ชนะ มักจะเป็นอยู่เพียงสภาพเดียว มิใช่ตายก็รอด

เฮ้งฮวงมิแย่แสสนใจ ยังจะมีผลอีกประการเกิดขึ้นหรือไม่ ? พอเตะใส่ร่างชายกลางคนผู้นั้นแล้ว ก็เคลื่อนกายไปทันที

ครั้งนี้ไม่มีคนสกัดขวางอีก

ร่างเฮ้งฮวงรวดเร็วยิ่งนัก กระโดดข้ามกำแพงฝ่าตรอกน้อยออกไป เดินอยู่บนถนนใหญ่สายยาว

ถนนใหญ่เงียบวังเวง

ลมตะวันตกกรรโชกฝุ่นละอองกระจายคละคลุ้ง บรรยากาศที่กราดเกรี้ยวเหี้ยมเกรียมอย่างบอกมิถูกครอบคลุมไปทั้งทางสายยาว

ยามสองยามสาม เดือนเลือนราง ดาวร่อยหรอ หิ่งห้อยโบยบินเป็นจุดแต้มบนถนนสายยาวมีแต่หิ่งห้อยวับแวม ไม่มีโคมไฟ

สองวันนี้พอย่างเข้าวิกาล ทั้งเมืองก็กลายเป็นอเวจีของภูตผีปิศาจไป ถนนใหญ่ที่ความจริงครึกครื้นจอแจ คล้ายดั่งมีแต่เงาภูตผีปิศาจสัญจรอยู่เท่านั้น

หิ่งห้อยในค่ำคืนนี้ ยิ่งคล้ายเป็นโคมไฟปิศาจ

เฮ้งฮวงก็คล้ายวิญญาณพเนจร พลิ้วผ่านถนนสายยาว ละลิ่วเข้าไปในตรอกอีกด้านหนึ่งของถนนใหญ่

สุดตรอกนี้คือหมู่ตึกของลี้ตั๋วเนี้ย

หิ่งห้อยก็โบยบินเข้าไปในตรอก ยังมิทันออกจากตรอก แสงก็ได้สลัวมัวลง

ปากตรอกมีโคมไฟ โคมไฟที่สว่างไสว

เฮ้งฮวงเพิ่งเดินได้ครึ่งเดียวก็ชะงักเท้าไว้แนบกายติดกับผนัง ใช้วิชาจิ้งจกไต่ผนังขึ้นไปบนหลังคา

กำแพงของหมู่ตึกสูงถึงหกวา แม้เฮ้งฮวงอยู่บนหลังคา ยังไม่อาจเห็นสภาพภายในหมู่ตึก เห็นเพียงประกายเลือนรางที่กระจายขึ้นมาจากบนกำแพงเท่านั้น

แต่สภาพทางหน้าซุ้มประตูกลับเห็นถนัดชัดเจนอยู่

ใต้ชายคาซุ้มประตูแขวนโคมอยู่สองดวง สองฟากข้างก็ก่อไฟขึ้นสองกอง

ในแสงโคมไฟที่สาดส่อง ละแวกใกล้เคียงซุ้มประตูสว่างไสวดั่งกลางวัน

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ขาวสี่คน กุมดาบยืนสำรวมอยู่ที่ข้างกองไฟ

ประกายดาบวูบวาบในแสงโคมไฟ ดวงตาของชายฉกรรจ์ชุดขาวทั้งสี่ก็มีประกายวูบวาบดั่งคมดาบ คุมเชิงเหตุการณ์ทางนอกประตูแน่วนิ่ง

ประตูใหญ่ถูกเปิดอยู่ ภายในประตูก็มีแสงโคมไฟสว่างไสว

หมู่ตึกที่ตอนกลางวันยะเยียบวังเวง หรือพอถึงกลางคืนจะเป็นสภาพเช่นนี้ ?

เฮ้งฮวงไม่ทราบ

เฮ้งฮวงเพียงรู้สึก สภาพที่เห็นในตอนนี้ออกจะมิใคร่ถูกต้องนัก

ชายฉกรรจ์เสื้อขาวทั้งสี่ไม่มีทีท่าคล้ายเป็นคนเฝ้าประตูตึกเลย

เฮ้งฮวงพลิกตัวข้ามสันหลังคาไปทีละหลัง อ้อมสู่ด้านหลังของหมู่ตึก

แสงโคมไฟได้เปลี่ยนจากสว่างไสวมาเป็นเลือนราง เมื่อถึงด้านหลังของหมู่ตึก แม้ยืนบนหลังคา ก็เพียงเห็นเบื้องบนอากาศเหนือหมู่ตึก มีแสงโคมไฟจาง ๆ เท่านั้น

ลงจากหลังคา ก็ไม่รู้สึกในหมู่ตึกมีโคมไฟโดยสิ้นเชิง

หมู่ตึกนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่เกินไปจริง ๆ

แสดงว่าโคมไฟต่างชุมนุมอยู่ทางด้านหน้าหมดสิ้น ด้านหลังเป็นสีดำเลือนรางมืดครึ้มเย็นยะเยียบ

แสงซีดจางของเดือนดาว ยังคงสาดส่องอยู่บนประตูเหล็กของกำแพงหลัง

เฮ้งฮวงแนบหน้าลงกับลานประตู เงี่ยหูฟังโดยสุขุม

หลังประตูมีแต่ความเงียบวังเวง

มือเฮ้งฮวงเคลื่อนกดไปบนรูกุญแจของประตูเหล็ก อีกมือหนึ่งสอดเข้าอกเสื้อล้วงลูกกุญแจใหญ่เล็กทั้งสองดอกออกมา

เพียงปลายนิ้วสัมผัสเฮ้งฮวงก็ทราบ ควรใช้ลูกกุญแจดอกใหญ่มีความหวัง

อย่างยิ่ง นั่นเป็นลูกกุญแจของประตูเหล็กนี้

เฮ้งฮวงมิได้ผิดหวัง

กุญแจดอกนั้น มิเพียงสามารถสอดเข้าไปในรูกุญแจง่ายดายเท่านั้น ยังพอจะบิดได้ เสียงฉับดังขึ้นเบา ๆ

เฮ้งฮวงลองผลักดู

ประตูเหล็กแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

เฮ้งฮวงบิดกุญแจไปตามความเคยชินอีกครั้งหนึ่ง

ลูกกุญแจไม่สามารถบิดไปได้อีกแล้ว

หรือหลังประตูยังมีดานเหล็กอยู่อีกอันหนึ่ง ?

เฮ้งฮวงแม้สงสัยเช่นนั้นแต่มิได้ท้อแท้ใจ ดึงลูกกุญแจออกมาเก็บไว้ในอกเสื้อแล้วทาบสองมือไปบนบานประตูเหล็ก เกร็งกำลังภายในผลักออก

ครั้งนี้ประตูเหล็กถึงกับถูกผลักออกช้า ๆ

หลังประตูไม่มีดาลเหล็ก แต่ประตูที่หนาร่วมครึ่งเชียะ น้ำหนักเป็นพันชั่ง

ผลักเปิดออกประมาณสองเชียะ เฮ้งฮวงก็รู้สึกคล้ายดั่งปีนข้ามภูเขาใหญ่ไปสองลูก

เฮ้งฮวงทิ้งมือทั้งสองลงข้างกาย ช่องประตูที่กว้างเพียงสองเชียะ เพียงพอให้ผ่านเข้าไปได้เหลือเฟือแล้ว

หลังประตูเหล็กเป็นความมืดมิด เป็นความเงียบวังเวง มืดมิดดั่งม่านดำวังเวงดั่งสุสานร้าง

หรือนี่เป็นทวารอเวจีไปได้ ?

เฮ้งฮวงมือหนึ่งเท้าเอว มือหนึ่งยันประตู เบิ่งตาจนกลมกว้าง เพ่งมองไปในความมืดของด้านหลังประตูแน่วนิ่ง

เฮ้งฮวงมิใช่กลัวความมืด แต่ทว่าภายในประตูออกจะเงียบจนวังเวงผิดธรรมดาเกินไป

สถานที่เงียบวังเวง มักบันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นได้ อย่าว่าแต่ในความมืดและวังเวงนี้ ยังคล้ายซุ่มความกราดเกรี้ยวอำมหิตอยู่อีกด้วย

แต่แม้ทางหลังประตูเหล็กจะเป็นอเวจีจริง ๆ เฮ้งฮวงก็ต้องขอบุกดูสักครั้งแล้ว

คนที่ไม่ต้องการชีวิต ไหนเลยจะกลัวการเข้าอเวจี ?

เฮ้งฮวงลูบจมูกไปมา ร่างพลันคล้ายดอกไม้ไฟ พุ่งควับเข้าไปในช่องประตู

การพุ่งครานี้ฉุกละหุกยิ่ง ร่างก็ยังรวดเร็วอย่างยิ่ง แม้นับว่าที่หลังประตูจะมีดาบรอคอยอยู่หลายเล่ม ก็ไม่ทันฟันเข้าใส่ร่างเฮ้งฮวงได้แน่

ไม่มีดาบ กระทั่งอาวุธอื่นใดก็ไม่มี หลังประตูไม่มีกองซุ่มใด ๆ เลย ที่ห่างไป

ประมาณสี่วากลับเป็นสระบัวใหญ่

การพุ่งของเฮ้งฮวงครานี้ ไหนเลยเพียงระยะสี่วาเท่านั้น ไม่ร่วงหล่นลงในสระบัวก็ประหลาดยิ่ง

เสียงตูมดังสนั่น ศีรษะเฮ้งฮวงพุ่งดิ่งลงไปในสระบัว

น้ำเย็นอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงที่ความจริงยังรู้สึกตึงหน้าเพราะฤทธิ์สุรา เมื่อตกลงไปในน้ำเย็นเฉียบสติพลันแจ่มใสมาโดยสิ้นเชิง

โชคดีที่น้ำของสระบัวไม่ลึกนัก ศีรษะเฮ้งฮวงเพิ่งพุ่งลงไปในน้ำ สองเท้าก็หยั่งถูกพื้นก้นสระแล้ว

เฮ้งฮวงงอตัวดีดขึ้นยืนในสระ ศีรษะก็โผล่ออกจากผิวน้ำ

รอบข้างล้วนเป็นดอกบัวที่เริ่มโรยรา ใบบัวหนาแน่นเป็นแผ่นพื้นซ้อน ๆ กันบดบังไปทั่วทั้งสระใหญ่

แสงเดือนดาวสาดส่องไม่ถึงผิวน้ำ รอบข้างของสระบัวยังมีต้นไม้ปลูกเรียงรายกอปรกับกำแพงที่สูงหกวา ดวงจันทร์ที่ลอยออกพ้นกำแพงแล้ว ทั่วทั้งสระบัวจึงจม**อยู่ใน**ความมืดมิด

เฮ้งฮวงหยีตาไว้ จวบจนชินต่อความมืด จึงได้กวาดมองดูสภาพแวดล้อมรอบข้าง

ใบหน้าเฮ้งฮวงเพิ่งเบือนไปทางซ้าย น้ำเมือกหยดใหญ่ก็ได้ร่วงลงใส่แก้ม

นั่นต้องมิใช่ความรู้สึกที่ถูกหยดน้ำกระเซ็นเข้าใส่เด็ดขาด

เฮ้งฮวงยกมือลูบไปตามสัญชาตญาณ ที่สัมผัสมือรู้สึกเป็นเมือกเหนียว ยังมิทันจะยกมือมาที่เบื้องหน้าสายตา ก็ได้กลิ่นคาวโลหิตก่อน

โลหิต !

เฮ้งฮวงพลันเงยหน้า ก็เห็นมือข้างหนึ่งโผล่ออกมาจากใบบัวเหนือศีรษะ

ห้านิ้วของมืององุ้ม แต่ละซอกนิ้วมีโลหิตเกรอะกรัง โผล่ออกมาจากใบบัวเพียงเสมอข้อเท่านั้น

มือแข็งไปโดยสิ้นเชิง เจ้าของมือข้างนี้คล้ายมิใช่คนเป็น ๆ ได้

ใบบัวไม่ใหญ่นัก มิว่าคนตายหรือคนเป็นสมควรต่างไม่มีทางที่จะขึ้นนอนบนใบบัวนี้

หากเจ้าของมือนี้มิใช่คนตาย วิชาตัวเบาของมันต้องไม่เลวยิ่ง หากแม้นเป็นคนตาย ร่างมันน่ากลัวหนักไม่กี่ตำลึง

เฮ้งฮวงยื่นมือไปคว้ามือข้างนั้น

เฮ้งฮวงเพียงคิดจะสะสางให้กระจ่างก่อน เป็นมือของคนตาย ? หรือของคนเป็นกันแน่ ?

มือเย็นยะเยียบไม่มีไออุ่นแม้สักน้อยนิด

ปลายนิ้วพอสัมผัสมือ มือข้างนั้นก็ร่วงลงจากใบบัว ร่วงลงในน้ำที่เบื้องหน้าเฮ้งฮวง

มือขาดข้างหนึ่ง !

เฮ้งฮวงพลันรู้สึกคล้ายแช่**อยู่ใน**หล่มน้ำแข็ง

เฮ้งฮวงกอบน้ำเต็มทั้งสองมือลูบล้างหน้าอย่างเร่งร้อนแล้ว ท่องน้ำไปยังอีกด้านหนึ่งของสระบัวโดยเร็ว

เจ้าของมือขาดข้างนั้นก็นอนอยู่ที่ใต้ต้นไม้ริมสระ เสื้อกางเกงสีขาวสะอาดแดงฉานด้วยโลหิต ดาบงอที่สะดุดตาเล่มหนึ่ง ปักตรึงอยู่หว่างกลางทรวงอกมัน

ดาบเช่นนี้ เฮ้งฮวงไม่รู้สึกแปลกตา

ภาพวาดในผนังห้องฮ้วยโน้วที่มีเทวบุตรมารสิบหมื่น ไปอวยพรวันเกิดของมาราธิราชพวกมัน ในมือเทวบุตรมารทั้งหลาย ต่างถือมีดงอเช่นนี้กรีดใส่นิ้วกลางของมัน เฮ้งฮวงยังจำได้ติดตาฝังใจ

นิ้วกลางหมู่มารที่ถูกกรีดออก มีโลหิตหยดลงผนึกขึ้นเป็นนกแก้วโลหิต

เฮ้งฮวงก็เคยเห็นดาบเช่นนี้มากับตาครั้งหนึ่ง

ครั้งนั้น แทบจะถูกดาบเช่นนี้ฟันแบะออกเป็นสองซีก

คมดาบฝังลงไปในกลางทรวงอกคนเสื้อขาว แต่ด้ามดาบกุมอยู่ในมือคนเสื้อดำ

คนเสื้อดำที่สูง ๆ ผอม ๆ การแต่งตัวเยี่ยงนี้ไม่ผิดเพี้ยนกับมือสังหารที่ลี้ตั๋วเนี้ยใช้ไปฆ่าเฮ้งฮวงเลย

คนเสื้อดำก็นอนอยู่กับพื้น มือขวาของมันกำดาบมารแนบแน่น แต่มือซ้ายกลับเค้นอยู่ที่คอคนเสื้อขาว

ปลายนิ้วจิกลึกลงไปในเนื้อ หลอดคอของคนเสื้อขาวก็ได้ถูกมันเค้นขาดไป แต่ทว่าคมดาบของคนเสื้อขาวก็ได้ฟันใส่กลางหลังของคนเสื้อดำ

บนพื้นที่ด้านข้าง ยังมีคนชุดขาวอีกผู้หนึ่ง ครึ่งซีกร่างแปดเปื้อนด้วยโลหิตจนชุ่มโชก

มันรวมกำลังสังหารไปสามคน ตัวมันก็ตายกับคมดาบของคนอีกผู้หนึ่ง

เฮ้งฮวงเหม่อมองซากศพทั้งสี่จนตะลึงลาน มีสีหน้างุนงงสงสัยอย่างยิ่ง

ที่นี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่ ? หรือบู๊ซาเอี๊ยกับลี้ตั๋วเนี้ยปะทะกันโดยแตกหักแล้ว ?

ในหมู่ตึกไม่มีเสียงเข่นฆ่าสังหารเลย มีคนชุดขาวสี่คนเฝ้าอยู่ที่หน้าซุ้มประตูใหญ่

แสดงว่าการต่อสู้ครั้งนี้ยุติลงแล้ว ทางฝ่ายชุดขาวมีชัย ควบคุมตึกใหญ่นี้ไว้ในอำนาจ

หากแม้นพวกชุดขาวเป็นบริวารบู๊ซาเอี๊ย การแตกหักในครั้งนี้ เป็นบู๊ซาเอี๊ยมีชัยอย่างแน่นอนแล้ว

เฮ้งฮวงยืนชืมเซาอยู่ครู่หนึ่ง จึงต้องสาวเท้าไปโดยไม่รู้ตัว

หมู่ไม้ใบดอก ภูเขาจำลอง สร้างไว้ซับซ้อนสับสน ทางน้อย ๆ ก่ายกันไปมาดั่งใยแมงมุม ในแสงเดือนดาวอันเลือนราง นับว่าคล้ายเข้าสู่เขาวงกต และก็คล้ายเข้าสู่ค่ายกลแปดทิศ

ตอนที่เฮ้งฮวงใช้ลูกกุญแจดอกใหญ่เปิดประตูเหล็กนั้น ความจริงตั้งใจไปยังหอน้อยที่บนกากบาทแดงในแผนที่ซึ่งมีอักษรฮ้วยโน้วก่อน แต่ทว่าเมื่อพุ่งตัวลงไปในสระบัว ถูกมือขาดข้างนั้นขู่ขวัญให้ตระหนก แล้วพบซากศพเหล่านี้อีก ก็ตกลงใจสะสางให้ทราบเป็นเรื่องราวใดก่อน

บัดนี้ แม้กระทั่งทิศทางก็ยังมิกระจ่างชัด คิดจะหาให้พบหอน้อยนั้น ไหนเลยง่ายดายดั่งหวัง

เดินไปเป็นครู่หนึ่ง ก็เห็นศพอีกหลายซากระเนระนาดในหมู่ไม้ใบดอกของอุทยาน

ในบรรดาซากศพ มีคนชุดดำเพียงผู้เดียวเสื้อผ้าทั้งร่างกะรุ่งกะริ่ง เนื่องนองด้วยโลหิต

ไปอีกไม่ไกล พบเห็นซากศพอีก

การต่อสู้ครั้งนี้สยดสยองนองเลือดปานใด ?

ฝีเท้าเฮ้งฮวงเร่งเร็วขึ้นโดยไม่รู้ตัว

อาทิตย์เจิดจ้าแจ่มฟ้า
ใบหน้าซีดขาวราวซากศพของเฮ้งฮวงคล้ายดั่งมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง
ประกายของน้ำตา !
คนที่มีหัวใจอำมหิต ทั้งยังเป็นคนไม่รักชีวิต
ไฉนหลั่งน้ำตาได้ !

*

วิกาลยิ่งยะเยียบเลือนราง ลมหนาวเหน็บ
พลันมีของสิ่งหนึ่งบินออกจากสุสานร้าง
เป็นนกตัวหนึ่ง !
เป็นนกที่ยังผูกกระพรวนอยู่ที่คอ เสียงกระพรวนประหลาดและ
พิกลอย่างยิ่ง
คล้ายดั่งสามารถสยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คนได้ !

ISBN 974-7373-28-9

SANGSAN

ยุทธจักรนิยาย
เรื่องเอกของโก้วเล้ง

คนคำนวณมิสู้ลิขิตของฟ้า
มีเรื่องราวมากหลายที่มักจะนอกเหนือความคาดคิดของผู้คน !

ยอดยุทธ

ยอดรัก

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนไม่รักชีวิต
เนื่องเพราะไม่รักชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล้าเสี่ยงชีวิต"

ชีวิตของเฮ้งฮวง ไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้ร่วงในสายลม ?

2 โก้วเล้ง
ว. ณ เมืองลุง

ควันหลงหลังสงคราม

ลมกรรโชกพัด

ลมนี้ยิ่งรุนแรง

ลมกรรโชกกลิ่นคาวโลหิตมา

ทั่วทั้งหมู่ตึกอันกว้างใหญ่ คล้ายดั่งจมอยู่ในคาวโลหิต

แมลงชิวเทียนในหมู่ตึก คล้ายดั่งถูกคาวโลหิตเค้นคอไว้

ไม่มีเสียงแมลง มีแต่เสียงลมโชยพัดกิ่งไม้ใบหญ้าไหวตัวอยู่ซู่ซ่าเบา ๆ

เป็นเสียงชิวเทียนที่ยิ่งว้าเหว่วังเวง หดหู่รันทด

ใบไม้ร่วงตามฤดูกาล ลอยกันไปตามสายลม ลอยไปยังหน้าบันไดตึกใหญ่

เหนือบันไดหินสีขาวราวหยกสามช่วง เป็นห้องโถงใหญ่โตโอฬาร

ในห้องโถงมีโคมไฟสว่างไสว สว่างดั่งกลางวัน

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ขาวหลายคน มือหนึ่งถือโคม มือหนึ่งกุมดาบ เดินไป ๆ มา ๆ อยู่หน้าประตูของห้องโถงใหญ่

อาภรณ์สีขาวสะอาดของพวกมัน มีโลหิตสีแดงติดเป็นจุดแต้ม ดาบและโคมส่งประกายประชันกัน ในประกายดาบยังมีประกายโลหิตอยู่

ดวงตาของพวกมันก็คล้ายชโลมด้วยโลหิต เสาะค้นไปทั่วทุกที่ทาง คล้ายดั่งยังไม่สาแก่ใจ

พวกมันมิได้พบเห็นเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงมุ่งไปยังที่ซึ่งมีแสงไฟสว่างไสว ที่นั่นพอดีมีแสงโคมไฟสว่างที่สุด

ร่างของเฮ้งฮวงปราดเปรียวแผ่วเบาราวแมวป่า สอดแทรกไปมาในหมู่ไม้ใบดอกอ้อมผ่านด้านข้างของห้องโถงใหญ่ คำนวณเวลาแม่นยำแล้วพุ่งไปยังหลังเสาใหญ่บนระเบียงนอกห้องโถง จวบจนเมื่อชายฉกรรจ์ชุดขาวลาดตระเวนกลับมาถึงที่นั่น เฮ้งฮวงก็ได้ขึ้นไปบนหลังคาแล้ว

เฮ้งฮวงใช้ปลายประบี่งัดกระเบื้องหลังคาออกมาแผ่นหนึ่งด้วยความระมัดระวัง มองลงไป มีแสงโคมที่มิใคร่สว่างไสวนัก

ใต้กระเบื้องหลังคา ยังมีฝ้าอีกชั้นหนึ่ง ฝ้าที่ฉลุลายเล็ก ๆ

เมื่อแสงโคมขึ้นมาถึงฝ้าเพดานก็ได้จางลงมากแล้ว ทะลุรอยฉลุของฝ้ามายิ่งเลือนรางกว่าเดิม

เฮ้งฮวงงัดกระเบื้องหลังคาออกอีกต่อไป

กระเบื้องแต่ละแผ่นถูกบรรจงวางไว้ด้วยความระมัดระวัง เนื่องเพราะหากร่วงลงไป ต้องก่อกวนผู้คนทางเบื้องล่างให้ตระหนกรู้ตัว

จวบจนกระเบื้องถูกยกออกกว้างพอจะให้ร่างลงไปได้ เฮ้งฮวงก็ไถลไปตุจเป็นปลาน้อยในสายธาร

เฮ้งฮวงพยายามเกร็งลมปราณให้ร่างเบา สองมือเหยียดไปที่เบื้องหน้า เล็งจนแม่นยำแล้วจึงทิ้งร่างลง

ไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา เฮ้งฮวงระมัดระวังตัวอย่างยิ่ง

ฝ้าฉลุนั้นก็สามารถรองรับน้ำหนักร่างของเฮ้งฮวงได้

เฮ้งฮวงคว่ำตัวบนฝ้า ทาบนัยน์ตามองไปบนฝ้าฉลุ สภาพห้องโถงใหญ่ทางเบื้องล่าง กระจ่างกับสายตาโดยสิ้นเชิง

นับเป็นห้องโถงใหญ่ที่สมกับนามจริง ๆ

การตบแต่งภายในห้องโถงคล้ายดั่งปราสาทราชวัง ภายใต้แสงโคมไฟที่สาดส่องยิ่งสวยงามตระการตา

ของแต่ละชิ้นถึงกับยังสมบูรณ์อยู่

บู๊ซาเอี๊ยดูแล้วก็สมบูรณ์เช่นกัน

มันเปลี่ยนเป็นเสื้อยาวสีขาว คอเสื้อปักเป็นรูปหมู่เมฆ ตัวเสื้อมีโลหิตแดงฉานติดอยู่หลายจุดแต้ม แต่ไม่มีรอยขาด

บรรดาโลหิตเหล่านั้น ล้วนเป็นตอนมันฆ่าคน โลหิตผู้ที่ตายกับมือมันกระเซ็นเข้าไปแปดเปื้อนเอง ร่างของมันยืนตรงแน่วนิ่งดั่งปลายทวน สองมือกำหมัดแน่น

ดวงตาเป็นประกายดั่งสายฟ้า ผมขาวโพลงที่มุ่นเป็นมวยลุ่ยสลายลงประหลังไหล่

ลมโชยพัดเข้าทางประตูหน้าต่าง ผมขาวของมันพลิ้วไสว จนดูแล้วยิ่งฮึกเหิมดุดันกว่าเดิม

มันที่ความจริงดูแล้วคล้ายเพียงจิ้งจอก ตอนนี้กลับคล้ายเป็นราชสีห์

ซ้ายขวาของมัน ยังมีชายกลางคนอาภรณ์ขาวที่ร่างผอม ๆ สูง ๆ ยืนกระหนาบอีกสี่คน

ชายกลางคนทั้งสี่กลับมิใคร่สมบูรณ์นัก แต่ยังคงยืนได้แน่วนิ่งมั่นคงยิ่ง

แม้นับว่าพวกมันไม่สามารถยืนมั่นคง บู๊ซาเอี๊ยก็มิวิตกกังวล

ยังไม่ถึงยามต้น มันก็พาบริวารทั้งมวลมาคุมเชิงอยู่ทางรอบข้างของหมู่ตึกใหญ่แล้ว

พอถึงยามต้น มันพาบริวารบุกทะลวงเข้ามาในหมู่ตึก

ผลของการต่อสู้จนยุติ บริวารหกสิบคนที่มันพามา มาตรว่าเหลือไม่ถึงสามสิบคน แต่บริวารลี้ตั๋วเนี้ยกลับถูกสังหารแทบหมดสิ้น ที่ยังรอดชีวิตตอนนี้คล้ายดั่งถูกมันกัก**อยู่ใน**ห้องโถงใหญ่จนสิ้นเชิงแล้ว

ใต้หน้าต่างทางซ้ายขวา มีบริวารข้างละสองคนของมันควบคุม ทางออกประตูหลังทั้งซ้ายขวา ก็มีบริวารสองคนของมันควบคุม นับรวมทั้งตัวมันและอีกสี่คนที่เป็นองครักษ์ซ้ายขวาเพียงในห้องโถงใหญ่นี้ ฝ่ายมันก็มีอยู่ถึงสิบสามคนแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามกลับมีเพียงห้าคน

ห้าคนล้วนเป็นอิสตรี

จัดการอิสตรีห้านาง มันมั่นใจเพียงคนเดียวก็เกินพอแล้ว อย่าว่าแต่บริวารสิบสองคนของมัน อย่างน้อยมีอีกครึ่งหนึ่งที่ยังกระปรี้กระเปร่าคึกคัก เข้มแข็งดังพยัคฆ์ร้ายจิ้งจอกคะนอง

กำลังที่ไกลกันสุดกู่ การต่อสู้ครั้งนี้ นับว่าไปจำเป็นต้องดำเนินต่อไปแล้ว

ดังนั้นเอง มิน่าเล่ามันจึงได้โอ่อ่าภาคภูมิเป็นอย่างยิ่ง

ฝ่ายตรงข้ามก็ถึงกับไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นแม้สักน้อยนิด !

อิสตรีห้านางนั่งอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นอยู่ในกลางห้องโถงใหญ่ ไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสียเลย

ซ้ายมีสองนาง ขวามีสองนาง นางหนึ่งอยู่ระหว่างกลาง

ในแสงโคมไฟที่สว่างไสว สี่นางที่อยู่ซ้ายขวาต่างมีใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง

มาตรว่าวัยของพวกนางต่างไม่เยาว์ แต่ก็ตรงกับวลีเก่า ๆ ประโยคหนึ่ง

...วัยได้ย่างสู่ปูนชรา เสน่ห์ยังคงดำรงอยู่'

รูปกายของพวกนางก็อ้อนแอ้นอย่างยิ่ง มีเสน่ห์อย่างยิ่ง

อิสตรีที่ใบหน้าสวยงาม รูปกายสวยงาม มาตรว่ามีอายุบ้างก็มิกระทบกระเทือนสักเท่าใดนัก

บุรุษเช่นดั่งบู๊ซาเอี๊ย ยังชื่นชอบกระดังงาที่ลนไฟ ยิ่งกว่ากุหลาบที่แรกแย้มเสียอีก

มันมิไปแยแสสนใจสตรีสี่นางทางด้านข้าง แต่นัยน์ตาจับมองไปยังผู้นั่งระหว่างกลางแน่วนิ่งไม่กะพริบ

บริวารของมันก็ถึงกับมิได้นอกเหนือจากนั้น สายตาทั้งมวลล้วนจับมองไปยังสตรีที่อยู่กลางเป็นจุดเดียวกัน

เปรียบกับสี่นางที่ยืนทางซ้ายขวา นางที่อยู่กลางนับว่ามีเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจได้รุนแรงกว่ามากหลายจริง ๆ

นางมิเพียงมีวัยเยาว์กว่ามากเท่านั้น รูปกายยังอวบอัดกว่า เค้าหน้าก็ยิ่งงามสะคราญกว่าอีกสี่นางทางซ้ายขวา

ความงามเยี่ยงนั้น นับว่าไม่คล้ายเป็นความงามของมนุษย์ในโลกนี้

ฮ้วยโน้วนับเป็นสตรีงามที่คล้ายเทพธิดาจุติแล้ว ยังคงมิอาจเปรียบกับนางผู้นี้ได้

แม้นางจะเอนกายนั่งในที่ใดโดยมิพิถีพิถัน แต่ก็เป็นเสน่ห์ที่รัดรึงใจสุดเปรียบประมาณ

'หรือนางก็คือลี้ตั๋วเนี้ย มารดาฮ้วยโน้ว ?'

เฮ้งฮวงยากจะยอมเชื่อ

อย่างน้อยที่สุด วัยไม่คล้าย

เฮ้งฮวงแทบอดมิได้ ใคร่จะโดดลงไปเพ่งพิจารณานางให้ละเอียดกับตา

เพียงแต่คิดเท่านั้น มิได้ดำเนินความเคลื่อนไหวใด ๆ

สภาพทางเบื้องล่างออกจะผิดธรรมดาเกินไปจริง ๆ

ฝ่ายหนึ่งนั่งอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ทั้งไม่มีอากัปกิริยา ทั้งไม่มีถ้อยร้อยวาจา

ฝ่ายหนึ่งเกร็งกำลังเตรียมพร้อม แต่ไม่ใช้ออกไป ไม่มีอากัปกิริยา ไม่มีถ้อยร้อยวาจาเช่นกัน

ทั้งมิคล้ายกำลังตกลงเงื่อนไขใดเลย

มาตรว่าฝ่ายหนึ่งเสนอเงื่อนไขไปแล้ว ฝ่ายหนึ่งกำลังใคร่ครวญจะตอบเยี่ยงไรก็ไม่ใช่เป็นสภาพดั่งที่เห็นอย่างแน่นอน

แล้วเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

ยามสองครึ่ง

เสียงเกราะบอกโมงยามคล้ายแว่วมาจากนอกฟ้า มาตรว่าแผ่วเบาอย่างยิ่ง ยังคงพอได้ยิน

บู๊ซาเอี๊ยแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา พลันสืบเท้าไปก้าวใหญ่

บริวารของมันสืบเท้าติดตามไปราวนัดกันไว้

ดาบ**อยู่ในมือ** คมดาบยังมีโลหิตติดอยู่

คนเคลื่อนไหว ดาบเคลื่อนไหว ประกายดาบมีประกายโลหิตวับวาม

อิสตรีห้านางที่นั่งอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นในที่นั้น พลันมีสี่นางสีหน้าแปรเปลี่ยน มีเพียงผู้อยู่กลางนางเดียวที่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้

บู๊ซาเอี๊ยก็เพียงสืบเท้าก้าวเดียว และเพียงหัวร่อ ฮา ฮา ครั้งเดียวเท่านั้น

สายตามันยังคงเขม้นมองหน้าสตรีที่นั่งกลาง ประกายตากราดเกรี้ยวเย็นชากลับกลายเป็นกลอกกลิ้งดั่งจิ้งจอก ส่งเสียงขึ้น

"ลี้ตั๋วเนี้ย ?"

สตรีที่นั่งกลางกับยังหัวร่อออกมาได้ ส่งเสียงสวนคำ

"บู๊ซาเอี๊ย ?"

รอยยิ้มของนางหยาดเยิ้มสะคราญปานบัวแย้ม กระแสเสียงของนางสดใสไพเราะราวสกุณาระเริงไพร

ท่วงท่าเกรี้ยวกราดเข้มแข็งของบู๊ซาเอี๊ย ถูกเสียงหัวร่อของลี้ตั๋วเนี้ยจูโจมจนละลายไป มันต้องหัวร่อพลางตอบ

"ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นบู๊ติ้งซัวก็ได้อยู่"

"ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าเรียกนามซาเอี๊ยตรง ?"

"มิว่าสหายหรือศัตรู เรียกนามตรง ๆ ก็เป็นที่สมใจมากอยู่"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าลืมว่าตัวเองมีนามกระไรไปเนิ่นนานแล้ว"

"มีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ ?"

"คล้ายดั่งเป็นความเป็นจริง"

"แม้นับว่าเป็นความเท็จก็มิเป็นไร นามลี้ตั๋วเนี้ยนี้ก็ไม่เลวอย่างยิ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยเพียงแต่แย้มยิ้ม

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"คนยิ่งมิเพียงไม่เลวเท่านั้น นับว่าสวยสะคราญที่สุดได้"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเคยรับฟังมานาน ท่านสวยสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ มีความคิด

จะหาโอกาสมาพบกับท่านสักครั้งอยู่นานแล้ว เพียงเสียดายประตูของท่านมีการป้องกันเข้มงวดกวดขันยิ่ง จวบจนค่ำคืนนี้จึงได้มีโอกาส"

"ที่ท่านทะลวงเข้ามาฆ่าคนในที่นี้ ก็เพื่อต้องการพบข้าพเจ้าเท่านั้น ?"

"ถูกแล้ว และก็มีแต่ประจันหน้าสนทนากันโดยกระจ่างแจ้ง เรื่องราวระหว่างเราสองจึงคลี่คลายกันได้"

"ในระหว่างพวกเรา มีเรื่องราวใดจำเป็นต้องคลี่คลาย ?"

"ในสถานที่นี้ก็มีอยู่ไม่น้อยแล้ว ทางด้านสิทธิของที่ดิน พวกเราไยมิใช่เคยเกิดการกระทบกระทั่งมาหลายครั้ง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ปฏิเสธ บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าตั้งใจซื้อที่ดินในเมืองนี้ไว้ให้หมดสิ้น แต่ทว่าจวบจนบัดนี้เพียงซื้อได้ครึ่งเดียวเท่านั้น"

"ท่านอยู่ที่นี้มากี่ปี ?"

"สามปี"

"ท่านก็คล้ายมิใช่คนพื้นเมืองนี้ ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะรับ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านกับข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกัน ไม่มีความสัมพันธ์พิเศษต่อสถานที่นี้แต่อย่างไร จะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินในเมืองนี้ ต่างต้องใช้เงินทองทุ่มเท"

"ข้าพเจ้าพอมีจะทุ่มเท"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าก็มีทุ่มเท ที่ยิ่งน่าเสียดายคือข้าพเจ้ามาก่อนท่านหนึ่งปี"

"คนที่ขายที่ดินเหล่านั้นให้แก่ท่าน ไยมิใช่ต่างมาก่อนท่านและข้าพเจ้าเสียอีก ?"

"ที่ดินที่เพิ่งซื้อมาไม่นาน ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะรีบขายรวดเร็วปานนี้ นี่จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่สุด"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังคงไม่คิดจะขาย"

ลี้ตั๋วเนี้ยไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ข้าพเจ้ายังพอจะมีความคิดเช่นนี้ได้อีกหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางถามอีก

"ท่านบุกทะลวงเข้ามาในที่นี้ เป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยามแล้ว ไฉนจับเจ่าอยู่ทางด้านข้าง จวบจนบัดนี้ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ ?"

"ข้าพเจ้ายังต้องมีความเคลื่อนไหวใดอีก ?"

"อยู่ต่อหน้าท่าน ยังมีศัตรูอีกห้าคน"

"กำลังทางฝ่ายเราในห้องโถงนี้ มิมากถึงสิบสามคน ด้านนอกยิ่งมีจำนวนมากกว่านี้ แต่บริวารทางด้านนอกของพวกท่าน ที่สามารถกุมอาวุธไว้ ไม่มีเหลือเลยแม้สักผู้เดียว"

"ดังนั้น ท่านจึงไม่เร่งร้อนจะรีบลงมือ ?"

"นี่เป็นเพียงสาเหตุหนึ่งเท่านั้น ยังมีสาเหตุอีกสองสถาน"

"ยังมีสาเหตุอีกสองสถานใด ?"

"สถานแรก ข้าพเจ้าให้เวลาท่านระยะหนึ่ง เพื่อรอคอยกำลังหนุนที่จะมาเสริม"

"อ้อ ?"

"บางครั้งข้าพเจ้าก็เป็นคนยุติธรรมยิ่ง"

"บางครั้งของท่านนั้นเป็นเวลาใด ?"

"ก่อนข้าพเจ้าบุกเข้ามา แต่ไกลก็เห็นมีนกตัวหนึ่งโบยบินออกจากที่นี้ไป"

"นั่นเป็นพิราบสื่อสาร"

"ข้าพเจ้าก็ทราบเป็นนกพิราบตัวหนึ่ง ความจริงคิดจะชัดมันลงมา แต่เมื่อเห็นทิศทางไปของมันชัดตา ยังคงปล่อยให้มันไปก็แล้วกัน"

ลี้ตั้วเนี้ยมีสีหน้าคลางแคลงสงสัย บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง สถานที่นั้นนอกจากเล่าฮ้วยทั้งแล้ว ท่านยังมีบริวารคนที่สองอีก มิเช่นนั้น..."

ลี้ตั้วเนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"มิเช่นนั้นเป็นไร ?"

"นับว่าข้าพเจ้าเสียเวลารอเปล่า"

สตรีสี่นางที่ซ้ายขวาของลี้ตั้วเนี้ยต่างมีสีหน้าเปลี่ยนแปรไปอีกครา กระทั่งสีหน้าลี้ตั้วเนี้ยก็คล้ายผิดปกติไปบ้างแล้ว

นางเลียบเคียงถามขึ้น

"ท่านก็รู้จักเล่าฮ้วยทั้ง ?"

"ข้าพเจ้าบางครั้งก็เข้าไปซื้อของในร้านชำไท้เพ้ง"

"ท่านรู้จักมันโดยแท้จริงตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เมื่อวาน"

"ก่อนหน้าท่านจะมาที่นี้ ได้ไปร้านชำไท้เพ้งมาก่อนแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าไปเมื่อตอนเช้าวันนี้"

"เล่าฮ้วยทั้งตอนนี้ยัง**อยู่ใน**ร้านชำไท้เพ้ง ?"

"ไม่อยู่"

"อยู่สถานที่ใด ?"

"สุสานร้าง"

"ต้องเมื่อใดจึงกลับมาได้ ?"

"นั่นต้องดู มันจะกลายเป็นผีดิบเมื่อใดก่อน"

ในที่สุด สีหน้าลี้ตั้วเนี้ยแปรเปลี่ยนไปจนได้ ถอนใจกล่าว

"มันไฉนวิ่งไปในสถานที่เช่นนั้น ?"

"มิใช่มันไปเอง เป็นข้าพเจ้าใช้รถไม้เข็นมันไป"

"ต้องให้ท่านเป็นผู้เข็นมันไปด้วยตนเอง หรือท่านเพียงลำพังก็สามารถจัดการมันได้ ?"

"ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้ามีความสามารถระดับนั้น ?"

"ข้าพเจ้ารู้จักพลังฝีมือเล่าฮ้วยทั้ง"

"และก็ทราบพลังฝีมือข้าพเจ้า ?"

ลี้ตั้วเนี้ยสั่นศีรษะตอบ

"หากท่านมีความสามารถเช่นนี้จริง ไฉนต้องรอจนถึงค่ำคืนนี้จึงยกกำลังมาจู่โจม ?"

"เนื่องเพราะก่อนหน้านี้ ข้าพเจ้าแม้ทราบ ท่านได้ซุ่มยอดฝีมืออยู่ทางด้านข้างหอเอ็งบู้เล้า แต่ไม่สามารถค้นพวกมันออกมา"

"เล่าฮ้วยทั้งความจริงมารยาได้แนบเนียนยิ่ง"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าเมื่อทราบเรื่องนี้แล้ว ตอนนั้นยังงุนงงสงสัยเป็นยิ่งนัก"

"แต่ทว่าตอนมันแสดงตัวออกไปรับมือต่อพวกคร่าตัวฮ้วยโน้ว ถูกท่านพบเห็นเข้า ?"

"พวกที่ไปคร่าตัวฮ้วยโน้ว ความจริงเป็นข้าพเจ้าใช้ไป"

"นี่ไม่ยากที่จะคำนวณได้"

"ที่ข้าพเจ้าใช้พวกประดานั้นไปคร่าตัวฮ้วยโน้ว ก็เพื่อต้องการยืนยันความเรื่องหนึ่ง"

"เป็นผู้ใดรายงานข่าวนี้ให้ท่าน ?"

"ท่านมีความเห็นควรเป็นผู้ใด ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงตอบ

"ข้าพเจ้าเชื่อ ต้องมิใช่สิบสามดาบโค้งบริวารคู่ใจของข้าพเจ้า"

"มิใช่จริง ๆ"

บู๊ซาเอี๊ยตอบแล้วถอนใจเบา ๆ จึงกล่าวต่อ

"พวกมันนับว่ามีความจงรักภักดีต่อท่านอย่างมั่นคง เพราะคลี่คลายพวกมัน ข้าพเจ้าต้องสูญเสียบริวารไปถึงครึ่งหนึ่ง"

"และย่อมไม่ใช่ฮ้วยโน้ว นางแม้ชิงชังข้าพเจ้า ยังไม่กล้าทรยศต่อข้าพเจ้า"

"เนื่องเพราะท่านเป็นมารดาของนาง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มพลางส่งเสียงราบเรียบ

"และก็ย่อมมิใช่ซ่งมามา แม้ว่านางจะมีความพิกลพิสดาร หลอกผู้อื่นหลอกตัวเอง แต่อย่างไรนางก็ติดตามข้าพเจ้ามานานปี มีความจงรักภักดีต่อข้าพเจ้าเสมอมา"

"ข้าพเจ้าความจริงมิเคยไปคบค้าหาสู่กับสตรีนางนั้นเลย"

ลี้ตั๋วเนี้ยชายตาไปทางซ้ายขวาแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"สี่คนนี้ต่างเป็นคู่ใจของข้าพเจ้า หรือเป็นพวกนางขายข้าพเจ้า ?"

"กระทั่งเห็น ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็นพวกนางเลย"

ลี้ตั๋วเนี้ยขมวดคิ้วรำพึง

"นอกจากพวกประดานี้ ยังมีผู้ใดทราบความลับของเล่าฮ้วยทั้ง ?"

"อย่างน้อยที่สุด ยังมีอีกผู้หนึ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยครุ่นคิดเพียงวูบก็โพล่งขึ้น

"ซ่งเฮง ?"

"ในที่สุดท่านก็นึกออกแล้ว"

"ตอนที่ซ่งมามาเลี้ยงบุตรบุญธรรมผู้นี้ ข้าพเจ้าก็ได้สั่งให้นางระวังการพูดจาว่ากล่าวอยู่หลายครั้ง"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อด้วยสีหน้าชั่วร้ายพลางกล่าว

"ซ่งเฮงมิเพียงเป็นบุตรบุญธรรมของซ่งมามาเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"นางเฒ่าที่มีวัยหกสิบกว่า บุรุษหนุ่มที่มีวัยเพียงยี่สิบเศษ ท่านเข้าใจ ในระหว่างกันจะมีน้ำใจอันแท้จริงดำรงอยู่ได้ ?"

"ทางด้านซ่งมามาอาจจะมีอยู่ เนื่องเพราะนางมีความเห็นเสมอมาว่ายังไม่ชรานัก ซ่งเฮงก็เป็นคนรักคนแรกของนางอีกด้วย"

"ทางด้านซ่งเฮงข้าพเจ้ากล้าบอกว่าไม่มีเด็ดขาด ประการนี้ เชื่อว่าซ่งมามาก็ต้องทราบกระจ่าง ท่านทราบหรือไม่ นางใช้วิธีใดมารักษาพันธะนี้ไว้ ?"

"นอกจากเงินแล้วยังมีกระไร ?"

"เงินไม่แน่จะสามารถบันดาลให้พึงพอแก่ใจ ดังนั้น มิว่าซ่งเฮงต้องการกระไร ซ่งมามาต่างพยายามคล้อยตามมันมิเคยขัดขืนเลย"

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวถึงตอนนี้ ยักไหล่น้อย ๆ แบมือทั้งสองข้างแล้วส่งเสียงต่อ

"มันต้องการทราบกระไร ซ่งมามาก็ต้องให้มันทราบกระนั้น มีบางครั้ง ยามเมื่อสองสนทนากัน นางกระทั่งยังยินยอมเปิดเผยความลับในใจนาง เพื่อกระตุ้นอารมณ์สนใจของซ่งเฮงให้เกิดขึ้น เพื่อได้สนทนากับนางต่อไป"

หยุดเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"และก็คล้ายมันที่ชมชอบฮ้วยโน้ว ซ่งมามาเพราะต้องการประจบมัน เพราะต้องการให้มันพอใจนางยิ่งขึ้น รับปากหาทางให้ฮ้วยโน้วได้แต่งงานกับมัน"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"เรื่องนี้นางก็มีปัญญา ?"

"นางแม้รับปาก แต่ไม่มีกำหนดเวลาเมื่อใด"

"ซ่งเฮงเชื่อถือวาจานางหรือไม่ ?"

"ไม่เชื่อ ดังนั้น มันจึงมาหาข้าพเจ้า ตกลงเงื่อนไขกัน"

"ตกลงเงื่อนไขใด ?"

"มันบอกเรื่องราวที่ทราบจากปากคำซ่งมามาแก่ข้าพเจ้าช่วยคร่าตัวฮ้วยโน้ว มอบให้มันพาไป"

"ท่านรับปากมัน ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยถามอีก

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อใด ?"

"เมื่อวาน"

"มันทราบเรื่องราวเหล่านั้น ก็มิใช่เป็นเวลาวันสองวันแล้ว"

"การปรากฏตัวของเฮ้งฮวง มันถูกเฮ้งฮวงต่อยตั้งจมูกหัก กับเรื่องนี้ซ่งมามาไม่สามารถระบายโทสะแทนมัน และไม่มีวิธีที่มั่นคงแน่ใจ มันจึงเริ่มสงสัยความสามารถของซ่งมามา"

"อ้อ"

"มันกระทั่งยังสงสัย เฮ้งฮวงเป็นคนที่ท่านจงใจหามากระตุ้นโทสะมัน"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อคักคักกล่าว

"มันเข้าใจมันเป็นตัวกระไร ? เศษสวะเช่นดั่งมัน ก็มีค่าให้ข้าพเจ้าต้องเสียสมอง ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อกล่าว

"มันก็เข้าใจว่าตัวมันเป็นเด็กหน้าขาว เป็นเด็กหน้าขาวที่เข้มแข็งกว่าเด็กหน้าขาวทั่ว ๆ ไป ดังนั้นมันจึงมีความเห็น ฮ้วยโน้วจะเลี้ยงเด็กหน้าขาวสักคนสมควรเลี้ยงมันมิใช่เลี้ยงเฮ้งฮวง"

"เฮ้งฮวงก็เป็นเด็กหน้าขาว ?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่แล้ว แต่ทว่าในสายตาของเด็กหน้าขาว บรรดาบุรุษที่คลุกคลีอยู่กับคณิกาล้วนเป็นเด็กหน้าขาวทั้งสิ้น"

"มันถูกเฮ้งฮวงต่อยพ่ายแพ้ และพบเห็นซ่งมามาไม่อาจเชื่อถือได้ จึงไปหาท่าน ?"

"เป็นมันคุกคามให้ซ่งมามาปฏิบัติตามคำรับปาก ซ่งมามายังคงบ่ายเบี่ยงเช่นเคย มันในยามมีโทสะ จึงได้วิ่งไปหาข้าพเจ้า"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"มันยังมีโทสะรุนแรงถึงปานนั้น ?"

"คนที่ถูกต่อยดั้งจมูกยุบไป เพลิงโทสะย่อมต้องฮือโหมร้อนแรง คนในยามเดือดดาลถึงขีดสุด กระทั่งมิว่าเรื่องอันใด ต่างกระทำมาได้ทั้งสิ้น"

"ดังนั้นเอง ความลับของเล่าฮ้วยทั้งก็ไม่เป็นความลับ อุ้ยชิกเนี้ยส่งฮ้วยโน้วกลับมา ย่อมมิต้องให้ท่านไปหามัน มันก็ต้องเป็นผู้แนะนำให้พวกท่านมาที่นี้"

"ประตูใหญ่ของที่นี้ ยังเป็นมันเรียกให้เปิดเอง"

"มันตามซ่งมามาเข้า ๆออก ๆ ในที่นี้หลายครั้ง คนที่เฝ้าประตูย่อมรู้จักมันอยู่"

บู๊ซาเอี๊ยยิ้มพลางกล่าวต่อไป

"แม้นับว่ามันไม่มีปัญญาเรียกประตูเปิดออก อาศัยกำลังของพวกเรา จะทลายประตูเข้ามาก็มิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญ แต่ทว่าในเมื่อพอจะทุ่นเรี่ยวแรงกำลัง กลับเป็นที่น่าทดลองดู"

"ประตูบานนั้นมิใช่ทลายได้ง่ายดาย"

"พวกเราได้เตรียมท่อนซุงมาแล้ว"

"นั่นเป็นประตูเหล็ก"

"หรือกำแพงก็หลอมหล่อขึ้นจากทองแดง ?"

"มาตรว่ามิใช่กำแพงทองแดงผนังเหล็กกล้า แต่ก็หนาเพียงพอ"

"ซุงที่พวกเราเตรียมมาก็ใหญ่และแข็งแรงเพียงพอ แม้นับว่าไม่สามารถกระทุ้ง

ประตูพังทลาย แต่กระทุ้งกำแพงให้แตกเป็นโพรงใหญ่ กลับมิเป็นปัญหาต้องวิตกอย่างไร ?

"เมื่อเช่นนั้น จะต้องสร้างความแตกตื่นรู้ตัวก่อนกำแพงพังทลาย บริวารของข้าพเจ้าแม้ไม่สามารถระดมยิงพวกท่านให้ตายทางภายนอกจนหมดสิ้น แต่เมื่อกำแพงพังทลาย ยังพอชุมนุมอยู่ด้วยกัน ให้การตีโต้อย่างหนักหน่วงต่อพวกท่านและบริวารที่อยู่นอกตึกของข้าพเจ้า ก็พอจะได้ยินเสียงแล้วเร่งรุดมาเสริมกำลังทัน"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อกล่าว

"ท่านยังมีบริวารใดอยู่ทางภายนอก ?"

"ท่านไม่ทราบจริง ๆ ?"

"ก่อนมิได้บุกเข้ามาในหมู่ตึก บริวารข้าพเจ้าก็ได้จัดการบุคคลที่มีปัญหาทางละแวกใกล้เคียงไปหลายครอบครัว เพียงมิทราบ ฆ่าคนผิดบ้างหรือไม่เท่านั้น"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นก็เป็นรายงานที่ซ่งเฮงให้แก่ท่านอีก ?"

"ครอบครัวหนึ่งในจำนวนนั้นใช่เป็นซ่งเฮงบอก"

"ซ่งเฮงตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ท่านต้องการทราบที่ไปของมัน ?"

"ท่านทราบข้าพเจ้าต้องการให้มันไปสถานที่ใด ?"

"อเวจี"

"มันไฉนลงอเวจีได้ ?"

"ยามเมื่อมือดาบคนแรกของท่านควงดาบโถมเข้าจู่โจมนั้น ข้าพเจ้าก็ผลักมันออกรับมือก่อน ไหนเลยจะคาด กระทั่งดาบเดียวมันก็รับไม่อยู่"

"ถูกท่านผลักหลังให้ถลาออกมาเช่นนั้น วิชาฝีมือสิบส่วนของมันอย่างมากก็เหลือเพียงห้าส่วน และเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ พลังฝีมือมันความจริงก็มิสูงนักเลย"

นางชายตามองบู๊ซาเอี๊ยแล้วกล่าวต่อ

"ท่านความจริงก็มิใช่คนที่รักษาสัจจะวาจาเท่าใดนัก"

"กับคนที่ไม่รักษาสัจจะวาจาเยี่ยงนั้น ปกติข้าพเจ้าก็ไม่รักษาสัจจะวาจาเช่นกัน"

"อ้อ ?"

"ตอนซ่งมามาบอกความลับเหล่านั้นแก่มัน ความจริงมันก็ได้รับปากจะปกปิดเป็นความลับ มิยอมแพร่งพรายต่อเด็ดขาด"

ลี้ตั๋วเนี้ยเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"สาเหตุอีกสองสถานที่ท่านไม่ยกกำลังหักหาญ ตอนนี้ท่านเพียงบอกมา

สถานเดียวเท่านั้น"

"ยังมีอีกสถานหนึ่งยิ่งรวบรัด"

"ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

"กับสตรีที่สวยสะคราญเช่นดั่งท่าน ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจลงมืออำมหิตได้เลยจริง ๆ"

ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

รอยยิ้มครั้งนี้มีเสน่ห์รุนแรงสุดเปรียบประมาณ โคมไฟทั้งห้องโถงใหญ่ก็คล้ายจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้านาง

แสงโคมสว่างไสว คนยิ่งกระจ่างแจ่มใส

สายตาเท่าที่มีต่างเหม่อมองนางจนค้างไป

บู๊ซาเอี๊ยก็คล้ายมิได้นอกเหนือกฎนี้

ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่รู้จักกล่าววาจาที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ชมชอบบ้างเลย ?"

บู๊ซาเอี๊ยถอนใจตอบ

"นี่เป็นวาจาที่กล่าวจากก้นบึ้งหัวใจของข้าพเจ้า เป็นวาจาสัตย์จริง"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ่งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม พลางกล่าว

"ท่านไม่อาจหักใจลงมือ ข้าพเจ้าไม่ยอมลงมือแล้วจะทำอย่างไร ?"

"พวกเรามาตกลงเงื่อนไขกัน"

"เป็นตกลงเงื่อนไขหรือฟังเงื่อนไข ?"

"ฟัง"

"ข้าพเจ้าจะฟังเงื่อนไขของท่าน"

"ความจริงเงื่อนไขข้าพเจ้าก็ไม่มาก มีเพียงสองข้อเท่านั้น"

"ลองบอกข้อแรกมาฟัง"

บู๊ซาเอี๊ยกระแอมเบา ๆ ให้ลำคอปลอดโปร่งแล้วจึงกล่าว

"นานปีแล้วที่ข้าพเจ้าปล่อยตัวไปตามสถานการณ์หยอกล้อมัวเมาโดยไม่ยั้งคิดสำรวม แต่ค่ำคืนนี้มิทราบเพราะสาเหตุใด ถึงกับเกิดความคิดต้องการมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐานได้"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าวิวาห์กับท่าน ?"

"นี่เป็นเงื่อนไขประการแรกของข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าเคยวิวาห์มาแล้ว"

"วิวาห์แล้วก็พอจะวิวาห์อีก"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ชราแล้ว กระทั่งบุตรีของข้าพเจ้าปีนี้ก็มีวัยไม่ต่ำแล้ว"

"ข้าพเจ้ายังชรากว่าท่าน หากข้าพเจ้าก็มีบุตรธิดา นางต้องไม่เยาว์วัยกว่าด้วยโน้วเด็ดขาด"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนหายใจหนัก ๆ กล่าว

"ท่านจะต้องวิวาห์กับข้าพเจ้าให้ได้ ข้าพเจ้าก็จำต้องตามใจท่าน"

"หลังจากวิวาห์ให้ข้าพเจ้าแล้ว ที่ดินในเมืองนี้ล้วนเป็นของท่าน รวมทั้งส่วนของข้าพเจ้าก็ยกให้ท่านเช่นเดียวกัน"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงงวยจึงย้อนถาม

"ท่านทุ่มเทชีวิตสังหารเข้ามาในที่นี้ หรือเพียงเพื่อได้วิวาห์กับข้าพเจ้าเท่านั้น ?"

บู๊ซาเอี๊ยสั่นศีรษะตอบ

"นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นท่าน ก่อนยังมิได้พบท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยมีความคิดเช่นนี้มาก่อนเลย"

ลี้ตั๋วเนี้ยชม้ายมองมันแวบหนึ่งจึงกล่าว

"ดูแล้วท่านไม่คล้ายเป็นคนใจกว้างขวางถึงปานนี้ได้"

บู๊ซาเอี๊ยร้องอืมม์เบา ๆ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"แต่ท่านกลับยินยอมยกที่ดินทั้งเมืองนี้ให้ข้าพเจ้า หรือท่านที่เสี่ยงชีวิตเช่นนี้ก็มิใช่เพราะที่ดิน ?"

บู๊ซาเอี๊ยสั่นศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยถามอีก

"แล้วเพราะกระไร ?"

"ข้าพเจ้ากำลังจะบอกเงื่อนไขข้อที่สอง"

ลี้ตั๋วเนี้ยสงบฟัง บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าต้องการทราบความลับนกแก้วตัวนั้น...นกแก้วโลหิต"

วาจานี้พอกระทบโสต สีหน้าลี้ตั๋วเนี้ยกลับกลายเป็นเขียวคล้ำทันที

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"ซึ่งก็หมายความ ข้าพเจ้าต้องการทราบร่องรอยของอัญมณีที่หายไปจากคลังของปู้กุ้ยอ้วงเมื่อเจ็ดปีก่อนนั้น"

ลี้ตั๋วเนี้ยจับตาเย็นชาจ้องมองมัน พลางถาม

"ท่านกำลังกล่าววาจาวิกลจริตใด ?"

"ข้าพเจ้ามาในเมืองนี้ พออยู่ก็เป็นเวลาเนิ่นนานถึงสามปี ท่านเข้าใจเพราะ

ชมชอบสถานที่นี้จริง ๆ ? เลือกสถานที่นี่เป็นรากฐานของข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

หยุดหัวร่อเบา ๆ บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"หากเป็นความจริงเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงเป็นคนวิกลจริตจริง เมืองนี้แม้เป็นสถานที่ดีดินฟ้าอากาศดี แต่รวมกันแล้วก็เป็นเนื้อไม่กี่ชั่งเท่านั้น คนที่มีกระเพาะใหญ่ดั่งข้าพเจ้ายังไม่เพียงพอให้กินมื้อหนึ่งเลย"

จับตามองลี้ตั๋วเนี้ยพลางหัวร่อกล่าวต่อ

"กระเพาะของสตรีเล็กกว่า มีเนื้อไม่กี่ชั่งนี้ก็สมควรเพียงพอแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยก็ประสานสายตากับบู๊ซาเอี๊ยแน่วนิ่ง ดวงตาของนางเบิ่งจนทั้งกลมทั้งกว้าง คล้ายดั่งไม่เข้าใจวาจาของบู๊ซาเอี๊ยเลยก็ปาน

บู๊ซาเอี๊ยก็มิสนใจนางเข้าใจหรือไม่ กล่าวสืบต่อไป

"ที่ข้าพเจ้ามาที่นี้ เนื่องเพราะท่านอยู่ในที่นี้ ที่ข้าพเจ้าเสี่ยงชีวิตบุกทะลวงเข้ามาในตึกนี้ ก็เนื่องเพราะท่านอยู่ในตึกนี้"

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงมีสีหน้าไม่เข้าใจดั่งเดิม

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวเสริมขึ้น

"เท่าที่ข้าพเจ้าหาท่าน เนื่องเพราะทราบ ท่านล่วงรู้ความลับนกแก้วโลหิตกระจ่าง"

ลี้ตั๋วเนี้ยนิ่งขรึมจนเคร่งเครียด

บู๊ซาเอี๊ยทั้งไม่เร่งรัด ทั้งมิได้หาวาจาอื่นใดมากล่าวอีก

ทั้งห้องโถงใหญ่จึงเงียบวังเวงไป

เฮ้งฮวงที่ฟุบอยู่บนฝ้าเพดาน กระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิกล้าเลย

มาตรแม้นไม่กลัวก่อกวนให้บู๊ซาเอี๊ยรู้ตัว แต่ก็กลัวหากเป็นเช่นนั้น จะทำลายโอกาสได้รับฟังความลับของฮ้วยเอ็งบู้ไป

ความเร้นลับพิสดารของฮ้วยเอ็งบู้ ก่อกวนจิตใจเฮ้งฮวงจนเคลิบเคลิ้มงมงายอยู่นานแล้ว

นกแก้วโลหิตมีความลับใดกันแน่ ?

บู๊ซาเอี๊ยไฉนยืนกราน ลี้ตั๋วเนี้ยต้องทราบความลับของนกแก้วโลหิต ?

ลี้ตั๋วเนี้ยกับนกแก้วโลหิตมีความสัมพันธ์ใดกันแน่ ? บู๊ซาเอี๊ยเป็นผู้ใดกันแน่ ? แล้วลี้ตั๋วเนี้ยเป็นผู้ใดกันแน่ ?

ในใจเฮ้งฮวงเต็มไปด้วยคำถามที่คลางแคลงสงสัย

ปัญหาคลางแคลงสงสัยเหล่านั้น คล้ายดั่งจะได้รับการคลี่คลายในเวลารวดเร็วยิ่ง การเงียบขรึมของลี้ตั๋วเนี้ย เฮ้งฮวงเชื่อแน่เป็นช่วงเวลาครู่เดียวเท่านั้น แม้

ลี้ตั๋วเนี้ยจะสะกดใจเงียบขรึมต่อไปได้ บู๊ซาเอี๊ยก็ต้องมิยอมตามใจนาง

คนเช่นดั่งบู๊ซาเอี๊ยเพราะต้องการบรรลุจุดประสงค์ ต้องไม่ยอมคำนึงถึงฝีมือใด ๆ

สำหรับประการนี้ คาดว่า ลี้ตั๋วเนี้ยก็ต้องเข้าใจ

เฮ้งฮวงก็หวัง นางเข้าใจได้จริง ๆ

มิทราบแสงโคมสลัวลงตั้งแต่เมื่อใด ?

ใบหน้าของลี้ตั๋วเนี้ยก็คล้ายคล้ำลงเพราะสาเหตุนี้

ในที่สุด นางเอ่ยปากแล้ว มาตรว่าเสียงยังคงไพเราะเสนาะโสต แต่แสดงว่ามีความลี้ลับและห่างไกลยิ่ง นางกล่าวช้า ๆ

"ในวันนั้น..."

เพียงกล่าวสามคำ เสียงของนางก็ถูกบู๊ซาเอี๊ยสอดขึ้น

"เป็นวันใดกันแน่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่อตอบ

"ที่ข้าพเจ้าเล่าในตอนนี้ เป็นเรื่องของอีกโลกหนึ่ง โลกที่สอง"

"โลกที่สองที่ท่านว่า เป็นโลกใดกัน ?"

"เป็นโลกของภูตผีปิศาจและมวลมาร"

วาจานี้ของนางพอดัง ในห้องโถงใหญ่คล้ายดั่งมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านเข้าครอบคลุม ภูตผีปิศาจและมวลมารในอเวจี ก็คล้ายพากันพลิ้วตัวมาเพราะถูกคนพาดพิงถึง

วิกาลชิวเทียน โคมมืดสลัว ราตรีที่ดึกปานนี้ สิ่งแวดล้อมเยี่ยงนี้ ความจริงก็เหมาะสมให้บรรดาภูตผีปิศาจมาปรากฏอยู่

บู๊ซาเอี๊ยมิได้ส่งเสียง ส่วนคนอื่น ๆ แทบจะกลั้นลมหายใจเสียนานแล้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อไป

"วันเวลาในอเวจีของภูตผีปิศาจและมวลมาร ฟังว่าผิดกับของมนุษย์โลกโดยสิ้นเชิง กระทั่งคำเรียกหาก็คล้ายผิดกัน ในวันนั้น เป็นวันใดของมนุษย์โลก ข้าพเจ้าเชื่อว่ายังไม่มีผู้คนทราบได้"

"วันนั้นเป็นไร ?"

"วันนั้นเป็นคล้ายวันเกิดสิบหมื่นปีของมาราธิราชมวลมารของอเวจี พากันไปชุมนุมในคีลงเกียเกียพู"

บู๊ชาเอี๊ยต้องสอดคำถามขึ้นอีกครั้ง

"คีลงเกียเกียพูเป็นสถานที่ใด"

"เป็นสถานที่วังของมาราธิราชอยู่ และก็เป็นปรภพอันแท้จริง เบื้องบนไม่มีท้องฟ้าสีคราม เบื้องล่างไม่มีพื้นแผ่นดิน มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ"

"มีสถานที่เช่นนั้นจริง ๆ ?"

"ฟังว่ามี"

"อยู่ที่ใด ?"

"ไม่ทราบ"

บู๊ชาเอี๊ยมิส่งเสียงอีก ลี้ตั๋วเนี้ยเล่าต่อไป

"เพราะเฉลิมฉลองคล้ายวันเกิดมาราธิราช มวลมารทั้งเก้าฟ้าสิบดินต่างไปครบครัน ต่างกรีดนิ้วกลางของมัน รีดโลหิตออกมาหยดหนึ่ง โลหิตมารสิบหมื่นหยดนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วตัวหนึ่ง...นกแก้วโลหิต! ใช้เป็นของขวัญของพวกมันไปอวยพร"

บู๊ชาเอี๊ยถามขึ้นทันที

"นั่นความจริงใช้เพียงเก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยดเท่านั้น ยังมีอีกหนึ่งพันสามร้อยหยดผนึกขึ้นเป็นฮ้วยโน้วสิบสามตัว ที่เหลืออีกสิบสามหยดก็กลายเป็นก้อนหินมารสีแดงสิบสามก้อน"

มันถึงกับทราบเรื่องราวไม่น้อย

ลี้ตั๋วเนี้ยจ้องมองมันด้วยความประหลาดใจพลางถาม

"ท่านก็ทราบเรื่องเหล่านี้ ?"

"ข้าพเจ้ายังทราบ นกแก้วโลหิตตัวนั้น แต่ละเจ็ดปีจะจุติมาในมนุษย์โลกหนึ่งครั้ง นำพาความปรารถนาสามประการให้แก่มนุษย์ผู้พบเห็น ขอเพียงท่านเป็นคนแรกที่เห็นมัน ท่านก็จะได้ความปรารถนาสามประการนั้น มิว่าเป็นความปรารถนาใดต่างปรากฏเป็นจริงมาได้"

"ท่านไฉนทราบละเอียดปานนี้ ?"

บู๊ชาเอี๊ยหัวร่อพลางตอบ

"ก่อนอัญมณีในคลังของปู้กุ้ยอ้วงหายอย่างลึกลับ ในทักษิณประเทศก็ได้มีนิทานนี้เล่ากันแพร่หลาย หลังจากอัญมณีสูญหาย ยิ่งเล่ากันกว้างไกลกว่าเดิม พอดีในตอนนั้นข้าพเจ้าก็อยู่ในทักษิณประเทศ"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจกล่าว

"แล้วท่านไฉนยังมาถามข้าพเจ้าอีก ?"

"หรือนี่คือความลับของนกแก้วโลหิต ?"

"เรื่องนี้แม้มีคนทราบมากหลาย แต่เป็นความลับของนกแก้วโลหิตที่มิต้องสงสัยอีก"

"ที่ท่านทราบมา มีเพียงนี้เท่านั้น ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยยอมรับโดยดุษฎี

บู๊ชาเอี๊ยหัวร่อเบา ๆ เป็นเสียงหัวร่อที่เย้ยหยันดูแคลนยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

บู๊ชาเอี๊ยหัวร่อพลางกล่าว

"นั่นเป็นเพียงนิทานเรื่องหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าต้องการทราบในตอนนี้ เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น"

มันชะงักวาจาลงกลางคัน เมื่อเอ่ยปากอีกครั้ง เสียงได้กลายเป็นยะเยียบเย็นชา

"มาตรว่าจะมีโลกที่สองดั่งว่าจริง ๆ มีภูตผีปิศาจมารร้ายจริง ก็ไม่รู้จักขโมยอัญมณีของมนุษย์โลก อัญมณีในคลังของปู้กุ้ยอ้วงสูญหาย ข้าพเจ้ากล้าแน่ใจต้องเป็นการกระทำของมนุษย์"

ลี้ตั๋วเนี้ยไม่มีวาจาว่ากล่าว

บู๊ชาเอี๊ยเน้นทีละคำต่อไป

"นั่นเป็นผู้ใด ? อัญมณีที่สูญหายของปู้กุ้ยอ้วงตอนนี้ถูกซ่อนอยู่ในสถานที่ใด ?"

มิเพียงน้ำเสียงกระด้างเย็นชาเท่านั้น ใบหน้ายังกลับกลายเป็นอำมหิตโหดเหี้ยมอย่างยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยกลับหัวร่อกล่าว

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งเป็นขุนนางคนหนึ่ง กำลังสอบถามนักโทษของมัน"

สีหน้ากระด้างเย็นชาของบู๊ชาเอี๊ยพลันสลายคลายไป หัวร่อพลางตอบ

"ท่านเพียงกล่าวถูกครึ่งเดียว"

"ครึ่งใด ?"

"ข้าพเจ้าตอนนี้แม้กำลังสอบถามนักโทษ แต่มิใช่เป็นขุนนาง เป็นโจรผู้หนึ่งโจรในหมู่โจร"

"เป็นนักโทษของท่านกลับสบายดีอยู่ พอจะนั่งอย่างสุขสบายในที่นี้"

"กับนักโทษที่ยอมร่วมมือ ปกติข้าพเจ้ามักให้การต้อนรับมันดีเยี่ยมเป็นพิเศษเสมอ หากท่านไม่ยอมร่วมมือ นั่นมิเพียงไม่สุขสบายเท่านั้น เชื่อแน่ว่ายังต้องเจ็บปวดอย่างยิ่งด้วย"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจถาม

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าร่วมมือเยี่ยงไร ?"

"ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าได้บอกไปกระจ่างอย่างยิ่งแล้ว"

"ตอนอัญมณีในคลังปู้กุ้ยอ้วงสูญหาย ข้าพเจ้าก็อยู่ในทักษิณประเทศเช่นกัน"

"ท่านไปอยู่ด้วยเรื่องอันใด ?"

"เยี่ยมญาติ"

นางหยุดถอนใจอีกครั้ง จึงกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ทราบเรื่องรายนี้ แต่มิได้ทราบมากมายเท่าท่าน"

"กระนั้น ?"

"ประหลาดที่ว่า ท่านถึงกับทราบร่องรอยของข้าพเจ้าในตอนนั้น ตอนนี้ยังมาหาถึงตัวข้าพเจ้าอีก"

พลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"หรือท่านได้เห็นข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในทักษิณประเทศแล้ว ?"

บู๊ซาเอี๊ยสั่นศีรษะตอบ

"ที่ข้าพเจ้าได้รู้จักท่านโดยแท้จริง เป็นหลังจากข้าพเจ้าซื้อกวนอิมถวายบุตรองค์นี้"

มันพลันแบมือขวาออก

กลางฝ่ามือมันถึงกับมีรูปกวนอิมถวายบุตรเป็นหยกขาวองค์หนึ่ง

หยกขาวแวววาวไม่มีราคี สลักด้วยฝีมือละเอียดประณีต กระทั่งทารกในอ้อมแขนขององค์กวนอิมยังสลักไว้ด้วยฝีมือที่ดูแล้วคล้ายเป็น ๆ มิผิดเพี้ยน

เมื่อเห็นรูปสลักกวนอิมถวายบุตร ใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยพลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง

พิกลพิสดารจนท่านไม่มีปัญญาสังเกตออก นางมีความรู้สึกอย่างไรกันแน่ ?

สายตาบู๊ซาเอี๊ยเขม้นมองหน้าลี้ตั๋วเนี้ยแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ปู้กุ้ยอ้วงมีฐานะร่ำรวยมหาศาลที่สุดในแผ่นดินทักษิณประเทศ มาตรว่ามีลาภยศทรัพย์ศฤงคารมหาศาลปานใด แต่กลับไม่แน่ว่าจะมีความสุขสำราญเช่นดั่งคนธรรมดา ดังนั้น จวบจนบัดนี้ ท่านยังไม่มีบุตร ไม่มีแม้แต่องค์เดียว"

สายตาเบือนต่ำลงไป มองรูปกวนอิมถวายบุตรในมือแล้วกล่าวต่อ

"เพราะสาเหตุนี้เอง องค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันได้พระราชทานหยกเนื้อดีที่สุดชิ้นนี้ไปเป็นพิเศษ ทรงสั่งจิตรกรฝีมือเยี่ยมสลักเป็นรูปกวนอิมถวายบุตร หยกก้อนนี้นับว่ามีคุณค่าลิบลิ่วอยู่แล้ว เมื่อได้รับพระราชทานจากหัตถ์องค์กษัตริย์ และยังมีความมุ่งหมายอีกประการ จึงได้ถูกยกเป็นหนึ่งในห้าของวิเศษในท้องพระคลังปู้กุ้ยอ้วง ซึ่งก็เป็นหนึ่งในของวิเศษที่สูญหายไปพร้อมกับอัญมณีในคลัง เมื่อกวนอิมถวายบุตรองค์นี้ยังอยู่ในมนุษย์โลก อัญมณีอื่น ๆ ก็ย่อมต้องอยู่เช่นกัน"

ลี้ตั๋วเนี้ยสงบฟัง ไม่มีปฏิกิริยาทั้งสิ้น

บู๊ซาเอี๊ยสอดเทวรูปหยกเข้าในอกเสื้อพลางกล่าวต่อ

"ดังนั้น พร้อมกับที่ซื้อกวนอิมถวายบุตรองค์นี้ไว้ ข้าพเจ้าก็ได้ซื้อเจ้าของมันไว้ด้วย ทางเปลือกนอกข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าวาณิชธรรมดาอยู่ตลอดมา ผู้อื่นก็ต้องคาดคิดเช่นนี้ ดังนั้น คนที่ขายกวนอิมถวายบุตรจึงหาถึงตัวข้าพเจ้า จวบจนมันรู้ตัวข้าพเจ้ามิใช่รวบรัดดั่งที่มันคาดคิดไว้ มิเพียงดูประวัติความเป็นมาของกวนอิมถวายบุตรองค์นี้ออกเท่านั้น ยังเตรียมจะรั้งตัวมันเพื่อสืบสาวราวเรื่องให้ถึงต้นตอก็ไม่มีทางหนีรอดพ้นแล้ว"

หยุดแค่นหัวร่อเบา ๆ จึงกล่าวต่อ

"แต่มันกลับมิใช่เป็นผู้ซื้อคนแรก และก็ปกปิดความลับได้มั่นคงยิ่ง แต่เสียดายเมื่ออยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า นอกจากคนตายแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถปกปิดความลับไว้ได้เลย"

กล่าวถึงตอนนี้ ใบหน้าบู๊ซาเอี๊ยกลายเป็นเหี้ยมเกรียมเย็นชาอีกครา

ในเวลาสั้น ๆ ประมาณครึ่งธูป สีหน้ามันถึงกับแปรเปลี่ยนไปมาหลายครั้งครา

สีหน้าของคนที่แปรเปลี่ยนไป ๆ มา ๆ ได้ง่ายดาย ปกติหัวใจก็ต้องเปลี่ยนง่ายดายเช่นกัน

คนประเภทนี้มิเพียงยากจะอยู่ร่วมกันเท่านั้น ยิ่งยากจะรับมือได้ด้วย

คนประเภทนี้ หากจะรีดเร้นคำสารภาพของผู้อื่นต้องมีวิธีอยู่ไม่น้อย

มาตรว่าเป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหล ตกมาอยู่ในมือบุคคลเยี่ยงนี้คิดจะปกปิดความลับไว้ น่ากลัวคล้ายมีแต่เข้าไปในโลงเพียงทางเดียวเท่านั้นจริง ๆ"

มันได้บ่งบอกกระจ่างชัดอย่างยิ่งแล้ว ยากนักที่ลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับไม่มีปฏิกิริยาใดกระทั่งตัวบู๊ซาเอี๊ยเองก็ต้องรู้สึกผิดคาดหมายอยู่บ้าง

มันจับตาเย็นชาจ้องมองลี้ตั๋วเนี้ยพลางกล่าวอีก

"ข้าพเจ้าดูว่าท่านก็เป็นคนชาญฉลาดผู้หนึ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มพลางตอบเสียงราบเรียบ

"ตอนข้าพเจ้ายังเยาว์วัย ก็มีคนชมเชยข้าพเจ้าชาญฉลาดปราดเปรื่อง"

"คนชาญฉลาดปราดเปรื่องเช่นท่าน ไฉนไม่ทราบตอนนี้สมควรทำอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าทราบอยู่ เพียงเสียดาย เรื่องที่ท่านสอบถามล้วนมิใช่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าทราบมา"

บู๊ซาเอี๊ยถอนใจกล่าว

"นั่นข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียดายอย่างยิ่งเช่นกัน"

ลี้ตั๋วเนี้ยร้องอ้อ ชม้ายตามองบู๊ซาเอี๊ยอีก

บู๊ซาเอี๊ยถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"มาตรว่าท่านไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านต้องทราบ อย่างไรต้องถามให้กระจ่างชัดมาจึงยินยอมเลิกรา"

ลี้ตั๋วเนี้ยสั่นศีรษะกล่าว

"ท่านมิยอมเชื่อก็ไม่มีปัญญา"

"แต่ข้าพเจ้ามีปัญญา"

"ท่านยินยอมบอกเล่าวิธีนั้นให้ข้าพเจ้าทราบหรือไม่ ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะโดยไม่ลังเล

ลี้ตั๋วเนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"เป็นวิธีใดกันแน่ ?"

"ภายใต้การสอบถามของข้าพเจ้า หากท่านยังปฏิเสธบอกไม่ทราบ ข้าพเจ้าจึงจะเชื่อถือ"

"ท่านจะสอบถามข้าพเจ้าเยี่ยงไร ?"

"ข้าพเจ้ากำลังใคร่ครวญอยู่"

มันใคร่ครวญแล้วพลันถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"ในเรื่องเช่นนั้น ความจริงข้าพเจ้าอย่างน้อยมีวิธีไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อย แต่มิว่าวิธีใด ข้าพเจ้าต่างไม่อาจหักใจใช้ไปกับตัวของท่าน"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมีความต้องการวิวาห์กับท่าน"

ลี้ตั๋วเนี้ยคล้ายดั่งยังไม่เข้าใจ

บู๊ซาเอี๊ยกล่าวเสียงเย็นชาต่อ

"วิธีทั้งหนึ่งร้อยนั้น มิว่าใช้วิธีใด ท่านต่างไม่มีความงามดุจดั่งตอนนี้เหลืออยู่อีกเลย"

ลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับยังหัวร่อออกมาได้ นางหัวร่อพลางกล่าว

"หากข้าพเจ้าไม่งดงามดั่งตอนนี้ ท่านจะต้องเสียใจอย่างยิ่ง ?"

บู๊ซาเอี๊ยขมวดคิ้วรับคำ ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านก็ย่อมไม่ยอมวิวาห์กับข้าพเจ้าอีก ?"

บู๊ซาเอี๊ยผงกศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อท่านตั้งใจวิวาห์กับข้าพเจ้าให้ได้ ไฉนดุร้ายต่อข้าพเจ้าปานนั้น ?"

บู๊ซาเอี๊ยพลันหัวร่อบ้าง กล่าวสืบต่อไป

"มีเรื่องหนึ่งที่ท่านน่ากลัวยังมิใคร่ชัดเจน"

"เรื่องอันใด ?"

"ท่านแม้งดงามสะคราญ แต่เปรียบกับอัญมณีของปู้กุ้ยอ้วงที่สูญหาย ในจิตใจข้าพเจ้า อัญมณีเหล่านั้นยังสวยงามกว่าท่าน น่ารักกว่าท่านมากหลายนัก"

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงแย้มยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ฝืนจนเห็นชัด

บู๊ซาเอี๊ยสืบเท้ามาอีกก้าวหนึ่ง ส่งเสียงต่อ

"จากที่นี้ของข้าพเจ้าไปถึงเบื้องหน้าท่าน อย่างมากไม่เกินสิบห้าก้าว ข้าพเจ้าจะพยายามผ่อนฝีเท้าให้เชื่องช้าที่สุด ภายในช่วงเวลานี้ ท่านสมควรใคร่ครวญให้กระจ่างจึงประเสริฐสุด"

วาจานี้พอจบคำ มันสาวเท้าไปอีกก้าวหนึ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยไหนเลยยังหัวร่อได้อีก สตรีงามกลางคนที่อยู่ซ้ายขวาของนางทั้งสี่ต่างพากันผลักเก้าอี้ผุดลุกขึ้นราวนัดไว้

พวกนางพอเคลื่อนไหว บริวารสิบสองคนของบู๊ซาเอี๊ยก็พากันสืบเท้าล้อมเข้ามาทั่วทุกทิศทาง

สตรีงามกลางคนสี่คนนั้น พลันกระจายคล้ายเป็นผีเสื้อโบยบินบนมวลบุปผาแยกออกเป็นยืนซ้ายขวาหน้าหลังของลี้ตั๋วเนี้ยทันที

ในมือของพวกนางมีกระบี่อ่อนเพิ่มมาอีกเล่มหนึ่ง

กระบี่อ่อนที่ยาวสามเชียะ พอถูกสายลมพลันแข็งตรงดั่งคันทวน

เพียงเห็นฝีมือนี้ก็ทราบพวกนางต่างทุ่มเทเวลากับกระบี่มาคนละนานปี

บู๊ซาเอี๊ยถลึงจ้องพวกนางแน่วนิ่ง สืบเท้าไปอีกก้าวหนึ่งแล้วตวาด

"คร่าตัวสตรีทั้งสี่คนนั้นแก่เราก่อน"

เป้าของวาจานี้ ย่อมเป็นบริวารทั้งสิบสองของมัน

คนชุดขาวที่อยู่ข้างกายมันผู้หนึ่งรีบถามขึ้น

"จะจับเป็นหรือจับตาย ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อพลางตอบ

"จับเป็นได้ก็ควรจับเป็น"

"หากไม่ได้ ?"

"ไม่ได้ พวกท่านย่อมยากจะมิเสี่ยงชีวิตด้วย เมื่อผลของการเสี่ยงชีวิตเป็นอย่างไร ก็ให้เป็นเยี่ยงนั้น"

เมื่อบู๊ซาเอี๊ยออกคำสั่งเช่นนั้น เรื่องราวก็กระทำได้ง่ายดายอีกมากแล้ว คนชุดขาวทั้งสิบสองต่างเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมทันที

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงกระพรวนดังแว่วขึ้นที่ภายนอก

เสียงกระพรวนพุ่งหายไปรวดเร็วอย่างยิ่ง พิกลและพิสดารอย่างยิ่ง !

เสียงกระพรวนพอดังกระทบโสต หัวใจเฮ้งฮวงพลันเต้นถี่เร็วทันที

เสียงกระพรวนเช่นนี้ เฮ้งฮวงเคยได้ยินมาสองครั้ง

ครั้งแรกอยู่ในวิกาลยะเยียบเลือนราง อยู่บนสุสานที่รกร้างวังเวง พอเสียงกระพรวนขาดหาย ก็ได้เห็นก้วยเอ็กที่มีสีหน้าคล้ายคนตาย

เมื่อบอกเล่าเรื่องราวนกแก้วโลหิตที่ประหลาดพิกลจบสิ้น ก้วยเอ็กก็ตายไปอย่างเร้นลับไม่ทราบสาเหตุ

ยังมีอีกครั้งหนึ่ง เป็นตอนกำลังพิสูจน์ศพ เฮ้งฮวงกับทิหึงต่างได้ยินพากันไล่ตามไปตามเสียงกระพรวนจนถึงสุสานเปล่าเปลี่ยวรกร้างที่ห่างไกล เสียงกระพรวนหายไปไม่นาน นกแก้วโลหิตก็ปรากฏตัวมา ทิหึงขาดใจตายไปในเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลของนกแก้วโลหิต

เสียงกระพรวนทั้งสองครั้งต่างปรากฏในสถานที่มีกลิ่นอายปิศาจยะเยียบวังเวง แต่ละครั้งต่างนำพาความตายมาให้

แต่ละครั้ง ต่างมาจากข้าทาสของนกแก้วโลหิต คอของฮ้วยโน้วต่างผูกกระพรวนอันพิกลเช่นนี้

ครั้งนี้มันมาจากกระไร ? นำพากระไรมา ?

ใช่ว่ามาจากฮ้วยโน้วอีก ? ใช่ว่านำพาความตายมาให้ ?

คาวโลหิตเริ่มคละคลุ้ง

ได้ยินเสียงกระพรวน สีหน้าท่าทีของลี้ตั๋วเนี้ยคึกคักขึ้นทันที

รอยยิ้มของนางปรากฏขึ้นบนใบหน้าอีกแล้ว

สายตาบู๊ซาเอี๊ยจับนิ่งอยู่บนใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ย เห็นรอยยิ้มของนาง และก็ได้ยินเสียงกระพรวนที่ประหลาดพิกลนั้น

จับตามองลี้ตั๋วเนี้ยแน่วนิ่ง คล้ายดั่งคิดจะสังเกต นางไฉนพลันมีทีท่าคึกคักแจ่มใสมาได้

มันดูไม่ออก !

คนชุดขาวทั้งสิบสองก็ได้ยินเสียงกระพรวนอันประหลาดและพิกลเช่นกัน เท้าของพวกมันต่างหยุดลงโดยมิรู้ตัว

เสียงกระพรวนเยี่ยงนั้น คล้ายดั่งยังนำพาอานุภาพของมาร ความเย้ายวนของมารมาด้วย

และเพียงชั่วขณะ เสียงกระพรวนได้โบยบินเข้ามาในห้องโถงใหญ่

ฟังในห้องโถง เสียงกระพรวนยิ่งดัง ยิ่งพิกลกว่าเดิม

นกตัวนั้นก็พิกลจนพิสดารเช่นเดียวกัน

ขนปีกสีแดง แดงฉานปานโลหิต ปากและเล็บของมันก็คล้ายเคยแช่ในโลหิตมาครึ่งชีก ร่างของนกตัวนั้นคล้ายย้อมมาจากโลหิต

มีเพียงชีกซ้ายเท่านั้น

ซีกขวาของนกตัวนั้น มิเพียงไม่ใช่สีแดงเท่านั้น กระทั่งจุดแดงสักน้อยนิดยังไม่มี ปากเป็นสีดำ เล็บเป็นสีน้ำตาลชืด แต่ขนปีกกับขาวราวกับหิมะ

เมื่อเห็นมัน สะกิดใจให้ผู้คนนึกถึงฮ้วยโน้วได้ทันที

หรือมันเป็นข้าทาสของนกแก้วโลหิต หนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้วที่แปลงขึ้นจากโลหิตมารหนึ่งพันสามร้อยหยดนั้น

กรงเล็บขาซ้ายของมันกำกระพรวนใบน้อย เสียงที่ประหลาดพิกลนั้น ดังมาจากกระพรวนนี้นี่เอง เป็นเสียงคล้ายดั่งจะสยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คน!

โบยบินรอบหนึ่งแล้ว นกพิกลตัวนั้นได้พาเสียงกระพรวนไปเกาะอยู่ที่ไหล่ซ้ายของลี้ตั๋วเนี้ย

เสียงกระพรวนหยุดหายไปทันที

ห้องโถงที่กว้างใหญ่กลับกลายเป็นเย็นยะเยียบกว่าเดิม

แสงโคมไฟที่สลัวเลือนราง เงามืดทางรอบข้างยิ่งเข้ม เมื่อนกประหลาดมาเงาทะมึนของความตายคล้ายดั่งครอบคลุมไปทั่วทั้งห้องโถงใหญ่

บู๊ซาเอี๊ยเบิ่งตาถลึงจ้องนกประหลาดโดยไม่รู้ตัว นกประหลาดก็ถลึงจ้องบู๊ซาเอี๊ยตากลมที่มีประกายของมันคล้ายดั่งมีอาถรรพณ์ชั่วร้ายอย่างบอกมิถูก

บู๊ซาเอี๊ยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง พลันตวาดสุดเสียง

"บุก!"

เสียงตวาดที่คล้ายอสนีบาตฟาดลั่น ทำลายความยะเยียบวังเวงของห้องโถงใหญ่ไปหมดสิ้นทันที

คนชุดขาวทั้งสิบสอง ปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งบุกเข้าไป

สองมือของลี้ตั๋วเนี้ยแทบจะตบออกมาพร้อมกัน

การตบคราวนี้ยิ่งน่าตระหนก พอตบไป ถึงกับตบอาวุธลับออกมาทั่วทั้งห้องโถงใหญ่ ยังตบพื้นให้ยุบหายลงไปบริเวณกว้างใหญ่อีกด้วย

พลังฝ่ามือพอตบไป สตรีงามกลางคนทั้งสี่พากันหยุดเท้าทันที เสียงเอี๊ยดเอี๊ยดดังถี่ยิบ รอบข้างของพวกนางยุบต่ำลงไปโดยเร็ว

นอกจากพื้นกลางห้อง ที่พวกนางนั่งและยืนแล้ว ทั่วทั้งห้องโถงถึงกับเป็นกระดานกลที่เคลื่อนไหวได้

เป็นที่ผู้คนผิดคาดหมายอีกแล้ว

ยังมีเรื่องที่ยิ่งผิดคาดหมายของผู้คน

อาวุธลับ! อาวุธลับเจ็ดชนิด!

แต่ละชนิดของอาวุธลับ น่ากลัวต้องมีจำนวนมากกว่าหนึ่งร้อย พลันพุ่งออกมาจากทุกซอกมุมของห้องโถงดุจฝูงตั๊กแตน

อาวุธลับจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ผนึกขึ้นเป็นตาข่ายแวววาวผืนมหึมา ครอบคลุมลงจากทั่วทุกทิศทาง

มีแต่ที่ซึ่งพวกลี้ตั๋วเนี้ยยืนอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้ ส่วนสถานที่อื่น ๆ ล้วนอยู่ในรัศมีจู่โจมของอาวุธลับทั้งสิ้น

อาวุธลับทั้งมวลล้วนยิงออกมาจากกลไก เสียงฝ่าอากาศแหลมเล็กเสียดประสาท พลังของมันหนักหน่วงปานใดก็เป็นที่คาดคิดได้แล้ว

พื้นที่ใต้เท้าพลันยุบลง เป็นที่ผู้คนต้องแตกตื่นลนลานอยู่แล้ว เมื่อมามีอาวุธลับที่หนาแน่นถี่ยิบโหมใส่ ยิ่งยากจะต่อต้านป้องกันได้

คนชุดขาวทั้งสิบสองต่างร้องขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เสียงร้องยังมิทันขาดหาย ห้าคนก็ได้ร่วงลงไปในหล่มใหญ่ อีกเจ็ดคนเพิ่งกระโดดขึ้นอากาศ ก็มีสี่คนถูกอาวุธลับยิงใส่จนคล้ายตัวเม่น ร่วงหล่นลงไปในหล่มใหญ่ ที่เหลืออีกสามคน ก็มีโลหิตกระเซ็นออกจากร่าง

ดูท่าทีในจำนวนสิบสองคนของพวกชุดขาว ต้องนับมันทั้งสามมีพลังฝีมือเยี่ยมที่สุด มาตรว่าถูกอาวุธลับยิงใส่เช่นกัน ร่างยังแคล่วคล่องปราดเปรียวยิ่งตีลังกากลางอากาศทะลวงฝ่าม่านอาวุธลับอย่างแข็งขืน พุ่งลงยังกึ่งกลางของห้องโถงใหญ่

พลังฝีมือบู๊ซาเอี๊ยยิ่งเหนือกว่าพวกเหล่านี้มากนัก พื้นพอยุบลง ร่างมันก็ทะยานขึ้นอากาศ ตะปบสองฝ่ามือไปมาวุ่นวาย เสียงติง ๆ ตัง ๆ ดังถี่ยิบผ่านพ้นอาวุธลับที่ระดมยิงใส่มัน ถูกมันคว้าไว้จนหมดสิ้น

ร่างของมันฝ่าม่านอาวุธลับไปได้ในบัดดล ร่างยังอยู่กลางอากาศ อาวุธลับที่คว้าไว้ได้ถูกซัดออกไปอีกคราจู่โจมยังสตรีงามกลางคนทั้งสี่นางนั้น

กระบี่อ่อนในมือสตรีกลางคนทั้งสี่ รีบสะบัดกวัดแกว่งขึ้นต่อต้านทันที แต่ละเล่มแคล่วคล่องว่องไวดั่งอสรพิษร้าย

อาวุธลับถูกฟาดฟันกระเด็นไปหมดสิ้นในบัดดล

ร่างบู๊ซาเอี๊ยก็โฉบลงไปถึง ทะยานจากอากาศดุจเป็นทหารเทพยดา

กระบี่อ่อนสองเล่มแทงเข้าใส่ทรวงอกบู๊ซาเอี๊ยดั่งสายฟ้า

ตัวกระบี่ตรงดั่งปลายทวน แต่ปลายกระบี่กลับเต้นระริก คล้ายดั่งเป็นลิ้นของงูร้าย

บู๊ซาเอี๊ยตวาดก้อง ร่างท่อนบนหงายไป ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง แฉลบลงไปยังโต๊ะที่อยู่กึ่งกลางห้องโถง

กระบี่ตามติดเข้าแทงใส่ ยังคงเป็นสองเล่มนั้น

บู๊ซาเอี๊ยยกเท้าเหยียบลง ถึงกับเหยียบกระบี่สองเล่มไว้ที่ใต้เท้าอย่างหนักหน่วงได้

สองเท้าของมันถูกใช้ไปแล้ว หากมีกระบี่จู่โจมมาอีกสองเล่ม มันจะรับมือเยี่ยงไร? กระบี่อีกสองเล่ม ก็เตรียมแทงเข้ามาแล้ว

แต่ขณะเวลานั้นเอง คนชุดขาวอีกสามคนก็ได้โถมลงมาจากอากาศ สองคนทะยานเข้าใส่หญิงงามกลางคนที่เหลืออีกสองนาง

ประกายดาบพุ่งลงดั่งสายฟ้าแลบ

สตรีงามสองคนนั้น ไหนเลยยังจะมีเวลาไปจู่โจมบู๊ซาเอี๊ยอีก กระบี่อ่อนสองเล่ม รีบต่อต้านการจู่โจมของดาบสายฟ้าสองเล่มนั้น

คนชุดขาวที่ยังเหลืออีกผู้หนึ่ง กลับควงดาบฟันเข้าใส่สตรีกลางคนสองนางที่ถูกบู๊ซาเอี๊ยเหยียบกระบี่ไว้

มันมิเพียงรู้จักฉกฉวยโอกาสเท่านั้น ดาบก็มีความเร็วดั่งสายฟ้าแลบ

สตรีงามกลางคนทั้งสอง ต้องตระหนกจนลนลานแล้ว

บู๊ซาเอี๊ยเพียงยกเท้าก็เหยียบกระบี่อ่อนของพวกนางไว้ได้ สร้างความตระหนกแก่พวกนางจนสะดุ้งเฮือกใหญ่อยู่แล้ว พวกนางก็ย่อมต้องการชักกระบี่อ่อนคืนกลับ แต่ทว่าใช้กำลังไปแล้วกระบี่กลับมิขยับเขยื้อนสักน้อยนิด ดุจดั่งมีพะเนินเหล็กหนักเป็นหมื่นชั่งทับอยู่ นี่ก็สร้างความตระหนกแก่พวกนางจนสะดุ้งอีกเฮือกหนึ่ง

บัดนี้ ถึงกับมีดาบเร็วที่คล้ายสายฟ้าแลบจู่โจมมา พวกนางไม่ตระหนกจนลนลานก็ประหลาดยิ่งแล้ว

ประกายดาบสายฟ้าฟันลง เสียงติงตังดังขึ้นถึงกับกระดอนกลับไปได้

พริบตานั้น สตรีงามนางหนึ่งสอดมือซ้ายเข้าอกเสื้อ ชักมีดสั้นมาเล่มหนึ่งต้านการจู่โจมของดาบที่ฟันลง

ดาบแม้ต่อต้านกระดอนไปได้ แต่ร่างนางถูกพลังดาบกระแทกจนต้องเสียหลักเซถลา

คนชุดขาวผู้นั้นยิ่งย่ำแย่กว่านางมากนัก ทั้งร่างทั้งดาบร่วงหล่นลงไปที่พื้น

พลังของนางยังไม่หนักหน่วงรุนแรงปานนั้น เพียงแต่ว่ายามเมื่อนางใช้มีดสั้นมือซ้ายต้านการฟันลงของดาบสายฟ้าแล้ว สตรีงามกลางคนอีกผู้หนึ่งก็ใช้มือซ้ายล้วงมีดสั้นออกจากอกเสื้อ ชัดเข้าใส่คอหอยของคนชุดขาวอย่างแม่นยำ

การจู่โจมนี้ ทั้งแม่นยำทั้งอำมหิตยิ่ง

สตรีงามกลางคนผู้นี้ยิ่งรู้จักฉกฉวยโอกาสมากกว่า

มีดสั้นพุ่งเข้าใส่คอหอย โลหิตสด ๆ ฉีดมาเป็นลำยาว พละกำลังทั้งร่าง

ของคนชุดขาว กระจายออกจากปากแผลที่คอหอยไปเช่นกัน

มันร่วงหล่นลงสู่พื้น

แต่สตรีงามกลางคนทั้งสองกลับทะยานกายขึ้นพร้อมกัน

บู๊ซาเอี๊ยก็รู้จักฉกฉวยโอกาสเช่นกัน

ดาบสายฟ้าพอฟันลง บู๊ซาเอี๊ยก็ทะยานกายขึ้นอากาศ สลับสองเท้าเตะออกไป

สตรีงามกลางคนทั้งสองก็ทราบ บู๊ซาเอี๊ยจะต้องใช้โอกาสนี้ลงมือฉกฉวยเอาเปรียบผู้อยู่ด้านซ้าย ใช้พริบตาที่ถูกพลังดาบกระแทกเซถลาถอยหลัง ชักมีดสั้นกลับมาเช่นกันปักเข้าใส่เท้าข้างที่เหยียบกระบี่นางของบู๊ซาเอี๊ย ส่วนผู้ที่อยู่ด้านขวาก็ชัดมีดสั้นออกจากมือแล้วลดลงกุมด้ามกระบี่ ใช้สองมือหมายจะตีโต้กลับไปในทุกเวลา

พวกนางมีความคิดปราดเปรียวฉับไว ฝีมือก็แคล่วคล่องเจนจัด เพียงเสียดายที่บู๊ซาเอี๊ยจู่โจมมิใช่อยู่ในความคาดหมายของพวกนาง

มีดสั้นของผู้อยู่ด้านซ้ายมิทันปักลง มือซ้ายของผู้อยู่ด้านขวาเพิ่งลดลงกุมด้ามกระบี่ สองเท้าของบู๊ซาเอี๊ยก็ได้เตะเข้าใส่ซ้ายขวาของไหล่พวกนาง

ทั้งสองนางถูกเตะปลิวไปในทันที แต่ร่างพอถึงกลางอากาศ กลับสามารถงอเอววกทิศทาง พุ่งลงมาในที่เดิมได้อีกครั้ง

พวกนางถึงกับมีวิชาตัวเบาเยี่ยมยอดปานนี้

ร่างบินกลับ กระบี่ก็บินกลับ

กระบี่อ่อนสองเล่ม มีดสั้นเล่มหนึ่ง

กระบี่อ่อนคล้ายเป็นเข็มพิษของผึ้ง มีดสั้นก็หาช่องว่างรอยโห่วคอยเสือกแทง

บู๊ซาเอี๊ยเบิ่งตากลมกว้างถลึงจ้องกระบี่อ่อน และมีดสั้นที่แทงเข้ามา คล้ายดั่งมิทราบสมควรปัดป้องรับมือเยี่ยงไรก็ปาน

มันมือเปล่าเท้าเปลือย จะต่อต้านกับอาวุธทั้งสามเล่ม นับว่ามิใช่ง่ายดายจริง ๆ

เสียงสวบ สวบ สวบดังสามครั้ง สองกระบี่กับหนึ่งมีดสั้น ต่างพุ่งลงไปในเนื้อโลหิตกระจัดกระจาย

มิใช่เนื้อของบู๊ซาเอี๊ย และก็มิใช่โลหิตของบู๊ซาเอี๊ย

พอกระบี่และมีดสั้นของสตรีงามกลางคนจู่โจมลงมา บู๊ซาเอี๊ยก็หดกายไปด้านหลังพร้อมกับสะบัดเท้าเตะไป เตะใส่ซากศพคนชุดขาวบนพื้นปลิวขึ้นอากาศ

มาตรว่าเป็นบริวารของมัน แต่ตอนนี้กลายเป็นคนตายแล้ว

ขอเพียงมีคุณค่าให้ใช้เป็นประโยชน์ คนเป็น ๆ มันยังมิยอมปล่อยผ่าน

อย่าว่าแต่คนตายเลย

ปลายกระบี่แหลมคมยิ่ง มีดสั้นก็แหลมคมเช่นกัน เมื่อแทงเข้าใส่ซากศพก็ลึกจนถึงด้าม

จะชักออกมาก็มิใช่ง่ายดายเท่าใดแล้ว

กระโดดถอยหลังถอนกระบี่ตามสภาวะ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ แต่เสียดายตอนร่างสตรีกลางคนทั้งสองพุ่งลงถึงพื้น ได้ห่างจากขอบหล่มไม่ไกลแล้ว

หล่มไม่ลึกเท่าใด แต่ปักมีดไว้มากมายถี่ยิบ

คนชุดขาวที่ร่วงลงไปในหล่ม มิใช่ตายกับอาวุธลับ ก็ต้องตายกับคมมีดที่ตั้งเต็มไปทั้งพื้นหล่ม

ถอยหลังไป นับว่ามีแต่ทางตายอยู่สายเดียวเท่านั้น

สตรีงามสองคนมีแต่ต้องใช้เท้าเตะออกต่อต้าน

เท้าพวกนางยังมิทันเตะใส่ซากศพ บู๊ซาเอี๊ยก็พุ่งตัวเข้ามาแล้ว

สองเท้าที่เตะออกมานั้น มีเท้าหนึ่งเปลี่ยนไปเตะใส่ท้องน้อยบู๊ซาเอี๊ยอย่างรวดเร็ว อีกเท้าหนึ่งก็หดกลับ แต่ร่างพุ่งขึ้นอากาศอีกคราหนึ่ง

เจ้าของเท้าข้างนั้นคือนางที่ยังมีมีดสั้นอยู่อีกเล่มหนึ่ง

นางพอทะยานกายขึ้นอากาศ มือขวาคลายออกทันที แต่มีดสั้นมือซ้ายกลับกำแนบแน่นกว่าเดิม

มาตรว่ากระบี่อ่อนยากยิ่งจะชักออกจากซากศพได้ แต่มีดสั้นกลับสามารถชักโดยง่ายดาย ทิ้งกระบี่ใช้มีดสั้น พอร่างทะยานขึ้นพลันพุ่งโถมลงมาดั่งนางพยัคฆ์ ปักมีดสั้นเข้าใส่บู๊ซาเอี๊ย

บู๊ซาเอี๊ยตวาดก้องขึ้นสุดเสียง แยกเท้าย่อกายตวัดมือข้างหนึ่งไป ถึงกับคว้าเท้าที่เตะเข้าใส่ท้องน้อยของมันไว้ได้

สตรีงามกลางคนผู้นั้น ต้องร้องด้วยความตระหนกโดยมิรู้ตัว

เสียงกรีดร้องพอดัง มือซ้ายของนางก็ตะปบลงใส่ซากศพ คว้าซากศพนั้นกระแทกเข้าใส่ทรวงอกบู๊ซาเอี๊ยสุดแรง

ท่วงท่านี้ของนางยังมิทันเสร็จสิ้น ก็พบเห็นร่างของนางได้ทะยานขึ้นอากาศแล้ว

ในเวลาเดียวที่มือซ้ายของบู๊ซาเอี๊ยคว้าเท้าสตรีกลางคนผู้นั้นไว้ได้ มือขวาก็รวบไปที่เอวของนาง เพียงใช้พลังเล็กน้อย ร่างของสตรีงามกลางคนผู้นั้นถูกบู๊ซาเอี๊ยยกขึ้นได้ทันที ยกชูขึ้นเหนือศีรษะ

นางเพิ่งเริ่มดิ้นรน ท้องน้อยก็ปวดแปลบ

มีดสั้นเล่มที่แทงเข้าใส่ขม่อมบู๊ซาเอี๊ย ได้แทงเข้าใส่ท้องน้อยของนางแทน

สตรีงามกลางคนที่โฉบลงแทงมีดสั้น กลับถูกนางเตะปลิวกระเด็นออกไป

เท้านี้ย่อมเป็นมือของบู๊ซาเอี๊ยที่จับน่องนางบังคับให้เตะออกไปด้านหลัง

ด้านหลังคือหล่ม สตรีงามกลางคนนางนั้นถึงกับถูกเท้านั้นเตะลงไปในหล่มได้

เสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นแทบพร้อมกัน เสียงหนึ่งดังอยู่ที่ก้นหล่ม อีกเสียงหนึ่งดังอยู่กลางอากาศ

เสียงกรีดร้องที่กลางอากาศ ก็ได้ร่วงหล่นลงไปในหล่ม

บู๊ซาเอี๊ยพอทุ่มสตรีกลางคนที่คว้าตัวลงไปในหล่มแล้ว ต้องแหงนหน้าหัวร่อเสียก้องด้วยความภาคภูมิ

มันปกติชมชอบยืมดาบฆ่าคนอยู่เสมอมา

เสียงหัวร่อพอดัง กระบี่อีกสองเล่มก็ได้แทงเข้าใส่ทางซ้ายขวา

กระบี่อ่อนที่จู่โจมมา ถึงกับเป็นสตรีกลางคนอีกสองนางนั้น

คู่มือทั้งสองของนางกลายเป็นซากศพอยู่กับพื้นแล้ว

สตรีกลางคนสองนางนี้ มีคุณค่าเหนือกว่าอีกสองนางที่ตายไปอย่างแน่ชัด กระบี่ก็ยิ่งดุดันหนักหน่วงแม่นยำกว่า

บู๊ซาเอี๊ยสะบัดแขนเสื้อปลิวกระจาย เหยาะย่างตามท่าเท้าอรหันต์ ผ่านไปยี่สิบสี่กระบี่ซ้อน ๆ ถึงกับไม่มีปัญญาหาจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามได้

มันเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญบ้างแล้ว ทั้งหมัดทั้งฝ่ามือทั้งแขนเสื้อถูกใช้ออกพร้อมกัน กระแทกสตรีงามกลางคนสองนางให้ถอยไปอย่างหักโหมแล้วตวาดสุดเสียง

"พวกเราเข้ามา"

ทางนอกประตูยังมีบริวารมันอยู่อีกหลายคน มันมิได้ลืมไปเลย

ขอเพียงมีคนเข้ามา พัวพันสตรีงามกลางคนสองนางไว้ มันก็พอจะปลีกตัวออกไปคร่าลี้ตั๋วเนี้ยได้

มันที่มิรุ่มร้อนกังวลเสมอมา เนื่องเพราะบริวารภายนอกหมู่ตึกของลี้ตั๋วเนี้ยถูกมันลิดรอนกำจัดไปหมดสิ้นแล้ว ภายในหมู่ตึกก็ตกอยู่ในอำนาจของมันควบคุม

แต่ทว่าพอนกประหลาดปรากฏตัว มันกลับพบเห็นเรื่องราวมิใช่รวบรัดดั่งที่มันคาดคิดไว้แล้ว

ดังนั้น มันจึงมีคำสั่งจู่โจมทันที

มีผู้ใดคาดหมายได้ ในห้องโถงใหญ่ถึงกับมีกลไกอันร้ายกาจปานนี้

มันยังมิทันโถมเข้าถึงเบื้องหน้าลี้ตั๋วเนี้ย บริวารสิบสองคนในห้องโถงใหญ่

ของมันก็ไม่เหลือเลยแม้สักผู้เดียว

ทางด้านลี้ตั๋วเนี้ย ยังมีกระบี่อีกสองเล่ม นกประหลาดอีกหนึ่งตัว

มาตรว่ามันไม่แยแสกระบี่สองเล่มในสายตา แต่นกประหลาดตัวนั้นมันกลับมิอาจไม่กริ่งเกรงกังวลได้

นกประหลาดพลันบินมานี้ มิใช่จะไร้สาเหตุได้เด็ดขาด

รอยยิ้มของลี้ตั๋วเนี้ยยิ่งน่าคลางแคลงสงสัย คล้ายดั่งมีแผนพิชิตอยู่ในใจแล้วก็ปาน

ใช่หรือไม่ว่า ในห้องโถงยังมีกลไกที่ยิ่งร้ายกาจ การบินมาของนกประหลาดเป็นการบอกใบ้ในเรื่องอันใด ?

บู๊ซาเอี๊ยไม่ทราบ แต่ก็รู้สึกอันตรายที่ร้ายแรงได้กรายเข้ามาเหนือศีรษะมันแล้ว จำต้องรีบเร่งคร่าตัวลี้ตั๋วเนี้ยไว้ให้โดยด่วน

เยี่ยงนั้น อย่างน้อยที่สุด มันพอจะมีตัวประกันอยู่กับมือผู้หนึ่ง

ขว้างมุสิกเกรงภาชนะ มาตรว่าการต่อสู้ครั้งนี้จะพ่ายแพ้ย่อยยับ ชีวิตของมันยังคงไม่เป็นปัญหาใด ๆ

ขอเพียงยังมีชีวิต ก็ยังมีโอกาส

อย่าว่าแต่เมื่อคร่าตัวลี้ตั๋วเนี้ยได้ ไม่แน่ว่ายังพอจะบิดสถานการณ์นี้ให้พลิกกลับโดยสิ้นเชิง

มันตกลงใจแน่วแน่อยู่แต่แรก ค่ำคืนนี้ทุ่มเทเสี่ยงให้แตกหัก บัดนี้ มันได้ทุ่มเททุกสรรพสิ่งที่มีไปหมดสิ้นแล้ว และการพนันก็ได้เริ่มมาเนิ่นนาน จะเลิกรายุติก็ไม่มีทางกระทำได้

มันมีแต่พนันต่อไป ทุ่มเทต่อไป

พอส่งเสียงเรียกบริวาร บริวารก็มาทันที

ชายฉกรรจ์ชุดขาวห้าหกคนพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่ถึงกับล้วนพุ่งลงไปในหล่มหลังประตู

บู๊ซาเอี๊ยพอเหลือบเห็น ต้องตระหนกจนใจสะท้าน

มันเลือกเฟ้นบริวาร มีความรอบคอบสุขุมอยู่เสมอมา ที่วู่วามหุนหัน มันยังต้องใคร่ครวญ บริวารที่ตาบอด มันยิ่งกระทั่งใคร่ครวญยังคร้านจะใคร่ครวญ

เนื่องเพราะมันมิใช่ก่อตั้งมูลนิธิการกุศล

แต่คนชุดขาวทั้งห้าหกคนนี้ กระทั่งคนตาบอดก็ยังไม่อาจทัดเทียม

คนตาบอด อย่างน้อยที่สุดจะต้องหยั่งทางที่เบื้องหน้าก่อน

คนชุดขาวทั้งห้าหกคนนี้ นับว่าคล้ายถูกคนเหวี่ยงเข้ามาก็ปาน

ก้นหล่มมีมีดปลายแหลมมากมาย ชายฉกรรจ์ชุดขาวห้าหกคนที่ร่วงหล่นลงไปถึงกับไม่มีเสียงแผดร้องแม้สักแผ่วเบา หรือพวกมันยังเป็นใบ้ ?

บู๊ซาเอี๊ยทราบว่าต้องไม่ใช่

พวกเหล่านี้แต่ละคน อย่างน้อยติดตามมันมากว่าสามปี มันมีความรู้จักพวกมันกระจ่างอย่างยิ่ง

พวกมันทั้งไม่ตาบอด ทั้งไม่เป็นใบ้

แล้วบัดนี้ ไฉนกลายเป็นทั้งบอดทั้งใบ้ ?

บู๊ซาเอี๊ยต้องสยิวกายหนาวเหน็บเฮือกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

มันพลันรู้สึก ตัวมันโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงแล้ว

ประตูใหญ่เปิดกว้าง แต่นอกประตูกลับมืดมิดสนิท

ไม่มีคน กระทั่งเงาร่างก็ไม่มี

ลมโชยพัดเข้ามาทางประตู

ลมวิกาลยามดึกสงัดเย็นยะเยียบ

พลังลมจากกระบี่ก็เย็นยะเยียบ

กระบี่ได้คุกคามเข้ามาใกล้ถึงหว่างคิ้ว

ในเวลาที่บู๊ซาเอี๊ยเบือนหน้าเหลือบมองนอกประตู กระบี่สองเล่มที่คล้ายเข็มพิษได้แทงควับเข้ามาแล้ว เล่มหนึ่งแทงเข้าใส่หว่างคิ้วมัน เล่มหนึ่งแทงเข้าใส่คอหอยมัน

มันเบี่ยงกายหลบไป พลันคำรามเสียงก้อง

เสียงคำรามที่แตกตื่นสะท้านขวัญ สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งห้องโถงใหญ่ดั่งอสนีบาตฟาดลง

นี่คือหลักวิชาไชจี้ห่อ (ราชสีห์คำราม) อันสูงส่งของสถาบันสงฆ์ มันเป็นศิษย์เสียวลิ้มยี่มาช่วงเวลาหนึ่ง กลับมิใช่เสียเปล่า มาตรว่ายังฝึกไม่ถึงระดับยอดเยี่ยมเพียงพอ แต่ก็พอจะขู่ขวัญคนให้กระเจิงได้

สตรีงามสองคนนั้น ถูกเสียงคำรามของมันกระแทกประสาททั้งร่างจนมืออ่อนไปโดยไม่รู้ตัว นกประหลาดตัวนั้นก็ตระหนกจนบินขึ้นจากไหล่ลี้ตั๋วเนี้ย

สองหมัดของบู๊ซาเอี๊ยก็ได้ฉวยโอกาสต่อยออกไป

หมัดที่โตราวบาตร น้ำหนักที่หลายร้อยชั่งถูกหมัดเช่นนี้ต่อยใส่ ต้องไม่มีอาการดีไปกว่าถูกกระบี่แทง

สตรีงามกลางคนที่ด้านซ้ายปลิวกระเด็นขึ้นอากาศ ร่วงหล่นลงในหุ่มคมมีด

ไม่มีเสียงเลยสักแผ่วเบา

หมัดขวาของบู๊ซาเอี๊ยต่อยคอของนางหักไปแล้ว

มาตรว่านางมิได้ร่วงลงไปในหล่มคมมีด หมัดนั้นก็พอจะต่อยชีวิตของนางให้สะบั้นไปจากร่างได้

แต่หมัดซ้ายของบู๊ซาเอี๊ยกลับต่อยใส่อากาศ

สตรีงามกลางคนที่ด้านขวา ในยามตระหนกจนขวัญสะท้านวิญญาณกระเจิงถึงกับยังสามารถหลบหลีกหมัดซ้ายบู๊ซาเอี๊ยพ้น กระบี่ของนางก็ได้แทงกลับมาในบัดดล

บู๊ซาเอี๊ยแค่นเสียงถอยหนี ใบหน้าเป็นสีชีดขาวแล้ว การคำรามของเมื่อครู่คล้ายดังคำรามพละกำลังของมันไปไม่น้อย

สตรีงามกลางคนนางนั้นฉวยโอกาสซ้ำเติมทันที กระบี่อ่อนที่คล้ายเข็มพิษสะบัดฟาดฟันดุจเป็นปีกอันกว้างใหญ่ กระบี่เล่มเดียวถึงกับคล้ายกลายเป็นหลายสิบเล่มในบัดดล

ประกายกระบี่กระจายเจิดจ้า ครอบคลุมลงมาจากเบื้องบนดุจดั่งเป็นฝนกระบี่

เสียงติงดังขึ้นเบา ๆ ประกายกระบี่เจิดจ้าเต็มท้องฟ้าพลันสลายคลายไป

สีหน้าของสตรีงามกลางคนเปลี่ยนแปรเป็นครั้งแรก

กระบี่ยังคงอยู่ในมือนาง แต่ไม่อาจใช้จู่โจมได้แล้ว

พริบตานั้น มือขวาของบู๊ซาเอี๊ยมีบรรทัดมาอีกเล่มหนึ่ง บรรทัดสีดำสนิทมิได้สะดุดตาสักน้อยนิด แต่กลับคล้ายมีพลานุภาพมารอันรุนแรงซ่อนอยู่

บรรทัดสีดำพอแทงเข้าใส่ฝนกระบี่ ฝนกระบี่ที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้าพลันสลายคลายไป กระบี่อ่อนยาวสามเชียะที่คล้ายเข็มพิษ ถึงกับกลายเป็นแมลงวันที่ลุ่มหลงต่อโลหิตพุ่งเข้าไปติดอยู่บนบรรทัดเอง ตัวกระบี่คล้ายดั่งถูกบรรทัดสีดำนี้ดูดไว้จนแนบแน่น

สีหน้าสตรีงามกลางคนเขียวคล้ำ เบือนสายตาจากบรรทัดสีดำไปที่ใบหน้าบู๊ซาเอี๊ย พลันถามขึ้น

"ท่านเป็นศิษย์เสียวลิ้ม ?"

บู๊ซาเอี๊ยหัวร่อย้อนถามไป

"ท่านก็รู้จักบรรทัดวัดฟ้า (เลี่ยงที่เชียะ) นี้ ?"

สตรีงามกลางคนตอบ

"นั่นเป็นเพียงแม่เหล็กแท่งหนึ่งเท่านั้น"

บู๊ซาเอี๊ยก็แค่นหัวร่อกลับ

"สำหรับท่านแม้ไม่นับเป็นความลับแล้ว แต่การใช้โดยมิทันคาดหมาย ท่านยังอดหลงกลมิได้"

วาจามันมิทันขาดคำ ครึ่งซีกร่างซ้ายของสตรีงามกลางคนพลันหมุนไป มือซ้ายก็ฉวยสภาวะนั้นฟาดใส่ทรวงอกบู๊ซาเอี๊ยฉาดหนึ่ง

ไม้นี้อยู่ในความคาดคำนวณของบู๊ซาเอี๊ยก่อนแล้ว

ฝ่ามือซ้ายของสตรีงามกลางคน จึงฟาดเข้าใส่ฝ่ามือซ้ายของบู๊ซาเอี๊ย

ห้านิ้วบู๊ซาเอี๊ยรวบลงคว้าฝ่ามือซ้ายข้างนั้นไว้ได้

แทบเป็นเวลาพร้อมกัน มือขวาของสตรีงามกลางคนคลายออกจากด้ามกระบี่งอนิ้วชี้นิ้วกลางควักเข้าไปในดวงตาทั้งสองข้างของบู๊ซาเอี๊ย

มาไม้นี้อีกครั้ง ไม่แน่จะอยู่ในความคาดคำนวณของบู๊ซาเอี๊ย แต่มือซ้ายบู๊ซาเอี๊ยได้สะบัดออกไปแล้ว

ปลายนิ้วสตรีงามกลางคนยังมิทันทะลวงเข้าใส่ดวงตาบู๊ซาเอี๊ย ร่างนางก็ถูกมันทุ่มออกไปก่อน

บู๊ซาเอี๊ยสะบัดมือขวาตามติด บรรทัดวัดฟ้าพอสะท้าน เสียงกระหึ่มดังขึ้นมาทันที กระบี่อ่อนที่ถูกดูดติดบนบรรทัดพุ่งออกไป ไล่ตามหลังสตรีงามกลางคนนั้น

สตรีงามกลางคนที่อยู่บนอากาศงอเอวบิดกาย ขณะจะพุ่งย้อนกลับมากระบี่ก็ได้ไปถึงตัว ทะลวงเข้าใส่หว่างเอวนางอย่างหนักหน่วง

เสียงร้องโหยหวนชวนรันทดดัง ร่างก็ได้ร่วงหล่นลงจากอากาศลงไปในหล่มคมมีด

บู๊ซาเอี๊ยทราบผลนี้อยู่ก่อนแล้ว มิได้ไปเหลือบแลนางแม้สักแวบเดียว จับสายตามองที่ใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยแน่วนิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยก็กำลังมองมัน ถึงกับยังมีรอยยิ้มอยู่

สวยสะคราญปานบุปผาชุนเทียน อบอุ่นนุ่มนวลดั่งลมชุนเทียน หยาดเยิ้มชุ่มฉ่ำดั่งน้ำชุนเทียน

นั่นเป็นรอยยิ้มที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ลุ่มหลงงมงายได้ปานใด ?

ดวงตาของนางเป็นประกายแวววาว คล้ายดั่งใกล้จะมีน้ำหยดหยาดออกมาแล้ว

สายตาทั้งสองพอประสาน บู๊ซาเอี๊ยพลันรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปทันที

ประกายตาคมกล้าของมันเริ่มกลายเป็นนุ่มนวลไปทีละน้อย ใบหน้าที่เหี้ยมอำมหิตก็ได้เริ่มสลายคลายไป สองมือที่ความจริงกำแนบแน่น ถึงกับคลายออกจากกันแล้ว

เสียงติงดังสนั่น บรรทัดวัดฟ้าร่วงลงสัมผัสพื้น

บู๊ซาเอี๊ยคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ สะท้านขึ้นเฮือกใหญ่

การสะท้านเฮือกนี้ ประกายตาที่นุ่มนวลของมันกลับกลายเป็นคมกล้าอีกครั้ง ใบหน้าก็มีแววอำมหิตติดตามมา

มันเบือนหน้าออกไปทันที

เสียงควับดังแหลมเล็ก กระบี่เล่มหนึ่งได้แทงฉับผ่านข้างศีรษะมัน กรีดผ้าโพกผมของมันขาดสะบั้นไป

รังสีเย็นยะเยียบของกระบี่ คล้ายดั่งกรีดแทงเข้าใส่ผิวเนื้อที่ก้านคอของมัน

กระบี่นี้นับว่าหวุดหวิดหวาดเสียวเป็นที่สุด !!

กระบี่อยู่ในมือขวาลี้ตั๋วเนี้ย

กระบี่ที่ยาวสองเชียะ ตัวกระบี่กว้างเพียงสองนิ้ว มีประกายสุกใสดั่งน้ำค้าง

คมกระบี่มิทันสัมผัสเนื้อ รังสีกระบี่ได้คุกคามก่อนแล้ว

นี่ย่อมเป็นกระบี่ที่ยอดเยี่ยมเล่มหนึ่ง

ดวงตาของลี้ตั๋วเนี้ยได้กลับกลายเป็นคมกล้าแวววาว

นางได้ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้ว

นางลุกจากเก้าอี้เมื่อใด ? ชักกระบี่ออกมาเมื่อใด ?

บู๊ซาเอี๊ยไม่ทราบ !

มันสะดุ้งมองลี้ตั๋วเนี้ย ด้วยประกายตาที่ประหลาดพิกลอย่างยิ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"มีคนบอก ท่านเป็นนางมารตัวหนึ่ง บุรุษพอพบเห็นท่าน ไม่มีผู้ใดสามารถบังคับใจมิให้ลุ่มหลงท่านได้ ตอนแรกข้าพเจ้ายังมิเชื่อ บัดนี้กลับจำต้องเชื่อแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยได้แต่แค่นหัวร่อ บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"กระทั่งยอดฝีมือที่มาจากเสียวลิ้มยี่เช่นข้าพเจ้า พอมิทันระวังก็แทบหลงกลอยู่ในเสน่ห์ของท่าน ผู้ที่ด้อยกว่าอีกเล็กน้อย ไหนเลยจะต่อต้านได้ ?"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"นัยน์ตามารคู่นี้ของท่าน ฝึกมานานเท่าใด ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยยกมือซ้าย ยื่นนิ้วชี้นิ้วเดียวพลางตอบ

"ไม่มากไม่น้อย สิบปี"

มือซ้ายที่ยกขึ้นของนาง พลันตบไปบนด้ามกระบี่ที่มือขวา

กระบี่มิได้รั้งกลับ การตบคราวนี้คมกระบี่จึงปาดควับเข้าใส่ลำคอของบู๊ซาเอี๊ย

บู๊ซาเอี๊ยล้มลงไปทันที

ไม่มีโลหิต กระบี่มิทันฟันเข้าใส่ลำคอ มันก็ได้ล้มลงไปเองเสียก่อน

ลี้ตั๋วเนี้ยดูออก กระบี่นั้นของนางไม่อาจลอบจู่โจมได้ดังหวัง นางจึงพลิกข้อมือทะยานกายฟันเข้าใส่ร่างบู๊ซาเอี๊ยที่ล้มลง

เสียงติงดังสดใส กระบี่พลันชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

บรรทัดวัดฟ้าที่ร่วงกับพื้น กลับไปอยู่ในมือบู๊ซาเอี๊ยอีกครา ยกขึ้นต้านกระบี่ลี้ตั๋วเนี้ยที่ฟันลงมา

กระบี่ทั้งเล่ม ไม่มีความเปลี่ยนแปรอย่างไรอีกแล้ว

กระบี่ถูกดึงดูดติดอยู่บนบรรทัด

ร่างที่เอนล้มลงของบู๊ซาเอี๊ยทรงขึ้นช้า ๆ มาอีกครา จับตามองหน้าลี้ตั๋วเนี้ยแน่วนิ่ง

ประกายตาคล้ายมีเปลวไฟลุกโชติช่วง

ประกายยะเยียบเย็นชาของดวงตาลี้ตั๋วเนี้ย คล้ายดั่งถูกเปลวไฟเผาผลาญจนอ่อนล้าสลาย กลับกลายเป็นหยาดเยิ้มนุ่มนวลอีกครา

บู๊ซาเอี๊ยพลันถาม

"หรือท่านยังคิดจะทดสอบนัยต์ตามารของท่าน จะสะกดจิตข้าพเจ้าให้เคลิบเคลิ้มหลงใหลได้อีก ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ส่งเสียง

บู๊ซาเอี๊ยก็มิส่งเสียงอีก มือซ้ายพลันตวัดตะปบเข้าใส่ลี้ตั๋วเนี้ย

ลี้ตั๋วเนี้ยทิ้งกระบี่ถอยไปโดยเร็ว

ร่างนางอ้อนแอ้นแน่งน้อย มาตรว่ามือเท้าเปะปะลนลาน ท่วงท่ายังคงสวยงามมีเสน่ห์

กระทั่งนัยน์ตานางยังไม่อาจสะกดจิตใจบู๊ซาเอี๊ยให้ลุ่มหลงได้ ท่วงท่าที่สวยงามยิ่งไม่มีคุณประโยชน์ใด

บู๊ซาเอี๊ยทะยานกายตามติดดุจพยัคฆ์ร้ายหิวโซ

ลี้ตั๋วเนี้ยถอยแล้วถอยอีก ถอยจนกระทั่งชนใส่เก้าอี้ของนาง

นางกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้

บู๊ซาเอี๊ยแผดหัวร่อเสียงก้อง โถมเข้าไปดุจพยัคฆ์ร้ายอีกครา

เสียงพลังหนักหน่วงพุ่งฝ่าอากาศดังปานฉีกแพร ทำลายความเงียบของห้องโถงใหญ่ไปหมดสิ้น พุ่งใส่ท้ายทอยบู๊ซาเอี๊ยอย่างแม่นยำ

บู๊ซาเอี๊ยเพิ่งทะยานกาย พลังลมอันหนักหน่วงก็ได้กระแทกผมขาวที่ท้ายทอยของมันพลิ้วไสวแล้ว

มันตวาดก้อง กระชากร่างที่โถมไปเบื้องหน้าให้บิดกลับมาสุดแรง หมัดซ้ายยังคงต่อยใส่ลี้ตั๋วเนี้ยแต่บรรทัดวัดฟ้าที่มือขวา สะบัดกระบี่ที่ดึงดูดอยู่บนบรรทัดให้พุ่งกลับไปทางด้านหลัง

มันมีความระวังไม้นี้อยู่ก่อนแล้ว

เนื่องเพราะมันดูออกแต่แรก บรรดาบริวารของมันถูกคนทุ่มเข้ามาในห้องนี้

ผู้ที่ทุ่มบริวารมัน กลับยังมิได้ปรากฏตัวมา

มันไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด คนผู้นั้นจะยอมจากที่นี้ไป

คนผู้นั้นลงมือจัดการต่อบริวารมัน หากมิใช่เป็นคนของลี้ตั๋วเนี้ย ก็ต้องเป็นคนมาด้วยจุดประสงค์เดียวกับมัน

มิว่าจะมีศักดิ์ฐานะใด ผู้นั้นต่างต้องไม่ยอมให้ลี้ตั๋วเนี้ยตกอยู่ในเงื้อมมือมันเท่าที่มันรีรอมิยอมปรากฏตัว อาจบางทีเพราะมีจุดประสงค์อื่น มีความมุ่งหมายอื่นแอบแฝง แต่เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้แล้ว ต้องไม่มีการงอมือดูต่อไปเป็นเด็ดขาด

การคาดคำนวณของบู๊ซาเอี๊ยมิได้ผิดพลาด

คนแม้ยังไม่เห็น แต่อาวุธลับได้มาแล้ว

ความจริงก็มิใช่เป็นอาวุธลับใด เป็นแต่เพียงค้อนเหล็กที่มหึมาเท่านั้น

ค้อนเหล็กหนักหน่วงถี่เร็วและแม่นยำ พุ่งไกลออกไปหกวา ฟาดเข้าใส่ท้ายทอยของบู๊ซาเอี๊ย

บู๊ซาเอี๊ยก็ได้คิด ฝ่ายตรงข้ามอาจจะใช้อาวุธลับมาสกัดขวางความเคลื่อนไหวของมัน แต่ถึงกับเป็นอาวุธลับเช่นนี้ ซึ่งนับเป็นที่ผิดคาดหมายของมันยิ่งนัก

จวบจนเมื่อรู้ตัวว่าไม่ถูกต้อง ก็มิอาจหลบหลีกทันท่วงทีแล้ว

มันมีแต่ต้องปะทะโดยหักโหมตรง ๆ

เสียงตังดังสนั่นหวั่นไหว ค้อนเหล็กปลิวกระเด็นออกไป กระบี่ที่ถูกดูดติดอยู่บนบรรทัดวัดฟ้าก็ปลิวกระเด็นขึ้นอากาศ ปักติดบนขื่อกลางห้อง

แขนขวาของบู๊ซาเอี๊ยแทบจะชาจนหมดความรู้สึกไป

ลี้ตั๋วเนี้ยก็มิได้เบาบางไปสักเท่าใด

หมัดนั้นของบู๊ซาเอี๊ยแม้มิได้ต่อยเข้าใส่ร่างนาง พลังหมัดที่ดุดันกระแทกใส่ทรวงอกนาง สกัดจุดของนางไปแล้ว

นางสลบไสลอยู่บนเก้าอี้ทันที

จุดประสงค์ของหมัดบู๊ซาเอี๊ยมีเพียงเยี่ยงนี้เท่านั้น มันไม่คิดต้องการชีวิตลี้ตั๋วเนี้ยเลย แต่ก็ไม่ต้องการไปพะวงทางด้านหลัง

เนื่องเพราะลี้ตั๋วเนี้ยยังพอมีฝีมืออยู่หลายท่วงท่า

เจ้าของค้อนเหล็กนี้เป็นสุดยอดฝีมือผู้หนึ่งโดยมิต้องสงสัย มาตรว่ายังไม่อาจทัดเทียมมัน แต่หากมันยังต้องคอยพะวงลี้ตั๋วเนี้ยที่จะก่อกวน ก็ต้องเป็นฝ่ายหนักแรงเสียเปรียบมากแล้ว

อย่าว่าแต่ลี้ตั๋วเนี้ยนอกจากมีนัยน์ตามารกระบี่มารแล้ว ยังอาจจะมีคาถาอาคมของมารอยู่อีก

เมื่อแขนขวาของมันมีความรู้สึกคืนมา ร่างช่วงบนของมันก็ชะโงกไป มือซ้ายเปลี่ยนจากหมัดเป็นกรงเล็บ คว้าเข้าใส่ตัวลี้ตั๋วเนี้ยอีก

มีลี้ตั๋วเนี้ยอยู่ในมือ กับเจ้าของค้อนเหล็กผู้นั้น ก็ควรเป็นการคุกคามต่อมันได้ไม่น้อย

แต่เสียดายมือของมันยังมิทันตะปบถึงร่างลี้ตั๋วเนี้ย เจ้าของค้อนเหล็กก็ได้เข้ามาแล้ว

ผู้นั้นพุ่งเข้ามาจากภายนอกดุจเป็นสายฟ้าแลบ ถึงกับยังรวดเร็วยิ่งกว่าค้อนที่พุ่งเข้ามาเมื่อครู่เสียอีก

ร่างมันยังอยู่กลางอากาศ ตะปบมือรวบไป ค้อนเหล็กที่ถูกบรรทัดวัดฟ้ากระแทกกระเด็นกลับไปในมือมันได้ในบัดดล ยิ่งมิทันร่วงหล่นลง ค้อนเหล็กก็ได้ฟาดเข้าใส่มือซ้ายของบู๊ซาเอี๊ยที่ตะปบใส่ลี้ตั๋วเนี้ยแล้ว

บู๊ซาเอี๊ยรีบหดมือซ้าย ใช้บรรทัดวัดฟ้ามือขวาฟาดกลับไปยังที่คอหอยของคนผู้นั้นบ้าง

เสียงติงตังสนั่นอีกครา บรรทัดวัดฟ้าฟาดเข้าใส่ค้อนเหล็ก

ค้อนเหล็กที่ใหญ่มหึมา เมื่ออยู่กับมือคนผู้นั้น ถึงกับใช้ได้แคล่วคล่องปราดเปรียวดุจดังเป็นกระบี่เบาบางเล่มหนึ่ง ความเกรี้ยวกราดดุดันของอานุภาพกลับมิใช่กระบี่จะสามารถเปรียบปานได้

บู๊ซาเอี๊ยต้องลอบตระหนกอย่างยิ่ง ถอยหลังไปก้าวใหญ่ตามสัญชาตญาณ

จนบัดนี้มันจึงเห็นคนผู้นั้นชัดตา ต้องร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

"กำเล่าเท้า !"

คนผู้นี้คือช่างเหล็กที่มีเพียงคนเดียวของเมืองน้อย...กำเล่าเท้าจริง ๆ

ในแสงโคมไฟที่เลือนราง ใบหน้าแห้งกรังดั่งซากศพของกำเล่าเท้า ไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด

มันแค่นหัวร่อเป็นคำตอบ

บู๊ซาเอี๊ยเขม้นมองมันแน่วนิ่ง ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นึกมิถึงว่าท่านก็มีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูง"

กำเล่าเท้าหัวร่อแค่น ๆ ตอบ

"มีเรื่องอีกมากหลายที่ท่านต่างนึกมิถึง"

บู๊ซาเอี๊ยถามอีก

"ลี้ตั๋วเนี้ยกับท่านมีความสัมพันธ์ใดกัน ?"

กำเล่าเท้าส่งเสียงเย็นชา

"ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับท่านเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"บริวารของท่านทางภายนอกไม่มีเหลือแล้วแม้แต่ผู้เดียว มิต้องแผดร้องก้องตะโกนอีก"

"หลายคนทางนอกซุ้มประตูเล่า ?"

"เป็นเช่นเดียวกัน"

"ล้วนถูกท่านฆ่า ?"

"รับมือกับพวกมัน เราเพียงลำพังก็เกินพอ"

บู๊ซาเอี๊ยต้องใจสะท้านโดยมิอาจข่มกลั้น

บริวารสิบกว่าคนที่มันทิ้งไว้ทางด้านนอก แต่ละคนล้วนถูกมันเลือกเฟ้นมาโดยพิถีพิถัน ฝึกสอนด้วยตนเองมานาน มีน้ำหนักเท่าใด มันย่อมทราบกระจ่างยิ่งกว่าผู้อื่น

"อาศัยท่านเพียงผู้เดียว ก็สามารถเข่นฆ่าสังหารพวกมันหมดสิ้น ?"

บู๊ซาเอี๊ยยังคงคลางแคลงสงสัย จึงต้องถามไปอีก

กำเล่าเท้าแค่นหัวร่อตอบ

"ท่านเชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ดี เราต่างมิแยแสสนใจ"

"อ้อ ?"

"เรามาว่ากล่าวกับท่าน ความจริงก็มากความไร้จำเป็น"

บู๊ซาเอี๊ยไม่เข้าใจ กำเล่าเท้าแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"จะกล่าววาจา เราสมควรหาคนเป็น ๆ อีกผู้หนึ่ง"

"เรายังเป็นคนเป็น ๆ"

"ในสายตาของเรา ท่านเป็นคนตายไปแล้ว"

บู๊ซาเอี๊ยแค่นเสียงสวนคำ

"ในสายตาเรา ท่านก็เป็นเช่นเดียวกัน"

"ท่านก็มีความมั่นใจฆ่าเราได้ ?"

"มั่นใจสิบสองส่วน"

"นี่ยังต้องพิสูจน์ให้เห็นกันสักครั้ง"

"ฮา...มิว่าอย่างไร ท่านต่างจะต้องพิสูจน์ให้เห็นสักครั้งแน่นอน"

กำเล่าเท้ามิได้กล่าวกระไร เอ็นสีเขียวที่แขนได้โปนจนคล้ายดั่งไส้เดือนตัวใหญ่

บู๊ซาเอี๊ยพลันกล่าวอีก

"พยัคฆ์ร้ายต่อสู้กัน เป็นต้องล้มตายฟากฝ่ายหนึ่ง ผู้ตายนั้นมิต้องกล่าวถึง ผู้รอดก็ต้องไม่ดีกว่าเท่าใด เรื่องเช่นนี้หากสามารถหลีกเลี่ยงได้ ควรหลีกเลี่ยงจึงประเสริฐสุด"

กำเล่าเท้าแค่นหัวร่อ บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อไป

"อัญมณีของนกแก้วโลหิต เราเพียงต้องการครึ่งเดียวก็พอแก่ใจ"

"ความหมายของท่านเป็นว่า ต้องการร่วมมือกับเรา ?"

"ด้วยพลังฝีมือของเราทั้งสอง มาตรว่าทางด้านลี้ตั๋วเนี้ยยังมียอดฝีมือ ก็สมควรต่อต้านกำจัดได้ อย่าว่าแต่ตัวนางตอนนี้ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

กำเล่าเท้าแค่นหัวร่ออีก

บู๊ซาเอี๊ยพยายามใช้คารมที่คมคายของมันเกลี้ยกล่อม

"ท่านแม้มีวัยปูนสูงมากแล้ว แต่สุขภาพยังแข็งแรงปานนี้ คาดว่ายังต้องมีวันเวลาอยู่อย่างสุขสบายอีกเนิ่นนานนัก"

กำเล่าเท้าแค่นหัวร่อดังเคย บู๊ซาเอี๊ยกล่าวต่อ

"คนเราขอเพียงมีเงิน แม้นับว่าวัยสูงไปเล็กน้อยก็มิเป็นไร ยังพอจะเสพย์สุขได้สาสมใจอยู่เช่นกัน"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ชั่วชีวิตของท่าน น่ากลัวยังมิเคยเสพย์สุขอย่างจริงจังมาเลยสักครั้ง ?"

กำเล่าเท้ารอจนบัดนี้จึงเอ่ยปาก

"มิเคยเลยจริง ๆ"

"อย่างนั้น ท่านยิ่งไม่อาจคลาดโอกาสนี้"

"อ้อ ?"

"มาตรว่าท่านไม่เคยมีประสบการณ์เลยก็มิเป็นไร ในด้านนี้ เราพอจะบอกได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ ยินดีจัดการให้ท่านเป็นลำดับขั้นตอนอย่างเยี่ยม ประกันว่า

ท่านต้องพอใจยิ่ง"

กำเล่าเท้าพลันหัวร่อกล่าว

"คนเราเมื่อมีเงิน หรือยังไม่รู้จักไปเสพย์สุขเยี่ยงไร ?"

"วาจานี้มีเหตุผล"

"ฟังว่า เงินทองไม่มีผู้ใดรังเกียจมากเกินไป"

"เท่าที่เราทราบมา ผู้รังเกียจมีเงินทองมากไป ยังมิเคยมีเลยสักผู้เดียว"

"อย่างนั้น เราไฉนต้องแบ่งให้ท่านส่วนหนึ่ง ?"

บู๊ซาเอี๊ยตะลึงลานเป็นครู่หนึ่งจึงกล่าว

"นึกมิถึง กระเพาะของท่านยังโตใหญ่กว่าข้าพเจ้า ?"

"เราบอกก่อนแล้ว มีเรื่องราวมากหลายที่ท่านนึกไม่ถึง"

บู๊ซาเอี๊ยฝืนหัวร่อ

แต่กำเล่าเท้าปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชากล่าวต่อ

"เราความจริงมีศักดิ์เยี่ยงไร ท่านก็นึกไม่ถึงอยู่แล้ว"

บู๊ซาเอี๊ยต้องสวนคำถามไปโดยไม่รู้ตัว

"ท่านความจริงมีศักดิ์ใด ?"

"ข้าทาส"

บู๊ซาเอี๊ยงุนงงวูบจึงถาม

"ข้าทาส ? ข้าทาสผู้ใด ?"

ใบหน้ากำเล่าเท้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นลี้ลับพิสดารเน้นทีละคำ

"ฮ้วยเอ็งบู้"

บู๊ซาเอี๊ยยิ่งผิดคาดหมาย ร้องโพล่งไป

"ท่านก็เป็นฮ้วยโน้ว ?"

"เป็นฮ้วยโน้วจริง ๆ"

"ฟังว่าฮ้วยโน้วเป็นนกชนิดหนึ่ง"

"เป็นนกและก็เป็นคน"

เสียงของกำเล่าเท้าก็แปรเปลี่ยนเป็นพิกลพิสดาร "นกมารสิบสามตัว มนุษย์มารสิบสามคน"

มือกำเล่าเท้าพลันตวัดขึ้น

เสียงกระพรวนอันพิกลดังอีกครา นกประหลาดที่โบยบินกลางอากาศตัวนั้นหลุบปีกพุ่งลงไปในมือมัน

บู๊ซาเอี๊ยตาเหลือกค้างไปแล้ว เบิ่งจ้องกำเล่าเท้าพลางถาม

"เป็นสิบสามคนใด ?"

ใบหน้ากำเล่าเท้ามีแววเจ็บช้ำรันทดยากจะบ่งบอกบรรยาย ตอบไปว่า

ใบหน้ากำเล่าเท้ามีแววเจ็บช้ำรันทดจนยากจะบ่งบอกบรรยาย ตอบไปว่า

"ท่านนับเป็นคนมีความกระตือรือร้นสนใจไม่เบา"

"ความจริงก็ไม่เบาอยู่แล้ว"

"แต่เสียดาย ท่านถามไม่ถูกเวลา"

บู๊ซาเอี๊ยร้องอ้อ กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"เราตอนนี้ไม่คิดจะกล่าววาจา"

"แล้วท่านคิดจะทำกระไร ?"

กำเล่าเท้าแค่นเสียง

"คิดจะรู้เห็นฝีมือท่านที่ต้องสามารถฆ่าเราได้"

บู๊ซาเอี๊ยยังไม่ยอมเลิกรายุติ ถามต่อไป

"กับการเสนอของเราเมื่อครู่นี้ ท่านมิยอมใคร่ครวญเลยสักน้อยนิดจริง ๆ ?"

กำเล่าเท้ากล่าวด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

"กับพวกที่ละโมบต่ออัญมณีจำนวนนั้น เราปกติเพียงทราบอยู่ประการเดียว"

"ประการใด ?"

"ต้องฆ่าให้ได้"

มิทันขาดคำ บู๊ซาเอี๊ยลงมือแล้ว บรรทัดวัดฟ้าของมันกระหน่ำเข้าใส่ศีรษะกำเล่าเท้าอย่างหนักหน่วง

มันแม้ศึกษามาจากสำนักใหญ่ฝ่ายธัมมะ ทางด้านลอบจู่โจม ก็มีการศึกษาค้นคว้ามาอย่างเยี่ยมเช่นกัน

มันยิ่งรู้จัก สมควรฉกฉวยโอกาสเยี่ยงไร เสียงติงดังสนั่น บรรทัดวัดฟ้าถึงกับฟาดไปบนค้อนเหล็กอีกคราเสียได้

บู๊ซาเอี๊ยตระหนกอีกครั้ง

กำเล่าเท้าส่งเสียงเย็นชา

"ท่านเพียงรู้จักวิชาเหล่านี้ ?"

กล่าวเพียงครึ่งเดียว บรรทัดวัดฟ้าของบู๊ซาเอี๊ยตวัดขึ้น รอจนเมื่อวาจากำเล่าเท้าจบความ อย่างน้อยมันได้กระหน่ำใส่กำเล่าเท้าถึงยี่สิบบรรทัด

เสียงติงตังของโลหะกระทบกันดังอยู่ถี่ยิบ ทั้งยี่สิบบรรทัด ล้วนฟาดเข้าใส่

ตัวค้อนเหล็ก

ค้อนเหล็กมหึมาเมื่ออยู่กับมือกำเล่าเท้า มีความแคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งกระบี่จริง ๆ

ค้อนของกำเล่าเท้าแม้ปราดเปรียว สายตาบู๊ซาเอี๊ยก็คมกล้าอย่างยิ่ง พริบตาที่ค้อนเหล็กยกขึ้นต่อต้านบรรทัดวัดฟ้าของมัน มันก็ได้สังเกตออก ด้วยพลังฝีมือของมัน สมควรเปลี่ยนกระบวนท่าได้ทันท่วงที แต่ทว่าพริบตานั้น บรรทัดวัดฟ้าถึงกับพุ่งเข้าหาค้อนเหล็กเอง ไม่อยู่ในความควบคุมบังคับของมันเลย

บรรทัดวัดฟ้าเล่มนี้ ความจริงเป็นแม่เหล็กแท่งหนึ่ง ค้อนเหล็กของกำเล่าเท้าเป็นเป้าที่มันต้องดึงดูดอยู่แล้ว

ค้อนเหล็กหนักกว่าร้อยชั่ง กำเล่าเท้ายิ่งมีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด

หากมิใช่มีกำลังมหาศาลแต่กำเนิด ต้องไม่ใช้ค้อนที่ใหญ่มหึมาปานนี้เป็นอาวุธ

ค้อนเหล็กที่ใหญ่โตปานนี้ บรรทัดวัดฟ้าที่เพิ่งมีน้ำหนักสิบกว่าชั่ง ไหนเลยจะดึงดูดมันเข้าไปได้ ?

ไม่สามารถดึงดูดเข้ามา ก็มีแต่ติดตามออกไป !

ทั้งสองพอใกล้กันย่อมดึงดูดอยู่ด้วยกัน พลังดึงดูดเยี่ยงนั้น ความจริงมิใช่เกิดขึ้นจากผู้คน ผู้คนขัดขืนบังคับได้

ดึงดูดด้วยกันนั้นง่ายดาย แยกกันก็มิใคร่ง่ายดายแล้ว

ตอนบรรทัดวัดฟ้าบู๊ซาเอี๊ยฟาดลงไปนั้น แคล่วคล่องแผ่วเบาราวเมฆพลิ้วน้ำไหล แต่ตอนรั้งกลับ ต้องหนักหน่วงกินแรงอย่างยิ่ง

มันกระหน่ำใส่กำเล่าเท้ายี่สิบบรรทัด ต้องใช้พลังมากกว่าสี่สิบบรรทัดในยามปกติเสียอีก

บรรทัดวัดฟ้านี้เป็นอาวุธนอกตำราที่พิเศษพิสดารโดยมิต้องสงสัย โดยเฉพาะพลังดึงดูดขุมนั้น มักจะบันดาลให้คู่ต่อสู้มิทราบปัดป้องหลีกเลี่ยงเยี่ยงไร แม้นับว่าพละกำลังของมันคู่คี่กับฝ่ายตรงข้าม เมื่อมีบรรทัดอยู่กับมือ มันยังเป็นฝ่ายได้เปรียบเต็มประตู

ลี้ตั๋วเนี้ยกับหญิงงามกลางคนผู้นั้นย่อมมีพละกำลังไม่ทัดเทียมมัน ดังนั้นตอนมันรับมือกับพวกนาง พอใช้บรรทัดวัดฟ้าไป ก็พิชิตง่ายดายสมดั่งความปรารถนา

แต่กับกำเล่าเท้ากลับเป็นตรงกันข้าม

กำเล่าเท้ามิเพียงมีพละกำลังกล้าแข็งกว่ามันเท่านั้น อาวุธที่ใช้ยิ่งหนักหน่วงจนน่าสะท้านใจ

มันไม่อาจกระหน่ำบรรทัดที่ยี่สิบเอ็ดอีกแล้ว

มันไม่ลงมือ แต่กำเล่าเท้าลงมือ สะบัดค้อนเหล็กฟาดกระหน่ำเข้าใส่มันบ้าง

บู๊ซาเอี๊ยลนลานยกบรรทัดขึ้นต่อต้าน

ไม่ต่อต้านยังพอทำเนา เมื่อต้านรับไป ทั้งร่างของมันต้องตกอยู่ในอำนาจบงการของค้อนเหล็กใหญ่

พลังดึงดูดในบรรทัดวัดฟ้า ต้องไม่เนื่องเพราะมันมิยอมลงมือก็สูญสลายไปโดยเด็ดขาด

อาวุธเช่นนี้ ไม่มีประสิทธิภาพต่อกำเล่าเท้าอย่างแน่ชัดแล้ว แต่บู๊ซาเอี๊ยกลับไม่แยแสสนใจ ยังคงยกมันขึ้นต้านการจู่โจมต่อไป

กำเล่าเท้ากระหน่ำไปยี่สิบค้อนในรวดเดียว

รับยี่สิบค้อนแล้ว บู๊ซาเอี๊ยเหน็ดเหนื่อยจนคล้ายดั่งปีนป่ายข้ามเขามาสองลูกก็ปาน ถึงกับหอบหายใจดัง ๆ แล้ว

กลับเป็นตรงกับข้าม กำเล่าเท้ายิ่งคึกคักเข้มแข็งกว่าเดิม

พลังดึงดูดของบรรทัดวัดฟ้า หาใช่ไร้อานุภาพกระทบกระเทือนต่อกำเล่าเท้าไม่ แต่ทว่าเมื่อเห็นบู๊ซาเอี๊ยใกล้จะล้มลงไป ไม่แจ่มใสคึกคักก็ประหลาดยิ่ง

กำเล่าเท้าพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"กลับจะต้องขอดู ท่านยังรับเราได้อีกกี่ค้อน ?"

เสียงหัวร่อมิทันจางหาย กระหน่ำค้อนลงใส่อีกครั้ง

บู๊ซาเอี๊ยยกบรรทัดวัดฟ้าขึ้นต้านตรง ๆ

เสียงตังดังสนั่น บรรทัดวัดฟ้าถูกค้อนเหล็กฟาดงอไป มือของบู๊ซาเอี๊ยก็คล้ายอ่อนลง มันมิได้รั้งบรรทัดกลับ คล้ายดั่งไม่มีพละกำลังระดับนั้น

บรรทัดวัดฟ้าดูดติดบนค้อนเหล็ก เมื่อค้อนเหล็กรั้งกลับ บรรทัดก็พุ่งตามติดเข้าไปในด้านกำเล่าเท้า

หากแม้นบรรทัดยังอยู่ในมือบู๊ซาเอี๊ย บู๊ซาเอี๊ยน่ากลัวทั้งร่างทั้งบรรทัดต้องปลิวเข้าไปเป็นแน่

มือซ้ายของกำเล่าเท้ากำหมัดไว้ กำลังรอคอยร่างมันที่จะพุ่งเข้าไป

พริบตานั้น บู๊ซาเอี๊ยกลับคลายมือออก

มันแม้คลายมือ ร่างยังคงพุ่งเข้าไป พุ่งหากำเล่าเท้า

สภาพเมื่อครู่ของมัน คล้ายดั่งพละกำลังทั้งร่างต่างถูกกระหน่ำกระจัดกระจายไปแล้ว แต่การพุ่งครานี้ นับว่ารวดเร็วไม่ผิดเหยี่ยวโฉบเหยื่อ อำมหิตดุดันไม่ผิดพยัคฆ์ร้าย

โถมตะปบ

หรือสารรูปเมื่อครู่ของมัน เพียงมารยาขึ้นตบตากำเล่าเท้าเท่านั้น ?

ตอนคลายมือ มือของมันได้กดไปที่บรรทัดวัดฟ้าครั้งหนึ่ง บรรทัดถูกดึงดูดติดอยู่บนค้อนเหล็ก การกดคราวนี้เท่ากับกดใส่ค้อนเหล็กตรง ๆ

กำเล่าเท้าที่รั้งค้อนเหล็กกลับ ความจริงมีท่วงทีที่เหมาะสมอยู่ แต่เมื่อถูกพลังบู๊ซาเอี๊ยกดเพิ่มเติมมา ท่วงท่าที่เหมาะสมก็ปั่นป่วนวุ่นวายไป ค้อนเหล็กที่รั้งกลับกลายเป็นเบนออกไปด้านข้าง เปิดช่องว่างที่เบื้องหน้าจนกว้างใหญ่

หมัดของบู๊ซาเอี๊ยทั้งสองข้าง พุ่งเข้าใส่ในช่องว่างทันที

ยอดฝีมือระดับเล่าฮ้วยทั้ง ยังถูกหมัดของมันต่อยจนบาดเจ็ดสาหัสปางตายมาตรว่ากำเล่าเท้ายังเข้มแข็งกว่าเล่าฮ้วยทั้ง ถูกสองหมัดนี้ของมัน ก็น่ากลัวต้องล้มลงไป

กำเล่าเท้ามิได้ล้มลง !

เสียงโครม โครม สองครา ทรวงอกกำเล่าเท้าแทบจะถูกต่อยยุบลง แต่ร่างเพียงส่ายโงนเงน หมัดซ้ายที่เกร็งกำลังเตรียมไว้อยู่ก่อน ก็ได้ต่อยฉาดลงบนแขนขวาของบู๊ซาเอี๊ยบ้าง

เสียงกร๊อบดัง แขนขวาบู๊ซาเอี๊ยถูกต่อยหักสะบั้นไปทันที

กระบวนท่าหมัดของกำเล่าเท้ายังไม่สุดสิ้น

หมัดนั้นมิทันต่อยใส่แขนซ้ายบู๊ซาเอี๊ย ร่างบู๊ซาเอี๊ยก็พุ่งถอยออกไป

กำเล่าเท้ารั้งหมัดกลับ ค้อนเหล็กที่มือขวาก็ลดลง มันยันค้อนกับพื้น ร่างยังตรงดั่งคันทวน ใบหน้าที่คล้ายผีตายซากไม่มีสีเลือดแม้สักน้อยนิด นับว่าเป็นผีตายซากไปแล้วจริง ๆ

บู๊ซาเอี๊ยต้องถอยไปร่วมวา ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ยังคงมีรอยยิ้ม

แต่ใบหน้าของกำเล่าเท้ากลับยะเยียบเย็นชาดั่งพอกด้วยน้ำแข็ง

บู๊ซาเอี๊ยเบิ่งตาจ้องมองกำเล่าเท้าพลางยิ้มแย้มกล่าว

"มือข้างหนึ่งแลกกับชีวิตหนึ่ง การค้าเยี่ยงนี้ไม่กลัวจะมีอีก"

กำเล่าเท้าแค่นเสียงเบา ๆ ในจมูกมีโลหิตหลั่งไหลออกมาสองสายทันที

ร่างมันพลันทะยานขึ้น ค้อนเหล็กก็ถูกตวัดขึ้น

บู๊ซาเอี๊ยรีบถีบตัวถอยหลังไปสุดแรง

บู๊ซาเอี๊ยไม่แน่ใจ สองหมัดที่มันต่อยไป จะสามารถปลิดชีวิตกำเล่าเท้าได้หรือไม่ ดังนั้น จึงคอยระวังการตีโต้ของกำเล่าเท้าอยู่ตลอดเวลา

การถอยครานี้เป็นอีกวาหนึ่ง หลังของมันชนใส่โต๊ะตัวนั้นแล้ว

กำเล่าเท้าสาวเท้าคุกคามเข้าไปทีละก้าว กระหน่ำค้อนลงใส่

บู๊ซาเอี๊ยทดร่างขึ้นไปนั่งบนโต๊ะ ค้อนนั้นเฉียดผ่านข้างกายไปหวุดหวิดอย่างยิ่ง

ค้อนที่สองถูกกระหน่ำตามติดในบัดดล

บู๊ซาเอี๊ยคล้ายดั่งยากจะหลบหลีกพ้นอีกแล้ว แต่ทว่าพริบตาที่ค้อนเหล็กกระหน่ำเข้าถึงตัว มันกลับกลิ้งตามหน้าโต๊ะไปที่ด้านตรงข้ามได้

พริบตาเดียวกันนั้น ค้อนได้กระหน่ำลง

โต๊ะที่แข็งแกร่งถูกกระหน่ำแตกไปในบัดดล

โต๊ะตัวหนึ่งกระจายเป็นสองตัวทันที แต่ละตัวย่อมมีเพียงครึ่งเดียว วางยังไม่สามารถวางตั้งให้มั่นคง

หัวใจบู๊ซาเอี๊ยก็คล้ายถูกฟาดแตกกระจาย

กำเล่าเท้าที่บาดเจ็บสาหัส สมควรไม่มีการจู่โจมอันกราดเกรี้ยวดุดันเยี่ยงนี้ต่อไปได้ ดูท่าทีสองหมัดนั้นของมันหาได้กระทบกระเทือนต่อกำเล่าเท้าสักเท่าใดอย่าว่าแต่ถึงแก่ชีวิตเลย

ขณะยังตระหนกมิอาจเรียกขวัญคืนมา โต๊ะที่แตกออกเป็นสองตัวก็ได้กระแทกเข้าใส่มันแล้ว

กำเล่าเท้าเมื่อกระหน่ำค้อนลง เท้าทั้งสองก็ตวัดขึ้น เตะใส่โต๊ะที่กลายเป็นสองตัวนั้น แต่ละเท้าที่เตะคราวนี้ อย่างน้อยต้องมีพลังกว่าหนึ่งร้อยชั่ง

สองเท้าพอเตะไป ร่างทะยานขึ้นอากาศ โฉบควับไปทางด้านหลัง พุ่งตัวลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

ยังมิทันมั่นคง มือขวาได้สะบัดค้อนในมือพุ่งควับออกไปทางเบื้องหน้าเช่นกัน แทบเป็นเวลาเดียวกัน หมัดซ้ายบู๊ซาเอี๊ยได้ต่อยออกไป

โต๊ะสองข้างที่แตกจากกัน พุ่งไปรวดเร็วเหลือเกินจริง ๆ โต๊ะที่สิบสองคนร่วมใช้แตกจากหนึ่งตัวกลายเป็นสอง บริเวณจู่โจมจึงยิ่งกว้างกว่าเดิมมากนัก คุกคามมันจนไม่มีที่ว่างพอจะให้หลบหลีกอีกแล้ว

ด้านหลังของมันเป็นหล่มคมมีด กระทั่งถอยก็ไม่อาจถอยอีกแล้ว

มันมีแต่สะบัดหมัดต่อยต่อต้าน

หมัดของมันย่อมไม่แข็งแกร่งเทียบเท่าค้อนเหล็ก โต๊ะครึ่งซีกด้านซ้ายที่พุ่งมามิได้ถูกมันต่อยแตกกระจาย แต่ยังนับว่าถูกมันต่อยปลิวกระเด็นไป

แต่โต๊ะครึ่งซีกที่มาทางขวา กลับเฉียดผ่านข้างกายมันไป พุ่งลงในหล่มคมมีด

พลังลมที่โต๊ะทั้งสองข้างกระแทกขึ้น รุนแรงจนชายเสื้อพลิ้วปลิวไสว นัยน์ตา

ของบู๊ซาเอี๊ยก็ถูกลมนี้พุ่งใส่จนปวดซา

มือซ้ายของมันก็ปวดซา

ความรู้สึกเยี่ยงนั้นยังมิทันเกิดขึ้น เสียงกระพรวนอันประหลาดพิกลได้ดังมาอีก

เสียงกระพรวนแหลมเล็กดั่งเกาทัณฑ์ พุ่งเข้าใส่ดวงตาบู๊ซาเอี๊ย ดุจดั่งเป็นเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

นั่นย่อมมิใช่เป็นเกาทัณฑ์ สัญญาณมีเสียงดัง

เสียงกระพรวนดังมาจากกระพรวนน้อยที่อยู่ในอุ้งเล็บฮ้วยโน้วตัวนั้น ที่พุ่งใส่นัยน์ตาบู๊ซาเอี๊ย เป็นฮ้วยโน้วตัวนั้นนั่นเอง

ตอนกำเล่าเท้ากำหมัดมือซ้าย ฮ้วยโน้วก็ได้โบยบินขึ้นไปเกาะอยู่บนขื่อแล้ว

ตอนโลหิตเพิ่งไหลออกจากจมูกกำเล่าเท้า ฮ้วยโน้วตัวนั้นก็เตรียมจู่โจมอยู่เต็มที่

การจู่โจมของกำเล่าเท้าพอเกิดขึ้น การจู่โจมของฮ้วยโน้วก็ได้เตรียมติดตามมา

ในระหว่างมนุษย์กับนก คล้ายดั่งมีสัมพันธ์ที่ไร้สภาพอยู่ และก็คล้ายมีกระแสจิตติดต่อกัน คนมิแน่จะเป็นมนุษย์มาร แต่นกน่ากลัวเป็นนกมารจริง ๆ

ในที่สุด การจู่โจมของมันก็ได้เริ่มต้นขึ้น

มือซ้ายของบู๊ซาเอี๊ยกำลังรู้สึกปวดซา

เสียงกระพรวนอันพิกลคล้ายดั่งจะสยบวิญญาณผู้คนให้ระย่อ

เสียงกระพรวนพอกระทบโสต บู๊ซาเอี๊ยก็เหลือบเห็นเงานก เงาของนกสีแดงฉานปานโลหิต

ตาซ้ายของมันพลันมีประกายโลหิตขึ้นเช่นกัน

แม้ว่ามันมีปฏิกิริยารวดเร็วเพียงพอ จวบจนเมื่อเบนหน้าหลบหลีก หลังตาซ้ายของมันยังคงถูกเล็บแหลมคมของฮ้วยโน้วตะกุยฉีกขาดจากกัน

โลหิตแดงฉานกระจายเป็นเส้นสาย และก็ทะลักเข้าไปในเบ้าตามัน

ตาซ้ายของมันแม้เลือนราง แต่ตาขวายังคงเห็นถนัดชัดเจน แขนขวาแม้หักสะบั้น แขนซ้ายยังคงรวดเร็วเพียงพอ

ขณะฮ้วยโน้วตัวนั้นจะบินขึ้นสูง บู๊ซาเอี๊ยก็ได้ตะปบมันไว้ในมือแล้ว

เสียงร้องแหลมเล็กเสียดประสาท ดังสะท้านไปทั้งห้องอันกว้างใหญ่

นั่นนับว่าไม่คล้ายเป็นเสียงนกร้องเลย

เสียงที่สองยิ่งไม่คล้ายเป็นเสียงนกร้อง

นั่นเป็นเสียงของบู๊ซาเอี๊ยชัด ๆ เสียงแผดร้อง

มือซ้ายของมันเพิ่งคว้าฮ้วยโน้วไว้ได้ ค้อนที่กำเล่าเท้าพุ่งออกจากมือ ก็ได้

กระแทกใส่ทรวงอกมันแล้ว

ค้อนมหึมาหนักกว่าร้อยชั่ง พุ่งฝ่าอากาศเข้ากระแทก เป็นอานุภาพที่หนักหน่วงมหาศาลน่าตระหนกปานใด ?

เสียงกระดูกหักดังสยดสยอง ทรวงอกของมันยุบ ยุบลงไปในบัดดล ค้อนใหญ่ด้ามไม้ถึงกับถูกหนีบอยู่ในทรวงอกบู๊ซาเอี๊ย

ร่างบู๊ซาเอี๊ยถูกค้อนกระแทกจนปลิวละลิ่วจากพื้น

เสียงแผดร้องโหยหวนมิทันขาดหาย ร่างมันก็ได้กระเด็นไปไกลกว่าสองวา ร่วงหล่นลงในหล่มคมมีด

พละกำลังทั้งมวลของมันถูกกระแทกแตกสลายไป ในพริบตาเดียวกันนั้น มือซ้ายที่กำอยู่แนบแน่นต้องคลายออกไปโดยไม่รู้ตัว

ฮ้วยโน้วตัวนั้นฝืนกำลังกระพือปีก แต่จวบจนบู๊ซาเอี๊ยร่วงลงไปในหล่มคมมีดยังไม่สามารถบินขึ้นมาได้

เสียงกระพรวนดังอยู่ในหล่มคมมีดไม่หยุดยั้ง คล้ายฮ้วยโน้วยังคงตะเกียกตะกายอยู่

เสียงกระพรวนที่สับสน ฟังแล้วยิ่งรู้สึกประหลาดพิกล

ในเสียงกระพรวน ยังมีเสียงครวญคราง

เป็นเสียงครวญครางของนก ? หรือเป็นเสียงครวญครางของคน ?

คนใช้กำลังตะเกียกตะกายเช่นกันหรือไม่ ?

กำเล่าเท้าเบิ่งตามองหล่มคมมีดในด้านนั้นแน่วนิ่ง แต่ใบหน้ากลับไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ยิ่งมิได้ส่งเสียงอย่างไร

ทั้งห้องโถงกว้างใหญ่มีแต่เสียงครวญคราง เสียงกระพรวนในหล่มคมมีดเท่านั้น

ลมโชยพัดม่านหน้าต่าง เปลวไฟในโคมสั่นไหว

แสงโคมเลือนรางไปแล้ว แต่คาวโลหิตกลับยิ่งฉุนเฉียว

ยอกย้อนซ่อนเงื่อนงำ

เสียงครวญครางเลือนหายไปรวดเร็วยิ่ง แต่เสียงกระพรวนกลับขึ้นถึงขอบหล่มคมมีด

ฮ้วยโน้วตัวนั้นมิใช่บินขึ้นมา เป็นกระโดดขึ้น

ขนของมันฟูยุ่งเหยิง ตาก็คล้ายไม่มีประกาย แต่ยิ่งมีกลิ่นอายของมารอาถรรพณ์

มันกระโดดต่อไป กระโดดเข้าหากำเล่าเท้า

กระพรวนที่ดังตามแรงกระโดดสั้น ๆ และวังเวง ฟังแล้วยิ่งเสียดแทงจิตใจผู้คนให้หวาดหวั่นกว่าเดิม

กำเล่าเท้าเบิ่งตามองดูฮ้วยโน้วตัวนั้น ด้วยประกายตาที่ยิ่งว้าเหว่ยิ่งรันทดหดหู่

เสียงกระพรวนพลันดังถี่เร็ว ดังแล้วดังอีกพลันหยุดลง

ฮ้วยโน้วตัวนั้นกระโดดขึ้นบนเก้าอี้ กระโดดอีกครั้ง ขึ้นไปบนไหล่ของกำเล่าเท้า

เมื่อมันอ้าปาก โลหิตไหลออกจากปากมัน หยดหยาดลงบนอกเบื้องซ้ายของกำเล่าเท้า

กำเล่าเท้ามิแยแส แต่สายตาเบือนไปจ้องหน้าลี้ตั๋วเนี้ย

ลี้ตั๋วเนี้ยก็กำลังจ้องมองมัน

มิทราบนางได้สติฟื้นคืนมาตั้งแต่เมื่อใด ?

ใบหน้านางยังมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มสุดเปรียบประมาณ พลันเอ่ยปาก

"เรานึกมิถึงจริง ๆ ท่านจะยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อเรา"

กำเล่าเท้าแค่นเสียงออกจากจมูก โลหิตทะลักออกจากจมูกอีกครา

ลี้ตั๋วเนี้ยส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"ดูท่าอาการของท่านไม่เบาเลย"

กำเล่าเท้ายังคงแค่นเสียงออกจากจมูก

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านตั้งใจเสี่ยงชีวิตเพื่อเรา ไฉนจึงอยู่แต่นอกประตู รอจนคนทางฝ่ายเราบาดเจ็บล้มตายหมดสิ้น จึงยอมปรากฏตัว ?"

ในที่สุดกำเล่าเท้าเอ่ยปากแล้ว

พอปากอ้า โลหิตสด ๆ ก็ได้ทะลักออกมากองใหญ่ ยกหลังมือเช็ดคราบโลหิตแล้วจึงกล่าว

"เยี่ยงนี้ท่านจึงสามารถเข้าใจความเรื่องหนึ่งได้"

เสียงของกำเล่าเท้ายังคงดังกังวาน

ลี้ตั๋วเนี้ยถามด้วยความประหลาดใจ

"เรื่องอันใด ?"

"คนของท่าน นอกจากพยาธิเฒ่าตัวนั้นแล้ว อื่น ๆ ล้วนไม่มีกำลังทนทานการจู่โจมสักครั้ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยฝืนยิ้มกล่าว

"ต้องการให้เราเข้าใจความเรื่องนี้ คล้ายมิใช่มีแต่ต้องใช้วิธีนี้เท่านั้น"

"แต่วิธีนี้กลับเป็นวิธีที่ประเสริฐสุด"

"เนื่องเพราะเมื่อเช่นนี้ ท่านก็พอจะทุ่นกำลังได้ ?"

กำเล่าเท้าสั่นศีรษะปฏิเสธ

"เราที่จริงมิได้ตั้งใจจะใช้กำลังของเรา**อยู่ใน**ตัวท่านเลย"

"อ้อ ?"

"ผู้แซ่บู๊ไม่ฆ่าพวกมัน เราก็ไม่ฆ่าพวกมัน"

"ท่านยังมิกล้าก้าวร้าวต่อเรา ?"

"ยังไม่กล้า"

"หากแม้นกล้า เชื่อว่าท่านต้องฆ่าพวกมันทิ้งเสียนานแล้ว ?"

กำเล่าเท้าร้องอืมม์รับคำเบา ๆ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ดังนั้น ผู้อื่นฆ่าพวกมัน ท่านย่อมไม่ยับยั้งขัดขวาง ?"

"แน่นอน"

"คนของเราตายไปหมดสิ้น เป็นคุณประโยชน์ใดต่อท่านกันแน่ ?"

"อาจบางทีเราก็พอจะมิต้องไปเป็นช่างเหล็กอีก"

"ไม่เป็นช่างเหล็ก ท่านตั้งใจจะทำกระไร ?"

"เป็นบริวารของท่าน"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงไป กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"ในเมื่อบริวารของท่านตายหมดสิ้น ท่านย่อมจะต้องเชื้อเชิญใหม่มาอีกจำนวนหนึ่งเพื่อป้องกันความปลอดภัยของท่าน"

"นับว่ามีความจำเป็นเช่นนี้จริง ?"

"คนของท่านตายหมดตายสิ้น คนของบู๊ซาเอี๊ยก็บาดเจ็บล้มตายแทบหมดสิ้น คนที่พอจะใช้ได้ในละแวกใกล้เคียงนี้ ถูกพวกท่านกวาดต้อนมาไว้ในอำนาจจนหมดสิ้นเสียนานแล้ว และต่างตายไปในการต่อสู้ครั้งนี้ แม้ท่านจะทุ่มเทเงินทองไปเชื้อเชิญก็เชิญไม่ได้ดอก"

หยุดเล็กน้อย กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"ไปไกลกว่านี้บ้าง อาจบางทีพอจะคลี่คลายปัญหานี้ได้ แต่ในตอนนี้ท่านกลับจำเป็นต้องมีคนพิทักษ์อยู่ข้างกายท่าน"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ส่งเสียง กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"ด้วยความฉลาดปราดเปรื่องของท่าน ย่อมต้องดูออก สถานที่นี้มิอาจจับเจ่าต่อไปได้ มาตรว่าศักดิ์ศรีแท้จริงของท่านยังคงเป็นความลับต่อผู้อื่น ๆ แต่ภายใต้การสืบเสาะของเชี้ยเฉี่ย จะเร็วจะช้าก็ต้องถูกเปิดเผยมาจนได้ เชี้ยเฉี่ยไม่ตายเป็นต้องย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ด้วยอิทธิพลอำนาจของมัน ต้องทุ่มเทกำลังทางบ้านเมืองมารับมือท่านเต็มที่"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แม้ว่าการต่อสู้คราวนี้มิได้เกิดขึ้น คนของท่านต่างอยู่ครบครัน กำลังทางบ้านเมืองยังมิใช่ท่านจะสามารถต่อต้านได้อยู่"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะรับคำ

"ที่เรามาที่นี้ ความจริงก็เนื่องเพราะหลบหนีการไล่ล่าของทางบ้านเมือง"

"นอกจากบ้านเมืองแล้ว ท่านตอนนี้ยังต้องรับมือคนอีกประเภทหนึ่ง"

"ประเภทใด ?"

"มหาโจร"

"เป็นโจรเยี่ยงไร ?"

"ประเภทท้ำมึ้งซาป้าที"

"พวกมันเป็นบังเอิญผ่านทาง"

"เราเห็นว่าไม่ใช่"

"อ้อ ?"

"ในตัวท้ำเล่าตั๋วมีไข่มุกเม็ดหนึ่ง หรือท่านยังไม่ทราบเรื่องนี้"

"ไข่มุก**อยู่ในมือ**เราแล้ว"

กำเล่าเท้ามีสีหน้าเฉื่อยเฉยธรรมดา คล้ายดั่งไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด แต่เฮ้งฮวงประหลาดใจที่สุดแล้ว

เฮ้งฮวงย่อมยังจำไข่มุกลูกนั้นได้

ไข่มุกลูกนั้นยังโตกว่าลำไย ความจริงซ่อนอยู่ในถุงแพรเล็ก ๆ ซุกอยู่ที่เสื้อชั้นในสุดของท้ำทีเล้งเล่าตั๋ว

มาตรว่าไม่ทรงคุณค่าเทียบเท่าไข่มุกป้องกันพิษไข่มุกแสงสว่าง แต่ไข่มุกลูกนั้นต้องมีค่าควรเมืองโดยมิน่าสงสัย

ก่อนท้ำทีเล้งจะตาย กลับกำนัลให้แก่เฮ้งฮวง

หลังจากนั้น ท้ำทีเล้งชี้ไปยังกรงนกที่ชายคานอกหน้าต่าง

แต่เสียดาย มันยังมิทันบอกความลับในใจออกมา ก็ได้ตายไปเสียก่อน

นั่นเป็นกรงของนกแก้วตัวหนึ่ง

เฮ้งฮวงแม้นึกได้ ไข่มุกลูกนั้นอาจจะเป็นหนึ่งในอัญมณีล้ำค่าที่หายไปจากคลังของปู้กุ้ยอ้วง ที่ท้ำทีเล้งจะบอกให้ อาจบางทีเป็นความลับของนกแก้ว แต่กลับไม่มีปัญญาชุบชีวิตคนที่ตายแล้วให้ฟื้นคืนมา

ไข่มุกลูกนั้น เฮ้งฮวงมิได้เก็บไว้เป็นของตัว

พอเข้าหอเอ็งบู้เล้า ก็ได้มอบไข่มุกลูกนั้นกำนัลแก่ฮ้วยโน้ว

เนื่องเพราะไม่มีเงิน มิอาจเข้าไปอยู่ในหอเอ็งบู้เล้าได้ ของที่พอมีค่าเพียงหนึ่งเดียวในร่าง มีแต่ไข่มุกลูกนั้น

นอกจากไข่มุกลูกนั้นแล้ว ยังให้หินสีแดงแก่ฮ้วยโน้วอีกก้อนหนึ่ง

นั่นเป็นของที่บินมาจากนอกฟ้า กระแทกสะบ้าหัวเข่าท้ำมึ้งซาป้าที แต่ฮ้วยโน้วกลับบอกนั่นเป็นหินมารที่ผนึกขึ้นจากโลหิตมาร

'กลืนกินโลหิตมาร ก็จะเห็นมาราธิราชได้'

ฮ้วยโน้วกลืนโลหิตมารลงไป

มาราธิราชมิได้ปรากฏตัว แต่นางถูกมารสิงหัวใจไปแล้ว ยัดไข่มุกลูกนั้นเข้าไปในหว่างขาของนาง

ตอนยัดเข้าไปเป็นไข่มุกลูกหนึ่ง ตอนกลิ้งออกมากลับกลายเป็นก้อนหินมารที่นางกลืนกินลง

ไข่มุกเล่า ?

ไข่มุกตอนนี้ถึงกับมาอยู่ที่มือลี้ตั๋วเนี้ย !

เรื่องนี้ไยมิใช่ประหลาดอย่างยิ่ง !

เฮ้งฮวงที่ฟุบกายบนฝ้าเพดาน ลอบดูลอบฟังจนถึงบัดนี้ ครึ่งซีกร่างชาด้านไปแล้ว ขณะคิดจะพลิกไปอีกครึ่งซีกด้านหนึ่ง เสียงของลี้ตั๋วเนี้ยก็ได้ดังขึ้น

เฮ้งฮวงไหนเลยยังคำนึงถึงการพลิกตัว รีบตั้งอกตั้งใจดูและฟังต่อไป

ลี้ตั๋วเนี้ยแบมือซ้ายออกช้า ๆ

มิทราบในมือซ้ายของนางกำไข่มุกลูกหนึ่งไว้ตั้งแต่เมื่อใด ?

ไข่มุกกลมเป็นประกายแวววาว เป็นลูกที่ท้าทีเล้งมอบแก่เฮ้งฮวงอย่างแน่ชัด

กำเล่าเท้าเหลือบมองไข่มุกลูกนั้นแวบหนึ่งกล่าวต่อไป

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านยังบอกท้าทีมึ้งซาป้าทีเพียงบังเอิญผ่านทางมา ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางตอบ

"แม้มีไข่มุกลูกนี้ ก็ไม่อาจยืนยันว่าพวกมันมีจุดหมายปลายทางในที่นี้"

"บู๊ซาเอี๊ยอาศัยเทวรูปกวนอิมถวายบุตรองค์นั้นหาจนมาถึงที่นี้ได้ พวกท้ามึ้งซาป้าที ไฉนไม่อาจอาศัยไข่มุกลูกนี้หามาถึงที่นี่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยซุกไข่มุกเข้าไว้ในอกเสื้อ มิได้ส่งเสียงอย่างไร

กำเล่าเท้ากล่าวต่อไป

"กวนอิมถวายบุตรกับไข่มุกต่างไม่รู้จักกล่าววาจา แล้วท่านทราบหรือไม่ ? พวกมันอาศัยเบาะแสใดจึงหามาถึง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยสั่นศีรษะตอบ

"ท่านทราบเพราะเค้ามูลใด ?"

"เราเพียงแต่ทราบ พวกมันสามารถหามาถึง คนอื่น ๆ ก็สามารถหามาถึงเช่นกัน อัญมณีที่กระจายอยู่ทางภายนอก มิเพียงมีกวนอิมถวายบุตรองค์หนึ่ง ไข่มุกลูกหนึ่งเท่านั้น อัญมณีประดานั้น อาจจะตกอยู่กับมือผู้ที่ยิ่งร้ายกาจ ยิ่งเปรื่องปราดหลักแหลมกว่าพวกบู๊ซาเอี๊ยท้ามึ้งซาป้าทีมากนัก

ลี้ตั๋วเนี้ยมิอาจไม่ผงกศีรษะ กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านจำเป็นต้องรีบเร่งไปจากสถานที่นี้โดยเร็วไว"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะอีกครั้งกล่าว

"เราก็มีความคิดเช่นนี้อยู่"

"ไม่แน่ว่า ในบรรดาพวกมันมีคนหามาถึงตัวท่านแล้ว เพียงแต่หวั่นหวาดอิทธิพลอำนาจของท่านกับบู๊ซาเอี๊ย จึงซุ่มอยู่ในละแวกใกล้เคียง รอคอยโอกาสลงมือ"

"ซึ่งก็หมายความ เราจะต้องอยู่ภายใต้การคุ้มกันของยอดฝีมือ จึงสามารถไปจากสถานที่นี้ได้ ?"

"เราพอดีเป็นคนที่เหมาะสมต่อหน้าที่นี้ยิ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อแล้วพลันถาม

"มีอีกเรื่องหนึ่ง เชื่อว่าท่านยังมิได้ลืมไป"

กำเล่าเท้าจับตามองลี้ตั๋วเนี้ย ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"เรามิใช่ตอนนี้จึงเพิ่งทราบ ท่านเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง อย่างน้อยทราบเรื่องราวนี้ตั้งแต่เมื่อเจ็ดแปดปีก่อนแล้ว"

กำเล่าเท้าผงกศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ตอนนั้นเราก็ทุ่มเทเงินทองจำนวนมหาศาลเชิญท่านมาเป็นองครักษ์คุ้มกันและยังมิเพียงหนึ่งครั้งด้วย"

กำเล่าเท้ามิได้ปฏิเสธ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"แต่ทว่าทุกครั้งต่างถูกท่านปฏิเสธ ค่ำนี้ของอีกเจ็ดแปดปีให้หลัง ท่านถึงกับเสนอตัวมาเป็นบริวารของเราเอง เรารู้สึกประหลาดใจยิ่งจริง ๆ"

"ไม่น่าประหลาดแม้สักน้อยนิด"

ลี้ตั๋วเนี้ยเพียงแต่ร้องอ้อ กำเล่าเท้ากล่าวต่อ

"ก่อนหน้านี้ นอกจากพยาธิเฒ่าตัวนั้นแล้ว บริวารของท่านอย่างน้อยมีดาบสิบสามเล่ม กระบี่สี่เล่ม ในสายตาท่าน เราความจริงไม่มีคุณค่ามากเท่าใดเลย แต่ตอนนี้ผิดกันมากแล้ว ท่านโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง และคุณค่าของเราก็ย่อมเพิ่มกว่าเดิมอีกมากนัก"

"แล้วนั่นเป็นไร ?"

"เราพอจะตกลงเงื่อนไขกับท่านได้"

"ท่านต้องการให้เรามอบเงินทองแก่ท่านเท่าใด ?"

"ไม่ต้องการเงินแม้อีแปะเดียว เงื่อนไขที่เราเตรียมจะเสนอต่อท่าน มิได้เกี่ยวข้องกับเงินทองเลย"

"แล้วท่านมีเงื่อนไขกระไร ?"

กำเล่าเท้าเน้นทีละคำ

"ขอเพียงท่านปล่อยคนผู้หนึ่ง ทำสายกระดาษแผ่นหนึ่งไป ชีวิตนี้ของเราก็มอบแก่ท่านจนสิ้นเชิง"

คนผู้หนึ่ง ? กระดาษแผ่นหนึ่ง ?

เป็นคนเยี่ยงไรกัน ? กระดาษเยี่ยงไรกัน ?

มาตรว่ากำเล่าเท้ามิได้บอกชัดเจน แต่ลี้ตั๋วเนี้ยก็เข้าใจกระจ่าง นางจ้องมองกำเล่าเท้าพลางแย้มยิ้มถาม

"ท่านมีความเห็น ชีวิตท่านตอนนี้มีคุณค่าถึงปานนั้น ?"

"ก่อนนี้ไม่มี บัดนี้มี"

"เนื่องเพราะตอนนี้เราโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง จะต้องให้ท่านคุ้มกันจึงสามารถหนีออกจากสถานที่นี้ได้ ?"

"หรือนี่มิใช่ความจริง ?"

"แสดงว่าท่านลืมคนผู้หนึ่งไป"

"ผู้ใด ?"

"อุ้ยชิกเนี้ย ! คัก คัก เรามิได้โดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง ยังมีอุ้ยชิกเนี้ยพอให้ใช้อีกนางหนึ่ง"

กำเล่าเท้าก็หัวร่อ แต่หัวร่อพิกลอย่างยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยคล้ายไม่แยแสสนใจ กล่าวสืบต่อไป

"ด้วยฝีมือเข็มเทพยดาอันสุดยอดของนาง คุ้มกันเราไปจากสถานที่นี้ เชื่อแน่ว่ายังไม่เป็นปัญหาอยู่"

กำเล่าเท้าได้แต่หัวร่อ ในที่สุด ลี้ตั๋วเนี้ยก็ได้สังเกตสีหน้าของกำเล่าเท้าบ้างแล้ว ต้องถามด้วยความสงสัย

"ท่านหัวร่อกระไร ? หรือท่านมีความเห็นอุ้ยชิกเนี้ยก็ไม่พอต่อการจู่โจมสักครั้ง ?"

กำเล่าเท้าสั่นศีรษะปฏิเสธ

"นางไม่ใช่"

"หากแม้นใช่ นางก็ไม่มีคุณสมบัติเป็นฮ้วยโน้วได้"

ซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ยถึงกับเป็นฮ้วยโน้วเช่นกัน !

ฮ้วยโน้วมีทั้งนกและก็มีทั้งคน

นกมารสิบสามตัว มนุษย์มารสิบสามคน

นอกจากกำเล่าเท้าและอุ้ยชิกเนี้ยแล้ว ยังมีฮ้วยโน้วอีกสิบเอ็ดคน

พวกมันตอนนี้อยู่ที่ใด ? พวกมันเป็นผู้ใด ?

อุ้ยชิกเนี้ยตอนนี้อยู่ที่ใดอีก ?

ฮ้วยโน้วในหอเอ็งบู้เล้าก็ใช่เป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้วหรือไม่ ? แล้วนางตอนนี้อยู่ที่ใด ? มีสถานการณ์เยี่ยงไรบ้าง ?

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องนึกถึงความปลอดภัยของฮ้วยโน้วมา

มาตรว่าเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงสามวัน กับดรุณีที่ทั้งน่ารักทั้งน่ากลัวนี้ ได้มีความกังวลเกิดขึ้นมาแล้ว

กำเล่าเท้ายังคงหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"นางมาตรแม้นเป็นฮ้วยโน้วสตรี แต่พลังฝีมือมิได้ด้อยกว่าฮ้วยโน้วบุรุษเลยจริง ๆ

ลี้ตั๋วเนี้ยก็หัวร่อกล่าว

"มีนางคุ้มกันเรา ใช่ว่าเพียงพอหรือไม่ ?"

"แต่เสียดายที่นางเพียงเป็นองครักษ์คุ้มกันให้ฮ้วยโน้วเท่านั้น"

"นั่นเป็นเราสั่งให้นางไปกระทำ"

"อย่างนั้น ?"

"และนางก็มิใช่คุ้มกันฮ้วยโน้ว เป็นคุมเชิงฮ้วยโน้ว"

กำเล่าเท้าพลันกล่าว

"ท่านครุ่นคิดให้ละเอียด เป็นท่านสั่งให้นางทำเช่นนั้น หรือเป็นนางเสนอท่านให้นางกระทำเช่นนั้น ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยขรึมลงทันที กำเล่าเท้าหัวร่อพลางกล่าว

"นางเพียงแต่คุ้มกันฮ้วยโน้ว ซึ่งกระทั่งบู๊ซาเอี๊ยก็ดูออก แต่ท่านถึงกับดูไม่ออกได้"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ส่งเสียง กำเล่าเท้าหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"เพราะเยี่ยงนี้ บู๊ซาเอี๊ยจึงได้เข้าใจ ฮ้วยโน้วมีความสำคัญต่อท่านอย่างยิ่ง เพียงแต่มิอาจควบคุมบังคับ จำต้องปล่อยให้นางไปใช้ชีวิตในหอเอ็งบู้เล้าอย่างอับจน"

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงไม่ส่งเสียง กำเล่าเท้ากล่าวต่อไป

"ดังนั้น มันจึงใช้คนไปคร่าตัวฮ้วยโน้ว เพื่อคุกคามกรรโชกความเคลื่อนไหวของท่าน"

หยุดเล็กน้อย กำเล่าเท้าหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"แผนการนี้ของมัน ถูกระบุให้ล้มเหลวอย่างแน่นอนอยู่แล้ว มาตรว่ามันลงมือเอง อุ้ยชิกเนี้ยกับเล่าฮ้วยทั้งทั้งสอง ก็มิใช่ที่มันจะรับมือได้ อย่าว่าแต่ด้านข้าง

ยังมีเฮ้งฮ้วงที่ไม่รักชีวิตคนหนึ่ง ยังมีเราอีกผู้หนึ่ง"

จนบัดนี้ลี้ตั๋วเนี้ยจึงได้เอ่ยปาก

"ท่านตอนนั้นก็คุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง ?"

"ตอนมันฆ่าเล่าฮ้วยทั้ง เราก็อยู่ที่นั้น เป็นเราซ่อนได้มิดชิด จึงมิถูกมันพบเห็นรู้ตัว"

"ท่านยอมเบิ่งตาดูมันฆ่าเล่าฮ้วยทั้ง ?"

กำเล่าเท้าผงกศีรษะ สีหน้ากลับกลายเป็นเจ็บช้ำอย่างยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านคล้ายดั่งลืมไป เล่าฮ้วยทั้งก็เป็นฮ้วยโน้ว เป็นสหายกับพวกท่าน เป็นเฮียตี่ของพวกท่าน"

กำเล่าเท้าแค่นเสียงด้วยความแค้นเคือง

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อก่อนเจ็ดปี หลังเจ็ดปีนั้นมันก็มิใช่เป็นฮ้วยโน้วอีก กลับกลายเป็นข้าทาสของท่านไปแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงยอมเห็นตายไม่ช่วยเหลือ ?"

กำเล่าเท้าหัวร่อตอบ

"ขุนนางทรยศโจรชั่วร้าย สมควรตายเสียเนิ่นนานแล้ว"

"ท่านกระทั่งยังไม่ส่งข่าว ช่วยอำพรางเรื่องรายนี้ให้แก่บู๊ซาเอี๊ย ?"

"เราได้บอกแก่คนผู้หนึ่ง"

"อุ้ยชิกเนี้ย ?"

กำเล่าเท้าผงกศีรษะ

ลี้ตั๋วเนี้ยส่ายหน้าถอนใจ

"นางย่อมไม่มาบอกต่อแก่เราได้"

กำเล่าเท้าหัวร่อพลางกล่าวไป

"ท่านทราบข่าวตายของเล่าฮ้วยทั้ง จะต้องได้คิดแผนต่อไปของบู๊ซาเอี๊ยก็คือหมู่ตึกนี้ เป็นต้องเพิ่มการป้องกันเข้มแข็งกว่าเดิม ขุดหลุมพรางคอยหลอกล่อไว้กระทั่งยังเป็นฝ่ายดำเนินการเคลื่อนไหวเอง เยี่ยงนั้นการต่อสู้ครั้งนี้ ผลก็จะไม่เป็นดั่งที่เห็นแล้ว"

"ท่านกลับหวังให้กลายเป็นสภาพดั่งที่เห็นในตอนนี้อย่างยิ่ง ?"

กำเล่าเท้ามิได้ปฏิเสธ ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"แต่เริ่มต้นจนยุติ ท่านมิได้ร่วมมือด้วย เพียงแต่ชมอยู่ทางด้านข้าง แม้

นับว่าคนของเราตายไปหมดสิ้น ก็มิเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ?"

"นี่เป็นความจริง เรามิได้ทรยศต่อคำมั่นสัญญา"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นเสียง

"เราทราบ ท่านมิได้ละเมิดคำสัญญาของเมื่อกาลก่อน"

กำเล่าเท้ายิ้มเล็กน้อย

เสียงลี้ตั๋วเนี้ยพลันยะเยียบเย็นชา

"อุ้ยชิกเนี้ยตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านก็ไม่ทราบ ?"

"เราเพียงทราบ นางกับฮ้วยโน้วต่างปลอดภัย มิได้ตายในคมดาบของพวกบู๊ซาเอี๊ย"

"ท่านแน่ใจได้ ?"

"เมื่อเราบอกเรื่องราวเล่าฮ้วยทั้งแก่นางแล้ว ก็สั่งนางให้หาสถานที่ปลอดภัยสักแห่งหนึ่งไว้ เมื่อจำเป็นนำฮ้วยโน้วไปซ่อนตัว ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมของนาง สมควรกระทำได้อยู่"

ลี้ตั๋วเนี้ยกวาดตามองรอบข้าง ถอนหายใจกล่าว

"ดูท่าเราโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงแล้วจริง ๆ"

กำเล่าเท้าก็ถอนใจกล่าว

"มาตรว่าอัญมณียังมิสามารถหากลับมา แต่ก็เป็นจำนวนเจ็ดแปดส่วนแล้ว ท่านก็ควรพอแก่ใจได้"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ส่งเสียง กำเล่าเท้าถอนใจกล่าวต่อ

"หรือท่านจะต้องได้อัญมณีทั้งมวลคืนมาจนหมดสิ้นจึงยอมปล่อยคน ยอมทำลายกระดาษแผ่นนั้น ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางตอบ

"ท่านเคยเห็นคนที่รังเกียจเงินทองมีมากเกินไปหรือไม่ ?"

"เงินทองยิ่งมากยิ่งประเสริฐ แต่มีเงินไม่มีชีวิต กลับมิเพียงไม่ประเสริฐเท่านั้นยังเลวร้ายจนย่ำแย่อีกด้วย"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจกล่าว

"เราปล่อยคนทำลายกระดาษ เป็นเพียงลำบากต่อการยกมือเท่านั้น จะเป็นองครักษ์คุ้มกันเรา น่ากลัวท่านยังไม่มีความสามารถเพียงพอ"

กำเล่าเท้าแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ผู้แช่กำแม้มีวัยสูง พละกำลังยังไม่เสื่อมโทรม"

ลี้ตั๋วเนี้ยกวาดตามองกำเล่าเท้าขึ้น ๆ ลง ๆ หลายคราจึงกล่าว

"วาจาท่านกลับคล้ายเป็นความสัตย์จริง ?"

กำเล่าเท้ากวาดตามองพลางตอบ

"สี่กระบี่ข้างกายท่านต่างถูกทำลายกับมือบู๊ซาเอี๊ย แต่บู๊ซาเอี๊ยกลับถูกเราฆ่าตายหรือนี่ยังไม่เพียงพอ ยืนยันว่าเรามิได้กล่าววาจาสัตย์จริง ?"

"เพียงมิทราบ การยืนยันนี้ยังจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ?"

กำเล่าเท้ายืดอกขึ้นทันที ขณะจะกล่าวกระไรลี้ตั๋วเนี้ยก็ได้ส่งเสียงต่อ

"การต่อสู้ของพวกท่านเมื่อครู่ เรามิได้ปล่อยให้ผ่านตา"

เท่ากับเป็นการบอก หมัดเมื่อครู่ของบู๊ซาเอี๊ย มิได้กระทบกระเทือนต่อนางเท่าใด นางสามารถมีสติมาได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

หรืออาจบางที นางมิได้ถูกพลังหมัดนั้นของบู๊ซาเอี๊ยสกัดจุดไว้เลย

กำเล่าเท้าเมื่อได้ยิน สีหน้าต้องกลับกลายเป็นผิดปกติเล็กน้อย

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"สองหมัดนั้นของมัน กลับมิคล้ายจะทนทานได้ง่ายดาย"

กำเล่าเท้ายิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"สองหมัดนั้นจะนับเป็นสำคัญอย่างใด ?"

"ไม่นับสำคัญ เพียงแต่ต่อยท่านจนมีโลหิตหลั่งไหลออกจากจมูก"

"โลหิตหลั่งไหลออกจากจมูกกับปาก มิได้เป็นที่สำคัญเลย"

"นั่นต้องดูเป็นโลหิตไหลออกจากที่ใด"

นางกะพริบตาแล้วแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"หากแม้นไหลออกจากอวัยวะภายใน ก็เป็นที่น่ากังวลอยู่"

"ท่านวางใจ นั่นต้องมิใช่โลหิตที่ไหลออกจากอวัยวะภายในของเรา ขอเพียงท่านทำลายกระดาษแผ่นนั้น ปล่อยคนออกมา ชีวิตนี้ของเราก็มอบให้ท่าน"

"เราความจริงยังวางใจได้อยู่บ้าง บัดนี้ เมื่อฟังท่านมาย้ำอีกครา ก็ไม่มีความมั่นใจแล้ว"

กำเล่าเท้าโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"วาจาของเรามีจุดอ่อนเยี่ยงไร ?"

"เราปล่อยคนออกไป ทำลายกระดาษทิ้งแล้ว ท่านก็ตายอยู่ที่เบื้องหน้าเรา

ปัญซีรายนี้ ท่านให้เราไปคิดกับผู้ใดอีก ?"

"ท่านหมายความ เมื่อถึงตอนนั้น เราจะต้องตายไป ยินยอมตายก็มิยอมเป็นผู้คุ้มกันของท่าน ถูกท่านควบคุมไว้ในอำนาจ ?"

"เรามิได้กล่าวเยี่ยงนั้น"

"ท่านวางใจ เราบอกแล้วมอบชีวิตชรานี้ให้แก่ท่าน ก็มอบแก่ท่านโดยสิ้นเชิง ต้องไม่มีความคิดของตัวเองอีก"

"เราทราบพวกท่านทั้งสิบสามคนล้วนเคารพสัจจะวาจา ลั่นปากแล้วเป็นต้องกระทำตาม"

"แล้วท่านยังกังวลกระไร ?"

"กังวลเราไม่มีปัญญายืดอายุของท่าน"

หยุดถอนใจเบา ๆ นางกล่าวต่อไป

"ท่านสมควรทราบ เรามิได้มีความสัมพันธ์กับพญายมในโลกันตร์สักน้อยนิดมิเช่นนั้น ยังพอจะเชื้อเชิญมันยืดอายุขัยของท่านในสมุดเป็นตายสักครั้ง"

กำเล่าเท้าแค่นเสียงเย็นชา

"วาจานี้ของท่านหมายความอย่างไร ?"

"หมายความอย่างไร ท่านสมควรเข้าใจได้"

นางพลันย้อนถาม

"ท่านรู้จักกล่าววาจามดเท็จตั้งแต่เมื่อใด ?"

กำเล่าเท้าไม่ตอบ

ลี้ตั๋วเนี้ยส่ายหน้าถอนใจกล่าวต่อ

"สองหมัดนั้นของบู๊ซาเอี๊ย ได้ต่อยอวัยวะภายในของท่านแหลกไปแล้วชัด ๆ โลหิตที่หลั่งออกจากจมูกปากของท่าน ความจริงเป็นโลหิตของอวัยวะภายในที่แหลกละเอียด ท่านเข้าใจว่าเราดูไม่ออก ?"

สีหน้ากำเล่าเท้าแปรเปลี่ยนไปทันที สวนคำขึ้น

"วาจาของบู๊ซาเอี๊ยท่านก็ยอมเชื่อถือ ?"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"มันมิใช่ก็ได้บอก มือข้างหนึ่งเปลี่ยนชีวิตเราคนหนึ่ง แล้วผลเป็นอย่างไร ? ชีวิตของเราไหนเลยถูกมันแลกเปลี่ยนไป กลับเป็นตัวมันเอง มิเพียงเสียแขนข้างหนึ่งเท่านั้น กระทั่งชีวิตก็สูญเสียไปด้วย"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"เราเพียงเชื่อสายตาของตัวเอง"

นางกล่าวถึงดวงตา ผู้ฟังวาจาของนาง มาตรว่ายังมิพบเห็นนัยน์ตานางงามอย่างยิ่ง ตอนนี้ก็ต้องไปสนใจนัยน์ตานางตามสัญชาตญาณ

แต่กำเล่าเท้านอกเหนือจากนั้น

นับแต่ต้นจนบัดนี้ มิเคยประสานสายตากับลี้ตั๋วเนี้ยมาเลย กระทั่งยังคอยหลบหลีกสายตานางอยู่ตลอดเวลา

กับนัยน์ตาคู่นี้ กำเล่าเท้าคล้ายดั่งหวั่นเกรงเป็นอย่างยิ่ง

สวยงามและสุกใสมาตรว่ามีเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจผู้คนจนหลงใหลได้ แต่นั่นเป็นนัยน์ตามารคู่หนึ่ง

บู๊ซาเอี๊ยแทบจะตายอยู่กับนัยน์ตามารคู่นี้

แต่ทว่า รอจนมันได้สติแจ่มใส นัยน์ตามารของนางยิ่งไม่อาจสยบมันให้เคลิบเคลิ้มได้อีกแล้ว

เนื่องเพราะมันมีกำลังภายในกล้าแข็ง พลังฝีมือสูงส่ง

เมื่อพบเห็นไม่ถูกต้อง พอมีการระมัดระวัง ประสาทความรู้สึกของมันก็เข้มแข็งดั่งเหล็กศิลา ดวงตาก็มีประกายร้อนแรงดั่งเปลวไฟ

กำลังภายในของกำเล่าเท้ายิ่งไม่ด้อยกว่าบู๊ซาเอี๊ย การรู้จักลี้ตั๋วเนี้ยย่อมยิ่งกระจ่างชัดกว่าบู๊ซาเอี๊ยเสียอีก

สำหรับกับกำเล่าเท้าแล้ว นัยน์ตามารคู่นั้นของนาง มิใช่เป็นความลับอย่างไร ดังนั้น จึงทราบการป้องกันอยู่ก่อน

ด้วยพลังการฝึกปรือของกำเล่าเท้า ประสาทความรู้สึกต้องเข้มแข็งแกร่งกร้าวกว่าบู๊ซาเอี๊ย มาตรว่าประสานสายตากับลี้ตั๋วเนี้ย ก็สมควรไม่มีการกระทบกระเทือนรุนแรงเท่าใด

แต่กำเล่าเท้ากลับหลบหลีกสายตาลี้ตั๋วเนี้ยอยู่ตลอดเวลา

หรือกำลังภายในของกำเล่าเท้าตอนนี้ เสื่อมโทรมจากปกติไปมากหลายแล้ว ?

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงจ้องมองกำเล่าเท้าแน่วนิ่งไม่กะพริบ

นางกลอกตาที่หยาดเยิ้มของนางอยู่ไปมา แย้มยิ้มพลางกล่าว

"สองหมัดนั้นของบู๊ซาเอี๊ยมีน้ำหนักเท่าใด เราพอจะดูออกได้ วาจามันเพียงพอให้เชื่อถือหรือไม่ เราก็แน่ใจจะฟังออกได้"

กำเล่าเท้ายังคงไม่ส่งเสียง ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านที่บาดเจ็บสาหัส ทุ่มกำลังเข่นฆ่าสังหารบู๊ซาเอี๊ย ลมปราณภายในน่ากลัว

กระจายไปถึงเจ็ดแปดส่วนแล้ว แต่หากหยุดพักรักษาตัวทันที มียาสรรพคุณสูงช่วยเหลือ จะมีชีวิตอีกปีครึ่งปี มิใช่ไม่อาจเป็นไปได้ แต่ปัญหาอยู่ที่เราคุมเชิงทางด้านข้างตลอดเวลา ท่านไม่มีโอกาสนี้อยู่เลย และก็กลัวถูกเราสังเกตออก แข็งขืนฝืนมารยาเป็นไม่มีเรื่องราวใด แย้มยิ้มมาตกลงเงื่อนไขกับเรา ผลที่สุด พละกำลังที่เหลืออยู่สองสามส่วน ก็ถูกวาจาของท่านว่ากล่าวจนหมดสิ้นไป"

ใบหน้ากำเล่าเท้าต้องกลายเป็นเผือดขาวราวซากศพ แต่ทรวงอกยังคงยืดตรง ยังคงเม้มปากแนบแน่น

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"พวกท่านต่างมีความสามารถอันเยี่ยมยอด ไม่จำเป็นต้องใช้ครึ่งจำนวนก็พอจะทลายที่นี้ให้พินาศย่อยยับ หากมิใช่มีคำจงรักและสัจจะบังคับ เราไม่มีทางต่อสู้พวกท่านได้เลย"

หยุดถอนใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"พวกท่านเคารพต่อสัจจะวาจาหนักแน่น เราย่อมก็ต้องเช่นนี้ มิรับปากก็แล้วไป เมื่อรับปากต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา แม้ว่าเรารับปากแล้ว ท่านก็ทอดกายตายอยู่เบื้องหน้าเรา ยังคงต้องปล่อยคนไป ทำลายกระดาษทิ้ง"

ชายตามองที่ประตูแวบหนึ่งแล้ว ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"เชื่อว่าทางภายนอกยังมีคนของท่าน หากแม้นท่านพอตาย เราก็ตระบัดสัตย์คืนคำ เห็นทีพวกมันมิยินยอมเลิกรายุติ เมื่อถึงตอนนั้น สังหารเราไปเสียพวกมันก็ไม่นับว่าละเมิดคำมั่นสัญญา ดังนั้น ท่านมิกลัวเราจะตระบัดสัตย์คืนคำ และไม่กลัวจะเสี่ยงชีวิตชรานี้ทิ้งไปด้วย"

นางถอนหายใจอีกคราจึงกล่าวต่อ

"เราเมื่อครู่ฟังท่านว่าเป็นจริงเป็นจังถึงปานนั้น ได้มีความหวั่นไหวอยู่บ้างเล็กน้อยแล้ว แต่เสียดายยิ่งฟังยิ่งรู้สึกมิอาจรับปากได้"

กำเล่าเท้าเบิ่งตามองนางแน่วนิ่ง มาตรว่ามิได้ถามกระไร แต่สีหน้านั้นเท่ากับได้ถามกระไรไปอย่างแจ่มชัด

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านปลอดโปร่งเยือกเย็นจริง นับว่าไม่คล้ายบอบช้ำบาดเจ็บเลยก็ปาน แต่กระแสเสียงได้อ่อนกำลังลงทีละน้อย ประการนี้น่ากลัวท่านยังมิได้รู้ตัวต่อไปก็คือท่านออกจะรุ่มร้อนเกินไป เร่งรัดให้เรารีบรับปากเงื่อนไขของท่านอยู่บ่อยครั้ง ดุจดั่งชีวิตของท่านไม่อาจอยู่ได้อีกนานเท่าใด ไม่รีบเร่งก็มิทันเวลา"

กำเล่าเท้าไม่มีปฏิกิริยา คล้ายดั่งทราบลี้ตั๋วเนี้ยยังกล่าววาจาไม่จบความก็ปาน

ลี้ตั๋วเนี้ยยังมีวาจากล่าวต่อไปจริง ๆ

"ต่อไปก็คือ ท่านพยายามหลบหลีกสายตาของเราตลอดเวลา ด้วยพลังการฝึกปรือของท่าน ต้องไม่ถูกนัยน์ตามารของเรากระทบกระเทือนให้หวั่นไหวได้ นอกเสียจากกำลังภายในของท่านเสื่อมโทรมลงมากแล้ว"

หยุดหัวร่ออีกคราจึงกล่าวต่อ

"ความจริงเรายังคลางแคลงสงสัยวาจาของบู๊ซาเอี๊ยอยู่บ้าง แต่เมื่อเช่นนี้ กลับต้องเชื่อถือสนิทใจแล้ว"

หยุดถอนใจอีกครั้ง กล่าวสืบต่อไป

"ตกลงเงื่อนไขกับคนที่ใกล้จะตาย เชื้อเชิญคนใกล้ตายมาเป็นผู้คุ้มกัน ไยมิใช่เป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่อยิ่ง ?"

นางหัวร่อออกมาจริง ๆ

มิใช่หัวร่อด้วยความขบขัน แต่เป็นหัวร่อเย้ยหยัน

นางหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"สมองของเรายังไม่ปรวนแปรวิปริตเลย"

เมื่อสมองของนางยังเป็นปกติมิปรวนแปร ไฉนเลยยอมเชื่อถือคนใกล้จะตายยังสามารถคุ้มกันความปลอดภัยของชีวิตนางได้

สีหน้ากำเล่าเท้ายิ่งเผือดขาวกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

"เรา..."

เพียงส่งเสียงคำเดียว กำเล่าเท้าพลันเม้มปากไว้อีกครา

ลี้ตั๋วเนี้ยได้กล่าวต่อแทนมัน

"ท่านใช่จะบอก ที่นั้นของท่านมิเพียงมีท่านเพียงลำพัง ยังมีอุ้ยชิกเนี้ย ?"

กำเล่าเท้าผงกศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"เราตอนนี้กลับคิดจะตกลงกับพวกท่านบ้างแล้วจริง ๆ แต่จำกัดกับคนเป็น ๆ คนที่ใกล้ตาย อภัยที่เราไม่ขอร่วมสนองด้วย"

กำเล่าเท้าส่งเสียงจากจมูก

"เป็นวาจาสัตย์จริง ?"

"หากแม้นอุ้ยชิกเนี้ยยังอยู่ภายนอก ท่านก็ลองเรียกนางเข้ามา"

พอกำเล่าเท้าอ้าปาก โลหิตได้พุ่งออกมาอีกลำหนึ่ง ใบหน้ายิ่งเผือดขาวกว่าเดิมตวาดไป

"ชิกเนี้ย"

เสียงตวาดของมันเบาอย่างยิ่ง แต่ยังคงดังออกไปถึงนอกประตู

ไม่มีเสียงขาน และไม่มีผู้ใดปรากฏขึ้นที่ปากประตู

นอกประตูเป็นความมืดมิด ลมโชยพัดเหล็กแผ่นที่แขวนตามใต้ชายคา ส่งเสียงติงตังจนรู้สึกวังเวงกว่าเดิม

กำเล่าเท้ามีเหงื่อซึมออกจากหน้าผากมาแล้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยจับตามองโดยสงบเยือกเย็น

เพียงชั่วขณะ ใบหน้ากำเล่าเท้ามีเหงื่อแตกซุ่มโชก หลั่งไหลลงเป็นทาง

นอกประตูยังคงไม่มีเสียงใด ๆ

กำเล่าเท้าอดมิได้ต้องส่งเสียงเรียกอีกครั้ง

"ชิกเนี้ย"

เสียงของมันคราวนี้ยิ่งแผ่วเบา คิ้วที่ขมวดแนบแน่นถูกเหงื่อหลั่งไหลเปียกชุ่มโชก ในดวงตายังมีประกายแห่งความหวังอยู่

มีความหวังก็มีผิดหวัง

ครั้งนี้มันผิดหวังอีกครา

ในที่สุด ดวงตามีประกายคลางแคลงสงสัยขึ้นบ้างแล้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยรอจนถึงตอนนี้ ในที่สุดก็ได้เอ่ยปาก

"ท่านเรียกมาเรียกไป ที่นี้มีแต่ตั๋วเนี้ยไม่เห็นมีชิกเนี้ย"

กำเล่าเท้าแค่นเสียงเบา ๆ เหลือบมองลี้ตั๋วเนี้ยที่เบื้องหน้าแวบหนึ่ง มิได้ต่อปากต่อคำด้วย

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงกล่าวสืบไป

"มาตรว่านางยังคงเป็นคนชาญฉลาดผู้หนึ่ง สถานที่ซึ่งนางเห็นว่าปลอดภัยกลับไม่แน่จะต้องเป็นสถานที่ปลอดภัยจริง ๆ"

กำเล่าเท้ายังคงไม่ตอบโต้ เผยอริมฝีปากอีกครั้ง มีโลหิตซึมออกมาจากริมฝีปากทันที หนวดเคราที่ขาวโพลง ถูกโลหิตชโลมจนแดงฉานไปกว่าครึ่งแล้ว

ใบหน้าที่คล้ายผีตายซาก ใบหน้าที่เผือดขาวกว่าซากศพ หนวดเคราที่เปื้อนโลหิตแดงฉาน กล้ามเนื้อใบหน้าที่กระตุกจนบิดเบี้ยว มันนับว่าไม่คล้ายเป็นคนมีชีวิตเลย ยิ่งดูยิ่งคล้ายเป็นภูตร้ายมาจากอเวจี

วิกาลดึกปานนี้ ในสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ ดูไปยิ่งคล้ายมากกว่าเดิม

ลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับยังจ้องมองมัน ไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นแม้สักน้อยนิด

ดวงตานางพลันปรากฏแววเวทนา ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เราให้โอกาสแก่ท่านอีกครั้งเถิด"

ใบหน้าของกำเล่าเท้าเคร่งเครียดขึ้นทันที

เป็นครั้งแรกที่จ้องมองลี้ตั๋วเนี้ย

ดวงตาลี้ตั๋วเนี้ยสุกใสดั่งน้ำค้าง แต่มิได้กลอกไปมา

นางถอนใจกล่าว

"ขอเพียงท่านสามารถนำค้อนเหล็กเล่มนั้นของท่านขึ้นมาจากในหล่มคมมีดมาได้ เราก็รับปากการขอร้องของท่าน"

ในเรื่องที่กำเล่าเท้าฟังแล้วสมควรรู้สึกง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือ แต่ไฉนกลับมีสีหน้าหดหู่ไปทันที ?

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านเห็นเป็นอย่างไร ?"

กำเล่าเท้าฝืนยิ้มด้วยความรันทดแล้วรับปาก

สองมือเกาะเท้าแขนเก้าอี้ พยายามตะเกียกตะกายขึ้นยืน

ยังมิทันยืนทรงกาย ร่างก็ต้องกระแทกลงนั่งอีกครั้ง

กระทั่งยืนยังแทบไม่มีปัญญา ค้อนเหล็กมหึมาที่หนักกว่าร้อยชั่ง ไหนเลยยังมีพละกำลังนำขึ้นจากหล่มคมมีด ?

อย่าว่าแต่หล่มคมมีดยังลึกประมาณสี่วา นำจากเบื้องล่างขึ้นมา ต้องเสียพละกำลังไปไม่น้อยทีเดียว

ลี้ตั๋วเนี้ยจับตามองมัน ส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"กระทำตามกำลังตัว อย่าได้แข็งขืนฝืนใจ"

เหงื่อกาฬที่แตกโซมศีรษะกำเล่าเท้าร่วงหล่นลงเป็นเส้นสาย ใบหน้าที่เผือดขาวพลันกลายเป็นแดงฉาน ดวงตาก็เป็นสีแดง ยืดเอวควับ ในที่สุดก็ผุดลุกขึ้นยืนได้!

ขณะคิดจะสาวเท้า ฮ้วยโน้วตัวที่เกาะอยู่บนไหล่มัน พลันร้องกรี๊ดแล้วร่วงหล่นลงสู่พื้น

เสียงกระพรวนที่สั้นและวังเวงร่วงลงไปในมือกำเล่าเท้า

กำเล่าเท้ายกมือที่รับตัวฮ้วยโน้วขึ้น ใบหน้าแดงฉานกลับกลายเป็นเผือดขาวอีกครา

เสียงกระพรวนหยุดอยู่ในมือมัน ฮ้วยโน้วตัวนั้นก็แน่นิ่งมิเคลื่อนไหวอีก ตากลมใหญ่ของมันแม้มิได้ปิดลง แต่ไม่มีประกายของชีวิตอยู่อีกแล้ว

สองมือของกำเล่าเท้าประคองซากฮ้วยโน้ว ทรุดกายนั่งลงไปอีกครา

พละกำลังทั้งร่าง คล้ายดั่งพังทลายไปหมดสิ้นแล้วก็ปาน

ตอนเสียงกระพรวนพลันหยุดลง ก็เป็นเวลาที่ชีวิตฮ้วยโน้วยุติไป

นกมารสิบสามตัว มนุษย์มารสิบสามคน

ฮ้วยโน้วเป็นนก และก็เป็นคน นกตายไปแล้ว คนเล่า ?

คนแม้ยังไม่ตาย แต่ลมหายใจร่อแร่รวยริน

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงเพ่งมองมัน ดวงตากลับไม่มีประกายเวทนาเหลืออยู่แล้ว

ดวงตานางมีประกายยิ้มแย้ม ยิ้มแย้มอย่างเย้ยหยันขึ้นอีก

แสดงว่านางดูออกแต่แรกแล้ว กำเล่าเท้าไม่มีพละกำลังหลงเหลือ พอจะหยิบยกค้อนเหล็กในหล่มคมมีดขึ้นมาได้อย่างแน่นอน วาจาเหล่านี้ ความเวทนาเพียงแต่ต้องการหยอกล้อกำเล่าเท้าเพื่อความบันเทิงใจ

ใบหน้าของนางแม้งามสะคราญ แต่หัวใจกลับกลอกกลิ้งกว่าจิ้งจอก เลือดเย็นชั่วร้ายยิ่งกว่าอสรพิษ

กำเล่าเท้าดูออก นางกำลังมีความคิดอย่างไร แต่ยังคงมีความหวังอยู่ ยังคงไม่ยอมท้อแท้ทอดอาลัย ตราบใดที่กำลังใจและกายยังหลงเหลือ ต้องไม่ยินยอมเลิกล้มทอดทิ้งเด็ดขาด

เนื่องเพราะมันเป็นฮ้วยโน้ว

ชีวิตของมันมิใช่เป็นของตัวมันเอง

ทั้งชีวิตมันได้น้อมอุทิศให้แก่มาราธิราชแล้ว น้อมอุทิศให้แก่นกแก้วแล้ว

ตาของมันยังเบิ่งกลมกว้าง และมิได้เบือนห่างจากใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยด้วย

เพิ่งเป็นต้นฤดูชิวเทียน ยังห่างจากฤดูหนาวอีกไกลนัก

แต่ใบหน้าของกำเล่าเท้า ดูไปคล้ายเป็นสีของปลายฤดูหนาว ใบหน้าซีดขาวราวหิมะ ริมฝีปากคล้ายหนาวจนแข็งไป กลายเป็นสีม่วงคล้ำ

ในส่วนลึกของแก้วตา กลับคล้ายมีเปลวเพลิงกำลังเผาผลาญ

เพลิงโทสะ!

มันถลึงจ้องลี้ตั๋วเนี้ยแน่วนิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยคล้ายดั่งรู้ตัว กลับหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่อที่สดใสไพเราะปานระฆังเงิน สีหน้ายามหัวร่อที่สวยสะคราญเปี่ยมเสน่ห์ ทั่วทั้งห้องโถงใหญ่คล้ายดั่งพลันเต็มไปด้วยความร่าเริงแจ่มใส

แต่ใบหน้าของกำเล่าเท้า กลับกลายเป็นเจ็บช้ำรันทด เพลิงโทสะในดวงตา

ยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

เสียงหัวร่อเมื่อดังอีกครั้ง เพลิงโทสะคล้ายจะพวยพุ่งออกมาจากดวงตา

มันพลันผุดลุกขึ้น ร่างถึงกับคล้ายมีพละกำลังเปี่ยมล้นอีกครา

แต่สีหน้าของมันกลับกลายเป็นคลุ้มคลั่ง

ความเจ็บช้ำรันทดสุดขีด นับว่าพอจะก่อกวนจิตใจผู้คนให้คลุ้มคลั่งได้จริง ๆ

ความเจ็บช้ำรันทดถึงขีดสุด มักไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นในภายหลัง

คนที่กระทำเรื่องราวโดยไม่คำนึงถึงผลภายหลัง ไหนเลยจะผิดแปลกกับคนวิกลจริตคลุ้มคลั่ง ?

มิว่าเป็นปีติหรือรันทด มิว่าความรู้สึกใด เมื่อเกิดขึ้นจนถึงขีดสุด ความจริงก็เพียงพอบันดาลให้ผู้คนคลุ้มคลั่งได้ เจ็บช้ำรันทด เป็นประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นง่ายดายเท่านั้น

นั่นอาจบางทีเป็นความคลุ้มคลั่งชั่วขณะ แต่ผลภายหลังมักจะเลวร้ายจนมิกล้าคาดคำนวณ

ชั่วครู่นั้นมิใช่คนบังคับความรู้สึก แต่เป็นความรู้สึกบังคับคน

คนที่ถูกความรู้สึกบงการบังคับ ยังมีเรื่องราวกระไรไม่สามารถกระทำได้ ?

เสียงหัวร่อชะงักลงทันที ลี้ตั๋วเนี้ยเบิ่งตาจ้องกำเล่าเท้าด้วยความตระหนกพลางโพล่งขึ้น

"ท่านจะทำกระไร ?"

กำเล่าเท้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ฆ่าคน"

กระทั่งเสียงของมันก็กลายเป็นคลุ้มคลั่ง แต่แสดงว่ายังไม่สูญสิ้นสติสัมปชัญญะ มิเช่นนั้นมันต้องลงมือไปเสียแล้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยเลียบเคียงถาม

"ฆ่าเรา ?"

"ย่อมเป็นท่าน"

ลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับยังหัวร่อออก หัวร่อพลางกล่าว

หรือท่านลืมคำมั่นสัญญาของตัวเอง ?"

"มิได้ลืม แต่ไม่ฆ่าท่าน ไหนเลยสลายความเดือดดาลในใจเราออกได้"

"มีวาจาประโยคหนึ่ง มิทราบท่านเคยฟังหรือไม่ ?"

"วาจาใด ?"

"เดือดดาลเกิดขึ้นจากความโง่เขลา ยุติลงในความเจ็บแค้นสำนึก"

"ฮา ฮา เราเป็นคนใกล้ตาย ยังจะสำนึกเสียใจไยกัน ?"

"แม้นับว่าท่านตายแล้ว เอ็งบู้ก็ยังไม่ตาย แต่พอเราตายไป เอ็งบู้ก็ต้องตายแน่นอน"

กล้ามเนื้อบนใบหน้ากำเล่าเท้าบิดเบี้ยวไปทันที

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"ท่านความจริงก็มิได้ลั่นปากสัญญากับเราเพราะตัวท่านเองเลย"

ร่างกำเล่าเท้าพลันส่ายโงนเงน

มันเพียงอาศัยเพลิงโทสะที่พลุ่งขึ้นลุกยืนมา

แต่ในใจมันตอนนี้เต็มไปด้วยความเจ็บช้ำรันทด

ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มถาม

"ท่านตอนนี้ยังจะฆ่าเราอีกหรือไม่ ?"

กำเล่าเท้าเบิ่งตาจ้องนาง พลันแผดร้องสุดเสียง

โลหิตทะลักออกจากปากมันเป็นลำยาว ร่างก็ได้โถมออกไปพร้อมกัน

ในอาการบาดเจ็บที่ร่อแร่ปางตาย ร่างมันยังคงรวดเร็วดุจดั่งเหินบิน

หรือมันไม่คำนึงถึงผลภายหลังจริง ๆ ?

ลี้ตั๋วเนี้ยตระหนกยิ่ง ยังมิทันกรีดร้อง กำเล่าเท้าก็ได้มาถึงเบื้องหน้านางแล้ว

นางกรีดร้องสุดเสียง

"ท่านกล้า ?"

กำเล่าเท้ากล้า ร่างถึงหมัดก็ถึง

เสียงร้อง 'ท่านกล้า' ของลี้ตั๋วเนี้ยเพิ่งดัง หมัดซ้ายกำเล่าเท้าก็ต่อยใส่ร่างนาง

ร่างนางพลิ้วจากเก้าอี้ดุจดั่งถูกต่อยกระเด็น

หมัดขวากำเล่าเท้าต่อยตามทันที แต่ต่อยใส่บนเก้าอี้นั้น

เสียงโครมดังสนั่น เก้าอี้ถูกต่อยแตกกระจายไปทันที

หมัดกำเล่าเท้ายังมีอานุภาพปานนี้ !

แต่ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ถูกหมัดซ้ายมันต่อยแหลก ร่างปลิวกระเด็นไปสามวา ร่วงหล่นไปบนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง แต่สลบอยู่บนเก้าอี้นั้นแล้ว

หมัดนั้นของกำเล่าเท้าแม้มิได้ต่อยนางแหลก แต่ได้ต่อยนางสลบไป

ครั้งนี้นางสลบไปจริง ๆ

สองหมัดของกำเล่าเท้าได้ฝึกจนแข็งแกร่งดุจดั่งเป็นเหล็กกล้า พละกำลังทั้งร่างมัน มาตรว่าได้รวมอยู่ในหมัดขวาหมดสิ้น หมัดซ้ายก็เพียงพอต่อยคนให้สลบไปได้

ไหนเลยเพียงพละกำลังเท่านั้น เพลิงโทสะของมันก็รวมอยู่ในหมัดขวาจนสิ้นเชิง

มันจึงถือเก้าอี้ตัวนั้นเป็นลี้ตั้วเนี้ย สะบัดหมัดต่อยไปอย่างเดือดดาล

หมัดนี้ต่อยกำลังมันสุดสิ้นไป และก็ต่อยความเดือดดาลของมันสุดสิ้นด้วย

เก้าอี้แตกกระจาย ฮ้วยโน้วก็แตกกระจาย

ตอนกำเล่าเท้ากำหมัดต่อยไป ฮ้วยโน้วตัวนั้นกำลังอยู่ในฝ่ามือขวาของมัน

ซากศพนกแหลกกระจาย ขนและโลหิตกระจัดกระจาย

หมัดของมันถูกโลหิตแปดเปื้อนจนแดงฉาน หางตาฉีกขาดจากกัน มีโลหิตหลั่งไหลลงเป็นทาง

ในโลหิตมีน้ำตา ในน้ำตามีโลหิต

"เอ็งบู้ เอ็งบู้"

มันแผดร้องเสียงสะท้านด้วยความรันทด

คลื่นเสียงยังมิทันจางหาย ร่างมันก็ล้มลงไป

เอ็งบู้ เอ็งบู้ (นกแก้ว)

ฮ้วยโน้วเป็นนก และก็เป็นคน

เอ็งบู้ย่อมเป็นนก แต่ใช่คนด้วยหรือไม่ ?

แล้วคนผู้นี้เป็นใคร ?

คนผู้นี้ ตอนนี้อยู่ที่ใด ?

เอ็งบู้เป็นผู้ใด ? เอ็งบู้อยู่ที่ใด ?

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องงัดฝ้าออกมาแผ่นหนึ่ง

เพียงหวังให้กำเล่าเท้ายังไม่ขาดใจ และยินยอมตอบคำถามทั้งสองประการนี้ของตน

เฮ้งฮวงเล็งที่จะหยั่งเท้าได้แม่นยำแล้ว ขณะจะกระโดดลงไป พลันต้องหดร่างกลับวางฝ้าลงที่เดิมอีกครา

เป็นกระไรจึงบันดาลให้เฮ้งฮวงเปลี่ยนความคิด ?

ลมวิกาลยิ่งกรรโชกรุนแรง

ลมกรรโชกชายเสื้อผ้าพลิ้วส่งเสียงเบา ๆ ร่างคนผู้หนึ่งพลิ้วตามสายลมเข้ามาในห้องโถงใหญ่

ฮ้วยโน้ว !

เป็นคนมิใช่นก !

เป็นฮ้วยโน้วของหอเอ็งบู้เล้า

ใบหน้านางซีดขาวดั่งเพิ่งทุเลาจากป่วยหนัก แต่กลับเป็นความงามอีกแบบฉบับหนึ่งซึ่งยากจะบ่งบอกบรรยาย

สายตานางจับไปที่ร่างกำเล่าเท้า ดวงตานางมีประกายโศกเศร้ารันทดขึ้นทันที

เมื่อเบือนไปที่ลี้ตั้วเนี้ย ดวงตานางกลับเป็นกระด้างเย็นชาอีกครา

ลี้ตั้วเนี้ยเป็นมารดานาง กำเล่าเท้าเป็นผู้ใดของนาง ?

'มิรักญาติตัวเองแต่รักผู้อื่นเรียกว่าฝืนคุณธรรม มิเคารพญาติตัวเองแต่เคารพผู้อื่นเรียกว่าฝืนประเพณี'

นี่เป็นคำสอนในคัมภีร์กตัญญู

วาจาประดานี้มิแน่จะมีเหตุผล

บิดามารดาในโลก มิใช่ล้วนเป็นตัวดีโดยสิ้นเชิง

แต่ทว่าในยุคสมัยนั้น บุตรธิดาที่ฝ่าฝืนคุณธรรมประเพณีกลับมีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

โดยเฉพาะอิสตรี ยิ่งกตเวทีมากกว่า

กตเวทีเยี่ยงนั้น ไหนเลยเพียงแต่รัก ไหนเลยเพียงแต่เคารพ ?

พวกนางกระทั่งยังยินยอมเสียสละความสุขทั้งชีวิตมาคล้อยตามบิดามารดากตเวทีต่อบิดามารดาโดยไม่เสียดาย

ดรุณีที่มีวัยเยาว์เค้าสวยสะคราญ วิวาห์กับผู้ชราที่คล้ายไม้ใกล้ฝั่ง มิใช่เป็นเรื่องที่ควรค่าให้แตกตื่นประหลาดใจอย่างไรเลย

ยอมขายร่างกายตัวเองไปแลกเงินทอง มอบให้บิดามารดาไปสุรุ่ยสุร่าย มอบให้บิดามารดาได้ใช้ชีวิตบั้นปลายโดยสุขสงบก็มิใช่เรื่องประหลาด

โศกนาฏกรรมเยี่ยงนั้น จวบจนบัดนี้ยังคงมีปรากฏให้เห็นมิหยุดยั้ง

ในโลกนับว่ามีบิดามารดาประเภทนั้น มีบุตรธิดาประเภทนั้นจริง ๆ

'จำเป็น' นับเป็นคำแก้ตัวของคนประเภทนั้นได้ตลอดกาลนาน

นี่มาตรแม้นน่าละอาย แต่เสียดาย มีบ้างบางคนมิรู้จักคำละอายคือกระไรเลย

แล้วลี้ตั้วเนี้ยเป็นมารดาเยี่ยงไร ? ฮ้วยโน้วเป็นบุตรธิดาเยี่ยงไรอีก ?

เฮ้งฮวงไม่ทราบ

ความสับสนของผู้คนและเรื่องราวในเมืองนี้ มิใช่เป็นที่เฮ้งฮวงสามารถคิด

คำนวณออก

แต่มิว่าอย่างไร ลี้ตั๋วเนี้ยย่อมไม่ถึงกับต้องให้ฮ้วยโน้วขายร่างกายมาเป็นค่าครองชีพของนาง

เพียงดูหมู่ตึกหลังนี้ ก็เป็นที่คาดคิดถึงทรัพย์สมบัติของลี้ตั๋วเนี้ยออก

อัวจือเฮ้าเคยบอกเฮ้งฮวง เป็นฮ้วยโน้วชมชอบอยู่ในเอ็งบู้เล้าเอง ลี้ตั๋วเนี้ยไม่มีปัญญาข่มขู่บังคับนางได้

คำบอกเล่านั้น เฮ้งฮวงสงสัยมาจนบัดนี้

ดรุณีที่ยินยอมไปเป็นคณิกาเอง จวบจนบัดนี้เพิ่งเคยเห็นคนแรกนี่เอง

มาตรว่ารู้จักกันในวันเวลาสั้น ๆ แต่เฮ้งฮวงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด ฮ้วยโน้วจะเป็นดรุณีประเภทนั้น

ในโลกใช่มีมารดาที่ยินยอมให้บุตรีตัวเองไปเป็นคณิกาโดยมิยอมทัดทานขัดขวางจริง ๆ เฮ้งฮวงก็ประหลาดสงสัยเช่นกัน

บัดนี้กระทั่งยังสงสัย มารดากับบุตรีผู้นี้ ใช่เป็นมารดากับบุตรีจริงหรือไม่ ?

ฮ้วยโน้วกระโดดข้ามหล่มคมมีด เดินมาที่ข้างกายกำเล่าเท้า ก้มลงลูบผมสีขาวโพลงของมันเบา ๆ

นางแม้มิได้กล่าวกระไร แต่ความเสียดายและเวทนาได้ปรากฏในท่วงท่ากิริยาของนางจนชัดเจนแล้ว

จากนั้น นางไปที่ลี้ตั๋วเนี้ย

ครั้งนี้นางยื่นมืออีก และเป็นสองมือ

สองมือของนางต่างเค้นไปที่คอหอยลี้ตั๋วเนี้ย !

ตอนนี้มิใช่เป็นเวลาล้อเล่นกัน นางยิ่งไม่มีทีท่าล้อเล่นสักน้อยนิด

ดวงตาที่กระด้างเย็นชา มีประกายเคียดแค้นจนแวววาว นางมิได้กล่าววาจาเช่นกัน แต่ทีท่าอาฆาตแค้น ก็ได้ปรากฏออกจากท่วงท่ากิริยาของนางมาจนกระจ่างชัด

ดูท่านางจะเค้นคอลี้ตั๋วเนี้ยให้ตายคามือจริง ๆ

บุตรีเยี่ยงนี้นับว่ามีน้อยอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก

เฮ้งฮวงไม่เห็นสีหน้าประกายตาฮ้วยโน้ว แต่เพียงเห็นท่วงท่าของนางก็ตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

เฮ้งฮวงแทบอดมิได้ กระแทกฝ่าให้พังทลายพุ่งตัวลงไป

มาตรว่ามิทราบบุญคุณความแค้นของเรื่องราวคราวนี้ แต่ก็ไม่ปรารถนาให้ฮ้วยโน้วเป็นฆาตกรที่กระทำมาตุฆาต

แต่กระทั่งเอ่ยปากตวาดห้ามก็มิได้ส่งเสียง

เนื่องเพราะสองมือของฮ้วยโน้วมิได้เค้นลงไปจริง ๆ

เส้นเลือดสีเขียวที่หลังมือของฮ้วยโน้วเบ่งพองใบหน้ายิ่งน่าสะพรึงกลัว

นางเคียดแค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่สองมือยังคงมิได้เค้นลงไปจริง ๆ

ดูท่านางก็คล้ายมีความกริ่งเกรงกระไร ?

ใช่ว่าเนื่องเพราะน้ำใจของมารดากับบุตรี ?

มีไม่น้อย ที่ครึ่งชีวิตช่วงแรกถูกทำลายไปกับมือบิดามารดา ครึ่งช่วงหลังถูกทำลายกับมือบุตรธิดา แต่ที่ฆ่าบุตรธิดามีน้อยก็จริง ที่ฆ่าบิดามารดามีน้อยกว่าน้อยเช่นเดียวกัน

นั่นเนื่องเพราะในระหว่างกันและกัน ยังมีน้ำใจในสายเลือดเหลืออยู่

ที่นอกเหนือจากนี้ หากมิใช่จิตใจวิปริตชั่วร้ายอำมหิตผิดมนุษย์ ก็ต้องเนื่องเพราะผู้ที่ถูกฆ่า ออกจะทรามจนมิคล้ายมนุษย์เกินไป

ฮ้วยโน้วดูแล้วไม่คล้ายเป็นคนชั่วร้ายอำมหิตอย่างไร ลี้ตั๋วเนี้ยก็ไม่คล้ายทรามจนถึงมิเป็นตัวกระไรโดยสิ้นเชิง

ในที่สุด สองมือของฮ้วยโน้วก็ได้คลายออกไป

จนบัดนี้ เฮ้งฮวงจึงระบายลมจากปากยาว ๆ

แต่ลี้ตั๋วเนี้ยไม่มีปฏิกิริยาเลย

นางสลบไสลไปจริง ๆ มิได้ทราบว่านางไปเตร็ดเตร่ที่ทวารอเวจีมารอบหนึ่งแล้วเลย

ฮ้วยโน้วรั้งสองมือกลับ แต่มือขวาตวัดตบลง ตบใส่แก้มซ้ายของลี้ตั๋วเนี้ย

ฝ่ามือตบไปแล้วตวัดกลับมาตบใส่แก้มขวาลี้ตั๋วเนี้ยอีก

นางลงมือรวดเร็วยิ่งนัก ซ้ายฝ่ามือหนึ่ง ขวาฝ่ามือหนึ่ง ตบใส่สองแก้มลี้ตั๋วเนี้ยอยู่หลายฉาด

นางตบไม่หนักหน่วงนัก แต่ก็ไม่เบาเลย

จวบจนเมื่อนางปล่อยมือขวาลง แก้มซ้ายขวาของลี้ตั๋วเนี้ยก็ถูกนางตบจนแดงฉาน

หลายฝ่ามือนั้น ก็สมควรพอจะตบให้ลี้ตั๋วเนี้ยได้สติฟื้นคืนมา

ยิ่งวกวนพิสดาร

ลี้ตั๋วเนี้ยได้สติฟื้นคืนมาจริง ๆ

นางลืมตาช้า ๆ ยกสองมือขึ้นช้า ๆ ประคองใบหน้าไว้ คลึงแก้มเบา ๆ
สายตาพอเบือนมา ก็จับนิ่งอยู่บนใบหน้าฮ้วยโน้ว
นางถึงกับยังแย้มยิ้มมาได้!
แต่สีหน้าฮ้วยโน้วกลับปั้นจนเคร่งเครียดเย็นชา
ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มพลางกล่าว
"นอกจากใช้ฝ่ามือตบ หรือท่านไม่มีวิธีอื่นใดมาช่วยให้เราฟื้น ?"
"ไม่มี"
ฮ้วยโน้วตอบเสียงกระด้างเย็นชา ลี้ตั๋วเนี้ยคลึงแก้มพลางกล่าวต่อ
"ท่านกลับตบไม่เบา"
"เรารู้สึกตบเบาเกินไป"
"ดูทีท่าของท่าน คล้ายต้องฆ่าเราจึงยินยอม ?"
ฮ้วยโน้วมิได้ส่งเสียง ลี้ตั๋วเนี้ยถามอีก
"โอกาสอันประเสริฐสุดเช่นเมื่อครู่ ท่านไฉนไม่ยอมลงมือฉกฉวย ?"
"เราไหนเลยจะกล้า ?"
"ท่านไม่กล้าจริง ๆ"
ขยับกายนั่งตัวตรงแล้ว ลี้ตั๋วเนี้ยย้อนถาม

"อุ้ยซิกเนี้ยเล่า ?"
"ไม่ทราบ"
"ไฮ้ หรือนางมิได้อยู่ร่วมกับท่าน ?"
"ไม่อยู่"
"ที่ซ่อนตัวท่านไว้ย่อมสมควรเป็นนาง ?"
"นางนั่นเอง"
"นางซ่อนท่านอยู่ในสถานที่ใด ?"
"บนเพดานหอน้อยที่อุทยานหลัง"
"เป็นเรื่องของเวลาใด ?"
"ประมาณหลังเที่ยง"
"ท่านถึงกับยอมจับเจ่าอยู่ในที่นั้นอย่างสงบเสี่ยมตั้งครึ่งวัน ?"
"นางจี้จุดเราไว้ เราคิดจะไม่จับเจ่าก็ไม่ได้"
"นางย่อมพลันลงมือโดยไม่รู้ตัว ?"
"แน่นอน"
"จวบจนบัดนี้ ท่านจึงทะลวงจุดหนีออกมา"
"เราก็คิดจะรีบเร่งมาดูความครึกครื้นเสียแต่เนิ่น ๆ เสียดายที่กำลังภายในของเราอ่อนด้อยเกินไป"
"นี่ไยมิใช่ก็เป็นเรื่องประเสริฐรายหนึ่ง มิเช่นนั้น ท่านตอนนี้อาจจะกลายเป็นปิศาจในคมดาบแล้ว"
"ประการนี้เราวางใจอย่างยิ่ง หากบู๊ซาเอี๊ยต้องการทำลายเราจริง เราก็มิทราบตายไปมากน้อยเท่าใดครั้งแล้ว"
ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจกล่าว
"เท่าที่มันไม่ลงมือต่อท่านเสมอมา เนื่องเพราะยังไม่ถึงเวลาอันสมควรดอก"
เบือนสายตากวาดมองไปรอบห้องแล้วกล่าวต่อ
"พอถึงเวลาสมควร มันก็ต้องไม่ยอมออมมือให้ความเวทนาใด ๆ"
โลหิตสด ๆ กระจัดกระจายไปทั้งพื้นห้องโถงใหญ่
ลมโชยพัดเข้ามาจากภายนอก ในสายลมมีกลิ่นคาวโลหิตฉุนเฉียว
ความตายทางนอกห้อง หาได้น้อยไปกว่าในห้องไม่
ทั่วทั้งหมู่ตึก ตกอยู่ในบรรยากาศความตายครอบคลุมจนหนักอึ้ง
ถึงเวลาสมควร บู๊ซาเอี๊ยก็ใช้เลือดล้างหมู่ตึกนี้

แต่เสียตายมันยังไม่คุ้นกับหมู่ตึกนี้เท่าใด และก็มิได้รู้จักผู้คนในหมู่ตึกนี้กระจ่างชัดนัก

เดินหมากผิดพลาดเพียงตาเดียว เพลี่ยงพล้ำจนย่อยยับทั้งกระดาน

ทางด้านลี้ตั๋วเนี้ย คล้ายดั่งเหลือเพียงพวกนาง มารดากับบุตรีสองคนเท่านั้น

อุ้ยซิกเนี้ยตอนนี้ยังมิทราบเป็นตายร้ายดี

การต่อสู้ครานี้ นับว่าสยองนองเลือดจริง ๆ

ใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยอดเกิดความรู้สึกว้าเหว่ขึ้นเล็กน้อยมิได้ นางถอนใจกล่าว

"มันมาตรแม้นไม่แน่จะยอมฆ่าท่าน แต่ตกอยู่กับมือมัน ท่านก็ต้องไม่น่าทนทานอย่างไร"

"อ้อ ?"

"ท่านความจริงไม่สมควรมีนามฮ้วยโน้ว และความจริงท่านก็มิใช่เป็นฮ้วยโน้วเลย"

คนที่มีนามฮ้วยโน้วมิใช่ฮ้วยโน้ว ไม่มีนามฮ้วยโน้วกลับเป็นฮ้วยโน้ว ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่งอีก ?

เฮ้งฮวงตอนนี้ยิ่งไม่คิดจะกระโดดลงไป

เนื่องเพราะพอกระโดดลง การสนทนาของทั้งสองก็ต้องไม่ดำเนินต่อไปอีกแล้ว

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่จะมีความสำคัญใด ?"

"ฮ้วยโน้วเป็นข้าทาสฮ้วยเอ็งบู้ ในเมื่อมันตั้งอกตั้งใจจะสืบสาวความลับของฮ้วยเอ็งบู้ให้ได้ หาฮ้วยเอ็งบู้ไม่พบ ไหนเลยจะไม่สืบเสาะค้นถามท่านที่เป็นฮ้วยโน้ว ?"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"คนเช่นดั่งมัน จะรีดเร้นค้นถามผู้อื่น ต้องมีวิธีมากมายอย่างยิ่งต้องไม่คำนึงถึงฝีมือใด ๆ ด้วย"

ฮ้วยโน้วแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไม่คำนึงถึงฝีมือ มันยังจะคำนึงฝีมือ ?"

"เปรียบกันแล้ว การไม่คำนึงถึงฝีมือของเรายังประเสริฐกว่ามันมากนัก อย่างน้อยที่สุด เราน้อยครั้งนักที่จะใช้กำลังหักโหม"

"เฮอะ ท่านความจริงไม่กล้าใช้กำลังหักโหมเลย"

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ้มเล็กน้อย ไม่ต้องการทุ่มเถียงกับฮ้วยโน้วอีก เปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ดังนั้น ท่านสมควรขอบคุณอุ้ยซิกเนี้ยจึงถูก"

ฮ้วยโน้วมิได้ส่งเสียง ขอบตาคล้ายดั่งแดงระเรื่อขึ้น

การปกป้องดูแลที่อุ้ยซิกเนี้ยมีต่อนาง นางไหนเลยไม่ทราบโดยสิ้นเชิง

ลี้ตั๋วเนี้ยเบือนสายตาไปที่ปากประตูพลางกล่าวต่อ

"เพียงมิทราบ นางตอนนี้ตายแล้วหรือไม่ ?"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อถาม

"ท่านต้องการให้นางตายอย่างยิ่ง ?"

"ไม่ต้องการ เราตอนนี้อยู่ในเวลาต้องการใช้คนอย่างยิ่ง"

"ท่านแน่ใจว่านางต้องเชื่อฟังคำสั่งท่าน"

"มิว่าอย่างไร นางยังมีลมหายใจอยู่ตราบใด ต่างต้องไม่ยินยอมให้ท่านถูกผู้อื่นทำร้าย ท่านอยู่ข้างกายเรา แม้นับว่านางไม่คิดจะคุ้มกันเราก็ไม่ได้ อย่าว่าแต่ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่นางจำต้องพิทักษ์คุ้มกันเรา"

ฮ้วยโน้วทราบว่าเป็นเหตุผลใด แต่ยังคงส่งเสียง

"เราคล้ายดั่งไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ข้างกายท่าน"

"เราเห็นว่ามี"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะเราพร้อมที่จะไปจากที่นี้ในทุกเวลา"

"ไปเพียงลำพัง"

"มิใช่ลำพังตัว"

หยุดหัวร่อแล้วลี้ตั๋วเนี้ยย้อนถาม

"ท่านตอนนี้ใช่ยังจะไม่ยอมอยู่ข้างกายเราอีก ?"

ฮ้วยโน้วมิได้ตอบ แต่สีหน้ากลับกลายเป็นตื่นเต้นอย่างยิ่ง นางเขม้นมองลี้ตั๋วเนี้ยเป็นครู่ใหญ่จึงได้ส่งเสียง

"ท่านไม่กลัว พวกเราชิงคนในระหว่างทาง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยย้อนถาม

"ท่านเคยเห็นเรากระทำเรื่องไม่มีความมั่นใจมาเมื่อใด ?"

ฮ้วยโน้วไม่ตอบ ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านมีความละโมบถึงปานนี้จริง ๆ ? จวบจนบัดนี้ยังไม่พอแก่ใจ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยก็ถอนใจกล่าว

"พวกท่านได้ใกล้จุดหมายเข้ามามากแล้ว ไฉนไม่มานะพยายามให้สำเร็จ ?"

ฮ้วยโน้วเม้มปากไว้ วาจาประดานี้ มิใช่เป็นมารดากับบุตรีสนทนากันเลยจริง ๆ

ความจริงแล้ว มิว่าจะดูอย่างไร ทั้งสองต่างไม่คล้ายเป็นมารดากับบุตรีกันเลย แต่ระหว่างนางกลับมีนามเป็นมารดากับบุตรี

มันเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? จึงบันดาลให้พวกนางมีสภาพเป็นน้ำกับไฟ ?

เฮ้งฮวงฟังพลางครุ่นคิดพลาง สมองถูกเค้นจนแทบจะแตกเป็นสองเสี่ยงแล้ว วาจาที่ได้ยิน นับว่ามีไม่น้อยแล้ว แต่จวบจนบัดนี้ ยังคงคิดไม่ออก

วาจาที่พวกนางว่ากล่าวกัน คล้ายดั่งมีแต่พวกนางจึงเข้าใจ

จากวาจาเหล่านี้มาคำนวณ ลี้ตั๋วเนี้ยมีพวกของลี้ตั๋วเนี้ยกลุ่มหนึ่ง ฮ้วยโน้วกับอุ้ยชิกเนี้ย กำเล่าเท้าเป็นอีกพวกหนึ่ง พวกนางกำลังดำเนินงานเรื่องหนึ่งอยู่

แต่งานเรื่องนั้นกลับเป็นกระทำเพื่อลี้ตั๋วเนี้ย

พวกนางลั่นปากสัญญา ลี้ตั๋วเนี้ยก็ต้องให้พวกนางปฏิบัติงานเรื่องนั้นให้สำเร็จ จึงยินยอม

เท่าที่นางสามารถบงการใช้สอยพวกฮ้วยโน้ว เนื่องเพราะนางได้จับกุมพวกของฮ้วยโน้วไว้ผู้หนึ่ง หรืออาจเป็นนกตัวหนึ่ง

หากเป็นคน ผู้นั้นแม้มิเรียกว่าเอ็งบู้ ก็ต้องมีฉายาว่าเอ็งบู้...ฮ้วยเอ็งบู้!

ฮ้วยเอ็งบู้มีความสำคัญต่อพวกฮ้วยโน้วอย่างแน่ชัด เพราะฮ้วยเอ็งบู้ พวกนางกระทั่งยินยอมอุทิศชีวิตอันทรงค่าของตัวเองไปโดยไม่เสียดาย

นอกจากฮ้วยเอ็งบู้ ในมือลี้ตั๋วเนี้ยยังมีกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง

กระดาษแผ่นนั้นมีความสำคัญเช่นเดียวกับฮ้วยเอ็งบู้

นั่นเป็นกระดาษเยี่ยงไรกัน ?

อุ้ยชิกเนี้ย กำเล่าเท้า ล้วนเป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้ว ฮ้วยโน้วเป็นข้าทาสฮ้วยเอ็งบู้ พวกมันอุทิศชีวิตแก่ฮ้วยเอ็งบู้ อาจบางทียังรู้สึกเป็นเกียรติของพวกมันอีกด้วย

ฮ้วยโน้วของหอเอ็งบู้เล้าเล่า ?

นางแม้มีนามฮ้วยโน้ว แต่มิใช่เป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้ว มิใช่เป็นข้าทาสของฮ้วยเอ็งบู้แล้ว นางเหตุไฉนยินยอมทรยศ ยอมร่วมมือกับฮ้วยโน้วสิบสามคนไปกระทำเรื่องราวด้วยความมานะพยายาม ?

นางมีความสัมพันธ์ใดกับฮ้วยเอ็งบู้ ?

เรื่องนั้นเป็นเรื่องราวประการใดแน่ ?

สมองของเฮ้งฮวงใกล้จะเป็นสามเสี่ยงแล้ว

ไม่คิดยังพอทำเนา เมื่อคิดสมองก็พองโต

ตอนนี้เฮ้งฮวงเพียงหวังให้ลี้ตั๋วเนี้ยกับฮ้วยโน้วถกเถียงกันสืบไป บอกเล่าเรื่องราวรายนี้ให้กระจ่างมาจนสิ้นเชิง

ความหวังเยี่ยงนี้ย่อมมีแต่ความผิดหวัง

ลี้ตั๋วเนี้ยมิเพียงไม่กล่าวต่อไปเท่านั้น ยังทรงกายขึ้นยืนอีกด้วย

มือข้างหนึ่งของนางกดบนพนักเก้าอี้ ทีท่าอ่อนล้าระโหยอย่างยิ่ง

แสงโคมแม้ยิ่งสลัวเลือนราง แต่ทุกประการในห้องโถงยังพอเห็นถนัดชัดตา

ภายใต้แสงเลือนรางของโคมที่สาดส่อง ทีท่าของนางถึงกับยิ่งเหนื่อยหน่ายระโหย

คราบโลหิตเกรอะกรังเป็นลิ่ม ๆ ซากศพเกลื่อนกลาดซับซ้อน ภายใต้แสงโคมไฟเลือนราง สถานที่นี้มืดครึ้มเย็นยะเยียบกว่าเดิม

ห้องโถงที่สวยงามตระการตา คล้ายดั่งกลายเป็นอเวจีที่น่าสะพรึงกลัวแล้ว

สถานที่เยี่ยงนี้ บรรยากาศเยี่ยงนี้ ถึงกับมิได้กระทบกระเทือนต่อนางเลย

มิว่าอยู่ในสถานที่ใด นางยังคงมีเสน่ห์เย้ายวนใจผู้คนเช่นกัน

ที่ไหนเลย เพียงเพราะนางมีร่างอ้อนแอ้น ? เนื่องเพราะนางมีเค้างามสะคราญเท่านั้น ?

นางนับเป็นโฉมงามที่ฟ้าประทานพรมา

เป็นความงามที่ไม่คล้ายโลกมนุษย์พึงมีได้

แม้นางจะยืนอย่างปล่อยตัวมิเสแสร้งแกล้งดัด แต่ก็เพียงพอสั่นคลอนจิตใจผู้คนให้วาบหวามเคลิบเคลิ้มได้

ฮ้วยโน้วนับว่างามสะคราญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะตอนนางสวมอาภรณ์ครึ่งซีกร่าง ตบแต่งหน้าตาครึ่งซีก ตอนนั้นไหนเลยเป็นเพียงความงาม ยังเป็นเสน่ห์ของมารอันมิอาจต่อต้านอีกด้วย

แต่ทว่าเมื่อนางมายืนกับลี้ตั๋วเนี้ย เปรียบกับลี้ตั๋วเนี้ยแล้ว นางแม้ไม่ถึงกับเป็นเทพธิดาบริสุทธิ์ แต่กลับคล้ายเป็นดรุณีเยาว์วัยที่ยังไม่รู้ความ

แสงโคมไฟลูบไล้ใบหน้านาง

นางปั้นหน้าเคร่งเครียด ในส่วนลึกของดวงตายังคงมีความยะเยียบเย็นชาแต่ต้นจนบัดนี้

นางยังคงยืนข้างกายลี้ตั๋วเนี้ย ใบหน้าทั้งสองแม้มิได้ประกบใกล้ชิด แต่ก็ใกล้อย่างยิ่งแล้ว ไม่ยากที่จะเปรียบเทียบกัน

เค้าหน้าของทั้งสองมิได้คล้ายคลึง เป็นเค้าของสองคนอย่างแน่ชัด

มีมารดาทับบุตรีมากหลายที่เค้าแตกต่างกัน นี่มิใช่เป็นเรื่องที่ควรค่าให้ประหลาดสงสัย

ประหลาดอยู่แต่ที่วัยของสองนาง

วัยของทั้งสองห่างกันช่วงหนึ่งอย่างแน่ชัด แต่ช่วงนี้กลับไม่ไกลกันเท่าใด

ด้วยวัยลี้ตั๋วเนี้ย คล้ายไม่มีทางจะมีบุตรีโตใหญ่เทียบเท่าฮ้วยโน้วได้เลย

หรือนางมีวิชารักษารูปโฉม อายุที่แท้จริงของนาง ไม่อาจสังเกตได้จากเปลือกนอก ?

ลมโชยพัดกลิ่นคาวโลหิตเข้ามา

แผ่นฟ้าแผ่นดิน มีบรรยากาศเหี้ยมอำมหิตครอบคลุมหนาหนักกว่าเดิม

บรรยากาศอำมหิตในห้องโถงใหญ่ก็มิได้สลายคลายไป

แต่ดวงตาลี้ตั๋วเนี้ยกลับไม่มีประกายอำมหิต สายตายังคงนุ่มนวลดุจดั่งสายน้ำชุนเทียน ใบหน้ายังคงแจ่มใสดุจดั่งบุปผาเบ่งบาน

ตลอดร่างของนางเต็มไปด้วยเสน่ห์ที่ร้อนแรงอย่างยิ่ง

หากที่นี้มีบุรุษ ขอเพียงมีบุรุษผู้เดียว หากมันยังสามารถต้านทานเสน่ห์เย้ายวนเยี่ยงนี้ได้ ไม่โถมเข้าไปบนร่างนาง นอกเสียจากมันมิใช่เป็นบุรุษแท้จริง

มิเช่นนั้น มันก็มีคุณสมบัติเรียกเป็นบรมศาสดา

เฮ้งฮวงมิใช่ผู้ลุโสดาบัน เป็นบุรุษเพศที่แท้จริง

แต่เสียดายที่ปีนอยู่สูงเกินไป ลี้ตั๋วเนี้ยยังมิทราบมีเฮ้งฮวงอยู่ สายตาก็มิได้ช้อนมองขึ้นเบื้องบน

ในสายตานางมีแต่คนเพียงผู้เดียว และยังเป็นสตรีอีกด้วย

เสน่ห์เยี่ยงนี้ของนาง มาตรว่ากระทั่งสตรียังยากจะต่อต้านขัดขืน แต่จนใจฮ้วยโน้วคล้ายดั่งอาฆาตแค้นต่อนางอย่างรุนแรงยิ่ง

คนใดเมื่อมีความอาฆาตแค้นอีกผู้หนึ่ง มาตรว่าผู้นั้นจะสวยสะคราญปานใดก็มักรู้สึกขัดตาไม่พอใจ รู้สึกแต่ชิงชังรังเกียจเท่านั้น

ใบหน้าฮ้วยโน้วพลันมีแววชิงชังรังเกียจ อาฆาตแค้นอย่างยิ่ง

แต่ลี้ตั๋วเนี้ยกลับคล้ายไม่แยแสสนใจความรู้สึกที่ฮ้วยโน้วมีต่อตนเลย ถึงกับยังแย้มยิ้มอยู่

นี่อาจบางทีเป็นการลงโทษต่อฮ้วยโน้วประการหนึ่ง

กับคนที่ชิงชังคั่งแค้นตน ยิ่งทำเป็นทีท่าไม่แยแสสนใจ มักจะยิ่งบันดาลให้คนผู้นั้นเดือดดาลกว่าเดิม

ความเดือดดาลเยี่ยงนั้น หากมิได้ระบายเป็นเวลายาวนาน เพียงพอจะทรมานประสาทคนผู้นั้น ทำลายความแข็งแรงของคนผู้นั้นได้

จะลงโทษคนที่ตนเองเกลียดชัง ยังจะมีวิธีใดประเสริฐยิ่งกว่าให้คนผู้นั้นมักตกอยู่ในความเดือดดาลคลั่งแค้น หงุดหงิดกลัดกลุ้ม

การลงโทษเยี่ยงนี้แม้ประเสริฐ แต่ทว่าผู้ที่สามารถใช้วิธีนี้ไปลงโทษผู้อื่นส่วนมากมีความสามารถเพียงพอไปทำลายฝ่ายตรงข้าม เนื่องเพราะความเดือดดาลคั่งแค้น พอที่จะฆ่าคนผู้หนึ่งไปได้ ผลของความเดือดดาลคั่งแค้น มักจะเลวร้ายจนมิกล้าคาดคิด

ดังนั้นเอง มีแต่กับผู้กล้าเดือดดาลมิกล้าส่งเสียง มาตรว่าเคียดแค้นก็มิกล้าแตะต้อง จึงสามารถใช้วิธีนี้ไปลงโทษฝ่ายตรงข้ามได้

ดังนั้นเอง ใช้วิธีเยี่ยงนี้ไปลงโทษผู้อื่น หากมันผู้นั้นมิใช่มีจิตใจวิปริตปรวนแปร หัวใจมันก็ต้องชั่วร้ายอำมหิตดุจภูตผี

ลี้ตั๋วเนี้ยดูไปก็คล้ายเป็นนางมารตัวหนึ่ง

สายตาของนางกลอกไปมาวูบหนึ่ง ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ซากศพเหล่านี้ ทิ้งไว้เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน"

สายตาฮ้วยโน้วเบือนกลับมา พลันถามขึ้น

"บู๊ซาเอี๊ยเป็นไร ?"

"ท่านมิได้เห็น ?"

"เห็นกระไร ?"

"ค้อนใหญ่ของกำเล่าเท้าฟาดมันตกลงไปในหล่มคมมีด"

ฮ้วยโน้วสั่นศีรษะถามอีก

"แล้วกำเล่าเท้าตายกับมือผู้ใด ?"

"บู๊ซาเอี๊ย"

"เราอยู่แต่ไกลก็ได้ยินมันร้องเรียกเอ็งบู้ แต่มิได้ยินเสียงต่อสู้กัน"

"มันฟาดบู๊ซาเอี๊ยตายคามือในการต่อสู้ แต่สองหมัดของบู๊ซาเอี๊ย กลับมิได้ปลิดชีวิตมันในทันที"

ฮ้วยโน้วครุ่นคิดชั่วครู่จึงถามอีก

"บู๊ซาเอี๊ยบุกทะลวงฆ่าคนเข้ามาจนถึงที่นี้ ก็เพื่อต้องการทราบความลับของ

เอ็งบู้ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะ ฮ้วยโน้วถามอีก

"มิใช่เพราะปัญหาที่ดิน ?"

"เมืองนี้ใหญ่โตเท่าใด รวมแล้วมีเนื้อที่ไม่กี่ตำลึงเท่านั้น ควรค่าให้มันมาเสี่ยงชีวิตเช่นนี้ ?"

หยุดแค่นเสียงเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"เราสงสัยความเคลื่อนไหวของมันอยู่นานแล้ว ว่าต้องมิใช่รวบรัดเยี่ยงนั้นแน่"

"กระนั้น ?"

"เฮอะ เฮอะ คนที่มาในเมืองนี้ มีผู้ใดมิใช่มาเพราะสืบสาวราวเรื่องความลับของเอ็งบู้"

"ก็มีบ้างที่ผ่านทาง"

"ท่านหมายถึงเฮ้งฮวง ?"

"มันมาที่นี้ เพียงเนื่องเพราะจะส่งซากศพสหายของมันกลับมาตุภูมิ เมืองนี้เป็นสถานที่มันจำต้องผ่าน"

"นี่เป็นมันบอกกับท่าน ?"

"ก่อนมันเข้าสู่เอ็งบู้เล้า เรามิเคยรู้จักคนผู้นี้เลย และมิเคยสนทนาเรื่องอื่นใดกับมัน นอกจากตัวมันเอง"

"ท่านเชื่อวาจามัน ?"

"วาจามันสัตย์ซื่อจริงใจยิ่ง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อแล้วพลันถาม

"ท่านทราบหรือไม่ ? สหายมันที่นอนอยู่ในโลงคือผู้ใด ?"

"ทิหึง"

"หรือท่านลืมไปแล้ว มาตุภูมิของทิหึงอยู่ที่ใด ?"

"มิได้ลืม"

"มาตุภูมิทิหึงห่างจากที่นี้ไกลเท่าใด"

"ประมาณสองพันกว่าร่วมสามพันลี้เห็นจะได้"

"เฮอะ มันยกโลงศพเดินเท้าเยี่ยงนั้น ระยะทางสองสามพันลี้ ต้องเดินกี่วันจึงจะถึงได้ ?"

ฮ้วยโน้วตอบมิออก นางมิเคยมีประสบการณ์เยี่ยงนี้

เฮ้งฮวงก็ไม่มีประสบการณ์เช่นนี้

ฝ้าเพดานห่างจากพื้นสูงอย่างยิ่ง แสงโคมเลือนรางแทบไม่อาจส่องขึ้นมาถึงเมื่อทะลุรอยฉลุของฝ้ามาได้ ยังจะมีแสงสว่างใดเหลืออยู่ ?

แต่ดวงจันทร์กลับได้ลอยมาถึงปากโพรงหลังคา แสงจันทร์สอดส่องเข้ามาในโพรงนั้น มาตรว่าซีดจางอย่างยิ่ง แต่ก็เพียงพอจะเห็นใบหน้าเฮ้งฮวงได้กระจ่าง

เฮ้งฮวงกำลังตะลึงจนปากอ้าตาค้าง

ส่งโลงทิหึงกลับมาตุภูมิ ความจริงมิใช่เป็นความคิดเห็นของเฮ้งฮวงเลย

ผู้เสนอความคิดเห็นนี้คือเซียวแปะเซ่า

เฮ้งฮวงมิได้บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ เนื่องเพราะมีความเลื่อมใสนับถือทิหึงอยู่นานวันแล้ว อย่าว่าแต่ทิหึงตอนนั้นยังเป็นสหายของเฮ้งฮวงอีกด้วย

ทิหึงเป็นคนของซำแกซึง

'ซำแกซึงเป็นหมู่บ้านที่ห่างจากเมืองเพ้งอันประมาณสิบกว่าลี้ ช่วงทางระหว่างนั้นมีแต่ความเปลี่ยวร้างวังเวง ไม่มีสถานที่สองพอจะให้พักแรมได้ เมื่อถึงเมืองเพ้งอันควรจะพักอยู่ที่นั่นสักคืนหนึ่งจึงประเสริฐสุด'

เซียวแปะเซ่ายังกลัวเฮ้งฮวงจะผ่านที่พักแรม ได้สั่งย้ำต่อเฮ้งฮวงเป็นพิเศษ

เฮ้งฮวงย่อมไม่คลางแคลงสงสัยวาจาเซียวแปะเซ่า

ดังนั้น จึงได้พาโลงศพของทิหึงมาในเมืองเพ้งอัน จึงได้พักอยู่ในเพ้งอันติ่งนี้

เฮ้งฮวงตั้งใจไว้ วันรุ่งขึ้นก็จะเดินทางต่อ แต่จวบจนบัดนี้ยังคงอยู่ที่นี้

โลงแม้ยังอยู่ ซากศพกลับกลายเป็นผีดิบ หายสาบสูญร่องรอยไปแล้ว

เฮ้งฮวงอย่างน้อยที่สุด ต้องหาซากศพของสหายคืนกลับมาก่อน

ซากศพยังหาคืนกลับไม่ได้ เรื่องราวผิดคาดหมายที่พบพาน ผู้คนที่พบเห็นก็มีไม่น้อยแล้ว

แต่ละคน จะมากจะน้อยต่างมีปัญหาอยู่บ้าง

แต่เฮ้งฮวงกลับนึกไม่ถึง เซียวแปะเซ่าก็เป็นคนมีปัญหา !

เฮ้งฮวงสืบถามมาแล้ว ผ่านจากเมืองเพ้งอันติ่งไปอีกสิบกว่าลี้ มีหมู่บ้านซำแกซึงอยู่จริง ๆ

มาตุภูมิของทิหึงห่างไกลถึงสองสามพันลี้ แล้วทิหึงไหนเลยเป็นคนซำแกซึง ?

อีกสองสามพันลี้ กระทั่งยังมิใช่แผ่นดินตงง้วนแล้ว

ฮ้วยโน้วกับลี้ตั๋วเนี้ยไม่มีเหตุผลต้องโป้ปด อย่างนั้นก็เป็นเซียวแปะเซ่าหลอกลวงแล้ว

เซียวแปะเซ่าทำดั่งนั้น คล้ายดั่งมีจิตเจตนาให้เฮ้งฮวงนำพาโลงของทิหึงส่งมาใน

สถานที่นี้...มีจุดมุ่งหมายใดกัน ?

ใช่หรือไม่ ในโลงมีความลับซุกซ่อนอยู่ ?

หากแม้นโลงมีปัญหา ซากศพของทิหึงก็น่ากลัวยิ่งมีปัญหา

เฮ้งฮวงอดเกิดความรู้สึกถูกหลอกลวง ถูกหลอกใช้ขึ้นไม่ได้

คนที่หลอกลวงและหลอกใช้ตน ใช่เป็นเชียวแปะเช่าจริงหรือไม่ ?

ตัวการวางแผน หากมิใช่เชียวแปะเช่า จะเป็นผู้ใดอีก ?

นี่เป็นปัญหาอีก ปัญหาที่ไม่มีปัญญาคลี่คลาย

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องฝืนยิ้ม

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่ออีกคราพลางกล่าวต่อ

"ท่านเคยเห็นหรือไม่ ผู้ที่ยกโลงเดินทางเป็นระยะพันลี้ ?"

ฮ้วยโน้วสั่นศีรษะ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อไป

"นี่เป็นเพียงข้ออ้างแก้ตัวของมัน มันอาจจะทราบเรื่องราวกระไรจากปากคำทิหึงมาก่อน จึงยกโลงทิหึงมาที่นี้ ฉวยโอกาสนี้ก่อกวนเรื่องราวให้วุ่นวาย เพื่อจะฉกฉวยประโยชน์ในความวุ่นวายนี้"

ฮ้วยโน้วมิได้แสดงความคิดเห็นอย่างไร ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ซากศพทิหึงกลายเป็นผีดิบ ก็น่ากลัวเป็นกลที่มันก่อกวนขึ้น"

หยุดเล็กน้อย ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"อาจบางทีมิใช่เป็นความคิดเห็นของมัน เป็นความคิดของทิหึง ทิหึงอาจบางทีตายไป แต่อาจบางทีมิได้ตายเลย ซากศพที่กลับกลาย ต้องมีแผนร้ายใดซุกซ่อนอยู่"

ฮ้วยโน้วยังคงไม่ออกความเห็น ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"เจ้าเด็กทิหึงมีสมองกลอกกลิ้งปราดเปรียว ความจริงมิว่าเล่ห์อุบายปิศาจใด มันต่างคิดออกมาได้ทั้งสิ้น"

ฮ้วยโน้วอดมิได้ต้องถามขึ้น

"เฮ้งฮวงทำดั่งนั้น มีคุณประโยชน์ใดต่อมัน ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางตอบ

"คุณประโยชน์ของเอ็งบู้นับว่ามากเกินพออยู่แล้ว มันยังต้องการคุณประโยชน์ใดอีก ?"

"ดังนั้น ท่านจึงใช้คนไปสังหารมัน ?"

"กับคนที่มีความละโมบต่อขุมทรัพย์เอ็งบู้ นี่นับเป็นวิธีดีที่สุดแล้ว"

ฮ้วยโน้วพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"เรื่องราวที่เกิดขึ้นในสองวันนี้ ท่านทราบมากน้อยเท่าใดกันแน่ ?"

"มากเกินพอ"

"เฮ้งฮวงเป็นคนอย่างไร ?"

"รู้จักน้อยอย่างยิ่ง"

"หากแม้นท่านรู้จักมันมากพอ ประกันท่านต้องไม่มีความคิดเห็นเช่นนี้เกิดขึ้นเด็ดขาด"

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งได้เป็นคนรู้ใจของมันไปแล้ว ?"

"มิใช่คนรู้ใจ เพียงแต่รู้จักมัน พอจะยืนยันได้ว่ามันเป็นคนเช่นไร"

"มันเป็นคนเช่นไร ?"

"วีรบุรุษที่ทรงคุณธรรมอย่างแท้จริง วีรบุรุษที่มีความกล้าหาญอย่างแท้จริง"

เสียงของนางกลับกลายเป็นร่าเริงแจ่มใสเมื่อกล่าวต่อ

"ผู้ใดได้รู้จักสหายเช่นนี้ ต่างต้องไม่สำนึกเสียใจภายหลัง มันยอมขายชีวิตให้มิตรสหาย แต่ไม่ยอมขายมิตรสหายเด็ดขาด"

"ท่านหมายความ มันไม่รู้เรื่องราวของเอ็งบู้เลย ?"

ฮ้วยโน้วผงกศีรษะรับคำอย่างแน่แก่ใจ

"เนื่องเพราะเราเคยทดสอบมันมาแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยต้องหัวร่อพลางกล่าว

"ซึ่งนี่ก็หมายความ คนผู้นี้หากมิใช่วิกลจริตก็ต้องโง่บัดซบ หากมิใช่โง่บัดซบก็เป็นเหลวไหลปัญญาอ่อน"

ฮ้วยโน้วเม้มปากไว้ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อไป

"มีแต่คนวิกลจริตจึงยอมขายชีวิตเยี่ยงนี้ มีแต่คนโง่บัดซบจึงถูกหลอกลวงเช่นนี้ และมีแต่คนเหลวไหลปัญญาอ่อน จึงถูกคนหลอกใช้เป็นเครื่องมือ"

เฮ้งฮวงต้องฝืนยิ้มอีกครา

บัดนี้ตัวเองก็ไม่ทราบ เป็นวิกลจริต ? เป็นโง่บัดซบ ? หรือคนเหลวไหลปัญญาอ่อนกันแน่ ?

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวสืบต่อไปทันที

"มิว่ามันเป็นคนเช่นไรต่างไม่สำคัญ ขอเพียงมันมิใช่มาเพราะเรื่องของเอ็งบู้ เราก็วางใจได้"

นางหยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ตกมาอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ นับว่ามีอันตรายหวาดเสียวอย่างยิ่งอยู่แล้ว

หากมันก็เกิดพลันบุกเข้ามาในตอนนี้ท่านจะให้เราทำอย่างไร ?"

ฮ้วยโน้วสวนคำ

"แม้นับว่ามันก็บุกเข้ามาในตอนนี้ ด้วยจิตใจของมัน เชื่อแน่ว่าก็ต้องไม่ทำอย่างไรกับท่าน"

"ท่านเพิ่งรู้จักมันมิกี่วัน ก็ทราบจิตใจมันกระจ่างถึงปานนี้ ?"

ฮ้วยโน้วแค่นเสียงเย็นชา

"ไม่มีผู้ใดเรียกให้ท่านมาเชื่อถือวาจาเรา"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิแยแสต่อที่ท่ากล่าววาจาของฮ้วยโน้วเลย ยังคงแย้มยิ้มถาม

"ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะท่านเห็นมันมีรูปร่างหน้าตาสัตย์ซื่อ จึงได้กล่าวเยี่ยงนี้กับเรา ?"

ฮ้วยโน้วมิส่งเสียง ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"รู้จักคนรู้จักหน้าไม่รู้จักใจ เชี้ยเฉี่ยนั้นท่านเคยเห็นแล้ว ดูทางเปลือกนอกมันไยมิใช่นุ่มนวลน่าสนิทสนมอย่างยิ่ง แต่หัวใจของมัน อำมหิตชั่วร้ายถึงปานใด ?"

ฮ้วยโน้วสวนคำทันที

"ที่นอกกฎเกณฑ์ย่อมมีอยู่ ไยต้องกล่าวถึงเชี้ยเฉี่ย ยกท่านมาเป็นตัวอย่างก็ได้ ไยมิใช่เป็นยิ่งกว่านั้น ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวอย่างไม่แยแสสนใจ

"ดังนั้น ท่านไฉนจึงระบุได้แน่นอนปานนี้ ?"

ฮ้วยโน้วส่งเสียงอีก ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงกล่าวสืบไป

"แต่มิว่าอย่างไร ยกมันสองคนมาเปรียบกัน เรายังแน่ใจว่าเชี้ยเฉี่ยมีอันตรายกว่ามากนัก"

นางอดมิได้ต้องถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"อัวะเงี่ยมล้อตัวนี้ก็พอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ ใช้พิษก็สยบไม่ลง เฮ้งฮวงในยามคลุ้มคลั่งไล่ล่าสังหารมัน ยังถูกมันหลบหนีไป กระทั่งสามดาบที่เราซุ่มไว้ทางนอกหอน้อย ไล่ตามมันไป ยังคงตายกับฝีมือมัน"

ฮ้วยโน้วโพล่งขึ้น

"มันตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ไม่ชัดเจน เพียงแต่ทราบ มันมิใช่อยู่ที่นี้"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"ที่นี้ไม่ใหญ่นัก ทุกแห่งหนล้วนมีคนของเรา"

"ที่บู๊ซาเอี๊ยก็มี ?"

"ใช่ ก็มี"

ฮ้วยโน้วร้องอ้อแล้วกล่าวอีก

"นี่ก็ประหลาดมากแล้ว คนของท่านที่เป็นสายในบ้านบู๊ซาเอี๊ย ถึงกับไม่ทราบบู๊ซาเอี๊ยจะดำเนินการลงมือต่อท่านโดยสิ้นเชิง ส่งข่าวให้ท่านรู้ตัวก่อน"

"บู๊ซาเอี๊ยความจริงเป็นจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่งอยู่แล้ว มันเตรียมจะทำอย่างไรน่ากลัวมีแต่มันทราบเพียงผู้เดียวเท่านั้น จวบจนเคลื่อนกำลังมาจึงได้ยอมแพร่งพราย ในตอนนั้นแม้คนของเราคิดจะส่งข่าวให้เราทราบ ก็ไม่ทันเวลาแล้ว"

นางแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แต่เสียดาย มันมาตรแม้นจะลงมือผิดคาดหมาย แต่ในที่สุดยังคงย่อยยับอัปราทั้งขบวน"

ฮ้วยโน้วส่งเสียงราบเรียบ

"ทางท่านก็คล้ายไม่ผิดกันเท่าใด ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ปฏิเสธ ฮ้วยโน้วกล่าวต่อไป

"นกกระสากับหอยกาบเกี่ยงกัน ชาวประมงได้ประโยชน์ หากเชี้ยเฉี่ยไม่รุ่มร้อนถึงปานนั้น สมควรพอจะบำเพ็ญเป็นชาวประมงที่ได้ประโยชน์ แต่ทว่ามาในตอนนี้ยังคงมีโอกาสอยู่"

ลี้ตั๋วเนี้ยส่งเสียงเย็นชา

"มันยังกล้ารีรออยู่ในสถานที่นี้ ?"

"อ้อ ?"

"มันนับเป็นปูตัวหนึ่ง พนักงานกรมเมืองสิบสามคนก็คือขาของมัน ปูที่ไม่มีขา ไยมิใช่ไม่อาจโอ่อ่าอาละวาด นับว่ายังมิทราบควรทำอย่างไรอีกแล้วด้วย"

"เราดูเชี้ยเฉี่ยไม่คล้าย"

"มิใคร่คล้ายอยู่จริง ๆ มิเช่นนั้น มันต้องตายแน่นอนแล้ว แต่มันตอนนี้ยังสามารถหนีรอด"

"ด้วยพลังฝีมือของมัน รับมือกับคนเช่นท่านยังไม่เป็นปัญหาอย่างไร"

"เสียดายที่มันมิทราบความเปลี่ยนแปรของที่นี้จะยับเยินจนถึงปานนี้ได้"

"มันจะเร็วจะช้าก็ย่อมต้องมา"

"นี่กลับเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่ เมื่อมันย้อนมาอีกครั้ง กระทั่งยังพอมีกำลังทลายหมู่ตึกนี้ให้ราบเป็นหน้ากลองได้ มันจะต้องทำเช่นนั้นแน่นอนอีกด้วย"

"ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของมัน นับว่าพอจะระดมกองทัพมาทลายเมืองเพ้งอันติ่งให้ราบเป็นหน้ากลอง กำลังของทางบ้านเมือง ย่อมมิใช่เป็นที่ตึกเล็ก ๆ นี้จะสามารถต่อต้านได้"

"ยังดีที่มันอย่างเร็วก็ต้องอีกเจ็ดวันแปดวันให้หลังจึงจะมาได้"

"อ้อ ?"

"ในอาณาบริเวณหลายร้อยลี้นี้ ขุนนางที่มีตำแหน่งสูงที่สุดนั้น ท่านควรทราบเป็นผู้ใด ?"

"อัวจือเฮ้า"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นเสียงเย็นชา

"มันเป็นนายอำเภอ แต่ใต้อำนาจมีเพียงดาบสองเล่มเท่านั้น"

"กำลังดาบสองเล่มมาตรว่าเปราะบางไปบ้าง แต่ก็มิใช่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง"

"สำหรับพวกเรานั้นใช่ แต่ในสายตาเชี้ยเฉี่ยกลับไม่มีน้ำหนักเลยสักน้อยนิด กระทั่งบริวารทั้งสิบสามคนของมันยังตายในที่นี้จนหมดสิ้น เมื่อมันมาอีกครั้ง เราเห็นว่าแม้มันไม่พาทหารมาหนึ่งพันสามร้อยคน อย่างน้อยก็ต้องพามาอีกหนึ่งพันคน"

ฮ้วยโน้วมิได้คลางแคลงสงสัยวาจาลี้ตั๋วเนี้ย

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"มาตรว่าเป็นทหารหนึ่งหมื่นสามพันคนก็มิเป็นไร แม้มันจะระดมทหารเพียงหนึ่งร้อยคน มันก็ต้องออกไปในทางไกลกว่าหนึ่งร้อยลี้ รอจนเมื่อมันพาคนย้อนมา เราก็ได้จากที่นี้ไป อย่างน้อยไกลกว่าสองร้อยลี้แล้ว"

"ท่านเตรียมจะทอดทิ้งหมู่ตึกแห่งนี้ไปจริง ๆ ?"

"ตอนทราบว่าเชี้ยเฉี่ยมาที่นี้ เราก็มีความคิดเช่นนี้อยู่แล้ว"

นางหันย้อนถามฮ้วยโน้ว

"ท่านทราบมันไฉนพลันทามาถึงสถานที่นี้หรือไม่ ?"

"ไม่ทราบ"

"เราก็ไม่ทราบ แต่มิเป็นปัญหาให้ต้องสงสัย เรื่องราวได้เกิดความบกพร่องอันใหญ่ยิ่งขึ้นมาแล้ว บัดนี้คิดจะกลบเกลื่อนความบกพร่องนั้นก็ไม่ทันท่วงที สถานที่นี้ไม่อาจเป็นความลับไปได้ มิอาจจะจับเจ่าอยู่ต่อไปอีกแล้วจริง ๆ"

หยุดถอนใจเบา ๆ ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวสืบไป

"ความจริงเราเข้าใจ ทำลายพวกมันหมดสิ้นก็พอจะรักษาความลับนี้ไว้ แต่ทว่าเมื่อครุ่นคิดโดยสุขุมอีกครา ไม่มีทางเป็นไปได้เลยจริง ๆ"

"ใช่ว่าเนื่องเป็นเพราะเชี้ยเฉี่ยหนีรอดพ้น ?"

"นี่เป็นสาเหตุหนึ่งเท่านั้น"

"ยังมีสาเหตุอื่นใดอีก ?"

"แม้เชี้ยเฉี่ยจะเป็นคนที่งมงายในความดีความชอบแต่ยังรอบคอบสุขุม ต้องไม่ยอมเสี่ยงอันตรายมาเพียงลำพัง ก่อนมาที่นี้จะต้องมีแผนอันมั่นคงไว้ก่อน มาตรว่ากระทั่งมันยังตายอยู่ในที่นี้ สืบต่อจากมันยังต้องมีคนมาเสาะสาวเรื่องราว แม้รอบข้างที่นี้จะเป็นป่าเปลี่ยวร้าง ทางบ้านเมืองแทบจะทอดทิ้งโดยสิ้นเชิง แต่คิดจะเกี่ยวข้องยังคงเกี่ยวข้องได้อยู่ ดังนั้นเรามีแต่รีบจากที่นี้ไปจึงประเสริฐสุด"

ฮ้วยโน้วพลันกล่าวบ้าง

"เรามาตรแม้นชิงชังท่านที่สุด แต่มีบางครั้งกลับมิอาจไม่นับถือท่านได้..."

"ท่านนับถือกระไรของเรา ?"

"ผ่านการเสริมสร้างซ่อมแซมมาหลายปี หมู่ตึกนี้มิเพียงใหญ่โตโอฬารเท่านั้นยังมั่นคงแข็งแรงอย่างยิ่งอีกด้วย แต่ท่านถึงกับยินยอมทอดทิ้งมัน จิตใจที่กว้างขวางเยี่ยงนี้สำหรับกับอิสตรีแล้ว นับว่าหาได้ยากยิ่งจริง ๆ"

"มิทอดทิ้งเท่ากับรอความตายอย่างแน่ชัด เราเพียงแต่เสียดายชีวิตของตัวเองดอก"

ฮ้วยโน้วสายหน้าไปมา มิกล่าวอย่างไรอีก

ลี้ตั๋วเนี้ยสืบเท้าช้า ๆ พลางกล่าว

"ข้าวของที่จะเก็บเราได้เก็บอย่างเรียบร้อยแล้ว ท่านตอนนี้ควรรีบไปเตรียมรถม้าให้เราจึงประเสริฐสุด"

"ไฮ้ ไปในตอนนี้เลย ?"

"ใช่ ไปตอนนี้"

"ต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือบ้างหรือไม่ ?"

เป็นเสียงหนึ่งที่พลันดังขึ้นจากกลางห้องโถงใหญ่

เสียงที่ยะเยียบเย็นชา ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ คล้ายดั่งเป็นเสียงแว่วขึ้นจากหล่มคมมีด และก็คล้ายแว่วลงมาจากเวหาหาว

เป็นผู้ใดกันแน่ ? หรือเป็นเสียงเรียกร้องของวิญญาณภูตผี ?

คนตายในห้องโถงนี้มีมากมายอย่างยิ่ง หากแม้นล้วนกลายเป็นภูตผีมาปรากฏยังจะทนได้อย่างไรกัน ?

แสงโคมได้สลัวกว่าเดิมอีกมากหลายแล้ว เสียงนี้พอดังขึ้น รอบข้างยิ่งยะเยียบ

จนเหน็บหนาว

เท้าที่ก้าวไปของลี้ตั๋วเนี้ยต้องหยุดลงทันที นางกวาดตามองรอบข้าง กระทั่งต้นเสียงอยู่ที่ใดก็สังเกตไม่ออก

มาตรว่าสีหน้ามิเปลี่ยนแปร แต่ประกายตาว้าวุ่นแล้ว

ฮ้วยโน้วก็ปากอ้าตาค้าง

ในดวงตาที่เบิกกลมกว้าง มีประกายคลางแคลงสงสัยบ้างแล้ว

เสียงนี้สำหรับนางมิได้แปลกหูเลย คล้ายดั่งเคยได้ยินจากสถานที่ใดมา แต่ในช่วงเวลาสั้น นางนึกมิออกเป็นเสียงผู้ใด

ผู้กล่าววาจาเป็นผู้ใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวง ?

นางพลันนึกถึงเฮ้งฮวง !

หาใช่เฮ้งฮวงไม่

เสียงนี้พอกระทบโสต เฮ้งฮวงตระหนกจนใจสะท้านเช่นกัน ความตระหนกนี้ยังใหญ่หลวงยิ่งกว่าฮ้วยโน้วและลี้ตั๋วเนี้ยเสียอีก

เนื่องเพราะเป็นเสียงที่ใกล้กับเฮ้งฮวงอย่างยิ่ง ได้ยินถนัดชัดเจนอย่างยิ่ง

เสียงนี้ดังมาจากบนฝ้าเพดาน ห่างจากข้างกายไม่ไกลเท่าใด

เฮ้งฮวงก็ไม่รู้สึกแปลกหู

เสียงพอกระทบโสต จำได้ทันทีว่าเป็นเชี้ยเฉี่ย !

ตั๊กเกี่ยมเชี้ยเฉี่ย !

คลื่นเสียงที่เย็นยะเยียบยังคงแว่วอยู่ไป ๆ มา ๆ พลันมีเสียงฉับดังขึ้น ฝ้าเพดานแผ่นหนึ่งแตกกระจายออกจากกัน ร่างคนผู้หนึ่งพุ่งละลิ่วลงจากช่องแตกไป

ร่างเบาคล้ายนกนางแอ่น สัมผัสพื้นไม่มีเสียงใด ๆ มันผู้นี้ถึงกับเป็นตั๊กเกี่ยมเชี้ยเฉี่ยจริง ๆ

มันหายสาบสูญไปเมื่อค่ำวานตอนพายุฝนโหมหนัก วันนี้ถึงกับมาปรากฏในที่นี้ได้ !

มันลอบเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด ? ซ่อนตัวบนฝ้าเพดานเมื่อใด ?

เฮ้งฮวงก็ไม่ทราบ

แสดงว่าเชี้ยเฉี่ยต้องมาก่อนเฮ้งฮวง ดังนั้น แม้อยู่ไม่ห่างไกลเฮ้งฮวงเท่าใด เฮ้งฮวงยังไม่รู้ตัวได้

แต่เชี้ยเฉี่ยจะต้องทราบเฮ้งฮวงลอบเข้ามาเมื่อใด ?

เฉกเช่นกับหากเฮ้งฮวงเข้ามาก่อน เชี้ยเฉี่ยมาในตอนหลัง แม้มิใช่อยู่ข้างกายในความเงียบจนวังเวงเยี่ยงนี้ เฮ้งฮวงต้องไม่มีเหตุผลมิรู้ตัวว่าเชี้ยเฉี่ยเข้ามาโดยเด็ดขาด

ในความมืดเลือนรางของบนฝ้าเพดาน ใช่ว่าเชี้ยเฉี่ยก็ไม่ทราบเฮ้งฮวงเป็นผู้ใดหรือไม่ ?

รับมือกับบุคคลน่าสงสัย ปกติเชี้ยเฉี่ยชมชอบใช้วิธีใด ? เฮ้งฮวงพอจะล่วงรู้อยู่ไม่น้อย อาจเนื่องเพราะมันมีความกริ่งเกรง กลัวจู่โจมครั้งแรกไม่ได้ผล ก่อกวนผู้คนทางเบื้องล่างให้ตระหนก จึงมิได้ลงมือต่อเฮ้งฮวง แต่ไม่เป็นปัญหาต้องสงสัย แม้ทราบว่าเป็นเฮ้งฮวง มันก็มีช่วงเวลาที่จะเตรียมให้กระบี่แก่เฮ้งฮวงอยู่ยาวนานยิ่ง

เมื่อนึกถึงกระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ยที่ลอบคุมเชิงอยู่ทางข้างกายมาตลอดเวลา ตัวเองเตร็ดเตร่อยู่แต่ปากทวารอเวจีตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ เฮ้งฮวงอดมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมามิได้

ในเมื่อเชี้ยเฉี่ยทราบว่าเฮ้งฮวงอยู่ด้วย ตอนนี้ไฉนจึงยังไม่มีการแสดงออกอย่างไร ?

เพียงเห็นท่าร่างพลิ้วลงไปของมัน ก็ทราบว่ามิได้บอบช้ำบาดเจ็บ หรือนัยน์ตากับโสตประสาทของมันต่างเป็นปัญหา ไม่ทราบว่าเฮ้งฮวงลอบเร้นเข้ามาเลย ?

เฮ้งฮวงไม่เชื่อเด็ดขาด

หากโสตประสาทเชี้ยเฉี่ยเกิดปัญหา ไหนเลยจะได้เห็นเหตุการณ์ทางด้านล่างได้ยินวาจาทางด้านล่าง

เชี้ยเฉี่ยกำลังมีความคิดอย่างไรของมันกันแน่ ?

เฮ้งฮวงนึกไม่ออกเลยจริง ๆ

เครื่องแบบขุนนางของมันยังไม่ซีด แต่คล้ายมิได้ซักมาเนิ่นนานแล้ว มิเพียงสกปรกเท่านั้น ยังมีฝุ่นเกาะอยู่เต็มอีกด้วย

ฝ้าเพดานย่อมรองรับฝุ่นละอองทางเบื้องบน ย่อมไม่มีผู้คนขึ้นไปกวาดถูเชี้ยเฉี่ยที่นอนฟุบอยู่บนฝ้า เสื้อผ้าไม่มีฝุ่นละอองเกาะหนาก็ประหลาดยิ่ง

แก้มของมันก็มีฝุ่นละออง

แต่ฝุ่นละอองเหล่านั้น กลับมิได้กลบความโอ่อ่าภาคภูมิของมันไป

ในแสงโคมไฟเลือนราง ส่วนที่เป็นประกายของเครื่องแบบขุนนาง ยังคงแดงฉานปานโลหิตดั่งเดิม

ดวงตามันก็มีโลหิตฝอยแดงฉาน แต่ประกายตากลับเจิดจ้าดุจดั่งเปลวเพลิง

ดวงตาของมันมีประกายลิงโลดยินดีจนเห็นชัด

ตอนอยู่บนฝ้าเพดาน ที่มันได้เห็นได้ยินนับว่าไม่น้อยอย่างยิ่งแล้ว

การสืบเสาะเบาะแสเป็นเวลาสองปีกว่าร่วมสามปี ค่ำคืนนี้นับเป็นครั้งแรกที่ได้ผลมา

มาตรว่ายังมิได้เกาะกุมเบาะแสที่จะทำลายคดีอยู่กับมือ แต่มันก็หาพบสองคนที่ทราบความลับของฮ้วยเอ็งบู้แล้ว

ขอเพียงหาฮ้วยเอ็งบู้พบ กระทั่งยังไม่ต้องหาฮ้วยเอ็งบู้ มันก็ไม่ยากที่จะทราบความลับของนกแก้วโลหิต

ขอเพียงทราบความลับของนกแก้วโลหิต คดีที่อัญมณีในคลังของปู้กุ้ยอ้วงหายสาบสูญไปในค่ำคืนเดียวอย่างเร้นลับนั้น ก็ไม่ยากที่จะกระจ่างมาได้

ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้ นับเป็นที่ลิงโลดยินดีอย่างยิ่งแล้ว

มันกระทั่งยังมีความรู้สึกเยี่ยงนี้ ความลับของฮ้วยเอ็งบู้ สำหรับมันไม่กลายเป็นความลับอีกแล้ว

มันมิเชื่อเด็ดขาด ด้วยฝีมือของมัน ไม่อาจรับมือสตรีสองนางที่อยู่เบื้องหน้านี้

มันยิ่งมิเชื่อ อยู่ต่อหน้ามัน สตรีสองนางนี้ยังสามารถรักษาความลับของฮ้วยเอ็งบู้ต่อไปได้

สิบปีที่ผ่าน ภายใต้การใช้ทัณฑ์ทรมานรีดเร้นคำสารภาพของมัน ไม่เคยมีเรื่องราวที่มิอาจถามมาได้เลย

มันก็ไม่เชื่อ สตรีสองนางนี้จะทำลายชีวิตตัวเอง เช่นเชียวแปะเช่า ยินยอมตายเพื่อรักษาความลับโดยไม่เสียดายชีวิต

มันต้องแย้มยิ้มโดยมิรู้ตัว

มีแต่รอยยิ้ม ไม่มีเสียงหัวร่อ

เชี้ยเฉี่ยแย้มยิ้มไปนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง ดวงตาที่มีประกายเจิดจ้าแจ่มใส จับมองอยู่ที่ใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ย คล้ายดั่งจะมองให้ทะลุเข้าไปในหัวใจนาง

ลี้ตั๋วเนี้ยพลันรู้สึกคล้ายเปลือ้งร่างจนเปล่าเปลือยไปก็ปาน

นางถึงกับยังสามารถยิ้มตอบให้ได้

แต่รอยยิ้มย่อมฝืนจนเห็นชัด

ฮ้วยโน้วมิได้ยิ้ม สีหน้าได้ซีดขาวจนแทบเขียวแล้ว

เชี้ยเฉี่ยก็ไม่แยแสนาง เพียงแต่เบิ่งมองลี้ตั๋วเนี้ยเท่านั้น พลันถามขึ้น

"ข้าพเจ้าแม้มิใช่วัยฉกรรจ์ แต่พละกำลังยังเข้มแข็งพอเพียง"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าไปมีขวัญจากที่ใด กล้าให้ท่านมาช่วยเหลือได้ ?"

"ท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดแล้ว ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจตอบ

"มาตรว่าข้าพเจ้ายังไม่มีโอกาสได้รู้จักเชี้ยตั๋วนั้งแต่เค้าหน้า การแต่งกายของเชี้ยตั๋วนั้ง มีคนมาบอกเล่าให้ข้าพเจ้าทราบโดยละเอียดอยู่ก่อนแล้ว"

"กับจิตใจและพฤติการณ์ของข้าพเจ้า ท่านก็ทราบกระจ่างยิ่งด้วยหรือไม่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

"เรื่องอันใดประเสริฐมาก ?"

"คือข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าววาจาไร้สาระให้มากความ"

"มิทราบเชี้ยตั๋วนั้งมาเยี่ยมในยามวิกาล ด้วยเรื่องราวใดกันแน่ ?"

"เชี้ยเฉี่ยถามด้วยความประหลาดใจ"

"เป็นไร ? ท่านกลับกล่าววาจาไร้สาระมาก่อน ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจเบา ๆ อีกครา เปลี่ยนเรื่องถาม

"เชี้ยตั๋วนั้งซ่อนตัวบนฝ้ามานานเท่าใดแล้ว ?"

"บู๊ชาเอี๊ยทะลวงเข้ามาในห้องโถงไม่นาน ข้าพเจ้าก็ได้อยู่บนฝ้าเพดานแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจกล่าว

"ต้องให้เชี้ยตั๋วนั้งจับเจ่าอยู่เป็นเวลานานปานนั้น นับว่าเกรงใจอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ไม่จับเจ่าสักครั้ง ไหนเลยได้ยินวาจามากมายปานนั้น"

"เชี้ยตั๋วนั้ง ท่านตอนนี้ยังต้องการฟังกระไร ?"

"ความลับของเอ็งบู้"

"ความลับฮ้วยเอ็งบู้ ?"

"ถูกแล้ว"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้ามิใช่บอกกับบู๊ชาเอี๊ยจนละเอียดอย่างยิ่งแล้ว ?"

เชี้ยเฉี่ยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ที่ข้าพเจ้าต้องการฟัง ทั้งมิใช่วาจาไร้สาระ และมิใช่นิทานเป็นเรื่องสัตย์จริง"

ลี้ตั๋วเนี้ยร้องอ้อ แต่มิได้กล่าวกระไร เชี้ยเฉี่ยจึงถาม

"ฮ้วยเอ็งบู้เป็นของใดกันแน่ ?"

ลี้ตั้วเนี้ยยิ้มเพียงแต่ยิ้มเท่านั้น

เชี้ยเฉี่ยถามต่อไป

"ใช่เป็นคนผู้หนึ่งหรือไม่ ? หากเป็นคน คนผู้นั้นคือใคร ?"

ลี้ตั้วเนี้ยยังคงยิ้มอยู่

เชี้ยเฉี่ยก็ยิ้ม ยิ้มพลางถาม

"ท่านไม่ยอมร่วมมือกับข้าพเจ้า ?"

จนบัดนี้ลี้ตั้วเนี้ยจึงเอ่ยปากย้อนถาม

"นั่นมีคุณประโยชน์ใดต่อข้าพเจ้า ?"

"อย่างน้อยที่สุด ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายโดยสุขสบาย"

"นี่ก็เรียกว่าคุณประโยชน์ ?"

ลี้ตั้วเนี้ยสั่นศีรษะปฏิเสธแล้วกล่าวต่อ

"ท่านกลับเป็นคนสัตย์ซื่ออยู่"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าชมชอบได้ยินวาจาสัตย์จริง"

"ความจริงข้าพเจ้าก็ต้องการกล่าวกับท่านตามความสัตย์จริง แต่เสียดาย เงื่อนไขของท่านออกจะทารุณเกินไป"

"ไม่นับว่าทารุณ"

เชี้ยเฉี่ยหยุดหัวร่อเบา ๆ จึงกล่าวต่อ

"คดีในวังปู้กุ้ยอ้วงมีความสำคัญใหญ่หลวงสุดเปรียบประมาณ ผู้บงการวางแผนมีโทษทัณฑ์ควรตายเป็นหมื่นครั้งก็จริง ผู้ร่วมมือ กระทั่งผู้ที่ชุกซ่อนของกลางเหล่านั้น มีโทษต้องประหารชีวิตเช่นเดียวกัน"

มันย้อนถามไปอีก

"ท่านพอจะมีวิธียืนยัน ว่าท่านมิได้เกี่ยวข้องกับคดีรายนี้โดยสิ้นเชิงหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มี"

"ท่านใช่เป็นตัวการวางแผนหรือไม่ ?"

"มิใช่"

"ที่ร่วมมือมีท่านผู้หนึ่งหรือไม่ ?"

ลี้ตั้วเนี้ยครุ่นคิดแล้วตอบ

"คล้ายดั่งมี"

เชี้ยเฉี่ยพลันถามอีก

"วาจาของข้าพเจ้า ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

"นั่นต้องดูวาจาใด ?"

"หากข้าพเจ้าจับตัวท่านไปลงโทษตามความผิดของคดี ท่านจะต้องตายโดยทรมาน"

"อ้อ ?"

"ทรมานเป็นความหมายใด ท่านทราบหรือไม่ ?"

ลี้ตั้วเนี้ยผงกศีรษะ สีหน้าแปรเปลี่ยนกว่าเดิมเล็กน้อยแล้ว

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"นั่นเป็นวิธีฆ่าคนอย่างช้าที่สุด ก่อน ๆ นั้นข้าพเจ้าเคยฆ่าคนโดยทรมานมาผู้หนึ่ง ผลที่สุดฆ่าเป็นเวลาสองวันเต็ม ๆ จึงนับว่าฆ่ามันตายไป"

สีหน้าลี้ตั้วเนี้ยต้องเปลี่ยนแปรไปจริง ๆ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ท่านลองบอก นี่นับว่าทารุณหรือไม่ ?"

ลี้ตั้วเนี้ยฝืนยิ้มตอบ

"คล้ายดั่งไม่"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อเบา ๆ ถามอีกครั้ง

"ฮ้วยเอ็งบู้เป็นกระไร ?"

"พวกเรายังมิได้ตกลงเงื่อนไข ?"

"ท่านไม่คิดจะตายโดยสบาย ?"

"ในเมื่ออย่างไรก็ตาย สบายหรือไม่สบายจะมีที่ใดผิดแปลกกันสำคัญกว่ากัน ?"

"แล้วท่านต้องการเงื่อนไขใด ?"

"ตายดีมิสู้อยู่อย่างทรมาน เงื่อนไขประการแรก ย่อมต้องยอมให้ข้าพเจ้ามีชีวิตต่อไป สำหรับประการที่สอง..."

"ยังมีประการที่สอง ? เงื่อนไขของท่านกลับไม่น้อย"

"ก็ไม่มาก มีเพียงสองประการเท่านั้น"

"เงื่อนไขประการที่สองเป็นกระไร ?"

"ข้าพเจ้าเพียงสามารถบอกกับท่าน ฮ้วยเอ็งบู้เป็นกระไรกันแน่ ?"

เชี้ยเฉี่ยโบกมือสวนคำ

"ไม่ต้องถกต่อไปแล้ว"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเดาคำตอบของท่านได้"

ลี้ตั้วเนี้ยย้อนถาม

"ฮ้วยเอ็งบู้เป็นกระไรกันแน่ ?"

"นกตัวหนึ่ง และก็คนผู้หนึ่ง"

ลี้ตั้วเนี้ยโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ท่านเตาถูกแล้วจริง ๆ"

"ให้คำตอบเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ท่านก็คิดจะถอนตัวออกนอกเรื่องราวได้ ?"

"ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้อยู่"

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้ารับปากเงื่อนไขนี้ ?"

"มิได้เข้าใจ"

"นอกจากวาจานั้นแล้ว ท่านยังมีกระไรว่ากล่าว ?"

"ไม่มี"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่ออีกครั้ง พลันถามขึ้น

"คนที่ถูกข้าพเจ้าฆ่าสองวันจึงตายไปได้นั้น ท่านทราบหรือไม่ ตอนมันขาดใจมีสารรูปอย่างไร ?"

ลี้ตั้วเนี้ยขมวดคิ้วย้อนถาม

"เป็นรูปลักษณะใด ?"

"ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ถูก"

"ไฮ้! ท่านฆ่ากับมือยังบอกไม่ถูกได้ ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าแม้มิทราบ มันตอนนั้นกลายเป็นสารรูปใด แต่กลับทราบมิว่าดูอย่างไรมันต่างไม่คล้ายเป็นคนเลย"

ลี้ตั้วเนี้ยสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่

เชี้ยเฉี่ยแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ภายหลังนึกขึ้น กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกออกจะอำมหิตเกินไป ดังนั้น ต่อมาก็มิได้ใช้ทัณฑ์ไปประหารคนสภาพนั้นอีกแล้ว แต่หากต้องใช้อีกเมื่อใด ยังมิต้องลังเลใจโดยเด็ดขาด"

ลี้ตั้วเนี้ยเลียบเคียงถาม

"กับผู้อื่นใดต่างเป็นเช่นกัน ?"

"ใช่ คนที่สวยงามคล้ายดั่งท่าน เชื่อว่าต้องมีผู้คนมากหลายมิอาจหักใจทำร้ายท่าน แต่เสียดายข้าพเจ้ามีใจกระด้างมิรู้จักรักถนอมบุปผามาแต่กำเนิด"

สีหน้าลี้ตั้วเนี้ยเปลี่ยนแปรอีกวูบ ส่งเสียงรำพึง

"สองวันจึงขาดใจ ออกจะตายโดยลำบากเกินไปบ้าง สามารถไม่ตาย ย่อมยิ่งประเสริฐกว่า"

เชี้ยเฉี่ยสวนคำ

"ทรัพย์สินเงินทองอัญมณี มีคุณค่าสูงโดยมิต้องสงสัย แต่ทว่าเมื่อเปรียบกับชีวิตแล้ว ในความเห็นของข้าพเจ้า ชีวิตยังมีคุณค่ากว่ามากนัก"

"วาจานี้คล้ายดั่งพอมีเหตุผลอยู่"

"นับว่ามีเหตุผลสมจริงที่สุด"

หยุดเล็กน้อย เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ไม่มีชีวิต ทรัพย์สินเงินทองอัญมณี แม้มากอีกเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์"

ลี้ตั้วเนี้ยผงกศรีษะถี่ ๆ พลันกล่าวขึ้น

"ความสามารถขู่ขวัญผู้คนของท่านกลับเยี่ยมยอดยิ่ง"

เชี้ยเฉี่ยเขม้นมองนางพลางย้อนถาม

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าขู่ขวัญท่าน ?"

ลี้ตั้วเนี้ยหัวร่อเบา ๆ

ดวงตาเชี้ยเฉี่ยเป็นประกายวูบ พลอยหัวร่อกล่าว

"เพียงแต่กล่าวไป บางครั้งนับว่ายากจะให้คนยินยอมเชื่อและนับถือ แต่เสียดายตัวของท่านกลายเป็นซากศพไปแล้ว มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะต้องต่อหน้าท่านเห็นเป็นตัวอย่างสักครั้ง ประกันไม่ต้องฆ่าถึงสองวัน เพียงชั่วยามให้หลัง ท่านก็ไม่ลังเลแสดงต่อวาจาของข้าพเจ้าอีกแล้ว"

ลี้ตั้วเนี้ยกล่าวอย่างหวาดกลัว

"ขวัญของข้าพเจ้าอ่อนอย่างยิ่ง หากแม้นท่านฆ่าคนเป็นเวลาถึงครึ่งชั่วยามก็ต้องขู่ขวัญข้าพเจ้าจนฝ่อไป"

"แล้วท่านต้องเยี่ยงไรจึงยอมกล่าววาจาสัตย์จริง ?"

"หรือนั่นเป็นเพียงวิธีเดียวที่สามารถบันดาลให้คนกล่าววาจาสัตย์จริงมาได้"

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองรอบข้างพลางถาม

"คนของท่านตายหมดสิ้นจริง ๆ"

"น่ากลัวบู๊ซาเอี๊ยไม่โป๊ปด"

เชี้ยเฉี่ยถอนใจยาว ลี้ตั้วเนี้ยกล่าว

"แต่ทว่าท่านจะหาคนเป็น ๆ อีกผู้หนึ่ง ก็มิใช่เป็นเรื่องยากอย่างไร ที่นี้มีอยู่คนหนึ่งแล้ว"

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่ใบหน้าฮ้วยโน้วโดยมิส่งเสียงอย่างไร

ฮ้วยโน้วกำลังแค่นหัวร่อ
เชี้ยเฉี่ยถามขึ้น
"ท่านหมายถึงฮ้วยโน้ว ?"
ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มตอบ
"หรือนางมิใช่เป็นคนเป็น ๆ ?"
"ผู้ใดว่านางมิใช่ ?"
"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านคล้ายมิได้แยแสสนใจนาง"
"ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าจับตัวนางมาขู่เข็ญให้ท่านเปิดเผยความลับ ?"
"ข้าพเจ้ามิได้กล่าวเช่นนั้น"
"แต่ท่านกลับบอกใบ้เช่นนี้"
กล่าวถึงตอนนั้น เชี้ยเฉี่ยพลันย้อนถาม
"นางเป็นบุตรีท่านจริง ๆ"
ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ตอบ เชี้ยเฉี่ยก็มิรอคำตอบของนาง กล่าวต่อไป
"หากว่าใช่ มารดาเช่นท่าน นับว่ายากจะหาในโลกนี้จริง ๆ"
ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงเงียบขรึม เชี้ยเฉี่ยแย้มยิ้มกล่าวต่อ
"นั่นเป็นข้อเสนอที่ประเสริฐยิ่งก็จริง แต่เสียดาย บุตรีผู้นี้ของท่าน ข้าพเจ้าไม่อาจก้าวร้าวล่วงเกิน"
"ไฮ้ ท่านก็มีคนไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกิน"
"มาตรว่าเป็นยอดฝีมือไร้คนต่อต้านทั้งแดนดิน มีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมไปทั้งแผ่นดิน ก็ต้องมีบางคนที่มิอาจกล้ำกรายก้าวร้าว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้า"
"ท่านกลัวกระไรนาง ?"
"ก็ไม่อาจบอกเป็นหวาดกลัว เพียงแต่ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะเสี่ยงชีวิตกับผู้คน"
ลี้ตั๋วเนี้ยยิ่งประหลาดใจจนโพล่งขึ้น
"นางคล้ายยังไม่มีความสามารถเสี่ยงชีวิตกับท่านได้"
"แต่นางกลับมีผู้คุ้มกันคนหนึ่ง ที่พร้อมจะเสี่ยงชีวิตกับผู้อื่นในทุกเวลา"
"เฮ้งฮวง?"
"นอกจากมันยังมีบุคคลที่สอง ?"
"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ มันรู้จักกับฮ้วยโน้วเพิ่งเป็นเวลาสองสามวันเท่านั้น"
"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มันกล้าเสี่ยงชีวิตจริง ๆ"
ลี้ตั๋วเนี้ยฝืนยิ้มกล่าว

"คนผู้นั้นแม้มิใช่วิกลจริต ข้าพเจ้าก็เห็นว่าใกล้มากแล้ว"
นางชม้ายตามองเชี้ยเฉี่ยแล้วกล่าวต่อ
"แต่มันตอนนี้มิได้อยู่ที่นี่"
"อยู่"
"ไฮ้! อยู่ที่ใด ?"
เชี้ยเฉี่ยไม่ตอบ เพียงแต่แหงนหน้ามองขึ้น
เชี้ยเฉี่ยมองไปบนฝ้าเพดาน
ลี้ตั๋วเนี้ยมองตามสายตามันไป
นางเพิ่งเงยหน้า ก็เห็นฝ้าเพดานแผ่นหนึ่งถูกงัดออก ร่างคนผู้หนึ่งกำลังร่วงลงมา
บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์หน้าเผือดขาวคล้ายดั่งป่วยหนัก แต่แคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก ไม่มีทีท่าของคนป่วยหนักเลยสักน้อยนิด
บุรุษหนุ่มผู้นี้ย่อมคือเฮ้งฮวง

นางมารจอมกลอกกลิ้ง

ลี้ตั้วเนี้ยปากอ้าตาค้างไปแล้ว

นางมิรู้จักฮ้วงฮวงมาก่อน แต่เชื่อถือวาจาของเชี้ยเฉี่ยโดยมิได้สงสัย

เชี้ยเฉี่ยไม่คล้ายคนที่ชมชอบการล้อเล่น

ในเวลาตอนนี้ ยิ่งมิใช่เป็นเวลาล้อเล่น

ฮ้วยโน้วก็เบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง

นางเคยขัดขวางมิให้เฮ้งฮวงมาหาลี้ตั้วเนี้ยไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง ยามพลุ่งพล่านเดือดดาล กระทั่งยังจะควักนัยน์ตาเฮ้งฮวงอีกด้วย

เนื่องเพราะนางเป็นนางมาร บุรุษพบเห็นนางไม่มีผู้ใดสามารถไม่ลุ่มหลงงมงาย หากนางพอใจต้องไม่ยอมให้ท่านผละจากนางได้

'ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านอย่าได้ไปพบนาง...'

นางกระทั่งยังวิงวอนเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงมิได้รับปาก กระทั่งตายยังไม่กลัว ไหนเลยกลัวนางมารเพียงคนเดียว ?

เฮ้งฮวงบัดนี้มาแล้ว ฮ้วยโน้วก็มีแต่เบิ่งตาดูเท่านั้น

โต๊ะถูกกำเล่าเท้าฟาดแตกเตะกระเด็น มาตรว่าพื้นกลไกของหล่มคมมีดทางรอบข้างยังมิได้กระดกกลับคืนสภาพเดิม แต่ที่ว่างระหว่างกลางก็กว้างเพียงพอ

เฮ้งฮวงที่ปัดป่ายมือเท้าลงมาจากฝ้าเพดาน ถึงกับมิได้ฟาดถูกผู้ใด เตะถูกผู้ใด

เฮ้งฮวงพลิ้วลงที่ข้างกายฮ้วยโน้ว แต่มิกล้าหันหน้ามองนางโดยตรง

ใช่ว่ากลัวฮ้วยโน้วจะควักนัยน์ตาอีกหรือไม่ ?

เฮ้งฮวงมิได้ส่งเสียง

ฮ้วยโน้วก็ถึงกับสะกดกลั้นไว้ได้ ไม่ส่งเสียงเช่นกัน

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองทั้งสองแล้วอดมิได้ต้องถามด้วยความสงสัย

"พวกท่านพบหน้ากัน ไฉนมิได้กล่าววาจาแม้สักคำ ? กระทั่งต่างไม่กล้าเหลือบมองกันสักแวบหนึ่ง ?"

ขณะเฮ้งฮวงคิดจะตอบ ฮ้วยโน้วก็ได้ชิงส่งเสียงขึ้นก่อน

"มันไฉนกล้ามองเรา ?"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงวูบจึงถาม

"ไฉนไม่กล้า ?"

"มันไม่กลัวเราควักนัยน์ตามัน ?"

เชี้ยเฉี่ยต้องงุนงงอีกคราจึงถาม

"ไฉนพอพบหน้า ท่านก็จะควักนัยน์ตามัน ?"

"เนื่องเพราะเราสั่งมิให้มันมา มันพาลมาจนได้ ของที่สั่งมันมิให้มอง มันพาลไปมอง"

"เป็นของใดกันแน่ กระทั่งมองท่านก็มิยอมให้มันมอง ?"

"ความจริงก็มิใช่ของใด เป็นเพียงคนผู้หนึ่ง"

"ลี้ตั้วเนี้ย ?"

ฮ้วยโน้วยอมรับโดยดุษฎี เชี้ยเฉี่ยจึงถามอีก

"นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

ฮ้วยโน้วไม่ตอบ เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องเอ่ยปากตอบขึ้นแทน

"นางกลัวข้าพเจ้าถูกเสน่ห์นางจนลุ่มหลง"

เชี้ยเฉี่ยร้องอ้อ หัวร่อพลางกล่าวต่อฮ้วยโน้ว

"แรงหึงของท่านกลับไม่เบาเลย ถึงกับหึงกระทั่งมารดาตัวเอง"

ฮ้วยโน้วเม้มริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง

เชี้ยเฉี่ยแย้มยิ้มถามอีก

"ท่านตอนนี้ยังคิดจะควักนัยน์ตามันอีกหรือไม่ ?"

"ตอนนี้ไม่คิด"

"อ้อ เปลี่ยนความคิดแล้ว ?"

ฮ้วยโน้วไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ท่านทราบมันเป็นผู้ใดของเรา ?"

"สหาย ?"

"มิได้ อาคันตุกะ"

"อ้อ ?"

"เราเห็นมันเป็นอาคันตุกะที่ยังไม่เลวอยู่ ดังนั้นจึงขัดขวางมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระทั่งยังลงมือควักนัยน์ตามัน แต่มันยังไม่เกรงกลัว อย่างไรต้องมาให้ได้สักครั้ง ผู้ที่ไม่ยอมรับน้ำใจเยี่ยงนี้ เรายังจะหักห้ามความละอายไปเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระอีก ?"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่เราความจริงก็ควักนัยน์ตามันไม่ได้ ตอนนี้คนก็อยู่ที่เบื้องหน้ามันไม่ดูก็ดูแล้ว ไยมิปล่อยให้มันดูจนพอแก่ใจ ?"

แต่เฮ้งฮวงมิได้หันมองลี้ตั๋วเนี้ย กำลังมองเชี้ยเฉี่ยอยู่

เมื่อได้ยินฮ้วยโน้วกล่าวดั่งนั้น สายตาจึงเบือนไปที่ใบหน้าฮ้วยโน้ว

ฮ้วยโน้วเบือนหน้าหนี

เชี้ยเฉี่ยที่จับตามอง ต้องหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่าการมาของมันในคราวนี้ กลับมิใช่มาเพราะต้องการเห็นมารดาท่าน เป็นเพราะเห็นแก่ความปลอดภัยในชีวิตท่านดอก"

ฮ้วยโน้วหันขวับมาจ้องเฮ้งฮวง พลางถาม

"มันมีใจดีปานนี้ ?"

เฮ้งฮวงรีบตอบ

"หัวใจของข้าพเจ้า ตอนนี้ยังมิได้เริ่มเปลี่ยนแปร"

ฮ้วยโน้วประสานตาแน่วนิ่งพลางกล่าวต่อ

"ท่านมิใช่ต้องการเห็นนางอย่างยิ่ง ไฉนยังไม่เบือนสายตาไปมองนาง ?"

"แม้นับว่าไปมองนาง ท่านก็มิต้องวิตกข้าพเจ้าจะลุ่มหลงนาง"

"เฮอะ ผู้ใดวิตกท่าน ?"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"นางสวยงามอย่างยิ่งก็จริง แต่ที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ลุ่มหลง กลับมิใช่ความงามของนาง"

เชี้ยเฉี่ยพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"กาลเวลาไม่ปรานีผู้คน คนที่แม้มีความงามอยู่สิบส่วน เมื่อถึงอายุสามสิบอย่างมากก็เหลือเพียงแปดส่วน บุตรียังเติบใหญ่ถึงปานนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า นางจะ

ต้องมีวัยสี่สิบแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจส่งเสียงขึ้นบ้าง

"ดูท่าข้าพเจ้าแก่ชราแล้วจริง ๆ"

เชี้ยเฉี่ยรีบสั่นศีรษะตอบ

"ยังมิถึงเช่นนั้น แต่หากบอกว่ามีเสน่ห์จนผู้คนลุ่มหลงทั้งแผ่นดิน กลับไม่ง่ายดายปานนั้น บุรุษเช่นบู๊ซาเอี๊ยแม้มากอย่างยิ่ง แต่บุรุษที่นอกเหนือกฎเกณฑ์กลับมีไม่น้อย"

หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"เท่าที่เมื่อครู่บู๊ซาเอี๊ยเคลิบเคลิ้มจนเลอะเลือนกระทั่งท่านชักกระบี่ฆ่ามันยังต้องให้บรรทัดวัดฟ้าในมือร่วงหล่นลงถึงพื้นจึงได้สะดุ้งรู้ตัว หาใช่เนื่องเพราะความงามของท่านไม่ แต่เนื่องเพราะดวงตาท่าน"

"ดวงตาข้าพเจ้า ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยทวนคำแล้ว ชายตามองเชี้ยเฉี่ยพลางแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ท่านดูให้แน่ชัดอีกครั้ง ดวงตาข้าพเจ้าใช่มีปัญหาหรือไม่ ?"

รอยยิ้มของนางหยาดเยิ้มดั่งบัวแย้ม ประกายตาดุจดั่งน้ำชุนเทียน

เชี้ยเฉี่ยประสานสายตากับนาง ดวงตาที่มีประกายคล้ายเปลวไฟ พลันกลับกลายเป็นคมกริบดั่งกระบี่

'ชักดาบฟันน้ำ น้ำยิ่งไหล' สายตาที่คมกล้าคล้ายกระบี่ จะสามารถฟันสายน้ำชุนเทียนในดวงตาลี้ตั๋วเนี้ยให้สะบั้นได้หรือไม่ ?

ไม่มีผู้ใดทราบคำตอบนี้

สายตาพอประสาน น้ำชุนเทียนก็ไหลท่างออกไป

ลี้ตั๋วเนี้ยพลันเบือนหน้าหนี หันไปมองเฮ้งฮวงแทน

สายตาเฮ้งฮวงก็หันมาจ้องมองนาง

ใบหน้าเฮ้งฮวงซีดขาวราวซากศพ แต่ดวงตากลับดำขลับ เป็นประกายแวววับดั่งดวงดาวในชิวเทียน

สายน้ำชุนเทียนที่เป็นระลอกพลิ้ว พลันหยุดเคลื่อนไหวไปทันที ผนึกรวมด้วยกันดุจดั่งเป็นสระน้ำไป

น้ำในสระได้เริ่มแห้งลงทีละน้อย

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนหายใจยาว สายตาเชี้ยเฉี่ยมิเคยเบือนห่างจากใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยมาเลย จนบัดนี้จึงกล่าว

"ท่านรู้สึก ไม่มีความสามารถดั่งตั้งใจหรือไม่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยกะพริบตาถี่ ๆ คล้ายไม่เข้าใจวาจาที่เชี้ยเฉี่ยถาม

"เชี้ยเฉี่ยถามสืบไป"

"ดวงตาคู่นี้ของท่าน ฝึกมานานเท่าใดแล้ว ?"

"ท่านดูเล่า ?"

"ถึงสิบปีหรือไม่ ?"

"ถึง"

"มิน่าเล่า ด้วยพลังการฝึกปรือระดับบู๊ซาเอี๊ย พอมิระวังตัว ยังถูกท่านสยบจนเคลิบเคลิ้มได้"

"ตามปกติ ดวงตาคนทั่ว ๆ ไปออกจะเป็นจุดอ่อนมากกว่าส่วนอื่น"

"ใช้สายตาไปสยบจิตใจของคนผู้หนึ่ง นับว่าออกจะง่ายดายกว่าจริง ๆ แต่เมื่อเผชิญกับยอดฝีมือ ก็ไม่แน่จะสามารถสำเร็จ"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะกล่าว

"จิตใจของยอดฝีมือ ปกติกล้าแข็งกว่าคนธรรมดามากอยู่"

"แต่ในยามมิได้ระวัง ยังคงมีประสิทธิภาพ บู๊ซาเอี๊ยเมื่อครู่ไยมิใช่เป็นตัวอย่างที่ประจักษ์อยู่"

"เรื่องราวเมื่อครู่ พวกท่านต่างเห็นกันถนัดชัดตา ตอนนี้ย่อมมีความระมัดระวังจนรอบคอบสุขุมอยู่"

"ดังนั้น ท่านมิต้องมีความคิดเช่นนี้อีก"

"ข้าพเจ้าทราบ พวกท่านล้วนเป็นยอดฝีมือ"

เชี้ยเฉี่ยหันกล่าวกับฮ้วยโน้ว

"ดังนั้น ท่านก็มิจำเป็นต้องเกรงกลัวเฮ้งฮวงจะลุ่มหลงจนงมงาย"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อสวนคำ

"แม้มันจะพบเห็นปิศาจ ก็เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า ?"

เชี้ยเฉี่ยพลันหันมากล่าวกับเฮ้งฮวง

"ที่ลี้ตั๋วเนี้ยว่าท่านเมื่อครู่ ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกมิใคร่ยอมนับถือนัก แต่ดูในตอนนี้ที่นางกล่าวกลับมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง"

เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกใหญ่ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ท่านยังจำได้ว่านางกล่าวกระไรหรือไม่ ?"

...คนผู้นั้นหากมิใช่วิกลจริตก็เป็นคนโง่บัดซบ หากมิใช่โง่บัดซบก็เป็น

เหลวไหลปัญญาอ่อน'

เฮ้งฮวงย่อมยังจำวาจาลี้ตั๋วเนี้ยได้

ดังนั้น จึงต้องถอนใจยาว

เชี้ยเฉี่ยถามต่อไป

"วาจาของฮ้วยโน้ว ท่านก็ฟังชัดเจน ?"

"วาจาของนางมิยากจะเข้าใจ"

"ท่านตอนนี้เตรียมเสี่ยงชีวิตกับนางหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนมีใจกลับกลอกรวนเร"

"นางกระทั่งยังไม่แยแสว่าท่านพบเห็นปิศาจ แต่ท่านกลับยังจะเสี่ยงชีวิตแทนนาง นี่กระทั่งข้าพเจ้าก็สงสัย ท่านใช่เป็นคนวิกลจริตแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าคล้ายยังมิได้วิกลจริต"

เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองเฮ้งฮวงขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ"

"ไม่เข้าใจกระไร ?"

"ท่านเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่ ?"

"ความจริงท่านสมควรเข้าใจอยู่นานแล้ว"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนไม่รักชีวิต"

เชี้ยเฉี่ยเบิ่งตาจ้องมอง ส่ายหน้าไปมา

มันคล้ายดั่งเข้าใจแล้ว แต่ก็คล้ายยังไม่เข้าใจ

เฮ้งฮวงเสริมขึ้น

"เนื่องเพราะไม่รักชีวิต ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกล้าเสี่ยงชีวิต"

"ท่านคล้ายดั่งยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง"

"อย่างน้อยต้องเยาว์วัยกว่าท่าน"

"พลังฝีมือของท่าน วันหน้าจะต้องมีผลงานอันยิ่งใหญ่ ไม่แน่ว่า มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน"

"ไม่แน่"

"ท่านยังไม่รักชีวิตอีก ?"

เฮ้งฮวงหัวร่อเบา ๆ

เชี้ยเฉี่ยก็ต้องทอดถอนใจบ้างแล้วกล่าว

"ท่านเป็นคนที่ข้าพเจ้าเพิ่งเคยพบเห็นครั้งแรกจริง ๆ"

เฮ้งฮวงยิ้มพลางกล่าว

"คนดั่งข้าพเจ้า ความจริงก็ไม่มีอยู่แล้ว"

คนที่บาดเจ็บกับเข็มเงี่ยมอ๊วงจำ เฮ้งฮวงมิใช่คนแรก แต่ยังสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ กลับเป็นคนแรกจริง ๆ

มิว่าผู้ใดที่บาดเจ็บกับเข็มเงี่ยมอ๊วงจำ ต่างต้องไม่อาจรอดชีวิตถึงครึ่งชั่วยามเด็ดขาด เท่าที่เฮ้งฮวงสามารถมีชีวิตถึงบัดนี้ เนื่องเพราะตอนใกล้จะตายได้พบกับเอี๊ยบเทียนสือ

เอี๊ยบเทียนสือมีวิชารักษาพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ร่องรอยก็ไปทั่วทุกแห่งหน จะหาตัวท่านมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย อย่าว่าแต่ยังมีชีวิตอยู่เพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น

แต่พาลบังเอิญจนประจวบเหมาะ ถึงกับถูกเฮ้งฮวงพบได้

เฮ้งฮวงมีโชควาสนาจริง ๆ นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารจริง ๆ

ปรากฏการณ์พิสดารเยี่ยงนี้ นับว่าไม่มีอยู่เลยก็ได้

เอี๊ยบเทียนสือก็เพียงสามารถยืดชีวิตเฮ้งฮวงให้รอดไปอีกหนึ่งร้อยวันเท่านั้น บัดนี้เหลืออีกกี่วัน ?

เฮ้งฮวงรู้อยู่ในใจ แต่ไม่แยแสจะมีชีวิตอยู่ให้ครบหนึ่งร้อยวัน

เพราะอย่างไรก็เพียงหนึ่งร้อยวันเท่านั้น

ดังนั้น เฮ้งฮวงจึงแกล้วกล้าไม่กลัวตาย พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตได้ทุกเวลา

เฮ้งฮวงเพียงหวัง ในช่วงเวลาหนึ่งร้อยวันนี้ กระทำเรื่องที่มีความหมายสักหลายราย

กับคนเช่นนี้ เชี้ยเฉี่ยย่อมอับจนปัญญามิอาจรับมือ

มาตรว่ามันมิล่วงรู้เรื่องราวมากหลายปานนั้น แต่กลับทราบ เฮ้งฮวงไม่รักชีวิตจริง ๆ กล้าเสี่ยงชีวิตจริง ๆ

เนื่องเพราะการประมือครั้งแรกของทั้งสอง แทบจะตกตายไปพร้อมกัน

มันเคียดแค้นชิงชังที่ผู้อื่นมาสอดมือเกี่ยวข้องเรื่องราวของมัน

มันยิ่งเคียดแค้นชิงชังเฮ้งฮวง

คนผู้นี้มิเพียงขัดขวางเรื่องราวมันเท่านั้น ยังหมิ่นศักดิ์ศรีของมันอีกด้วย

หากแม้นมันมีความสามารถคร่าตัวเฮ้งฮวงไว้ อย่างน้อยที่สุด ต้องฆ่าสิบวันจึงยินยอมให้เฮ้งฮวงตายไป

แต่เสียดาย กระทั่งความมั่นใจจะสู้เฮ้งฮวงได้โดยคู่คี่ก้ำกึ่งก็ไม่มีเลย

มาตรแม้นก็พอจะเสี่ยงชีวิต แค้นจนใคร่เสี่ยงชีวิตกับเฮ้งฮวง แต่ก็เพียงคิดเท่านั้น

เฮ้งฮวงไม่รักชีวิต มันรักชีวิต

มันยิ่งไม่มีวาจาว่ากล่าว

คนที่กระทั่งชีวิตตัวเองยังไม่รักถนอมสักน้อยนิด มันคิดไม่ออกจริง ๆ ยังจะมีวาจาใดไปข่มขู่จนมันหวาดหวั่นสยบยอม

มันเลยพาลถือเฮ้งฮวงเป็นคนวิกลจริตไป

มีแต่เยี่ยงนี้ จิตใจมันจึงค่อยผ่อนคลายได้บ้าง

คนที่เป็นปกติ ย่อมไม่ไปถือสาหาความคนวิกลจริต ยิ่งไม่ไปเสี่ยงชีวิตกับคนวิกลจริต

ดังนั้น มันมีแต่ถอนหายใจ

เฮ้งฮวงจับตามองมัน ในดวงตาคล้ายดั่งมีประกายยิ้มแย้ม

"ท่านยังถอนใจในเรื่องอันใด ?"

เชี้ยเฉี่ยตอนนี้ก็คิดจะควักนัยน์ตาเฮ้งฮวงออกมาบ้างแล้ว

มันแค้นจนในหัวใจมีโลหิตหยดหยาด แต่สีหน้ายังคงปั้นไว้ไม่มีเรื่องราวใดตอบเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ารู้สึกสะทกสะท้อนอยู่บ้าง"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้านึกมิถึง คนดุร้ายเช่นข้าพเจ้าถึงกับมีโชคดีปานนี้ สามารถพบพานกับคนวิกลจริตที่ไม่เคยมีดุจดั่งท่าน"

"เป็นโชคดีหรือเคราะห์ร้าย ?"

"ความจริงเป็นเคราะห์ร้าย ภายหลังกลับเป็นโชคดี"

เฮ้งฮวงไม่เข้าใจ เชี้ยเฉี่ยถอนใจกล่าว

"ก่อนพบกับท่าน ทุกประการของข้าพเจ้าต่างราบรื่น แต่หลังพบกับท่าน เรื่องราวก็เริ่มเลวร้าย นี่ยังมิอาจบอกว่าเป็นเคราะห์ของข้าพเจ้า แต่ทว่าครั้งแรกมิได้ตายในกระบี่ท่าน ครั้งสองถูกท่านใช้ดาบไล่ล่าสังหาร ถึงกับยังสามารถหนีรอดได้ กลับมิอาจบอกว่ามิใช่โชคของข้าพเจ้า"

เฮ้งฮวงยังนับว่าจำได้อยู่ เมื่อค่ำวานตอนอยู่ที่ห้องอุบาทว์ของซ่งมามา เคยใช้ดาบไล่เช่นฆ่าเชี้ยเฉี่ยอย่างคลุ้มคลั่ง จึงฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนั้นผู้คลุ้มคลั่งมิใช้เพียงข้าพเจ้าผู้เดียว"

"ตอนท่านคลุ้มคลั่ง กลับเหลือคนเป็น ๆ เพียงเราสองคนเท่านั้น ในเมื่อท่านจะฆ่าคน ไยมิใช่แต่ข้าพเจ้าเป็นเป้า ?"

เฮ้งฮวงพลันกลับกลายเป็นเบิกบานแจ่มใสมาได้ รอยยิ้มไม่ฝืนดั่งเคยอีกแล้ว ยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าถึงกับมิได้ฆ่าท่านตายไป"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าข้าพเจ้ามีโชค"

"ท่านหนีไปสถานใด ?"

"โรงเตี๊ยมเพ้งอัน"

"ท่านไปที่นั้นด้วยสาเหตุใด ?"

"ก็ไม่มีสาเหตุใด เพียงเนื่องเพราะในที่นั้นยังมีบริวารของข้าพเจ้าอยู่อีกสองคน"

"ท่านยังมีบริวารอีกสองคน ?"

"ตอนนี้ไม่มีแม้แต่คนเดียวแล้ว"

"ไฮ้! พวกมันตายกับมือผู้ใดอีก ?"

"ไม่ทราบ"

"ตอนท่านกลับถึงโรงเตี๊ยมเพ้งอัน หรือพวกมันต่างตายไปแล้ว ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะตอบ

"ตอนนั้นพวกมันได้สลายกลายเป็นเถ้าธุลี กระจายตามสายลม กระทั่งกระดูกก็ยังถูกกัดกร่อนหมดสิ้น"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องนึกถึงคนชุดดำ ที่เคยถูกคนใช้ก้อนหินสีแดงซัดใส่หลังหูจนล้มลงในกลางถนน เพียงไม่นานก็สลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป

เฮ้งฮวงหันมองลี้ตั๋วเนี้ยพลางถาม

"พนักงานกรมเมืองสองคนนั้น ย่อมมิใช่ท่านใช้คนไปฆ่า ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงวูบจึงตอบ

"ท่านอย่าได้ลืมเสีย บริวารของข้าพเจ้าคนที่ถูกท่านจู่โจมล้มลงก็สาบสูญไปในสภาพเช่นเดียวกัน"

เฮ้งฮวงมิได้ลืมเลยจริง ๆ

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"ดีที่ยังมีคนยืนยัน ท่านตอนนั้นวิกลจริตจนคลุ้มคลั่ง มิเช่นนั้น ข้าพเจ้ากลับเข้าใจเป็นผลงานยอดเยี่ยมของท่านเสียอีก"

"ข้าพเจ้าไม่กระทำเรื่องดีงามเช่นนั้น"

เชี้ยเฉี่ยสวนคำขึ้น

"มิใช่ท่าน มิใช่นาง หรือเป็นบู๊ซาเอี๊ย ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่าก็มิใช่บู๊ซาเอี๊ย คนผู้นี้ข้าพเจ้ากลับรู้จักกระจ่างอย่างยิ่ง ไม่มีฝีมือเช่นนั้นแน่"

"ท่านรู้จักมันกระจ่างจริง ๆ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยเม้มปากไว้

หากนางรู้จักบู๊ซาเอี๊ยกระจ่างแจ้งจริง หมู่ตึกของนางไยต้องกลับกลายเป็นสภาพเช่นดั่งในตอนนี้ ?

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อเป็นฝีมืออำมหิตของบู๊ซาเอี๊ย มันรับมือกับท่าน ก็นับเป็นเรื่องยากเข็ญอยู่แล้ว ไหนเลยจะเพาะศัตรูกล้าแข็งขึ้นอีก"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าว

"แม้เปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ก็ไม่คิดจะลงมือให้มากเรื่อง อย่างไรต้องสะกดใจไว้อีกชั่วคราว"

เชี้ยเฉี่ยกล่าว

"มันสมควรดูออก ข้าพเจ้ามิใช่จงใจมาหาเรื่องกับมัน ข้าพเจ้ามีเรื่องพิพาทบาดหมางกับลี้ตั๋วเนี้ย นับว่ามีแต่ผลประโยชน์ต่อมัน ด้วยมันที่ชาญฉลาดปานนั้น ก่อนยังสะสางสถานการณ์เป็นเช่นไรได้กระจ่าง ต้องไม่มีการลงมือเด็ดขาด แต่จะต้องเพิ่มบริวารมาคุมเชิงให้แน่นหนารัดกุมกว่านั้น"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ดังนั้น พอกำลังในที่นั้นของท่านย่อยยับดับสูญ มันก็ยกกำลังมาทะลวงจู่โจมทางด้านนี้ทันที"

เชี้ยเฉี่ยขมวดคิ้วกล่าว

"แต่เสียดายที่หมากอ่อนไปชั้นหนึ่ง...กระทั่งนางก็ไม่ใช่ หรือในสถานที่นี้นอกจากพวกมันแล้วยังมีขุมกำลังที่สามซ่อนอยู่ ?"

เฮ้งฮวงเบือนไปถามลี้ตั๋วเนี้ย

"นี่ก็ต้องถามนางแล้ว"

ลี้ตั๋วเนี้ยขมวดคิ้วตอบ

"ข้าพเจ้าความจริงนอกจากหมู่ตึกนี้แล้ว ไม่มีความประสงค์จะซื้อที่ทางอื่นใดอีกเลยจวบจนบู๊ซาเอี๊ยมาจึงได้เปลี่ยนความคิดดั้งเดิมไป"

เชี้ยเฉี่ยกล่าว

"ตอนนั้นพวกท่านมิได้พบอุปสรรคขัดขวางบ้างหรือไร"

"ไม่มีเลย คนของที่นี้ต่างร่วมมืออย่างยิ่ง"

"พวกมันคล้ายไม่มีความจำเป็นต้องขายที่ดิน ?"

"ที่นี้อากาศดี ดินอุดมสมบูรณ์ คนในเมืองนี้ไม่ต้องกังวลความเป็นอยู่จริง ๆ แต่เงินที่ขาวแวววาวกลับไม่มีผู้ใดที่ไม่คิดต้องการ"

"ราคาที่พวกท่านเสนอ ย่อมต้องสูงอย่างยิ่ง ?"

ลี้ตั้วเนี้ยผงกศีรษะกล่าว

"ในจำนวนนั้น มีไม่น้อยที่เป็นวัยฉกรรจ์ ต่างเบื่อหน่ายสถานที่แห่งนี้มีความปรารถนาออกไปบุกเบิกทางภายนอกดูสักครั้ง เพียงแต่ยังไม่มีทุนรอนเพียงพอ ไม่สามารถไปได้ดั่งหวัง"

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"พวกมันต่างไม่มีปัญหา ?"

"ข้าพเจ้าเมื่อตกลงใจอยู่ที่นี้ ก็ได้กระทำการสืบเสาะมาโดยละเอียดลึกซึ้งก่อนแล้ว"

"ดังนั้นเอง ท่านกับบู๊ตั้วเอี๊ยจึงแบ่งที่ดินในเมืองนี้เป็นสองส่วน ?"

"คนก็ใช่ ดังนั้น ภายหลังเมืองเพ้งอันก็ไม่เพ้งอัน (สันติสุข) อีก ชาวเมืองที่ความจริงสมถะสัตย์ซื่อ ก็กลับกลายเป็นเจ้าเล่ห์เพทุบาย กลอกกลิ้งเปี่ยมเล่ห์เหลี่ยมมิยอมเชื่อถือในกันและกัน และไม่อาจอยู่โดยสนิทสนมกลมเกลียวต่อไปอีก"

"ความกระทบกระเทือนที่เกิดจากเงินทองรุนแรงเพียงใด ข้าพเจ้าเข้าใจกระจ่างเป็นอย่างยิ่ง"

"เมื่อเช่นนั้น แต่ละคนต่างก็มีชีวิตอยู่ใต้การคุมเชิงของผู้อยู่ข้างเคียง มิว่ามันต้อนรับบุคคลใด ในบ้านมันเกิดเรื่องราวพิเศษใดบ้าง ต่างไม่อาจอำพรางบู๊ซาเอี๊ยกับข้าพเจ้าได้"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะถาม

"พวกท่านไยมิใช่ยากจะมีวันหูสะอาดแจ่มใสเลยสักวันหนึ่ง ?"

"เรื่องเหล่านั้นมีคนสนิทของข้าพเจ้าจัดการ ยังไม่รบกวนถึงข้าพเจ้าดอกแน่นอน เรื่องที่สำคัญจะต้องฟังความคิดเห็นจากข้าพเจ้า แต่ทว่ามิใช่มักมีบ่อยครั้ง

ทางด้านของบู๊ซาเอี๊ย น่ากลัวก็ต้องมีสภาพคล้ายคลึงกัน"

"ฟังท่านว่าดั่งนี้ ในระหว่างพวกท่าน ไม่มีทางจะมีขุมกำลังที่สามสอดแทรกอยู่ได้เลย ?"

"ไม่มีทางจริง ๆ"

"พวกกำเล่าเท้าเป็นอย่างไรอีก ?"

ลี้ตั้วเนี้ยหัวร่อแล้วย้อนถาม

"บู๊ซาเอี๊ยตายในมือผู้ใด ?"

เชี้ยเฉี่ยงุนงงไป ลี้ตั้วเนี้ยกล่าวต่อ

"ความจริงพวกมันก็พอจะนับเป็นคนทางฝ่ายข้าพเจ้าได้"

"ข้าพเจ้าเห็นว่า มันเกลียดชังท่านจนเข้ากระดูกซัด ๆ"

"ไหนเลยเพียงเข้ากระดูก ?"

"พวกมันอาจจะฉวยโอกาสนี้แก้มือท่าน"

ลี้ตั้วเนี้ยส่ายหน้ากล่าวด้วยความมั่นใจเต็มที่

"พวกมันอาจบางทีจะฆ่าพนักงานกรมเมืองบริวารท่าน แต่ต้องไม่ทำร้ายคนของข้าพเจ้าเด็ดขาด"

เชี้ยเฉี่ยร้องอ้อด้วยความตื่นเต้นสงสัย ลี้ตั้วเนี้ยอธิบาย

"นี่เนื่องเพราะสัจจะวาจาอันหนักแน่นของพวกมันก็จริง แต่ก็เนื่องเพราะพวกมันยังไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินข้าพเจ้าด้วย"

"กำเล่าเท้าเมื่อครู่มิใช่เบิ่งตาดูคนของท่านล้มลงที่แทบเท้าบู๊ซาเอี๊ยไปทีละคน ?"

"มันแม้รับปากไม่ฆ่าพวกมัน แต่มิได้รับปากคุ้มครองพวกมัน"

"เพียงรับปากคุ้มครองท่าน ?"

ลี้ตั้วเนี้ยสั่นศีรษะตอบ

"ที่มันช่วยข้าพเจ้า เพียงเนื่องเพราะไม่อาจให้ข้าพเจ้าตายไปได้"

"ท่านไม่ตาย มันกลับตายไป มันเคียดแค้นท่านจับจิตใจ แต่ยังคงขายชีวิตให้ท่าน ยอมตายแทนท่าน ?"

หัวร่อแล้วหันไปกล่าวกับเฮ้งฮวงต่อ

"ดูท่านางจึงเป็นคนวิกลจริตที่แท้จริง"

เฮ้งฮวงกล่าวบ้าง

"ผู้คนของเมืองนี้ ส่วนมากคล้ายดั่งต่างมิใคร่ปกตินัก"

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ท่านใช่ว่ามาถึงเมืองนี้จึงเริ่มไม่รักชีวิต กล้าเสี่ยงชีวิต ?"

"ก่อนยังมิถึงเมืองนี้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทอดทิ้งชีวิต กล้าเสี่ยงชีวิตอยู่ทุกเวลาแล้ว"

เชี้ยเฉี่ยระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ายังกังวลว่ามันเป็นโรคชนิดหนึ่ง คนที่มาถึงที่นี้ ต่างจะถูกโรคระบาดมากบ้างน้อยบ้าง"

เฮ้งฮวงมิได้ส่งเสียงอีก

เชี้ยเฉี่ยเบือนสายตากลับไป รำพึงเบา ๆ

"แต่ละคนต่างไม่ใช่ แล้วพวกมันเป็นถูกผู้ใดฆ่ากันแน่ ?"

ไม่มีผู้คนตอบ

สำหรับกับทุกคนแล้ว ล้วนเป็นปริศนาที่ไม่มีปัญญาตอบ

เชี้ยเฉี่ยเบือนสายตาไปที่นอกห้อง

ม่านวิกาลมืดมิดดั่งหมึกดำ นอกห้องเป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ในวิกาลที่มืดมิด คล้ายดั่งแอบแฝงบรรยากาศเหี้ยมอำมหิตอันหนักหน่วงอยู่

เชี้ยเฉี่ยขมวดคิ้วกล่าวขึ้นอีก

"ที่นี้ดูไปคล้ายยังได้แฝงฆาตกรที่ผิดธรรมดาอยู่อีกผู้หนึ่ง"

วาจานี้พอกล่าว กระทั่งเฮ้งฮวงยังต้องใจหายวาบ

เลือดเนื้อกระดูกกลายเป็นเถ้าธุลีกระจายตามสายลม ฆาตกรผู้นั้นไหนเลย เพียงยากจะพบเห็นเท่านั้น ยังนับว่าน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งด้วย !

ฆาตกรลึกลับ ฆ่าคนด้วยวิธีลึกลับน่าสะพรึงกลัว ฆาตกรนั้นเป็นผู้ใดกันแน่ ? มีจุดประสงค์ใดกันแน่ ?

เป้าที่จะฆ่าต่อไปเป็นผู้ใดอีก ?

หลายปัญหานี้วูบขึ้นในห้วงสมองเฮ้งฮวงอย่างรวดเร็ว แต่ขึ้นเร็วก็สลายหายไปเร็ว

เฮ้งฮวงมิได้ครุ่นคิดลึกซึ้ง เนื่องเพราะทราบ ตอนนี้ครุ่นคิดอย่างไรก็ต้องไม่ได้คำตอบมา

มาตรว่าเป้าที่ต้องถูกฆ่าคนต่อไปคือตน เฮ้งฮวงก็มิหวั่นหวาดแยแส

สำหรับเฮ้งฮวงในตอนนี้ ความตายเป็นเพียงการเสี่ยงอันตรายที่สวยงามเท่านั้น

เฮ้งฮวงกวาดตามองเชี้ยเฉี่ยแล้วพลันถาม

"ฆาตกรผู้นั้นไปจากโรงเตี๊ยมเพ้งอันก่อนที่ท่านจะถึงหรือไร ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะตอบ

"แม้นับว่ายังมิได้จากไป เมื่อพบเห็นยังมีผู้อื่นไล่สังหารข้าพเจ้า มันก็ต้องไม่ปรากฏตัวมาอีกดอก"

"ที่ไล่สังหารท่าน ใช่คนของลี้ตั๋วเนี้ยหรือไม่ ?"

"มือสังหารสามคน ดาบมารสามเล่ม"

"ผลที่สุด กลับตายในฝีมือท่านจนหมดสิ้น ?"

"ฆ่าพวกมันมิใช่ง่ายดาย"

"ภายหลัง ท่านตะกายไปที่ใดอีก ?"

"เอ็งบู้เล้า"

เฮ้งฮวงงุนงงทันที ลี้ตั๋วเนี้ยกับฮ้วยโน้วก็งุนงงเช่นกัน

กำลังของเชี้ยเฉี่ยถูกทำลายในเอ็งบู้เล้าจนย่อยยับดับสูญ มีมันเพียงผู้เดียวที่เตลิดหนีแทบเอาชีวิตไม่รอด มิว่าผู้ใดต่างต้องเข้าใจ มันหนีหายไปจนสุดแสนไกลไปจากเพ้งอันติ่ง ขอกำลังทางบ้านเมืองแล้ว ไหนเลยจะคาด ไปอ้อมที่โรงเตี๊ยมเพ้งอันรอบเดียวถึงกับย้อนไปหอเอ็งบู้เล้าอีกได้

เสี่ยงอันตรายนั้นนับว่าเสี่ยงอยู่ แต่กลับได้ผลอย่างผิดคาดหมาย

วิธีนี้ไม่นับว่าแปลกใหม่แล้ว ยิ่งยากจะอำพรางนักเลงเก่าได้

โดยเฉพาะในหลายปีมานี้ มีสหายชนชาวนักเลงไม่น้อยที่รู้จักใช้วิธีนี้ หลบหลีกการไล่ล่าสังหารของศัตรู

อาจบางทีลี้ตั๋วเนี้ยมิใช่เป็นนักเลงเก่าที่คร่ำโลกโชกโชน แต่บริวารทางข้างกายของนาง น่ากลัวยังไม่ถึงกับไม่มีนักเลงอยู่เลยสักผู้เดียว

แต่เสียดาย นักเลงเก่าที่อยู่ข้างกายลี้ตั๋วเนี้ย อย่างน้อยมิได้ออกไปท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงร่วมสี่ห้าปีแล้ว

คนที่ถอนตัวออกจากวงพวกนักเลงมานานปี มาตรว่าเป็นนักเลงเก่า แต่ปฏิกิริยาในทุก ๆ ด้านก็ต้องเปลี่ยนแปรเป็นเชื่องช้าซึมเซา

พวกมันยิ่งมิได้ถือเชี้ยเฉี่ยเป็นชนชาวนักเลงอีกด้วย

ในสายตาพวกมัน เชี้ยเฉี่ยเป็นเพียงขุนนาง ขุนนางใหญ่ คนที่เป็นขุนนางใหญ่ ส่วนมากรักตัวกลัวตาย

โดยเฉพาะเชี้ยเฉี่ย มีอำนาจยิ่งใหญ่อยู่ในมือ มีศักดิ์ที่สูงส่ง มีปัจจุบันคล้ายอาทิตย์ยามเที่ยง อนาคตที่เจิดจ้าไพศาล

บุคคลเช่นดั่งมัน นับว่าไม่มีเหตุผลที่จะไม่รักถนอมชีวิตเลย

อย่าว่าแต่บริวารของมันต่างตายไปหมดสิ้น มันสมควรดูออก ที่นี้เป็นสถานที่มีอันตรายร้ายแรงที่สุดหวาดเสียว

โดยนัยกลับกัน เมื่อมันไปจากเมืองนี้ มิว่าไปถึงมณฑลหรืออำเภอใด ด้วยศักดิ์ตำแหน่งของมันต้องไม่ยากจะระดมผู้คนให้เพียงพอ ย้อนกลับมาที่นี้อีกครา

ถึงเวลานั้น อย่าว่าแต่หมู่ตึกนี้เลย แม้นับเป็นทั้งตัวเมืองเพ้งอันติ่ง ก็พอจะถูกมันเหยียบย่ำให้ราบเป็นหน้ากลองได้

แล้วเชี้ยเฉี่ยไฉนยินยอมอยู่ในเพ้งอันติ่ง ? ไฉนยินยอมเสี่ยงอันตรายอีก ?

ดังนั้นเอง อย่าว่าแต่เอ็งบู้เล้าเลย มิว่าเป็นสถานที่ใด พวกนางเพียงใช้คนสืบเสาะสอบถามชั่วขณะก็ทราบได้

ก็ถูก พวกมันมีเหตุผลของพวกนาง และเหตุผลก็นับว่ามีความสมจริงอย่างยิ่ง แต่พวกนางลืมความเรื่องหนึ่งไป

ข้างกายเชี้ยเฉี่ยมีพนักงานกรมเมืองเพียงสิบสามคน มิใช่หนึ่งร้อยสามสิบคน แม้นับเป็นหนึ่งร้อยสามสิบคน ก็ไม่ใช่ขุมกำลังที่ยิ่งใหญ่เท่าใด

พนักงานกรมเมืองสิบสามคนนั้นต่างมีปมเด่นที่ผิดกัน แต่พลังฝีมือกลับมิใคร่ยอดเยี่ยมเท่าใด เชี้ยเฉี่ยก็เพียงพาสิบสามคนนี้ บุกไปทั่วทุกแห่งหนในแผ่นดิน

คดีที่พวกมันสืบเสาะ ล้วนเป็นยุ่งยากซับซ้อนตึงมือ ผู้คนที่จะรับมือต่อต้านล้วนเป็นพวกชั่วร้ายอำมหิต

คนที่ละเมิดกฎหมายบ้านเมือง มาตรว่ามิใช่ชั่วร้ายอำมหิตถึงขีดสุด ก็กราดเกรี้ยวดุดันเพียงพอ มีพลังฝีมือสูงส่งเพียงพอ

บุคคลเช่นนี้ ย่อมไม่ยอมงอมือให้จับกุมโดยง่ายดาย

พวกมันนับว่าเสี่ยงอันตรายอยู่ทุกเวลาอย่างแน่ชัด เชี้ยเฉี่ยยิ่งมักเป็นเป้าแรกถูกล่าสังหารอีกด้วย

สำหรับเชี้ยเฉี่ย เสี่ยงอันตรายหาใช่เป็นเรื่องสำคัญอย่างไร แต่ทว่าเป็นลวดลายที่ประดับช่วงชีวิตให้งดงามตื่นเต้นขึ้นเท่านั้น

เชี้ยเฉี่ยไม่กลัวเสี่ยงอันตรายเด็ดขาด

นี่หาใช่เนื่องเพราะมันงมงายในความดีความชอบโดยสิ้นเชิง ยังเนื่องเพราะพลังฝีมือมันด้วย

คนฝีมือสูงส่ง ขวัญย่อมกล้าแข็ง !

ลี้ตั๋วเนี้ยเหม่อมองเชี้ยเฉี่ยจนตะลึงลาน เป็นครูใหญ่จึงได้ถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"ขวัญของท่านกลับไม่เล็กเลย"

เชี้ยเฉี่ยกล่าว

"คนที่ขวัญอ่อน จะไม่มีทางเป็นขุนนางเช่นดั่งข้าพเจ้าเด็ดขาด"

เฮ้งฮวงสวนคำขึ้นทันที

"แล้วท่านไฉนจึงตะกายมาที่นี้ได้ ?"

"ข้าพเจ้าตามท่านมา"

เฮ้งฮวงต้องตะลึงลานอีกครั้ง เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ตอนท่านดื่มสุราในเก๋ง ข้าพเจ้าก็ได้หลบออกจากหอมาแล้ว"

"มือสังหารสองคนของบู๊ซาเอี๊ย มิได้พบเห็นว่าท่านก็อยู่ ?"

"ความสนใจทั้งมวลของมัน ต่างรวมอยู่ที่ท่านเพียงผู้เดียว"

"ตอนข้าพเจ้าสังหารพวกมันออกจากหอเอ็งบู้เล้า ท่านก็เริ่มติดตามหลังข้าพเจ้ามา ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะอีก แต่เฮ้งฮวงสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าถึงกับมิได้พบเห็นรู้ตัว"

"เนื่องเพราะท่านก่นแต่เร่งรีบจะมาให้ถึงที่นี้โดยเร็ว"

"ตอนที่ข้าพเจ้าตกลงไปในสระบัว ท่านอยู่ที่ใดอีก ?"

"นอกประตู ข้าพเจ้าได้ยินเสียงน้ำ แต่มิทราบเป็นท่านตกลงไป"

"ตอนข้าพเจ้าปีนขึ้นจากสระบัว ท่านน่ากลัวเข้ามาแล้ว ?"

"ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้หลังประตูแล้ว"

"ในตอนนั้น ท่านย่อมทราบเสียงน้ำเกิดขึ้นเพราะเรื่องราวใด ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะตอบ

"และก็ทราบ ท่านเป็นเช่นดั่งข้าพเจ้า เคยเข้าในหมู่ตึกนี้คราแรก ดังนั้นจึงพาลออกเสาะหาเส้นทางเพียงลำพัง ไม่ติดตามท่านอีกแล้ว"

"ทางที่ท่านมาจะต้องเป็นทางลัด ?"

"ก็ไม่นับเป็นทางลัดใด เพียงแต่ฝีเท้าเร็วกว่าท่านเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพเจ้าเพิ่งซ่อนตัวบนฝ้าเพดาน ท่านก็ตามเข้ามาถึงเลย"

"ท่านน่ากลัวเข้ามาทางหลังคาอีกด้านหนึ่ง ?"

"ดีที่ท่านมิได้พลิกตัวขึ้นไปทางหลังคาด้านนั้น มิเช่นนั้น ต้องเห็นกระเบื้องหลังคาถูกยกออกเป็นโพรงใหญ่ ต้องกระโดดลงไปโพรงนั้นแน่"

"เห็นโพรงนั้นแล้ว หรือข้าพเจ้ายังนึกมิถึง ด้านล่างมีคนผู้หนึ่งอยู่ก่อน ?"

"สมควรนึกถึง"

"และก็ย่อมต้องได้คิด ผู้อยู่เบื้องล่างแม้มิใช่ศัตรู ก็ต้องมีอกุศลจิตแฝงอยู่ พอกระโดดลงไปพร้อมที่จะถูกมันจู่โจมกระบี่หนึ่ง พร้อมที่จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิตในทุกขณะจิต"

"อืมม์"

"แล้วข้าพเจ้าไยต้องกระโดดลงไป ?"

'หากเป็นผู้อื่น อาจบางทีเลิกล้มความคิดนี้ แต่ท่านกลับไม่ใช่เด็ดขาด"

มันแยกเขี้ยวหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านชืดชาความเป็นตายร้ายดี พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตในทุกเวลา"

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ยินยอมทอดทิ้งชีวิตอย่างเหลว ๆ ไหล ๆ งม ๆ งาย ๆ เยี่ยงนั้น"

"ข้าพเจ้าก็มิได้เตรียมจะเสือกกระบี่ลอบประทุษท่าน"

"ท่านเข้ามาก่อนข้าพเจ้า ตอนข้าพเจ้าเข้าไป ท่านพอจะลอบประทุษข้าพเจ้ากระบี่หนึ่งจริง ๆ และอาจจะได้ผลในการจู่โจมครั้งเดียวอย่างยิ่งด้วย"

"แต่ก็อาจจะพลาดพลั้งได้อย่างยิ่ง เมื่อเช่นนั้นเราสองย่อมอดเกิดการต่อสู้อย่างหักโหมมิได้ ก่อกวนให้พวกบู๊ซาเอี๊ยแตกตื่นตระหนกไป"

"ใช่หรือไม่ เนื่องเพราะมีความกริ่งเกรงเยี่ยงนี้ กระบี่ของท่านจึงมิได้แทงออกมา ?"

"หากก่อกวนพวกมันให้รู้ตัว เราสองมิเพียงไม่ได้ยินวาจามากหลายปานนี้เท่านั้น ยังจะต้องกลายเป็นเป้าที่พวกมันกลุ้มรุมจู่โจมด้วย"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ เชี้ยเฉี่ยพลันถาม

"วาจาของพวกมัน ท่านได้ยินถนัดชัดเจนหรือไม่ ?"

"ชัดเจนอย่างยิ่ง"

"ท่านรู้สึกประหลาดใจหรือไม่ ?"

"ประหลาดใจอย่างยิ่ง"

"ท่านมีความต้องการทราบต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้หรือไม่ ?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

"เราสองต่างสืบเสาะความลับของนกแก้วโลหิตอยู่ตลอดมา บัดนี้ มีสองคนที่ทราบความลับนี้มาอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว พวกเรายอมไม่ยอมปล่อยโอกาสนี้ผ่านมือไป ?"

เฮ้งฮวงต้องผงกศีรษะโดยมิรู้ตัว เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อ

"ผู้ที่ทราบกระจ่างชัดที่สุด แสดงว่าเป็นลี้ตั๋วเนี้ยแน่ ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะอีกครั้ง เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ท่านน่ากลัวไม่คัดค้านให้ข้าพเจ้าสอบถามนาง ?"

"นางกับข้าพเจ้ามิได้มีพันธะใดกันเลย"

"วิธีที่ข้าพเจ้าใช้ อาจบางทีออกจะกราดเกรี้ยวดุร้ายไปบ้าง"

หยุดถอนใจเฮือกหนึ่ง เชี้ยเฉี่ยจึงกล่าวต่อ

"ท่านอาจบางทีรู้สึกขัดตา ซึ่งข้าพเจ้าก็ออกจะกังวล ตอนข้าพเจ้าใกล้จะถามจนได้ความ ท่านพลันลงมือขัดขวางไว้"

"หากท่านสอบถามผู้อื่น อาจบางทีข้าพเจ้าสะกดใจไม่อยู่ต้องลงมือจริง ๆ แต่สอบถามนาง ข้าพเจ้าน่ากลัวยังพอดูต่อไปได้ รอดูจนนางบอกเล่าความลับของนกแก้วโลหิตมาหมดสิ้น"

ลี้ตั๋วเนี้ยพลันทอดถอนใจกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าดูท่านมิใช่เป็นคนไม่มีใจรักถนอมบุปผาสักน้อยนิดเลย ไฉนกลับพาลมีความเหี้ยมเกรียมต่อข้าพเจ้าปานนี้ หรือท่านจะหักใจเห็นข้าพเจ้าถูกทรมานตำตาได้ ?"

เฮ้งฮวงกล่าวเสียงเย็นชา

"กับคนใจเหี้ยมอำมหิต ข้าพเจ้ามีความเหี้ยมอำมหิตเสมอมา"

"ข้าพเจ้าเหี้ยมอำมหิตในที่ใด ?"

"ตอนกำเล่าเท้าเสี่ยงชีวิตกับบู๊ซาเอี๊ย ท่านได้สติฟื้นคืนมาแล้วหรือไม่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ปฏิเสธ นางกล่าวรับ

"หมัดที่บู๊ซาเอี๊ยต่อยใส่ข้าพเจ้านั้น ความจริงไม่เกิดผลอย่างไรเลย ข้าพเจ้าหาได้สลบไสลไม่"

"ซึ่งก็หมายความ ท่านที่จริงมีกำลังพอจะช่วยกำเล่าเท้าได้อีกแรงหนึ่ง แต่ท่านยังคงมิยอมลงมือเสมอมา"

"พวกมันสู้กันตัวต่อตัว ไม่มีฝ่ายใดเสียเปรียบเลย หากข้าพเจ้าลงมือช่วยเหลือ ก็ต้องเป็นเรื่องไม่ยุติธรรม บุคคลที่คล้ายดั่งพวกมัน แม้นับว่าตายไปก็ต้องไม่ยอมรับเรื่องอยุติธรรมเช่นนั้น เมื่อเห็นข้าพเจ้าลงมือ ไม่แน่ว่ากำเล่าเท้าจะเป็นคนแรกที่เบนเป้ามารับมือข้าพเจ้าก่อน ซึ่งหากเยี่ยงนั้น น่ากลัวข้าพเจ้าแม้ไม่คิดจะสลบไสลก็ไม่ได้แล้ว"

"มาตรว่าเป็นความจริงเช่นนั้น ตอนก่อนมันจะตาย ท่านไฉนยังต้องเพิ่มความเจ็บปวดแก่มันอีก ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ปฏิเสธการวิงวอนของมัน แม้ว่าเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านจะยินยอมรับเงื่อนไขคนที่ต้องตาย ? เชื่อว่าคนที่ต้องตาย ยังสามารถคุ้มกันความปลอดภัยของท่านได้ ?"

"ในด้านของพวกมัน อย่างน้อยยังมีอีกสองคน"

"ท่านหมายถึงฮ้วยโน้วกับอุ้ยชิกเนี้ย ?"

"มาตรว่าพลังฝีมือฮ้วยโน้วไม่สูง แต่เข็มเทพยดาของอุ้ยชิกเนี้ย กลับเลอเลิศหาที่ทัดเทียมมิได้"

ลี้ตั้วเนี้ยพลันถาม

"นางตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

เฮ้งฮวงตอบไม่ได้ ลี้ตั้วเนี้ยถอนใจกล่าว

"แผนดำเนินของบู๊ซาเอี๊ยในค่ำคืนนี้ จะต้องพลอยนับนางอยู่ในแผนด้วยแน่ตอนมันยกกำลังเคลื่อนไหว จะต้องใช้คนไปรับมือต่อนาง ด้วยความสุขุมเลือดเย็นของบู๊ซาเอี๊ย ต้องไม่คำนวณฝีมือนางต่ำเกินไป ท่านเข้าใจ โอกาสรอดชีวิตของนางมีอยู่กี่ส่วน ?"

เฮ้งฮวงตอบไม่ได้เช่นกัน ลี้ตั้วเนี้ยกล่าวต่อ

"ก่อนยังมิได้พบเห็นตัวนาง ข้าพเจ้ามีแต่ต้องถือนางเป็นคนตายเท่านั้น"

"ท่านยอมตกลงกับคนเป็น ๆ เท่านั้น ?"

"อภัยที่คนตายข้าพเจ้าไม่ขอร่วมสนอง"

"ดังนั้น ท่านจึงพาลกระตุ้นโทสะมันให้รีบตาย เพื่อมิต้องให้มันพร่ำพิไรต่อไป ?"

"มาตรว่ามันมิได้คลั่งใจตาย แต่ข้าพเจ้าดูออก มันยากยิ่งจะมีชีวิตยืนยาวได้เกินกว่าสองชั่วยาม"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้ว ลี้ตั้วเนี้ยกล่าวต่อ

"มันบาดเจ็บสาหัสปานนั้น ยืดชีวิตไปอีกสองชั่วยาม ไยมิใช่เป็นการเจ็บปวดทรมานอีกสองชั่วยาม"

"ฟังท่านว่าดั่งนี้ ท่านกลับได้กระทำเรื่องมีคุณงามความดีรายหนึ่ง"

"แม้ไม่นับเป็นคุณงามความดี ก็ไม่อาจนับเป็นเรื่องเลวร้าย"

"เรื่องดีงามเยี่ยงนี้ จนบัดนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่กระทำสักราย"

"อ้อ ?"

"เชี่ยเฉี่ยหาจนได้เบาะแสรายนี้ มิว่าอย่างไรต้องไม่ยอมปล่อยให้ผ่านมือได้เด็ดขาด ในเมื่อมันได้รู้จักท่าน มาตรว่าวันนี้ถูกท่านหนีรอดพ้นไป ด้วยอิทธิพลอำนาจของมัน จะเร็วจะช้าย่อมไม่ยากหาท่านพบจนได้ ด้วยฝีมือของมัน ท่านตกอยู่กับมือมันในที่สุด ยังคงต้องแพร่งพรายความจริงมา ข้าพเจ้าตอนนี้งอมือมิเกี่ยวข้อง ทั้งทุ่นเรื่องราวมิต้องให้ท่านเตลิดหนีทุกวันคืน และก็ทุ่นเรื่องราวมิให้มันวันหน้าต้องยุ่งยากมากความ ไยมิใช่เป็นเรื่องดีงามรายหนึ่ง ?"

ลี้ตั้วเนี้ยถอนใจเบา ๆ ขณะจะกล่าวกระไร เชี่ยเฉี่ยก็ได้หัวร่อพลางกล่าวกับเฮ้งฮวง

"ท่านกระทำเรื่องดีงามที่ยิ่งใหญ่นี้ ไฉนจะหักใจให้หูของท่านต้องทนฟังเสียงเสียดประสาท ข้าพเจ้าประกัน ต้องไม่ให้ท่านดูแล้วขัดตา ฟังแล้วระคายหู และก็ประกันต้องไม่ให้นางไม่อาจมีชีวิตรอดต่อไป"

เฮ้งฮวงแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อขัดตาข้าพเจ้าพอจะหลับตา เมื่อขัดหูข้าพเจ้าก็พอจะอุดหูไว้"

"ดูท่าท่านมีความต้องการทราบความลับของฮ้วยเอ็งบู้อย่างยิ่งจริง ๆ ?"

"ไม่ผิดเด็ดขาด"

ลี้ตั้วเนี้ยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"เมื่อครู่ฮ้วยโน้วยังว่า ท่านเป็นวีรบุรุษที่ทรงคุณธรรม แต่ในสายตาข้าพเจ้าไม่มีความคล้ายเลยสักน้อยนิด"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าเคยบอกตัวเองเป็นวีรบุรุษมาเมื่อใด ?"

เฮ้งฮวงมิเคยบอกจริง ๆ เพียงแต่บอกว่าตนกล้าเสี่ยงชีวิต ตนเป็นคนไม่รักชีวิตเท่านั้น

ลี้ตั้วเนี้ยแค่นหัวร่อสวนคำ

"อย่างนั้นเป็นฮ้วยโน้วตาบอดเอง"

ฮ้วยโน้วมิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ

ลี้ตั้วเนี้ยกล่าวสืบต่อไป

"อาจบางทีนางมีความเห็นการเป็นวีรบุรุษตามแบบฉบับของนางเองก็ได้ ข้าพเจ้าเพียงทราบ ผู้ที่จะเป็นวีรบุรุษ อย่างน้อยที่สุดต้องรู้จักปราบภัยพาลอภิบาลคนดี ช่วยเหลืออุ้มชูผู้อ่อนแอ ต้องไม่เห็นการตายโดยมิช่วยเหลือเด็ดขาด"

เฮ้งฮวงสวนคำ

"เชี่ยเฉี่ยได้ประกันไม่ฆ่าท่านแล้ว และตัวท่านเองก็มิเห็นจะอ่อนแอเท่าใด"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ก่อนหน้านี้ท่านยังเป็นเศรษฐีที่ดิน มิเพียงมีที่ดินครึ่งหนึ่งของเมืองนี้เท่านั้น ยังมีมือสังหารอันยอดเยี่ยมอยู่จำนวนหนึ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นเสียงเบา ๆ

เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่เชี้ยเฉี่ยมิใช่มหาโจร และมิใช่ผู้ทรงอิทธิพลชั่วร้าย ตรงกันข้ามมันเป็นขุนนางของบ้านเมืองคนหนึ่ง"

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นเสียงขึ้นอีกครั้ง

เฮ้งฮวงเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

"เรื่องของฮ้วยเอ็งบู้มิเพียงเร้นลับเท่านั้น ยังเต็มไปด้วยอาถรรพณ์ชั่วร้าย หากท่านเป็นผู้ที่มีจิตใจปกติสมบูรณ์ ไฉนมิยอมเปิดเผยมา ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยพลันหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าข้าพเจ้ายินยอม ก็มีคนไม่ยอมรับปาก"

เชี้ยเฉี่ยตวาดเบา ๆ

"ผู้ใดไม่ยอมรับปาก ? ผู้ใด ?"

ในเสียงตวาดเบา ๆ เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองไปรอบข้าง

สำหรับลี้ตั๋วเนี้ยในคืนวันนี้ มิใช่เพิ่งตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้เป็นคราแรกเลย

เมื่อครู่นางแทบจะตกอยู่ในมือบู๊ซาเอี๊ย แต่พลันมีกำเล่าเท้ามาปรากฏตัว

พอกำเล่าเท้ามา ความฝันอันบรรเจิดของบู๊ซาเอี๊ยต้องพังสลาย และยังแถมชีวิตชราของมันไปด้วย

ในครั้งนี้ ใช่จะมีคนรุดมาทันเวลา ช่วยเหลือนางออกจากอันตรายอันคับขันได้อีก

คนผู้นี้ใช่มีพลังฝีมือเยี่ยมยอดเช่นเดียวกับกำเล่าเท้า ?

วิกาลยิ่งดึก ลมยิ่งเย็นเยียบ

ในเสียงลม ยังมีเสียงติงตังอยู่ไม่ขาดหู เสียงไพเราะเสนาะโสตนี้ คล้ายดังเป็นเสียงฮ้วยโน้วตอนโบยบิน มีเสียงกระพรวนอันประหลาดพิกลจนพิสดารดังออกมา

นั่นก็มิใช่เป็นเสียงกระพรวน เป็นเพียงเสียงเกือกม้าที่ชายคา ถูกลมโชยพัดให้กระทบกัน

เสียงครวญครางขาดหายไปแล้ว ในห้องโถงที่กว้างใหญ่ มีคนเป็น ๆ อยู่สี่คนเท่านั้น

เชี้ยเฉี่ยเบือนสายตามาที่ใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ย ตวาดอีกครั้ง

"ผู้ใด ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิสนใจมัน หันมองฮ้วยโน้วพลางกล่าว

"เราบอกความลับของฮ้วยเอ็งบู้ให้แก่เชี้ยตั๋วนั่งท่านนี้ ท่านว่าประเสริฐหรือไม่ ?"

สีหน้าฮ้วยโน้วเปลี่ยนแปรทันที ตวาดสวนคำ

"ไม่ได้"

ผู้มิยอมรับปากให้แพร่งพรายเรื่องฮ้วยเอ็งบู้ หรือเป็นนาง ?

เชี้ยเฉี่ยหันขวับไปจ้องฮ้วยโน้ว ส่งเสียงราบเรียบ

"เป็นท่านไม่ยอมรับปาก ?"

"ใช่"

"แม้ท่านไม่ยอมรับปาก ขอเพียงมารดาท่านยินยอม ท่านก็คล้ายไม่มีปัญญาห้ามปราม ?"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อกล่าว

"หากนางกล้าบังอาจบอกความลับนั้นแก่ท่าน สัญญาลับระหว่างพวกเรากับนางก็ต้องสุดสิ้นกันทันที"

"สุดสิ้นแล้วเป็นไร ?"

"พวกเราก็พอจะไม่คำนึงถึงฝีมือ ใช้วิธีที่พวกเราพอใจ มาสะสางเรื่องราวรายนี้เอง"

นางหยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อไม่เป็นความลับอีกแล้ว ยังจะมีที่ใดต้องกริ่งเกรง ?"

"พวกท่านกริ่งเกรงในเรื่องอันใดตลอดมา ?"

ฮ้วยโน้วมิส่งเสียง

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"หากนางบอกความลับนั้นแก่พวกเรา พวกท่านเตรียมทำอย่างไรกับนาง ?"

ฮ้วยโน้วยังคงไม่ส่งเสียง

เชี้ยเฉี่ยมิแยแส ถามสืบไป

"นางเป็นคนบอกให้ข้าพเจ้าทราบ เมื่อข้าพเจ้าทราบความลับแล้ว พวกท่านก็ใช่พลอยจัดการข้าพเจ้าไปด้วยหรือไม่ ?"

ในที่สุดฮ้วยโน้วเน้นเสียงเด็ดเดี่ยว

"ใช่"

"ฮา...พวกท่านมีความสามารถนี้ ?"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อสวนคำ

"แม้นับพวกเราไม่มีความสามารถนั้น ถูกท่านหนีออกจากเพ้งอันติ่งไปได้ แต่การรั้งตัวนางไว้ เชื่อว่าย่อมพอจะได้อยู่"

นางหันขวับไปถลึงจ้องลี้ตั๋วเนี้ยพลางเน้นเสียงต่อ

"เสี่ยงกับเชี้ยเฉี่ยไม่ได้ หรือพลอยไม่อาจเสี่ยงกับท่านได้เช่นกัน ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ตอบโต้ นางถึงกับยังแย้มยิ้มได้

เชี้ยเฉี่ยมิได้เบือนสายตา ยังคงเขม้นมองฮ้วยโน้วแล้วถามอีก

"คำ 'พวกเรา' ที่ท่านย้ำอยู่บ่อยครั้ง ได้รวมถึงผู้คนใดกันแน่ ?"

ฮ้วยโน้วไม่ตอบ แค่นหัวร่ออยู่

เชี้ยเฉี่ยถามอีก

"ในระหว่างพวกท่านกับลี้ตั๋วเนี้ย มีสัญญาใดกันแน่ ?"

ฮ้วยโน้วพาลเม้มปากไว้เสียเลย เชี้ยเฉี่ยกวาดตามองฮ้วยโน้วขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วขณะ จึงหันไปกล่าวกับเฮ้งฮวง

"ดูท่าข้าพเจ้ายากยิ่งจะถามได้ความใดจากด้านท่าน"

ยิ้มเล็กน้อยแล้ว เบือนสายตามาที่ลี้ตั๋วเนี้ยพลางกล่าวต่อ

"ด้านท่านน่ากลัวยังไม่เป็นปัญหา"

ลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับยังแย้มยิ้มอยู่

นางไม่มองเชี้ยเฉี่ย หันไปแย้มยิ้มกล่าวกับฮ้วยโน้ว

"หากเราตกอยู่ในมือมัน ความลับนั้นเห็นทีไม่อาจปกปิดได้อีกแล้ว พอความลับถูกเปิดเผย ก็ไม่เพียงสัญญาสุดสิ้น ทุกประการสุดสิ้นเท่านั้น แม้มันไม่ฆ่าเรา เรามีชีวิตต่อไปก็ไร้ความหมาย"

ฮ้วยโน้วแค่นเสียงเย็นชา

"เราทราบท่านเป็นคนอย่างไร"

ลี้ตั๋วเนี้ยเหลือบมองเฮ้งฮวงแวบหนึ่ง กล่าวกับฮ้วยโน้วอีก

"ผู้คุ้มกันที่กล้าตายของท่าน จะต้องป้องกันความปลอดภัยของท่านไว้แน่นอน แต่ไม่แน่จะช่วยฆ่ามันแทนท่าน อาศัยท่านเพียงผู้เดียว แม้นับว่ายังมีฮ้วยโน้วอื่น ๆ รุดมาทันเวลา จะสามารถรั้งตัวมันไว้หรือไม่ ? ยังเป็นปัญหาที่น่าสงสัยอยู่"

นางผ่อนคลายเสียงนุ่มนวลกล่าวต่อไป

"ยามใดถูกมันพาความลับหลบหนีพ้น ท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีความหมายเช่นเดียวกัน"

สีหน้าฮ้วยโน้วต้องซีดขาวไปโดยไม่รู้ตัว

ลี้ตั๋วเนี้ยผ่อนเสียงนุ่มนวลกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"เมื่อถึงตอนนั้น มิเพียงมาราธิราช นกแก้วโลหิตและข้าทาสของมัน กระทั่งเทวบุตรมารสิบหมื่นองค์นั้น ก็น่ากลัวมิอาจถอนตัวพ้นพันธะได้"

สีหน้าฮ้วยโน้วยิ่งเผือดขาว สวนคำไป

"ท่านต้องการให้เราทำอย่างไรกันแน่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยตอบช้า ๆ

"ขอเพียงมีคนสกัดเชี้ยเฉี่ยแทนเราชั่วครู่ เราก็มีโอกาสหนีรอด..."

คำชั่วครู่ของนางพอหลุดปาก ฮ้วยโน้วก็เข้าใจความหมายทันที วาจาประโยคหลังของลี้ตั๋วเนี้ยยังมิทันกล่าวต่อ นางก็ได้โถมออกไป ฝ่ามือทั้งสองสะบัดขึ้นพร้อมกัน ซ้ายฟันเข้าใส่คอหอย ขวากระแทกใส่อกท้อง

เชี้ยเฉี่ยก็เข้าใจเช่นเดียวกัน แต่นึกมิถึง วาจาลี้ตั๋วเนี้ยไม่ทันจบความ ฮ้วยโน้วก็ลงมือก่อนแล้ว

มันความจริงเกร็งกำลังเตรียมลงมืออยู่ก่อนแล้ว เพียงวาจาลี้ตั๋วเนี้ยจบคำ ก็ต้องใช้ความเร็วที่สุดโถมเข้าคร่าตัวนางไว้ เมื่อฮ้วยโน้วพลันมาลงมือ เป็นการก่อกวนขั้นตอนเดิมของมันวุ่นวายไปทันที

แต่ใจมันแม้ไม่วุ่นวาย กำลังที่เกร็งไว้ยังไม่สลาย กลับไม่อาจโถมเข้าใส่ลี้ตั๋วเนี้ยโดยตรงได้อีกแล้ว

ฮ้วยโน้วขวางอยู่เบื้องหน้ามันพอดี

นี่นับเป็นโอกาส

ลี้ตั๋วเนี้ยย่อมเข้าใจฉวยโอกาสนี้ด้วยวิธีใด เมื่อกล่าวถึงประโยคที่สอง ร่างนางก็ได้พุ่งย้อนไปทางด้านหลังดั่งประกายไฟ

เชี้ยเฉี่ยพอเหลือบเห็น ตวาดก้อง

"หนีไปที่ใด ?"

สองมือพลิกขึ้นพร้อมกัน ซ้ายต่อต้าน ขวากีดกัน ปัดมือทั้งสองของฮ้วยโน้วเบนห่างแล้วร่างหมุนขวับ คิดจะโฉบผ่านข้างกายฮ้วยโน้วไป พลันมีเงาดำสายหนึ่งวูบมา ปรากฏเป็นเท้าของฮ้วยโน้วเตะเข้าถึงตัวแล้ว

เท้านี้เตะได้ทั้งรวดเร็วทั้งรุนแรง เป้าที่เตะยังเป็นจุดสำคัญของเชี้ยเฉี่ยอีกด้วย

เชี้ยเฉี่ยแค่นเสียงดัง ๆ ร่างที่หันไปพลันหมุนกลับ พอดีหลบเท้านั้นของนางพ้น

ฮ้วยโน้วพอเตะพลาดผิด มือได้ไปถึงเป้าอีกนิ้วชี้นิ้วกลางแยกออกงองุ้มทะลวงเข้าใส่ดวงตาเชี้ยเฉี่ย

นางคล้ายดั่งชมชอบควักนัยน์ตาผู้คนอย่างยิ่ง กระบวนท่านี้ถึงกับใช้ได้แคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นพิเศษ

เชี้ยเฉี่ยขมวดคิ้วแนบแน่น ถีบตัวถอยหลังปราดไปสามเชียะ เสียงติงดังสดใสกระบี่อำมหิตของมันถูกชักออกมาแล้ว สะบัดวูบก็ตรงดั่งปลายทวนแทงควับเข้าใส่คอหอยฮ้วยโน้วดั่งอสรพิษฉกเหยื่อ

ปฏิกิริยาของฮ้วยโน้วยังแคล่วคล่องปราดเปรียวเพียงพอ เบี่ยงกายหลบกระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ยพ้น แต่ร่างมิเพียงหลบไปเท่านั้น กลับถลันเข้าหาอีกด้วย

สองมือของนางมีกระบี่สั้นเพิ่มมาอีกคู่หนึ่ง

กระบี่สั้นที่ยาวไม่ถึงหนึ่งเชียะ คมกระบี่เป็นประกายสีขาวแวววาวราวหิมะ

ประกายแวววับวูบออกจากแขนเสื้อ กระบี่ก็ได้อยู่กับมือนาง คล้ายดั่งเป็นนางซ่อนไว้ในแขนเสื้อก่อน

ร่างที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องดั่งนกนางแอ่นของนาง ก็คล้ายกลายเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง เกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง

เกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง กระบี่บินจากมือ

ลำคอของนางแทบจะพุ่งเฉียดผ่านกระบี่อำมหิตเชี้ยเฉี่ยไป

นางแม้ทราบ เชี้ยเฉี่ยเพียงพลิกข้อมือ ยังพอจะฆ่านางได้เช่นกัน แต่นางมิหวั่นหวาดกังวล เนื่องเพราะพริบตานั้น กระบี่สั้นของนางก็สามารถแทงเข้าใส่จุดสำคัญในร่างเชี้ยเฉี่ยเช่นกัน

นางได้ฝึกกระบวนท่าเสี่ยงชีวิตของเฮ้งฮวงมาได้ตั้งแต่เมื่อใด ? กลายเป็นดรุณีที่ไม่รักชีวิตไปนางหนึ่งแล้ว

นางมิได้ถูกเข็มพิษเงี่ยมอ้วงจำ และมิได้กินยาพิษที่ต้องตายแน่นอน จะมีชีวิตต่อไปอีกห้าหกสิบปีมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญอย่างไร แต่นางกลับหยามต่อชีวิตตัวเองจนไร้ค่าปานนี้ ?

นางยินยอมเสียชีวิต ก็ต้องขอปกปักคุ้มครองลี้ตั๋วเนี้ยให้หนีพ้น หรือชีวิตลี้ตั๋วเนี้ยยังมีความสำคัญกว่าชีวิตนาง ?

หากมิใช่เห็นแก่ลี้ตั๋วเนี้ย เห็นแก่ผู้ใด ?

เห็นแก่มาราธิราช ? นกแก้วโลหิต ? หรือฮ้วยโน้วสิบสามตัว ? เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ ?

เล่าขานกันว่า มาราธิราชมีอายุขัยเท่าฟ้าดิน ฟังว่า ในปรภพไม่มีเกิดแก่เจ็บตาย

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ สำราญอยู่ในดินแดนมาร ฮ้วยโน้วสิบสามตัวผนึกขึ้นจากโลหิตมาร เป็นนกมารในอาณาจักร นกแก้วโลหิตยิ่งเป็นเจ้าของนกมารทั้งมวล

ลี้ตั๋วเนี้ยอาศัยกระไร สามารถสยบพวกมันไว้ในอำนาจ ?

นางเป็นมารร้ายใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวงคิดจะไล่ตามไปอย่างยิ่ง สกัดนางไว้ สังเกตนางให้ละเอียดชัดเจนสักครั้ง

แต่เฮ้งฮวงก็เพียงคิด มิได้กระทำไปจริง ๆ ร่างพอเคลื่อนไหว ถึงกับเป็นการโถมใส่เชี้ยเฉี่ยเสียได้

เนื่องเพราะกระบี่อำมหิตครั้งที่สองของเชี้ยเฉี่ยแทงออกไปแล้ว แทงใส่คอหอยฮ้วยโน้วอีก !

กระบี่นี้เฮ้งฮวงดูออก ฮ้วยโน้วมิเพียงต้านไม่อยู่เท่านั้น ยังไม่มีทางหลบหลีกพ้นอีกด้วย

แม้นับว่าฮ้วยโน้วคิดจะเสี่ยงชีวิตจริง ๆ เชี้ยเฉี่ยก็ไม่ยินยอมเสี่ยงกับนาง

กระบี่สั้นมิทันแทงเข้าถึง ร่างของมันก็ได้พลิ้วไปดั่งเหินบิน แต่ทว่าพอกระบี่ฮ้วยโน้วแทงไปสุดล้า ร่างมันพลิ้วกลับมาอีกครา กระบี่ที่เรียวยาวคล้ายอสรพิษสะบัดม้วนวูบแล้วดีดออก แทงเข้าใส่อีกครา ยังคงพุ่งตรงสู่คอหอยฮ้วยโน้วดั่งเดิม

กระบี่นี้ยิ่งอำมหิต ยิ่งเร็ว ยิ่งแม้นย่า

ฮ้วยโน้วแม้มีสองกระบี่อยู่ในมือ ถึงกับไม่อาจต่อต้านขัดขวาง และมิทราบควรหลบหลีกอย่างไรอีกด้วย

กระบี่มิทันถึง รังสีกระบี่ก็ได้แทงเข้าใส่คอหอยนางแล้ว

ฮ้วยโน้วแทบไม่มีปัญญากรีดร้อง ในที่สุดดวงตาปรากฏประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้น

นางยังมีวัยเยาว์ นางยังมีอนาคต

ปลายกระบี่มิได้แทงเข้าใส่คอหอยฮ้วยโน้ว แต่รังสีกระบี่กลับยิ่งหนักหน่วง

มีกระบี่อีกเล่มหนึ่ง รังสีกระบี่ย่อมหนักหน่วงกว่าเดิม อย่าว่าแต่เจ้าของกระบี่

เล่มนี้ก็เป็นยอดฝีมือของวิชากระบี่

ยอดฝีมือกระบี่ผู้นี้ ย่อมเป็นเฮ้งฮวงนั่นเอง

เฮ้งฮวงทั้งร่างทั้งกระบี่พุ่งเข้ามาจากด้านข้าง กระบี่สั้นเล่มนั้นได้ถึงพร้อมกับกระบี่อำมหิตเชี้ยเฉี่ย

เสียงติงดังสนั่น กระบี่อำมหิตของเชี้ยเฉี่ยแทงเข้าใส่ตัวกระบี่สั้นของเฮ้งฮวง

การคำนวณนี้ มีความแม่นยำถึงระดับใดแล้ว ?

แต่ฮ้วยโน้วกลับถูกขู่ขวัญจนเหงื่อกาฟเย็นยะเยียบแตกโซมกาย

หากกระบี่ของเชี้ยเฉี่ยแทงเข้าใส่คอหอยนาง นางกลับไม่ตระหนกจนถึงระดับนี้

คนตายต้องไม่มีความรู้สึกได้อีก !

เชี้ยเฉี่ยมิได้ตระหนก กระบี่ที่สามก็มิได้แทงออกมา

มันแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าว

"หากท่านคิดจะทราบความลับของนกแก้วโลหิตควรฉุดนางไว้ให้ข้าพเจ้าจะประเสริฐสุด"

วาจานี้ย่อมเป็นกล่าวให้กับเฮ้งฮวง

มันไม่รอให้เฮ้งฮวงมีการแสดงออกอย่างไร ก็ได้พาทั้งร่างทั้งกระบี่แฉลบควับออกไปทางด้านข้างทันที

เฮ้งฮวงมิได้สกัดขวางมัน และมิได้ฉุดฮ้วยโน้วไว้ด้วย

เฮ้งฮวงดูออก ด้วยฝีมือของฮ้วยโน้ว นอกเสียจากขวางหน้าเชี้ยเฉี่ยไว้ตั้งแต่แรก มิเช่นนั้น ไม่มีทางสกัดเชี้ยเฉี่ยไว้ได้เด็ดขาด

ฮ้วยโน้วก็มิได้ตามสกัดจู่โจมเชี้ยเฉี่ย ยังกลับสอดกระบี่สั้นทั้งสองเล่มเข้าไปในแขนเสื้ออีกด้วย

นางปฏิบัติหน้าที่ของนางสำเร็จแล้ว ตอนเชี้ยเฉี่ยถูกนางสกัดขวาง ลี้ตั๋วเนี้ยก็ได้โฉบผ่านหล่มคมมีดถลันหายเข้าไปที่หลังบังตา

ด้านหลังบังตาเป็นผนังห้องอันกว้างขวาง

ลี้ตั๋วเนี้ยเมื่ออ้อมเข้าไปหลังบังตาแล้ว ก็มิเห็นปรากฏออกมาอีกเลย

หรือทางด้านหลังยังมีประตูลับ ? มีอุโมงค์ ?

ขณะเฮ้งฮวงยังครุ่นคิดด้วยความสงสัย เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวได้เกิดขึ้น บังตาแผ่นนั้นพลันปลิวจากที่ พุ่งเข้าใส่เชี้ยเฉี่ยดุจดั่งพะเนินเหล็ก

บังตาพอกระดอนออกมา ลี้ตั๋วเนี้ยปรากฏตัวอีกครั้ง

นางยืนยิ้มแย้มอยู่ที่ผนังห้องนั้น

ผนังห้องยังคงเป็นผนังห้อง ไม่มีประตูอื่นใดพื้นที่นางยืนอยู่ก็ไม่มีความผิดปกติใด

แต่นางกลับยิ้มแย้มอย่างปลอดโปร่งแจ่มใสยิ่ง ทีท่าหนักแน่นเยือกเย็นเป็นอย่างยิ่ง

หรือนางมีความมั่นใจ บังตาแผ่นนั้นสามารถกระแทกเชี้ยเฉี่ยร่วงลงไปในหล่มคมมีด ส่งมันลงในอเวจีได้ ?

เฮ้งฮวงสงสัยอย่างยิ่งจริง ๆ

เฮ้งฮวงลอบมองฮ้วยโน้วแวบหนึ่ง

เห็นฮ้วยโน้วมีสีหน้าคลางแคลงสงสัยเช่นเดียวกัน

วิชาตัวเบาของลี้ตั๋วเนี้ยเยี่ยมอย่างยิ่ง เท้าทั้งสองก็มีกำลังเข้มแข็งเพียงพอบังตาเมื่อถูกนางเตะถึงกับปลิวไกลไปกว่าสามวาได้

หากแม้นกระแทกเข้าใส่จริง ๆ อาจบางทีสามารถกระแทกเชี้ยเฉี่ยร่วงลงไปในหล่มคมมีดได้ มีดที่หนาแน่นถี่ยิบทางก้นหล่ม หากร่วงลงไป ไม่ตายก็ยากยิ่งจะมิบาดเจ็บสาหัสจนร่อแร่

แต่เสียดาย บังตายังมิทันกระแทกเข้าถึง ร่างเชี้ยเฉี่ยพลันพุ่งแฉลบออกไป

บังตาพุ่งลอดใต้เท้าของมันดังควับไหญ่ มือซ้ายมันกดต่ำลงไป ตบเข้าใส่ตัวบังตาฉาดหนึ่ง

เสียงโครมดังสนั่น บังตาถูกฝ่ามือมันตบจนลดต่ำ แต่ร่างมันกลับอาศัยพลังสะท้อนนั้นพุ่งไปรวดเร็วกว่าเดิม ควับเดียวก็ถึงที่หน้าผนังห้อง

มือขวาของมันควงกระบี่คุ้มครองร่าง มือซ้ายกางอ้าแต่มิได้ตะปบออกไป

เพราะร่างลี้ตั๋วเนี้ยหายสาบสูญจากที่นั้นแล้ว

มาราธิราชปรากฏ

สองฟากข้างของผนัง แขวนโคมกระจกอยู่สองดวง

โคมไฟมิได้สว่างไสวเท่าใด แต่เพียงพอจะสาดส่องให้เห็นบนผนัง เพียงพอจะให้สังเกตออก บนผนังมีภาพวาดของสตรีนางหนึ่ง

เอวที่คล้ายงูน้ำ ผมที่คล้ายเมฆพลิ้ว

รูปกายของนางอ้อนแอ้นแน่งน้อย โฉมหน้านางยิ่งงามสะคราญ

เป็นความงามที่ไม่คล้ายมีอยู่ในโลกมนุษย์

นางเปลือยเปล่าทั้งร่าง มีเพียงแพรบางปกปิดอยู่ผืนเดียว

แพรบางที่เลือนราง หมุนพันอยู่ที่ซ้ายขวาของขาอ่อน มิได้ปกปิดในที่ซึ่งสมควรปกปิดของนาง

ร่างของนางกำลังร่ายรำ

เบื้องบนไม่มีฟ้า เบื้องล่างไม่มีดิน มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ

นางกำลังร่ายระบำอยู่ในลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟนั้น!

เฮ้งฮวงมิได้แปลกตาต่อภาพวาดบนผนังเลย จึงร้องโพล่ง

"สถานที่ในภาพวาด ใช่ดินแดนคีลงเกียเกียพูหรือไม่?"

ฮ้วยโน้วย้อนถาม

"นอกจากคีลงเกียเกียพู ใช่ว่ายังมีสภาพที่เยี่ยงนี้อีกแห่งหนึ่งอยู่?"

"ที่ร่ายรำอยู่ในคีลงเกียเกียพูเป็นผู้ใด?"

"เทียนม้อนึ้ง (นางมารฟ้า)"

โฉมหน้าของเทียนม้อนึ้ง ถึงกับไม่ผิดเพี้ยนกว่าลี้ตั๋วเนี้ยสักน้อยนิด

เทียนม้อนึ้งร่ายรำอยู่ในลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ และร่างของลี้ตั๋วเนี้ยก็หายไปในน้ำแข็งกับเปลวไฟ ลมกับหมอกนั้น

หรือนางเป็นตัวจำแลงของเทียนม้อนึ้ง? ในยามคับขัน กลับกลายเป็นเทียนม้อนึ้งเหาะเหินกลับคืลงเกียเกียพูของนาง?

ในอาณาจักรมาร ไม่มีเกิดแก่เจ็บตาย

อาคันตุกะที่มาจากอาณาจักรมาร หรือยังกลัวดาบกระบี่ของมนุษย์ชาวโลก?

กระบี่ของเชี้ยเฉี่ยพลันยกขึ้นสูง จี้แฉลบเข้าใส่เทียนม้อนึ้ง

กระบี่ฟ้าสังหารมาร ฟังว่ากระบี่มารก็สามารถทำลายให้หมู่มารสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

แต่กระบี่เล่มนี้ของเชี้ยเฉี่ย เป็นเพียงกระบี่อำมหิต มิใช่กระบี่ฟ้า และมิใช่กระบี่มาร

กระบี่เล่มนี้ของมัน จะมีประสิทธิภาพใดต่อเทียนม้อนึ้งได้?

กระบี่แทงควับออกไปเข้าใส่ระหว่างกลางสองขาเทียนม้อนึ้ง

ใบหน้าของเชี้ยเฉี่ยมีแววกระดากกระเดื่องขึ้นเล็กน้อย แต่กระบี่ยังคงแม่นยำอย่างยิ่ง มีพลังอย่างยิ่ง

กระบี่ของมันสามารถแทงเข้าใส่ที่นั้นหรือไม่?

ช่วงพริบตานั้น แม้ร่างมันยังอยู่กลางอากาศ แต่ก็เห็นถนัดชัดเจน มือลี้ตั๋วเนี้ยกดเข้าไปที่หว่างขาของเทียนม้อนึ้ง ผนังห้องก็มีประตูลับเปิดออกบานหนึ่ง นางพลิ้วกายหายเข้าไป ประตูลับก็สลายหายไปด้วย

ดังนั้นเอง นางจึงได้หายจากหน้าผนังด้วยสภาพนั้น

เสียงฉึกเบา ๆ เมื่อกระบี่แทงลงไป

รอยยิ้มที่หยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ของเทียนม้อนึ้งพลันกลับกลายเป็นเจ็บปวดรวดร้าวอย่างพิสดาร

สองเท้าของนางพลันงอไปที่ด้านหลัง

การงอเช่นนั้น ท้องน้อยของนางก็คล้ายแอ่นรับมาทางด้านหน้า

แต่กระบี่ของเชี้ยเฉี่ยกลับถูกชักออก ร่างก็พุ่งถอยมา

พุ่งไกลออกไปร่วมวา เท้าขวาพอแตะพื้น เท้าซ้ายเตะฉาดออกไป เตะโต๊ะด้านข้างตัวหนึ่งพุ่งเข้าใส่ที่ผนังห้อง

สองเท้าของเทียนม้อนิ้งงอไปด้านหลังจริง ๆ และมิเพียงสองเท้าเท่านั้น ผนังที่วาดสองเท้าของเทียนม้อนิ้งก็งอไปทางด้านหลัง งอจนกลายเป็นประตูลับบานหนึ่ง !

ประตูลับยังมิทันจะปิดช้า ๆ เข้าหากันอีก

ในพริบตานั้น โต๊ะที่เชี้ยเฉี่ยเตะปลิวออกไปได้ร่วงลงที่ปากประตูลับอย่างแม่นยำ

เสียงฉับดังสนั่น ประตูลับพอดีปิดเข้าใส่โต๊ะที่ขวางอยู่ ไม่อาจปิดคืนสู่สภาพเดิมได้อีกแล้ว

ในประตูไม่มีอาวุธลับพุ่งออก เชี้ยเฉี่ยรอเป็นครู่หนึ่ง จึงได้เคลื่อนเท้าเดินไปที่หน้าประตูลับ

แต่มิได้เดินเข้าไป

ในประตูลับเป็นความมืดมิด ภายในไม่แน่จะซ่อนกลไกกับดักที่สามารถฆ่าผู้คนลี้ตั๋วเนี้ยเดินเข้าไปโดยไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้น แต่หากเชี้ยเฉี่ยเข้าไป ไม่แน่ว่ากลไกจะพลันเคลื่อนไหว มันยากจะประกันไม่ร่อแร่ปางตายได้

มันเบิ่งตาจ้องมองความมืดมิดหลังประตู ลังเลเป็นครู่หนึ่งพลันหันขวับกลับมา

เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วได้โฉบข้ามหล่มคมมีด หยุดยืนที่ด้านหลังมันแล้ว

ตาที่เป็นประกายกล้าของมัน จับนิ่งบนใบหน้าฮ้วยโน้วพลางกล่าว

"อุโมงค์หลังประตูลับไปสู่ที่ใด ?"

"ไม่ทราบ"

ประกายตาเชี้ยเฉี่ยยิ่งคมกล้ากว่าเดิม แค่นเสียงเย็นชา

"ไม่ทราบจริง ๆ?"

ฮ้วยโน้วพาลเม้มปากไว้เสียเลย

ดวงตาเชี้ยเฉี่ย มีประกายอำมหิตวูบขึ้นแวบหนึ่ง หันไปถามเฮ้งฮวง

"ท่านบอกตอนนี้ควรทำอย่างไร ?"

"ไล่ตามไป"

"ท่านไปก่อนหรือข้าพเจ้าไปก่อน ?"

"ย่อมเป็นท่าน"

"ท่านกลัวภายในมีกลไกกับดัก ?"

"เป็นท่านกลัวหรือข้าพเจ้ากลัว ?"

"ข้าพเจ้า"

เชี้ยเฉี่ยตอบแล้วหัวร่อเบา ๆ กล่าวต่อไป

"ท่านพร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตกับคนในทุกเวลา ทุกสถานที่ กระทั่งชีวิตท่านก็ไม่

ต้องการแล้ว ยังมีกระไรบันดาลให้ท่านหวาดกลัวได้ ?"

"ที่บอกข้าพเจ้ากลัวนั้นก็เป็นท่าน"

"ท่านไม่รักชีวิต แต่ข้าพเจ้ายังรักชีวิต ย่อมต้องเชิญท่านเป็นผู้เบิกทางให้ข้าพเจ้าติดตามหลังเข้าไป"

เฮ้งฮวงยิ้มพลางตอบ

"ข้าพเจ้าแม้ไม่รักชีวิต แต่มิได้เตรียมเสี่ยงชีวิตเพื่อท่าน"

"ท่านมิใช่มีความปรารถนาใครได้ทราบความลับนกแก้วโลหิตอย่างยิ่ง ?"

"ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่ง แต่ทว่าท่านยิ่งปรารถนากว่าข้าพเจ้า"

เชี้ยเฉี่ยถอนหายใจเฮือกหนึ่งกล่าว

"ท่านแม้เป็นคนไม่กลัวตาย แต่กระทั่งตายก็ไม่ยอมเสียเปรียบ"

"นี่ต้องดูว่าเป็นบุคคลเช่นไร ?"

"บุคคลเช่นดั่งข้าพเจ้า ย่อมมิใช่อยู่ในข่ายต้องตรึกตรอง"

เฮ้งฮวงได้แต่หัวร่อเบา ๆ

เชี้ยเฉี่ยต้องถอนหายใจอีกครั้ง กระโดดปราด ๆ สองคราปลดโคมกระจกทั้งสองดวงที่บนผนังลงมา ดวงหนึ่งหิ้วไว้ในมือขวา ดวงหนึ่งแขวนไว้บนตัวกระบี่

เมื่อมันไปที่หน้าประตูลับอีกครั้ง เท้าหน้าเหยียบขึ้นไปบนโต๊ะที่ขวางประตู กระบี่ในมือขวายื่นออก ส่งโคมบนปลายกระบี่ให้เข้าไปภายในประตูลับ

แสงโคมขับไล่ความมืดที่หลังประตูสลายไปหมดสิ้น

เชี้ยเฉี่ยยังคงมิได้เหยียบย่างเข้าไป

ความมืดที่ถูกขับไล่ลึกเพียงไม่กี่เชียะเท่านั้น ด้านหลังของไม่กี่เชียะ ได้เริ่มเลือนรางจนกระทั่งมืดสนิทอีก

ประตูมิได้เปิดออกเต็มที่ จึงนับเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อแสงโคมไฟไม่น้อย

เชี้ยเฉี่ยส่งเสียงเบา ๆ

"ที่นั้นยังมีโต๊ะอีกตัวหนึ่ง ท่านไปหยิบให้ข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?"

มันแม้มิได้หันหน้ามา แต่วาจาของมัน นอกจากกล่าวกับเฮ้งฮวงแล้ว ยังจะมีผู้ใดอีก ?

ครั้งนี้เฮ้งฮวงกลับมิได้ปฏิเสธ

เพิ่มโต๊ะอีกตัวหนึ่ง ในที่สุด ประตูก็เปิดออกได้เต็มที่

โคมทั้งสองดวงต่างถูกส่งเข้าไป

หลังประตูเป็นอุโมงค์สายหนึ่ง มีความกว้างเพียงสามสี่เชียะเท่านั้น

แสงโคมสองดวงเพียงพอจะส่องสว่างให้แก่อุโมงค์ลับ และก็พอจะให้พวกเชี้ยเฉี่ยเห็นไกลอย่างยิ่ง

แต่พวกเชี้ยเฉี่ยกลับไม่อาจมองไกลเกินกว่าสี่วา

อุโมงค์นี้ยังยาวไม่ถึงสี่วา

สุดทางอุโมงค์เป็นผนังบานหนึ่ง

เป็นผนังว่างเปล่า ทั้งไม่มีลมไฟหมอกน้ำแข็ง และไม่มีเทียนม้อนึ้งที่เปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจ

แต่เชี้ยเฉี่ยกับเฮ้งฮวงกลับมิได้เบือนสายตาออกจากผนังเพราะสาเหตุนั้น

สายตาของทั้งสองจับมองไปที่ผนังทางเบื้องหน้าแน่วนิ่ง เนื่องเพราะที่นั้นสะกิดให้ผู้คนสนใจยิ่งกว่า

เข้าประตูไปไม่ถึงสองวา พื้นที่มืดเลือนรางก็ได้ยุบต่ำไปจนกระทั่งถึงเชิงผนัง พื้นที่ยาวประมาณสองวา ไม่มีพื้นให้หยั่งเท้าอยู่เลย

นั่นเป็นความมืดเลือนรางสายหนึ่ง

ในความมืด มีประกายเลือนรางครอบคลุม

แสงโคมไฟ

เบื้องล่างของที่นั้น เป็นสถานที่ใดกัน ?

เชี้ยเฉี่ยเบิ่งตามองพื้นที่ยุบหาย มือขวาพลันสะบัดวูบ กระบี่เรียวยาวในมือของมันถูกสะบัดจนมีเสียงกระหึ่มดั่งมังกรคำราม

เสียงกระหึ่มพอดัง โคมที่แขวนอยู่ในกระบี่พลันพุ่งออกไป พุ่งลงในอุโมงค์ละลิ่วลงไปยังพื้นที่ยุบต่ำดุจเป็นดาวตกจากฟ้า

ร่างของมันก็ทะยานตามเข้าไปในอุโมงค์ มือซ้ายยังคงถือโคมอยู่อีกดวงหนึ่ง

การพุ่งครานี้พอดีสองวา พอดีพลิ้วลงที่ขอบพื้นซึ่งยุบต่ำลง

โคมในมือซ้าย กระบี่ในมือขวาของมันแทบจะลดลงพร้อมเพรียงกัน กระบี่คุ้มครองครึ่งช่วงล่างของมัน โคมสาดส่องพื้นที่ใต้เท้าของมัน

สายตามันย่อมเหลือบต่ำลงไปเช่นกัน

ที่ใต้เท้าของมันเป็นบันไดศิลาทางหนึ่ง บันไดศิลายี่สิบกว่าสามสิบขั้น ทอดเฉลียงลงไปทางเบื้องล่าง

โคมที่พุ่งลงไปดวงนั้น ได้ตกลงที่เชิงบันได ตัวโคมแม้จะเอียงอยู่ แต่แสงโคมยังมิได้ดับไป

มาตรว่าที่มือซ้ายของมันไม่มีโคมดวงที่สอง แต่โคมดวงที่ตกลงไปทางเชิงบันไดเบื้องล่าง ยังพอจะส่องสว่างให้มันเห็นพื้นทางเบื้องล่างชัดตา

แม้นับว่าโคมที่ร่วงลงพื้นบันไดศิลาจะดับไป แต่พื้นทางเบื้องล่างกลับไม่มืดมิดเลย

แสงเลือนรางที่ทั้งปวงเห็นตอนอยู่นอกประตูสว่างขึ้นมาจากพื้นเบื้องล่างนี่เอง

ดวงตาเชี้ยเฉี่ยเป็นประกายวูบวาบ ในที่สุดก้าวลงตามบันไดศิลา

เท้าของมันเคลื่อนช้าอย่างยิ่ง กระบี่ที่มือถูกกุมแนบแน่นกว่าเดิม โคมที่มือซ้ายมิยอมให้ห่างไปเด็ดขาด

เฮ้งฮวงเป็นคนที่สอง

ฮ้วยโน้วถึงกับติดตามพวกมันลงไป

ดวงตานางยังคงมีประกายคลางแคลงสงสัย

นางคลางแคลงสงสัยเรื่องอันใดกันแน่ ?

สุดบันไดศิลาเป็นอุโมงค์สายหนึ่ง สุดอุโมงค์เป็นประตูศิลาบานหนึ่ง

อุโมงค์ที่ยาวมิถึงสองวา สองฟากข้างผนังต่างแขวนโคมกระจกอยู่ดวงหนึ่ง

ในโคมกระจกนี้มีน้ำมันกว่าครึ่ง จุดไปอีกสองสามวันคงมิเป็นปัญหา

แสงโคมสาดส่องประตูศิลาสว่างไสว

บนประตูศิลาสีขาว สลักลวดลายอันประหลาดพิกลอยู่

ลวดลายบนประตูถึงกับคล้ายคลึงที่สลักอยู่ในประตูสีดำด้านของซ่งมามาในหอเอ็งบู้เล้า

ลวดลายสีเขียวชีดเมื่อถูกแสงโคมลูบไล้ เป็นประกายอันพิสดารน่าหวาดหวั่น

หรือนี่ก็เป็นสัญลักษณ์ของอาถรรพณ์และเคราะห์ร้าย ?

เมื่อเฮ้งฮวงจับมองไปบนลวดลาย คิ้วต้องขมวดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว

ลวดลายในห้องมารของซ่งมามา เฮ้งฮวงดูไม่ออก ลวดลายที่บนประตูศิลาตอนนี้ ดูไม่ออกเช่นกัน

เชี้ยเฉี่ยพอจับตามองไป แก้วตาหดเล็กลงทันที สีหน้าก็กลายเป็นตื่นเต้นกว่าเดิม

ในความตื่นเต้น ยังมีความลิงโลดยินดีอยู่บ้าง

หรือมันดูลวดลายบนประตูนี้ออก ?

เฮ้งฮวงก็สังเกตออกว่าสีหน้าเชี้ยเฉี่ยผิดธรรมดาไปบ้าง จึงถามโดยมิรู้ตัว

"ท่านเข้าใจความหมายในลวดลายบนประตู ?"

เชี้ยเฉี่ยผงกศีรษะโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน เฮ้งฮวงถามอีก

"ลวดลายนั้นเป็นสัญลักษณ์ของกระไร ?"

"เหล่านั้นมิใช่เป็นลวดลาย"

"มิใช่ลวดลายเป็นกระไร ?"

"เป็นอักษรชนิดหนึ่ง"

"ไฮ้! ข้าพเจ้าดูไปรู้สึกไม่คล้ายเลย"

"ท่านชมชอบอ่านไตรปิฎกหรือไม่ ?"

"ไม่ กระทั่งกับหลวงจีน ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกพึงพอใจเท่าใด"

"ในบ้านท่านเคยมีคนเป็นขุนนางถูกส่งไปประจำในไซฮ้วก (ชายแดนภาคตะวันตก) หรือไม่ ?"

"ไม่มีเลยแม้สักคนเดียว"

"นี่ก็ยากจะตำหนิที่ท่านไม่เคยเห็นอักษรนี้ มิรู้จักว่ามีอักษรเช่นนี้อยู่"

"นี่เป็นอักษรของไซฮ้วก ?"

"ไม่ผิดไปได้"

"ท่านก็อ่านอักษรไซฮ้วกออก ?"

"ท่านคล้ายดั่งลืมไป ข้าพเจ้าจำเดิมเป็นคนในที่ใด ?"

เฮ้งฮวงมิได้ลืม

เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ามิได้ชื่นชอบหลวงจีนเช่นเดียวกัน ดังนั้น พลอยมิได้อ่านไตรปิฎกที่ถ่ายทอดมาจากทิศทางนั้น"

"ท่านเคยไปรับหน้าที่ในแดนไซฮ้วก ?"

"มิได้ ยังไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้น"

เฮ้งฮวงยืนตะลึงลานกับที่ เชี้ยเฉี่ยกล่าวต่อไป

"แต่บิดาของข้าพเจ้ากลับมีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ท่านก็เคยคิดเห็นแทนข้าพเจ้า ดังนั้น สอนอักษรเช่นนี้แก่ข้าพเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อให้ข้าพเจ้าเมื่อเติบใหญ่ ได้สืบตำแหน่งต่อจากท่าน"

"ท่านคล้ายดั่งมิใช่บุตรที่อยู่ในโอวาทเลย"

"ตำแหน่งของข้าพเจ้าในตอนนี้ มิใช่ยิ่งประเสริฐกว่า ?"

"แสดงว่าบิดาของท่านหลงเสียสมองเปล่า ?"

"ข้าพเจ้าตอนแรกก็เข้าใจ ศึกษาในวิชาที่ไม่ต้องใช้ออกจะเสียเวลาอันมีค่ามากอยู่ แต่ดูในตอนนี้กลับมิใช่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง..."

"อักษรบนประตูศิลา เป็นความหมายใดกันแน่ ?"

"ก็ไม่มีความหมายสำคัญอย่างไร เป็นเพียงอักษรสองตัวเท่านั้น"

"สองตัวใด ?"

เชี้ยเฉี่ยเน้นทีละคำ

"ป้อโข่ว (คลังสมบัติ)"

เฮ้งฮวงร้องอ้อ พลันถอยหลังไปไกลอีกหลายเชียะ

เชี้ยเฉี่ยจ้องมองพลางถาม

"ท่านทำกระไร ?"

"ท่านที่ข้าพเจ้าทราบ คลังสมบัติทั่ว ๆ ไป หากมิได้มีการเฝ้าปากประตูไว้เข้มงวดกวดขัน ก็ต้องซ่อนกลไกกับดักอันร้ายกาจอยู่ เพื่อเข่นฆ่าสังหารผู้ที่ละโมบเข้ามาหมายขโมย"

เชี้ยเฉี่ยหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"หากเป็นเช่นนี้ ก็ต้องมีความเคลื่อนไหวเสียนานแล้ว"

มันหัวร่อดังกึกก้องพลางกล่าวต่อ

"ในอาณาบริเวณที่กว้างยาวมิถึงสองวา ความจริงก็เป็นสถานที่ตั้งกลไกกับดักอันประเสริฐสุดอยู่"

"ความจริงใช่"

วาจาเฮ้งฮวงมิทันขาดคำ เสียงหัวร่อของเชี้ยเฉี่ยพลันชะงักหายไปในบัดดล

ร่างเชี้ยเฉี่ยพุ่งถอยไปดั่งประกายไฟ

การถอยครานี้ ถึงกับถอยยิ่งเร็ว ยิ่งไกลกว่าเฮ้งฮวงเสียอีก

พอถอย ถึงกับถอยออกจากอุโมงค์ใต้ดิน

สายตาของมันเบือนขึ้นไปบนเพดานของอุโมงค์

สายตาเฮ้งฮวงได้สนใจที่นั้นอยู่ก่อนแล้ว

เนื่องเพราะเฮ้งฮวงเหลือบเห็นที่นั้นมีความเปลี่ยนแปร จึงได้ถอยออกไปในบัดดล

เฮ้งฮวงความจริงสมควรส่งเสียงบอกแก่เชี้ยเฉี่ยไว้ก่อน แต่ทว่าวาจาถึงริมฝีปากก็กลั้กลืนลงไปอีกครา

หาใช่เพราะเฮ้งฮวงชิงชังรังเกียจคนเช่นเชี้ยเฉี่ยไม่ พาลจะปล่อยให้มันตาย

ไปอย่างงมงาย แต่เนื่องเพราะเมื่อถอยเยี่ยงนั้นจึงได้สังเกตเห็น นับเป็นเรื่องมากความไร้จำเป็น

ดังนั้น มิเพียงไม่ถอยสืบไปเท่านั้น ยังมิได้เตือนเชี้ยเฉี่ย และยังหาเรื่องเปะปะไปสนทนากับเชี้ยเฉี่ยอีกด้วย

เชี้ยเฉี่ยจึงได้พลันรู้ตัว

พลันพบเห็น

มันต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

อุโมงค์สายนี้ นับเป็นสถานที่ซ่อนกลไกกับดักอันประเสริฐสุด ความเป็นจริงก็ได้ซ่อนกลไกกับดักไว้อยู่แล้ว

เพดานของอุโมงค์มิทราบได้ปรากฏโพรงสี่เหลี่ยมขึ้นมาตั้งมากหลายแต่เมื่อใด ในโพรงมีประกายแวววาววูบวาบ มีดคมกริบเป็นแถว ๆ โผล่ออกมาจากในโพรงอย่างเชื่องช้า

หากมีดที่คล้ายปลายทวนจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ เล่มพลันร่วงลงมา คนในอุโมงค์หลบหนีไม่ทันท่วงที ไม่ยากจะถูกแทงจนพรุนไปทั้งร่างได้

นอกเสียจากเป็นมนุษย์เหล็ก มิเช่นนั้น ต่อให้มีพลังฝีมือเลอเลิศปานใดยังไม่มีปัญญาต่อต้านคมทวนจำนวนพันที่แทงลงมาพร้อมเพรียงกัน

ฝาโพรงแม้เปิดออก แต่จวบจนบัดนี้ คมทวนยังมิได้ร่วงหล่นลง

เฮ้งฮวงมีสีหน้าคลางแคลงสงสัย เชี้ยเฉี่ยมีประกายตาแตกตื่นพิศวง ฮ้วยโน้วก็ปากอ้าตาค้าง ต่างมิได้ส่งเสียงเลย

ดูสีหน้าท่าทีของทั้งสาม นับว่าคล้ายกำลังรอคอยให้คมทวนร่วงหล่นลงมา

ทั่วทั้งอุโมงค์ ตกอยู่ในความเงียบที่วังเวงจนมิอาจเปรียบเทียบบรรยายได้

ปลายทวนแหลมคมยังคงมิได้ร่วงหล่นลงมา

เพียงชั่วขณะ แต่ในความรู้สึกของพวกเฮ้งฮวง คล้ายดั่งได้ผ่านกาลเวลาเนิ่นนานถึงหลายชั่วยาม

เชี้ยเฉี่ยอดมิได้ต้องทำลายความเงียบวังเวงขึ้นก่อน

"ท่านพบเห็นกลไกนี้ตั้งแต่เมื่อใดกันแน่ ?"

เฮ้งฮวงตอบ

"ตอนที่ท่านกล่าวคำคลังสมบัติ"

"ตอนนั้นฝาโพรงบนเพดานได้เปิดออกแล้วหรือไม่ ?"

"เปิดออกหมดสิ้นแล้ว"

เฮ้งฮวงครุ่นคิดพลางกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าดูออก พอพวกเราแตะปลายเท้าไปบนพื้น กลไกก็ได้เริ่มเคลื่อนไหวขึ้น"

เชี้ยเฉี่ยสวนคำ

"ตอนพวกเราแตะเท้าบนพื้น เพดานเหนือศีรษะไม่มีโพรง ?"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แสดงแน่ชัด การสร้างกลไกนี้ต้องสำเร็จขึ้นจากยอดฝีมืออันดับเยี่ยม ดังนั้นด้วยโสตประสาทของเราสอง ถึงกับยังมิได้รู้ตัวก่อน หากแม้นกลไกเคลื่อนไหวในตอนประตูลับเปิดออก ปลายทวนก็ร่วงลงมา เราท่านตอนนี้ไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัสแล้ว"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะตอบ

"พอข้าพเจ้าเหลือบเห็น แม้รีบพุ่งตัวถอยหลัง ยังนับว่าสายเกินไปแล้วจริง ๆ"

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่เพดานอุโมงค์อีกคราพลางกล่าว

"พอประตูลับเปิดออก ความจริงคมทวนสมควรร่วงลงมาทันที หรือกลไกนี้เกิดบกพร่องอย่างไรไป ?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าคงใช่"

สายตาเชี้ยเฉี่ยเบือนไปที่ประตูศิลาอีกครั้งพลางกล่าว

"ประตูศิลานั้นก็อาจควบคุมด้วยกลไก แม้นกลไกของมันบกพร่องจนเสียไปจริง จะเปิดมันออกมา หากมิใช่ยุ่งยากอย่างยิ่งก็ต้องเป็นง่ายดายอย่างยิ่ง"

วาจาพอขาดคำ ร่างพลันทะยานควับเข้าไปในอุโมงค์อีกครั้ง พลิ้วละลิ่วลงที่หน้าประตูศิลา

มันวางโคมในมือซ้ายลง ยกฝ่ามือทาบไปที่ประตูศิลา

ประตูศิลามิได้ขยับเขยื้อนแม้สักน้อยนิด

เฮ้งฮวงก้าวปราดเข้าไปข้างกายเชี้ยเฉี่ย ยกมือทาบไปบนประตูศิลาทั้งสองข้างเลย

ประตูศิลายังคงไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

ขณะเวลานั้นเอง ทั้งสองพลันได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังแว่วขึ้น

เสียงกรีดร้องนี้ ถึงกับดังออกมาจากหลังประตูศิลา !

มีประตูศิลากั้นอยู่อีกชั้นหนึ่ง เสียงก็ต้องเบาลงไปมากหลาย แต่ในอุโมงค์ที่เงียบวังเวง ฟังแล้วยังหวาดหวั่นสยองขวัญเป็นยิ่งนัก

เป็นเสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน จนไม่คล้ายเป็นเสียงมนุษย์ได้เลย ยังนับว่าโสตประสาทของทั้งสองปราดเปรียวเพียงพอ จึงยังพอสามารถฟังออกว่าเป็นเสียงมนุษย์

กับเสียงนี้ สำหรับทั้งสองแล้วมิรู้สึกแปลกหูเลย

เชี้ยเฉี่ยได้โพล่งขึ้นด้วยความตระหนกก่อน

"เสียงลี้ตั๋วเน้ย !"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะรับคำ

"หรือนางพบพานอันตรายใด ?"

มิรอให้วาจาเฮ้งฮวงขาดคำ ฮ้วยโน้วที่อยู่ทางด้างข้าง ตระหนกจนหน้าถอดสีทันที รีบพุ่งควับมาข้างกายเฮ้งฮวง ยกสองมือกดไปบนประตูศิลาบ้าง

เสียงติงเบา ๆ เชี้ยเฉี่ยสอดกระบี่มันเข้าฝัก ยกมือขวาที่ว่างกดไปบนประตูศิลาบ้าง

สามคนหกฝ่ามือ ด้วยพลังฝึกปรืออันสูงส่งของทั้งสาม เมื่อใช้กำลังไปพร้อมเพรียงกัน แม้นับเป็นหินน้ำหนักกว่าพันชั่ง ยังพอจะผลักให้เคลื่อนไหวได้อยู่

แต่ทั้งสามกลับผลักประตูศิลาไม่เคลื่อนไหว

ผลักแล้วผลักอีก ถึงกับไม่มีประโยชน์ใด ๆ

เชี้ยเฉี่ยกระวนกระวายจนเหงื่อซึมโชมหน้า ฮ้วยโน้วยิ่งแตกตื่นจนใบหน้าเผือดขาว

เฮ้งฮวงตาเป็นประกายวาว พลันตวาดเบา ๆ

"ลองผลักไปทางซ้าย ๆ ขวา ๆ ดู"

ทางซ้ายและขวาต่างผลักไม่ขยับเขยื้อนเช่นกัน

ทั้งสามกระวนกระวายดุจดั่งเป็นมดบนกระทะ หน้าผากเฮ้งฮวงก็มีเหงื่อซึมออกมาแล้วเช่นกัน

พลันดันสองมือขึ้นเบื้องบนพร้อมกับตวาด

"ขึ้น"

ประตูศิลาบานนั้น ถึงกับถูกยกขึ้นพร้อมกับเสียงตวาดไปได้

นี่กลับเป็นที่ผิดคาดหมายของเฮ้งฮวงยิ่งนัก ร่างต้องเสียหลักถลาเข้าไปในประตูก่อน

แต่ร่างเชี้ยเฉี่ยพลันเบนควับออกด้านข้าง แนบหลังกับผนังของประตู กระบี่คู่มือถูกชักออกมากุมไว้อีกครั้ง

นั่นแม้จะมีห่าเกาทัณฑ์ยิงออกมา ก็ยากยิ่งที่จะยิงถูกตัวมัน

ฮ้วยโน้วเพียงงุนงงวูบ ก็พุ่งตัวตามติดเฮ้งฮวงเข้าไปบ้าง

นางพุ่งรวดเร็วอย่างยิ่ง เฮ้งฮวงคิดจะฉุดนางไว้ก็ไม่ทัน จึงจำต้องพุ่งกายตามติดนางเข้าไปบ้าง

ทั้งสองต่างมิได้กลายเป็นตัวเม่น

ในประตูไม่มีห่าเกาทัณฑ์ยิงออกมา ไม่มีอาวุธลับใด ๆ ทั้งสิ้น แต่กลับมีประกายสีเขียวพุ่งออกเป็นลำ

เชี้ยเฉี่ยขบกรามแน่น ควงกระบี่ในมือจนเป็นประกายดั่งม่านหนา ตวาดก้องพร้อมกับพุ่งเข้าไปในประกายสีเขียวนั้น

หลังประตูศิลาเป็นห้องศิลาใต้ดิน ห้องศิลาที่กว้างใหญ่แทบจะเทียบเท่าความกว้างใหญ่ของโถงชั้นบนแต่กลับมิใคร่สูงนัก เพียงสูงสองวาเศษเท่านั้น

ซ้ายขวามีเสาหินอยู่สิบหกต้น แต่ละต้นแทบโตถึงสองคนโอบ

เสาทางซ้ายขวา ต่างมีโคมศิลาที่สลักเป็นรูปดอกบัวติดอยู่

โคมนั้นเป็นโคม แต่ที่จุดกลับมิใช่ไฟตามโคม ภายในโคมดอกบัวเป็นเปลวไฟสีเขียวเรืองลุกอยู่วูบวาบ

ทั่วทั้งห้องศิลาอันกว้างใหญ่ ถูกครอบคลุมอยู่ในเปลวไฟสีเขียวเรือง ของที่มีทั้งมวล ดูไปต่างกลายเป็นสีเขียวเรืองหมดสิ้น

คนก็เป็นเช่นกัน

ภายใต้เปลวไฟสีเขียวเรือง ผิวของทั้งสามต่างมีประกายสีเขียว ริมฝีปากก็เป็นสีเขียว กระทั่งผมดำขลับบนศีรษะ แก้วตาที่ดำดั่งนิลแต้ม ต่างเป็นประกายสีเขียวเรืองไปหมดสิ้น

ฮ้วยโน้วถึงกับกลายเป็นยิ่งสวยสะคราญกว่าเดิม

ความสวยสะคราญนี้ นับเป็นความงามของปิศาจ งามจนโน้มน้าวจิตใจผู้คนให้เคลิบเคลิ้มงมงาย ต้องมิใช่เป็นความงามของโลกมนุษย์เด็ดขาด

นางคล้ายดั่งกลับกลายเป็นนางมารเป็นนางมารฟ้าไปแล้ว

หรือสถานที่นี้ก็คือคีลงเกียเกียพู ?

เฮ้งฮวงก็คล้ายกลายเป็นเทวบุตรมารแล้ว

ยังนับว่าพอมีเค้าที่หล่อเหลาคมคาย เมื่อกลายเป็นสีเขียวเรืองไป ยังมิรู้สึก

ขัดตาน่าทุเรศเท่าใด

เซี่ยเฉี่ยกลับคล้ายเป็นปิศาจร้ายไปแล้ว

กระบี่อำมหิตในมือมัน เมื่อถูกเปลวไฟเขียวเรืองลูบไล้ สะท้อนแสงสีเขียวแววับวูบวาบ นับว่าคล้ายกระบี่ภูตผีจริง ๆ

สองฟากข้างของห้องศิลา มีหีบวางเรียงรายอยู่มากหลาย ล้วนเป็นหีบลักษณะโบราณสวยงาม สลักเสลาด้วยลวดลายประณีต ทั้งยังฝังเพชรนิลจินดาในรูปหงส์บ้างมังกรบ้าง มิคล้ายเป็นหีบสมบัติของเศรษฐีธรรมดาที่เห็นอยู่ทั่ว ๆ ไป

เพียงเห็นชั้นนอกของหีบ ก็ทราบมีราคาที่สูงลิบลิ่วแล้ว

ของที่ต้องใช้หีบมีราคาลิบลิ่วนี้มาบรรจุ จะต้องเป็นของที่ทรงคุณค่ามหาศาลปานใด ?

แต่สายตาของทั้งสามกลับมิได้จับมองไปที่บรรดาหีบเหล่านั้น

สายตาของคนทั้งสามต่างเบิ่งจนกลมกว้าง จ้องมองเปลวไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่ทางเบื้องหน้า

กองไฟสีเขียวเรือง !

ตรงข้ามประตูศิลาก็เป็นผนังศิลาอีกด้านหนึ่ง กึ่งกลางของผนังศิลาเว้าลึกเข้าไปโตประมาณสองวา

ที่กึ่งกลางมีแท่นศิลาอยู่แท่นหนึ่ง

รูปหินสลักที่สูงถึงสองวาเต็ม ๆ บรรจงตั้งอยู่กึ่งกลางแท่นศิลา

รูปสลักจากศิลา ก็ถูกเปลวไฟลูบไล้จนกลายเป็นสีเขียวเรือง

ฝีมือสลักละเอียดประณีต ดูไปคล้ายเป็นคนมีชีวิต ใบหน้ายิ่งไม่ผิดกับคนเป็น ๆ

กับใบหน้านี้ เฮ้งฮวงมิรู้สึกแปลกตา เพราะได้รู้จักมาจากภาพวาดในผนังห้องฮ้วยโน้วที่หอเอ็งบู้เล้าก่อนแล้ว

ตอนใช้ปูนขาวฉาบผนัง เฮ้งฮวงยิ่งดูละเอียดชัดเจนกว่าเดิม

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์กราบไหว้ ฮ้วยเอ็งบู้ ฮ้วยโน้วโบยบินไปหา

มารในมวลมาร เจ้าแห่งมารทั้งมวล

มาราธิราช !

รูปสลักจากศิลานี้ คือมาราธิราชวัยฉกรรจ์ที่เคยเห็นอยู่ในภาพวาดบนผนังห้องฮ้วยโน้วที่หอเอ็งบู้เล้า มันยังคงสวมมงกุฎทองนิลกาฬฝังหยกขาว เค้าหน้าทั้งหล่อเหลาคมคายทั้งนุ่มนวลปรานี

มาราธิราชในภาพวาด รอบข้างมีเทวบุตรมารจำนวนสิบหมื่นรายล้อมนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง ยังมีฮ้วยโน้วข้าทาสโลหิตอีกสิบสามตัว

แต่ในห้องศิลา มันกลับโดดเดี่ยวเดียวดายเยี่ยงนี้ ?

กระทั่งที่หว่างคิ้วของมันก็คล้ายมีเค้าว้าเหว่เงียบเหงาเป็นอย่างยิ่ง

กองไฟสีเขียวเรืองนั้น พอดีอยู่ที่เบื้องหน้ามันลุกโชติช่วงอยู่ที่เบื้องหน้าแท่นศิลา

ในเปลวไฟถึงกับมีคนนั่งอยู่ผู้หนึ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ย !

สีสันเสื้อผ้าและแบบเช่นเดียวกัน ทั่วทั้งห้องศิลามีนางอยู่ผู้เดียวเท่านั้น มิใช่ลี้ตั๋วเนี้ยจะเป็นผู้ใดได้ ?

ไฟได้เผาผลาญเสื้อผ้าที่สวยงามมีค่าของนางเผาผลาญผิวกายที่ผุดผ่องเป็นยองใยของนาง เผาผลาญเค้าหน้าที่งามสะคราญของนาง

ผมดำขลับมุ่นสลวยของนางได้ถูกเผาเป็นเถ้าปลิวกระจาย ในอากาศมีกลิ่นเหม็นไหม้อย่างสุดแสนสะอิดสะเอียน

ทั้งสามต่างมิได้ยกมืออุดจมูก เพราะต่างถูกสภาพที่เห็นกับตา ขู่ขวัญจนตะลึงลานไปแล้ว

เบื้องบนไม่มีฟ้าสีคราม เบื้องล่างไม่มีพื้นศิลา

มีแต่เปลวไฟ ไม่มีน้ำแข็ง และไม่มีลมกับหมอก

มาราธิราชเป็นเพียงรูปสลักจากแท่นศิลา ฮ้วยโน้วแม้มีนามฮ้วยโน้ว แต่มิใช่มีนามฮ้วยโน้วที่แท้จริง เทวบุตรมารทั้งสิบหมื่นองค์ต่างไม่อยู่ นกแก้วโลหิตยิ่งมิทราบอยู่ที่ใดโถงใหญ่ ได้สังหารบริวารฝีมือดีของบู๊ซาเอี๊ยไปเสียกว่าครึ่ง

นี่มิคล้ายเป็นอาณาจักรคีลงเกียเกียพู แต่กลับคล้ายเป็นอเวจีที่มีไฟนรกขณะเวลานั้นเอง ทั้งสามพลันได้ยินเสียงทอดถอนใจที่รันทดหดหู่แว่วขึ้นเบา ๆ

เสียงถอนใจนี้ ถึงกับคล้ายดังมาจากในห้องไฟ !

ทั้งสามต่างสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ เฮือกหนึ่ง

สองมือของเซี่ยเฉี่ยยิ่งมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมชุ่มโชก แต่กลับตวัดมือขึ้นถอดเสื้อชั้นนอกของมันออก พร้อมกับโถมควับไปดั่งเหินบิน

เสื้อชั้นนอกเพิ่งหลุดจากมือ ร่างมันก็ได้พุ่งลงที่ข้างกายลี้ตั๋วเนี้ย ร่างพอพุ่งลงเสื้อชั้นนอกของมันก็ได้คลุมเข้าใส่ร่างลี้ตั๋วเนี้ยในกองไฟ

ผู้ที่ยังสามารถถอนใจ ก็ต้องมีชีวิตอยู่ ขอเพียงรีบเร่งดับไฟ ไม่ยากที่จะช่วยให้มีชีวิตรอดต่อไปได้

ในตัวมันได้พกยาสรรพคุณสูงมากมายหลายขนาน ขอเพียงลี้ตั๋วเนี้ยยังมีลมหายใจ มันก็สามารถบันดาลให้นางมีชีวิตรอดต่อไปได้

แม้นับว่าเพียงรอดอยู่อีกครึ่งชั่วยาม นับว่ามีคุณประโยชน์ต่อมันเกินพอแล้ว

เวลาครึ่งชั่วยามนี้ หากใช้มากล่าววาจา มิว่าเรื่องราวที่ลึกลับซับซ้อนเพียงใดยังพอจะบอกเล่าได้กระจ่างชัดมา

มาตรว่าผู้ล่วงรู้ความลับของนกแก้วโลหิต ยังมีฮ้วยโน้วอีกคนหนึ่ง แต่นางกลับสยบอยู่ในอำนาจลี้ตั๋วเนี้ย ซึ่งก็หมายความที่ฮ้วยโน้วทราบมิได้ละเอียดกว่าลี้ตั๋วเนี้ย ดังนั้นเอง หากเชี้ยเฉี่ยจะจัดการเรื่องราวรายนี้ให้คลี่คลายโดยสมบูรณ์จำเป็นต้องลงมือกับลี้ตั๋วเนี้ยเท่านั้น

ปมปัญหาอันสำคัญทั้งมวล ล้วนอยู่ที่ลี้ตั๋วเนี้ยผู้เดียว มาตรว่าเพียงเหลือลมหายใจเฮือกหนึ่ง มันก็จะคว้าโอกาสนี้ไว้ไม่ยอมปล่อย พยายามช่วยนางให้มีชีวิตรอดจนได้

มันไม่ยินยอมเบิ่งตาดูนางตายไปต่อหน้าเป็นอันขาด

เสื้อได้กางไปดุจเป็นเมฆใหญ่ คลุมลงใส่เปลวไฟ คลุมลงใส่ลี้ตั๋วเนี้ยในกองไฟ ร่างของเชี้ยเฉี่ยก็โถมลงไป

ลี้ตั๋วเนี้ยมิเพียงถูกมันโถมลงกับพื้นเท่านั้น ยังถูกมันโถมลงไปที่ใต้พื้น ในพริบตานั้น พื้นบริเวณประมาณสองวา พลันยุบต่ำลงสู่เบื้องล่าง

ในตอนนั้น ลี้ตั๋วเนี้ยที่อยู่ในกองไฟร่วงหล่นลงไปดุจเป็นดาวตก เชี้ยเฉี่ยที่โถมไปบนร่างนาง ก็พาทั้งร่างทั้งเสื้อชั้นนอกร่วงหล่นลงเบื้องล่างโดยเร็วเช่นกัน

หล่มกลไกเยี่ยงนี้ ค่ำนี้ได้ปรากฏเป็นครั้งที่สองแล้ว ตอนปรากฏครั้งแรกในห้องโถงใหญ่ ได้สังหารบริวารฝีมือดีของบู๊ซาเอี๊ยไปเสียกว่าครึ่ง

ตัวอย่างที่เห็นพึงสังวร มันสมควรระมัดระวังจนรอบคอบสุขุมจึงถูก แต่ตลอดทางที่มาแสดงว่ากลไกในสถานที่นี้ต่างบกพร่องเสียหายไปอย่างแน่ชัด อย่าว่าแต่ยังมีลี้ตั๋วเนี้ยนั่งอยู่ในกองไฟเบื้องบน

มันที่รุ่มร้อนต้องการรีบดับไฟ ร่างที่พุ่งไปจึงรวดเร็วดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พอพุ่งไปก็ไม่อาจรั้งไว้ได้อีกแล้ว

พื้นกลายเป็นหล่มกลไก ร่างที่โหมลงของมันก็คล้ายเป็นเกาทัณฑ์พุ่งลงไป

เสียงแผดร้องที่กราดเกรี้ยวโหยหวนสุดสยดสยองดังก็กก้องไปทั้งห้องศิลา

อันเงียบวังเวงทันที

เสียงแผดร้องของเชี้ยเฉี่ยครานี้ นับว่ายังกราดเกรี้ยวโหยหวนยิ่งกว่าลี้ตั๋วเนี้ยเมื่อครู่อีกร้อยเท่าพันเท่า

หรือทางเบื้องล่างเป็นหล่มคมมีดอีก ?

เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วพากันกระโดดไปในขณะเสียงแผดร้องของเชี้ยเฉี่ยเพิ่งดังขึ้น ทั้งสองแทบจะพุ่งลงริมปากหล่มโดยพร้อมเพรียงกัน

เพียงเห็นแวบเดียว สีหน้าของทั้งสองต่างสลดลงทันที

เบื้องล่างของหล่มไม่มีมีด ไม่มีแม้แต่เล่มเดียว

มาตรว่าจะลึกจากพื้นไปถึงสี่วาเต็ม ๆ ยังไม่ลึกพอให้เชี้ยเฉี่ยร่วงลงไปตาย

ที่เชี้ยเฉี่ยหวาดหวั่น เป็นเพียงเมือกสีดำที่คล้ายน้ำมัน

พื้นของก้นหล่ม ถึงกับมีน้ำมันสีดำสูงร่วมครึ่งเชียะ

ตลอดร่างเชี้ยเฉี่ยถูกน้ำมันสีดำแปดเปื้อนมอมแมม ทั่วร่างมีเปลวไฟเผาไหม้อยู่

สองเท้าของมันถูกความเหนียวของน้ำมันดึงดูดไว้

ในแสงไฟ เห็นหางตาของมันฉีกขาด แผดร้องเสียงโหยหวน พยายามกระโดดอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีปัญญากระโดดออกพ้นน้ำมันสีดำที่เหนียวอย่างยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยล้มอยู่ที่ข้างกายมันนั่นเอง ตลอดร่างกลายเป็นไฟกองใหญ่ไปแล้ว

เปลวไฟแผ่ลามไปรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงแม้จะยืนบนปากหล่มที่สูงจากก้นร่วมสี่วายังรู้สึกมีความร้อนของเปลวไฟคุกคามเข้ามา

เชี้ยเฉี่ยเบิ่งตามองเฮ้งฮวงแน่วนิ่ง เสียงแผดร้องพลันชะงักหาย กลายเป็นดังโหยหวน

"รีบช่วยเราขึ้นไป"

เสียงนั้นนับว่าไม่คล้ายเป็นเสียงมนุษย์เลย นับว่าคล้ายเสียงหอนของสุนัขจิ้งจอกแล้ว

เฮ้งฮวงใจสะท้านมือเท้าเย็นเฉียบ พลันแยกมือทั้งสองออก ฉีกเสื้อชั้นนอกจากกาย ฉีกอีกครั้งจนกลายเป็นสองซีก ขณะคิดจะต่อให้เป็นเส้นโยนลงไป เสียงโครมพลันดังขึ้น เปลวไฟลำหนึ่งพุ่งจากก้นหล่มขึ้นมา

เฮ้งฮวงมีสายตาคมกล้าฝีมือว่องไว รีบรวบร่างฮ้วยโน้วที่อยู่ข้างกาย ถีบเท้าถอยหลังไปสุดแรง

การถอยครานี้นับว่ารวดเร็วอย่างยิ่ง แต่ปอยผมที่หน้าผากของทั้งสอง ยังคง

ถูกเปลวไฟแลบเลียจนไหม้เกรียม

ไฟอันร้ายกาจอย่างยิ่ง !

ในล่าของเปลวไฟ มีเสียงแผดร้องดังก้อง

เสียงแผดร้องที่สิ้นหวัง พริบตานั้น ถูกเปลวไฟที่ฮือโหมกลืนหายไปหมดสิ้น

ทั่วทั้งหล่มกลับกลายเป็นทะเลเพลิงไปในพริบตา

ห้องศิลาที่เป็นสีเขียวเรือง กลับกลายเป็นสีทองไปในบัดดล

องค์ศิลาของมาราธิราชก็คล้ายดังกลับกลายเป็นสีทอง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายของมัน ภายใต้แสงไฟที่ลุกวูบวาบกลับกลายเป็นพิกลจนสุดพิสดาร

เฮ้งฮวงกำหมัดกัดฟันแนบแน่น สองตาเบิ่งกลมกว้าง ถลึงจ้องทะเลเพลิงแน่วนิ่งถลึงจ้องมาราธิราชในทะเลเพลิงแน่วนิ่ง

เปลวไฟร้อนแรงคุกคามผิวกาย แต่เฮ้งฮวงคล้ายดั่งตกลงไปในหล่มน้ำแข็งอันเย็นยะเยียบ ความหนาวเหน็บที่ยากจะบ่งบอก กำลังทิ่มแทงหัวใจดุจดั่งเป็นเข็มแหลม

เฮ้งฮวงนึกมิถึงจริง ๆ ในมนุษย์โลกจะมีหลุมพรางเช่นนี้อยู่

ไม่มีผู้ใดสามารถหนีรอดหลุมพรางเช่นนี้ ? เซี้ยเฉี่ยก็ไม่อาจ

มาตรว่าเป็นเหล็กกล้า ภายในทะเลเพลิงที่ร้อนแรงนี้ ก็ต้องละลายสลายหมดสิ้น

มาตรว่าเซี้ยเฉี่ยยังจะฝึกวิชาระฆังทองคุ้มครองร่าง แต่มันก็เป็นเพียงมนุษย์ เฮ้งฮวงมิยอมเชื่อเด็ดขาดจะสามารถทนทานไฟอันร้อนแรงเช่นนี้เผาผลาญได้

เมื่อครู่เฮ้งฮวงก็มีความคิด เข้าไปดับไฟในร่างให้แก่ลี้ตั๋วเนี้ย เพียงแต่ว่าเซี้ยเฉี่ยมีความเคลื่อนไหวรวดเร็วกว่าชั่ววูบ

หากมิใช่เซี้ยเฉี่ยชิงล่วงหน้า ผู้ที่ถูกคลอกในทะเลเพลิงตอนนี้ มิใช่เซี้ยเฉี่ย แต่เป็นเฮ้งฮวงแล้ว

อย่างนั้น ตอนนี้เฮ้งฮวงจะกลายเป็นสภาพใด ?

เฮ้งฮวงมิกล้าครุ่นคิด

เดือนเศษที่ผ่านไป เฮ้งฮวงมีวาระอันตรายที่คล้ายยืนอยู่ข้างหล่มแห่งความตายมาไม่ต่ำกว่าสามสิบครั้ง แต่ไม่มีสักครั้งที่บังเกิดความหวาดหวั่นขวัญเสีย

เนื่องเพราะเฮ้งฮวงไม่กลัวตาย พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตให้ตัวตายในทุกเวลา

แต่ครั้งนี้กลับนอกเหนือจากนั้น

สภาพการตายของเซี้ยเฉี่ย ออกจะน่าสยองขวัญเกินไป

ร่างฮ้วยโน้วอ่อนระทวย ฟุบอยู่ในอ้อมแขนของเฮ้งฮวง คล้ายดั่งเป็นนกพิราบที่ตระหนกตกใจ

นางมีความหวาดหวั่นขวัญเสียเช่นกัน

ห้องใต้ดินที่คล้ายอเวจีนี้ หล่มแห่งความตายที่น่าสยดสยองนี้ นางถึงกับคล้ายไม่ทราบเลยสักน้อยนิด

เฮ้งฮวงโอบนางเบา ๆ รู้สึกร่างนางสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ขณะจะปลอบนางสักหลายคำ นางพลันดิ้นออกจากอ้อมแขนเฮ้งฮวงมาก่อน

จนบัดนี้ เฮ้งฮวงจึงเห็นหน้านางถนัดชัดตา

นั่นนับว่าไม่คล้ายใบหน้านางเลย

ตาของฮ้วยโน้วเบิ่งกลมกว้าง เนื้อที่หางตากระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง กล้ามเนื้อทั้งใบหน้าคล้ายดั่งกระตุกอยู่ตลอดเวลา

สีหน้าของนางประหลาดอย่างยิ่ง มิทราบเป็นแตกตื่นขวัญเสีย โศกเศร้ารันทด หรือเป็นความรู้สึกอย่างไร ?

นางพอดิ้นออกจากอ้อมแขนเฮ้งฮวง พลันส่งเสียงกรีดร้องแหลมเล็ก

เสียงกรีดร้องที่กราดเกรี้ยวแหลมเล็ก คล้ายเป็นกระบี่ที่กรีดเสียงลุกไหม้ของเปลวไฟให้สะบั้นไป

ร่างนางก็ได้โถมเข้าไป โถมลงในทะเลเพลิงนั้น !

เฮ้งฮวงต้องงุนงงวูบแล้วร้องสุดเสียง

"ท่านวิกลจริตแล้ว รีบกลับมา"

ฮ้วยโน้วทำหูทวนลมมิสนใจ

เฮ้งฮวงรีบทะยานกายไล่ตามทันที

ฮ้วยโน้วคล้ายวิกลจริตแล้วจริง ๆ

ทะเลเพลิงหย่อมนั้น มาตรว่าเป็นทารกไม่รู้ความ ก็ทราบต้องมีอันตรายร้ายแรง ต้องไม่กล้ากรายเข้าไปใกล้แน่ แต่นางกลับคล้ายเป็นแมลงเม่าที่โถมเข้ากองไฟสละชีวิตโถมออกไป

หรือนางถูกมารสิงหัวใจอีก ?

เป็นมารใดไปสิงในร่างนาง ?

เปลวไฟแม้ยังห่างอีกร่วมหนึ่งวา แต่ความร้อนก็ได้คุกคามผิวกายแล้ว

ปอยผมที่หน้าผากฮ้วยโน้วขดงอ ใบหน้ามีเหงื่อโซมจนชุ่มโชก

แต่นางกลับยังโถมเข้าไปอีก เพียงความร้อนระอุที่แผ่ซ่านออกมา ก็พอจะ

คลอกนางให้ไหม้เกรียมไปได้

นางยังคงโถมเข้าไปอีก

ดีที่เฮ้งฮวงได้โถมเข้าใส่ร่างนางแล้ว

ทั้งสองต่างล้มลงด้วยกัน เฮ้งฮวงงอแขนรัดร่างฮ้วยโน้วไว้แนบแน่น

ฮ้วยโน้วดิ้นรนไม่คิดชีวิต แผดร้องสุดเสียงปานคลุ้มคลั่ง

"ปล่อยเรา ปล่อยเรา"

นางยิ่งร้องให้ปล่อย เฮ้งฮวงยิ่งรัดแน่น ขณะเพิ่งผุดลุกขึ้นยืน เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว มีเปลวเพลิงพุ่งออกจากในหล่มมาอีกลำหนึ่ง กระจายออกม้วนตามรอบข้างของบริเวณปากหล่มดั่งลิ้นอสรพิษ

เฮ้งฮวงมีสายตาและประสาทที่รวดเร็วปานใดแล้ว ร่างที่เพิ่งผุดลุกขึ้นเพียงครึ่งเดียว ต้องรีบล้มลงแนบพื้นอีกครา

มาตรว่ามีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง แต่เปรียบกับเปลวไฟแล้ว ยังคงช้าไปชั่ววูบ เปลวไฟสายหนึ่งได้แลบเลียเข้าใส่เสื้อของเฮ้งฮวง

ร่างท่อนบนของเฮ้งฮวงมีไฟลุกไหม้ขึ้นทันที

เฮ้งฮวงร้องเสียงประหลาดพิกล รัดร่างฮ้วยโน้วแนบแน่น กลิ้งกับพื้นไปในเวลาแทบพร้อมกัน

ยังนับว่ามีปฏิกิริยารวดเร็วเพียงพอ ไฟเพิ่งลุกไหม้ ก็ถูกเฮ้งฮวงกลิ้งดับไปได้

เมื่อร่างหยุดกลิ้ง ก็ได้พาฮ้วยโน้วหนีห่างออกจากทะเลเพลิงมาร่วมสี่วา

ขณะเวลานั้น เสียงโครมครามดังสนั่นอีกครา ผนังศิลาข้างหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากช่องบนเพดาน กั้นบริเวณทะเลเพลิงให้ลับหายไปในบัดดล

อากาศที่ร้อนระอุกลับกลายเป็นเย็นสบายทันที สีทองทั้งห้องสูญสลายไปในบัดดล คืนกลับสู่สีเขียวเรืองทั่วห้องศิลาอีกคราหนึ่ง

การเปลี่ยนแปรนี้กะทันหันยิ่ง รวดเร็วอย่างยิ่ง กระทั่งเฮ้งฮวงยังไม่มีปัญญาปรับตัวให้ทัน จึงตะลึงลานดุจเป็นตอไม้ ลืมไปว่ายังคงนอนอยู่กับพื้นอันเย็นยะเยียบ

ฮ้วยโน้วก็ถูกขู่ขวัญจนตะลึงลาน นางไม่ดิ้นรนอีกแล้ว นอนสงบนิ่งอยู่ในอ้อมอกของเฮ้งฮวง

เสียงไฟที่ลุกไหม้ ก็ถูกกั้นให้สะบั้นไปในอีกด้านหนึ่ง

ความเงียบที่วังเวงจนวิเวก ครอบคลุมทั่วทั้งห้องใต้ดินอีกครา

เป็นความเงียบดุจดั่งสุสานร้าง

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ในห้องศิลาจึงมีกลิ่นอายของชีวิตอีกครั้ง

เฮ้งฮวงระบายลมจากปากยาว ๆ ในที่สุดผุดลุกขึ้นจากพื้นมาจนได้

เฮ้งฮวงยังคงโอบฮ้วยโน้วแนบแน่น การผุดลุกขึ้นนี้ พลอยอุ้มฮ้วยโน้วขึ้นจากพื้นมาด้วย

ฮ้วยโน้วมิได้ดิ้นรนอีก

ตานางยังคงเบิ่งกลมกว้าง เบิ่งจ้องผนังศิลาที่ร่วงลงมากั้นหล่มทะเลเพลิงนั้น ประกายตามีแววโศกเศร้าเสียใจอย่างบอกมิถูก

เฮ้งฮวงเมื่อเห็นนัยน์ตาที่มีประกายโศกเศร้าของฮ้วยโน้ว มิทราบเพราะสาเหตุใด ถึงกับมีความโศกเศร้าเสียใจไปด้วย

โศกเศร้าเสียใจที่ไม่ทราบสาเหตุ

เฮ้งฮวงลูบผมสลวยของฮ้วยโน้วเบา ๆ ถามเสียงนุ่มนวล

"ท่านบาดเจ็บหรือไม่ ?"

ฮ้วยโน้วคล้ายอยู่ในความฝันที่เคลิบเคลิ้ม นางสั่นศีรษะตอบเสียงเครือ

"มิได้ ท่านเล่า ?"

สายตานางเบือนต่ำลงมองเสื้อที่ถูกไหม้ไปครึ่งตัวของเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงลดมือตามสายตานางไปปัดชายเสื้อที่ถูกไหม้เกรียมพลางตอบ

"เพียงแต่ไหม้เสื้อไปเล็กน้อยเท่านั้น"

"เป็นท่านช่วยข้าพเจ้าไว้ ?"

"ท่านไฉนต้องเยี่ยงนั้น ?"

ฮ้วยโน้วตอบด้วยสีหน้าซึมเซา

"ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นนางตายในสภาพเช่นนั้น"

"เพราะกระไร ?"

"แม้นับว่านางไม่คิดมีชีวิต ก็ต้องปล่อยคนออกมาก่อน..."

ขณะเฮ้งฮวงจะถามปล่อยบุคคลเช่นไร ฮ้วยโน้วก็ได้ฟุบหน้ากับทรวงอกเฮ้งฮวง ร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้าเสียใจ

นางความจริงเป็นดรุณีที่เข้มแข็งอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นอ่อนแออย่างยิ่ง

ความชอกช้ำรันทด ความคับแค้นโศกสลด ความเจ็บปวดรวดร้าว ต่างถูกระบายกับการร่ำไห้ครานี้

แต่เฮ้งฮวงกลับถูกการร่ำไห้จนมือเท้าเปะปะวุ่นวาย

รับมือกับศัตรู เฮ้งฮวงมีวิธีมากมายอย่างยิ่ง แต่รับมือกับดรุณี กลับไม่มี

ปัญญาแม้สักน้อยนิด

มาตรว่าเฮ้งฮวงเป็นบุรุษเหล็ก แต่กลับมิใช่หล่อหลอมขึ้นจากเหล็กจริง ๆ

ตลอดร่างของเฮ้งฮวง หนึ่งเดียวที่ตีขึ้นจากเหล็กเป็นเพียงกระบี่สั้นเล่มนั้น

และความจริงแล้ว หัวใจของเฮ้งฮวงก็ไม่กระด้าง ไม่ดุร้าย

ตอนนี้ยังยิ่งว้าวุ่นจนปั่นป่วนอีกด้วย

ปรารถนาใคร่จะกล่าววาจาปลอบประโลมนางสักหลายคำ แต่ทว่าบอกไม่ออกเลยแม้สักคำเดียว

กระทั่งคารมที่เคยคมกล้า บัดนี้ก็กลายเป็นอ้ำอึ้งอ่อนล้า

ฮ้วยโน้วยิ่งร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้ากว่าเดิม

ดรุณีเมื่ออยู่ในอ้อมอกของบุรุษที่นางเชื่อถือพึ่งพาได้ นอกจากไม่ร่ำไห้ พอร่ำไห้ก็มักจะเป็นเวลาที่เนิ่นนานพอสมควร

เฮ้งฮวงลูบคลำผมสลวยของฮ้วยโน้วเบา ๆ พลันนึกถึงวาจาที่สามารถปลอบประโลมคนได้มาประโยคหนึ่ง

แต่เสียดาย ในขณะวาจาประโยคนั้นจะเปล่งออกจากปาก ก็กลายเป็นมิใช่เวลาอันสมควรแล้ว

เสียงร่ำไห้ของฮ้วยโน้วหยุดชะงัก สลบไสลอยู่ในอ้อมแขนของเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น

ห้องศิลาคืนกลับสู่ความวังเวงอีกครา

เพียงแต่ว่าความวังเวงในครั้งนี้ ได้เพิ่มบรรยากาศอัดอั้นรันทดขึ้น

ขณะเวลานั้นเอง เฮ้งฮวงพลันได้ยินเสียงฝีเท้า

เสียงฝีเท้าที่เบาอย่างยิ่ง ถึงกับแว่วมาทางนอกห้องศิลา

หรือในหมู่ตึกยังมีคนเป็น ๆ มิใช่คนเป็นแล้วเป็นของใด ?

เฮ้งฮวงต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง

เสียงฝีเท้ามาหยุดอยู่ที่หน้าประตูนี้เอง

"ผู้ใด ?"

มือขวาของเฮ้งฮวงชักกระบี่สั้นเล่มนั้นออกมาโดยไม่รู้ตัว

เสียงฝีเท้าเพียงชะงักวูบก็ดังขึ้นอีก เดินเข้ามาภายในห้องที่มีแสงสีเขียวเรือง

สองตาของเฮ้งฮวงหลับลงแล้วลืมขึ้นทันที ก็ได้เห็นเจ้าของฝีเท้าถนัดชัดเจน

มิใช่เป็นของใด เป็นมนุษย์!

โกวเนี้ยน้อยที่สวมอาภรณ์แดง ดวงตาของนางที่ความจริงดำขลับดั่งนิลแต้ม

เมื่ออยู่ในห้องศิลากลับกลายเป็นสีเขียวอย่างพิกลพิสดาร

ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งของนางก็เขียวเรือง แต่ดูแล้วยังคงมีอายุสิบสี่สิบห้าอยู่นั่นเอง

แต่เฮ้งฮวงกลับทราบ ปีนี้นางอย่างน้อยต้องอายุสามสิบห้าสามสิบหกแล้ว โฉมหน้าของนางที่เห็นในตอนนี้ เป็นเพียงหน้ากากเท่านั้น

เฮ้งฮวงยิ่งทราบ ฝีมือปักของโกวเนี้ยน้อยนางนี้ เพียงด้อยกว่ากู้เซี่ยวม่วยแห่งอี๋ทั้งเท่านั้น แต่ความสามารถในการปักตาคนให้บอด กลับเป็นเลิศในแดนดินไร้ผู้ทัดเทียม

เพียงสองเข็ม นางก็สามารถปักคนตาบอดออกมาได้ผู้หนึ่ง

โกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงนางนี้ก็คืออุ้ยชิกเนี้ย

ซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ย!

ที่แท้อุ้ยชิกเนี้ยยังไม่ตาย

นางเมื่อครู่ไปที่ใดกันแน่ ? นางตอนนี้ไฉนเข้ามาที่นี่อีก ?

เฮ้งฮวงจับตามองนางด้วยความประหลาดสงสัย

อุ้ยชิกเนี้ยมีความประหลาดสงสัยเช่นกัน ชะงักเท้าไว้อีกครั้ง

แสดงว่านางก็นึกมิถึง เข้ามาในที่นี้แล้วจะพบกับเฮ้งฮวงได้

เฮ้งฮวงคลายมือที่กุมด้ามกระบี่ออก ยกขึ้นโบกทักทาย

"อุ้ยตั๋วเจ๊ ฮ้วยโน้วอยู่ที่นี้"

อุ้ยชิกเนี้ยงุนงงอีกครา ในที่สุด เดินเข้ามาถาม

"พวกท่านไฉนมาอยู่ที่นี้ ?"

เสียงของนางพิกลเป็นอย่างยิ่ง

นี่ความจริงก็เป็นเรื่องที่ผิดคาดหมายอย่างยิ่งอยู่แล้ว กระทั่งตัวเฮ้งฮวงเองก่อนนี้ไหนเลยคาดคิดจะเข้ามาสถานที่นี้ได้

เฮ้งฮวงต้องถอนใจยาวตอบไป

"บอกเล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ท่านไฉนหามาถึงที่นี้ได้ ?"

"เมื่อข้าพเจ้าเข้าในห้องโถงชั้นบน พบเห็นประตูลับบานหนึ่งถูกเปิดออก ดังนั้นจึงเดินลงมาดูให้รู้แน่"

เฮ้งฮวงร้องอ้อ แล้วถามอีก

"เมื่อครู่ท่านไปที่ใด ?"

"ฉวยโอกาสที่ปั่นป่วนวุ่นวาย ออกเสาะค้นในทุกที่ทางรอบหนึ่ง"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านต้องการเสาะค้นกระไรกันแน่ ?"

อุ้ยชิกเนี้ยครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

"คนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด ?"

อุ้ยชิกเนี้ยเงียบขรึมมิตอบ

เฮ้งฮวงเพ่งมองนางพลางถามอีก

"ใช่ว่าไม่อาจให้ข้าพเจ้าทราบด้วย ?"

อุ้ยชิกเนี้ยยังคงเม้มปากไว้ เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ขณะจะเปลี่ยนเรื่อง อุ้ยชิกเนี้ยก็ได้เบือนหน้ามาจับตามอง

ดวงตานางมีประกายโศกเศร้ารันทดจนเห็นชัด

เศร้ารันทดที่ไม่มีถ้อยร้อยวาจา ไยมิใช่ยิ่งเสียดแทงจิตใจคนให้หดหู่ ?

เฮ้งฮวงต้องถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"ท่านไม่ยินยอมบอก ข้าพเจ้าก็ไม่บีบบังคับท่าน"

อุ้ยชิกเนี้ยยังคงเพ่งมอง พลันเอ่ยปากขึ้น

"มาราธิราช"

เฮ้งฮวงร้องโพล่งไป

"ท่านว่าผู้ใด ?"

"มาราธิราช"

อุ้ยชิกเนี้ยเน้นนามนั้นอีกครั้ง ดวงตาที่มีประกายโศกเศร้ารันทด ถึงกับมีน้ำตาหลั่งไหลลงสองสาย

น้ำตาที่ใสเป็นประกาย ดูในแสงไฟเขียวเรืองถึงกับมีประกายสีเขียวอยู่แวววาว

เฮ้งฮวงต้องประสานสายตากับอุ้ยชิกเนี้ยโดยไม่รู้ตัว

เฮ้งฮวงมิได้ถามอีก ใช่หรือไม่ว่า เมื่อทราบอุ้ยชิกเนี้ยบอกนางกำลังหากระไรต่อตนแล้ว ก็ต้องบอกเรื่องราวที่ยิ่งมากกว่านั้นให้ทราบ ?

แต่อุ้ยชิกเนี้ยมิได้กล่าวกระไรอีก ดวงตามีหยาดน้ำกลบจนปริ่มไป

หยาดน้ำตาสีเขียวเรือง

ประกายตาที่โศกเศร้าเสียใจ น้ำตาที่สุกใสแวววาว

เฮ้งฮวงจ้องมองจนหัวใจแทบแตกสลายแล้ว

ประกายน้ำตาเคลื่อนไหว แต่ดวงตาไม่มีความเปลี่ยนแปร ไม่กะพริบเลยสักครั้ง

แก้วตาก็ไม่เคลื่อนไหว คล้ายดั่งผนึกแข็งตัวไปแล้ว

แก้วตาที่ดำขลับดั่งนิลแต้ม ภายใต้แสงไฟสีเขียวเรืองที่สาดส่อง พลอยกลายเป็นสีเขียวเรืองด้วยดุจดั่งเป็นตาแมว

ในแก้วตาดำกลมใหญ่ดั่งตาแมว พลันปรากฏคนขึ้นมาผู้หนึ่ง

เฮ้งฮวงที่ประสานสายตากับอุ้ยชิกเนี้ยอยู่ตลอดเวลา ย่อมพลอยได้เห็นผู้ที่ปรากฏในแก้วตาของอุ้ยชิกเนี้ยตอนนี้

ดวงตาใหญ่เท่าใด ? แก้วตาใหญ่เท่าใด ?

คนที่ปรากฏในแก้วตาใหญ่เท่าใดกันอีก ?

ในแก้วตาของอุ้ยชิกเนี้ย จำเดิมมีแต่เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วเท่านั้น เมื่อคนผู้นี้ปรากฏขึ้น เงาของเฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วพลันสาบสูญไป

ด้วยความคมกล้าของสายตาเฮ้งฮวง ยังไม่อาจแลเห็นเงาร่างตัวเองกับฮ้วยโน้ว แต่คนที่ปรากฏในตอนนี้ เฮ้งฮวงกลับเห็นถนัดชัดเจนยิ่ง

มงกุฎทองนิลกาฬฝังหยกขาว ใบหน้าหล่อเหลาและนุ่มนวล คนผู้นี้มิใช่บุรุษหนุ่มที่เคยพบเห็นในภาพวาดหมู่มารบนผนังห้องของฮ้วยโน้วในหอเอ็งบู้เล้าหรือไร ?

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ต่างกราบไหว้ท่าน นกแก้วโลหิตกางปีกโบยบินเข้าหาท่าน

มารในมวลมาร จ้าวของหมู่มาร

ม้ออ๋อง (มาราธิราช) !

เฮ้งฮวงครวญครางเรียก 'ม้ออ๋อง' เบา ๆ

เงาร่างผู้ที่ปรากฏอยู่ในแก้วตาของอุ้ยชิกเนี้ยตอนนี้ หากมิใช่ยืนอยู่ทางซ้ายมือของเฮ้งฮวง ก็สมควรอยู่ทางขวามือ

เฮ้งฮวงเหลียวซ้ายมองขวา

ซ้ายขวาของเฮ้งฮวงต่างไม่มีคน

จับมองดวงตาอุ้ยชิกเนี้ยอีกครั้ง มาราธิราชวัยฉกรรจ์องค์นั้น ถึงกับกำลังลอยออกมาจากในดวงตาอุ้ยชิกเนี้ย

ไฉนมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ?

เฮ้งฮวงปากอ้าตาค้าง ตลอดร่างคล้ายดั่งกลับกลายเป็นสลักจากตอไม้

ร่างคนที่สูงเพียงมิกี่หุน เริ่มใหญ่ขึ้นทีละน้อย ยาวขึ้นทีละน้อย ยาวขึ้นทีละน้อย

ใบหน้าของอุ้ยชิกเนี้ยแทบจะกระเพื่อมไปพร้อมกัน ดุจดั่งเป็นควัน ดุจดั่ง

เป็นหมอก

เพียงชั่วพริบตาเดียว ตลอดร่างอุ้ยชิกเนี้ยต่างสลายกลายเป็นหมอกควันสูญหายจนสิ้นเชิง

มาราธิราชวัยฉกรรจ์ที่เดินออกจากดวงตาอุ้ยชิกเนี้ย กลับมีรูปองค์สูงถึงเจ็ดเชียะภายในเวลาชั่วบัดดล

ท่านยืนอยู่ในที่เดิมของอุ้ยชิกเนี้ยเมื่อครู่

ในที่สุด เฮ้งฮวงแลเห็นท่านถนัดชัดเจนแล้ว

ในแสงไฟสีเขียวเรือง ท่านหาได้มีสีเขียวแม้สักน้อยนิดไม่

ประกายสีเขียวเรืองอันน่าหวาดหวั่น มิอาจลูบไล้วรกายขององค์ท่านเลย

พระพักตร์ท่านคล้ายเป็นหยกเนื้อดี พระหัตถ์ท่านก็เป็นเช่นกัน

ท่านกำลังทรงแย้มสรวล แย้มสรวลนุ่มนวลและสง่าเปี่ยมราศี

"มาราธิราช..."

เฮ้งฮวงส่งเสียงครวญครางอีกครั้ง พลันบังเกิดความลิงโลดยินดีอย่างบอกมิถูก มีโอกาสได้เห็นมาราธิราช เท่ากับเป็นบุญวาสนาอันสุดสูง ?

มาราธิราชยังคงทรงแย้มสรวล

เฮ้งฮวงจับมองท่าน จะกล่าวแต่กลั้นไว้

ปริศนาที่กังขาอยู่ในใจ เฮ้งฮวงเชื่อมั่น มาราธิราชที่อยู่เบื้องหน้าองค์นี้ต้องสามารถให้คำตอบจนพอแก่ใจมาได้

มาตรว่ามาราธิราชมิเป็นเช่นดั่งที่เล่าลือ คือทรงปรีชาสามารถจนทราบเรื่องทั้งหลายในไตรภพ ทรงสามารถกระทำเรื่องราวทั้งมวลที่มี แต่อย่างน้อยที่สุดย่อมพอจะทรงบอกความลับของฮ้วยเอ็งบู้ให้ ทรงบอกเล่าความจริงของคดีอัญมณีในวังปู้กุ้ยอ้วงที่หายสาบสูญไปในเวลาค่ำคืนเดียว

แต่เสียดายที่เฮ้งฮวงตอนนี้ยังมีใจว้าวุ่น เรื่องราวสับสนที่ซับซ้อนอยู่ในใจช่วงเวลานี้มิทราบสมควรถามเรื่องอันใดก่อน

องค์มาราธิราชถึงกับคล้ายทรงเล็งเห็นความในใจของเฮ้งฮวง พลันแย้มสรวลถาม

"ติ๋ม (คำแทนพระองค์ของกษัตริย์) ทราบในใจท่านมีปมปัญหามากหลายที่ไม่มีปัญญาคลี่คลาย"

สุรเสียงของพระองค์นุ่มนวลดั่งอิสตรี แต่ได้มีอำนาจที่ยากจะต่อต้านขัดขืนแฝงอยู่

เฮ้งฮวงผงกศีรษะโดยมิรู้ตัว

มาราธิราชเอื้อนโอฐตรัสต่อ

"ท่านต้องการทราบความลับของนกแก้วโลหิตอย่างยิ่ง ?"

เฮ้งฮวงมีแต่ผงกศีรษะอีก

มาราธิราชทรงแย้มสรวลพลางตรัส

"ท่านอุ้มฮ้วยโน้วขึ้น ตามเรามา"

เฮ้งฮวงอุ้มฮ้วยโน้วขึ้นโดยไม่รู้ตัว

มาราธิราชทรงหันวรกาย สาวพระบาทไปทางผนังศิลาด้านซ้าย

เฮ้งฮวงติดตามหลังโดยมิรู้ตัว

ก้าวแล้วก้าวเล่า ในที่สุด ได้พากันมาถึงหน้าผนังศิลาที่ซ้ายมือ

องค์มาราธิราชมิได้ชะงักพระบาท ถึงกับทรงดำเนินเข้าไปในผนังศิลา

เฮ้งฮวงตาเหลือกค้างทันที อุ้มฮ้วยโน้วยืนตะลึงลานกับที่ดั่งตอไม้อยู่ทางเบื้องหน้าผนังศิลา

เฮ้งฮวงมิใช่อมนุษย์ ไม่มีความสามารถฝ่าผนังเข้ากำแพงได้

ขณะเวลานั้นเอง สุรเสียงอันนุ่มนวลของมาราธิราชพลันดังออกมาจากในผนังศิลา

"ท่านไฉนไม่ตามติ๋มเข้ามา ?"

เฮ้งฮวงงุนงงงวยจึงตอบ

"นี่เป็นผนังห้อง"

"ติ๋มเรียกท่านเข้ามา ท่านก็จงเข้ามาเถิด"

เฮ้งฮวงกัดฟันปลอบใจ สาวเท้าก้าวเข้าไปในผนังที่เบื้องหน้า

เท้าข้างนั้นถึงกับเหยียบย่างเข้าไปในผนังห้องอย่างง่ายดาย ไม่มีอุปสรรคขัดขวาง

เฮ้งฮวงทั้งลิงโลดยินดี ทั้งแตกตื่นขวัญเสีย ยืดคอพุ่งศีรษะเข้าที่ผนังทันที

ศีรษะมิได้แตกโลหิตไหล ตลอดร่างได้เข้าไปในผนังห้องแล้ว

เท้ายิ่งไม่หยุดยั้ง รู้สึกแต่มีความมืดวูบขึ้นแวบหนึ่ง ก็ได้เห็นแสงสว่างอีกคราแสงที่เลือนรางคล้ายมีหมอกบาง มิทราบมาจากแห่งหนใด

มีลม

ลมโชยพัดชายเสื้อเฮ้งฮวงพลิ้วไสว

ลมที่เย็นยะเยียบ แต่โชยสัมผัสร่าง กลับไม่มีความรู้สึกหนาวเหน็บ

มีหมอก

หมอกขาวเลือนราง ลอยคว้างอยู่รอบข้างเฮ้งฮวง แต่มิเป็นอุปสรรคกางกั้นสายตา

เฮ้งฮวงสืบเท้าอีกก้าวหนึ่ง

เท้านี้พอก้าวไป ทางตาพลันเหลือบเห็นประกายที่เจิดจ้าวูบขึ้น

ประกายไฟ !

เปลวไฟที่ลอยฉวัดเฉวียน ทะลักเข้ามาจากทางด้านขวามือดุจภูเขาถล่มแผ่นดินทลาย

เฮ้งฮวงรีบเหลียวไปทางซ้าย

ทางซ้ายไม่มีเปลวไฟ มีแต่น้ำแข็ง

น้ำแข็งที่เย็นเฉียบ

น้ำแข็งเป็นแผ่นผืนสุดสายตาดุจดั่งพายุทราย เมื่อสะท้อนกับแสงไฟ มีประกายเคลื่อนไหวระยิบระยับ

ไฟได้เผาไหม้เข้ามา น้ำแข็งทะลักเข้ามา ช่องว่างระหว่างเปลวไฟกับน้ำแข็งกว้างประมาณสามวาเท่านั้น

เฮ้งฮวงอุ้มฮ้วยโน้วหยุดยืนอยู่ในช่องว่างระหว่างกลางนั้นเอง

เฮ้งฮวงก้มลงมองตามสัญชาตญาณ

ที่ใต้เท้า ถึงกับไม่มีพื้นรองรับ !

ความตระหนกครานี้ของเฮ้งฮวงใหญ่หลวงสุดเปรียบประมาณ

ฮ้วยโน้วในอ้อมแขนแทบจะหลุดร่วงลงไป

การร่วงลงนี้จะมีผลอย่างไร เฮ้งฮวงมิกล้าขบคิด

เฮ้งฮวงรัดฮ้วยโน้วแนบแน่นไม่คิดชีวิต แต่มิทราบควรทำอย่างไรกับสองเท้าของตนจึงถูกต้อง

ประหลาดที่ว่า ร่างของเฮ้งฮวงถึงกับมิได้ร่วงลงไป

ในลมกับหมอก เปลวไฟและน้ำแข็ง ถึงกับคล้ายมีทางไร้สภาพสายหนึ่งอยู่ เฮ้งฮวงจึงเดินไปบนทางที่ไร้สภาพนั้น

เฮ้งฮวงสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง เงยหน้ามองขึ้นเบื้องบน

เบื้องบนไม่มีฟ้าสีคราม มีแต่น้ำแข็งกำลังไหลทะลักไป เปลวไฟกระจายอยู่

ฉวัดเฉวียน ลมกรรโชกครืนครั่น หมอกลอยกระเพื่อมอยู่รอบข้าง

ฟ้าอยู่แห่งหนใด ? ดินอยู่แห่งหนใด ? ใต้เท้าไม่มีแผ่นดิน มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งกับเปลวไฟ

หรือที่นี้คือโสกของมวลมาร ? หรือเป็นอาณาจักรที่ตอนมาราธิราชฉลองคล้ายวันเกิด รอบสิบหมื่นปีเทวบุตรมารของเก้าฟ้าสิบดิน มากรีดนิ้วกลางหยดโลหิต นิรมิตขึ้นเป็นฮ้วยเอ็งบู้ ทูลเกล้าให้เป็นของขวัญแก่เจ้าแห่งพวกมัน ?

'คีลงเกียเกียพู'

เฮ้งฮวงร้องอยู่ในใจด้วยความตระหนก แต่มิได้เปล่งจากปากเลยสักคำเดียว

ดวงตามีประกายแตกตื่นยินดี และก็มีประกายของความหวาดหวั่นขวัญเสีย

โลกของมารนี้ เฮ้งฮวงมิเพียงได้ยินบอกเล่ามาครั้งเดียว ความจริงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด จะมีอาณาจักรคีลงเกียเกียพูอยู่จริง ๆ

บัดนี้ เฮ้งฮวงกลับมาอยู่ในสถานที่นั้น

ไม่เชื่อก็ไม่ได้แล้ว

เสียงพึ่บดังเบา ๆ เปลวไฟกลุ่มหนึ่งพลันร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้าเฮ้งฮวง เปลวไฟกระจายออกไปดุจเป็นรูปดอกบัว คนผู้หนึ่งทรงกายขึ้นยืนอยู่ในดอกบัวนั้น

มิใช่คน และมิใช่สัตว์

เฮ้งฮวงความจริงไม่มีปัญญาดูออกว่าเป็นของใดกันแน่ ?

ตลอดตัวของมันใสดั่งกระจก แต่หาใช่ไร้โครงร่างไม่

กระดูกทุกชี่ทุกท่อนเห็นถนัดชัดตา ที่ทรวงอกเบื้องซ้าย ยังมีหัวใจสีแดงโตประมาณกำปั้นลอยอยู่

หัวใจคน !

หัวใจแดงฉานปานโลหิตหยดหยาด แต่ไม่มีหยดลง ตลอดร่างของมันไม่มีโลหิตแม้แต่หยดเดียว

ตลอดร่างของมัน มีหัวใจมนุษย์อยู่เพียงดวงเดียวเท่านั้น

ขณะเฮ้งฮวงคิดจะดูโฉมหน้ามัน เปลวไฟที่คล้ายดอกบัวพลันรวบเข้าหากัน กลับกลายเป็นไฟอีกกองหนึ่ง กลิ้งไปยังบรรดาเปลวไฟที่คล้ายทะเลเพลิงทางด้านซ้ายมือ

เฮ้งฮวงเบือนสายตาไล่ตามไฟกองนั้นเข้าในทะเลเพลิง พลันพบเห็น นั่นมิเพียงมีกองไฟร้อนแรงเท่านั้น ในไฟแต่ละกองยังมีมนุษย์อยู่ มนุษย์มากมายนับไม่ถ้วน

เฮ้งฮวงเหลียวมองไปรอบข้างด้วยความตระหนก

ชั่วพริบตานั้น ทั่วทุกทิศทางรอบข้างเฮ้งฮวงแออัดไปด้วยมนุษย์จนแน่นขนัด

มีบ้างลอยพลิ้วตามกระแสลม มีบ้างปรากฏอยู่ในหมอกเลือนราง ที่เกลือกกลิ้งอยู่ในน้ำแข็ง ยิ่งมีมากจนนับไม่ถ้วน

มนุษย์เหล่านี้มิทราบมาจากทิศทางใด กลับคล้ายดำรงคงอยู่ตลอดกาลจนบัดนี้จึงปรากฏตัวออกมา

เฮ้งฮวงหาได้แปลกตาต่อมนุษย์เหล่านี้ไม่ ในภาพวาดมวลมารบนผนังห้องฮ้วยโน้วที่เอ็งบู้เล้า ก็มีภาพของพวกมันปรากฏอยู่

พวกมันมิใช่มนุษย์

พวกมันเป็นอมนุษย์ เป็นมาร!

ภูตพรายมารร้ายจากเก้าฟ้าสิบดิน ภูตพรายมารร้ายในแต่ละแบบแต่ละประเภท

พวกมันมีบ้างครึ่งคนครึ่งสัตว์ มีบ้างมิใช่คน มิใช่สัตว์ มีบ้างลักษณะเป็นคนแต่มิใช่คน มีบ้างลักษณะเป็นสัตว์ กลับพาลมีหัวใจคนอยู่ดวงหนึ่ง

ในสายลม ในม่านหมอก ในเปลวไฟ ในน้ำแข็ง ไม่มีที่ใดมิแลเห็นมวลมารเหล่านี้ปรากฏอยู่

มวลมารในเก้าฟ้าสิบดิน ครานี้มากันมากน้อยเท่าใดกันแน่?

ที่พวกมันมาประชุมในคีลงเกียเกียพูครานี้ ด้วยสาเหตุใดกันแน่? จะมีพิธีใดกันแน่?

หรือวันนี้เป็นคล้ายวันเกิดของมาราธิราชอีก? ในครั้งนี้ พวกมันจะเตรียมของขวัญใดทูลเกล้าถวายต่อมาราธิราชพวกมัน?

มาราธิราชเล่า?

เฮ้งฮวงพอนึกถึงมาราธิราช บรรดาอมนุษย์เหล่านั้นก็สูญสลายไปจากในสายลม หมอกน้ำแข็งและเปลวไฟหมดสิ้น

มวลมารทั้งสิบหมื่น ชั่วพริบตาสลายหายหมดสิ้น ไม่เหลือสักครึ่งตัว

มวลมารพอลับหาย เฮ้งฮวงได้เห็นมาราธิราชอีก

มาราธิราชทรงยืนอยู่ที่เบื้องหน้า กำลังกวักพระหัตถ์เรียกหา

เฮ้งฮวงรีบเร่งฝีเท้าตามเข้าไป

เฮ้งฮวงไม่มีปัญญาไล่ทันเลยตลอดมา มิว่าเร่งฝีเท้ารวดเร็วปานใด มาราธิราชยังคงทรงอยู่ที่เบื้องหน้าเสมอ เฮ้งฮวงไม่เห็นพระบาทของมาราธิราชเคลื่อนไหว

นับว่ามาราธิราชไม่จำเป็นต้องสาวพระบาท ก็สามารถเคลื่อนองค์ไปได้ ลอยพลิ้วอยู่ในสายลมอย่างรวดเร็ว

เผชิญนกแก้วโลหิตอีก

เฮ้งฮวงมิทราบได้เดินนานเท่าใด? ไกลเท่าใด?

รอบข้างยังคงมีแต่ลมกับหมอก เปลวไฟกับน้ำแข็ง

แม้เฮ้งฮวงมีความอดกลั้นที่ดีเยี่ยมเพียงใด ยังเริ่มอดกระวนกระวายมิได้แล้ว ขณะจะถามยังอยู่ไกลเท่าใด มาราธิราชที่เบื้องหน้าพลันสาบสูญไปอีก

ขณะเฮ้งฮวงคิดจะเรียกมาราธิราชให้กลับมา เปลวไฟและน้ำแข็งทางด้านขวาซ้ายพลันตั้งขึ้นสูงชัน

เปลวไฟผนึกขึ้นเป็นผนังไฟ น้ำแข็งผนึกขึ้นเป็นผนังน้ำแข็ง

ในผนังน้ำแข็งและผนังไฟ มีมวลมารปรากฏออกมาอีกแล้ว แต่ยืนแน่วนิ่งอยู่ทางสองฟากข้าง

ปราสาทที่งามโอฬาร แทบจะปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ปราสาทหลังนี้ นับว่าคล้ายโบยบินจากนอกฟ้าก็ปาน แต่เบื้องบนกลับมิได้จรดฟ้า เบื้องล่างมิได้สัมผัสดิน คล้ายดั่งลอยคว้างอยู่ในลมและหมอก

เฮ้งฮวงต้องปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานไปอีกครา

เฮ้งฮวงแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก ขณะเวลานั้นพลันได้ยินเสียงกระพรวนดังถี่เร็ว

เฮ้งฮวงไม่รู้สึกแปลกหูต่อเสียงกระพรวนนี้แล้ว

เสียงกระพรวนดังจากไกลเป็นใกล้ นกประหลาดสิบสามตัวออเปลวไฟกอง

หนึ่ง โบยบินเข้ามาท่ามกลางเสียงกระพรวน

นกประหลาดที่สวยงาม มีขนของนกยูง ปีกของค้างคาว หางของนกนางแอ่น เหล็กในของผึ้งพิษ ปีกข้างหนึ่งเป็นเหยี่ยวร้าย ปีกอีกข้างหนึ่งเป็นค้างคาว ขนอีกข้างหนึ่งเป็นนกยูง ขนอีกข้างหนึ่งเป็นนกหงส์

ปีกหนังของค้างคาวเป็นสีดำด้าน หางของนกนางแอ่นเป็นสีดำขลับ ขนของนกยูงเป็นสีแพรวพราย ขนของนกหงส์ยิ่งสวยงามตระการ

แต่ละสีต่างตัดกันสดใส เป็นความงามที่ผิดธรรมดา เป็นความประหลาดที่สุดพิสดาร

คอของนกประหลาดแต่ละตัวแขวนกระพรวนอยู่ลูกหนึ่ง

เสียงกระพรวนประหลาดพิกลเป็นยิ่งนัก คล้ายดั่งจะควักวิญญาณของผู้คนออกไป

วิญญาณเฮ้งฮวงมิได้ถูกเสียงกระพรวนควักไป ทีท่าของตอนนี้กลับคล้ายเสียขวัญสูญวิญญาณแล้ว

ความจริงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด จะมีนกประหลาดเช่นนี้อยู่ เนื่องเพราะในมนุษย์โลก มิเคยมีนกประหลาดเช่นนี้มาเลย มิเคยพบเห็นมาก่อนเลย แต่ทว่าตอนนี้กลับมิอาจไม่เชื่อได้

กระทั่งยังสงสัยนัยน์ตาตัวเอง แต่เฮ้งฮวงก็ทราบ นัยน์ตาตนไม่มีความบกพร่องเสมอมา

นกประหลาดพันธุ์นี้ ความจริงมีอยู่ในอาณาจักรมาร เกิดขึ้นจากโลหิตมาร

...เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ โลหิตมารสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วตัวหนึ่ง ซึ่งความจริง ใช้เพียงเก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยดเท่านั้น ที่เหลืออีกหนึ่งพันสามร้อยสิบสามหยด ในสิบสามหยดนั้น ผนึกขึ้นเป็นหินมารสิบสามก้อน ยังมีอีกหนึ่งพันสามร้อยหยด ผนึกขึ้นเป็นนกมารสิบสามตัว...ข้าทาสของนกแก้วโลหิตทั้งสิบสามตัว

ฮ้วยโน้ว!

ฮ้วยโน้วทั้งสิบสามตัว โบยบินมาจนถึงเบื้องหน้าเฮ้งฮวง พลันผนึกรวมอยู่ด้วยกัน

เพียงชั่วพริบตา เสียงกระพรวนพลันดังสนั่น ฮ้วยโน้วทั้งสิบสามตัวกระจายออกรอบข้าง โบยบินวนเวียนอยู่ไปมา

กองไฟที่พวกมันออกันมา ตอนนี้พลันพุ่งขึ้นสู่เบื้องสูงดุจดั่งเป็นดอกไม้ไฟกระจายจากกัน

ดอกไม้ไฟเป็นสีสันต่าง ๆ แต่ดอกไม้ไฟนี้กลับเป็นสีแดงฉานปานโลหิตเท่านั้น

เบื้องบนอากาศ มีห่าโลหิตกระจายออกจากกันดั่งละอองฝน

ฝนโลหิตพร่างพรมลงมา มีบ้างพรมใส่ร่างเฮ้งฮวง แต่พอพร่างพรมสัมผัสร่างก็สูญสลายไม่มีร่องรอย ถึงกับมิได้เปื้อนเสื้อผ้าเฮ้งฮวงเลย

เฮ้งฮวงมิได้เลี่ยงหลบหลีกสักน้อยนิด

เฮ้งฮวงคล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว

พริบตาที่เปลวไฟกระจาย ในไฟกองนั้นพลันปรากฏนกแก้วมาตัวหนึ่ง นกแก้วสีแดงฉานปานโลหิต

นกแก้วโลหิต!

ปีกหางทั้งตัวแดงฉาน ปากและกรงเล็บแดงฉาน กระทั่งดวงตาถึงกับแดงฉานเป็นสีโลหิตเช่นเดียวกัน

โลหิตมารเก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยด ผนึกขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

เปลวไฟพอปรากฏ นกแก้วโลหิตก็คล้ายไฟกองหนึ่งมิผิดเพี้ยน

มันได้เริ่มโบยบิน

ปีกสีโลหิตคุกคามเปลวไฟให้กระเพื่อมออกห่างไป ทำลายน้ำแข็งแตกกระจายจู่โจมลมสร่างหาย ทะลวงหมอกแตกกระจาย

นกประหลาดสิบสามตัวห้อมล้อมอยู่ซ้ายขวาของมัน คล้ายดั่งเป็นข้าทาสที่จงรักภักดี กำลังรอปรนนิบัติรับใช้นายของพวกมัน

เสียงกระพรวนที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ ความสวยงามที่แตกตื่นระทึกใจ

ทั่วทั้งคีลงเกียเกียพู ปรากฏสีสันที่สวยงามตระการตาสุดเปรียบประมาณ

'ฮ้วยเอ็งบู้'

เฮ้งฮวงร่ำร้องในใจด้วยความแตกตื่นอีกครา

ขณะเวลานั้นเอง ได้ยินเสียงหัวร่อที่ประหลาดพิกลดังขึ้น

เสียงหัวร่อของคน!

เสียงหัวร่อนี้ดังขึ้นที่เบื้องหน้า แต่ที่เบื้องหน้ากลับไม่มีผู้คนแม้แต่เงา

ที่เบื้องหน้าเฮ้งฮวงในตอนนี้ มีแต่ฮ้วยโน้วสิบสามตัวฮ้วยเอ็งบู้ตัวหนึ่ง

นั่นเป็นเสียงหัวร่อของ ฮ้วยเอ็งบู้ชัด ๆ!

ฮ้วยเอ็งบู้หัวร่ออยู่ หัวร่อด้วยเสียงคล้ายคนมิผิดเพี้ยน

เสียงหัวร่อนี้เต็มไปด้วยอาถรรพณ์อันชั่วร้ายอย่างบอกมิถูก

เสียงหัวร่อนี้ เฮ้งฮวงก็เคยได้ยินมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้ง

ตอนได้ยินเสียงหัวร่อครั้งแรก ทิหึงก็ล้มลงที่เบื้องหน้า ล้มลงไปในเสียงหัวร่อที่ชั่วร้าย แห้งฝ่อไปดุจดั่งใบไม้ร่วง

บัดนี้ เป็นการได้ยินครั้งที่สอง

เฮ้งฮวงเย็นเฉียบทั้งร่างโดยมิรู้ตัว

ความหนาวเหน็บที่คล้ายเข็มแหลมแผ่ซ่านขึ้นจากกระดูกกลางหลัง แทงเข้าไปในกระดูกกลางหลัง แทงเข้าไปในไขกระดูก แทงเข้าไปในหัวใจ

ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างบอกมิถูก ความแตกตื่นขวัญเสียอย่างรุนแรงบีบคั้นจิตใจจนหนักอึ้งสุดเปรียบประมาณ

ทั้งร่างเฮ้งฮวงสั่นระริก แต่กลับยังยืนหยัดมั่นคงยิ่ง

มาตรว่ารู้สึกแตกตื่นขวัญเสีย แต่มิใช่หวาดกลัวต่อนกแก้วโลหิต

เนื่องเพราะนกแก้วโลหิตยังค้างความปรารถนาของเฮ้งฮวงสองประการ

...แต่ละเจ็ดปี นกแก้วโลหิตจะจุติในโลกมนุษย์หนึ่งครั้ง แต่ละครั้งนำพาความปรารถนามาสามประการ

...ขอเพียงท่านเป็นคนแรกที่ได้เห็นมัน ท่านก็ได้ความปรารถนาจากมันมาสามประการ

...มิว่าเป็นความปรารถนาใด ต่างปรากฏเป็นจริงมาได้

เฮ้งฮวงกับทิหึงได้เห็นนกแก้วโลหิตพร้อมกัน

ความปรารถนาสามประการ นกแก้วโลหิตได้มอบแก่ทั้งสองคน

ความปรารถนาของทิหึงปรากฏผลขึ้นแล้ว

ทิหึงสมใจดั่งปรารถนา ล้มลงไปในเสียงหัวร่อของนกแก้วโลหิต ตายอยู่ต่อหน้านกแก้วโลหิต

ยังมีความปรารถนาอีกสองประการ ที่เป็นส่วนของเฮ้งฮวงควรจะได้

ความปรารถนาแรกของเฮ้งฮวงคือกระไร? ความปรารถนาครั้งที่สองคือกระไรอีก ?

กระทั่งตัวเฮ้งฮวงเองก็ยังไม่ทราบ

เฮ้งฮวงตอนนี้พบนกแก้วโลหิตอีกแล้ว และก็ได้คิดจะเสนอความปรารถนาของตัวเองออกไป

แต่เฮ้งฮวงตอนนี้ กระทั่งวาจายังมิอาจเปล่งออกจากปากแม้สักคำเดียว

เสียงหัวร่อที่ชั่วร้ายพลันชะงักหายไป

ปากนกแก้วโลหิตยังคงอ้าอยู่ ถึงกับเปล่งภาษาคนออกมา

"เฮ้งฮวง"

มันถึงกับเรียกนามเฮ้งฮวงได้ มันถึงกับยังจำมนุษย์ที่มีนามเฮ้งฮวงได้!

ริมฝีปากเฮ้งฮวงสั่นระริกไปแล้ว ส่งเสียงสะท้าน

"ฮ้วยเอ็งบู้ ?"

เฮ้งฮวงถึงกับยังกล่าววาจาได้ ซึ่งกระทั่งตัวเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจยิ่ง

แต่เฮ้งฮวงไม่ทราบ เสียงของตัวเองได้เปลี่ยนแปรเป็นขัดหูปานใดแล้ว

นับว่าไม่คล้ายเป็นเสียงของเฮ้งฮวงเลย

ฮ้วยเอ็งบู้หัวร่ออีกแล้ว

ครั้งนี้มันหัวร่อกระไร ?

เฮ้งฮวงก็ฝืนหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"พวกเราพบกันอีกแล้ว"

ฮ้วยเอ็งบู้ได้แต่หัวร่อ

เฮ้งฮวงพยายามรวมกำลังส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านยังจำว่า ติดค้างความปรารถนาของข้าพเจ้าอีกสองประการได้หรือไม่ ?"

เสียงหัวร่อชะงักลงอีกครา ฮ้วยเอ็งบู้ตอบเสียงราบเรียบ

"ความปรารถนาของท่านคือกระไร ?"

เฮ้งฮวงขบกรามตัดสินใจโพล่งไป

"ความปรารถนาประการแรกของข้าพเจ้าคือ ต้องการทราบความลับของท่าน"

วาจานี้พอกล่าวไป รู้สึกสำนึกเสียใจทันที

เสียงหัวร่อของนกแก้วโลหิตดังขึ้นอีกครั้ง

เสียงหัวร่อครั้งนี้ยิ่งแหลมเล็ก ยิ่งเสียดประสาท

ในเสียงหัวร่อเต็มไปด้วยอาถรรพณ์ชั่วร้าย และก็เต็มไปด้วยความหมายเย้ยหยัน

มวลมารสิบหมื่นที่อยู่ในผนังไฟและน้ำแข็งทางซ้ายขวา คล้ายดั่งเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นพร้อมกัน

เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์หัวร่อดังก้องขึ้นพร้อมกัน นั่นจะเป็นสภาพเช่นไร ?

อย่าว่าแต่เป็นเทวบุตรมาร แม้เป็นคนธรรมดาสิบหมื่นมาหัวร่อพร้อมกัน คลื่นเสียงเยี่ยงนั้นเพียงพอจะก่อกวนฟ้าดินให้แตกตื่นสะท้านได้แล้ว

แต่ที่นี้กลับไม่มีฟ้า ไม่มีดิน

มวลมารทั้งสิบหมื่นแม้อ้าปากหัวร่อ แต่ไม่มีเสียงหัวร่อดังออกมาแม้สักแผ่วเบา

พริบตานั้น นกแก้วโลหิตพลันหายสาบสูญไป

ฮ้วยโน้วสิบสามตัวพลอยหายสาบสูญด้วย

แต่ในน้ำแข็ง ในเปลวไฟ ในสายลมและในหมอก กลับมีดาบมารขึ้นอีกสิบหมื่นเล่ม

ดาบงอที่คล้ายเดือนดวงใหม่ เป็นประกายแวววาวราวนัยน์ตามาร

ดาบอยู่ในมือมวลมารสิบหมื่น พวกมันประคองดาบไว้ แหงนหน้ามองสู่เบื้องสูงใบหน้าที่พิกลพิสดาร เคร่งขรึมสำรวมเป็นอย่างยิ่ง

เฮ้งฮวงมองตามสายตาพวกมันขึ้นไป ก็ได้เห็นมาราธิราชอีก

มาราธิราชที่เห็นในครั้งนี้ มิใช่สูงไม่กี่ทุนและมิใช่ไม่กี่เชียะ แต่เป็นหลายวา

แต่พระพักตร์ของท่านยังคงหล่อเหลานุ่มนวล นุ่มนวลกระไรปานนั้น

เสียงมโหรีที่แปลกพิสดาร พลันดังออกมาจากในน้ำแข็ง ในเปลวไฟ ในลมและหมอก มือขวาของมวลมารสิบหมื่นกุมดาบงอ มือซ้ายยกนิ้วกลางขึ้นชู ใบหน้ายิ่งเคร่งขรึมสำรวมกว่าเดิม

ประกายดาบพลันวูบขึ้น

ดาบมารสิบหมื่นเล่มกรีดลงไปที่นิ้วกลางของมวลมารทั้งสิบหมื่นโดยพร้อมกัน โลหิตมารสิบหมื่นหยดปรากฏออกมาในประกายดาบ โบยบินออกจากนิ้วกลางของมวลมาร พุ่งไปยังที่เบื้องหน้ามาราธิราชดั่งห่าเกาทัณฑ์

เก้าหมื่นแปดพันหกร้อยแปดสิบเจ็ดหยด ผนึกขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่ง

หนึ่งพันสามร้อยหยด ผนึกขึ้นเป็นฮ้วยโน้วสิบสามตัว

นกแก้วโลหิตปรากฏขึ้นอีก ฮ้วยโน้วก็โบยบินอยู่ทางซ้ายขวาของมันอีก

นี่ไยมิใช่เป็นเหตุการณ์เมื่อวันเฉลิมฉลองคล้ายวันเกิดรอบสิบหมื่นปีของมาราธิราช ?

เฮ้งฮวงตะลึงลานจนตัวชาแข็งไปทันที

ประกายดาบวูบขึ้นอีกครั้ง ดาบมารสิบหมื่นเล่มสลายหายไปในน้ำแข็ง ในเปลวไฟ ในลมและหมอก

เสียงมโหรีอันพิสดารพลอยจางหายไปด้วย มาราธิราชที่สูงหลายวาก็มิทราบหายไปแห่งหนใด

ฮ้วยโน้วสิบสามตัวยังคงกางปีกโบยบินอยู่ทางซ้ายขวาของฮ้วยเอ็งบู้ ฮ้วยเอ็งบู้กำลังโบยบินขึ้นเบื้องสูง

มันหัวร่ออีก

เสียงหัวร่อครานี้ยิ่งคล้ายเย้ยหยันรุนแรงกว่าเดิม หัวร่อพลางร้องลงมา

"นี่ก็คือความลับของเรา !"

มันแม้รู้จักภาษาคน แต่มิได้ใช้วาจาใด ๆ มาอธิบาย กลับใช้เหตุการณ์ในวันที่กำเนิดมันมาปรากฏต่อสายตาเฮ้งฮวงอีกคราหนึ่ง

มันใช้ความเป็นจริงมาตอบกับเฮ้งฮวง ใช้ความเป็นจริงมาบันดาลความปรารถนาของเฮ้งฮวงให้เกิดขึ้น

เฮ้งฮวงเพียงมิได้เตะตัวเองเท่านั้น

ความลับนี้ของนกแก้วโลหิต อย่างน้อยเฮ้งฮวงต้องเคยได้ยินมามากกว่าสามครั้ง ความจริงเข้าใจเป็นเพียงนิทานที่เล่ากันต่อ ๆ มา ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยเด็ดขาด

เนื่องเพราะเฮ้งฮวงทั้งมิเคยไปคีลงเกียเกียพู และมิเคยเห็นอมนุษย์ที่เรียกว่ามารเลย

แต่เฮ้งฮวงตอนนี้กลับตกมาอยู่ในอาณาจักรคีลงเกียเกียพู ได้เห็นมาราธิราชมวลมารที่ปรากฏทางซ้ายขวา แม้ไม่ถึงสิบหมื่นตัว แต่ก็มิเพียงหลายพันเท่านั้น

พวกมันไม่อาจเป็นมนุษย์ชาวโลกโดยเด็ดขาด

นกสิบสามตัวที่มีปีกค้างคาว หางนกนางแอ่น ขนนกยูงเหล่านั้น ยิ่งมิใช่เป็นนกพันธุ์ใดในแผ่นดินเด็ดขาด

กระทั่งเหล่านี้ต่างมีอยู่ เรื่องราวของฮ้วยเอ็งบู้ไหนเลยมิใช่เป็นความจริง ?

เฮ้งฮวงได้ทราบความลับของฮ้วยเอ็งบู้แล้ว ยังจะถามความลับฮ้วยเอ็งบู้อีกไยมิใช่น่าหัวร่ออย่างยิ่ง ?

แต่เฮ้งฮวงไหนเลยยังหัวร่อออกมา

เฮ้งฮวงไม่หัวร่อ ฮ้วยเอ็งบู้หัวร่อ หัวร่อดังก้องไม่หยุดยั้ง

แต่ละเจ็ดปีมันต้องจุติมาในโลกมนุษย์หนึ่งครั้ง แต่ละครั้งต่างพาความปรารถนาของมนุษย์มาสามประการ

ได้ความปรารถนาสามประการนั้น กลับไม่แน่จะต้องเป็นบุญวาสนา

เมื่อเจ็ดปีก่อน ก้วยฮ้วมจ้งก้วงของวังปู้กุ้ยอ้วงได้ความปรารถนาทั้งสามประการของฮ้วยเอ็งบู้

ผลที่สุด สองสามีภรรยาต่างตายไป ก้วยลั้งยิ้งบุตรโทนตายแล้วฟื้น ฟื้นแล้วตายในที่สุด ยังคงตายอยู่ในโลงศพนั้น

ครั้งนี้ที่ฮ้วยเอ็งบู้จุติสู่มนุษย์โลก ทิหึงกับเฮ้งฮวงต่างเห็นมันพร้อมกัน ทิหึงได้รับความปรารถนาประการแรกจากมันก็คือความตาย

เฮ้งฮวงตอนนี้ก็ได้เสนอความปรารถนาประการแรกออกไป...ความปรารถนาประการที่สองที่นกแก้วโลหิตให้แก่มนุษย์ได้

มาตรว่าไม่มีเภทภัยคุกคามมาถึงตัวเฮ้งฮวง แต่กลับตอแยให้นกแก้วโลหิตและมวลมารหัวร่อเย้ยหยัน

มาตรว่ามิใช่เป็นเคราะห์กรรม เป็นเภทภัย แต่ก็มิใช่เป็นบุญวาสนา

ความหวังประการสุดท้าย จะมีผลเช่นไรกันแน่ ?

เสียงหัวร่อชะงักลงอีก

นกแก้วโลหิตจ้องมองเฮ้งฮวงพลางส่งเสียง

"ความปรารถนาประการที่สองของท่านเป็นกระไร ?"

เฮ้งฮวงต้องครุ่นคิดด้วยความลังเลแล้ว

นี่เป็นความหวังประการสุดท้าย ไหนเลยไม่ใคร่ครวญโดยรอบคอบสุขุมได้ ?

เฮ้งฮวงพลันนึกถึงตัวเองที่ถูกเข็มเงี่ยมอ้วงจำอันร้ายกาจ มีเวลาดำรงชีวิตเพียงหนึ่งร้อยวันเท่านั้น

เวลาหนึ่งร้อยวัน ตอนนี้ได้ผ่านไปห้าสิบกว่าวันแล้ว ยังมีอายุได้อีกไม่ถึงสองเดือนเท่านั้น

เฮ้งฮวงอดเกิดรันทดหดหู่ขึ้นมิได้

อาจบางที ฮ้วยเอ็งบู้สามารถใช้อิทธิฤทธิ์ของมวลมารอันสุดมหัศจรรย์ สลายพิษที่อยู่ในร่างเฮ้งฮวงออกไป ยืดอายุขัยให้ยืนยาว กระทั่งยังอยู่ยงคงกระพัน มิรู้จักแก่ชรา มิรู้จักตายไปชั่วกาลนาน

'นี่เป็นความหวังครั้งสุดท้าย จะดีหรือร้ายก็ขอให้มีชีวิตยืนยงคงกระพัน'

ความคิดนี้ของเฮ้งฮวงพอวูบขึ้น ต้องรีบเลิกล้มไปทันที

เฮ้งฮวงยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ และไม่คิดจะรีบตาย แต่ทว่ากลับไม่ปรารถนาจะถูกฮ้วยเอ็งบู้ใช้เป็นเครื่องมือ รักษาอาถรรพณ์ชั่วร้ายของฮ้วยเอ็งบู้ไว้ในตัว ไประบาดใส่ผู้คนชาวโลก

ประสบการณ์ของก้วยฮ้วม แม้เฮ้งฮวงมิได้เห็นกับตา แต่การตายของทิหึงเฮ้งฮวงกลับจดจำไว้สลักใจ

เฮ้งฮวงทราบ ความปรารถนาและจุดมุ่งหมายอันสำคัญที่สุดของมาราธิราชคือให้มนุษย์ชาวโลกเต็มไปด้วยเคราะห์กรรมและเภทภัย ความปรารถนาที่ฮ้วยเอ็งบู้

มอบให้แก่ชนชาวโลก ความจริงก็เป็นเคราะห์กรรมกับเภทภัยเท่านั้น

มาตรว่าเฮ้งฮวงมีชีวิตยืนยาว มิรู้จักแก่จักตาย แต่เคราะห์กรรมและเภทภัยนั้นจะต้องยึดครองชีวิตของเฮ้งฮวงจวบชั่วกาลนาน และไม่แน่ยังจะกระทบกระเทือนถึงเฮ้งฮวงเพียงผู้เดียว

เฮ้งฮวงไม่ต้องการดำรงชีวิตอยู่ในเคราะห์กรรม และเภทภัยไปชั่วกาลนานโดยเด็ดขาด

อย่างนั้น สมควรวิงวอนเรื่องอันใด ?

ความลับของอัญมณีในคลังปู้กุ้ยอ้วง ที่เมื่อเจ็ดปีก่อนพลันหายสาบสูญไปในชั่วเวลาเพียงคืนเดียว ?

คดีรายนั้น จวบจนบัดนี้ยังเป็นปริศนาที่ไม่อาจคลี่คลาย

ทิหึงสืบสวนมาเป็นเวลาเจ็ดปีเต็ม ๆ เชี่ยเฉี่ยลอบสืบเสาะคดีรายนี้ก็เป็นเวลาสองปีร่วมสามปีแล้ว

ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมของพวกมัน ยังไม่มีปัญญาสืบสาวเรื่องราวนี้ให้กระจ่างออกมา คนอื่น ๆ ยิ่งมิต้องไปเอ่ยอ้างถึงแล้ว

สามารถคลี่คลายปริศนารายนี้ ดูท่ามีแต่มาราธิราช มีแต่นกแก้วโลหิตเท่านั้น

เฮ้งฮวงหาได้คิดไม่ ตนยังมีโอกาสมาในอาณาจักรมารอีกครั้ง ได้พบนกแก้วโลหิตอีกครา

นี่เป็นโอกาสเดียวที่เฮ้งฮวงมีอยู่

ในที่สุด เฮ้งฮวงโพล่งออกไป

"ความปรารถนาประการที่สองของข้าพเจ้าคือ ต้องการทราบความเป็นจริงของอัญมณีในคลังปู้กุ้ยอ้วง ไฉนเพียงค่ำคืนเดียวถึงกับหายสาบสูญไปอย่างเร้นลับไม่มีร่องรอย"

เฮ้งฮวงได้เน้นคำ 'ความเป็นจริงของเรื่องราว' เป็นพิเศษ

ซึ่งก็หมายความ มิว่าเรื่องราวใดที่เกี่ยวพันกับคดีนี้ นกแก้วโลหิตสมควรให้คำอธิบายแก่ตนจนกระจ่างมา

นกแก้วโลหิตอึ้งชั่วขณะจึงได้ส่งเสียงตอบ

"เรื่องนี้คล้ายมิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลย"

"มิได้เกี่ยวข้องจริง ๆ"

"แล้วท่านต้องการทราบไปทำกระไร ?"

"สมปรารถนาของความสนใจใคร่รู้ของตัวเอง"

"อ้อ"

"หรือนี่ไม่อาจนับเป็นความปรารถนา ?"

"นับได้"

"นับได้ก็ใช้ได้"

"เราเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจ"

"ประหลาดใจกระไร ?"

"มนุษย์ย่อมสมควรหวังให้ตัวเองสามารถมีชีวิตยืนยาว ไม่รู้จักแก่รู้จักตาย ท่านความจริงมีหวังได้วิงวอนให้ชีวิตยืนยาวอยู่ถึงสองครั้ง แต่ท่านกลับไม่หวังให้มีชีวิตยืนยาว"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดจะกลายเป็นหุ่นของท่าน"

"ที่แท้ท่านเป็นผู้ชาญฉลาดคนหนึ่ง"

มันหัวร่อจนสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครา

ฟังความหมายในวาจามัน ผู้ที่วิงวอนขอให้มีอายุวัฒนะ กลับเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา

มันแผดเสียงหัวร่อพลางกระพือปีกโบยบิน แต่ยังหันหัวมาส่งเสียง

"ตามเรามา"

พอขาดคำ โบยบินรวดเร็วกว่าเดิม ไปยังปราสาทที่อยู่เบื้องหน้า

ฮ้วยโน้วทั้งสิบสามตัว รายล้อมอยู่สองฟากข้างมิยอมห่าง

เฮ้งฮวงรีบเร่งฝีเท้าติดตามไป

ลมกรรโชกครืนครั่น หมอกปลิวกระจัดกระจาย เปลวไฟที่ตั้งขึ้นเป็นผนังได้เริ่มสลายออกจากกัน ลอยฉวัดเฉวียนไปมาอีกครั้ง น้ำแข็งที่ผนึกขึ้นเป็นกำแพงก็ได้เริ่มเคลื่อนไหวไหลกลับที่เดิม

นกแก้วโลหิตพอโบยบินไปที่ปราสาทมาร เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ที่ยืนสำรวมอยู่สองฟากข้าง พลันสาบสูญไปอีกครั้ง

มันโบยบินนำหน้า พาเฮ้งฮวงไปจนถึงที่เบื้องหน้าปราสาทมาร

พอถึงเบื้องหน้าปราสาทมาร ฮ้วยโน้วสิบสามตัวนั้นพลันสาบสูญไปแล้ว

มาราธิราชยิ่งมิทราบหายไปที่ใดตั้งแต่แรก ทั่วทั้งอาณาจักรคีลงเกียเกียพูเหลือแต่นกแก้วโลหิตอันเป็นนกมารอยู่ตัวเดียวเท่านั้น

มันแผดเสียงหัวร่ออีกคราพลางกล่าว

"ท่านขึ้นตามบันไดหยกนี้ไป เมื่อสุดทางบันไดหยก ท่านจะเห็นมหาสมุทรเวิ้งว้าง ในมหาสมุทรมีเรือมารอยู่ลำหนึ่ง พอแลเห็นเรือมารท่านก็ต้องกระโดดลงไป มันย่อมบรรทุกท่านไปเอง"

"ข้าพเจ้ามิใช่จะไปจากที่นี้"

"มันก็มิได้พาท่านไปจากที่นี้ เพียงแต่พาท่านไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง"

"สถานที่ใด ?"

นกแก้วโลหิตไม่ตอบ เพียงแต่กล่าว

"ในสถานที่นั้น ท่านจะได้เห็นคนสองคน"

"คนเยี่ยงไร ?"

นกแก้วโลหิตยังคงไม่ตอบ กล่าวสืบต่อไป

"พวกมันจะคลี่คลายปมปัญหาในใจท่านออก"

วาจานี้พอจบคำ นกแก้วโลหิตพลันกลับกลายเป็นไฟกองหนึ่ง

เปลวไฟสีแดงเพียงวูบขึ้นก็หายวับไป

เฮ้งฮวงไหนเลยร้องเรียกทัน ต้องยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

ที่เบื้องหน้าเป็นบันไดหยกขาวแวววาวจริง ๆ

เฮ้งฮวงเพียงงุนงงวูบเดียวก็สาวเท้า อุ้มฮ้วยโน้วเดินตรงขึ้นไปบนบันไดหยก

บนบันไดหยกมีลมรุนแรงยิ่งกว่าเบื้องล่าง หมอกยิ่งเลือนรางกว่าอีกมากนัก

ขึ้นสู่ที่สูงเหน็บหนาวมิอาจทนทาน !

เมื่อเฮ้งฮวงขึ้นถึงบนสุดบันได ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บสองคราที่เบื้องหน้าเป็นมหาสมุทรเวิ้งว้างสุดสายตาจริง ๆ

น้ำมิใช่สีคราม และมิใช่สีเขียว

เป็นสีแดง แดงฉานปานโลหิตสด ๆ !

หากว่ามันเป็นมหาสมุทร กลับมิสู้บอกมันเป็นทะเลโลหิตถูกต้องกว่า

ทะเลโลหิตที่สงบนิ่ง เวิ้งว้างสุดสายตา แต่มิได้จรดกับขอบฟ้า

บนทะเลโลหิตไม่มีท้องฟ้าเลย มีแต่ลมกับหมอกเปลวไฟกับน้ำแข็ง

นี่ต้องมิใช่มหาสมุทรในโลกมนุษย์แน่

ทะเลมารอยู่เบื้องหน้าแล้ว เรือมารอยู่ที่ใดอีก ?

ความคิดเฮ้งฮวงพอวูบขึ้น เรือมารลำหนึ่งก็ปรากฏอยู่ที่เบื้องหน้าทันที

นั่นความจริงเป็นแพมิใช่เรือ !

แพไม้ไหนเลยจะข้ามทะเลโลหิตอันเวิ้งว้างนี้ได้ ? ไหนเลยจะผ่านทะเลมารพ้น ?

แพไม้นี้จะพาเฮ้งฮวงไปสถานที่ใดกันแน่ ?

เรือมารปรากฏที่แทบเท้าเฮ้งฮวง พอปรากฏก็ลอยห่างออกไปทันที

เฮ้งฮวงไหนเลยกล้ารีรอ อุ้มฮ้วยโน้วกระชับกว่าเดิม กระโดดปราดขึ้นไปบนเรือมารลำนั้นสุดแรง

นกแก้วโลหิตสั่งไว้ พอเห็นเรือมารก็ต้องรีบกระโดดลงไป แต่ทว่าตอนเฮ้งฮวงเห็นเรือมารยังลังเลอยู่ชั่ววูบหนึ่ง

มาตรว่าเป็นมหาสมุทรจริง ๆ ผู้ที่เตรียมจะกระโดดลงไป กระทั่งผู้หวังจะกระโดดน้ำตาย ก่อนกระโดดยังยากที่จะไม่ลังเลขึ้นชั่ววูบ อย่าว่าแต่มันเป็นทะเลโลหิต ทะเลมาร

การลังเลเพียงชั่ววูบนั้น อาจบางทีบันดาลให้คาถาอาคมของมารสูญเสียความศักดิ์สิทธิ์ไปก็ได้ พริบตาที่เฮ้งฮวงกระโดด เรือมารลำนั้นพลันหายสาบสูญ

เฮ้งฮวงถึงกับกระโดดลงไปในทะเลโลหิต !

โลหิต ! ที่เห็นในทุกทิศทางล้วนเป็นโลหิต !

เฮ้งฮวงเพิ่งร้องด้วยความตระหนก ทั้งร่างทั้งฮ้วยโน้วในอ้อมแขน พากันร่วงหล่นลงไปในทะเลโลหิต

แต่เฮ้งฮวงมิได้รู้สึกว่าตกลงไปในน้ำ และมิได้ตกลงไปในโลหิตด้วย

พริบตานั้น เพียงรู้สึกว่าตนตกลงไปในอากาศอันเวิ้งว้างว่างเปล่า

เฮ้งฮวงเบิ่งตาเหลียวมองด้วยความตระหนก ที่เห็นมิใช่โลหิต แต่เป็นความมืดมิด

'เราตกลงไปในสถานที่ใดกันแน่ ?'

โลหิตทั้งร่างของเฮ้งฮวงแทบจะผนึกแข็งตัวไปแล้ว

ไม่ทราบก็เป็นความหวาดหวั่นชนิดหนึ่ง

ลมยังคงกรรโชกผ่านหูเสียงอึงคะนึง แต่เบื้องหน้ากลับเป็นความมืดมิดสนิททั่ว

มืดจนเวิ้งว้างมิรู้จักทิศทาง

เสียงโครมดังขึ้น เฮ้งฮวงรู้สึกตัวเองตกลงไปในของที่ชื้นแฉะทั้งแข็งกระด้าง มาตรว่าก้นมิได้ถูกกระแทกแตกออกเป็นสองเสี่ยง แต่ก็รู้สึกคล้ายกระจายไปจากกัน

จากนั้นร่างล้มกลิ้งลงไปบนของแผ่นหนึ่ง

นั่นเป็นของใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวงพลิกมือตะปบไป ที่สัมผัสเป็นของที่คล้ายโคลน ที่ได้กลิ่นก็คล้ายเป็นกลิ่นดินโคลน

เฮ้งฮวงถึงกับร่วงลงมาบนพื้นดิน นับเป็นที่ผิดคาดหมายใหญ่หลวงนัก

...เราตอนนี้อยู่สถานที่ใดกันแน่ ?'

เฮ้งฮวงกำโคลนขึ้นมาแนบแน่น นั่งนิ่งงันอยู่ในที่นั้นโดยมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

เบื้องหน้าสายตา ยังคงเป็นความมืดมิดสนิททั่วไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

ไม่มีน้ำแข็ง ไม่มีเปลวไฟและไม่มีหมอก กระทั่งลมก็ชะงักงันไปแล้ว

ที่นี้มิใช่อาณาจักรคีลงเกียเกียพู

คีลงเกียเกียพูอยู่ที่ใดกันแน่ ?

เฮ้งฮวงร่วงหล่นลงจากเบื้องบน ก่อนมิได้ร่วงลงมา เป็นอาณาจักรคีลงเกียเกียพู

อย่างนั้นคีลงเกียเกียพูสมควรอยู่เบื้องบนศีรษะ ?

เฮ้งฮวงร่วงลงมาบนพื้นดิน

เบื้องล่างเป็นพื้นดิน เบื้องบนสมควรเป็นกระไร ?

เฮ้งฮวงเงยหน้ามองไป

เบื้องบนก็เป็นความมืดมิด ในความมืด กลับมีแสงสว่างเลือนรางในบริเวณกว้างประมาณหนึ่งเชียะ

แสงสว่างที่กว้างยาวประมาณหนึ่งเชียะนั้น เป็นสีครามขุ่นมัว ยังมีประกายสีเหลืองจุดแต้มกำลังส่องแสงแวววับอยู่

เป็นแสงดาว !

เบื้องบนเป็นท้องฟ้า !

หรือร่วงหล่นลงจากฟ้า ? หรือความจริงคีลงเกียเกียพูนั้นอยู่บนฟ้า ?

เฮ้งฮวงต้องตะลึงลานจนนั่งนิ่งงันกับพื้นอีกครั้ง

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงทอดถอนใจดังขึ้นในความมืด

เสียงถอนใจนี้ ดังมาจากในอ้อมอกเฮ้งฮวง

ในที่สุด ฮ้วยโน้วได้สติฟื้นคืนมาแล้ว

นางแทบจะกระโดดออกจากอ้อมแขนเฮ้งฮวงร้องโพล่งขึ้น

"นี่เป็นสถานที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

ฮ้วยโน้วตวาดเบา ๆ

"ท่าน...ท่านเป็นผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงถอนใจตอบ

"ที่นี้แม้มืดเกินไป ท่านไม่อาจเห็นหน้าข้าพเจ้า แต่สมควรจำเสียงข้าพเจ้าได้อยู่"

ฮ้วยโน้วร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

"เฮ้งฮวง ?"

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจ กระทั่งเสียงข้าพเจ้าก็ฟังไม่ออกแล้ว"

ฮ้วยโน้วอึ้งเป็นครู่หนึ่งจึงได้กล่าว

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่สลบไสลไปหรือไร ?"

"สลบเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานอย่างยิ่งด้วย"

"แล้วข้าพเจ้าไฉนจึงมาสถานที่นี้ได้ ?"

"เป็นข้าพเจ้าอุ้มท่านกระโดดลงมา"

"ไฮ้ ท่านไฉนอุ้มข้าพเจ้ากระโดดลงมาในสถานที่ปิศาจเช่นนี้ ?"

"มิใช่เป็นความต้องการของข้าพเจ้า"

"แล้วเป็นความต้องการของผู้ใด ?"

"นกแก้วโลหิต"

เสียงของฮ้วยโน้วพลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลพิสดาร

"ท่านเห็นนกแก้วโลหิตอีก ?"

"ยังเห็นบริวารของมันอีกด้วย"

"บริวารของนกแก้วโลหิต ?"

"ก็คือฮ้วยโน้วสิบสามตัวที่วาดอยู่บนผนังห้องของท่าน"

ฮ้วยโน้วนิ่งอึ้งไปแล้ว

เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"พวกมันเป็นเช่นดั่งภาพวาดบนผนังห้องของท่านไม่ผิดเพี้ยน มีขนของนกยูงปีกของค้างคาว หางของนกนางแอ่น เหล็กในของผึ้ง..."

"ท่านยังเห็นกระไรอีก ?"

"มารในมวลมาร จ้าวแห่งหมู่มาร"

"หมายความว่าท่านได้เห็นมาราธิราช ?"

"ความจริงคนแรกที่ข้าพเจ้าเห็นก็คือท่าน นอกจากมาราธิราชแล้ว ยังมีเทวบุตรมารอีกสิบหมื่นองค์"

"มาราธิราชที่ท่านเห็นมีรูปลักษณะเช่นไรกันแน่ ?"

"ก็เป็นเช่นดั่งในภาพวาดบนผนังห้องของท่านไม่ผิดเพี้ยน สวมมงกุฎนิลกาฬ ฝังหยกขาววัยเยาว์อย่างยิ่ง หล่อเหลาอย่างยิ่ง..."

ฮ้วยโน้วสอดคำเฮ้งฮวงขึ้นอีกครา

"ท่านเมื่อครู่ไปในสถานที่ใดกันแน่ ?"

"คีลงเกียเกียพู"

"ไฮ้! ท่านว่าสถานที่ใด ? คีลงเกียเกียพู ?"

"ข้าพเจ้านึกมิถึง จะไปในสถานที่นั้นได้จริง ๆ"

เสียงของเฮ้งฮวงพลันกลับกลายเป็นเลื่อนลอยดั่งละเมอเมื่อกล่าวต่อ

"เบื้องบนศีรษะไม่มีฟ้าคราม เบื้องล่างไม่มีพื้นแผ่นดิน มีแต่ลมกับหมอก น้ำแข็งและเปลวไฟ ข้าพเจ้าถึงกับอุ้มท่านอยู่ในระหว่างกลางที่นั้น"

เสียงของเฮ้งฮวงยิ่งเลื่อนลอยเมื่อกล่าวต่อ

"และมิได้นานเท่าใด น้ำแข็งผนึกขึ้นเป็นกำแพงน้ำแข็ง เปลวไฟผนึกขึ้นเป็นกำแพงไฟ มวลมารทั้งสิบหมื่นเรียงรายอยู่ในผนังน้ำแข็งและเปลวไฟ เบื้องหน้าเป็นปราสาทมารหลังมหึมา ตอนนั้นฮ้วยโน้วสิบสามตัวก็ได้ออฮ้วยเอ็งบู้โบยบินเข้ามา"

ฮ้วยโน้วมิได้ส่งเสียง เฮ้งฮวงกล่าวต่อไป

"ตอนมา มีแต่เปลวไฟกลุ่มหนึ่ง พอเปลวไฟกระจายออกจากกัน นกแก้วโลหิตจึงปรากฏตัวมา"

เสียงของเฮ้งฮวงพลันกลับกลายเป็นหวาดหวั่นพรั่นพรึงเมื่อเล่าต่อ

"มันพอปรากฏก็หัวร่อ เป็นเสียงหัวร่อคล้ายคนมิผิดเพี้ยน และยังสามารถกล่าววาจาดุจดั่งคนผู้หนึ่ง ประโยคแรกถึงกับเรียกนามของข้าพเจ้าได้"

หยุดระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วเล่าต่อ

"ข้าพเจ้าแทบถูกมันขู่ขวัญจนฝ่อตาย โชคดีที่ตอนนั้นข้าพเจ้าจำได้ มันยังติดค้างความปรารถนาของข้าพเจ้าอยู่อีกสองประการ"

ฮ้วยโน้วยังคงไม่ส่งเสียง

เฮ้งฮวงคล้ายนึกถึงเรื่องที่น่าหัวร่อมาได้ ต้องส่งเสียงหัวร่อเบา ๆ

ในเวลาขณะนี้ เฮ้งฮวงถึงกับยังหัวร่อมาได้ กระทั่งฮ้วยโน้วก็ต้องรู้สึกนับถือ

ไม่น้อย

เฮ้งฮวงหัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"ท่านทราบหรือไม่ ? ความปรารถนาประการแรกที่ข้าพเจ้าเสนอแก่มันคือกระไร ?"

ฮ้วยโน้วมิได้ต่อปากต่อคำ เฮ้งฮวงจึงได้กล่าวสืบไป

"ข้าพเจ้าถึงกับยังขอให้มันบอกเล่าความลับของฮ้วยเอ็งบู้"

เฮ้งฮวงตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องกว่าเดิม

ฮ้วยโน้วมิได้หัวร่อ มิได้แสดงกระไรทั้งสิ้นด้วย

เฮ้งฮวงคล้ายรู้สึก หัวร่อคนเดียวออกจะไร้ความหมายเกินไป จึงพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ถามอีกคราว

"ท่านทราบมันตอบข้าพเจ้าอย่างไร ?"

ในที่สุด ฮ้วยโน้วก็ได้เอ่ยปากถาม

"มันบอกเล่าเรื่องราวใดต่อท่านบ้าง ?"

เสียงของเฮ้งฮวงกลับกลายเป็นเลื่อนลอยดั่งละเมออีกครา

"มันมิไว้กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงใช้คาถามารอันสุดแสนมหัศจรรย์ บันดาลให้มีภาพของวันที่มาราธิราชฉลองคล้ายวันเกิดครบรอบสิบหมื่นปี มวลมารทั้งหลายไปชุมนุมในคีลงเกียเกียพู หมู่มารกรีดโลหิตนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วสีแดงตัวหนึ่ง...มันใช้ความเป็นจริงมาตอบให้สมความปรารถนาที่ข้าพเจ้าหวังไว้"

ฮ้วยโน้วอึ้งไปอีกครา

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าวต่อ

"มาตรว่าข้าพเจ้าได้เห็นภาพสุดแสนมหัศจรรย์ที่มิเคยพบเห็นในชั่วชีวิต แต่ก็ได้เสียความปรารถนาไปประการหนึ่ง"

ฮ้วยโน้วส่งเสียงสอดคำอีกครั้ง

"มันติดค้างความปรารถนาท่านสองประการ แม้นับว่าเสียเปล่าไปประการหนึ่งแล้ว ความปรารถนาประการที่สองเป็นกระไร ?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้มันบอก ความเป็นจริงของเรื่องอัญมณีในคลังปู้กุ้ยอ้วงไฉนพลันสาบสูญไปในค่ำคืนเดียวอย่างเร้นลับพิสดาร"

"ครั้งนั้นมันตอบอย่างไรกับท่านอีก ?"

"ครั้งนั้นมันก็มิได้ตอบกับข้าพเจ้าตรง ๆ เพียงเรียกให้ข้าพเจ้าเดินขึ้นไปบนบันไดหยกของปราสาทมาร กระโดดลงในเรือมารที่อยู่บนมหาสมุทรหลังบันไดหยก มันบอกเพียงข้าพเจ้ากระโดดลงไป เรือมารก็จะพาข้าพเจ้าไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งในสถานที่นั้น มีสองคนพอจะอธิบายความกังขาทั้งมวลของข้าพเจ้าได้"

ฮ้วยโน้วพลันถามขึ้น

"ท่านได้เห็นมหาสมุทรนั้นจริง ๆ ยังเห็นเรือมารนั้นจริง ๆ ?"

"ความจริงมหาสมุทรที่เวิ้งว้างนั้น เป็นทะเลโลหิตชัด ๆ เรือมารก็เป็นเพียงแพไม้เท่านั้น"

"ท่านกระโดดลงไปจริง ๆ ?"

"ดังนั้น ท่านกับข้าพเจ้าตอนนี้จึงได้มาอยู่สถานที่นี้"

ฮ้วยโน้วต้องอึ้งจนเงียบขรึมอีกครา

เฮ้งฮวงถอนใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าวต่อ

"สถานที่นี้อาจบางทีก็คืออเวจี..."

ฮ้วยโน้วสอดคำขึ้นอีกครั้ง

"ท่านไปมีวาจาปิศาจจากที่ใดตั้งมากหลายปานนี้ ?"

"ท่านเข้าใจที่ข้าพเจ้าบอกเป็นวาจาปิศาจ ?"

"มิใช่วาจาปิศาจจะเป็นกระไร ?"

"ข้าพเจ้าแม้เดินไปทั่วทั้งคีลงเกียเกียพู ยังมิได้กลับกลายเป็นภูตผีปิศาจหรือมารร้ายได้ดอก"

"คีลงเกียเกียพูกระไรนั้น มวลมารสิบหมื่นตัวกรีดโลหิตนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วเหล่านั้น เป็นเพียงนิทานที่เล่าขานกันดอก"

"นัยน์ตาของข้าพเจ้าคล้ายยังไม่เป็นโรคจนบกพร่อง"

"สมองบกพร่องก็เป็นเช่นเดียวกัน"

"สมองข้าพเจ้าปกติอย่างยิ่งเสมอมา"

ฮ้วยโน้วแค่นหัวร่อสวนคำ

"อย่างนั้น หากท่านเมื่อครู่มิใช่พบเห็นปิศาจก็ต้องวิปริตฟั่นเฟือนไป !"

"มันเมื่อครู่มิได้พบเห็นปิศาจ และมิได้วิปริตฟั่นเฟือน"

อีกเสียงหนึ่งพลันดังขึ้นในความมืด

เป็นเสียงที่ไพเราะระรื่นหูยิ่ง เสียงของอิสตรี

เวิ้งว้างเลื่อนลอย ดุจดั่งเป็นเสียงแว่วลงมาจากท้องฟ้า

เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วต่างแหงนหน้าขึ้นพร้อมกัน

ในช่องสี่เหลี่ยมที่โตประมาณหนึ่งเชียะ พลันมีแสงสีเขียวเรืองวูบขึ้นท่าม

กลางท้องฟ้าสีครามชุ่น

แสงไฟ!

เป็นแสงไฟสีเดียวกับที่พวกเฮ้งฮวงพบเห็นในห้องศิลาใต้ดินนั้น

เสียงนั้นได้ดังขึ้นอีก

"เพียงแต่ว่าอยู่เบื้องล่างไม่กี่วัน พวกท่านก็จะวิกลจริตคลุ้มคลั่ง และจะต้องได้เห็นภูตผีจริง ๆ แล้ว"

เฮ้งฮวงยืดกายผุดลุกขึ้น ฮ้วยโน้วก็ได้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใด ?"

เสียงนั้นหัวร่อคักคัก กล่าวลงมา

"เสียงของเฮ้งฮวงท่านยังสามารถจำได้ ไฉนเสียงของเราท่านกลับจำไม่ได้แล้ว ?"

"ท่าน...เป็นท่าน ?"

เสียงของฮ้วยโน้วเปลี่ยนแปรไปทันที เป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นอย่างรุนแรง

จนบัดนี้ เฮ้งฮวงก็จำเสียงนั้นออก ต้องตระหนกจนใจหายวาบไป

ในแสงไฟสีเขียวเรือง มีใบหน้าหนึ่งปรากฏขึ้นมา

ใบหน้าที่เยาว์วัยอย่างยิ่ง มิว่าดูอย่างไร คนผู้นี้ก็มีวัยเพียงสิบสี่สิบห้าปี เป็นโกวเนี้ยน้อย ๆ นางหนึ่งเท่านั้น

โกวเนี้ยน้อยที่สวมอาภรณ์สีแดงฉาน

ไฟสีเขียวเรืองมีเพียงกลุ่มก้อนเดียว มาตรว่าลูบไล้บนใบหน้านาง ยังคงมิได้ย้อมสีเสื้อของนางให้เขียวไปด้วย ยังมิยากจะแยกแยะออกว่าเป็นอาภรณ์สีแดงฉาน

เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วต่างทราบ โกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงนางนี้ ความจริงมีวัยไม่น้อยแล้ว

โกวเนี้ยน้อยอาภรณ์แดงนางนี้ ย่อมเป็นซึ่งจำอุ้ยชิกเนี้ย

ตอนมาราธิราชลอยตัวออกจากนัยน์ตานางปรากฏขึ้นในห้องศิลาใต้ดินนั้น นางพลันสูญสลายไปดุจหมอกควัน ตอนนี้ถึงกับปรากฏบนท้องฟ้า

หรือว่านางถูกมาราธิราชสาปเป็นมารไปแล้ว ?

เฮ้งฮวงพลันเบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องประกายสีเขียวเรืองกลุ่มก้อนนั้น ถลึงจ้องใบหน้าภายในประกายไฟ ส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านไฉนยังไม่ลอกหน้ากากออกมา ?"

อุ้ยชิกเนี้ยยิ้มพลางตอบ

"ข้าพเจ้าสวมหน้ากากนี้ อย่างน้อยเยาว์วัยไปสิบปี สตรีที่มีอายุ ไยมิใช่ต่างชมชอบแต่งตัวเองให้เป็นโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่ง"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อสวนคำ

"แม้ท่านไม่ลอกหน้ากากออกมา ข้าพเจ้าก็ทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

"ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?"

เฮ้งฮวงเน้นทีละคำ

"ลี้ตั๋วเนี้ย"

นั่นเป็นอุ้ยชิกเนี้ยชัด ๆ เฮ้งฮวงถึงกับว่านางเป็นลี้ตั๋วเนี้ยได้!

ลี้ตั๋วเนี้ยไยมิใช่ถูกเผาผลาญอยู่ในหล่มเพลิงจนเป็นเถ้าถ่านแล้ว

ดูท่า หากมิใช่นัยน์ตาเฮ้งฮวงมีโรคภัย ก็น่ากลัวสมองมิใคร่ปกติเท่าใดแล้ว

ครั้งนี้ ฮ้วยโน้วกลับมิได้ตำหนิเฮ้งฮวงวิกลจริต

อุ้ยชิกเนี้ยก็มิได้ตำหนิเช่นกัน หัวร่อพลางถาม

"ท่านอาศัยเค้ามูลใดจึงแน่ใจปานนี้ ?"

"เสียงของท่าน!"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าพอเอ่ยปากท่านก็จำเสียงข้าพเจ้าได้ เมื่อครู่ตอนอยู่ในห้องใต้ดินข้าพเจ้ากล่าวมากหลายปานนั้น ท่านถึงกับจำไม่ได้ ?"

เฮ้งฮวงมิได้ต่อปากต่อคำ อุ้ยชิกเนี้ยกล่าวต่อ

"ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนั้นลดเสียงให้ต่ำ ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะตอนนั้นท่านเพิ่งเรียกขวัญที่กระเจิดกระเจิงกลับมาได้ ฮ้วยโน้วก็ยังสลบไสลจิตใจจึงปั่นป่วนวุ่นวายจนอลเวง"

เฮ้งฮวงมิได้ปฏิเสธ

อุ้ยชิกเนี้ยยกมือลอกหน้ากากโกวเนี้ยน้อยของนางออกมา ใบหน้าหลังหน้ากาก เป็นใบหน้าลี้ตั๋วเนี้ยจริง ๆ!

แต่ใบหน้านางก็ยังมีรอยยิ้มอยู่

รอยยิ้มที่ชั่วร้ายดั่งนางมาร

นางความจริงเป็นสตรีที่โฉมสะคราญ โดยเฉพาะยามแย้มยิ้มยิ่งงามตระการ ไฟสีเขียวเรืองที่สาดส่องอยู่บนใบหน้านาง มาตรว่าจะกลับกลายใบหน้านางให้พิกลพิสดาร แต่หาได้ลบล้างความงามสะคราญของนางไปได้ไม่

ในสายตาของฮ้วยโน้วกับเฮ้งฮวง นางกลับมิใช่เป็นโฉมสะคราญที่หยาดเยิ้มปานเทพธิดาจุติ นางเป็นเพียงมารร้ายที่ชั่วช้าอำมหิตเท่านั้น

หน้ากากอุ้ยชิกเนี้ยอยู่ในมือลี้ตั๋วเนี้ย แล้วตัวอุ้ยชิกเนี้ยเล่า ?

ฮ้วยโน้วอดมิได้ต้องถามไป

"หน้ากากอุ้ยชิกเนี้ยไฉนอยู่ในมือท่านได้ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางตอบ

"กระทั่งชีวิตนางยังรักษาไม่ได้ ไหนเลยยังจะรักษาหน้ากากนี้อยู่"

ฮ้วยโน้วร้องสุดเสียง

"ท่านฆ่านางแล้ว?"

เฮ้งฮวงก็ร้องขึ้นแทบพร้อมกัน

"สตรีที่ถูกเผาในกองไฟสีเขียว ตอนหลังร่วงหล่นลงในหล่มเพลิงพร้อมกับเชี้ยเฉี่ยมิใช่ท่าน หรือนาง...นางคืออุ้ยชิกเนี้ย ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"สมองของท่านก็ปราดเปรียวเป็นอย่างยิ่ง แต่เสียดายที่รู้ตัวในตอนหลัง"

"มันเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

"ความจริงห้องใต้ดินนั้นเป็นสถานที่ปลอดภัยอย่างยิ่ง เร้นลับอย่างยิ่ง นับแต่ปากทางเข้า มีกลไกอันอำมหิตดุดันถึงสิบสามด่าน กลไกที่ซุ่มไว้ทั้งมวล ถูกเปิดให้เคลื่อนไหวอยู่ชั่วนาตาปี มิว่าผู้ใดเข้าไป ต่างต้องเสี่ยงกับอันตรายที่ร่อแร่คับขันสิบส่วนมีหวังรอดอยู่เพียงส่วนเดียวเท่านั้น"

"ท่านย่อมนอกเหนือกฎเกณฑ์ ?"

"เมื่อข้าพเจ้าเข้าไป ก็พอจะปิดกลไกทั้งมวลให้ชะงักไว้ชั่วคราว แต่ผู้ที่ติดตามหลัง ยังคงมีแต่ทางตายอยู่เพียงสายเดียวเท่านั้น"

"หลังจากท่านเข้าไปแล้ว ย่อมไม่ปิดกลไกทั้งห้องใต้ดินไว้อีก ?"

"ย่อมไม่เช่นนั้น"

"แต่พวกเราสามคนเข้าไป กลับปลอดภัยอย่างยิ่ง ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางตอบ

"ตอนข้าพเจ้าเข้าไป ย่อมไม่ต้องปิดกลไกเหล่านั้นชั่วคราว ก็สามารถเข้าออกได้โดยปลอดภัยอยู่"

"คนบางครั้งยังอาจจะเป็นไข้ตัวร้อนได้ กลไกกับดักบังเอิญสูญเสียประสิทธิภาพก็มิใช่เป็นเรื่องน่าประหลาดอย่างไร"

"กลไกกับดักเหล่านั้น สร้างขึ้นจากยอดฝีมือในดินแดนไซฮั่วก แม้นับเป็นอีกสี่ห้าสิบปีให้หลัง ก็ต้องไม่ติดขัดจนสูญเสียประสิทธิภาพโดยเด็ดขาด"

"นี่ก็ประหลาดมากแล้ว"

"ก็มิได้ประหลาดอย่างไร เพียงแต่เนื่องเพราะก่อนข้าพเจ้าเข้าไป ได้มีคนเข้าไปผู้หนึ่งก่อนแล้ว"

"อุ้ยชิกเนี้ย ?"

"นางนั่นเอง"

"นางรู้จักกลไก ?"

"หากนางรู้จักโดยสิ้นเชิงกลับยังประเสริฐอยู่ ซึ่งเยี่ยงนั้น อย่างน้อยที่สุดนางเพียงแต่ปิดกลไกไว้ชั่วคราว ยังพอจะใช้ได้ในภายหลัง แต่นางกลับรู้จักเพียงผิวเผิน กลไกสิบสามด่าน กลับมีสิบเอ็ดด่านถูกนางก่อกวนจนเสียไป"

"หล่มเพลิงกับผนังศิลาที่ร่วงลงมากั้นหล่มเพลิงเป็นอีกชั้นหนึ่ง คาดว่าต้องเป็นกลไกด่านที่ยังไม่เสียหาย"

"แต่ตอนนี้กลับไม่อาจใช้ได้อีกแล้ว"

"ยังมีอีกด่านหนึ่งเป็นไร ?"

"ก็ไม่อาจใช้ได้อีก"

นางแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ด่านนั้นเป็นควันพิษที่สามารถปลิดชีวิตทุกผู้คน"

"อ้อ ?"

"กลไกตั้งแต่ด่านแรกถึงด่านที่สิบ ล้วนแล้วเป็นเอกเทศมิเกี่ยวโยงกัน ด่านที่สิบเอ็ดถึงด่านที่สิบสองกลับเกี่ยวโยงอยู่ด้วยกัน เมื่อผ่านไปสิบด่านที่เป็นเอกเทศพอถึงด่านสิบเอ็ด มาตรว่าเป็นคนที่มีความสุขุมรอบคอบปานใด ยังอดชะล่าใจเลินเล่อมิได้ นางมิได้นอกเหนือกว่านี้"

เฮ้งฮวงโพล่งขึ้น

"ควันพิษกลุ่มนั้น..."

"นางสูดเข้าไปในร่าง ตอนข้าพเจ้าลงไปในห้องศิลาใต้ดิน นางก็นอนตายกับพื้นแล้ว"

"ภายหลัง เสียงกรีดร้องพิกลที่พวกเราได้ยิน..."

"พวกท่านฟังไม่ออกว่านั่นเป็นเสียงข้าพเจ้า ?"

"ฟังออก ข้าพเจ้าตอนนั้นเพียงแต่คิด ท่านไฉนจึงกรีดร้องมาได้"

"ไม่เพราะกระไร เป็นต้องการให้พวกท่านรีบเร่งลงไปในห้องใต้ดิน ข้าพเจ้าทราบ ตอนนั้นพวกท่านอยู่ที่นอกประตูศิลาแล้ว"

"ก่อนพวกเราเข้าไป ท่านก็ได้เปลี่ยนเสื้อผ้ากับอุ้ยชิกเนี้ย อุ้มนางไปวางบนกองไฟหน้าเทวรูปมาราธิราช ?"

"ก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าย่อมจะต้องเปลี่ยนเค้าหน้ากับนางก่อน"

"นางได้ตายไปแล้ว ท่านไยต้องย่ำยีซากศพของนางอีก ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยแย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจข้าพเจ้ากำลังฆ่าตัวตายด้วยการเผาตนเอง"

"เสียงถอนหายใจนั้น..."

ลี้ตั๋วเนี้ยสอดคำ

"เป็นข้าพเจ้าถอนใจ คนที่ยังถอนใจได้ ก็แสดงว่ายังมิได้ขาดใจโดยสิ้นเชิง มาตรว่าข้าพเจ้ายังมีชีวิตเหลืออยู่เพียงใยเดียว เชื่อว่าพวกท่านก็ต้องไม่ยอมงอมือดูปล่อยให้ข้าพเจ้าถูกไฟเผาตายทั้งเป็น ดังนั้น ข้าพเจ้าคำนวณแน่นอน พอได้ยินเสียงถอนหายใจ พวกท่านจะต้องโถมเข้าไปช่วยข้าพเจ้าไว้"

"พอพวกเราโถมเข้าไป ท่านก็เปิดกลไกด่านที่สิบสาม ?"

"ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นนั้นอยู่จริง และก็กระทำไปตามแผนนั้นด้วย แต่เสียดาย เพียงคลอกเชี้ยเฉี่ยได้คนเดียวเท่านั้น"

เฮ้งฮวงต้องตระหนกจนเหงื่อยะเยียบซึมโซมกาย ยังมิได้ลืมความน่าสะพรึงกลัวของหล่มเพลิงนั้น และมิได้ลืมการตายที่สุดแสนสยดสยองของเชี้ยเฉี่ย

เฮ้งฮวงรีบถามอีกครา

"ท่านตอนนั้นอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ในผนังลับ"

"มีเพียงเชี้ยเฉี่ยร่วงลงไปในหลุมพราง ท่านย่อมไม่พอแก่ใจ ?"

"ย่อมไม่พอแก่ใจ พวกท่านยังอยู่ในห้องศิลา ยิ่งเป็นอุปสรรคอันร้ายแรงของข้าพเจ้า"

เฮ้งฮวงพลันเข้าใจคำ 'คลังสมบัติ' ที่สลักอยู่หน้าประตูศิลานอกห้องใต้ดินมาได้ จึงถามไป

"เนื่องเพราะในห้องศิลานั้นมีหีบสมบัติอยู่ ในหีบล้วนเป็นอัญมณีมีค่า ?"

"ท่านก็ทราบในหีบเป็นอัญมณีมีค่า ?"

"หรือที่ท่านสร้างห้องใต้ดินอันลึกลับและปลอดภัยเยี่ยงนั้น เพียงเพื่อไว้ซ่อนตัวในยามคับขันอับจน ?"

"ย่อมมิใช่"

เฮ้งฮวงพลันส่งเสียงอีก

"อัญมณีเหล่านั้น ใช่เป็นของในคลังวังปู้กุ้ยอ้วงที่สูญหายไป ?"

"ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าว่าใช่แน่"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อเบา ๆ เฮ้งฮวงรำพึงกับตัวเอง

"มิน่าเล่า พวกเราจึงเป็นอุปสรรคของท่าน ท่านตอนนั้นไฉนไม่ออกมาขจัดอุปสรรคท่านไป ?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจออกไป"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีความสามารถสังหารท่านและตอนนั้น ข้าพเจ้ายังเปลือยเปล่าทั้งร่าง"

"ท่านตอนนั้น ยังมิได้เปลี่ยนเสื้อผ้าสีแดงของอุ้ยชิกเนี้ย ?"

"เนื่องเพราะหลังจากข้าพเจ้าเห็นมีเพียงเชี้ยเฉี่ยร่วงลงไปในหลุมพราง จึงได้คิดถึงอุบาย ใช้ศักดิ์ของอุ้ยชิกเนี้ยออกมาปรากฏตัว"

"ในผนังลับนั้น คาดว่าต้องมีอุโมงค์ลับอีกสายหนึ่ง ทอดไปที่ห้องโถงทางเบื้องบน ?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงสามารถปรากฏตัวทางนอกประตูห้องศิลา ตอนนั้นฮ้วยโน้วสลบไสลอยู่ในอ้อมแขนของท่านแล้ว สำหรับข้าพเจ้า ยิ่งนับเป็นโอกาสที่ประเสริฐสุด"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าวช้า ๆ

"ฮ้วยโน้วอยู่กับอุ้ยชิกเนี้ยมานานปี กับอากัปกิริยาของนาง ย่อมต้องคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง หากนางมิได้สลบไสล แม้ท่านสามารถตบตาข้าพเจ้าได้ ก็ไม่อาจอำพรางนาง"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ปฏิเสธ ผงกศีรษะแล้วกล่าว

"มาตรว่ากระทั่งนางก็สามารถตบตาอำพราง ข้าพเจ้ามีนัยน์ตาเพียงคู่เดียวจะสะกดจิตพวกท่านทั้งสองไว้พร้อมกัน ก็น่ากลัวไม่มีทางเป็นไปได้ เนื่องเพราะพวกท่านทั้งสองล้วนมิใช่คนธรรมดา"

นัยน์ตา ? สะกดจิต ?

เฮ้งฮวงต้องฝืนหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงรู้จักคอยระวังนัยน์ตาลี้ตั๋วเนี้ยกลับมิได้คาดคิดถึง กระทั่ง

นัยน์ตาของอุ้ยซิกเนี้ยก็พึงต้องระวัง"

"บุรุษที่พลันพบสตรีสวยงามมาร่ำไห้ต่อหน้า แม้นับว่าหัวใจไม่อ่อน สามัญสำนึกก็ต้องยุ่งจนวุ่นวาย"

เฮ้งฮวงมิอาจไม่ผงกศีรษะรับได้

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อไป

"มิว่าหัวใจท่านอ่อนลงหรือว้าวุ่น ต่างก็ต้องชะล่าจนเลินเล่อโดยมิรู้ตัว เมื่อเห็นน้ำตา ก็มิอาจสังเกตดวงตานางได้"

"น้ำตาของท่านกลับไม่น้อย"

"ก็ไม่มาก พอดีพอใช้"

เฮ้งฮวงต้องฝืนยิ้มอีกครา กล่าวต่อไป

"บรรดามารที่ข้าพเจ้าเห็นเมื่อครู่ คิดว่าคงเป็นนัยน์ตาท่านก่อกวนเกิดขึ้น ?"

"หากหัวใจท่านไม่แปรปรวนไปก่อน นัยน์ตาข้าพเจ้าไหนเลยสามารถก่อกวนให้ท่านปรวนแปร มารเกิดขึ้นจากหัวใจ ที่ท่านเห็นเมื่อครู่ความจริงเป็นเรื่องที่ในใจท่านคิดอยู่ กับนิทานของคีลงเกียเกียพู ข้าพเจ้าคิดว่าท่านต้องเคยได้ยินมามากครั้งแล้ว"

"ในความทรงจำของข้าพเจ้า เป็นสามครั้ง"

"ความทรงจำในภาพมารที่วาดบนผนังห้องฮ้วยโน้วที่เอ็งบู้เล้า ต้องฝังใจท่านแนบแน่น ?"

เฮ้งฮวงมิอาจไม่ยอมรับ

ตอนฉาบภาพมารบนผนัง ได้สังเกตบรรดามารเหล่านั้นไว้จนละเอียดอย่างยิ่งจริง ๆ

เยี่ยงนั้นย่อมเป็นความทรงจำที่ประทับใจลึกซึ้งนัก

ดังนั้นเอง พอถูกลี้ตั๋วเนี้ยใช้นัยน์ตาสะกดจิตไว้ ลี้ตั๋วเนี้ยเพียงส่งเสียงม้ออ๋อง เฮ้งฮวงก็อดนึกถึงนิทานนั้น ภาพวาดมารนั้นมิได้

ที่นัยน์ตาเห็นเมื่อครู่ ความจริงเป็นจิตใจครุ่นคิดอยู่

เมื่อจิตใจถูกควบคุมไว้โดยสิ้นเชิง ที่นัยน์ตาเห็นทั้งมวล ล้วนแล้วเป็นลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวออกจากปากเท่านั้น

ตอนนั้นแม้ลี้ตั๋วเนี้ยจะสั่งให้ตนฆ่าตัวตาย เพื่อว่าตนก็ต้องฆ่าตัวตายแน่

แต่ลี้ตั๋วเนี้ยเป็นเพียงสั่งให้ตนกระโดดลงไปในเรือมารที่ทะเลโลหิตเท่านั้น

ความจริงไม่มีทะเลโลหิต และไม่มีเรือมาร

เฮ้งฮวงพออุ้มฮ้วยโน้วกระโดด ก็กระโดดลงมาในคุกศิลาอันมืดมิดนี้

แสงโคมเป็นสีเขียวเรืองและสลัวส่องไม่ถึงพื้นทางเบื้องล่าง แต่กลับสาดส่องบริเวณปากโพรงกระจ่างจนถนัดชัดเจนยิ่ง

บริเวณของปากโพรงล้วนเป็นผนังศิลา นี่มิใช่ห้องขังศิลาจะเป็นไรไปได้ ?

แสงไฟพลันวูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่ออีกคราพลางกล่าว

"แต่ทว่า จินตนาการของท่านกลับฟุ้งซ่านอย่างยิ่ง ถึงกับยังคิดฝ่าผนังทะลุกำแพงเข้าไป ดูท่วงท่าเหล่านั้นของท่านแล้ว ข้าพเจ้าตอนนั้นแทบหัวร่อจนตัวงอ"

นางหัวร่ออย่างเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่ง

แต่เฮ้งฮวงจำต้องฝืนยิ้ม

จวบจนเสียงหัวร่อของลี้ตั๋วเนี้ยหยุดลงแล้ว เฮ้งฮวงจึงได้ถาม

"วาจาที่ฮ้วยเอ็งบู้กล่าวเมื่อครู่ ใช่เปล่งออกจากปากท่านหรือไม่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยผงกศีรษะรับคำ เฮ้งฮวงถามอีก

"วาจาท่านยังจะนับหรือไม่นับ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่ออีกพลางกล่าว

"นั่นต้องดูเป็นวาจาใดแล้ว ?"

"ท่านบอก เมื่อข้าพเจ้ามาในที่นี้ จะได้เห็นคนสองคน พวกมันจะคลี่คลายความกังขาในใจข้าพเจ้าไปได้"

"ยังนับอยู่"

"คนเล่า ?"

"เบื้องล่างมืดมิดสนิท มิน่าเล่าท่านจึงไม่เห็น"

"คนอยู่เบื้องล่างนี้ ?"

"อยู่ทั้งสองคน"

"เป็นสองคนเยี่ยงไร"

"ม้ออ๋อง (มาราธิราช) ฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต)"

เฮ้งฮวงแค่นเสียง

"ท่านกล่าววาจาปิศาจใดมาอีก ?"

วาจาเฮ้งฮวงพอกล่าวไป ฮ้วยโน้วพลันกระโดดขึ้นกรีดร้อง

"พวกท่านอยู่ที่นี้เอง"

ฟังเสียงของนาง ในโลกนับว่ามีม้ออ๋อง ฮ้วยเอ็งบู้อยู่จริง ๆ

เฮ้งฮวงต้องงุนงงวูบหนึ่ง จึงร้องโพล่ง

"พวกมันเป็นคนเช่นไรกันแน่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวลงมา

"ม้ออ๋องย่อมเป็นจ้าวองค์หนึ่ง และก็เป็นนายของนกแก้วโลหิต แต่นกแก้วโลหิตเป็นนายของฮ้วยโน้วสิบสามคน ที่กำเล่าเท้าทุ่มเทชีวิตหวังให้เราปล่อยออกมาก็คือพวกมัน อุ้ยชิกเนี้ยฉวยโอกาสปั่นป่วนวุ่นวายลอบลงมาในห้องศิลาใต้ดิน ก็เพื่อเสาะหาร่องรอยของพวกมันนี่เอง"

เฮ้งฮวงมิได้ลืม กำเล่าเท้ากับอุ้ยชิกเนี้ย ล้วนเป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวสืบไป

"ตามความจริง นอกประตูห้องศิลาใต้ดิน มีสี่ในสิบสามดาบมารของข้าพเจ้าเฝ้าอยู่ชั่วนาตาปี ตอนคนของบู๊ซาเอี๊ยทะลวงเข้ามาเข่นฆ่า พวกมันพากันลนลานออกไปต่อต้านทางด้านนอก อุ้ยชิกเนี้ยจึงมีโอกาสใกล้ประตูลับของห้องศิลา นางสามารถทำลายกลไกถึงสิบเอ็ดด่านเข้าไปภายใน นับว่ามิใช่ง่ายดายจริง ๆ แต่เสียดายคนที่นางต้องการหามิได้อยู่ในห้องศิลา มาตรว่านางยังไม่ตาย นางยังต้องผิดหวังอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน"

หยุดเล็กน้อย ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวต่อ

"คนอยู่ทางเบื้องล่างพวกท่าน"

มิทันขาดคำ ฮ้วยโน้วก็ได้กรีดร้องขึ้นอีกครั้ง

"โคมเล่า ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยตอบลงมา

"อยู่เบื้องล่าง มีถึงสี่ดวง พวกท่านพอจะจุดมันขึ้น มีโคมก็สามารถเห็นได้ถนัดชัดตาแล้ว"

นางพลันถามลงมา

"ในตัวพวกท่านมีชุดไฟติดอยู่ด้วยหรือไม่ ?"

วาจานางมิทันขาดคำ เฮ้งฮวงก็ยกมือตบไปทั่วร่างของตัวเอง

คนที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง ในตัวย่อมต้องมีชุดไฟหรือคบไฟพกอยู่ เฮ้งฮวงก็มิได้นอกเหนือกว่านี้

แต่ทว่าเมื่อตบหาดูแล้วจึงได้พบเห็น ชุดไฟที่ติดตัวมาสูญหายไปแล้ว

ฮ้วยโน้วหันถามทันที

"ท่านมีชุดไฟติดตัวมาด้วยหรือไม่ ?"

"ไม่มี"

โสตประสาทของลี้ตั๋วเนี้ยถึงกับปราดเปรียวอย่างยิ่ง นางตอบลงมาทันที

"ไม่มีก็มิเป็นไร ข้าพเจ้ากำนัลโคมดวงนี้แก่พวกท่าน"

นางคลายมือออกทันที โคมสีเขียวที่นางถืออยู่จึงร่วงลงมา

ดูโคมที่ร่วงหล่นลง เฮ้งฮวงต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นอีกครา

แสงสว่างของโลกสีเขียวเรือง แปรเปลี่ยนจากสลัวเป็นสว่างขึ้นทีละน้อย ชั่วครู่จึงร่วงลงมาถึงศีรษะ

จากความใหญ่เล็กของรูปกายลี้ตั๋วเนี้ย มาตรว่าเฮ้งฮวงดูออก คุกศิลานี้ต้องไม่ตื้นเท่าใด แต่จากโคมที่ร่วงหล่นลงมา เฮ้งฮวงจึงได้พบเห็น อย่างน้อยพื้นของคุกศิลา จะต้องต่ำกว่าเพดานตามที่คำนวณในตอนแรกอีกมากมายนัก

เฮ้งฮวงกลับรู้สึกประหลาดใจบ้างแล้ว ที่เมื่อครู่ถึงกับมิได้ร่วงหล่นลงมากระแทกร่างให้แตกกระจาย

พอรับโคมไว้ได้ เฮ้งฮวงก็มองเห็นผนังศิลาทางรอบข้างอยู่เลือนราง ทั้งสี่ด้านต่างมีตะเกียงศิลาดวงหนึ่งฝังอยู่

เฮ้งฮวงคว้าโคมกระโดดขึ้นจากที่ทันที

เปลวไฟสีเขียววูบแล้ววูบอีก เมื่อตอนร่างเฮ้งฮวงพลิ้วลงสู่พื้นอีกครา ตะเกียงศิลาในผนังทั้งสี่ข้างต่างถูกจุดสว่างขึ้นแล้ว

ตะเกียงศิลาในผนังทั้งสี่ ล้วนแล้วเป็นประกายไฟสีเขียวเรือง

แสงสีเขียวเรืองสาดส่องทั้งห้องขังศิลาสว่างไสว

แสงไฟพอกระจ่าง เฮ้งฮวงก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของฮ้วยโน้ว

สุดร้ายน้ำใจหญิง

ตะเกียงศิลาตามผนัง ต่างฝังสูงกว่าพื้นประมาณสองวาเศษ

ผนังศิลาแต่ละด้านล้วนกว้างแปดวา ผนังศิลาที่กว้างขวางทั้งสี่ด้าน ก่อขึ้นเป็นห้องขังศิลาอันกว้างขวาง พื้นของห้องขังศิลา กลับมีครึ่งหนึ่งเป็นพื้นศิลา ยังมีอีกครึ่งหนึ่งเป็นพื้นดินชื้นแฉะ

พื้นศิลาใช่แผ่นศิลาต่อขึ้นสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน แต่รอยต่อจากพื้นดินกลับเว้า ๆ แหว่ง ๆ คล้ายดั่งปูได้ถึงเพียงนี้ แผ่นศิลาก็ใช้หมดสิ้นไป

บนพื้นศิลามีเตียงศิลาสองตัว ระหว่างเตียงศิลาทั้งสอง มีโต๊ะศิลาตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ข้างโต๊ะยังมีม้าหินอยู่สองตัว

บนม้าหินไม่มีคน แต่บนเตียงกลับมี แต่ละเตียงศิลามีคนผู้หนึ่ง รวมเป็นสองคนจริง ๆ

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้โป้ปด แต่วาจานางกลับไม่อาจถือเป็นความจริงได้

คนบนเตียงศิลา ความจริงไม่อาจเรียกเป็นคนได้แล้ว

นั่นเป็นเพียงโครงกระดูกคนตายสองซากเท่านั้น !

ในแสงไฟสีเขียวเรือง โครงกระดูกมีประกายสีเขียวเรืองคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ความยะเยียบวังเวงอย่างบอกไม่ถูก ลี้ลับสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก แผ่ซ่านครอบคลุมทั่วทั้งห้องศิลาทันที

โครงกระดูกต่างนั่งขัดสมาธิตัวตรงอยู่บนเตียงศิลา เบ้าตาที่กลวงลึก มีประกาย

สีเขียวเรืองอยู่แวววับ

โครงกระดูกซากหนึ่ง เหนือศีรษะถึงกับยังสวมมงกุฎทองนิลกาฬฝังหยกขาวอยู่ ฮ้วยโน้วจับตามองโครงกระดูกนั้นแล้ว กรีดร้องจนสุดเสียง

นางพลันเงยหน้าถลึงจ้องลี้ตั๋วเนี้ย แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านก่อกวนเล่ห์ร้ายอุบายชั่วใดอีก ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยก็จับจ้องมองฮ้วยโน้ว พลันถอนหายใจกล่าว

"หรือท่านยังมิเชื่อ ที่เห็นกับตาคือความสัตย์จริง ?"

สีหน้าที่เพิ่งเยือกเย็นลงได้ของฮ้วยโน้วต้องกลับกลายไปอีกครา

ลี้ตั๋วเนี้ยถอนใจอีกครั้งกล่าว

"ความจริงเราก็มิใช่เป็นคนละโมบเท่าใด เมื่ออัญมณีเหล่านั้นมาถึงมือเราครึ่งเดียว เราความจริงก็พอใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว พร้อมที่จะปล่อยคนได้ในทุกเวลา ไหนเลยจะคาด พวกมันถูกคุมขังเพียงสิบวัน ม้ออ๋องไม่ยินยอมสยบอยู่ในอำนาจ สะบั้นชีพจรฆ่าตัวตายไปเอง เอ็งบู้ก็ฆ่าตัวตายตามนายของมันไปด้วย"

จนบัดนี้ สีหน้าฮ้วยโน้วจึงได้แปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาวราวซากศพ

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวสืบไป

"ด้วยศักดิ์ของพวกมัน เราก็ทราบแก่ใจ คุมขังในห้องศิลาออกจะเป็นการหยามพวกมันเกินไป ความจริงเตรียมตกแต่งห้องศิลาให้ดีกว่านี้ แต่เสียดายพื้นยังปรับมิทันเรียบร้อย เรื่องราวก็เกิดขึ้นก่อน"

นางถอนหายใจอีกคราจึงกล่าวต่อ

"หากแม้นเรื่องนี้แพร่งพรายออกไป สัญญาระหว่างพวกเราต้องสุดสิ้นไปก็จริง เรายิ่งไม่มีทางรอดชีวิตจนถึงบัดนี้ เมื่อพวกท่านทราบ ม้ออ๋องกับเอ็งบู้มิได้อยู่ในโลกมนุษย์แล้ว ไหนเลยไม่ปลิดชีวิตเราไปฉับพลันทันที"

ฮ้วยโน้วพลันส่งเสียง

"เมื่อพวกเราหาบรรดาอัญมณีที่สูญหายคืนกลับมาหมดสิ้นแล้ว ท่านก็จะมอบคนให้ ถึงตอนนั้นท่านจะว่ากล่าวแก้ตัวกับพวกเราอย่างไร ?"

นางมีความพลุ่งพล่านดาลเดือดถึงสุดขีดจริง ๆ กระทั่งเสียงที่กล่าวก็ยังสั่นสะท้าน ลี้ตั๋วเนี้ยกลับหัวร่อพลางกล่าว

"พวกท่านต่างไม่อาจหาอัญมณีเหล่านั้นมาได้ครบครันตลอดกาล"

ฮ้วยโน้วตวาด

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

"พวกท่านหาอัญมณีในด้านนั้นคืนกลับมา ในด้านนี้ของเรา ลำเลียงอัญมณีออกขายไปอีกจำนวนหนึ่ง มาตรว่าอัญมณีที่พวกท่านหากลับมา ไม่อาจออกไปได้อีก แต่นั่นเป็นเพียงจำนวนน้อยนิดเท่านั้น อัญมณีอยู่กับเรามีมากหลาย ต้องเมื่อใดจึงขายได้หมดสิ้น ?"

ใบหน้าฮ้วยโน้วยิ่งนานยิ่งพลุ่งพล่าน ถึงกับแผดด่าสุดเสียง

"ท่านต่ำช้าจนสามานย์ยิ่ง"

มิทันขาดคำ ร่างนางพลันทะยานขึ้นจากที่ พุ่งตรงไปยังปากโพรงเบื้องบน

ไม้นี้ของนางฉุกละหุกผิดคาดหมายยิ่ง แต่ลี้ตั้วเนี้ยกลับไม่มีทีท่าแตกตื่นลนลานสักน้อยนิด ถึงกับหัวร่อดูฮ้วยโน้วที่พุ่งเข้าหานาง

ร่างฮ้วยโน้วพุ่งสูงกว่าสี่วา กำลังก็ได้สูญสิ้นชะงักกลางอากาศเพียงวูบเดียวก็ร่วงหล่นลงมา

คุกใต้ดินหาใช่ลึกเพียงสี่วาไม่

ร่างฮ้วยโน้วร่วงหล่นลงแล้วทะยานขึ้นไปอีก ในครั้งนี้ มือนางมีกระบี่สั้นเพิ่มอีกสองเล่ม

นางยังอยู่กลางอากาศ พลันตวาดเสียงแหลมเล็ก กระบี่สั้นสองเล่มพุ่งออกจากมือ เข้าใส่ลี้ตั้วเนี้ยดั่งสายฟ้า

ในประกายไฟสีเขียวเรือง เห็นประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง กระบี่สองเล่มก็ได้ถึงปากโพรงทันที

ความแม่นยำในการลงมือของนาง มิได้ด้อยกว่าเฮ้งฮวงเลย

กระบี่สั้นสองเล่มนั้น สามารถปลิดชีวิตลี้ตั้วเนี้ยได้อย่างแน่นอน

ลี้ตั้วเนี้ยกลับยังคงไม่หลบหลีก มือเรียวงามของนางพลิกวูบ พลันมีบรรทัดสีดำมะเมื่อมเพิ่มมาอีกเล่มหนึ่ง

เลี่ยงเทียนเซี๊ยะ (บรรทัดวัดฟ้า) เป็นบรรทัดวัดฟ้าของบู๊ซาเอี๊ย !

กระบี่สั้นสองเล่มของฮ้วยโน้วพลันแฉลบไปพร้อมกัน พุ่งเข้าใส่บรรทัดวัดฟ้าในมือลี้ตั้วเนี้ย

เสียงติง ติง ดังสองครา กระบี่สั้นสองเล่มต่างถูกดูดติดอยู่ที่บรรทัดวัดฟ้าไปแล้ว

ลี้ตั้วเนี้ยหัวร่อคักคัก กล่าว

"ท่านยังมีอาวุธหรืออาวุธลับใดอีก ?"

ร่างฮ้วยโน้วร่วงลงมาแล้ว นางที่เห็นกับตาได้ยินกับหู ใบหน้าต้องกลายเป็นเขียวคล้ำ แล้วกลับกลายเป็นแดงฉานอีกครา

นางเดือดดาลจนร่างสั่นระริก อ้าปากกระอักโลหิตออกมาโอ้กใหญ่ พลันคุกเข่าลงเบื้องหน้าโครงกระดูกที่มีมงกุฎทองนิลกาฬฝังหยกขาว

สองตาของนางเบิ่งกลมกว้าง หางตาฉีกขาดจากกัน โลหิตสด ๆ ไหลลงที่แก้มซีดขาวของนาง

ดวงตานางก็มีหยาดน้ำหลั่งไหล

ในน้ำตามีโลหิต ในโลหิตมีน้ำตา

ริมฝีปากนางก็เผยอขึ้นลงไม่หยุดยั้ง แต่ไม่มีเสียงดังมาเลยสักคำเดียว

กระทั่งสีหน้านางก็กลายเป็นซึมเซาไปแล้ว

เฮ้งฮวงที่ระวังนางอยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นทีท่าเช่นนั้นของนาง ย่อมตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ขณะคิดจะเข้าไปประคองนางขึ้น ร่างนางก็ได้ล้มฮวบลงไป สลบไสลอีกคราหนึ่ง

ที่แท้นางมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งอยู่กับโครงกระดูกสวมมงกุฎหยกขาวนี่เอง เพราะต้องการช่วยคนออกไป ในหลายปีนี้ นางแทบจะมานะพยายามจนโลหิตในหัวใจเหือดแห้งยิ่ง มิทราบพบพานกับความคับแค้นมากน้อยเพียงใด

แต่คนตอนนี้กลายเป็นโครงกระดูก ความมุ่งมั่นปรารถนาในนานปี กลับกลายเป็นอากาศธาตุไปแล้ว ความรุนแรงของการกระทบกระเทือนใจครานี้ มิใช่เฮ้งฮวงจะคาดคิดคำนวณได้

นางเจ็บช้ำรันทดจับจิตใจ ต้องการสังหารลี้ตั้วเนี้ยให้ได้ แต่ทว่าลี้ตั้วเนี้ยอยู่สูงสุดเอื้อม กระทั่งเสี่ยงชีวิตก็ยังไม่มีทางเสี่ยงได้

เสียงหัวร่อด้วยความกระหยิ่มของลี้ตั้วเนี้ย ยิ่งกระตุ้นโทสะนางจนกระอักโลหิต

เฮ้งฮวงวิ่งปราดเข้าไปอุ้มนางขึ้น

ลี้ตั้วเนี้ยยังคงหัวร่อไม่ขาดปาก

ความจริงเสียงหัวร่อของนางไพเราะน่าฟังยิ่ง แต่เฮ้งฮวงตอนนี้กลับรู้สึกระคายหูสุดแสนทนทาน

เฮ้งฮวงถลึงจ้องลี้ตั้วเนี้ยอีกครั้ง

เสียงหัวร่อพลันชะงักลง แต่ใบหน้ายังมีรอยยิ้มมิเสื่อมคลาย ดวงตายังมีประกายยิ้มแย้มอยู่

ลี้ตั้วเนี้ยยิ้มแย้มพลางกล่าวลงมา

"ท่านก็มีความคิด จะทดลองกระโดดขึ้นมารับมือกับเราบ้างหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงแค่นหัวร่อสวนคำ

"เรายังมีความสำนึกตัวอยู่"

เฮ้งฮวงความจริงมิใช่มีวิชาตัวเบาโดดเด่นอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ห้องขังศิลานี้ลึกจากพื้นไม่ต่ำกว่าแปดวา

ลี้ตั๋วเนี้ยส่งเสียงลงมาอีก

"ท่านมิใช่ไม่รักชีวิต พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตได้ในทุกเวลา ?"

เฮ้งฮวงมีแต่แค่นหัวร่อ

มาตรว่าไม่รักชีวิต พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตได้ในทุกเวลา แต่ทว่าในสถานการณ์เช่นดั่งตอนนี้ ไม่มีที่ทางและโอกาสให้เฮ้งฮวงเสี่ยงชีวิตเหลืออยู่เลย

ลี้ตั๋วเนี้ยย่อมเข้าใจกระจ่าง แต่นางยังกล่าวเยี่ยงนี้ เพียงเพื่อต้องการกระตุ้นโทสะเฮ้งฮวงเท่านั้น

เฮ้งฮวงถึงกับไม่มีโทสะได้

ลี้ตั๋วเนี้ยออกจะผิดหวังไม่น้อยจริง ๆ นางถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านไม่ยินยอมกระโดดสักหลายครั้งเองเยี่ยงนี้ เรามีแต่ต้องคิดหาวิธีให้ท่านกระโดดแล้ว"

เฮ้งฮวงพลันตวาด

"ท่านเตรียมทำอย่างไร ?"

"ความจริงที่ปากโพรงนี้มีแผ่นเหล็กหนาหลายร้อยชั่งอยู่ เมื่อปิดแผ่นเหล็กลงแม้นับเป็นผู้มีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมเพียงใด ก็มีแต่งอมือรอความตายอยู่ทางด้านล่างเท่านั้น ขอเพียงเราสะบั้นเสบียงและน้ำมิเกินสามวัน พวกท่านที่อยู่ด้านล่าง ไม่กระหายตายก็ต้องอดตายเท่าที่เราทราบมา อดอาหารก็สามารถเสียดแทงผู้คนให้คลุ้มคลั่งได้ เมื่อถึงตอนนั้น เราเปิดแผ่นเหล็กออกอีกครา ไม่ยากที่จะเห็นท่านกำลังกระโดดโลดเต้นดุจเป็นวานรอยู่ทางด้านล่าง"

"สองสามวันยังไม่อาจอดคนเช่นเราให้ตายได้ ในคุกศิลานี้ ไม่แน่ยังมีของที่กินได้อยู่"

"เป็นไส้เดือนในพื้นดิน ? หรือเป็นตะขาบในซอกหิน ?"

"เท่าที่เราทราบมา ไส้เดือนตะขาบล้วนเป็นอาหารที่โอชะอยู่"

"ท่านเคยกินของเหล่านั้น ?"

"ยังไม่มีโอกาส"

"ครั้งนี้ท่านมีโอกาสแล้ว เพียงมิทราบ ท่านจะกล้ากินพวกมันลงไปจริงหรือไม่ ?"

"กระทั่งชีวิตเรายังกล้าเสี่ยง ยังมีเรื่องราวใดที่ไม่กล้าอีก ?"

แม้เฮ้งฮวงจะโต้เถียงอย่างปากแข็งยิ่ง แต่จิตใจเริ่มหวาดหวั่นแล้ว ในลำคอก็คันยุบยิบ พลันรู้สึกพะอืดพะอมคล้ายจะอาเจียนออกมา

ลำตัวที่นุ่มนิ่มเปียกชื้นของไส้เดือน สารรูปที่น่ารังเกียจชิงชังของตะขาบเพียงเห็นก็รู้สึกสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งแล้ว หากเข้าในปากเล่า ?

ลี้ตั๋วเนี้ยสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่งแล้วร้องลงมา

"กระทั่งของเหล่านั้นท่านยังกินได้ เราคิดไม่นับถือท่านก็ไม่ได้แล้ว"

เฮ้งฮวงปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่ส่งเสียง

ลี้ตั๋วเนี้ยถามลงมาอีก

"เพียงมิทราบ ฮ้วยโน้วก็จะสามารถกลืนกินของเหล่านั้นได้เช่นกันหรือไม่ ?"

ดรุณีส่วนมาก กระทั่งมุสิกยังหวาดกลัวแทบตาย แม้ฮ้วยโน้วจะนอกเหนือกฎนี้ แต่ให้นางกินไส้เดือน ตะขาบ น่ากลัวยังยากยิ่งกว่าให้นางฆ่าตัวตายเสียอีก

เฮ้งฮวงถึงกับหัวร่อแล้วตอบไป

"แม้นับว่านางไม่กินก็มิเป็นไร"

"อ้อ ?"

"ไม่มีของเข้าปากในวันครึ่งวัน เราเชื่อว่านางยังคงทนทานได้อยู่"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงวูบจึงถามลง

"เราไม่เข้าใจวาจาของท่าน"

"ท่านเข้าใจ สามารถกักเราอยู่ในคุกศิลา อดเราให้ตายทั้งเป็นได้จริง ๆ ?"

"หรือท่านยังมีความสามารถกระโดดออกจากห้องขังศิลานี้ ?"

"วันครึ่งวันนับว่ามากเกินไปจริง ๆ อาจบางทีเพียงสองสามชั่วยาม เราก็อยู่ที่นอกห้องขังศิลานี้แล้ว ในตอนนั้น ท่านควรหลบหนีจากที่นี้ให้ไกลสุดแสนไกลอย่าได้ถูกเราพบพานจึงประเสริฐสุด"

ลี้ตั๋วเนี้ยงุนงงอีกวูบจึงร้อง

"หรือท่านมีความสามารถมุดน้ำดำดิน ทลายกำแพงแฝงร่างฝ่าผนังได้ ?"

"เรามิใช่ภูตผีปิศาจมารร้าย และก็มิใช่เป็นหมอผีมีเวทมนตร์คาถา"

"แล้วท่านมีความสามารถใด ?"

"ก็มิใช่ความสามารถใด เพียงแต่ในตัวเรามีกระบี่วิเศษที่ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวกอยู่เล่มหนึ่ง"

ในตัวเฮ้งฮวงมีกระบี่อยู่เล่มหนึ่งจริง ๆ กระบี่เล่มนั้นก็คมกริบอย่างยิ่ง แต่ทว่าเป็นเพียงกระบี่ธรรมดาเท่านั้น ตัดดินนั้นพอได้ หากตัดไปบนเหล็กเพียงไม่กี่

ครั้งก็น่ากลัวกลายเป็นสองเล่มไป

แต่เฮ้งฮวงกลับว่ากล่าวจนเป็นจริงเป็นจังอย่างยิ่ง

ฟังหางเสียงของเฮ้งฮวง คล้ายดั่งต้องการขู่ขวัญลี้ตั๋วเนี้ยให้ตระหนกจึงยินยอม

แต่ลี้ตั๋วเนี้ยกลับมิได้ถูกขู่ขวัญ กลับหัวร่อเสียงดังก้องขึ้นมา นางหัวร่อพลางกล่าว

"ที่แท้ท่านเพียงมีกระบี่วิเศษที่ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวกอยู่เล่มหนึ่ง"

"ท่านคล้ายดั่งไม่วิตก ?"

"เราวิตกกระไร ?"

"ศิลาในห้องคุมขัง แผ่นเหล็กที่ปิดปากโพรง หรือกระทั่งกระบี่วิเศษที่ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวก ยังไม่สามารถฟันมันขาดจากกันได้ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อพลางกล่าว

"นั่นเป็นเพียงศิลาธรรมดา เหล็กธรรมดาเท่านั้น"

ครั้งนี้กลับเป็นเฮ้งฮวงประหลาดใจบ้างแล้ว ต้องถามไป

"หรือท่านไม่กลัวเราออกไปคิดบัญชีกับท่าน ?"

"ไฉนไม่กลัวได้ ?"

"เราสังเกตเห็นท่านไม่มีสีหน้าของความหวาดกลัวแม้สักน้อยนิดเลย"

"หากท่านสามารถออกมาคิดบัญชีกับเราในตอนนี้ เราก็หวาดกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ แต่เสียดาย ท่านอย่างน้อยต้องอีกสองสามชั่วยามให้หลัง จึงสามารถออกจากที่คุมขังมา"

"อ้อ ?"

"จำเดิมเราก็ไม่มีความคิดที่จะขังพวกท่านให้อดตายทั้งเป็นอยู่ในห้องใต้ดินนี้แล้ว เนื่องเพราะเยี่ยงนั้นอย่างน้อยต้องใช้เวลาถึงสองสามวัน"

หยุดหัวร่อด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิแล้วกล่าวต่อ

"เราไม่มีความอดทนที่ดีพอปานนั้น กระทั่งสองสามชั่วยามเราก็ไม่อาจทนรอต่อไปได้"

เฮ้งฮวงต้องขมวดคิ้วโดยมิรู้ตัว

ลี้ตั๋วเนี้ยกล่าวสืบไป

"เราตอนนี้จะให้ท่านกระโดดโลดเต้นดั่งตัวกุ้งเป็น ๆ"

เฮ้งฮวงถามด้วยความตื่นเต้น

"หรือในห้องขังศิลายังมีกลใดซ่อนอยู่ ?"

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่ออีกครั้ง

นางหัวร่อด้วยเสียงไพเราะสีหน้ายียวน แต่เฮ้งฮวงเมื่อเห็นแล้ว กลับตระหนกจนใจสั่นสะท้าน

ลี้ตั๋วเนี้ยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ย่อมมีแน่ และเปิดให้เคลื่อนไหวแล้วด้วย"

พอวาจานี้กระทบโสต เฮ้งฮวงพลันรู้สึกห้องศิลามิได้มีแสงเขียวเรืองดั่งเมื่อครู่อีกแล้ว

เฮ้งฮวงรีบเหลียวมองด้วยความตระหนก พลันพบเห็น ตามห้องศิลาที่รอบข้าง มีน้ำมันสีดำกำลังไหลออกมาอย่างเชื่องช้า

เฮ้งฮวงมิทราบ น้ำมันสีดำนั้นเป็นของใดกันแน่ ? แต่ก็ทราบ น้ำมันสีดำนี้เผาไหม้ง่ายดายยิ่ง และไม่ลุกไหม้ก็แล้วไป ยามใดลุกไหม้ เป็นไม่มีทางจะดับได้เลย

เฮ้งฮวงมิได้ลืมสภาพการตายของเซี้ยเฉี่ย !

ตามช่องหินเหนือตะเกียงศิลาทั้งสี่ดวง ก็มีน้ำมันสีดำไหลลงมา และไหลเข้าไปในตะเกียงศิลา ลุกไหม้ขึ้นมาแล้วด้วย

เปลวไฟลุกไหม้ขึ้นไปตามน้ำไหลลงมา เพียงครู่เดียว ผนังศิลาทั้งสี่ด้าน มีงูไฟจำนวนมากหลายเลื้อยกันไปมา

งูไฟเลื้อยปราด ๆ ด้วยเสียงฉี่ ๆ ดูท่าผนังศิลาทั้งสี่ด้าน จะกลายเป็นผนังเพลิงไปในบัดดลนี้แล้ว

น้ำมันสีดำไหลออกมาอยู่ไม่หยุดยั้ง ไหลลงไปตลอดเวลา งูไฟก็ได้เลื้อยลงตามไปทางเบื้องล่างบ้างแล้ว

เมื่อน้ำมันสีดำไหลถึงพื้น งูไฟก็ต้องเลื้อยสับสนอยู่ตามพื้น เมื่อถึงตอนน้ำมันสีดำไหลเต็มบริเวณพื้นคราใด พื้นทั่วทั้งห้องคุมขังก็ต้องกลายเป็นทะเลเพลิงไป

พื้นกลายเป็นทะเลเพลิง แม้เฮ้งฮวงจะมีร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหล ก็ไม่ยากจะถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่านไป

และความจริงไม่ต้องรอจนถึงพื้นกลายเป็นทะเลเพลิงเลย เฮ้งฮวงกับฮ้วยโน้วก็น่ากลัวถูกเพลิงที่แลบออกจากผนังทั้งสี่ด้าน คลอกจนกลายเป็นก้อนถ่านดำเกรียมเสียแล้ว

ครานี้เฮ้งฮวงจึงมีความหวาดหวั่นจนลนลานขึ้นจริง ๆ

ลี้ตั๋วเนี้ยจับตามองดู หัวร่อคักคักกล่าว

"กระบี่วิเศษที่ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวกของท่านเล่มนั้น สามารถฟันงูไฟเหล่านั้นให้ขาดสะบั้นได้หรือไม่ ?"

แม้ในมือนางไม่มีโคม แต่เปลวไฟในห้องคุมขังศิลา ได้ลูบไล้ใบหน้านางจนกระจ่างยิ่งกว่าเดิม

เปลวไฟลุกวูบวาบสั่นไหว สีหน้าของนางก็แปรเปลี่ยนไปมา

ใบหน้านางมีรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่เปลี่ยนแปรที่พิกลจนพิสดารยิ่ง

นางแย้มยิ้มด้วยความอิ่มเอิบยินดีเป็นที่สุด

ในที่สุด เฮ้งฮวงก็อดมิได้ต้องแผดด่าสุดเสียงไปบ้าง

เฮ้งฮวงยิ่งด่า ลี้ตั๋วเนี้ยยิ่งเบิกบานใจ

ด่าเพียงลำพังตัว นับว่าไม่มีรสชาติความหมายจริง ๆ เฮ้งฮวงด่าไปหลายคำแล้ว ก็ชะงักไว้ไม่ส่งเสียงอีก

จนบัดนั้น ลี้ตั๋วเนี้ยจึงได้เอ่ยปากกล่าว

"อีกครึ่งชั่วยามให้หลัง หากท่านยังไม่กลับกลายเป็นกุ้งเป็น ๆ ตอนนั้นเราจึงจะยอมนับถือท่านโดยจริงใจ"

พอกล่าววาจานี้ขาดคำ นางส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นขึ้นอีกครั้ง

ในเสียงหัวร่อที่กระหยิ่มภาคภูมิของนาง งูไฟทั้งห้องคุมขังยิ่งพุ่งฉวัดเฉวียนรวดเร็วกว่าเดิม เสียงฉี่ ๆ ยิ่งดังขึ้นกว่าเดิม

ในเสียงไฟที่ดังเสียดประสาท เสียงหัวร่อของลี้ตั๋วเนี้ยพลันชะงักหายไป

ขณะเฮ้งฮวงเงยหน้าหมายจะด่านางอีกสักหลายคำนั้น ลี้ตั๋วเนี้ยก็มิได้อยู่ที่ปากโพรงแล้ว

นางไปที่ใด ?

ความคิดนี้วูบขึ้นก็หายวับ เฮ้งฮวงปากแนบแน่น แต่เบิ่งตากวาดมองไปรอบข้าง

ผนังศิลาทั้งสี่ด้านนับว่ากลายเป็นผนังเพลิงไปแล้วจริง ๆ

เฮ้งฮวงได้รู้สึกความร้อนระอุคุกคามมาถึงร่าง อากาศที่หายใจก็ถูกเผาไหม้เหลือน้อยจนเริ่มอึดอัดแล้ว

ด้านล่างของผนังศิลาได้เริ่มลุกไหม้ขึ้น งูไฟหลายตัวเริ่มเลื้อยไปตามพื้นแล้ว

เฮ้งฮวงเบิ่งตามองดูไฟที่เลื้อยตามพื้น ร่างต้องหมุนไปหมุนมาโดยไม่รู้ตัว

ห้องขังศิลาที่ลุกไหม้นี้แม้มิใช่เป็นกระทะใบหนึ่ง แต่เฮ้งฮวงก็ได้เริ่มคล้ายมดบนกระทะแล้ว

เปลวไฟที่ผนังศิลาทั้งสี่ด้านพุ่งแฉลบอยู่ไปมา ไม่มีที่ใดพอจะแตะต้องสัมผัสเลย จึงไม่มีทางที่จะปีนป่ายขึ้นไปหลบทางเบื้องสูงได้ พื้นที่เบื้องล่างก็ไม่มีอุโมงค์ทางออกเพียงหนึ่งเดียวก็คือโพรงบนเพดาน

โพรงนี้สูงจากพื้นแปดวาเต็ม ๆ มาตรว่าแผ่นเหล็กที่ปิดปากโพรงมิได้ถูกปล่อยลงลี้ตั๋วเนี้ยก็มิได้คุมเชิงอยู่เบื้องบน เฮ้งฮวงยังคงไม่มีปัญญากระโดดปราดเดียวขึ้นไปถึงได้

ไม่มีทางพอจะหนี ก็มีแต่รอความตายเท่านั้น !

ไฟยิ่งเผาไหม้ยิ่งฮือโหมรุนแรงในห้องขังศิลายิ่งนานยิ่งร้อนระอุ แต่หัวใจเฮ้งฮวงกลับยิ่งนานยิ่งเย็นลง

หน้าผากมีเหงื่อหลั่งไหลลงเป็นเส้นสาย แต่มิทราบเป็นเหงื่อร้อนหรือเหงื่อเย็น

ร่างที่หมุนไปหมุนมาของเฮ้งฮวงพลันหยุดลง ดวงตาที่เป็นประกายวูบวาบพลันผึกนิ่ง จับมองบนแผ่นศิลาที่ปูพื้น

แผ่นหินที่ปูพื้น อย่างน้อยมีร่วมสามสิบแผ่น งัดศิลาทั้งสามสิบแผ่นมาตั้งซ้อนกันขึ้น มาตรว่ายังไม่สูงเพียงพอ แต่ย่อมพอจะย่นระยะให้ขึ้นใกล้ปากทางออกกว่าเดิม อย่าว่าแต่ยังมีเตียงศิลาสองตัวเหล่านี้เมื่อซ้อนรวมกัน หากแม้นลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ปล่อยแผ่นเหล็กปิดปากโพรงลง ตัวนางมิได้อยู่คุมเชิงที่เบื้องบนแล้ว สมควรพอจะช่วยให้เฮ้งฮวงสามารถกระโดดออกจากห้องขังศิลานี้ได้

ความคิดพอวูบขึ้น รีบเงยหน้ามองไปทันที

ลี้ตั๋วเนี้ยยังคงไม่อยู่ที่ปากโพรง

สายตาเฮ้งฮวงลดต่อไปที่เตียงศิลา

เตียงศิลาที่อยู่ติดผนัง มีน้ำมันสีดำไหลลงจนชุ่มโชก งูไฟได้แลบเลื้อยลงมาที่น้ำมันสีดำนั้นแล้ว

ทั้งเตียงศิลาลุกไหม้ขึ้นจนแดงฉาน โครงกระดูกที่สวมมงกุฎฝังหยกขาวคล้ายดั่งขัดสมาธิอยู่ในกองไฟไป

สภาพที่เห็นยิ่งลี้ลับพิสดาร ยิ่งหวาดหวั่นพรั่นใจ

แต่เฮ้งฮวงมิได้แยแสสนใจมากมายปานนั้น วางร่างฮ้วยโน้วลง พุ่งควับไปยังเตียงศิลาตัวที่ยังไม่ได้เผาไหม้ สองมือคว้าขาเตียงไว้ ขณะคิดจะลากมันออกมา พลันได้ยินคล้ายมีคนกำลังเรียกนามตนอยู่

เฮ้งฮวงงุนงงทันที คลายมือโดยมิรู้ตัว เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

มีคนกำลังเรียกตนอยู่จริง ๆ

มิใช่ลิ้ตัวเนี้ยเด็ดขาด
เสียงที่แปลกหู แต่ก็คล้ายเคยได้ยิน
ผู้ใดกัน ?
"เฮ้งฮวง เฮ้งฮวง"
เสียงร้องนี้พิกลเป็นยิ่งนัก ถึงกับดังมาจากบนปากโพรงห้องคุมขังศิลา
เฮ้งฮวงย่อมเงยหน้ามองไป ตาพลันเหลือกค้างทันที
ในเปลวไฟที่วูบวาบหวั่นไหว บนปากโพรงศิลาถึงกับปรากฏนกแก้วมาตัวหนึ่ง
นกแก้วสีแดงฉานปานโลหิต
ฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต) !
เฮ้งฮวงตะลึงลานจนตัวแข็งไปทันที
มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด เฮ้งฮวงพลันยื่นมือไปยังเตียงศิลาที่ด้านข้าง
เปลวไฟอันร้อนแรงแผดเผาผิวกายเฮ้งฮวงปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง
เฮ้งฮวงหดมือกลับโดยฉับไว
เป็นเปลวไฟจริง ๆ มิใช่อุปาทานเด็ดขาด
เฮ้งฮวงมองมือที่ถูกไฟลวกจนเจ็บปวดแล้ว เงยขึ้นมองนกแก้วสีแดงฉานปานโลหิตที่เกาะอยู่บนปากโพรงศิลาอีกครั้ง พลันร้องเสียงพิกล

"ฮ้วยเอ็งบู้ ?"

เสียงแหบพร่าและถี่เร็ว มิคล้ายเป็นเสียงของเฮ้งฮวงเลย
สีหน้าของเฮ้งฮวงตอนนี้ยิ่งคล้ายได้พบเห็นปิศาจก็ปาน
ฮ้วยเอ็งบู้หัวร่อแล้ว เป็นเสียงหัวร่อคล้ายคนไม่ผิดเพี้ยน
ในเสียงหัวร่อ เต็มไปด้วยความชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก ลี้ลับพิสดารอย่างบอกไม่ถูกและยิ่งคล้ายเย้ยหยันดูแคลนอีกด้วย
เฮ้งฮวงยังมิได้ลืมเสียงหัวร่อเช่นนี้
ยิ่งมิได้ลืม ครั้งแรกที่เห็นนกแก้วโลหิตตัวนี้ ครั้งแรกที่ได้ยินเสียงหัวร่อเช่นนี้ ทิหึงก็ได้ล้มลงไปบนเนินหลุมฝังศพดุจใบไม้แห้ง เหี่ยวฝ่อลงไปดุจใบไม้แห้ง
มาตรว่านกจะมิอาจจดจำได้ง่ายดายเช่นเดียวกับมนุษย์ แต่เฮ้งฮวงกล้าแน่ใจนกแก้วสีแดงฉานปานโลหิตบนปากโพรงศิลานี้ ก็คือนกแก้วโลหิตที่เคยเห็นครั้งแรกนั้น
สีเดียวกัน ลักษณะเดียวกัน เสียงหัวร่อเช่นเดียวกัน กระทั่งสำเนียงที่ว่ากล่าวก็เป็นเช่นเดียวกัน
เฮ้งฮวงไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด ยังมีนกแก้วเช่นนี้ตัวที่สองอยู่อีก

เสียงหัวร่อพลันชะงักลง ปากของนกแก้วโลหิตเปล่งเสียงคนออกมาอีกแล้ว
มันคล้ายดั่งคนที่กำลังกล่าววาจาไม่ผิดเพี้ยน
"ท่านน่ากลัวนึกมิถึง เราจะมาปรากฏตัวในตอนนี้ ? ในสถานที่แห่งนี้ได้ ?"
เสียงนี้ยิ่งคล้ายกับเสียงที่ร้องเรียกเฮ้งฮวงเมื่อครู่ไม่ผิดเพี้ยน แสดงว่าผู้เรียกเฮ้งฮวงเมื่อครู่คือมันนี่เอง
มือที่ถูกลวกจนปวดแปลบของเฮ้งฮวงพลันเย็นเฉียบไป
ตลอดร่างก็เย็นเฉียบ พริบตานั้น ทั้งห้องขังศิลาคล้ายกลายเป็นหล่มน้ำแข็ง เปลวไฟที่ร้อนแรงคล้ายกลายเป็นน้ำแข็งอันเย็นยะเยียบไปก็ปาน
ริมฝีปากของเฮ้งฮวงซีดขาว สั่นระริกไม่หยุดยั้ง
มิใช่เป็นความหวาดหวั่น แต่เป็นเพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นออกจะฉุกละหุกเกินไปมหัศจรรย์เกินไป
มหัศจรรย์จนเฮ้งฮวงแทบไม่สามารถบังคับสติของตัวเองไว้ได้ ไม่สามารถขจัดความรู้สึกหวาดหวั่นสยองขวัญที่เกิดขึ้นไปได้เลย
เฮ้งฮวงพลันขบกรามแล้วร้องสุดเสียง
"ท่านเป็นฮ้วยเอ็งบู้ตัวนั้นจริง ๆ ?"
"ความจริงใช่อยู่แล้ว"
"ท่านไฉนถึงกับมาปรากฏในเวลานี้ ? ในสถานที่แห่งนี้ได้ ?"
"เนื่องเพราะในตอนนี้ท่านมีภัย ประสบภัยในสถานที่แห่งนี้"
"ฟังท่านว่าดั่งนี้ ท่านคล้ายดั่งเป็นนกมารที่แสนรู้จริง ๆ ?"
"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งไม่พอใจได้พบเห็นเรา ?"
"ผู้ใดว่าไม่พอใจ เราลิงโลดยินดีจนแทบจะกระโดดถึงสิบวา"
"เพียงสิบวาเท่านั้น ?"
"ขอเพียงเราสามารถกระโดดสูงสิบวา เราก็ไปจากห้องขังศิลา ห้องขังทะเลเพลิงอันร้ายกาจนี้ได้"
"ท่านคิดจะออกไป ?"
"ที่ไม่คิดคือคนวิกลจริต"
"เราทราบว่าท่านมิใช่วิกลจริตเด็ดขาด"
"หากวิกลจริต เราต้องยังจำไม่ได้ ว่าท่านยังติดค้างความปรารถนาอีกสองประการของเรา"
"ท่านตอนนี้คิดจะทวงความปรารถนาสองประการนั้น ?"

"คิดอย่างยิ่ง"

"ความปรารถนาประการแรกของท่านคือกระไร ?"

เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วตอบ

"ตอนนี้เรากลับรู้สึกคลางแคลงใจ ท่านเป็นนกแสนรู้หรือนกโง่บัดซบกันแน่ ?"

"ความปรารถนาประการแรกของท่าน หรือต้องการรีบเร่งออกจากสถานที่สุดร้ายกาจนี้โดยเร็ว ?"

"ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

"เราก็จะให้ท่านสมความปรารถนาประการแรกเลย"

วาจาพอขาดคำ พลันมีเชือกเส้นหนึ่งถูกหย่อนลงมาจากปากโพรงอย่างรวดเร็ว

เฮ้งฮวงต้องตะลึงลานไปอีกครั้ง !

แต่ละเจ็ดปี นกแก้วโลหิตจะจุติสู่มนุษย์โลกหนึ่งครั้ง แต่ละครั้ง นำพาความปรารถนาสามประการมาด้วย

ขอเพียงท่านเป็นคนแรกที่ได้เห็นมัน มันก็ให้ความปรารถนาต่อท่านสามประการ มิว่าเป็นความปรารถนาใด ต่างสามารถปรากฏเป็นความจริงมาได้

แสดงว่านี่มิใช่เป็นนิทานที่เล่าขานกันเด็ดขาด

เฮ้งฮวงมิเพียงได้เห็นนกแก้วโลหิตอีกเท่านั้น ยังพอบอกความปรารถนาออกไปก็ปรากฏเป็นความจริงมาได้ในบัดดลอีกด้วย

เฮ้งฮวงคว้าเชือกที่ถูกหย่อนลงมาเส้นนั้น

เป็นเชือกจริง ๆ

เฮ้งฮวงต้องร้องเสียงพิกลโดยไม่รู้ตัว ก้มลงอุ้มฮ้วยโน้วขึ้น มือที่กำเชือกกลับคลายออกไป สองเท้าถีบพื้นสุดแรง ร่างพุ่งควับขึ้นสู่เบื้องบนดุจปักษาใหญ่

ชั่วเวลาครู่เดียว พื้นได้มีเปลวไฟแลบเลียไปจนเกือบทั่วบริเวณ ผนังศิลาทั้งสี่ด้านกลายเป็นผนังเพลิงไปจนแดงฉานแล้ว

เปลวไฟที่คล้ายกรงเล็บปิศาจร้าย ตะปบออกมาจากผนังทั้งสี่ด้านอยู่ไม่หยุดยั้งคล้ายดั่งจะคว้าร่างเฮ้งฮวงไว้ กลืนให้ดับสลายอยู่ในห้องคุมขังศิลา ควันที่หนาทึบยิ่งเสียดแทงจนน้ำตาเฮ้งฮวงหลั่งไหล แทบไม่อาจลืมตาได้อีกแล้ว

ทะยานกายขึ้นสูงสี่วา มือข้างที่ว่างอยู่ ตะปบออกไปคว้าเชือกไว้อีกครั้ง เมื่อร่างลดต่ำ อาศัยกำลังนั้นกระชากเชือกจนร่างพุ่งขึ้นได้อีก

การพุ่งครั้งที่สอง เฮ้งฮวงและฮ้วยโน้วพุ่งออกจากปากโพรงศิลาไปได้

การพุ่งครั้งสุดท้ายนี้ ร่างของเฮ้งฮวงนับว่าคล้ายเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

จริง ๆ

เนื่องเพราะเฮ้งฮวงกังวล รอบข้างของปากโพรงมีดาบมารอีกหลายเล่มกำลังเตรียมทักทายใส่ร่างตน

เฮ้งฮวงก็เตรียมจะยอมรับสักหลายดาบอยู่แล้ว

ตอนร่างทะยานขึ้นพ้นปากโพรง มือที่ว่างอยู่ก็ได้ชักกระบี่สั้นที่เคยเสี่ยงชีวิตกับผู้คนออกมาแล้ว

ร่างที่พุ่งดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งของเฮ้งฮวงครานี้ ถึงกับขู่ขวัญนกแก้วโลหิตจนตระหนกอย่างยิ่ง

มันร้องแว้ ๆ สุดเสียง ดุจดั่งขโมยที่ถูกผู้คนไล่จับตัวทุบตีก็ปาน รีบโบยบินขึ้นอากาศทันที

ปีกสีแดงของมันพอกางออก ก็คล้ายเป็นไฟกองหนึ่งบินขึ้นไปในอากาศ

เบื้องบนของคุกศิลาถึงกับเป็นลานตึก ทางซ้ายขวามีห้องแถว ที่หน้าหลังมีประตูกลมข้างละประตู

รอบข้างของปากทางออกคุกศิลา มีร่องลึกเป็นแนวยาว ในร่องมีแผ่นเหล็กที่สามารถเลื่อนขึ้นลง

เหล็กแผ่นที่มีปูนหนาทับอีกชั้นหนึ่ง ถูกดึงออกมาไว้ทางริมปากโพรงแล้ว

ด้านล่างของแผ่นเหล็กมีล้อสำหรับเลื่อนไปมา

ยามเมื่อแผ่นเหล็กถูกเลื่อนไปปิดปากโพรงศิลา สถานที่นี้ก็เป็นเพียงลานตึกที่ปูแผ่นศิลาใช้สำหรับตากผ้าหรือข้าวเปลือก มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง เบื้องล่างจะเป็นห้องขังศิลา ห้องขังไฟได้

เป็นเวลาใกล้สว่างแล้ว แต่ยังไม่ถึงฟ้าสาง

วิกาลอันมืดมิดผ่านพ้น แต่ฟ้ายังคงเลือนราง

บนฟ้ายังมีดาว ยังมีเดือน

แต่เดือนได้ไกลจนถึงขอบฟ้า

หมอกอรุณถูกลมโชยพัดมาจากทิวเขาอันสุดไกล ทั่วทั้งลานตึกถูกครอบคลุมอยู่ในหมอก

ควันไฟในหล่มศิลาทะลักออกมาไม่หยุดยั้ง หมอกบางที่ลานตึก คล้ายดั่งกลายเป็นหมอกหนา

นกแก้วโลหิตบินออกไปไกลกว่าสองวา จึงร่อนลงบนสันหลังคาของประตูกลมวงเดือน

ร่างเฮ้งฮวงก็วกควับดุจกับปักษา พลิ้วลงข้างแผ่นศิลาที่ปากทางออกของโพรง

มือซ้ายรัดร่างฮ้วยโน้วแนบแน่น มือขวากำกระบี่สั้นคู่ชีวิตแนบแน่น

เฮ้งฮวงพร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตอยู่ทุกเวลา

กระบี่ยาวเพียงเชียะเศษมีประกายแวววาววูบวาบ ดวงตาก็เป็นประกายแวววาววูบวาบเช่นกัน ไม่ผิดกับดาวรุ่งบนท้องฟ้าเลย

แสงดาวร่อยหรอเหลือเลือนราง หมอกควันบดบังสลัวมัวตา

ในหมอกควันมีคนยืนสงบนิ่งอยู่ผู้หนึ่ง

เสื้อผ้าของคนผู้นี้แปดเปื้อนด้วยดินโคลนฝุ่นธุลี แต่ยังพอจะสังเกตออกว่าเป็นเครื่องแบบขุนนาง

เครื่องแบบขุนนาง เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจทางบ้านเมือง

แต่ใบหน้าของคนผู้นั้น ไหนเลยมีแววของอำนาจหลงเหลือแม้สักน้อยนิด

แต่แววของความเหนื่อยหน่ายรันทด ว้าเหว่ โศกสลดที่บอกมิถูก แต่สามารถสังเกตออกครอบคลุมอยู่ทั้งร่าง

คนผู้นี้ถึงกับเป็นอัวจือเฮ้า ขุนนางใหญ่ที่สุดภายในอาณาบริเวณหนึ่งร้อยลี้

หลังจากค่ำคืนในหอเอ็งบู้เล้าแล้ว มันก็คล้ายเป็นหมอกควันสูญสลายไปจากตัวเมืองเพ้งอันติ่ง

แต่บัดนี้ มันกลับมาปรากฏในหมอกควันของลานตึกแห่งนี้

ก่อนหน้าตอนนี้ มันไปแห่งหนใดกันแน่ ? ตอนนี้ไฉนพลันมาปรากฏตัวในที่นี้ได้อีก ?

คนผู้หนึ่งล้มอยู่ที่แทบเท้าอัวจือเฮ้า

อาภรณ์ที่แดงฉาน ผิวกายที่ขาวผ่อง ใบหน้าที่สวยสะคราญ รูปกายที่อ้อนแอ้นลี้ตั๋วเนี้ย !

สายตาของอัวจือเฮ้า มิได้จับมองไปยังร่างที่งดงามมีเสน่ห์ของลี้ตั๋วเนี้ย

มันกำลังจ้องมองเฮ้งฮวง

เชือกเส้นนั้น ถึงกับอยู่ในมือมัน !

เฮ้งฮวงพอพุ่งตัวออกพ้นปากโพรงศิลา ก็พบเห็นที่ปากโพรงมีคนยืนอยู่ผู้หนึ่ง

ในบัดดล

เฮ้งฮวงคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด คนผู้นี้จะเป็นอัวจือเฮ้าได้

พริบตานั้น ประกายหวาดระแวง ประสงค์ร้ายได้ปรากฏในดวงตาเฮ้งฮวงจนแวววาว

แต่แทบจะจำอัวจือเฮ้าได้ในฉับพลันทันที

ประกายตาประสงค์ร้าย กลับกลายเป็นคลางแคลงสงสัยแล้ว

ทั้งสองต่างมิได้เอ่ยปาก

ความเงียบวังเวงที่ยากจะบ่งบอก ครอบคลุมไปทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินจนหนักอึ้ง

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด

เฮ้งฮวงระบายลมออกจากปากเฮือกใหญ่ ในที่สุดก็ได้ส่งเสียง

"อัวจือเฮ้า ?"

อัวจือเฮ้ารับคำเสียงราบเรียบ

"เฮ้งฮวง ?"

"ข้าพเจ้านึกมิถึงจริง ๆ จะเป็นท่าน"

"มีเรื่องมากหลายที่ท่านต่างนึกไม่ถึง"

"ที่ช่วยข้าพเจ้าเป็นท่านหรือเอ็งบู้ ?"

"เป็นเอ็งบู้ และก็เป็นข้าพเจ้า"

"เป็นเอ็งบู้เรียกท่านมา ?"

"ใช่"

เฮ้งฮวงเบิ่งตาจ้องพลางร้อง

"เสียงที่กล่าวเมื่อครู่มิใช่ดังออกจากปากท่าน ?"

"หรือท่านกระทั่งเสียงยังแยกแยะไม่ออก ?"

ที่ตอบในครั้งนี้ มิใช่เสียงของอัวจือเฮ้าเด็ดขาด

อัวจือเฮ้ามิได้เอ่ยปาก

เสียงนี้ดังมาจากทางด้านหลังเฮ้งฮวง

กระแสเสียงที่พิกลและพิสดาร คล้ายดั่งได้แฝงความลี้ลับและชั่วร้าย เฮ้งฮวงหาได้แปลกหูไม่

เฮ้งฮวงเหลียวขวับไปที่ต้นเสียง เบิ่งตามองนกแก้วโลหิตที่ยังเกาะอยู่บนหลังคาประตูวงเดือน

เฮ้งฮวงมีแต่ฝืนยิ้ม

แต่นกแก้วโลหิตส่งเสียงตามมาอีก

"ท่านมิใช่เชื่อถือตำนานเรื่องเทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ กรีดโลหิตมารสิบหมื่นหยดนิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วตัวหนึ่งอยู่นานแล้ว ?"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มตอบไป

"เราไม่เชื่อก็ไม่ได้"

"ได้"

เฮ้งฮวงงุนงงทันที เบิ่งตาจ้องนกแก้วโลหิตจนตะลึงลาน อดมิได้ต้องร้อง

"ท่านมิใช่นกแก้วโลหิตตัวนั้น ? มิใช่กำลังกล่าวภาษามนุษย์ ?"

"ท่านลองฟังให้ชัดเจนอีกครั้ง"

นกแก้วโลหิตตอบส่งเสียงร้องแว้ดดัง ๆ พลันกระพือปีกโบยบินออกจากสันหลังคาประตูวงเดือน บินไปที่อัวจือเฮ้า

"ท่านฟังให้ชัดเจนอีกครั้ง"

เป็นเสียงกล่าวมาอีกแล้ว

เสียงเช่นเดียวกัน สำเนียงเดียวกัน

นกแก้วโลหิตบินออกไปจากประตูวงเดือนแล้วบินเข้าหาอัวจือเฮ้า แต่เสียงที่กล่าวกลับมิได้โบยบินตามมันไป

เสียงนี้ยังคงแว่วออกมาจากหลังประตูวงเดือนด้านนั้น

เฮ้งฮวงเบิ่งตาจ้องมองประตูวงเดือนแน่วนิ่ง ร้องสุดเสียง

"ผู้ใด ?"

มีคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากหลังประตูตามเสียงถามทันที

ผีดิบ !

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชา ดวงตาที่มีประกายอำมหิตดุดัน ร่างที่ตรงดุจดั่งคันทวน

ผู้ที่เดินอ้อมมาจากในประตูวงเดือน ถึงกับเป็นทิหึงได้

ทิชิ้วบ้อเช้ง (มือเหล็กไร้น้ำใจ) ทิหึง !

ทิหึงตายไปสิบกว่าวันแล้ว ซากศพได้กลายเป็นผีดิบแล้ว

แต่ตอนนี้กลับมิได้กระโดดโหยง ๆ เข้ามาดุจกับผีดิบ กลับเป็นเดินเข้ามาทีละก้าวอย่างเชื่องช้าเช่นเดียวกับมนุษย์

เฮ้งฮวงยืนปากอ้าตาเหลือกค้าง ตัวแข็งดั่งท่อนไม้ไปอีกครา

ทิหึงเดินตรงมาจนถึงเบื้องหน้าเฮ้งฮวงจึงหยุดไว้

มันจับตามองเฮ้งฮวง ใบหน้าที่กระด้างเย็นชากลับกลายเป็นอบอุ่นนุ่มนวล ดวงตาที่มีประกายอำมหิตดุดันก็กลายเป็นนุ่มนวลด้วยแล้ว

แต่หัวใจเฮ้งฮวงกลับเย็นเฉียบจนแผ่ซ่านทั่วสรรพางค์กาย

กระทั่งเสียงก็ยังสั่นสะท้านเมื่อถาม

"ท่านเป็นมนุษย์หรือผีดิบกันแน่ ?"

ทิหึงมิได้ตอบยื่นมือไปกุมเฮ้งฮวงไว้

เฮ้งฮวงถึงกับยินยอมให้ผีดิบคว้ามือตัวขึ้นกุมไว้โดยไม่สะบัดปัดป้อง

ฝ่ามืออบอุ่น ดวงตาทิหึงก็คล้ายมีหยาดน้ำอันร้อนระอุเอ่อคลอ เอ่ยปากขึ้น

"ฮวงเฮีย เสียใจอย่างยิ่งที่หลอกลวงท่านมาเนิ่นนาน"

เฮ้งฮวงได้ยินถนัดชัดเจน เป็นเสียงของทิหึงจริง ๆ

เฮ้งฮวงแน่แก่ใจ ทิหึงที่เบื้องหน้าต้องเป็นมนุษย์มิใช่ผีดิบเด็ดขาด

มือของผีดิบต้องไม่อุ่น ผีดิบก็ไม่อาจกล่าววาจาคนมาได้

เสียงติงดังเบา ๆ เมื่อกระบี่สั้นในมือเฮ้งฮวงร่วงลงสัมผัสพื้นศิลา พลิกมือเข้ากุมฝ่ามือทิหึงไว้บ้างพลางร้อง

"ทิเฮีย ไฉนท่านยังมิได้ตาย ?"

เสียงของเฮ้งฮวงกลับกลายเป็นถี่เร็วและแหบพร่า ใบหน้าพลุ่งพล่านดาลใจจนเห็นชัด

ทิหึงถึงกับหัวร่อพลางตอบ

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผีดิบอย่างยิ่ง ?"

ทิหึงมิใช่เป็นคนชมชอบหัวร่อ แต่กับเฮ้งฮวงคล้ายดั่งมีความรักพอใจเป็นพิเศษก็ปาน

เฮ้งฮวงกลับถอนหายใจเฮือกใหญ่ ส่งเสียงแหบพร่า

"ท่านรีบบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวนี้แก่ข้าพเจ้าโดยด่วนเถิด มิเช่นนั้น 'ฮวงเฮีย' ของท่านก็ต้องน่ากลัวอึดอัดขาดใจตายแล้ว"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าต้องบอกตั้งแต่ต้นจนปลายของเรื่องราวคราวนี้แก่ท่านโดยละเอียด"

มือที่เกาะกุมกันของทั้งสองได้คลายออกช้า ๆ

ทิหึงยกมือไพล่หลังเดินวนเวียนอยู่รอบหนึ่ง แหงนหน้าระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วส่งเสียงเชื่องช้า

"เมื่อข้าพเจ้าเห็นท่านบุกทะลวงเข้าไปในชิกไฮ้ซัวจึงสังหารไฮเล่งอ๋องที่เป็น

มหาโจรร้ายแล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบท่านเป็นมือกระบี่ธัมมะที่แท้จริง ความจริงคิดจะบอกเบื้องหลังของเรื่องราวรายนี้ต่อท่าน ไม่คิดจะอำพรางท่านเลย"

ดวงตาเฮ้งฮวงมองตามร่างทิหึงที่เดินวนอยู่พลางส่งเสียง

"แล้วไฉนท่านต้องปิดบังข้าพเจ้าอีก ?"

"เนื่องเพราะตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อน พวกเราก็สาบานไม่ยอมเชื่อถือผู้ใดอีก ?"

"พวกท่าน ?"

"พวกเราคือกลุ่มของสิบสามคน"

"สิบสามคนใด ?"

"ฮ้วยโน้วสิบสองคน กงจู๊ (ราชธิดา) ท่านหนึ่ง"

"ไฮ้! กงจู๊ (ราชธิดา) ?"

สายตาทิหึงเบนไปที่ฮ้วยโน้วในอ้อมแขนเฮ้งฮวง พลางตอบ

"กงจู๊ก็คือฮ้วยโน้วที่อยู่ในอ้อมแขนท่านตอนนี้"

เฮ้งฮวงงุนงงอีกครา ลดสายตาลงมองพลางร้อง

"ท่านว่านางเป็นกงจู๊ ?"

"เป็นกงจู๊ที่จริงแท้แน่นอน"

แขนที่อุ้มฮ้วยโน้วของเฮ้งฮวงคล้ายดั่งอ่อนระทวยไปทันที ร้องเสียงแหบพร่า

"แล้วฮ้วยโน้วสิบสองคนนั้นก็เป็น..."

"เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเอ็งบู้ (นกแก้ว)"

"เอ็งบู้เล่า ?"

สายตาทิหึงเบือนไปยังห้องคุมขังศิลาที่ยังมีไฟเผาไหม้พลางตอบ

"ความจริงเอ็งบู้เป็นหัวหน้าราชองครักษ์ของวังจ้าว ร่วมกันรับผิดชอบความปลอดภัยของมาราธิราชเช่นเดียวกับพวกเรา"

เฮ้งฮวงรีบถามด้วยความตื่นเต้น

"วังจ้าว ? เป็นวังของจ้าวองค์ใดกันแน่ ?"

ทิหึงเน้นทีละคำ

"ไท้เพ้งอัวลักปู้กุ้ยอ้วง (จ้าวแห้งลาภยศศฤงคารสันติสุข)"

เฮ้งฮวงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือมาราธิราชก็คือ...ก็คือไท้เพ้งอัวลักปู้กุ้ยอ้วง"

ทิหึงตอบด้วยสีหน้าสำรวม

"ถูกแล้ว"

ศีรษะเฮ้งฮวงแทบจะแตกเป็นสองเสี่ยง

มาตรว่าทิหึงบอกเรื่องราวเหล่านี้ให้ เฮ้งฮวงยังคงมึนงงมิเข้าใจ ครุ่นคิดแล้วถาม

"ฮ้วยโน้วมิใช่มีสิบสามคน ?"

"จำเดิมมีสิบสามคนจริง"

"ยังมีอีกผู้หนึ่งเป็นไรไป ?"

"กลายเป็นคนทรยศ เอ็งบู้ไม่ต้องการผู้ใต้บังคับบัญชาเช่นนี้ พวกเราก็ไม่ยอมรู้จักเฮียตี่เช่นนี้อีก"

"มันเป็นผู้ใด ?"

ทิหึงเค้นเสียงด้วยความแค้น

"เล่าฮ้วยทั้ง (ตัวพยาธิเฒ่า)"

เฮ้งฮวงร้องอ้อแล้วถามอีก

"ท่านก็เป็นฮ้วยโน้วคนหนึ่ง ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าอยู่อันดับแปด"

"ข้าพเจ้าอยู่อันดับหก"

นั่นเป็นเสียงของอัวจือเฮ้าสวนคำขึ้น เฮ้งฮวงหันขวับไปมองพลางถอนใจกล่าว

"ดูท่าเรื่องที่ข้าพเจ้านึกมิถึง มีมากหลายอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ฮ้วยโน้วอื่น ๆ นั้น ท่านก็เคยพบเห็นมาหลายคนแล้ว"

"อ้อ ?"

"อุ้ยชิกเนี้ย กำเล่าเท้า เซียวแปะเซ่า ก้วยเอ็ก มิใช่ต่างเคยพบเห็นกับท่านมา ?"

เฮ้งฮวงร้องโพล่งขึ้น

"ก้วยเอ็ก เซียวแปะเซ่าก็เป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้ว ?"

"ถูกแล้ว"

เฮ้งฮวงส่ายหน้าไปมา หันกล่าวกับทิหึงอีกครั้ง

"ในเมื่อเซียวแปะเซ่าเป็นเฮียตี่ของท่าน ย่อมไม่ยินยอมผ่าท้องท่านจริง ๆ"

ทิหึงตอบ

"ในเมื่อข้าพเจ้ามิได้กลายเป็นผีดิบ มันย่อมไม่มีความจำเป็นต้องผ่าท้องข้าพเจ้า"

เฮ้งฮวงกวาดตามองทิหึงขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งจึงได้กล่าว

"ไม่เข้าใจจริง ๆ"

"ไม่เข้าใจที่ข้าพเจ้าไฉนตายแล้วฟื้นคืนชีวิตมาได้ ?"

"เป็นข้าพเจ้าส่งท่านเข้าไปในห้องพิสูจน์ศพของกรมเมืองกับมือ ในความรู้สึกของข้าพเจ้า ท่านตอนนั้นต้องมิใช่เป็นคนมีชีวิตเด็ดขาด"

"รู้สึกมิอาจระบุความเป็นตายของผู้คนได้แน่นอน"

"แต่ทว่า พอออกจากห้องพิสูจน์ศพ ท่านก็ถูกตรอกตรึงอยู่ในโลง จวบจนถึงตอนท่านกลายเป็นผีดิบ อย่างน้อยต้องเป็นเวลาเจ็ดแปดวัน คนที่มิได้ดื่มน้ำมิได้รับทานอาหารมาเจ็ดแปดวัน แม้นับว่าความจริงเป็นคนมีชีวิต ก็น่ากลัวต้องกลายเป็นคนตายไปแล้ว"

หยุดส่ายหน้าถอนใจแล้วจึงกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ในเจ็ดแปดวันนั้น ข้าพเจ้าอยู่ที่ข้างโลงตลอดมา ท่านที่อยู่ในโลงไม่มีความเคลื่อนไหวอย่างไรสักน้อยนิด กระทั่งยังไม่มีเสียงลมหายใจอีกด้วย เรื่องนี้จะอธิบายเยี่ยงไร ?"

ทิหึงพลันถาม

"ท่านเคยได้ยินผู้คนเล่าขาน ในโลกมีวิชาบู๊แขนงหนึ่งเรียกว่ายู่เกีย (โยคะ) หรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงครุ่นคิดพลางตอบ

"คล้ายดั่งมิใช่เป็นวิชาบู๊ของตงง้วน ?"

"มิใช่จริง ๆ"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ คล้ายดั่งมีกำเนิดจากไซฮั้วก"

"ถูกแล้ว เป็นหลักวิชากำลังภายในแขนงหนึ่งของนิกายบิจงในไซฮั้วก หากสืบสาวโดยจริงจัง นั่นไม่อาจเรียกเป็นวิชาบู๊ได้เลย"

"แล้วเกี่ยวข้องใดกับการตายของท่าน ?"

"นับแต่ข้าพเจ้าห้าขวบเป็นต้นมา ก็ได้เริ่มคร่ำเคร่งฝึกปรือโยคะ"

"เช่นนี้หมายความ ท่านนับเป็นยอดฝีมือในวิชาโยคะ ?"

"พอจะกล่าวเช่นนี้ได้"

เฮ้งฮวงส่ายหน้าไปมา ยังคงไม่เข้าใจ

ทิหึงก็ทราบ ยังไม่อาจให้เฮ้งฮวงเข้าใจโดยกระจ่าง จึงอธิบายต่อไป

"มีไม่น้อยที่เข้าใจ โยคะเป็นไสยศาสตร์ และก็เป็นมายากล นั่นเนื่องเพราะหากผู้ใดทุ่มเทมานะพยายามฝึกโยคะ เมื่อถึงระดับสูงส่งสุดยอด มิว่าธาตุในร่างกายหรือกล้ามเนื้อองคาพยบใด ต่างผิดกับคนธรรมดาสามัญ ทั้งสามารถทนทานความเจ็บปวดที่คนธรรมดาไม่อาจทนทาน และก็สามารถกระทำเรื่องราวที่คนธรรมดาไม่

สามารถกระทำได้มากมายหลายสถาน กระทำเรื่องที่สุดแสนพิสดารมิอาจหยั่งคำนวณอีกมากมาย"

เฮ้งฮวงสงบฟัง ทิหึงกล่าวต่อไป

"แสร้งตายก็เป็นหนึ่งในวิชานั้น"

วาจานี้ยังคงกล่าวจากปากทิหึง แต่เมื่อกล่าวต่อก็ไม่ใช่แล้ว

ทิหึงกล่าวต่อไป

"เสียงท้องก็เป็นหนึ่งในวิชานั้น !"

เสียงทิหึงกล่าวต่อ ถึงกับดังออกมาจากในร่าง

ปากมันเม้มไว้สนิทแน่น ท้องก็มิเห็นกระเพื่อมขึ้นลง แต่เสียงที่กล่าวดังออกจากท้องของมันชัด ๆ

เสียงท้อง !

เป็นเสียงที่พิกลและพิสดาร คล้ายดั่งได้แฝงอาถรรพณ์อันชั่วร้าย ไยมิใช่เป็นเสียงที่ฮ้วยเอ็งบู้กล่าววาจา ?

เฮ้งฮวงต้องครวญครางขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ทิหึงได้ใช้เสียงปกติของมันกล่าวต่อไปทันที

"เสียงเอ็งบู้ที่กล่าววาจากับท่าน ความจริงเป็นข้าพเจ้าใช้เสียงท้องเปล่งออกไปเท่านั้น"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะรับทราบ ทิหึงกล่าวต่อ

"ที่ท่านเห็นข้าพเจ้าล้มลงกลายเป็นซากศพบนฮวงซุ้ยนั้น ความจริงเป็นข้าพเจ้าได้เข้าสู่สภาพการแสร้งตายดอก"

เฮ้งฮวงได้แต่ผงกศีรษะ ทิหึงกล่าวต่อไป

"ในช่วงเวลาแสร้งตาย ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องดื่มกินอาหารใด กระทั่งยังมิต้องใช้ปากใช้จมูกหายใจ ตลอดร่างเย็นแข็ง แต่ยังคงมีความรู้สึกหลงเหลืออยู่เล็กน้อย"

เฮ้งฮวงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนต้องแสร้งตายต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย... ?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังถูกคนคุมเชิงความเคลื่อนไหว ถูกคุกคามจนมิอาจไม่แสร้งตายรับมือมัน"

"นั่นเป็นผู้ใดอีก ?"

"บ้วนทง"

"ไฮ้! ข้าพเจ้าจำได้ คนผู้นี้คล้ายเป็นหนึ่งในสิบสามบริวารของเชี้ยเฉี่ย"

"ท่านมิได้จำผิด"

เฮ้งฮวงนิ่งอึ้งไปทันที ครุ่นคิดจนเงียบขรึมครู่หนึ่ง จึงได้ถอนใจกล่าว

"ท่านพอจะบอกต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวนี้แก่ข้าพเจ้าโดยละเอียดหรือไม่?"

"ได้"

เฮ้งฮวงกลับต้องโพล่งด้วยความประหลาดใจ

"ท่านไฉนตอนนี้รับปากโดยรวบรัดตัดความถึงปานนี้?"

ทิหึงประสานสายตากับเฮ้งฮวงพลางส่งเสียงแช่มช้า

"เนื่องเพราะแต่ละคนของพวกเรา ตอนนี้ต่างได้ถือท่านเป็นสหายแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"หากแม้นยังอำพรางท่าน พวกเราไหนเลยจะหักห้ามความละอายได้"

"อย่างนั้น ท่านยังไม่รีบเร่งบอกให้ข้าพเจ้าทราบ"

"นี่ต้องเท้าความถึงเมื่อเจ็ดปีก่อน"

กล่าวถึงตอนนี้ ทิหึงแหงนหน้าถอนใจยาวก่อนจึงเล่าต่อ

"เมื่อเจ็ดปีก่อน พวกเรายังอยู่ในดินแดนไซฮั่วก ยังมิได้สวามิภักดิ์ต่อองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน

"พวกเรามีประเทศของตัวเอง มีกษัตริย์ของตัวเอง

"ประเทศของพวกเรานับถือนิกายมาร เทียนม้อปอสุน (ปรนิมมิตวสวัตดี) คือองค์เทพเจ้ามารที่พวกเราเทิดทูนสุดสูง พวกเรายิ่งเคารพเทิดทูนองค์กษัตริย์ของพวกเรา ดังนั้นพวกเราจึงเรียกองค์กษัตริย์ของพวกเราเป็นม้ออ๋อง (มาราธิราช) อยู่เสมอมา ซึ่งก็เป็นคำเรียกหาที่ให้ความเคารพเทิดทูนสุดสูง

"เทวบุตรมารสิบหมื่นองค์ โลหิตมารสิบหมื่นหยด นิรมิตขึ้นเป็นนกแก้วโลหิตตัวหนึ่งนั้น ความจริงเป็นตำนานของนิกายม้อก้า ม้ออ๋องในตำนานนั้นที่จริงก็คือเทียนม้อปอสุน (ปรนิมมิตวสวัตดี) ในเมื่อพวกเราเทิดทูนองค์กษัตริย์ของพวกเราคือม้ออ๋อง ย่อมเรียกหัวหน้าราชองครักษ์ที่พิทักษ์ความปลอดภัยขององค์กษัตริย์พวกเราเป็นฮ้วยเอ็งบู้ (นกแก้วโลหิต) และเรียกราชองครักษ์คนสนิทคู่ใจทั้งสิบสามเป็นฮ้วยโน้ว (ข้าทาสโลหิต) การเรียกหากันเช่นนี้มีแต่แพร่หลายในประเทศพวกเราเท่านั้น

"มาตรว่าประเทศเรานับถือนิกายม้อก้า แต่พลเมืองของประเทศเรากลับรักเทิดทูนสันติภาพยิ่ง แผ่นดินอุดมสมบูรณ์ เป็นประเทศรุ่มรวยมั่งคั่ง ดังนั้นองค์กษัตริย์

ของประเทศเราจึงได้ถูกเรียกเป็นไท้เพ้งอ๊วลักปู้กุ้ยอ้วง ประเทศของเราก็ได้เรียกเป็นไท้เพ้งอ๊วลักปู้กุ้ยก้ก

"บุญญาธิการขององค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันแผ่ไพศาลไปทั่วทุกทิศทาง กษัตริย์ทุกประเทศเขตแคว้นสวามิภักดิ์อยู่ใต้อำนาจบารมี ประเทศของพวกเราองค์กษัตริย์ของพวกเราเลื่อมใสวัฒนธรรมอันรุ่งเรืองของประเทศท่านเนิ่นนานแล้ว ดังนั้น ก็มิได้นอกเหนือกฎเกณฑ์ สวามิภักดิ์อยู่ใต้รัตนบัลลังก์ขององค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน พร้อมกันนั้น โยกย้ายจากไซฮั่วกสู่บูรพามาในแผ่นดินใหญ่ สร้างปราสาทราชวังขึ้นในฟ้าทักษิณ องค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันก็ได้ทรงพระมหากรุณาธิคุณพระราชทานนามวังนั้นเป็นไท้เพ้งอ้วงฮู้ ทรงให้เกียรติกษัตริย์ของพวกเราเป็นไท้เพ้งอ๊วลักปู้กุ้ยอ้วง

"พลเมืองของประเทศเรามิได้คัดค้านเรื่องนี้ แต่ในวังหลัง กลับมีผู้หนึ่งที่ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือหนึ่งในสี่สนมคนโปรดขององค์กษัตริย์พวกเรา และก็คือลี้ตั๋วเนี้ยในปัจจุบัน"

วาจาชะงักงันลงกลางคัน ตาที่คมกล้าดั่งเกาทัณฑ์ของทิหึง จับมองไปยังลี้ตั๋วเนี้ยที่นอนแน่นิ่งกับพื้นกล่าวต่อไป

"นางจำเดิมเป็นราชินีของชนเผ่าหนึ่งที่อยู่ในแคว้นใกล้เคียง แต่มิใช่ผู้สืบทายาทที่จะดำรงตำแหน่งกษัตริย์ต่อไปโดยแท้จริง เท่าที่นางสามารถเป็นราชินีได้ล้วนเนื่องเพราะฝีมือยั่วยวนของนาง และเท่าที่นางยินยอมมาเป็นสนมขององค์กษัตริย์พวกเรา เนื่องเพราะละโมบในความรุ่มรวยมั่งคั่งของกษัตริย์เรา"

เฮ้งฮวงสงบฟังถึงตอนนี้จึงได้เอ่ยขึ้น

"บุพเพสันนิวาสรายนี้ มิใช่เป็นความคิดเห็นขององค์กษัตริย์ไท้เพ้งอ้วงเอง?"

ทิหึงสั่นศีรษะกล่าว

"ฮวงเฮีย เนื่องจากเราว่ากล่าวกันในฐานะชนชาวนักเลงด้วยกัน เมื่อพาดพิงถึงองค์กษัตริย์พวกเรา ข้าพเจ้าจึงมิได้ใช้ราชาศัพท์ เนื่องเพราะท่านมิใช่พสกนิกรของประเทศเรา ท่านฟังแล้วอาจตะขิดตะขวง ดังนั้นโปรดได้อภัยด้วย"

หยุดเล็กน้อย ทิหึงกล่าวต่อไป

"บุพเพสันนิวาสระหว่างนางกับองค์กษัตริย์พวกเรานั้น เป็นองค์กษัตริย์พวกเราเสนอออกไปเอง ตอนแรกมาตรว่าเกิดขึ้นจากการบอกใบ้อย่างบังเอิญ หรือมีเจตนาของนางก็ตาม แต่ถึงตอนหลัง องค์กษัตริย์พวกเราได้ถูกความงามของนางยั่วยวนจนลุ่มหลง ต้องสู่ขอนางให้จงได้"

หยุดถอนใจเบา ๆ ทิทึงเล่าต่อไป

"นางมีศักดิ์สูงถึงสนมเอก ได้รับพระราชทานมากมายก่ายกอง แต่นางหาได้พอแก่ใจไม่ เนื่องเพราะความมุ่งหมายของนางอยู่ที่ทั้งท้องพระคลังของพวกเราตอนนั้น ผู้ที่ติดตามนางเข้าวัง ยังมีนางกำนัลและสิบสามดาบมารในเผ่าของนางซึ่งล้วนแล้วเป็นคนสนิทคู่ใจของนาง และพวกประดานั้นก็ต่างพอมีฝีมืออยู่บ้าง แต่ทว่าดาบมารทั้งสิบสามเล่มต่างถูกจัดให้อยู่ทางนอกวัง ในวังมีการป้องกันที่เข้มงวดกวดขันยิ่ง เอ็งบู้กับพวกเราทั้งสิบสามฮ้วยโน้วต่างมีพลังฝีมือที่เหนือกว่าพวกมันเสียอีก พวกมันจึงมิกล้าดำเนินการโดยวู่วามหุนหัน"

เฮ้งฮวงอดส่งเสียงขึ้นอีกมิได้

"คนเช่นดั่งลี้ตั๋วเนี้ย ในเมื่อยังมิได้ของที่มุ่งมาดปรารถนา ในส่วนตัวของนางคาดว่าต้องถือท้องพระคลังพวกท่านเป็นสมบัติส่วนนางกระมัง ?"

ทิทึงผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้น เมื่อองค์กษัตริย์พวกเราเข้าสู่บูรพาสร้างวังในฟ้าทักษิณ นางเป็นผู้คัดค้านรุนแรงที่สุด เนื่องเพราะองค์กษัตริย์พวกเรา มิเพียงนำพาอัญมณีในท้องพระคลังมากกว่าครึ่งเท่านั้น ยังจะเตรียมมอบอีกจำนวนหนึ่งทูลเกล้าถวายต่อองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน เพื่อแสดงความเคารพเทิดทูน บริสุทธิ์จริงใจ และเกียรติขององค์กษัตริย์เรา นี่จึงยิ่งเป็นเรื่องที่นางยากจะอดกลั้นทนทานต่อไปได้"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าว

"นางย่อมไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับพวกท่าน ?"

"หลังจากพวกเราเข้าไปในวังไท้เพ้งอ้วงฮู้แล้วนางก็มีปัญญา"

"อ้อ ?"

"นับว่านางมีความยอดเยี่ยมยิ่ง ที่สามารถคิดได้วิธีชั่วร้ายอำมหิตนั้นมา"

หยุดเล็กน้อย ทิทึงกล่าวต่อด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

"ค่ำคืนหนึ่ง นางถึงกับใช้นัยน์ตามารคู่นั้นสะกดจิตองค์กษัตริย์พวกเราไว้ให้เขียนจดหมายติดต่อกับศัตรูฉบับหนึ่ง ความหมายในจดหมายระบุชัดเจน บอกว่าที่องค์กษัตริย์เราเข้าสู่บูรพา มีความมุ่งหมายอีกสถาน ทางเปลือกนอกสวามิภักดิ์ใต้รัตนบัลลังก์ แต่ลอบติดต่อกับศัตรูภายนอกของประเทศเตรียมสะสมลี้พลอยู่ในภาคใต้ ยามใดเมื่อถึงเวลาสมควร จะลุกฮือขึ้นก่อการทางด้านใน ให้ศัตรูภายนอกกระหนาบเข้ามาอีกกำลังหนึ่ง ล้มล้างแผ่นดินนี้ไว้ในอำนาจบารมีตัวเอง"

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วถาม

"จดหมายเพียงฉบับเดียว ข้าพเจ้าเห็นว่าคล้ายไม่มีประสิทธิภาพเท่าใด"

ทิทึงถอนใจตอบ

"แต่เป็นลายพระหัตถ์ขององค์กษัตริย์พวกเราซึ่งนั่นยังพอทำเนา ในกระดาษจดหมายยังมีรอยพระหัตถ์ขององค์กษัตริย์เรา และตราประทับที่ใช้ส่วนพระองค์อีกสี่ตรา ต้องมิใช่ผู้อื่นจะสามารถปลอมแปลงได้เด็ดขาด"

เฮ้งฮวงสวนคำ

"แต่นั่นมิใช่ความจริง หากได้ยืนยันทั้งสองฝ่าย ไม่ยากที่จะประจักษ์แจ้งมาได้"

ทิทึงหยุดถอนใจอีกคราจึงตอบ

"ความมืดมนและยุ่งเหยิงของการเมือง มิใช่พวกท่านที่เป็นชนชาวนักเลงจะเข้าใจได้"

หยุดสายหน้าแล้วจึงกล่าวต่อ

"ศัตรูภายนอก ย่อมมีแต่เกรงกลัวแผ่นดินไม่ปั่นป่วนวุ่นวายเท่านั้น ยามใดถูกประจันหน้ายืนยัน แม้ไม่มีก็ต้องบอกว่ามี และขุนนางใหญ่ในรัชกาลนี้มีจำนวนไม่น้อยที่ริษยากริ่งเกรงองค์กษัตริย์พวกเรา เมื่อถึงตอนนั้น ยากยิ่งจะไม่พลอยซ้ำเติม หากเมื่อเป็นเช่นนั้น มิเพียงชีวิตขององค์กษัตริย์พวกเราน่าหวั่นวิตกเท่านั้น พสกนิกรทั้งประเทศก็น่ากลัวกลายเป็นมีปัญหาไปด้วย"

ประการนี้ เฮ้งฮวงกลับพอคาดคำนวณได้โดยไม่ยากนัก

ทิทึงเล่าต่อไป

"เมื่อองค์กษัตริย์พวกเรามีสติแจ่มใสคืนมา ก็ทราบเป็นเรื่องราวที่หนักหนาสาหัส ท่านมีความปรารถนาจะชิงคืนเป็นอย่างยิ่ง แต่เสียดาย จดหมายถูกส่งออกไปแล้ว กระทั่งชีวิตของท่านก็ตกอยู่ในอุ้งมือลี้ตั๋วเนี้ย ลี้ตั๋วเนี้ยจึงเรียกระดมบริวารคู่ใจของนางทันที"

"ตอนนั้น คิดว่าพวกท่านก็ต้องสังเกตออกว่าเรื่องราวผิดปกติ ?"

ทิทึงผงกศีรษะรับคำ

"แต่พวกเราก็ไม่สามารถยับยั้งขัดขวางแล้ว"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"พวกท่านย่อมต้องคอยคุ้มกันความปลอดภัยของปู้กุ้ยอ้วง"

"หลังจากนางเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงแล้ว ก็ได้บอกความมุ่งหมายของนางมา"

"นางต้องการอัญมณีในคลัง ?"

"อัญมณีเท่าที่มี"

"กระเพาะของสตรีนางนี้กลับโตไม่น้อย"

"ยังไม่รวบรัดเพียงเท่านี้ดอก"

"อ้อ ?"

"นางยังต้องให้องค์กษัตริย์พวกเราสาบาน ไม่เปิดเผยเรื่องราวนี้ไปตลอดกาล ไม่สืบสาวเอาความต่อเรื่องราวนี้ตลอดกาล จากนั้น จึงยินยอมปล่อยกษัตริย์พวกเรากลับ มอบจดหมายฉบับนั้นคืนให้"

"นับว่านางมีความรอบคอบไม่น้อย หากแม้นเปิดเผยเรื่องนี้ไป มาตรว่าพวกท่านมิสืบสาวเอาความ อย่างน้อยที่สุดสหายในวงพวกนักเลงฝ่ายอธรรม ก็ต้องทยอยกันไปรังควานนางเป็นแน่แท้"

"ไม่มีความชาญฉลาดอยู่บ้าง ไม่มีกำลังขวัญอยู่บ้าง นางก็ต้องไม่กล้ามือกุศลจิตเช่นนี้ดอก"

"หรือนางไม่กลัวปู้กุ้ยอ้วงลั่นปากแล้วคืนคำ ?"

ทิหึงกล่าวด้วยสีหน้าขึงขังทันที

"ประกาศเราเคารพในสัจจะวาจาเป็นที่สุด องค์กษัตริย์พวกเรายิ่งมีวาจาหนักแน่นกว่าขุนเขา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"กษัตริย์จ้าวชีวิตของประเทศ ลั่นปากแล้วไม่มีสัจจะ ไหนเลยจะบริหารแผ่นดินได้ ? ไหนเลยจะให้พสกนิกรเคารพเทิดทูนได้ ?"

"อภัยที่ข้าพเจ้าพลั้งปาก"

"ไม่ทราบมิมีความผิด"

เฮ้งฮวงเปลี่ยนเรื่องถาม

"ตอนหลังปู้กุ้ยอ้วงรับมือเรื่องราวสถานใด ?"

"องค์กษัตริย์พวกเรามิอาจไม่รับเงื่อนไขของนางได้"

"เนื่องเพราะจดหมายฉบับนั้น ?"

"หากมิใช่จดหมายฉบับนั้นถูกส่งออกไปแล้ว ด้วยจิตใจและพฤติการณ์ขององค์กษัตริย์พวกเรา จะต้องยอมตายก็มิยอมตกอยู่ใต้อำนาจขู่เข็ญของนาง ซึ่งหากองค์กษัตริย์ตายไป พวกนางก็อย่าหมายมีชีวิตรอดเลยแม้สักผู้เดียว"

"จริงทีเดียว พอปู้กุ้ยอ้วงตาย พวกท่านไม่มีความกริ่งเกรงกังวลอื่นใดอีกในยามอาฆาตแค้น จะต้องลงมือสังหารด้วยความเดือดดาลอำมหิต"

เฮ้งฮวงหยุดเล็กน้อยแล้วเปลี่ยนเรื่องถาม

"จดหมายฉบับนั้นส่งไปสถานที่ใดกันแน่ ?"

ทิหึงสั่นศีรษะตอบ

"ไม่ทราบ จากที่นางบอกเล่า ได้ส่งไปยังขุนนางใหญ่ผู้หนึ่ง หากทางด้านนางมีปัญหาเกิดขึ้น จดหมายฉบับนั้นก็ต้องตกอยู่ในมือขุนนางใหญ่ผู้นั้นทันที"

"ที่นางบอกเป็นความสัตย์จริงหรือไม่ ?"

"แม้มิใช่ความสัตย์จริง พวกเราก็ต้องถือเป็นความจริง พวกเราไม่อาจใช้ชีวิตของพลเมืองสิบหมื่นคนมาเสี่ยงอันตรายนั้นได้"

"ปู้กุ้ยอ้วงก็เพราะเห็นแก่ชีวิตของพลเมืองสิบหมื่นคน จึงยอมอดกลั้นความอัปยศยังชีวิต รับปากเงื่อนไขของลี้ตั๋วเนี้ย"

ทิหึงมีสีหน้าเคารพเทิดทูนจนสำรวมยิ่ง รับคำเสียงหนัก ๆ

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าวต่อ

"เรื่องราวเมื่อเป็นถึงระดับนั้น ไยมิใช่เสร็จสิ้นยุติได้ ?"

"ไหนเลยรวบรัดตัดความปานนั้น"

เฮ้งฮวงเลียบเคียงถาม

"หรืออัญมณีเหล่านั้นเกิดมีปัญหา ?"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"ในบรรดาอัญมณีเหล่านั้น มีบางส่วนเตรียมจะทูลเกล้าถวายต่อองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน นามของอัญมณี จำนวน กระทั่งรูปลักษณะได้ถูกบันทึกไว้เรียบร้อยเนิ่นนานแล้ว ก่อนที่พวกเรายังมิได้เข้าสู่แผ่นดินใหญ่ ก็ได้ใช้ทูตส่งเข้าไปในวังหลวงทูลเกล้าถวายต่อองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน หากแม้นพวกเรามอบให้ลี้ตั๋วเนี้ยจนหมดสิ้น เท่ากับเป็นโทษหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ยิ่งอย่าว่าแต่องค์กษัตริย์พวกเราเข้าสู่แผ่นดินใหญ่ครานี้ นำพาอัญมณีจำนวนนับไม่ถ้วนมาด้วย แต่พอเข้าแผ่นดินใหญ่ถึงกับอันตรธานจนไม่เหลือหลอ เรื่องเช่นนี้ ท่านลองบอกสมควรอธิบายเยี่ยงไร ? แก้ตัวเยี่ยงไร ? ผู้อื่นจึงยอมเชื่อถือพวกเรา"

เฮ้งฮวงตาเป็นประกายวาว สวนคำไป

"ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะสาเหตุนี้ พวกท่านจึงได้จัดการวางแผนให้มีนกแก้วโลหิตปรากฏขึ้น ?"

"นี่นับเป็นวิธีที่คิดได้ในยามอับจนสิ้นทาง"

เฮ้งฮวงร้องอ้อแล้วเงียบขรึมไป

ทิหึงกล่าวต่อ

"เรื่องราวทั้งมวลนี้ นับแต่เริ่มต้นจนยุติล้วนดำเนินไปในความเร้นลับที่สุด ทางด้านพวกเรานอกจากองค์กษัตริย์ของพวกเราแล้ว ที่ทราบเรื่องราวนี้และร่วมดำเนินอยู่ในแผนนี้ มีเพียงเอ็งปู้หัวหน้าราชองครักษ์ พวกเราสิบสามฮ้วยโน้ว องค์ราชินีและสามนางสนมที่องค์กษัตริย์ทรงโปรด แปดทหารพิทักษ์คลัง ก้วยฮ้วม-จ้งก้วงของวัง พร้อมกับกิมเอ็กที่เป็นหลานมัน"

สีหน้าพลันเคร่งเครียดลงกว่าเดิม เน้นเสียงต่อ

"เจ้ากิมเอ็กกำพร้าบิดามารดาแต่เยาว์วัย พอสิบขวบก็ได้เข้าไปอยู่ในบ้านของก้วยฮ้วม ตลอดชีวิตก้วยฮ้วม มีบุตรชายโทนเพียงคนเดียวคือก้วยลั้งยิ้ง แต่ก็เป็นเด็กปัญญาอ่อน"

หยุดถอนใจอีกครั้งจึงได้เล่าต่อ

"ดังนั้น ก้วยฮ้วมจึงรักหลานผู้นั้นเป็นพิเศษ และกิมเอ็กก็มีความฉลาดกลอกกลิ้งไม่น้อย ยิ่งรู้จักหยั่งใจผู้คนอีกด้วย นับเป็นผู้ช่วยอันประเสริฐของก้วยฮ้วมได้ เลวก็เลวอยู่ที่มันมีความละโมบเกินไป สำหรับประการนั้น แม้ก้วยฮ้วมจะสังเกตเห็นอยู่บ้าง แต่ก็เข้าใจถึงจิตใจมนุษย์ธรรมดา มิได้ตำหนิให้มันปรับปรุงกลับใจ"

เฮ้งฮวงสวนคำทันที

"กับคนชื่อกิมเอ็ก ท่านบอกเล่าละเอียดอย่างยิ่ง หรือปัญหาเกิดขึ้นกับตัวมันผู้นี้อีก ?"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"ตอนนั้นพอดีเป็นเดือนเจ็ด พวกเราจึงเลือกวันเพ็ญเดือนเจ็ดเริ่มดำเนินแผนเรื่องนี้"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าว

"เพ็ญเดือนเจ็ด นับเป็นวันอันเหมาะสมจริง ๆ"

ในบันทึกธุดงควัตรมีเขียนไว้ดั่งนี้

"สารทตงง้วนเดือนเจ็ด พญายมออกบันทึกบาปบุญคุณโทษของมวลมนุษย์ ดังนั้นผู้บำเพ็ญพรตจึงสวดมนต์ภาวนาทั้งวันทั้งคืน ปิศาจหิวโหยที่ถูกกักขังก็ได้รับการปลดปล่อย"

เพ็ญเดือนเจ็ดจึงเป็นสารทภูตผี

สารทภูตผีก็คือวันที่ทวารอเวจีเปิดออก

ในวันเช่นนั้น มาดำเนินแผนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภูตผีปิศาจและเหล่ามาร นับว่าเหมาะสมอย่างยิ่งจริง ๆ

และในค่ำคืนวันนั้นเอง เอ็งปู้ฮ้วยโน้วทั้งสิบสามพร้อมทั้งแปดองครักษ์พิทักษ์คลังสมบัติ จ้งก้วงก้วยฮ้วมกับกิมเอ็กผู้หลาน ภายใต้การเข้าควบคุมบงการเองของลี้ตั๋วเนี้ยลำเลียงอัญมณีที่มากมายมหาศาลในคลังของปู้กุ้ยอ้วงออกจนหมดสิ้น

อัญมณีทั้งมวลเมื่อถูกตรวจจำนวนแล้ว บรรจุไปในหีบยี่สิบใบ ภายใต้การวางแผนอันเร้นลับที่สุด รอบคอบสุขุมที่สุด ออกจากประตูหลังของวัง ซ่อนไว้ในตึกที่ละแวกใกล้เคียงซึ่งตระเตรียมอยู่ก่อน

พอถึงวันรุ่งขึ้น ก้วยฮ้วมก็ประกาศเรื่องรายนี้

เนื่องจากบุคคลอื่น ๆ ถูกปกปิด ทั่วทั้งวังจึงปั่นป่วนจนแทบถล่มทลาย

ปู้กุ้ยอ้วงดำเนินไปตามระเบียบ โดยเชิญขุนนางและปู้เท้าในเมืองนั้นมา พวกมันย่อมไม่สามารถหากระไรออกมาได้

ในอัญมณีที่สูญหาย มีส่วนหนึ่งเป็นเครื่องราชบรรณาการ ขุนนางในเมืองนั้นย่อมทราบเป็นเรื่องมีความสำคัญอันใหญ่หลวงยิ่ง มิกล้าหย่อนยานขอไปที มีคำสั่งเฉียบขาดให้ผู้มีตำแหน่งหน้าที่สืบเสาะเบาะแสโดยเข้มงวดกวดขัน ทั้งยังจำกัดวันให้ทำลายคดีอีกด้วย

ผู้ต้องมลทินน่าสงสัยที่สุดของคดีรายนี้ ย่อมเป็นก้วยฮ้วมตำแหน่งจ้งก้วงของวัง

เนื่องเพราะก่อนจะเข้าถึงคลัง มีประตูอยู่อีกสิบสามชั้น กุญแจทั้งมวลอยู่ในความรับผิดชอบของก้วยฮ้วม ประตูทุกชั้นไม่มีรอยถูกงัดทำลาย หนึ่งเดียวที่สามารถเข้าไปลำเลียงอัญมณีในคลังออกจนหมดสิ้นในชั่วเวลาคืนเดียว มีแต่ก้วยฮ้วมผู้เดียวเท่านั้น

ต่อให้มันเป็นคู่เขยกับปู้กุ้ยอ้วง และต่อให้เป็นคนสนิทคู่ใจของปู้กุ้ยอ้วง แต่คดีมีความสำคัญหนักหนาสาหัสยิ่ง ขุนนางในเมืองนั้น ก็มีแต่ต้องถือมันเป็นเป้า มันก็ทราบไม่อาจปลดเปลื้องออกจากมลทินได้ เตรียมจะใช้ความตายมาแสดงความบริสุทธิ์ของตัว

ในพลบค่ำวันนั้นเอง มันขังตัวเองอยู่ในห้องใช้มีดสั้นเล่มหนึ่งแทงเข้าใส่ทรวงอก

นี่ย่อมเป็นขั้นหนึ่งในแผนการนั้น

มีดสั้นพอแทงเข้าทรวงอก ก้วยฮ้วมก็โถมออกจากห้อง แสร้งบอกว่าพบเห็นนกแก้วโลหิต ได้รับความปรารถนาสามประการจากนกแก้วโลหิต และมันก็ได้เสนอความปรารถนาประการแรกให้แก่นกแก้วโลหิตแล้ว

ความปรารถนาประการแรกของมัน คือต้องการให้นกแก้วโลหิตหาอัญมณีที่สูญหายคืนกลับมา

กับเรื่องนี้ ผู้คนทั้งวังต่างเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง

พวกมันแม้ทราบ ในประเทศมันมีตำนานเล่าขานกันเยี่ยงนี้ แต่อย่างไรก็ไม่เคยมีเรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลย

และพวกมันยิ่งมิเคยเห็นนกแก้วโลหิตอีกด้วย

พวกขุนนางและปู้เท้าที่กำลังสืบเสาะเบาะแส ยิ่งมิยอมเชื่อเด็ดขาด ปู้กุ้ยอ้วงจึงได้บอกตำนานเรื่องนั้นให้แก่พวกขุนนางทราบในตอนนั้นเลย

แต่พวกมันก็ได้ถือเป็นตำนานที่เล่าขานกันเท่านั้น

จนเช้าวันรุ่งขึ้น เอ็งบู้ที่เป็นหัวหน้าราชองครักษ์ได้พาฮ้วยโน้วสิบสามคนพร้อมกับกิมเอ็กอีกผู้หนึ่งลำเลียงอัญมณีทั้งยี่สิบหีบมาที่หน้าประตูวังปู้กุ้ยอ้วง

พวกมันต่างผ่านการปลอมแปลงโฉมด้วยฝีมือยอดเยี่ยม โดยเอ็งบู้ปลอมเป็นชายกลางคนที่แต่งกายเรียบร้อยสวยงาม แสร้งบอกเป็นตุลาการในอเวจี เนื่องจากภูตผีคร่าวิญญาณที่เป็นบริวาร เมื่อค่ำวานคร่าวิญญาณคนผิดไปผู้หนึ่ง บอกผู้ตายควรเป็นอีกผู้หนึ่ง แต่กลับคร่าวิญญาณก้วยลั้งยิ้งบุตรโทนของก้วยฮ้วมไป ดังนั้นจึงได้ไปหาอัญมณีเหล่านั้นมาเป็นเครื่องชดใช้

พวกเอ็งบู้ต่างมีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยม มาตรว่ามือซ้ายขวาจะยกหีบอัญมณีอยู่ใบหนึ่ง ยังคงไปในที่สูงได้ง่ายดายดั่งเหาะเหิน .กอปรกับฝีมือปลอมแปลงโฉมที่เลอเลิศปานเนรมิตของซิ่งจำอุ้ยชิกเนี้ย ตุลาการและบริวารภูตผี นับว่าเป็นจริงเป็นจังไม่มีพิรุธเลย สร้างความตระหนกแก่ผู้คนในบริเวณนั้นเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อวางหีบอัญมณีลงแล้ว พวกมันก็พลันหายลับไปในหมอกควันที่อุ้ยชิกเนี้ยลอบปล่อยออกมา

ตอนนั้นฟ้ายังไม่สว่าง หมอกอรุณสล้างเลือนราง แม้ว่าหมอกจะพลันหนาขึ้นอีกเล็กน้อย ก็ไม่สะกิดให้ผู้คนคลางแคลงสงสัย มาตรว่าวิชาตัวเบาของกิมเอ็กยังไม่เยี่ยมเท่าใด แต่ภายใต้การช่วยเหลือของฮ้วยโน้วอีกสองคน มันก็ไปมาแคล่วคล่องว่องไวดุจปักษาลับหายในม่านหมอก ดั่งเป็นเงาภูตพราย จวบจนบรรดาขุนนางและปู้เท้าเดินเข้าไป ในบริเวณนั้นก็เหลือแต่หีบอัญมณีอยู่ยี่สิบหีบเท่านั้น

เหล่านั้นล้วนเป็นอัญมณีทั้งมวลที่สูญหายไปจากคลังของวังปู้กุ้ยอ้วงอย่างเร้นลับจริง ๆ

เมื่อก้วยฮ้วมตรวจตามจำนวนเรียบร้อยแล้ว ปู้กุ้ยอ้วงก็ได้มาตรวจโดยละเอียดอีกครา มิเพียงไม่ขาดหายแม้สักชิ้นเดียวเท่านั้น ยังไม่แตกหักบุบสลายสักน้อยนิดอีกด้วย ผู้คนที่อยู่ในบริเวณ และบรรดาขุนนางกับปู้เท้า ต่างต้องตระหนกต่อ

เหตุการณ์นี้จนขวัญหนีดีฝ่อ เหงื่อซึมออกโชมกายทุกคนไป

ความจริงพวกมันยังคลางแคลงสงสัย แต่เมื่อเช่นนั้น ต่างเชื่อกันสนิทใจที่ส่งอัญมณีคืนกลับมาให้ เป็นปิศาจมิใช่มนุษย์

ต้องไม่มีมนุษย์ตนใด ยอมเสี่ยงอันตรายที่สุดร้ายแรงไปขโมยอัญมณีในวังปู้กุ้ยอ้วงได้แล้ว ยังส่งคืนกลับไปให้ครบตามจำนวนอีก ซึ่งนั่นต้องมิใช่เป็นเรื่องล้อเล่นกันได้

วังของปู้กุ้ยอ้วงยิ่งมิใช่เป็นสถานที่ไปล้อเล่นได้เด็ดขาด

อัญมณีเหล่านั้นเมื่อผ่านตาปู้กุ้ยอ้วงแล้ว ก็ถูกส่งเข้าไปในคลังทันที ลั่นกุญแจประตูทั้งสิบสามด่านไว้ บรรดาขุนนางและปู้เท้าที่อยู่ในบริเวณ ก็ได้รับเชิญเข้าชมการก่อสร้างคลัง ต่างมีความเห็น หากไม่มีกุญแจไข จะไม่มีทางสามารถเข้าในคลังได้เด็ดขาด

พวกมันมีแต่ยอมรับ เป็นการกลั่นแกล้งของภูตผีปิศาจ พวกมันมีแต่หวั่นวิตกเรื่องราวที่ตุลาการมาจากอเวจีบอกจะเป็นความจริงหรือไม่ ? หากเป็นความจริง ความปลอดภัยในชีวิตก้วยลั้งยิ้งบุตรโทนก้วยฮ้วม ก็ต้องกลายเป็นปัญหาอันสำคัญแล้ว

ผู้หวั่นวิตกกังวลที่สุด ในจำนวนนั้นย่อมเป็นก้วยฮ้วมผู้เป็นบิดา

มันแสดงออกถึงความกระวนกระวายจนผุดลุกผุดนั่ง ซึ่งเป็นเพียงแสดงให้ผู้อื่นเห็นเท่านั้น แต่ความจริง มันเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง มาตรแม้นทราบก้วยลั้งยิ้งที่ปัญญาอ่อนมีชีวิตต่อไป มิว่ากับผู้ใดกระทั่งกับตัวก้วยลั้งยิ้งเอง ก็นับเป็นการเจ็บปวดทรมานประการหนึ่ง มาตรแม้ตกลงใจไว้ก่อน ยินยอมสละชีวิตก้วยลั้งยิ้งเพื่อเสริมแผนนี้ให้หนักแน่นจริงจังยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อของตัวเองอยู่

ปู้กุ้ยอ้วงย่อมมีคำสั่งให้ออกเสาะค้นร่องรอยของก้วยลั้งยิ้งอยู่นานแล้ว

ค้นไปทั่วทั้งวังอันกว้างใหญ่ ต่างหาตัวก้วยลั้งยิ้งไม่พบ ขณะที่พนักงานกรมเมืองและปู้เท้าเตรียมจะออกค้นทางภายนอกนั้น ซากศพก้วยลั้งยิ้งก็ถูกคนส่งกลับมาที่วัง

ก้วยลั้งยิ้งตายในสภาพน่าสยดสยองยิ่ง และก็ขู่ขวัญผู้คนอย่างรุนแรงยิ่ง ฟังว่าเป็นพลาดเท้าตกน้ำจมตาย ประการนี้ไม่ยากจะดูออกได้

บรรดาผู้ไม่ล่วงรู้ความนัย เมื่อเห็นซากศพก้วยลั้งยิ้ง ต่างยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

การตายของก้วยลั้งยิ้ง มิเพียงยืนยันวาจาตุลาการที่บอกว่ามาจากอเวจีเท่านั้น ยังยืนยันแน่ชัด พวกมันที่มาเมื่อครู่มิใช่มนุษย์จริง ๆ

เป็นภูตผี !

"ก้วยลั้งยิ้งใช่ตายไปจริงหรือไม่ ?"

เฮ้งฮวงฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องสอดคำทิหึงถามขึ้น

ทิหึงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"มิได้"

"แล้วเป็นเรื่องราวใดกัน ?"

"พวกเราใช้ฝีมือคุกคามให้มันอยู่ในสภาพแสร้งตาย ต่อมาก็ให้ลี้ตั๋วเนี้ยใช้ตัวยาพิเศษจัดการผิวกายของมัน จนมันปรากฏสภาพของการจมน้ำตายจริง ๆ เนื่องจากมันเป็นคนปัญญาอ่อนอยู่แล้ว ไม่มีความคิดเห็นของตัวเองเหลือสักน้อยนิด ดังนั้นพวกเราบันดาลให้มันแสร้งตาย ก็มิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากสักเท่าใด ?"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกท่านมีความสามารถระดับนี้"

ทิหึงฝืนยิ้มเล่าต่อ

"พวกเราก็เพียงแต่ต้องการให้มันแสร้งตายชั่วคราวเนื่องเพราะพวกเรายังต้องให้มันฟื้นคืนชีวิต เพื่อแสดงอิทธิฤทธิ์มารของนกแก้วโลหิต เพื่อให้เรื่องราวนี้ยิ่งสมจริงสมจังกว่าเดิม"

เฮ้งฮวงเข้าใจได้กระจ่าง จึงกล่าวขึ้น

"แต่ละครั้งที่ฮ้วยเอ็งบู้จุติสู่มนุษย์โลก ต่างนำพาความปรารถนามาสามประการ ก้วยฮ้วมเพียงใช้ไปประการเดียว ยังมีความปรารถนาอีกสองประการเหลืออยู่ ในเมื่อมันมีก้วยลั้งยิ้งเป็นบุตรโทนอยู่ผู้เดียว ความปรารถนาประการที่สองของมันตามเหตุผล สมควรให้ฮ้วยเอ็งบู้ชุบชีวิตบุตรของมันฟื้นคืนกลับมา ?"

ทิหึงผงกศีรษะรับคำ

"สมควรเป็นเช่นนั้น ในใจแต่ละคนต่างได้คิดอยู่ดังนั้น ไม่มีผู้ใดอำลาจากไปต่างรอคอยอยู่ในห้องโถงของวังใหญ่ ซึ่งก็สมใจพวกเราพอดี เนื่องเพราะเวลาที่พวกเราจะให้ฮ้วยเอ็งบู้ปรากฏไปนั้น กำลังต้องการให้พวกมันได้รู้เห็นเป็นพยานยืนยันเรื่องราวนี้"

สายตาเฮ้งฮวงเบือนไปยังนกแก้วโลหิตที่เกาะอยู่บนบ่าอัวจือเฮ้าแล้วกล่าว

"นกแก้วโลหิตตัวนี้มีความเป็นมาอย่างไรกันแน่ ?"

ทิหึงเบือนสายตามองตามพลางตอบ

"มันความจริงเป็นนกแก้วพันธุ์ประหลาดที่หัวหน้าพวกเราเลี้ยงไว้ แต่ผ่านการย้อมขนและตัดตบแต่งแล้ว ก็ผิดจากลักษณะเดิมของมันมากหลาย แต่กลับ

ไปคล้ายคลึงภาพวาดนกแก้วโลหิตที่มีในตำนานของประเทศเราเป็นอย่างยิ่ง"

เฮ้งฮวงถอนหายใจเฮือกใหญ่

ในที่สุด บัดนี้นับว่าได้ทราบความลับที่แท้จริงของนกแก้วโลหิตตัวนี้แล้ว

นกแก้วโลหิตตัวนี้ เป็นเพียงนกแก้วพันธุ์ประหลาด หาใช่เนรมิตรขึ้นจากโลหิตมารไม่ แต่ก็ได้ขู่ขวัญเฮ้งฮวงจนฝ่อมาถึงสองครั้งครา

เฮ้งฮวงพลันนึกถึงวาจาที่ทิหึงเคยกล่าวเมื่อคราครั้งก่อน

"...นั่นก็เนื่องเพราะมนุษย์ชาวโลกโง่เขลา ไร้ความคิด ดังนั้น จึงมีนิทานเรื่องนี้ขึ้น"

"...มีการลักขโมยก็ต้องมีตัวการ แม้นับว่าในโลกมีภูตผีปิศาจจริง ก็ต้องไม่มาขโมยอัญมณีของมนุษย์"

เฮ้งฮวงได้แต่ทอดถอนใจ

ทิหึงเล่าสืบต่อไป

"ในเวลาที่ก้วยลั้งยิ้งใกล้ได้สติฟื้นคืนมา พวกเราก็ปล่อยนกแก้วโลหิตตัวนี้ออกไป"

วิกาลยิ่งดึกลมยิ่งรุนแรง

พายุฝนกระหน่ำปานฟ้าถล่ม

ในที่สุด นกแก้วโลหิตก็ได้ปรากฏขึ้นในห้องโถงของวังใหญ่ คล้ายดั่งเป็นไฟกลุ่มก้อนหนึ่ง

ก้วยฮ้วมใช้เสียงแหบแห้งร้องบอกความปรารถนาประการที่สองของมัน

ไม่นานเท่าใด พลันมีเสียงทุบกระดานดังขึ้นในห้องโถงใหญ่

เสียงนี้ดังออกมาจากในโลงนั่นเอง จากนั้น ก็มีคนแผดร้องดังออกมาจากโลงร้องบอกให้คนปล่อยมันออกมา

นั่นเป็นเสียงของก้วยลั้งยิ้ง !

มันแม้เป็นคนปัญญาอ่อน ก็รู้จักมีความหวาดกลัวเช่นกัน

ในโลงมืดสนิท กระทั่งนั่งยังไม่สามารถกระทำได้ มันย่อมต้องการให้คนปล่อยมันออกไป

ผู้คนที่มีในห้องโถงใหญ่ ต่างถูกเสียงขู่ขวัญจนแทบฝ่อตาย แต่ก้วยฮ้วมกลับฟังจนหัวใจแทบแตกสลายผุดลุกขึ้นโถมออกไป

ปู้กุ้ยอ้วงกับลี้ตั๋วเนี้ยที่เป็นนางสนม รีบคว้าแขนซ้ายขวาของก้วยฮ้วมไว้

ลี้ตั๋วเนี้ยเป็นมารยาทำท่า แต่ปู้กุ้ยอ้วงกลับคิดจะลากก้วยฮ้วมไว้จริง ๆ

หาใช่เนื่องเพราะเรื่องนี้ลี้ลับมหัศจรรย์ หวาดหวั่นสยองขวัญไม่ กลัวมันจะถูกมารร้ายสิงสู่ทำลายไม่ แต่เนื่องเพราะหากก้วยฮ้วมโถมออกไป ก็มีแต่ทางตายอยู่สายเดียว

นั่นก็เป็นอีกชั้นหนึ่งในแผนการของพวกมัน

ปู้กุ้ยอ้วงกลับไม่สามารถรั้งตัวก้วยฮ้วมไว้ได้

นางสนมลี้ตั๋วเนี้ยพลันชักมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง แทงใส่ก้วยฮ้วมตายไปในทันที

การเสียเวลาช่วงนั้น ก้วยลั้งยิ้งที่อยู่ในโลงก็ได้ตายไปอีกแล้ว

โลงแม้มิได้ยาไว้สนิทแน่น แต่ก้วยลั้งยิ้งเป็นคนปัญญาอ่อนไม่มีความคิดมิว่าทางด้านประสาทจิตใจ กำลังกาย ต่างอ่อนแอเปราะบางกว่าคนธรรมดาอยู่แล้ว ความแตกตื่นตระหนกในช่วงเวลานั้น นับว่าเพียงพอขู่จนมันขวัญฝ่อตายไปเองได้

นั่นพอดีเป็นเวลาที่ก้วยฮ้วมขาดใจตาย ดูไปนับว่าคล้ายเมื่อก้วยฮ้วมตาย ความหวังของมันพลอยสูญเสียประสิทธิภาพ บุตรของมันยิ่งไม่อาจฟื้นคืนชีวิตมาได้ คล้ายเป็นเรื่องจริงจังอย่างยิ่งก็ปาน

อัญมณีเหล่านั้น พลอยสาบสูญไปอย่างเร้นลับอีกครา

เฮ้งฮวงฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ในตอนที่ความสนใจของผู้คนทั้งหลายต่างรวมตัวอยู่ในห้องโถงใหญ่ พวกท่านก็ได้เข้าไปในคลัง ขนบรรดาอัญมณีเหล่านั้นไปอีกครั้ง ?"

ทิหึงผงกศีรษะ

"แผนของเราเป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"นับเป็นแผนอันประเสริฐจนไม่มีพิรุธ ก้วยฮ้วมกับบุตรยิ่งบันดาลให้เรื่องนี้ยิ่งเป็นจริงเป็นจัง แต่ทว่าสามารถไม่ตายกลับยิ่งประเสริฐกว่า"

"ไม่มีผู้ใดหวังได้เห็นการตายเช่นนั้น"

"เป็นก้วยฮ้วมยินยอมเองหรือถูกบังคับ ?"

"แผนนี้เป็นมันเสนอออกมาเอง"

"อ้อ ?"

"ตอนได้คิดถึงแผนนี้ มันก็ตกลงใจเสียสละชีวิตตัวเองแล้ว"

เฮ้งฮวงครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"ปกติปู้กุ้ยอ้วงต้องดีต่อมันอย่างยิ่ง ?"

"กับพวกเราและพสกนิกรของประเทศก็เป็นเช่นกัน ดังนั้น พวกเราแต่ละคนต่างยินยอมถวายชีวิตกับท่าน"

หยุดเล็กน้อยแล้วเสริมขึ้น

"ที่นอกเหนือจากกฎนี้ย่อมมีอยู่"

"ในเมื่ออัญมณีต่างได้มาครบครัน ลี้ตั๋วเนี้ยย่อมพึงพอแก่ใจ เรื่องราวก็ยุติลงได้"

"มันเพิ่งเริ่มต้น !"

ทิหึงตอบแล้วถอนหายใจยาวก่อน จึงได้เล่าต่อไป

"ตอนนั้นแม้เป็นเวลาพายุฝนโหมกระหน่ำรุนแรง องครักษ์แปดคนของคลังสมบัติก็ทุ่มเทความพยายามเต็มที่ คุ้มกันพวกเราออกจากวังได้ แต่เพื่อความปลอดภัย พวกเรายังคงใช้ความพยายามที่สุด ท่วงท่ารวดเร็วที่สุด ลำเลียงหีบอัญมณีเหล่านั้นไปที่ตึกหลังนั้นอีกครา มิว่าผู้ใดต่างไม่มีเวลาไปสนใจคนอื่น ๆ จวบจนถึงตึกนั้น วางหีบอัญมณีลง จึงได้เวลาสนใจถึงคนอื่น ๆ เนื่องเพราะทุกผู้คนต่างเชื่อถือบรรดาพวกพ้องที่เข้าร่วมงานคราวนี้ ต่างไม่มีผู้ใดเกิดอกุศลจิตละโมบอัญมณีเหล่านั้นได้"

เฮ้งฮวงขมวดคิ้วสวนคำ

"แต่ความเป็นจริง เกิดมีคนเกิดอกุศลจิตคิดละโมบอัญมณี"

"ถูกแล้ว"

"หรือคนผู้นั้นคือกิมเอ็ก ?"

สีหน้าทิหึงเครียดลงทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"เอ็งบู้ของพวกเรากับสิบสามฮ้วยโน้วต่างไปถึงแล้ว แต่กลับไม่เห็นมัน พวกเราต่างทราบสองแขนของมันมีกำลังกว่าพันชั่ง มาตรว่ายกหีบสองใบยังคงสามารถโลดละลิ่วดั่งเหาะเหิน ดังนั้น มีแต่ต้องไปเร็วกว่าพวกเรา ไม่อาจไปช้ากว่าพวกเราโดยเด็ดขาด ตอนนั้นต่างก็รู้สึกเป็นเรื่องราวเลวร้าย จึงทิ้งคนไว้ดูหีบอัญมณีผู้เดียว อื่น ๆ ต่างแยกย้ายออกไปเสาะค้นมัน"

"พวกท่านหามันไม่พบ ?"

ทิหึงถอนใจตอบ

"ไม่พบจริง ๆ แต่ในเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเราทราบข่าวที่ในเมืองเกิดคดีฆาตกรรมอันพิสดารอย่างมิเคยปรากฏเลย ผู้ถูกเข่นฆ่าเป็นสารถีชราคนหนึ่งทั้งสูงอายุและ

เยาว์วัยในครอบครัว ไม่มีรอดชีวิตเลยสักผู้เดียว ข้าวของในบ้านกลับอยู่ครบครัน เพียงหายแต่รถม้าที่ครอบครัวนั้นอาศัยยังชีวิตคนหนึ่ง มีคนเข้าใจเป็นการฆ่าล้างแค้น แต่พวกเราทราบว่าไม่ใช่ เนื่องเพราะในตอนเที่ยงก่อนคดีเกิดขึ้นวันหนึ่ง เคยมีคนไปสอบถามร้านค้าละแวกใกล้เคียง จะหารถม้าบรรทุกจากที่ใดได้สักคันหนึ่ง ผู้รับใช้ตนหนึ่งของร้านค้านั้น แนะนำสารถีเจ้าของรถที่ตายกับมัน และจากการบอกเล่าบรรยายของผู้รับใช้คนนั้น ผู้ที่ไปสอบถามข่าวจากมันคือกิมเอ็กแน่นอนมิต้องสงสัย"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ดูท่าที มันได้ตกลงใจกระทำเช่นนั้นอยู่ก่อนแล้ว"

หยุดเล็กน้อย เฮ้งฮวงถามไปอีก

"แม้นับว่าหายไปสองหีบ ยังเหลืออัญมณีอีกสิบแปดหีบ ลี้ตั๋วเนี้ยไฉนยังไม่พอแก่ใจ ?"

ทิหึงกล่าวด้วยความแค้น

"หากแม้นสองหีบที่หายไป มิใช่เป็นสองหีบมีคุณค่าสูงที่สุดภายในอัญมณียี่สิบหีบ ข้าพเจ้าเชื่อว่านางก็ต้องยินยอมเลิกรายุติ แต่เสียดาย กระทั่งท้าของวิเศษในคลังปู้กุ้ยอ้วงที่นางปรารถนาจะได้อยู่เสมอมา ก็อยู่ในสองหีบที่หายไปด้วย"

"นางจึงต้องการให้พวกท่านหาอัญมณีสองหีบที่หายคืนกลับแก่นาง ?"

"โอ...นางกระทั่งยังมีความเห็น เป็นพวกเราลอบใช้เล่ห์อุบายหักหลังนาง จึงคุมองค์กษัตริย์พวกเราไว้เป็นประกัน จวบจนหาอัญมณีสองหีบนั้นคืนมาได้จึงยอมปล่อย"

"พวกท่านสะกดกลั้นความเดือดดาลนี้ไว้ได้หรือไม่ ?"

"ไม่ได้ ดังนั้นพวกเราจึงลอบปรึกษากัน วางแผนเตรียมจะชิงกษัตริย์พวกเราจากเงื้อมมือนางคืนกลับมาก่อน ค่อยถกเงื่อนไขกับนางต่อไป พวกเราตกลงใจ ใช้เวลาอาหารเที่ยงของวันรุ่งขึ้น ปลอมตัวเข้าไปดำเนินการตามแผน ไหนเลยจะคาดนางถึงกับทราบข่าวก่อน ตอนพวกเราบุกเข้าไปในวังของนาง นางก็ไม่อยู่แล้ว กษัตริย์พวกเราก็ถูกนางพาตัวไปด้วย"

"เป็นผู้ใดให้ข่าวแก่นาง ?"

"เล่าฮ้วยทั้ง"

"มันความจริงเป็นเฮียตี่ของพวกท่าน..."

"แต่ในจิตใจของเล่าฮ้วยทั้งตอนนั้น เพียงรู้จักว่ามีลี้ตั๋วเนี้ยอยู่คนเดียวเท่านั้น"

"ไฮ้! มันเป็นผู้ใดของลี้ตั๋วเนี้ย ?"

"มิได้เป็นกระไรกันทั้งสิ้น"

"แล้วมันทรยศต่อพวกท่าน..."

"เนื่องเพราะมันถูกความงามของลี้ตั๋วเนี้ยยั่วยวนจนลุ่มหลงงมงาย กลายเป็นข้าทาสชายกระโปรงของลี้ตั๋วเนี้ยไปแล้ว ไม่อาจถอนตัวได้เด็ดขาด"

"พวกท่านตอนนั้นพบเห็นได้อย่างไร ?"

"รอจนพวกเราพบเห็น ก็เป็นเรื่องราวของอีกสามปีให้หลังแล้ว"

ทิหึงตอบถึงตอนนั้น เปลี่ยนเรื่องขึ้นทันที

"ตอนนั้นพวกเราแม้หาตัวนางไม่พบ แต่กลับพบจดหมายที่นางทิ้งไว้ฉบับหนึ่ง นางได้บอก ทราบว่าเรื่องราวที่พวกเราบอกแก่นางเป็นความสัตย์จริง แต่อย่างไรก็ตาม ยังต้องให้พวกเราหาอัญมณีคืนกลับมา นางก็ทราบ พวกเราเพิ่งย่างเหยียบเข้าสู่แผ่นดินใหญ่ ไม่คุ้นเคยต่อที่ทางของตงง้วน ดังนั้น จึงยืดเวลาให้พวกเราถึงสามปีในเพ็ญเดือนเจ็ดของอีกสามปีให้หลัง ไปรายงานต่อนางที่วังจ้าว"

"พวกท่านตอนนั้นออกสืบเสาะร่องรอยนางหรือไม่ ?"

"ท้ายจดหมายของนาง มาตรว่าได้เตือนพวกเราให้เห็นแก่ความปลอดภัยของปู้กุ้ยอ้วง อย่าได้สืบเสาะร่องรอยเบาะแสนาง แต่พวกเรายังคงไม่อาจสะกดกลั้นใจไว้ได้ ไล่ล่านางสืบต่อไปอีก"

"ตามพบหรือไม่ ?"

"พวกเราค้นทั่วทั้งหมู่ตึกนั้นก่อน พบเห็นบริวารพวกนางพากันไปหมดสิ้นแล้ว อัญมณีก็ถูกนำไปด้วย พวกเราจึงแบ่งคนเป็นห้าระลอก ระลอกหนึ่งอยู่รับความเปลี่ยนแปรในวัง อีกสี่ระลอกแยกกันออกไล่ไปในสี่ทิศทาง ในที่สุด ระลอกของเอ็งบู้กับกำเล่าเท้าหาพวกนางพบที่ริมน้ำห่างจากทิศเหนือของเมืองสิบลี้ ตอนนั้นพวกนางอยู่ในเรือใบลำใหญ่ เอ็งบู้ว่ากล่าวจนนางยินยอมคล้อยตาม อนุญาตให้ไปปรนนิบัติรับใช้ข้างกายองค์กษัตริย์พวกเรา"

"พลังฝีมือของเอ็งบู้เป็นเช่นไร ?"

"เหนือกว่าพวกเรา"

"ไฮ้! ลี้ตั๋วเนี้ยไฉนจึงยินยอมให้คนเช่นนั้นอยู่ติดตามข้างกาย ?"

สีหน้าทิหึงกลับกลายเป็นหดหู่รันทดทันที กล่าวเสียงเครือ

"เนื่องเพราะเอ็งบู้ยอมรับเงื่อนไขนาง ให้เข็มทองแทงจุด สลายกำลังภายในออกจากร่างจนสิ้นเชิง"

"โอ...เอ็งบู้ที่จงรักภักดีอันสูงส่ง"

เฮ้งฮวงถอนใจร่ำพึงแล้วถามอีกครั้ง

"ตอนนั้นกำเล่าเท้าเป็นอย่างไรอีก ?"

"ที่จริงกำเล่าเท้าคิดจะไปด้วย แต่ถูกเอ็งบู้ตวาดห้ามไว้ สุดท้าย จำต้องพาจิตใจที่เจ็บช้ำรันทดกลับมาบอกข่าวนี้แก่พวกเราที่วัง"

เฮ้งฮวงคล้ายนึกถึงกระไรมาได้ รีบถามอีก

"ท่านมิใช่บอก หลังจากก้วยฮ้วมตายไป องครักษ์คลังสมบัติต่างฆ่าตัวตายลุกะโทษ นางสนมที่ฆ่าก้วยฮ้วมผู้นั้น ไม่ถึงสามวันก็เสียสติจนกลายเป็นปัญญาอ่อน ปู้กุ้ยอ้วงที่เศร้าเสียใจในการเปลี่ยนแปรของสนมสุดรัก และยังเสียดายต่ออัญมณีที่สูญหาย พลอยกลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปอีกผู้หนึ่ง ?"

"ปู้กุ้ยอ้วงท่านนั้นกับนางสนม ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ที่วังไท้เพ้งอัวลักปู้กุ้ยฮ้วงฮู้"

"อา พวกท่านมิใช่เป็นปู้กุ้ยอ้วงและลี้ตั๋วเนี้ยจริง ?"

"พวกมันเป็นหนึ่งในสิบสามฮ้วยโน้วเราและภรรยาของมัน เรื่องกษัตริย์พวกเรากับลี้ตั๋วเนี้ยซึ่งเป็นนางสนมหายสาบสูญไปนั้น อย่างไรก็ไม่อาจให้คนภายนอกทราบโดยเด็ดขาด มีแต่ใช้วิธีนี้เท่านั้น แต่ทว่าฝีมือปลอมแปลงโฉมของอุ้ยซิกเนี้ยเลอเลิศปานเนรมิตเพียงใด แต่กษัตริย์จ้าวชีวิตของประเทศหนึ่งมิใช่จะแอบอ้างปลอมแปลงได้ง่ายดาย เนื่องเพราะท่านจะต้องต้อนรับขุนนางมากหลาย กระทั่งยังอีกไม่นาน ก็ต้องขึ้นเหนือไปเฝ้าถวายตัวต่อองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบัน มีแต่มารยาเป็นปัญญาอ่อน จึงหลบหลีกเรื่องราวเหล่านี้ได้"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะรับคำ

"กระทั่งมารยาเป็นปัญญาอ่อน ก็มิใช่เรื่องง่ายดายเลย"

ทิหึงถอนหายใจกล่าว

"ดังนั้น พวกมันจึงต้องอยู่แต่ในห้องหอ ระมัดระวังจนตัวลีบตลอดเวลา จึงสามารถตบตาผู้คนผ่านไปได้ แต่แม้เช่นนั้นยังคงถูกอีกผู้หนึ่งสังเกตความลับออก"

"ผู้ใด ?"

"กงจู้พวกเรา ราชธิดาเพียงองค์เดียวของกษัตริย์พวกเรา...ฮ้วยโน้ว"

"นางมีนามฮ้วยโน้วจริง ๆ ?"

"นางชมชอบนามนี้"

"ความจริงแล้ว เรื่องรายนี้ก็สมควรให้นางทราบ"

"เท่าที่พวกเราปิดบัง เป็นเพราะกลัวนางที่มีวัยเยาว์อารมณ์ร้อนแรง เกิดมิอาจสะกดกลั้นใจ ก่อกวนจนกลายเป็นเภทภัยใหญ่หลวง"

ฮ้วยโน้วมีอารมณ์รุนแรงเพียงใด เฮ้งฮวงมิใช่ไม่ทราบ จึงผงกศีรษะถาม

"เมื่อนางทราบเรื่องแล้วเป็นอย่างไร ?"

"ผิดคาดหมายพวกเรายิ่งนัก เมื่อนางถามพวกเราได้ความกระจ่างชัดแล้ว เพียงแต่ร่ำไห้พักใหญ่เท่านั้น แล้วก็บังคับพวกเราให้อนุญาตนางร่วมดำเนินตามแผนด้วย เพื่อจะได้หาตัวกิมเอ็กกับอัญมณีสองหีบนั้นคืนกลับมาโดยเร็วที่สุด"

"พวกท่านย่อมมิอาจไม่รับปากได้ ?"

พวกทิหึงก็ไม่อาจกีดกันปฏิเสธได้เลย

ฮ้วยโน้วมิใช่เป็นผู้ใด เป็นกงจู้ของพวกมัน เป็นจ้าวนายองค์น้อยของพวกมัน นอกจากฮ้วยโน้วที่ปลอมแปลงโฉมไปแทนองค์กษัตริย์ปู้กุ้ยอ้วงแล้ว ฮ้วยโน้วอีกสิบสองคน และฮ้วยโน้วกงจู้ก็ได้แยกกันออกดำเนินงานโดยด่วน

ทั้งปวงออกสืบเสาะร่องรอยของกิมเอ็กในทุกที่ทาง ทิหึงกระทั่งยอมทุ่มเทเงินทองมหาศาลซื้อตำแหน่งปู้เท้าไว้ โดยใช้กำลังของทางบ้านเมืองมาช่วยเหลือทางอ้อม

สามปีผ่านพ้นไป ในความมานะพยายามของทิหึง หนุนส่งให้เป็นหนึ่งในสี่ปู้เท้ายิ่งใหญ่ของบ้านเมือง

ทิหึงเคียดแค้นชิงชังขุนนางกังฉินมหาโจรร้ายคนสับปลับเจ้าเล่ห์ หากแม้นตกอยู่กับมือทิหึงเมื่อใดเป็นมิยอมให้ความเวทนาปรานีเด็ดขาด

ดังนั้นเอง สหายในวงพวกนักเลงจึงได้ตั้งฉายาทิหึงเป็นทิชั่วบ้อเช้ง

ในสามปีที่ผ่าน คดีที่ถูกทิหึงสืบเสาะทำลาย พวกโจรที่ตายกับมือทิหึงมีมากมายจนนับแทบมิถ้วน

กระทั่งองค์กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันทรงทราบมีคนเช่นทิหึงอยู่ ดังนั้น ทรงมีพระบรมราชโองการให้ทิหึงสืบเสาะคดีอัญมณีของวังปู้กุ้ยอ้วง

คำเล่าขานในเรื่องภูตผีปิศาจ อย่างไรก็ยากจะให้คนเชื่อถือสนิทใจได้ มีขุนนางใหญ่จำนวนไม่น้อยที่เริ่มคลางแคลงสงสัย องค์กษัตริย์ก็มิได้นอกเหนือจากกฎเกณฑ์นี้

เท่าที่ทิหึงทุ่มเทความมานะพยายามเยี่ยงนี้ ความจริงก็มีสาเหตุของมันอยู่

เนื่องเพราะมันมีความเห็น กิมเอ็กจะต้องขายอัญมณีเหล่านั้นออกไปบ้าง นายวาณิชสัมมาชีพอันแท้จริง ต่างต้องไม่ยอมซื้ออัญมณีที่มีประวัติความเป็นมามืดมน กิมเอ็กจะเร็วจะช้าก็ต้องหาไปถึงนายวาณิชที่รับซื้อของโจร คนประเภทนั้น ติดต่อคบหากับพวกโจรอยู่ชั่วนาตาปี นอกเสียจากช่วยปกปิดให้กิมเอ็ก มิเช่นนั้น ยามใดแพร่งพรายออกไป ย่อมต้องมีพวกโจรร้ายเลียบเคียงเข้าขโมยหรือช่วงชิงจาก

กิมเอ็กอีกต่อหนึ่ง บุคคลที่มีอาชีพนั้น ส่วนมากปกปิดความลับมั่นคงเข้มแข็งยิ่ง แต่ก็มีนอกเหนือกฎเกณฑ์อยู่บ้าง ไม่แน่ว่า ตัวมันเองก็อดมือคติ คิดประทุษกิมเอ็กด้วยความละโมบก็ได้

เมื่อเช่นนั้น มิว่ากิมเอ็กจะมีพลังฝีมือสูงส่งเพียงใด มาตรว่าบรรดาโจรที่ละโมบต้องการอัญมณีของมันถูกตีโต้ล่าถอยไป ไม่กล้าคุกคามกล้ำกรายมันอีก แต่จะต้องคอยคุมเชิงสืบต่อไป เพื่อรอคอยโอกาสลงมือ กระทั่งยังจะชักชวนพวกพ้องในแนวเดียวกันมาเสริมกำลังอีก

ดังนั้นเอง ทิหึงจึงได้ลงมือในเส้นทางของหมู่โจร

ข้อคิดสันนิษฐานของทิหึงถึงกับมิได้ผิดพลาดเมื่อถึงปีที่สาม ในที่สุด ทราบร่องรอยของกิมเอ็กจากปากคำโจรราคะผู้หนึ่งที่ถูกทิหึงจับตัวได้

มาตรว่ากิมเอ็กรู้จักสมควรเปลี่ยนชื่ออย่างไร แต่กลับไม่รู้จักวิชาปลอมแปลงโฉมหน้า

ความจริงแล้ว โจรราคะผู้นั้น เป็นหนึ่งในจำนวนหมู่โจรที่หวังจะปล้นอัญมณีของกิมเอ็กเช่นกัน มันที่จริงไปหาผู้ช่วยซึ่งมีความสามารถสูงส่งมาได้สองคน แต่บังเอิญไปต้องใจโกวเนี้ยของตระกูลหนึ่งในกลางทาง วิกาลคืนนั้นจึงเข้าไปหมายฉุดคร่าข่มขืน บังเอิญเคราะห์ร้ายไปพบกับทิหึงก่อน

มันทราบฝีมือทิหึงกระจ่าง ในตอนทิหึงเตรียมจะฆ่ามัน มันรีบบอกข่าวนี้ให้โดยหวังใช้ข่าวนี้แลกชีวิตของมันคืนกลับ

ผลที่สุด ทิหึงยังคงสังหารมันไป

ทิหึงเคียดแค้นชิงชังโจรร้าย ยิ่งเคียดแค้นชิงชังคนที่ขายมิตรสหาย

จากนั้น ทิหึงจึงเรียกระดมพวกพ้อง เร่งรุดไปทั้งวันทั้งคืน จนถึงที่ซ่อนตัวของกิมเอ็ก

พวกทิหึงไปถึงนครเอี๊ยงจิวที่รุ่งเรืองคึกคัก

กิมเอ็กเป็นคนชาญฉลาดจริง ๆ ถึงกับหนีไปในมหานครที่คึกคักจอแจเช่นเอี๊ยงจิว มิเพียงยากจะถูกคนพบเห็นเท่านั้น ยังง่ายต่อการขายอัญมณีอีกด้วย

แต่ทว่าชาญฉลาดที่สุด กลับมิใช่สมควรขายอัญมณีเหล่านั้นออกไป

อาจบางทีมันก็ได้คิดถึงประการนี้ แต่เสียดายมิว่าคนชาญฉลาดเพียงใด เมื่อการครองชีพเกิดมีปัญหา มักจะกลับกลายเป็นมิใคร่ชาญฉลาดเท่าใดนัก

ทิหึงเล่าต่อไปด้วยเสียงเชื่องช้า

"ในค่ำคืนที่พวกเราเร่งรุดถึงนครเอี๊ยงจิว พอดีพวกโจรร้ายที่ละโมบอัญมณี

เหล่านั้นก็ดำเนินการเคลื่อนไหว ในครั้งนั้น พวกมันไปกันถึงเก้าคน ล้วนแล้วเป็นยอดฝีมืออีกด้วย กิมเอ็กฆ่าไปถึงสามคน ผลที่สุด ยังคงตายภายใต้การกลุ้มรุมกระหน่ำจนยับเยิน ที่เหลืออีกหกคนนั้น ขณะจะลำเลียงอัญมณีออกมา พวกเราสิบสองคนก็ไปถึง"

เฮ้งฮวงโพล่งขึ้น

"สองต่อหนึ่ง พวกมันย่อมมิใช่เป็นคู่มือพวกท่าน ?"

"พวกเราฆ่าพวกมันไปห้าคน แต่แถมชีวิตเฮียตี่พวกเราไปคนหนึ่ง ผลที่สุดยังถูกคนหนึ่งหนีรอดออกไป"

"ผู้ใดมีความสามารถเยี่ยมยอดปานนั้น ?"

"มัวทีปวย (บินเต็มฟ้า)"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา มันก่อคดีเพียงลำพังเสมอมา มิเคยยอมเข้าพวกพ้องกับผู้ใด"

"บางครั้งก็มีนอกเหนือกฎเกณฑ์อยู่"

"อาวุธลับและวิชาตัวเบาของคนผู้นั้นต่างไม่เลว"

"ดังนั้น มันจึงสามารถสังหารเฮียตี่ของพวกเราไปคนหนึ่ง หนีรอดจากเงื้อมมือพวกเราได้"

"อัญมณีเหล่านั้น ก็สมควรคืนกลับสู่มือพวกท่านอีกแล้ว ?"

"มีจำนวนหนึ่งได้ถูกกิมเอ็กขายไป โชคดีที่ยังมีบันทึกรายนามผู้ซื้ออัญมณีเหล่านั้นไว้"

"ดังนั้นเอง พวกท่านจึงไปหาพวกเหล่านั้นแล้วผลเป็นอย่างไร ?"

"ได้คืนมาครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งถูกขายต่อ ๆ ไป"

"ครึ่งที่ได้กลับมา เป็นพวกท่านใช้เงินทองซื้อกลับ หรือใช้กำลังช่วงชิง ?"

"ชิงกลับมา พวกเราไม่มีเงินทองมากปานนั้นอยู่เลย"

"ดังนั้นเอง พวกท่านจึงไล่สืบสาวต่อไป ?"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"มีหกคนไล่ต่อไป อีกห้าคนกลับวัง เนื่องเพราะกำหนดเวลาสามปีได้ถึงแล้ว"

เฮ้งฮวงพลันถามอีก

"พวกท่านรวมทั้งฮ้วยโน้วสมควรมีสิบสามคน แม้ตายไปคนหนึ่ง สมควรยังเหลือสิบสองคน ?"

"ในสามปีนั้น มีคนหนึ่งของพวกเรา หลังจากออกจากวังก็มิทราบหายไป

แห่งหนใดสืบไม่ทราบร่องรอยเค้ามูลเลย..."

"เล่าฮ้วยทั้ง ?"

"มันนั่นเอง"

ทิหึงอึ้งชั่ววูบจึงเล่าต่อ

"ตอนพวกเรากลับถึงวัง ลี้ตั๋วเนี้ยหาได้ไปพบไม่ เพียงแต่ใช้บริวารของนางคนหนึ่งนำจดหมายนางมา สั่งให้พวกเราลำเลียงอัญมณีส่งมาที่เมืองเพ้งอันติ่ง"

"อ้อ ?"

"เมื่อพวกเรามาถึงเพ้งอันติ่ง ก็ได้พบเล่าฮ้วยทั้ง ตอนนั้นพวกเราจึงทราบมันทรยศต่อพวกเราแล้ว"

"นั่นเป็นเรื่องของเมื่อสี่ปีก่อน ?"

"ใช่ นับแต่บัดนั้นมาพวกเราก็สาบานไม่ยอมเชื่อถือผู้ใดอีกเลย"

เฮ้งฮวงถอนหายใจกล่าว

"ตอนนั้น หมู่ตึกนี้ได้สร้างแล้วเสร็จหรือไม่ ?"

"เรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นพวกเรามาพบกับลี้ตั๋วเนี้ยในหมู่ตึกนี้เอง มีความหวังเมื่อนางรับอัญมณีที่พวกเราหาคืนกลับเหล่านั้นแล้ว ก็พอแก่ใจของนาง ปล่อยคนคืนกลับมาให้ แต่ทว่านางยื่นกรานจะต้องได้อัญมณีทั้งมวลจึงยินยอม"

"อาจบางทีตอนนั้นปู้กุ้ยอ้วงมิได้อยู่ในโลกนี้แล้ว นางไม่มีปัญญาที่จะมอบคนคืนให้ แต่ก็ทราบ หากไม่ติดต่อกับพวกท่าน พวกท่านจะต้องเกิดคลางแคลงสงสัยด้วยความสามารถของพวกท่าน จะเร็วจะช้าย่อมต้องสืบทราบร่องรอยของนาง ดังนั้น จำต้องพบพวกท่านตามกำหนดนัด"

ทิหึงแค่นหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีนางในตอนนั้นก็ทราบ พวกเราไม่มีทางที่จะหาอัญมณีเหล่านั้นคืนกลับมาครบจำนวนได้เลย"

"อัญมณีที่หายไปสองหีบนั้น เป็นอัญมณีกระไรกันแน่ ? หรือไม่มีบันทึกไว้ ?"

"ไม่มี ในมือพวกเรามีแต่บันทึกของวังอยู่ฉบับเดียว ก้วยฮ้วมก็อาศัยบันทึกนั้นตรวจสอบจำนวนอัญมณีที่มีอยู่"

"กับอัญมณีที่สูญหายไปสองหีบนั้น พวกท่านได้ถือกระไรเป็นบรรทัดฐาน ใช่บันทึกที่กิมเอ็กระบุว่าขายไปหรือไม่ ?"

"ยังมีบันทึกของลี้ตั๋วเนี้ย ที่ตรวจสอบเทียบแล้วมอบให้แก่พวกเรามาอีกฉบับหนึ่ง"

"บันทึกสองฉบับนั้น ถือเป็นแน่นอนได้หรือไม่ ?"

"ตามหลักความเป็นจริง บันทึกฉบับของลี้ตั๋วเนี้ยสมควรถือว่าแน่นอนได้"

"ฉบับของกิมเอ็กเล่า ?"

"ในบันทึกของมัน เพียงแต่ขายปี้ตั๊กจูหนึ่งในห้าของวิเศษของวังไป แต่ในอัญมณีที่เหลืออยู่ของมันกลับไม่มีสี่ของวิเศษรวมอยู่ด้วย"

"ในบันทึกที่ลี้ตั๋วเนี้ยมอบให้แก่ท่าน มีนามของอีกสี่ของวิเศษที่หายไปหรือไม่ ?"

"มี ดังนั้นเอง พวกเราได้คิดมัวทีป่วยอาจจะฉวยโอกาสนั้นยักยอกไป หากมิใช่ก็เป็นบันทึกของกิมเอ็กไม่สมบูรณ์"

"ห้าของวิเศษวังปู้กุ้ยอ้วง ไม่แน่จะอยู่แต่ในสองหีบที่หายไป"

ทิหึงผงกศีรษะ เฮ้งฮวงกล่าวต่อ

"ปี้ตั๊กจูลูกนั้น ภายหลังมิใช่เป็นเชียวแปะเช่าผ่าออกจากขาอ่อนของก้วยเอ็กหรือไร ?"

"ปี้ตั๊กจูลูกที่กิมเอ็กขายไปนั้น ถูกขายต่ออีกเป็นทอด ๆ จนกระทั่งตกไปที่มือของเฮ็กแป๊ะซังซัวะ (สองมารดำขาว) แห่งภูเขาอี้เล้งซัว ก้วยเอ็กไล่ตามถึงอี้เล้งซัว สังหารเฮ็กแป๊ะซังซัวะชิงปี้ตั๊กจูคืนกลับมาได้ แต่มันถูกอาวุธลับอาบยาพิษของสองมาร มันทางหนึ่งเพราะต้องการรักษาอาการ ทางหนึ่งกลัวจะสูญเสียปี้ตั๊กจูลูกนั้น จึงได้กรีดขาอ่อนของมัน ซ่อนปี้ตั๊กจูลูกนั้นไว้ในเนื้อ"

"อ้อ ?"

"เสียดายที่มันเมื่อได้คิด ซ่อนปี้ตั๊กจูไว้ในเนื้อที่ขาอ่อน ก็มิใช่เวลาอันสมควรแล้ว เนื่องเพราะพิษได้แทรกซึมเข้าไปในเส้นโลหิตมัน มาตรว่าปี้ตั๊กจูลูกนั้น สามารถช่วยให้มันมีชีวิตรอดไปได้ แต่มันก็เหลืออยู่เพียงครึ่งชีวิตเท่านั้น หากแม้นล้วงปี้ตั๊กจูออกมา กระทั่งครึ่งชีวิตของมันก็มิอาจรักษาไว้ได้ พวกเรายอมมิอาจหักใจไปทำดั่งนั้น เพราะอย่างไร อัญมณีอื่น ๆ ยังหามาไม่ได้ ดังนั้นพวกเราจึงตกลงใจ รอจนหาอัญมณีอื่น ๆ คืนกลับมา ค่อยผ่าแผลล้วงไข่มุกปี้ตั๊กจู...ถึงตอนนั้น พวกเราแม้ไม่อาจหักใจให้อำมหิต ก็จำต้องหักใจสละชีวิตก้วยเอ็กแล้ว"

พลันทอดถอนใจยาวแล้วจึงเล่าต่อ

"เสียดายที่มันไม่สามารถรอคอยจนถึงตอนนั้นเลย ขณะที่ท่านพบมันในสุสานร้างมันก็ถึงวาระร่อแร่ใกล้ขาดใจ ดังนั้น หลังจากเตรียมโลงแก้วให้แก่ตัวเองแล้ว ก็ปล่อยพิราบสื่อสาร บอกเล่าให้เชียวแปะเช่าที่อยู่ละแวกใกล้เคียงให้ทราบ"

"พิราบสื่อสาร ?"

"ก็คือนกประหลาดคอผูกลูกกระพรวนที่ท่านพบเห็น พิราบพันธุ์นั้นมีถิ่น

กำเนิดในประเทศเราเท่านั้น จึงได้มีรูปลักษณะผิดกับพิราบทั่ว ๆ ไปอยู่บ้าง เมื่อผ่านการตบแต่งของพวกเราซ้ำ ยิ่งกลายเป็นนกประหลาดต่างเผ่าพันธุ์เลย"

"อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนี้"

"ตอนนั้น พอดีเราก็ไปในละแวกใกล้เคียง เมื่อได้รับข่าวจากพิราบสื่อสารรีบเร่งรุดไปที่สุสานร้าง ก่อนข้าพเจ้าไปถึง ท่านกลับไปถึงเสียก่อน ก้วยเอ็กจึงเข้าใจว่าท่านเป็นคนในกรมเมือง กอปรกับมันเป็นคนที่มีนิสัยพิสดารมาแต่กำเนิด จึงพาลบอกเล่านิทานนั้นให้แก่ท่านฟังเสียเลย"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้ม ทิหึงเล่าต่อ

"ตอนนั้นข้าพเจ้ามีความสงสัยท่านเช่นกัน ดังนั้น พาลตอบโต้โดยเปะปะเหลวไหลกับมันไปเสียด้วยเลย"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านเพราะต้องการล้วงปี้ตั๊กจูคืนกลับ ย่อมต้องนำซากศพมันเข้าไปผ่าพิสูจน์ในกรมเมือง ?"

"ฝีมือน้อยนิดนั้น ยังมิต้องใช้ถึงเชียวแปะเช่าดอก ที่ข้าพเจ้าพามันกลับไปกรมเมือง เนื่องเพราะท่านเฝ้าพัวพันอย่างดื้อด้านตลอดเวลา"

"ข้าพเจ้าเป็นคนที่บางครั้งมีความกระตือรือร้นสนใจอย่างรุนแรง ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านต้องถือข้าพเจ้าเป็นสายลับของกรมเมืองอย่างแน่นอน"

"คล้ายเช่นนั้น"

"แล้วพิราบสื่อสารที่ปรากฏนอกห้องพิสูจน์ศพในตอนหลัง เป็นเรื่องราวใดกันอีก ?"

"นั่นเป็นเชียวแปะเช่าลอบปล่อยเพื่อให้ข้าพเจ้ามีข้ออ้าง พาท่านกับบ้วนทงไปในสถานที่ซึ่งจัดให้นกแก้วโลหิตปรากฏตัว ได้เห็นข้าพเจ้าล้มลงภายใต้เสียงหัวร่อของนกแก้วโลหิต"

"ตอนนั้นบ้วนทงได้ลอบคุมเชิงอยู่ทางด้านนอกแล้ว ?"

"ใช่"

"ท่านไฉนจงใจเลือกเวลานั้นมาแสร้งตาย ?"

"ตอนที่พวกเราเข้าไปในกรมเมือง เนื่องเพราะความจำเป็นของระเบียบราชการข้าพเจ้าเคยไปจากท่านมาช่วงเวลาหนึ่งหรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว"

"ในช่วงเวลาตอนนั้น นอกจากได้พบกับผู้มีหน้าที่อยู่เวรประจำวันแล้ว ข้าพเจ้า

ยังได้พบเชียวแปะเช่า บอกมันถึงเรื่องรายนี้ แต่มันกลับบอกเรื่องที่หนักหนาสาหัสให้ข้าพเจ้ารายหนึ่ง"

"เรื่องอันใด"

"เชี่ยเฉี่ยได้คลางแคลงสงสัยข้าพเจ้าแล้ว และยังใช้คนลอบสะกดรอยคุมเชิงข้าพเจ้าอีกด้วย"

"มันไฉนจึงคลางแคลงสงสัยท่านได้ ?"

"เนื่องเพราะมัวทีปวยเป็นต้นเหตุ พวกเราไล่ล่ามันมาตั้งแต่เอี๊ยงจิวจวบจนถึงซุ่นเทียนฮู้ ความจริงไล่กระชั้นมากแล้ว แต่ทว่ามันกลับไปก่อคดีในซุ่นเทียนฮู้เกิดพลาดพลั้งถูกจับได้ ส่งเข้าคุมขังในคุกใหญ่ของซุ่นเทียนฮู้ เมื่อพวกเราทราบข่าวนี้ เพราะต้องการทราบ ค่ำคืนนั้นมันยักยอกอัญมณีในเอี๊ยงจิวติดตัวมาด้วยหรือไม่ มีแต่ต้องบุกตามเข้าไปในคุกเท่านั้น"

"ท่านเป็นหนึ่งในสี่ปู้เท้ายิ่งใหญ่ของแผ่นดิน เข้าไปสอบถามมันในคุก ไยมิใช่เป็นเรื่องรวบรัดตัดความยิ่ง ?"

ทิหึงแค่นเสียงด้วยความเดือดดาล

"ข้าพเจ้ารีดเร้นเค้นถามมันสามวันสามคืน กระทั่งยังใช้ยาพิษใส่ในตัวมันลั่นปากต่อมัน ไม่สารภาพเรื่องราวนั้นมาตามความเป็นจริง มันต้องตายอย่างทุกข์ทรมานยิ่ง แต่ทว่าจวบจนพิษกำเริบปลิดชีวิตเพียงถามได้หยกประดับมาชิ้นหนึ่งเท่านั้น"

"อืมม์ อาจบางทีมันเพียงได้หยกประดับชิ้นนั้นเพียงหนึ่งเดียว"

"ใช่ อาจบางทีเช่นนั้น"

"เท่าที่พวกเราทราบมา คุกใหญ่ของซุ่นเทียนฮู้มีการป้องกันที่เข้มแข็งมั่นคงยิ่ง ท่านไปใช้พิษสังหารชีวิตนักโทษในคุก น่ากลัวต้องเป็นปัญหาอย่างยิ่ง ?"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงบอก มันได้ถูกพิษตั้งแต่เมื่อเจ็ดวันก่อนแล้ว แต่เมื่อเจ็ดวันก่อน มัวทีปวยยังอยู่นอกคุก"

"ผู้คุมเชื่อถือวาจาท่าน ?"

"คุกที่มีการป้องกันมั่นคงเข้มแข็ง ไม่แน่จะแยแสสนใจความเป็นตายร้ายดีของนักโทษเท่าใด"

"ท่านไฉนจึงสอบถามปากคำนักโทษถึงสามวันสามคืน เชื่อว่าคงจะต้องเสนอเรื่องราวขึ้นไปก่อน ?"

"นั่นเป็นระเบียบราชการที่มิอาจยกเว้น เนื่องเพราะมัวทีปวยเกี่ยวข้องกับคดีอัญมณีในวังปู้กุ้ยอ้วงสูญหาย และข้าพเจ้าก็เป็นผู้ได้รับพระบรมราชโองการให้สืบทำลายคดีรายนี้ ดังนั้นจึงเข้าไปสอบถามปากคำโดยส่วนตัวภายในคุกใหญ่อย่างราบรื่นได้"

หยุดถอนหายใจอีก ทิหึงเล่าต่อไป

"ตอนนี้เชี้ยเฉี่ยได้รับพระบรมราชโองการให้ลอบสืบคดีรายนี้ เมื่อทราบเรื่องรายนี้ ไหนเลยไม่เร่งรุดไปที่ซุ่นเทียนฮู้บ้าง ด้วยพฤติการณ์ก่อน ๆ ของมันมาคำนวณมันจะต้องขุดศพมัวทีปวยขึ้นมาตรวจพิสูจน์ใหม่อย่างแน่นอน"

"คิดว่ามันคงต้องได้พบเห็นพิรุธใดมาแน่ ?"

ทิหึงถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าคิดว่าคงใช่ มิเช่นนั้น มันต้องไม่เริ่มคลางแคลงสงสัยพฤติการณ์ของข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนั้นมา ถึงกับยังใช้คนสะกดรอยคุมเชิงข้าพเจ้าอีกด้วย"

"ดังนั้น ท่านจึงต้องแสร้งตาย ?"

"ที่ข้าพเจ้าแสร้งตาย ความจริงยังมีสาเหตุประการที่สอง และนั่นจึงเป็นสาเหตุสำคัญ"

หยุดเล็กน้อย ทิหึงเล่าต่อไป

"ในเวลาเดียวกันนั้น เฮียตี่สองคนของพวกเราหาอัญมณีที่มีในบันทึกฉบับของลี้ตั๋วเนี้ยได้มาจำนวนหนึ่ง แต่กลับพบเห็นอัญมณีเหล่านั้นมิใช่ถูกขายจากมือกิมเอ็กเป็นขายจากมือของอีกผู้หนึ่ง พวกมันหาจนพบคนผู้นั้น ถึงกับเป็นบริวารคู่ใจของลี้ตั๋วเนี้ยได้ พวกมันแม้เป็นตายร้ายดีก็ไม่ยอมแพร่งพราย แต่พวกเราก็ได้รู้สึกเป็นเลศนัยน่าสงสัยแล้ว กอปรกับตัวเชี้ยเฉี่ยเองก็ได้ไล่ตามมาจนกระชั้นชิด ดังนั้นตกลงใจล่อเชี้ยเฉี่ยมาในเพ้งอันติ่ง ให้มันกับลี้ตั๋วเนี้ยเสี่ยงกันจนแตกหักเสียฟากฝ่ายหนึ่ง ยามเมื่อพวกมันปะทะกัน บู๊ซาเอี๊ยเป็นต้องคอยหาโอกาสฉกฉวยซ้ำเติม พวกเราก็จะฉวยโอกาสที่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ลอบเข้ามาในหมู่ตึกนี้ ค้นหาอ้วงเอี๊ยของพวกเราและเอ็งปู้"

"พวกท่านทราบอยู่ก่อนแล้วว่า บู๊ซาเอี๊ยมีอกุศลจิตหมายช่วงชิงอัญมณีเหล่านั้นเช่นกัน"

"พอจะคาดคำนวณได้ไม่มากก็น้อย เนื่องเพราะพวกเราสืบพื้นฐานของพวกมันจนกระจ่างชัดแล้ว ด้วยมหาโจรยิ่งใหญ่เช่นดั่งมัน ต้องไม่มีความฟั่นเฟือนจนมาแย่งที่ดินกับลี้ตั๋วเนี้ยในเมืองเล็ก ๆ เช่นนี้แน่"

เฮ้วฮวงนึกถึงวาจาบู๊ซาเอี๊ย จึงรีบกล่าว

"อัญมณีที่ลี้ตั๋วเนี้ยใช้บริวารคู่ใจนำออกไปขาย ก็มีส่วนหนึ่งตกอยู่กับมือบู๊ซาเอี๊ยเช่นกัน"

ทิหึงมิได้สงสัยต่อวาจานี้ของเฮ้งฮวงเลย

เฮ้งฮวงครุ่นคิดพลางกล่าวต่อไป

"คาดว่าท้ำมึ้งซาป้าทีก็ต้องจับบริวารของลี้ตั๋วเนี้ยได้คนหนึ่ง จึงตะกายมาในเมืองนี้เช่นกัน"

"อ้อ ?"

เฮ้งฮวงย้อนถาม

"ที่ฆ่าพวกมัน เป็นผู้ใดกันแน่ ?"

อัวจือเฮ้าที่สงบฟังมานาน ส่งเสียงขึ้นเป็นครั้งแรก

"ข้าพเจ้าเอง"

เฮ้งฮวงงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"ผลการพิสูจน์ซากศพของบริวารเชี้ยเฉี่ย เป็นความจริงได้หรือไร ?"

"ไม่ถูกต้องก็ไม่ห่างไกลนัก"

"ท่านมีกำลังข้อที่เข้มแข็งยิ่ง ถึงกับใช้หินเพียงสามก้อน สามารถชัดกระดูกหัวเข่าพวกมันแหลกไป"

"วิชาที่ข้าพเจ้าฝึกคือกิมกังจี้ (ดรรชนีวชิระ) ของนิกายบิจง"

"ที่ท่านฆ่าพวกมัน เนื่องเพราะพวกมันจะเตะโลงศพนั้น ?"

"เท้าที่พวกมันเตะ อย่างน้อยต้องมีกำลังกว่าหนึ่งร้อยชั่ง ในช่วงเวลาที่ทิหึงแสร้งตาย ไม่อาจเกร็งลมปราณขึ้นคุ้มครองร่าง หากถูกพวกมันเตะโลงแตกกระจาย ทิหึงไม่ตายก็ไม่ได้แล้ว"

"บริวารลี้ตั๋วเนี้ยที่ตายในถนนใหญ่ผู้นั้น เป็นผู้ใดลงมืออีก ?"

"เป็นบริวารบู๊ซาเอี๊ย"

อัวจือเฮ้าตอบแล้วชายตามองทิหึงแวบหนึ่งจึงกล่าวต่อ

"ยาผงฮ่วยซีชั่ว มิใช่เป็นของพวกเราเคยมี"

เฮ้งฮวงก็หันมองทิหึงพลางกล่าว

"แต่บ้วนทงจะต้องถูกละลายซากศพไปกับฝีมือของท่านแน่"

ทิหึงผงกศีรษะตอบ

"มิอาจไม่ฆ่ามันได้ เนื่องเพราะตอนมันยื่นมือเข้าไปในโลง หวังจะล้วงปี๊ตั๊กจู

ที่คาบอยู่ในปากข้าพเจ้านั้น ถูกข้าพเจ้าใช้เข็มซิกแชจำแทงใส่นิ้วเข็มหนึ่ง มันก็ทราบว่าข้าพเจ้ายังไม่ตายไปจริง หากไม่ฆ่ามัน ความลับที่แสร้งตายของข้าพเจ้า ต้องถูกมันเปิดเผยทันที"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"บริวารของเชี้ยเฉี่ย ไม่มีตัวดีเลยสักผู้เดียว หลายปีที่ผ่าน มิทราบฆ่าคนไร้ความผิดไปอย่างบ้าคลั่งมากน้อยเพียงใด ข้าพเจ้าคิดจะกำจัดพวกมันอยู่เนิ่นนานแล้ว"

หยุดแค่นหัวร่ออีกคราว ทิหึงกล่าวต่อไป

"แต่ปู้เท้าที่เป็นบริวารของอัวจือเฮ้าคนนั้น กลับตระหนกจนขวัญฝ่อตายไปเอง มันที่ละโมบจนหน้ามืดตาลาย ประคองบ้วนทงจากหอแล้วกลับย้อนขึ้นไปอีกคราว ยื่นมือมาควักไข่มุกปี้ตั๋กจูจากปากข้าพเจ้า พลันเห็นข้าพเจ้าผุดลุกขึ้นนั่งจากในโลงก็ตระหนกจนขวัญฝ่อตายไป"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะถาม

"ท่านฟื้นจากอาการแสร้งตายในเวลาใดกันแน่ ?"

"ตอนโลงถูกกระแทกกระเทือน ข้าพเจ้าก็ได้สติฟื้นคืนมาจากการแสร้งตาย จำเป็นต้องยืดเส้นสายที่มือเท้าสักครั้งด้วย"

เฮ้งฮวงฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนั้นข้าพเจ้าแทบมิได้ถูกท่านขู่ขวัญจนฝ่อตายเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของท่าน ทราบว่าท่านอยู่บนโลงศพ ความจริงคิดจะออกจากโลงมา บ่งบอกเรื่องราวโดยละเอียดกับท่าน วาจาเชียวแปะเซ่าเพียงคำเดียว ท่านถึงกับยอมดั้นด้นทางไกลเพื่อมิตรสหายด้วยความจริงจังถึงปานนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าต้องไม่มีการดูผิดเด็ดขาด บุคคลเช่นดั่งท่าน ต้องมิใช่เป็นพวกพ้องเชี้ยเฉี่ยแน่นอน"

"ท่านมีความมั่นใจถึงปานนั้น ?"

"มิเช่นนั้น หลังจากท่านถูกพิษจนคลุ้มคลั่ง วิ่งเตลิดออกจากหอเอ็งบู้เล้าไปล้มอยู่ในสุสานร้างท่ามกลางพายุฝน ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมป้อนยาขจัดพิษที่เหลืออยู่เพียงเม็ดเดียวให้ท่านดอก"

"ไฮ้! เป็นท่านช่วยข้าพเจ้าไว้ ?"

"ในตอนนั้น ข้าพเจ้าคิดจะรอจนท่านได้สติฟื้นคืนมา บอกเล่าเรื่องราวให้แก่ท่านทราบไว้ แต่ฉุกคิด รู้สึกยังมิใช่เวลาอันสมควร จึงหลบหน้าออกไปจากสุสานร้างก่อน"

"ดูท่าท่านเชื่อถือข้าพเจ้าอยู่ก่อนแล้วจริง ๆ"

"ลี้ตั๋วเนี้ยก็เช่นกัน ดังนั้น นางใช้คนมอบแผนที่กับกุญแจให้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้เข้ามาในหมู่ตึกนี้ พิทักษ์รักษาชีวิตฮ้วยโน้ว เพื่อให้นางได้ช่วยเหลือพวกเราเสาะค้นร่องรอยขององค์กษัตริย์กับเอ็งบู้"

"ข้าพเจ้าก็ได้คิด นั่นอาจบางทีเป็นนางใช้คนมอบแก่ข้าพเจ้า"

เฮ้งฮวงตอบแล้วหยุดเล็กน้อย จึงได้กล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านคิดจะบอกความละเอียดแก่ข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในเอ็งบู้เล้าแล้ว ภายหลังไฉนจึงเปลี่ยนความคิดอีก ?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าได้ยินมีคนเดินเข้ามา"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ มิได้ลืมเหตุการณ์ตอนนั้น เมื่อโลงหยุดสั่นไหว บ้วนทงก็พาพนักงานกรมเมืองสองคนบุกเข้าไป

ทิหึงกล่าวต่อ

"ท่านตอนนี้ต่างเข้าใจหมดสิ้นแล้ว ?"

"มีประการเดียวที่ยังไม่เข้าใจ"

"ประการใด ?"

"ฮ้วยโน้วไฉนไปอยู่ในสถานที่เช่นเอ็งบู้เล้า ?"

"นางรับหน้าที่มอบอัญมณีที่พวกเราหาคืนกลับมาได้ให้แก่ลี้ตั๋วเนี้ย และลี้ตั๋วเนี้ยก็ไม่ยินดีต้อนรับไห้นางมาอยู่ในหมู่ตึกนี้ ดังนั้น นางจึงมีแต่ต้องอยู่ทีเอ็งบู้เล้า"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะไปมา ยังคงไม่เข้าใจ

ทิหึงกล่าวต่อ

"พวกเราต่างเป็นบุรุษ มีสตรีประเภทใดที่มักมีบุรุษไปหานางโดยไม่ถูกผู้อื่นคลางแคลงสงสัย ?"

"ในที่สุด เฮ้งฮวงเข้าใจมาได้"

สตรีประเภทนั้นก็คือนางคณิกา

นางคณิกา ไยมิใช่สมควรอยู่ในซ่อง ?

ทิหึงกล่าวต่อไป

"อาจบางทียังมีวิธีที่ยิ่งประเสริฐกว่านั้น แต่นางกลับเห็นว่าเยี่ยงนั้นประเสริฐสุด"

เฮ้งฮวงถอนใจกล่าว

"นางนับเป็นดรุณีที่ประเสริฐจริง ๆ"

"ความจริงก็ใช่อยู่แล้ว"

"ซ่งมามาเป็นไน้มา (แม่นม) ของนางจริง ๆ ?"

"มิใช่ นางความจริงเป็นไน้มาของลี้ตั๋วเนี้ย"

"ที่นางไปอยู่ข้างกายฮ้วยโน้ว เป็นเพราะต้องการคุมเชิงฮ้วยโน้ว ?"

"จุดประสงค์สำคัญ เป็นเพราะต้องการนำอัญมณีที่ฮ้วยโน้วได้มา ไปมอบต่อแก่ลี้ตั๋วเนี้ย"

"ไยต้องยุ่งยากเยี่ยงนั้นด้วย ?"

"เนื่องเพราะลี้ตั๋วเนี้ยตอนนั้นได้พบเห็นจุดประสงค์อันแท้จริงของบู๊ซาเอี๊ย มิใช่ต้องการแก่งแย่งที่ดินกับนางจริง ๆ และมิใช่ไปเพื่อหักโค่นอิทธิพลอำนาจของนาง รอบข้างหมู่ตึกนี้ มีคนของบู๊ซาเอี๊ยคุมเชิงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นพอถึงตอนหลังเพื่อความปลอดภัยของนางกระทั่งยังเปลี่ยนให้อัวจือเฮ้าเป็นผู้กระทำแทน"

นี่ก็คือความลับที่อัวจือเฮ้าไปมาหาสู่กับลี้ตั๋วเนี้ย

เฮ้งฮวงนิ่งงันไปแล้ว ทิหึงกลับย้อนถาม

"ยังมีที่ใดไม่เข้าใจอีก ?"

เฮ้งฮวงสั่นศีรษะตอบ

"ไม่มีแล้ว"

พลันมีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นในอ้อมอกเฮ้งฮวง

"หรือท่านได้ทราบเหตุผลแล้ว ตอนข้าพเจ้าแสร้งเป็นถูกมารสิงคลุ้มคลั่งไฉนกลับกลายเป็นสภาพน่ากลัวปานนั้น ?"

นั่นย่อมเป็นเสียงของฮ้วยโน้ว

นางได้สติฟื้นคืนมาแล้ว

นางทางหนึ่งเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง แต่ทีท่ายังคงปลอดโปร่งเยือกเย็นยิ่ง

เฮ้งฮวงจับตามองนางพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ายังมิชัดเจนนัก แต่ทว่าข้าพเจ้ามาคิดสันนิษฐานได้ ท่านก็ต้องเป็นยอดฝีมือในวิชาโยคะคนหนึ่ง"

"ยังมิเป็นยอดฝีมือ เพียงแต่สามารถบังคับกล้ามเนื้อทั้งร่าง กระทำในท่วงท่าที่ปรารถนาได้ทุกประการ"

นางกล่าวพลางทรงกายออกจากอ้อมอกเฮ้งฮวงเดินไปที่เบื้องหน้าหล่มไฟ

เปลวไฟได้นำพาควันอันคละคลุ้ง พวยพลุ่งขึ้นจากในหลุมอยู่ไม่หยุดยั้ง

นางจับตามองเปลวไฟที่ร้อนแรง ในดวงตามีหยาดน้ำตาหลั่งไหลออกมาอีกคราเฮ้งฮวงก็เบือนสายตาไปที่ปากหล่มเพลิงพลางกล่าว

"โครงกระดูกของปู้กุ้ยอ้วงกับเอ็งบู้ต่างอยู่ในคุก..."

ฮ้วยโน้วฝืนยิ้มด้วยความรันทดพลางสอดคำ

"ตายในเปลวไฟร้อนแรง นับเป็นเกียรติประการหนึ่งของพวกเราตั้งแต่โบราณ"

เฮ้งฮวงรีบสาวเท้าไปหลายก้าวทันที

ฮ้วยโน้วได้ยินเสียงฝีเท้านั้น นางหันมามองเฮ้งฮวงแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าไม่กระโดดลงไปในคุกไฟดอก"

เฮ้งฮวงผงกศีรษะ ทราบว่าฮ้วยโน้วเป็นดรุณีที่เข้มแข็งอย่างยิ่งคนหนึ่ง นางบอกไม่เป็นต้องไม่อย่างแน่นอน

เฮ้งฮวงเบือนสายตาไปที่ลี้ตั๋วเนี้ยซึ่งนอนอยู่แทบเท้าอัวจือเฮ้าพลางถาม

"พวกท่านเตรียมจัดการต่อนางสถานใด ?"

ฮ้วยโน้วเน้นทีละคำ

"โยนลงไปในคุกไฟนี้"

"จดหมายฉบับนั้น..."

ทิหึงสอดคำเฮ้งฮวง

"พลเมืองทั้งมวลในประเทศพวกเรา ไม่แยแสสนใจต่อชีวิตตัวเองอยู่เสมอมา พร้อมที่จะพลีเพื่อถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์พวกเราอยู่ทุกเวลา กษัตริย์พวกเราสวรรคตไปแล้ว พวกเรายังจะมีความกริ่งเกรงกระไร ? ตายไปก็จะเป็นไร ?"

อัวจือเฮ้าสวนคำ

"ยิ่งอย่าว่าแต่ศัตรูภายนอกที่ในจดหมายฉบับนั้นระบุว่าพวกเราลอบคบคิดเดือนหกปีนี้ก็ได้มาสวามิภักดิ์ต่อรัตนบัลลังก์ของกษัตริย์รัชกาลปัจจุบันแล้ว"

"ซึ่งก็หมายความ จดหมายฉบับนั้นไม่มีประสิทธิภาพเท่าใดแล้ว"

"อาจบางที ความจริงไม่มีจดหมายฉบับนั้นอยู่เลย เป็นเพียงเล่ห์ร้ายของลี้ตั๋วเนี้ย..."

วาจามิทันขาดคำ เสียงอัวจือเฮ้าพลันชะงักลงกลางคัน

เฮ้งฮวง ฮ้วยโน้วและทิหึงต่างหันขวับไป ปากอ้าตาค้างทันที

มีดสั้นเล่มหนึ่งจ่ออยู่ที่คอหอยของอัวจือเฮ้า

คมมีดที่มีประกายเย็นยะเยียบ สะกดวาจาอัวจือเฮ้าให้สะบั้นกลางคัน

มีดสั้นกุมอยู่ในมือลี้ตั๋วเนี้ย นางที่ความจริงนอนกับพื้น ตอนนี้ได้ผุดลุกขึ้นยืนมาแล้ว

ใบหน้าที่สวยสะคราญของนางกลับกลายเป็นเหี้ยมอำมหิตจนบิดเบี้ยวแสยะ

แค่นหัวร่อกล่าว

"ครั้งนี้ท่านบอกถูกต้องแล้ว ความจริงไม่มีจดหมายฉบับนั้นเลย"

อัวจือเฮ้ามิอาจเปล่งเสียงแม้สักครึ่งคำ ใบหน้าคล้ายถูกประกายมีดสั้นที่เย็นยะเยียบคุกคามจนซีดขาวไปแล้ว

ลี้ตั๋วเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เสียดายที่ฝีมือจี้จุดในครั้งนี้ของท่าน มิได้ถูกต้องแม่นยำดั่งข้อคิดสันนิษฐานในครั้งนี้ของท่าน"

ฮ้วยโน้วกับทิหึงต่างสะอึกกายไปก้าวใหญ่ราวนัดกันไว้

ลี้ตั๋วเนี้ยตวาดขึ้นทันที

"เข้ามาอีก เราสังหารมันทันที"

ฮ้วยโน้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ปล่อยมันออก"

ลี้ตั๋วเนี้ยสวนคำ

"รับปากเงื่อนไขของเรา เราก็ปล่อยมันทันที"

"ท่านยังมีเงื่อนไขใด ?"

"พวกท่านสี่คนสาบานไม่ฆ่าเรา ให้เราไปจากที่นี้โดยอิสระเสรี"

อัวจือเฮ้าแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านกำลังเพ้อฝัน"

มาตรว่าถูกมีดสั้นจี้คอหอยไว้ เสียงยังคงหนักแน่นอย่างยิ่ง

ลี้ตั๋วเนี้ยตวาด

"หรือท่านไม่กลัวตาย ?"

อัวจือเฮ้าตอบ

"ตั้งแต่เมื่อเจ็ดปีก่อน เราก็เตรียมตัวตายอยู่แล้ว"

ดูทีท่าของอัวจือเฮ้า เตรียมจะเสี่ยงชีวิตอยู่จริง ๆ

ลี้ตั๋วเนี้ยอดลนลานบ้างไม่ได้แล้ว มือขวาที่กุมมีดสั้นของนางสั่นระริกเบา ๆ

ปลายมีดที่แหลมคม กรีดผิวคอหอยของอัวจือเฮ้าขาดไปเล็กน้อย โลหิตสีแดงฉานหลั่งไหลออกมา

โลหิตที่สะดุดตา สร้างความเคียดแค้นให้กับฮ้วยโน้วและทิหึงจนเบิ่งตากลมกว้าง ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเท่านั้น

เฮ้งฮวงตวาดขึ้นทันที

"พวกเรารับปากไม่ฆ่าท่าน"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิทันเอ่ยปาก อัวจือเฮ้าก็ได้ร้องสุดเสียง

"เราตายก็ไม่ยอมรับปาก..."

เฮ้งฮวงสอดคำขึ้นทันที

"หากพวกท่านยังถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย ครั้งนี้ต้องฟังข้าพเจ้า"

อัวจือเฮ้าไหนเลยยินยอม ขณะจะโต้เถียงทิหึงก็ได้ส่งเสียงขึ้นก่อน

"ได้! ครั้งนี้พวกเราฟังท่าน"

กระทั่งทิหึงยังรับปากแล้ว อัวจือเฮ้ากับฮ้วยโน้วต่างตะลึงลานอยู่กับที่

ทิหึงส่งเสียงต่อไปทันที

"นับแต่บัดนี้ ท่านออกความเห็นแทนพวกเราได้"

อัวจือเฮ้าแผดเสียงด่า

"ท่านคลุ้มคลั่งแล้ว"

ทิหึงกล่าว

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น หากท่านยังถือข้าพเจ้าเป็นเฮียตี่ ท่านก็ฟังวาจาข้าพเจ้า"

น้ำตาอัวจือเฮ้าหลั่งไหลลงเป็นทาง อัวจือเฮ้าเม้มปากไว้แนบแน่น

ลี้ตั๋วเนี้ยหันถลึงจ้องเฮ้งฮวงพลางคุกคาม

"ท่านรับปากจริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงตอบเสียงหนักแน่น

"มิว่าผู้ใดในพวกเราฆ่าท่าน ต่างต้องไม่ได้ตายดี"

จนบัดนี้ ลี้ตั๋วเนี้ยจึงระบายลมจากปากยาว ๆ รั้งมีดสั้นคืนกลับ ปล่อยอัวจือเฮ้าออกไป

ทิหึงตวาดสุดเสียง

"ไสหัวไป"

ลี้ตั๋วเนี้ยมิได้ไสหัวไป นางบิดเอวส่ายตะโพกเดินอย่างชดช้อยออกไป

อัวจือเฮ้าขบกรามจนโลหิตหลั่งไหลออกจากมุมปาก ถลึงจ้องทิหึงด้วยความเดือดดาล

ฮ้วยโน้วก็ถลึงจ้องทิหึงแน่วนิ่ง

แต่ทิหึงกลับถลึงจ้องเฮ้งฮวง

เฮ้งฮวงพลันสืบเท้าก้าวใหญ่ ขวางหน้าลี้ตั๋วเนี้ยไว้

สีหน้าลี้ตั๋วเนี้ยเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เป็นความหมายใดของท่าน ?"

"ข้าพเจ้าคิดใคร่เตือนสติท่านสักเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้บอก มิว่าผู้ใดของพวกเราฆ่าท่าน ต่างต้องไม่ได้ตายดี หาใช่บอกว่าผู้หนึ่งผู้ใดของพวกเราฆ่าท่าน พวกเราล้วนมิได้ตายดี"

ลี้ตั๋วเนี้ยร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน..."

"ข้าพเจ้าเป็นคนที่ความจริงก็ไม่ได้ตายดีอยู่แล้ว"

สีหน้าลี้ตั๋วเนี้ยเผือดขาวจนเขียว ร้องสุดเสียง

"ท่านจะฆ่าเรา ?"

เฮ้งฮวงยิ้มพลางกล่าว

"จิตใจท่านอำมหิตปานนี้ หากทิ้งท่านไว้อยู่ในโลก ภายหน้ามิทราบจะทำลายผู้คนไปอีกมากน้อยเท่าใด ไม่ฆ่าท่านจะได้อย่างไรกัน ?"

สีหน้าลี้ตั๋วเนี้ยเขียวคล้ำไปแล้ว ตวาดสุดเสียง

"ท่านกล้า ?"

เสียงของนางแม้ดุร้าย แต่กระแสเสียงกลับสั่นระริก

เฮ้งฮวงกล่าว

"ในโลกนี้ ยังไม่มีเรื่องราวที่ข้าพเจ้ามิกล้ากระทำอยู่เลย"

เฮ้งฮวงส่งเสียงพลางคุกคามเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง

ดวงตาลี้ตั๋วเนี้ยมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ร้องเสียงสะท้าน

"ท่านมีจิตใจอำมหิตปานนี้จริง ๆ ?"

เฮ้งฮวงถลึงจ้องมองตานางพลางตอบ

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าต้องไม่หลงกลท่านอีก"

วาจาพอกล่าวไป พลันมีประกายสีแดงวูบผ่านเบื้องหน้า แล้วได้ยินเสียงลี้ตั๋วเนี้ยกรีดร้องดังโหยหวน เสียงกรีดร้องที่โหยหวนชวนสยดสยอง ทำลายความเงียบวังเวงของรอบข้างไปทันที

ประกายสีแดงสายนั้น ตกเข้าไปในมือลี้ตั๋วเนี้ยโดยฉับพลัน ถึงกับเป็นนกแก้วสีแดงฉานปานโลหิตตัวนั้นเอง

เสียงร้องแหลมเล็กที่น่าสะพรึงกลัวของนกแก้วดังออกจากในมือลี้ตั๋วเนี้ย นกแก้วถูกลี้ตั๋วเนี้ยบีบจนแหลกเละคามือไปในบัดดล ขนและโลหิตพรั่งพรูออก

จากง่ามมือนาง

และโลหิตก็ได้ไหลออกจากเบ้าตาลี้ตั๋วเนี้ย แต่มิใช่โลหิตนกแก้ว เป็นโลหิตคน โลหิตของนาง!

ดวงตาคู่งามของนางเหลือเพียงเบ้าโลหิตเท่านั้น นัยน์ตาที่เคยหยาดเยิ้มมีเสน่ห์ ถูกตะปบอยู่ในกรงเล็บที่แหลมคมของนกแก้ว

เฮ้งฮวง ฮ้วยโน้วและทิหึงต่างตื่นตะลึงจนปากอ้าตาค้าง

อัวจือเฮ้าก็ไม่นอกเหนือกว่านั้น แสดงว่ามันก็ไม่ทราบ นกแก้วที่เกาะอย่างสงบเสงี่ยมอยู่บนบ่ามันตลอดเวลา พลันโถมเข้าจู่โจมลี้ตั๋วเนี้ย ตะปบตาทั้งสองของลี้ตั๋วเนี้ยออกจากเบ้ามาตั้งแต่เมื่อใด ?

ลี้ตั๋วเนี้ยยิ่งไม่ทราบ

ความจริงนกแก้วมิใช่นกที่ดุร้าย เมื่อผ่านการเลี้ยงดูฝึกสอนของคนมาอีกเป็นระยะยาวนาน ยิ่งไม่มีการบินไปตะปบนัยน์ตาผู้คนได้เด็ดขาด

หรือมันความจริงมาจากคีลงเกียเกียพู ?

หรือนี่เป็นคำสาปแช่งของมาราธิราช ? เป็นการแก้แค้นของนกแก้ว ?

แผ่นฟ้าแผ่นดิน พลันคล้ายดั่งเย็นยะเยียบจนเหน็บหนาว

เหตุการณ์ที่ฉุกละหุกผิดคาดหมายครานี้ คล้ายเข็มแหลมแทงเข้าไปในไขกระดูกของพวกเฮ้งฮวงฮ้วยโน้วทั้งสี่ ทั้งสี่พลันรู้สึก ฝ่ามือมีเหงื่อซึมออกเย็นเฉียบตลอดร่างคล้ายตกลงไปในหล่มน้ำแข็ง

ทั้งสี่ต่างพากันเบิ่งตามองจนตะลึงลาน

ลี้ตั๋วเนี้ยก็เบิ่งตาของนาง...เบ้าตาที่ไม่มีนัยน์ตา!

โลหิตใส ๆ ไหลออกจากเบ้าตาไม่ขาดสาย

นางกรีดร้องขึ้นอีกครั้ง เสียงคล้ายดั่งปักษาราตรี น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเป็นยิ่งนัก ใบหน้านางยิ่งบิดเบี้ยวดุจดั่งปิศาจร้ายอันน่าสะพรึงกลัว

นางถอยไปทีละก้าว ถอยไปยังปากโพรงที่มีเพลิงลุกโชติช่วงฮือโหม

รู้สึกถึงความร้อนระอุของเปลวไฟแล้ว แต่นางยังถอยต่อไป

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้นอีกครา ร่างอ้อนแอ้นของนางพลันกระดอนจากพื้นโฉบลงไปในหล่มเพลิงดุจดั่งปักษา

ไม่มีคนห้ามปรามขัดขวาง พวกเฮ้งฮวงฮ้วยโน้วทั้งสี่ ต่างคล้ายดั่งตัวแข็งไปแล้ว

เปลวไฟที่โชติช่วงฮือโหม กลืนร่างลี้ตั๋วเนี้ยไปในบัดดล กลืนตัวนกแก้วในมือนางไปด้วย

ไฟรุนแรงลำหนึ่งพลุ่งขึ้นมาจนสูงหลายวา
เปลวไฟที่คล้ายสีทอง พลันคล้ายกลายเป็นสีแดงฉาน
แดงฉานจนคล้ายโลหิตสด ๆ

ในที่สุด ฟ้าก็เปลี่ยนแปรแล้ว
วิกาลที่ยาวนานและชั่วร้าย ในที่สุดก็ได้ผ่านพ้นลับหาย
แสงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าบูรพา สาดส่องเข้ามาในลานตึกที่มีทั้งหมอกควันคละคลุ้ง
แสงอาทิตย์อันอบอุ่น คล้ายดั่งขับไล่ความหนาวเหน็บของพวกเฮ้งฮวง ฮ้วยโน้วที่ยืนตัวแข็งอยู่ในลานตึก ในที่สุด สายตาของทั้งสี่ไม่ผนึกค้างอีกแล้ว พากันกลอกไปมา เหลือบมองกันและกันแวบหนึ่ง
เฮ้งฮวงพลันสาวเท้า
ฮ้วยโน้วรีบเรียกไว้ทันที
"ท่านจะไปที่ใด ?"
"ไม่ทราบ"
"ข้าพเจ้าหวังให้ท่านยินยอมอยู่สืบไป"
ฮ้วยโน้วจ้องมองเฮ้งฮวง ดวงตานางคล้ายดั่งมีกระไรเพิ่มขึ้นกว่าเดิม
เฮ้งฮวงทราบว่านั่นคือกระไร ? วาจาของฮ้วยโน้วก็ได้บ่งบอกจนกระจ่างอย่างยิ่ง
แต่เฮ้งฮวงกลับสั่นศีรษะปฏิเสธ
"ข้าพเจ้าไม่อาจอยู่สืบไป เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมีเรื่องราวอีกมากหลายที่ต้องไปกระทำ"
ฮ้วยโน้วประสานสายตาแน่วนิ่งพลางกล่าว
"ท่านไม่อาจอยู่ต่อไป ข้าพเจ้าพอจะติดตามท่านไปได้"
นางขบริมฝีปากเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ
"ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ถึงสองครั้ง ข้าพเจ้าจะต้องทดแทนท่าน"
วาจาของนางยิ่งกระจ่างชัดกว่าเมื่อครู่ เปิดเผยกว่าเมื่อครู่
เฮ้งฮวงคล้ายดั่งไม่เข้าใจ ยังคงสั่นศีรษะปฏิเสธ
"ข้าพเจ้าไม่ต้องการรับการตอบแทนจากผู้ใด และไม่ต้องการให้ผู้ใดติดตามข้างกาย"

เฮ้งฮวงกล่าวแล้วสาวเท้าเดินออกไปทันที
ฮ้วยโน้วร้องเสียงแหบแห้ง
"ท่านไฉนอำมหิตปานนี้ ?"
เฮ้งฮวงมิได้ตอบ และมิได้เบือนหน้ากลับมา
น้ำตาของฮ้วยโน้วต้องหลั่งทะลักลงมาทันที
ความแค้นที่นางได้รับ นับว่ามากเกินไปจริง ๆ
เฮ้งฮวงได้ยินเสียงร่ำไห้ของนาง ในที่สุดเบือนหน้ากลับมาแล้ว แต่ทันมองทิหึงพลางกล่าว
"วันนั้นที่ข้าพเจ้ากล่าววาจากับก้วยเอ็กบนหลุมฝังศพของสุสานร้างนั้น ท่านใช่ลอบฟังอยู่ทางด้านข้างก่อนหรือไม่ ?"
ทิหึงถอนใจรับคำเบา ๆ เฮ้งฮวงถามอีก
"ท่านได้ยินตำนานของชีวิตข้าพเจ้าด้วยหรือไม่ ?"
"ได้ยิน"
"ท่านจะยินยอมบอกเล่าตามตำนานชีวิตเรื่องนั้นของข้าพเจ้าแก่นางหรือไม่ ?"
ทิหึงยังมิทันตอบ ฮ้วยโน้วก็ร้องขึ้นโดยไม่อาจสะกดกลั้น
"เป็นตำนานใดกัน ?"
เฮ้งฮวงฝืนยิ้มด้วยความรันทดตอบ
"เป็นตำนานส่วนตัวของข้าพเจ้า มาตรว่าไม่สวยงาม ไม่โน้มน้าวใจผู้คนเทียบเท่ากับตำนานนกแก้วโลหิต แต่ก็เป็นความสัตย์จริง"
เฮ้งฮวงสาวเท้าก้าวไปอีกครา
ฮ้วยโน้วสาวเท้าหมายไล่ตามไป แต่ถูกทิหึงคว้าแขนไว้
นางมิได้สะบัดดิ้นรน น้ำตาหลั่งไหลลงอีกแล้ว
ดวงตาทิหึงก็คล้ายมีหยาดน้ำเป็นประกาย
ดวงตาเฮ้งฮวงเล่า ?
มิว่าผู้ใดต่างไม่เห็นนัยน์ตา ไม่เห็นหน้าของเฮ้งฮวง
ครั้งนี้ เฮ้งฮวงมิได้หันกลับมาอีก

ลมโชยพัด โชยพัดหมอกควันกระจายคละคลุ้ง
เฮ้งฮวงสาบสูญไปในสายลม ในควัน ในหมอก

ลมโชยพัดใบไม้ร่วงมาใบหนึ่ง ร่วงหล่นลงที่แทบเท้าทิหึง

สายตาทิหึงเบือนไปที่ใบไม้ร่วงโดยไม่รู้ตัว

เหม่อมองดูใบไม้ร่วงใบนั้นแล้ว พลันได้คิดถึงเฮ้งฮวง

ทิหึงก้มลงไป ขณะจะเก็บใบไม้ร่วงนั้นขึ้น แต่ทว่าปลายนิ้วยังมิทันสัมผัสมี ลมกรรโชกมาอีกครา หอบใบไม้ร่วงใบนั้นปลิวออกไป

มือของทิหึงค้างอยู่ในที่นั้น ใบหน้าพลันกลายเป็นหดหู่รันทดจนบอกมิถูก

ความหดหู่รันทดที่อับจนไม่มีปัญญาแก้ไข

ใบไม้ร่วงไหนเลยยินยอมถูกลมพัดปลิวไป แต่ตอนลมโชยพัดมา กลับไหนเลยจะขัดขืนได้ ?

ชีวิตของเฮ้งฮวง ไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้ร่วงในสายลม ?

อับจนสิ้นปัญญา !

ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ไยมิใช่มีเรื่องโศกเศร้ารันทดที่อับจนปัญญาอยู่มากหลาย ?

จบบริบูรณ์

เมื่อมีโอกาสมีจังหวะ
อย่ารีรอที่จะ 'เสี่ยง' ดูสักตั้ง !

วางตลาดแล้ว

เพื่อความก้าวหน้าและความสุขในชีวิต
คุณจะต้องเสี่ยง
แต่จะเสี่ยงอย่างไรล่ะ...จึงจะไม่เจ็บตัว
คำตอบอยู่ในหนังสือเล่มนี้ !

o วิธีเสี่ยงเพื่อสร้างตัว o

ดร. เดวิด วิสคอตต์ เขียน
'พลวัต' แปลเรียบเรียง

16 หน้ายกพิเศษ, ปอนด์ 70 แกรม
152 หน้า, 58 บาท

เป็นหนังสือที่ว่าด้วยการเสี่ยง ที่จะทำให้คุณเป็นอิสระ เพื่อทราบถึงการเสี่ยงในเรื่องเกี่ยวกับความรัก อำนาจ และความนับถือตัวเองของคุณ ใน 'วิธีเสี่ยงเพื่อสร้างตัว' นี้ ดร. วิสคอตต์ได้อธิบายถึงวิธีการเผชิญหน้ากับการเสี่ยงนานาประการ อันจะทำให้ความฝันของคุณเป็นจริง !

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

อาทิตย์เจิดจ้าแจ่มฟ้า
ใบหน้าชีดขาวราวซากศพของเฮ้งฮวงคล้ายดั่งมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง
ประกายของน้ำตา !
คนที่มีหัวใจอำมหิต ทั้งยังเป็นคนไม่รักชีวิต
ไฉนหลั่งน้ำตาได้ !

*

วิกาลยิ่งยะเยียบเลือนราง ลมหนาวเหน็บ
พลันมีของสิ่งหนึ่งบินออกจากสุสานร้าง
เป็นนกตัวหนึ่ง !
เป็นนกที่ยังผูกกระพรวนอยู่ที่คอ เสียงกระพรวนประหลาดและ
พิกลอย่างยิ่ง
คล้ายดั่งสามารถสยบขวัญสั่นวิญญาณผู้คนได้ !

ISBN 974-7373-28-9